

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

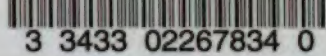
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 02267834 0

1100

1530

1100

PLATONIS OPERA GRAECE

RECENSUIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRUXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN SECUNDUM

CIVITATIS LIB. V. VI. VII. CONTINENS

LIPSIÆ

SVMPTEBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXI.

HOY
HAY
HAY

PRAEFATIO EDITORIS.

Ad critica subsidia, quibus in primo volumine concinuando usus sum, in hoc secundo novi nec dum a quoquam occupati nihil accessit, sed virorum excellentium, qui rei litterariae Borussiae et Bavaricae publice praesunt, beneficio contigit, ut codices Monacenses duos a Bekkero et ab Astie primum adhibitos mihi ipsi deuo conferre liceret. Unus est idem ille *Monacensis B.* cuius descriptionem in praefatione voluminis primi p. XXXIII. dedi, lectiones per ipsam volumen secundum Bekkerum exhibui. Cui quum tantum tribuisset Bekkerus, ut haud raro unum omnibus praeferret, existimandus scilicet erat quam accuratissime eum contulisse, certe nihil de genere eorum, quae et aliis afferenda putasset, in hoc inventum silentio praeterisse. Verum res aliter habet. Haud magis tunc doctissimus in Monacensi B. quam in Vindobonensi diligentia versatus non solum orthographica pro instituti ratione in prooemio ad *commentaria critica* p. X. demonstrata omisit, sed etiam alia paullo graviora neglexit, alia vel falsa attulit vel manca. Quorum omnium ego, non quae totidem praetermissionum reum agerem Bekkerum, sed quae notitia codicis haud dubie valde memorabilis quo plenior eo gratior lectoribus futura videbatur, indicem ad quatuor libros priores pertinentem hic appasi. Ex huius autem voluminis libris tribus ea excerpti, quae in Monacensi et in Vindobonensi B. per-

scripta atque ita comparata, ut a Bekkero haud minus, quam alia, quae non omisit, commemorari debuerint, tamen ab eo vel omissa sunt vel non satis accurate significata.

L. I.

Πλάτωνος πολιτειῶν, πρώτη

- p. 327. C (4, 9. Bekk.) ὡς] om.
(Ven. C. Par. DK.)
E (4, 17) διανοεῖσθε] δια-
νοεῖσθαι a m. pr. (δια-
νοεῖσθαι Ang. B.)
- p. 328. B (5, 6) ἦν δ'] ἦν δὲ
C (5, 14) προσκεφαλαίον]
προσκεφαλεῖον
E (6, 12) εἰ] int. vers.
(6, 14) ἐξαγγέλλεις] ἐξαγ-
γέλλεις
- p. 329. A (6, 18) ξυσιόντες] συν.
B (7, 5) τοῦτο αἰτιῶν]
τοῦτ' αἰ.
C (7, 14) τότε ἔδοξεν] τότε
ἔδ.
(7, 16) γίνονται] γίνονται
(Item 335. A. 19, 4
γίνονται, II. 358. A.
50, 16 γινόμενα, 360.
C. 68, 4 ἀγγιγέσθαι,
III. 403. B. 139, 13
ἐγγιγέσθαι, 407. C.
146, 18. ἐγγίνασθαι,
414. E. 159, 8 γινο-
μένων et III. 421. D.
168, 22 γίνασθαι.) Ad
hunc locum in m. ad-
scriptum est: ταῦτα
καὶ αὐτὸς διαμαρτίφο-
με περὶ τὸ γῆρας καὶ
μάλιστα περὶ τῶν ἡδο-
ῶν τῆς συνουσίας ἄ-
νευ τῆς ἀναγκῆς χρί-
ας: δημήτριος, et in
ima pagina: ἀρμόδιος
ὁ χρόνος ὁ ἡμέτερος

πρὸς ταῦτα τὰ ῥήματα,
ὁ καὶ ε, ἐτῶν, τρέ-
χοντα νῦν

- p. 330. B (9, 6) δὲ ἀγαπῶ] δ' ἀγ.
C (9, 9) τὸ πολὺ] τοπολὺ
(Item 345. C. 39, 6.
352. D. 53, 5. III. 380.
C. 115, 4 τοκρῶτον,
II. 373. D. 87, 10 το-
κρότερον, E. 18 το-
μετατοῦτο, 378. B. 96,
7 τοπαράκαν, III. 403.
C. 139, 17 ταμουσια.)
- p. 331. A (10, 17) ἀτάλλοισα] ἀτ-
τάλοισα (Par. DK. sec.
Bekk.)
C (11, 16) εἶη] εἶ, addito
int. vers. a m. s. η
D (12, 1) παραδίδομαι] Al-
terum α int. vers.
(12, 2) ἔφη] ἔφη (Vat.
BM. Ven. C. Vind. B.
Par. DK. Amb. C.
Ang. B.)
E (12, 11) γινώσκεις] γι-
νώσκεις (Item 347. D.
43, 14 γινώσκων, III.
402. B. 137, 12 δια-
γινώσκειν, III. 426.
C. 178, 1 προγινώσκων,
D. 10 συγγινώσκεις.)
- p. 332. E (14, 9) ξυμμαχεῖν] Alte-
rum μ int. vers. a m. s.
(14, 10) ἄχρηστος.] ἄ-
χρηστος;
(14, 11) κυβερνήτης.]
κυβερνήτης;
(14, 12) ἄρα] ἄρα
- p. 333. C (15, 16) ἦ] int. vers.
D (16, 2) τὰλλα] τὰλλα

- (item 348. E. 45, 21 cum Vindob. BDEF. Steph. 353. C. 55, 1 cum Vind. BDF. Steph. I. 360. C. 63, 6. 370. D. 81, 11 cum Vind. BDF. Steph. (τ' ἄλλα Vind. E.) 373. A. 86, 8 cum Vind. BDF. Steph. III. 415. B. 160, 20. III. 420. D. 167, 7. 424. A. 173, 16. 425. B. 175, 16. 434. A. 192, 9. 443. C. 210, 2.)
- p. 333. D (16, 4) *χησίμος*;] *χησίμος*.
E (16, 11) *μήν*] a m. pr. *μή*
- p. 334. B (16, 22) *κεκασθαι*] *κεκασθαι*
(17, 1) *αὐ καὶ*] *καὶ* int. vers.
(17, 2) *ἀφαιλεῖα*] *ἀφαιλεῖα*
- p. 335. A (18, 18) *δὲ ἐχθρόν*] *δ' ἐχ.* (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)
B (19, 4) *βλαπτόμενοι*] *—μενοι* int. vers.
(19, 5) *ἀρετὴν* post *ἐκκων* int. vers. additum et sequens (6) *εἰς τὴν τῶν ἑκκων* in m. a m. s. adscriptum est.
C (19, 12) *τούτ'*] *τούτό*
(19, 16) *ἀφίππους*] *σὴ ἀφίππους τοῦς μὴ εἰδοτάς ἐκπικῆν*: in m.
(19, 17) *ἐυλλήβδην*] *συλλ.*
- D (19, 18) *Ἄλλὰ ἀδύνατον*] *ἀλλ' ἀδ.* (Ang. B.)
B (20, 8) *τοῖς δὲ φίλοις*] *—δὲ —* int. vers.
- p. 335. E (20, 11) *ἄρα, ἦν*] *ἀρ' ἦν*
(20, 15) *οἰεσθα, ἦν*] *οἶ,* addito a m. a. *εθ', ἦν*
- p. 336. A (20, 21) *δὲ οὐδὲ*] *δ' οὐ*
B (21, 6) *ταῦτ' εἰπον*] *ταῦτα εἶ.*
(21, 7) *οὐκέτι*] *οὐκ ἐτι* (item 348. E. 45, 17.)
(21, 10) *δ' δ'*] *δδ'*
φθρυγξάμενος] *φθρυγξ.*
- p. 337. A (22, 22) *ἢ ἀποκρίνοιο*] *ἢ ἀποκρίνοιο*, in m. *ἢ ἀποκρίνοϊ*
B (23, 4) *ἕξ, μῆδ'*] *ἕξ μῆδὲ*
τέτταρα] *τέσσαρα* (Amb. C. — Cf. *hains Vol. p. 245, b.*)
(23, 7) *ἀποκρίνοιο*] *ἀποκρίνοϊτο*
C (23, 12) *τοῦτο ἐκείνῳ*] *τούτ' ἐκ.*
(23, 16) *Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ*] *ἀλλ' ὅτι οὖν ἔφη*: *καὶ*, *vulgata* a m. a. in m. posita.
D (24, 5) *Οὐκοῦν*] *οὐκ οὖν*
(24, 6) *μοι*] int. vers.
- p. 338. A (24, 17) *φθορήσε*] *φθορήσεις*, a m. s. — *σεις*
(25, 3) *τελευτῶν*] *τελευτῶν* (item 342. D. 33, 20. II. 361. E. 66, 2. III. 425. C. 176, 2.)
B (25, 3) *ἔφη, ἦ*] *ἔφη*, interposito int. vers. a m. s. *ἦ*
C (25, 15) *ἐθαλήσεις.*] *ἐθαλήσεις*;
(25, 17) *δικαιον εἶναι.*] *δ. εἶναι*;
E (26, 7) *ἀντὶ ἐυμάρων*] *αὐ. συμ.*

- p. 338. E. (26, 9) οὐτως] οὕτως
(26, 12) τοῦτ' οὖν] τοῦ-
τοῦν
- p. 339. A. (26, 16) ἑμφέρον.] Ita,
non συμ.
B (27, 5) προστίθης] —
τί — int. vers.
C (27, 12) τιθείαι] τιθεία-
σι
D (28, 1) ἄττα] ἄττα
(28, 2) βαλίστον,] βελ-
τίστον;
E (28, 8) κατὰ αὐτοῖς] Ita,
non γ. αὐ.
φῆς] φῆς
- p. 340. B (29, 2) κρείττους] Alte-
rum τ int. vers. a m.
s. additum est.
D (30, 2) ὃ ἐξαμαρτάνει,]
cum signo interrogandi.
(30, 6) τοῦτ' ἐστίν] τοῦτ'
ἐστίν
E (30, 14) δὴ σοι] δὴ σε,
in m. a m. s. σοι
οὖν δὴ] οὖν δὴ
- p. 341. A (30, 18) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχ-
ῆς (Item 344. C. 37,
14. 348. B. 44, 17.
III. 411. B. 153, 15.
III. 424. E. 175, 2.
Similiter διαβραχίω
III. 424. B. 173, 17.
διακωνός III. 407. D.
147, 7. III. 429. B.
188, 9. C. 16. 430. B.
185, 2. 433. A. 190, 8.
διαταῦτα 341. E. 32,
41. 347. B. 42, 16.
III. 425. C. 176, 5.
καταρχῆς III. 398. B.
129, 15. μεταταῦτα
353. D. 55, 2. III. 406.
E. 146, 15. μετατοῦτο
III. 392. C. 119, 1.
408. A. 147, 20. 412.
B. 155, 13. III. 427.
D. 179, 21.)
- p. 341. A (30, 19) ἑμφέρον] in m.
a m. pr. additum.
(30, 21) μ' ἐξ] με ἐξ
(30, 22) ἐρέσθαι] Ita,
non ἔρ.
- B (31, 5) ποτέρως] ποτέ-
ρος a m. pr. (Item II.
368. A. 77, 20. Simi-
litar 343. E. 36, 8
μοχθηροτέρως, 348. B.
44, 15 ἀποτέρως, III.
390. C. 115, 3 ὡς οὐ-
τος, 398. D. 121, 3
ἀδέκως, 396. E. 127,
2 ἀμορτέρον, 412. A.
155, 4 et III. 425. C.
176, 6 εἰκότος, 430.
B. 185, 7 ἀνδραποδό-
δη, 439. B. 202, 4
ἀποθοῦνται et 443. C.
209, 19 εἰδολον a m.
pr. scripta et a m. s.
correcta sunt.)
- (31, 7) ἀκρῆβι] τῷ ἀ-
κρῆβι, sed — ᾧ in ar-
ticulo e corr.
ἔλεγας] Ita, sed initio
et fine correcto.
- (31, 10) σκυοφάνται, εἰ
τε θύνασαι] σκυοφάν-
τι θύνασαι a m. pr.
- C (31, 14) οὐδὲν ᾧν] a
m. s. comma additum.
Ἄδην] ἄδην cum al-
tero δ int. vers. prae-
posito, adscripto in m.
ἄδην
- (31, 17) καμόντων θεῶν.]
καμόντων θεῶν. cum ὃ
int. vers. post μ ad-
dito.
- D (32, 7) ἀπὲρ] ἀπὲρ corr.
in accentu utroque.

p. 341. E (32, 10) σώματα εἶναι
σώμασι] σώμῃτι εἶναι
σώμῃτι, sup. α inter
μ et τ in priori.

(32, 12) σώμα ἐστὶ] σώ-
μα ἔστι

(32, 15) ἔφησ] — ν int.
vera. a m. s.

p. 342. A (32, 19) ταῦτα ἐκ'] ταῦτ'
ἐκ'

(32, 2) κῆρ τὸ ξυμφέ-
ρον] κῆ. τὸ συμ.

B (32, 3) ἢ οὐτε] ἢ in m.
a m. s. habet.

(32, 10) ἔχει;] ἔχει.

C (32, 17) Οὐκ ἄρα] οὐ-
κἄρα

(32, 19) οὐδ' ἐπιτάττει]
οὐδὲπιτάττει

D (34, 2) κάμνοντι;] κά-
μνοντι.

(34, 4) ἢ οὐχ] ἢ οὐχ

E (34, 6) ναύτης; ὁμολό-
γηται.] ναύτης ὁμ.

(34, 11) οὐδ' ἐπιτάττει]
οὐδ' ἐπ.

p. 343. A (34, 16) περιεστήμει]
περιεστήμει (Par. K.
sec. Bekk.)

(35, 1) δὴ τί] δὴ, τί

C (35, 18) ὑκηρετοῦντες]
ὑκηρετοῦνται, sup. εσ
a m. s. super αι

(35, 19) δὲ οὐδ'] δ' οὐ
δ'

D (36, 5) ε δ'] εδ'

p. 344. A (36, 16) μαθήσει] μα-
θήσει (Sic 347. E. 44,
1 et III. 397. D. 123,
15 αλεῖ, 349. A. 46,
B. 6 μαντεῖα et δια-
νοῖ, 361. C. 50, 21
ἀποφῶν, III. 386. A.
407, 7 et 413. A. 156,
29 εγγῆ, 392. D. 119,

6 ελεῖ, 390. D. 132, 9
καφῶδῆ, III. 419.
165, 2 ἀπολογία, 423.

A. 171, 16 et 432. C.
189, 9 γρήση, 426. B.
177, 17 ἐκαινίσση, 430.

C. 186, 10 ἀπεδῆση,
431. C. 187, 13 ἐπι-
νοῖση et 440. D. 204,
19 ἐνθυμῆ.)

p. 344. C (37, 18) δικαιουσύνης
ἐστὶν] δ. ἔστιν

D (37, 20) ἀλλ' ἦν.] ἀλ,
sup. a m. s. ι, ἦν.

(38, 1) εὐδοκίαν] εὐδο-
κίαν

E (38, 9) ἀγαθῆ] ἀγαθῆ
(item 345. A. 38, 14
et III. 423. D. 173, 1.)

p. 345. A (38, 13) οὐδ' ἀπὸ] οὐδὲ
ἀπὸ

B (39, 8) μετακίβη] μετα-
κίβη

D (39, 15) ὄσα εἶναι] ὄσα
εἶ. (Ang. B. Vat. M.)

p. 346. A (40, 8) περὶ τῶν] πε-
ρὶ τῶν a m. pr.

(40, 12) γὰρ αὐτῆς] γὰρ
αὐτῆς, in m. a m. s.
ῶς

B (40, 14) βοῦλη] βοῦλη

C (41, 8) δῆλον, εἶτι] δη-
λονότι (item II. 372.

G. 86, 7. III. 389. B.
112, 17. 410. A. 151,

12. III. 423. B. 181,
7. 426. B. 196, 9. 444.

A. 211, 6.)

(41, 8) αὐτοῦ] αὐ.

D (41, 10) ὑγίαιαν] — ει —
int. vers.

μισθουρητικῆ] prius]
— κρ — ι (pro η) — a

m. s.

(41, 16) ἀφῆλῆ] — ται

- int. vers. a m. s. additum. Idem nunc video a Bekkero significatum, non antecedens ἀφείλεται manui recenti tributum.
- p. 347. B (42, 15) ἴστιν;] ἴστιν;
C (43, 3) αἰσχρὸν γενόμεσθαι] αἰσχρὸν γενόμεσθαι
- D (43, 9) ὁμοίους] ὁμοίως, in m. a m. s. οἰοῖσ (43, 13) ξυμφέρων] Ita, non συμ. (Vat. BM. Ven. BC. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B.)
- E (44, 3) Ἕκουσας] σὴ τὴν σύνταξιν. in m.
- p. 348. C (44, 20) αὐτοῖσ] cum litura in α
- D (45, 9) βαλλάντια] βαλάντια (Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
- E (45, 12) ἔφη] → int. vers. a m. s. (ἔφη Par. K. Vat. M.)
- (45, 13) ὅτι βοῦλαι] δ β. (Ven. C. Par. DK.)
- p. 349. B (46, 15) ἤγοιτο prius] ἤγοι, τὸ a m. pr.
- C (46, 20) ἄρα ἀξιολ] ἄρα ἀξ.
- (46, 21) οὐκ, ἔφη] οὐκ ἔφη
- D (47, 12) ἔλεν] εἶπον, in m. a m. s. εἶπν
- E (47, 16) ἄπερ] ὄπερ, e corr. ὄπερ
- (47, 17) οὕτως; Οὕτως.] οὕτως (a m. s. —τως); οὕτως.
- (47, 20) ἢ ἀξιούσιν κλίον ἔχειν] punctis notata.
- p. 350. D (49, 11) ἢ οὐ] ἢ οὐ
- p. 350. D (49, 12) οὐδὲ ἀ ὧν λέγεις ἀρέσκαι] οὐδ' ἔν, in m. a m. s. ἀ, ὧν λέγεις, ante corr. —ης, ἀρέσκει cum litura post ei.
- E (49, 15) δέ σοι] δέ σε a m. pr.
- p. 351. A (50, 7) ἐκιδήμαρ ἴστιν] ἔ. ἴστιν ἀδικία.] ἀδικία:
- B (50, 11) πολλὰς δὲ] π. δὲ
- (50, 12) οὐκ; ἔφη] οὐκ ἔφη
- (50, 18) ἔχει] Huic a m. s. superscriptum est ἔστι
- C (50, 20) ἐκινεῦσι] ἐκινεῦσις ἀνανεῦσις] —ει— e corr.
- (51, 2) λέγε] λέγει
- D (51, 10) ἄρα, εἰ] ἄρα εἰ
- E (51, 14) διοίσονται] σὴ διοίσονται in m.
- p. 352. C (52, 17) προἶξαι] προἶξαι
- (52, 18) ἀληθὲς] ἀλλήθης
- (52, 20) ἢ αὐτοῦς] η, a m. s. ἦ, αὐ.
- μή τοι.] μή τι cum litura inter τ et ι.
- D (53, 9) δ' ἔτι] Ita, non δέ τι (Ven. B. Amb. C. Ang. B.)
- (53, 12) εἶναι ἔκτον] εἶπνον, sup. a m. s. ναι ?
- E (53, 17) καῦτα τούτων φαρὲν] φαίμεν καῦτα τούτων
- p. 353. A (54, 1) τούτφ] τούτω, in m. a m. s. τούτο

p. 358. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως.]
οὕτω:, οὕτω.

(54, 14) αὐτῶν οὐκ.]
αὐ. οὐκ.

C (54, 20) τῆς αὐτῶν ἀφ.]
τ. αὐ. ἀφ.

D (55, 3) ἔστι τι] ἔστι τι
(55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης,
sup. a m. s. s

(55, 7) Τί δ' αὐ τὸ]
τούδ' ἦν τὸ

(55, 8) γ', ἔφη] γε ἱ.

E (55, 10) αὐτῆς] αὐτὰ
αὐτῆς

(55, 14) συνοραροῦσαμεν]
Ita, non ἔ.

p. 354. A (55, 21) λυστατελεῖ] λυ-
στατελεῖ, e corr. —εἰ

(56, 3) τοῖς βενθιδιολοῖς]
παριμία in m.

B (56, 7) αἰε] αἰεῖ

(56, 9) ἐγὼ μοι] ἐγὼ
οἶμαι (Ang. B.)

(56, 10) ὀραῖσας] ὀρα-
μῆσθαι

τέλος πολιτείας πρώτου: —

L. II.

Πλάτωνος πολιτειῶν,
δευτέρα: —

p. 357. B (57, 9) βούλει] βούλου-
λει

C (58, 8) τε αὐτοῦ] τε
αὐ.

(58, 7) τὸ κάμνοντα] τὸ,
addito int. vers. v, u
et in m. καὶ τὸν κάμν.

(58, 8) ὁ ἄλλος] ὁ ἄλ-
λος (non ἄλλος, quod
ne Bekkerus quidem
ostenderat.)

D (58, 12) τρίτον. ἀλλὰ τί

δῆ; ἔω] τρίτον: δι-
λὰ τί δῆ ἔω

p. 358. A (58, 15) δε' αὐτὸ] δε'
αὐ. item 58, 19.

B (59, 1) δοῶ] δοκοῖ ante
corr.

(59, 2) κληθῆναι] κω-
ληθῆναι ante corr.

(59, 4) τί τ' ἔστιν] τί
τ' ἔστιν

(59, 7) εἰσας] εἰσας

C (59, 13) λέγουσιν] λέ-
γουσιν, sup. a m. s.
ιν

D (59, 19) ἄν σοῦ] Ita,
non ἄν σου

E (60, 9) ἐπειδὴν] ἐπειδ'
ἄν (item 377. B. 94,
10. III. 396. C. 126, 7.
411. C. 154, 3. 414.
C. 159, 16.)

p. 359. A (60, 14) αὐτῶν] αὐτοῖς,
non αὐ.

D (61, 19) φηγήσασθαι] τι
int. vers. habet.

p. 360. B (62, 19) ἐπιθίμενον] ἐπι-
θίμενος

(62, 21) δύο] δύο (Vind.
B. Par. DK. sec. Bekk.)

(62, 22) ὡς δόξειεν, εὖ-
τως ἀδαμάντινος, δε]
ὡς, a m. s. δε, δ. οὖ-
τος, a m. s. —τως,
ἀδ. δε

C (63, 5) ἀποκτινύναι] ἀποκτινύναι ante cor-
rect.

(63, 8) διάφορον] δια-
φέρον (Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk. Ang.
B.)

E (64, 3) διάστασις; ἤδε']
διάστασις ἤδε.

p. 361. A (64, 9) δε, ἐάν] δε ἄν,

- a corr. δ' ἐάν (δ' ἄν Ang. B.)
- p. 361. A (64, 16) δόξαν αὐτῶ] δ. αὐ.
- B (64, 20) ἀνδρείων] ἀνδρίων
- C (65, 7) ποιητέος] ποιητέον a. m. pr.
- D (65, 14) αὐτοῖν] αὐτῶν (Par. DK.)
- p. 362. A (66, 3) ἀνασχισθλευθήσεται] ἀνασχισθινδευθήσεται, in m. ἀνασκολοπισθῆ
- B (66, 13) ξυμβάλλειν] ξυμβάλλειν, sup. a. m. s. altero λ
- (66, 16) περιγίνεσθαι] περιγίνεσθαι, sup. γ
- D (67, 6) τι λέγειν] τίλεγειν
- E (67, 16) ἐκαινοῦσι] ἐκαινοῦσι
ἐν' ᾧ] ἐνα ἧ
- p. 363. A (68, 1) ἐπὶ πλείον δὲ οὐτοι] ἐπιπλείον δ' οὐτοι
- (68, 3) ἀφθονα] ἀμφθονα
- (68, 4) γενναῖος] γενναῖος, sup. a. m. s. altero ν
- B (68, 7) φέρειν] φέρει a. m. pr.
μέσας] μέσας, sup. a. m. s. altero σ
- (68, 11) ἀμόμνος] ἀμόμνος
θεουδῆς] θεουδεῖς
- D (68, 20) οἱ δ' ἐτι] οὗδ' ἐτι
- E (69, 7) ταῦτα] int. vers. et in m. a. m. s. εἰδῶν. Ita enim illud ταῦτα legi poterat.
- p. 364. C (70, 7) αἰεῖσθαι] Inter α' et κ a. m. s. q. superscriptum et in m. ἀφεισθαι positum est.
ἐάν τε] Ita, non καὶ ἐάν (Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Amb. C. Ang. B.)
- (70, 9) βλάψειν] βλάψειν, sup. ε inter φ et ε.
- (70, 10) ὧς φασι, κείθοντες φασιν] ὧς φασι κείθοντι, sup. αἰς eoque a. m. s. in ες mutato, σφίσι
- (70, 13) ἱλαδὸν ἔστιν] ἱλαδὸν ἔστιν
- E (71, 1) παρατροπῶσ'] παρατροπῶσιν
- (71, 3) δμαδὸν] ὄμαδὸν (Par. D. Vat. M.)
- p. 365. A (71, 16) ποῖός τις] ποῖός τις, sup. a. m. s. σ
- B (71, 17) πρὸς αὐτὸν] π. ἐαυτὸν (π. ἑαυτὸν Vat. M.)
- (71, 18) δίκαι] δίκαι
- C (72, 8) αἰεὶ] αἰεὶ
- D (72, 16) οὕτε βιάσασθαι — λαυθάνειν E.] bis deinceps, sed alterum exemplum linea deletum. Et in hac altera descriptione μὴ omissum erat.
- E (72, 20) αὐτοὶ οὗτοι] αὐτὸν οὐ. ante corr.
- p. 366. A (73, 4) δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες] δίκαιοι μ. γ. ὄνταις a. m. pr. (Similiter 371. E. 84, 1 κελούνταις, 372. D. 85, 13 τελουῶνταις, 375. C. 90, 20 δρά-

- σωτασ, III. 398. H. 181, 1 *τιναις*, 410. C. 152, 2 *τιναις*, 416. D. 163, 13 *εσφοροναις*, III. 421. A. 168, 1 *δουτασ* (prius) et 426. H. 178, 13 *αγνωουδντασ* a m. pr. erat.)
 p. 366. A (73, 5) *δεσμεθα*] *εσδεμαθα* a m. pr.
 B (73, 14) *μησιουσι.*] *μησιουσι.*
 (73, 15) *εσχημοσσησ*] *εσχημοσσησ*, sup. a m. s. μσ
 (73, 16) *πησωμαθα*] *πτ...σρωμα*, in m. κτωμαθα
 H (74, 15) *λειλαμενοι*] *λειλαμενοι*
 (74, 18) *απ' αυτων*] *απ' αυτης* (Par. DK.) *αυτο δ' αυταρον*] in m. a m. s. habet.
 p. 367. C (75, 21) *το δε εδικοσ*] *το δ' εδ.*
 (76, 4) *αυτα αυτων*] *αυ. αυ.*
 H (76, 15) *δε' αυτην*] *δι' αυ.*
 (76, 18) *αισι*] *αισι*
 p. 368. A (77, 1) *Γλασκωνοσ*] *γλασκωνοσ*
 (77, 5) *δικαιοσσησ*] *δικαιοσσησ*, sup. a m. s. σ
 C (77, 19) *τι ν' εστω*] *τι ν' εστω*
 D (78, 2) *ημεισ ου*] *ημεισ ου*
 p. 369. B (79, 2) *περαινωσ*] Ita, *ποη περαινωσ.*
 C (79, 13) *αυτω εμεινον*] *αυ. εμ.*
 D (79, 20) *αλλο τι*] *αλλ' ετι*
 p. 369. D (80, 3) *ωστω ανδρων.*] *σ. ανδρων;*
 p. 370. A (80, 16) *αδουτοσ σοδ*] *αδ. σοσ*
 B (81, 1) *καυρον*] *καυρον* a m. pr.
 C (81, 7) *αυδουτ]* *αυδουτ]* *αυδουτ]* ante corr.
 p. 371. A (82, 9) *απασσ*] *απασσ* sine corr.
 C (83, 5) *η τις ελλοσ*] *η τις ελ.*
 (83, 7) *της αυτουσ*] *τ. αυ.*
 (83, 11) *τι ελλοσ*] *τι ελ.*
 D (83, 18) *αλανητασ*] *αλανητασ* (Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
 p. 372. A (84, 9) *ενοσδ*] *ενοσδ* a m. pr.
 (84, 15) *εα κολλα*] *εα κολλα* (*σμιλλετασ* *εα προτερον* III. 430. H. 186, 5. *εα ταυτα* III. 397. H. 128, 19. *-εασ κλισετον* II. 383. C. 106, 8. *μετα ταυτα* III. 398. A. 120, 2. *μετα τουτο* III. 398. D. 120, 22 et 398. C. 129, 22.)
 B (84, 19) *μαξαντεσ*] *μαξαντεσ* *μαξαντεσ* *μαξαντεσ*
 C (85, 4) *πολιμοσ*] *πολιμοσ*
 (85, 6) *εστωμενουσ*] *εστω.*
 (85, 7) *ελασ τε*] *ελλασ τε*
 (85, 10) *ουνοσ*] *ουνοσ* acute a m. s. addito.
 D (85, 14) *απαδαωσουσσ*] *απαδαωσουσ*
 (85, 15) *ερη, κατεσ.*] *ερη σσ.*
 H (86, 5) *φλεγμαιουσσαν*

- κόλιω] ἄσκαρ τῶν πῦν ἀρχόντων καὶ κόλιασιν καὶ μάλιστα τῶν ταύτη ἐκούντων: in m.
- p. 373. A (86, 7) κλίαι] κλίαι (86, 11) τὰ ἀναγκαῖα] Ita, non τάν.
- C (87, 7) τούτου προσδεῖσει] τούτο πρ. (Ven. C. Par. DK. secundum Bekk.)
- D (87, 15) τῆς ἡμετέρας] τῆς ἡμέρας a m. pr.
- E (88, 1) ἐξ ὧν] Ita a m. pr. ἐξ οὗ a m. s.
- p. 374. B (88, 12) Ἥ οὖν] ἡ οὖν C (88, 21) ἐστὶν εὖ] ἐστὶ καλῶς (89, 4) παρίργω] παρ-ρίργω
- E (89, 20) Δία, ἦν] δι' ἦν (89, 22) γ' ἄν] γε ἄν
- p. 375. A (90, 1) διαφέρειν] — v a m. s. sup.
- B (90, 16) Δία, ἦ] δι' ἧ
- C (91, 2) φύσις φαίνεται.] φύσις φαίνεται.
- D (91, 5) Κινδυνεύει] κινδυνεύει (91, 10) ταῦτα.] ταῦτα;
- E (91, 15) ἄρα, ἦν] ἄρ' ἦν (91, 17) οὖν σοι] οὖν οὐ σοι
- p. 376. B (92, 6) ὡς ἀληθῶς] ὡς ἀλλήθῶς (92, 8) διακρίνει] διακρίνειν (διακρίνειν Vind. B.) (92, 9) συνέσει] συνέσει a m. pr. (92, 12) ταύτων:] ταύτων:
- p. 376. C (92, 15) φύσει,] Ita a m. pr. , φύσει a m. s. εἶναι;] εἶναι:
- D (93, 7) Οὐ γὰρ] οὐ γὰρ ἐν μύθῳ μυθολογοῦντες] ἐν μύθῳ μυθολογοῦντες a m. pr. εἰ μυθολογοῦντες a m. s. (punctis sub μύθῳ positis.) (93, 8) παιδεύωμεν] Ita a m. s. παιδεύομεν a m. pr.
- E (93, 14) εἰκῶν] Ita a m. pr. εἶπεν a m. s. (93, 15) διττῶν] διττῶν a m. pr.
- p. 377. A (93, 17) ψευδέσιν] ψευδέσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C.) (94, 3) Οὐκοῦν] οὐκοῦν B (94, 10) τελειοθῶσιν] τελειοθῶσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.) (94, 11) αὐτούς] αὐτούς a m. pr.
- E (95, 8) ἄσκαρ γραφεύς] His int. vera. a m. s. interpositum est εἰ (95, 13) ὁ εἰκῶν] ὁ εἰ. (Vat. M.) (95, 14) ἄ φησι] Ita, ut vulgo, non ὁ φ. δρᾶσαι] δρᾶσαι
- p. 378. B (96, 5) Οὐ μὰ] οὐ μὰ (96, 6) οὐδ' αὐτῶ] οὐδ' αὐτῶ C (96, 12) αὐτοῖς] αὐτοῦ, in m. a m. sec. τῶν
- E (97, 8) εἴ τις] ἡ τις a m. pr.

p. 379. A. (97, 12) εἰδέναι] εἰδέ-
νη, in m. a m. s. και
(97, 16) Τοιοῦτε] τοι-
οῦτε

B (98, 3. 4) αἰτιον; — εὐ-
πραγίας;] αἰτιον: —
εὐπραγίας:

C (98, 9) ὀλίγων] ὀλίγον
cum ω super ο
(98, 12) ἄλλ' ἄττα] ἄλ-
λα ἄττα

D (98, 18) ἀτάρ δ] ἀτάρ
δ (ἀτάρ Amb. C. Vat.
H.)

E (99, 2) κακῶν τε] κα-
κῶν, praeposito int.
vers. a m. s. και (κα-
κῶν Ven. B. Vind. B.
Vat. H.)

p. 380. D (100, 11) ἄρα γόητα]
ἄρα γ. a m. pr.

(100, 12) τοτὲ μὲν] τὸ
τὲ μὲν a m. pr.

(100, 15) περὶ αὐτοῦ]
π. αὐ.

E (101, 1) εἰρήσεων] εἰλ.
(Vat. B. Par. K. sec.
Bekk.)

p. 381. B (101, 12) τὰ τοῦ θεοῦ]
τὰ — int. vers. a m. s.

(101, 18) Ταύτη] ταῦ-
τα ante corr.

* D (102, 12) ἡλλοιωμένην,]
sine commate.

E (102, 21) μεταβάλλειν]
μεταβάλλειν

p. 382. A (103, 4) μισοῦσι] Ita,
non —σι

B (103, 9) αεμονὸν λέγειν]
σ. λέγειν;

(103, 11) ἤμιστ' ἄν] Ita,
non ἤμιστα ἄν (Amb. C.
Ang. B. Vat. HM.)

E (104, 14) Οὐκ ἄρ' ἴστω]
οὐκ ἄρα ἱ.

p. 382. E (104, 20) οὐδ' ὄναρ]
Ita a m. pr. οὐτ' ὄ.
a m. s.

p. 383. A (105, 5) ἑκτονός] ἀν-
τους cum litura in spi-
ritu.

(105, 9) ἀότης] ἀν.

B (105, 13) Παιῶν] παιῶν
(105, 13) τὸν παῖδα]
παῖδα (Par. K.)

C (105, 20) ἐπὶ παιδεία]
ἐπὶ παιδία (ἐμπικαιδία
Amb. C.)

(106, 2) καθόσον] καθ'
ὄσον (Itam III. 437.
C. 198, 12.)

τέλος πολιτιῶν, δευτέρως:

L. III.

Πλάτωνος πολιτιῶν,
τρίτη:

p. 386. A (107, 1) τοιαῦτ' ἄττα]
τοιαῦτα ἄττα

B (107, 9) Δία, ἡ] δι ἡ
(δι' Amb. C.)

(108, 2) οὕτω τὰ] οὐ-
τως τὰ

(108, 3) οὕτ' ἀληθῆ] οὐ-
τε ἀλ.

(108, 4) οὕτ' ἀφίλιμα]
οὕτε ἀφ.

C (108, 5) Ἐξαιρέσωμεν]
Ita, non ἐξαιρέσωμεν

D (108, 14) Ὡ πόκοι] Ita,
non ὦ π. (Vind. B.)

(108, 15) Ψογή και] ψυ-
χή; και

κάμπαν] κάμπαν

(108, 17) κενύσθαι]
Ita, non κενύσθαι,

in codice scriptura es-
se Bekkerus recte si-

- gnificavit, de Par. K. nihil dixit. Ego or-ravi.
- p. 386. D (108, 20) γούσσα, λε-
ποῦς] γούσσα λιπού-
σα
- p. 387. A (109, 1) Τήξουσαι] τρύ-
ξουσαι
(109, 2) ἔχονται] ἔχον-
τας a m. pr.
(109, 3) Ὡς αἶ] Ita.
B (109, 4) παραιτησόμε-
θα] σὴ ἀντὶ τοῦ αἰ-
τήσαμεν. καὶ ἡ ἀρι-
στείδου, Πισὸν σε πα-
ραιτοῦμαι φανῆναι in
m.
(109, 11) Στόγας] τύ-
τας
- C (109, 18) ποιητόν;
Ἀῆλα θή.] ποιητόν:
δηλαδὴ: (Itam δηλα-
δὴ 392. A. 118, 5.
398. C. 180, 1. 412. B.
155, 11. III. 428. A.
181, 2.)
- D (110, 2) ἐταῖρός ἐστι]
Ita, non — ἐστιν
(110, 3) γ' ἐπέλου] γε
ἐκ.
(110, 5) αὐτὸς αὐτῷ]
αὐ. αὐ.
- E (110, 9) ἦμιστ' ἄρα καὶ]
ἦμιστα ἄρα καὶ a m.
pr. Pro καὶ m. sec.
ζητή posuit.
(110, 10) ὅταν] ὅτε ἂν
ut Vind. D.
- p. 388. A (110, 18) κλευρᾶς] κλευ-
ρᾶ, non κλευρᾶ
- B (110, 20) μηδὲ ἀμφοτέ-
ρηι] μηδ' ἀμ.
(111, 5) ὀνομάζοντ'
ἐνομάζοντα
- p. 388. C (111, 10) Ὡ πόσει] ὦ
α. sed corr. in accentu.
D (111, 20) αὐτῷ] τί, non
τι
- p. 389. A (112, 11) δ' ἄρα]
μακάρισαι] μακάρισαι
(112, 12) κοιπνύοντα]
κοιπνύοντα:
B (112, 18) δὲ οὐχ] δ'
οὐχ (Ang. B.)
D (112, 10) δημιουργοί]
Ita a m. pr.
(112, 14) δέ; σωφρο-
σύνης ἄρα] δὲ σ. ἄρα
- p. 390. A (114, 6) ἄρα καλῶς] ἄρα
κ.
(114, 12) ὅταν] ὅτ' ἂν
(114, 13) παρακλείαι]
Ita, non παρακλείαι
(Par. DK. sec. Bekk.
Vat. H.)
B (114, 16) ἐπιτήδειον]
ἐπιτήδειον
C (115, 4) οὐδὲ ὅτε] Ita,
non οὐδ' ὅτε
(115, 6) οὐδ' Ἀρεῶς]
οὐδὲ Ἀρεῶς
(115, 7) Οὐ μὰ] οὐ μὰ
D (115, 8) κερταίαι] κερ-
ταίαι
E (115, 16) φετόν] δι-
στόν, in m. σὴ αἰ-
στόν
- p. 391. B (116, 11) Πατρούλα]
πατρούλα
C (116, 19) ἐν αὐτῷ] ἐν
λαοτῷ (Ang. B. Vat.
M.)
νοσήματα] Ita, non
νοσήματά τε (Par.
ADK. Ven. C. Vind.
B. Vat. BHM. Ang.
B.)
(117, 2) Θησοῦς] Θηοῦς
a m. pr.

- p. 391. D (117, 7) *λέγω, μηδὲ* λ
μη δ' (μηδ' Vat. M.)
 E (117, 17) *κατ' Ἴδαλον*
π' ἰδ.
 (117, 18) *βαμὸς δευ'*
βαμὸς ἑστ'
- p. 392. D (119, 7) *ἄρα οὖν*] ἄρα
οὖν
 (119, 8) *γηνναμένη*] γινο-
μένη
 E (119, 15) *ἀπολύσαι*]
ἀπολύσαι
- p. 393. A (119, 20) *μέλιστα δύο,*
sine commate.
 B (120, 7) *καθημάτων.*
καθημάτων :
 (120, 9) *φήσων;*] *φή-*
σων :
 D (121, 3) *δὲ ἄνευ*] *δ' ἄνευ*
(Vat. M.)
 E (121, 6) *εἰ λύσαι*] *οἱ*
λύσαι, omisso ἀντῶ
ut Par. ADK. Vind. B.
Vat. BM. Ven. C. Ang.
B.
- p. 394. A (121, 18) *αἰοδομήσασιν*
αἰοδομήσασιν
 (121, 19) *τίσαι*] *Ita.*
 B (122, 4) *ὅτι ἔστι*] *Ita.*
 C (123, 10) *ἢ δ' αὖ*] *ἦδ'*
αὖ
 (122, 13) *ὅτι ἔραμεν*
Ita a m. pr.
 D (122, 17) *ἡμῖν*] *ἡμῖν*
 E (123, 7) *ἐπιχειροῖ*] *ἐπι-*
χειροῖ (Vind. B. Par.
K. Vat. M.)
- p. 395. A (123, 15) *μημήματα*] *μή-*
μημά τι, a corr. μη-
μήματα
 C (124, 12) *θα μη ἐκ*] *ἴσ'*
ἐκ, a m. s. addito α
et in m.posito μη
- p. 396. D (126, 14) *γένηται*] *γι-*
νηται cum litura in ἄ
- p. 396. D (126, 16) *μη ἄρα*] *μη*
ἄρα μη (μη ἄρα μη
Ven. C. Par. DK.)
- p. 397. B (123, 1) *θυμῶ*] *θυμ-*
θῶ
 C (123, 3) *ἐναντίων*] *ἐναν-*
τίων a m. pr.
 (123, 4) *θυμῶν*] *θυμ-*
θῶν
 D (123, 9) *πότερον εἰς*]
πότερον εἰς
 (123, 11) *ἀκράτων*] *ἀ-*
κράτων a m. pr. (Ang.
B.)
 (123, 13) *καταμένος,*
καταμένος :
 E (123, 8) *ἄνδρα δὴ*] *ταῦ-*
τα περὶ δμήφου φησί :
in m. a m. a.
- p. 398. A (129, 10) *τε εἰς*] *ε' ἄν*
εἰς (Ang. B. Vat. M.)
μήφου] *μήφου a m.*
pr.
 C (130, 2) *περὶ αὐτῶν*] *τις*
αὐτῶν
 (130, 5) *μέλλομεν*] *μέλ-*
λομεν, a m. a. μέλλοι-
μεν
 (130, 7) *ἄττα*] *ἄττα*
 D (130, 18) *ἀσάντως;*] *ἀ-*
σάντως :
 E (130, 17) *ἀρμονίαι;*] *si-*
no interpunctione.
- p. 399. A (131, 4) *χρήσει*] *Ita.*
(Par. DK. sec. Bekk.
Vat. M.)
 B (131, 12) *καταρούστος*
καταρούστος a m. pr.
 E (132, 15) *καυδόν*] *καυ-*
δόν
 (132, 17) *Μαροσίου*] *μαρ-*
σίου
- p. 400. B (133, 15) *δέ γε*] *δέ με,*
ut Bekkerus ostendit.
 C (134, 1) *ταῦτο*] *τίον*

- p. 400. C (134, 3) φουθροὺς ἀν-
τοῦς] φ. ἀντοῦ (Vat.
BM. Ven. C. Par. DK.)
(134, 6) ἢ σὺ] ἢ σὺ
(134, 7) τὸ τῆς] τὸ
τῆς
- p. 401. A (135, 10) κακοηθείας]
κακιοιίας (Vat. BM.
Par. DK. Ven. C. Vind.
B. Ang. B.)
B (135, 17. 18) μήτε ἐν
ταρ] μήτ' ἐν (Ang. B.
Vat. M.)
C (136, 10) ὕγλιαν] ὕγ-
ειαν
E (136, 18) δημιουργη-
θέντων] δημιουργηθῆ
(137, 2) ἀγαθὸς] καὶ
ἀγαθὸς
- p. 402. A (137, 4. 6) λαβεῖν, —
τραφεῖς:] λαβεῖν; —
τραφεῖς;
B (137, 17) θεῶν] θεῶν
C (137, 20) ἀνδρείας] ἀν-
δρίας
ἐλευθεριότητος] ἐλευ-
θεριότητος a m. pr.
D (138, 10) ἐρασμιώτα-
τον.] ἐρασμιώτατον·,
(138, 13) εἰ μέντοι τι
κατὰ τὸ σῶμα] εἰ
μέντοι τι ἔφη κατὰ
τὴν ψυχὴν ἔλλειπει
κατὰ τὸ σῶμα, quin-
que mediis linea no-
tatis.
- p. 403. A (139, 1) ἀφορδία] ἀ-
φορδία
οὐδέ γε] : οὐδέ γε
(139, 3) ἐρᾶν:] ἐρᾶν:
B (139, 8) μὰ Δί'] μαδί
C (139, 19) νεανία.] νεα-
νίας·,
D (140, 2. 3) ἀντοῦ — ἀν-
τῆς] ἀν. — ἀν.
- p. 403. E (140, 12) φύλακος] in
m.
(140, 14) προσήκουσ']
προσήκουσα
- p. 404. B (141, 3) εἰλήσεων] εἰλ.
(Ven. C. Par. DK.)
(141, 8) παρ' Ὀμήρου]
ὡ ἄριστε, ἐάνπερ ἐκ
τῆς πολιτίας ἦν ὁ ἀνήρ
φηγᾶς, ταῦτα οὐκ ἂν
εἰδῆμεν, ἢ πῶς μα-
θοισόμεθα λίποντος
τᾶνδρός. οὐκ ἔστιν
ἄρα τοῦτο βέλτιον,
κἀκεῖνα μὲν ἔκασθαι,
ταῦτα δὲ μὴ: in ima
pagina a m. s.
C (141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ.
γε
D (141, 19) Συρακοσίαν]
συρακουσίαν (Vind.
B. Vat. M.)
(142, 6) φουθροῖς] φου-
θοῖς
E (142, 10) ὕγλιαν:] ὕγ-
ειαν:
- p. 405. B (142, 21) ἐκακῶ] ἐκά-
κτω
(143, 2) Ἥ] ἦ
C (143, 10) ἔνεκα, ἀγνοῶν]
ἔνεκα, καὶ ταῦτα σμι-
κρῶν τε καὶ οὐδὲν
ἀγνοῶν, sex mediis
linea notatis.
(143, 14) ἦ τινων] Ita.
D (143, 19) μάλ', ἔφη]
μάλα ἔφη
- p. 406. A (144, 9) πρὸ τοῦ] οἱ
πρωτοῦ
(144, 10) Ἡρόδοτον] τὸν
τοῦ ἱεροκράτου διδᾶ-
σιαλον: in m.
B (144, 17) εἰσθερίας] εἰ-
σθερίας

- p. 406. E (145, 16) ελωθειαν] ελωθειαν
(145, 19) οὕτω λατρειῇ] Ita.
- p. 407. B (146, 9) μὲν καὶ] Ita, non μὲν γὰρ καὶ (Par. ADK. Vat. BHM. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
(146, 11) ὅς, σχεδόν] ὅς σχ. sine interpretatione.
C (146, 17) αἰεὶ διαστάσεις] Ita.
(147, 2) ἔχοντας τὰ σώματα] ἔχοντας σώματος
D (147, 6) ελωθειαν] ελωθειαν a m. pr.
(147, 10) ἔχοντα αὐτῶν] ἔ. αὐτῶν
E (147, 12) οὔτε πόλει] οὔτε τῇ πόλει
- p. 408. A (147, 17) Μενέλαω] μενελιάω (Par. DK.)
(147, 19) Αἰμ'] αἶμα
D (148, 19) μεταχειρίσαντό] μεταχειρίσθησαντο, a m. a. —σαινο
- p. 409. C (150, 18) τὰ ἐν αὐτῷ] τὰ ἐν ἑαυτῷ
D (150, 17) ἢ χρησιμοποιεῖς] bis deinceps, sed alterum exemplum linea notatum.
- p. 410. A (151, 9) ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι:
(151, 14) μή; ἔφη.] μή ἔφη:
B (151, 19) οὐχ ἄσπερ] καὶ οὐχ ἄσπερ
D (152, 17) ἔφη. Τί δέ;] ἔφη: τίς ἐκπαθεῖν τοῦ δέοντος, τί δέ, quatuor modis linea notatis.
- p. 411. A (153, 2. 3) φουρή; — ἄγροκος;] Ita, cum signis interrogandi.
C (153, 18) ἀντὶ θυροειδοῦς] Super οὗ a m. a. εἰ positum.
(154, 1) ἴχων] ἴχων,
(154, 2) αὐτός αὐτοῦ] αὐτός αὐτοῦ
D (154, 4) εἴ τι καὶ ἐνῆν] οἷτι καὶ ἐνῆν a m. pr.
(154, 5) αὐτοῦ] αὐτοῦ (Par. K. Amb. C.)
(154, 10) ὁ τοιοῦτος] ὁτιοῦτος a m. pr.
E (154, 12) πάντα] ἀπαντα, non ἄπ.
(154, 15) δύο ὄντε] δύο ὄντε (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Vind. B. Ang. B.)
(154, 18) ἐκείνω] Ita a m. a. ἐκείνω a m. pr.
(154, 19) ζυγαρομοσθῆτον] συν.
- p. 412. A (155, 1) μετριώτατα] μετριώτατα a m. pr.
(155, 7) σώζεσθαι;] σώζεσθαι:
B (155, 10) κωνηγεία] κωνηγεία
C (155, 18) γίγνονται;] Alterum γ int. vera.
(155, 20) φυλακιστάτους] φυλ.
D (156, 2) φιλῶν.] φιλῶνι,
(156, 6) τοῦναντίον.] τοῦναντίονι,
- p. 413. A (156, 21) τοὺς ἀσθράπους] τοὺς sm.
(157, 5) δόξης στεφ.] δόξη στεφ. a m. pr.
C (157, 14) κληθέντες] κληθένταις a m. pr.

**

PLATONIS OP. II.

- p. 413. E (158, 10) φύλαξ αὐτοῦ]
φ. αὐ.
- p. 414. B (159, 5) οὗς εὖν δὴ] οὗς
δὴ εὖν (Ang. B.)
(159, 6) δόγμασιν] δό-
γμασιν
C (159, 12) Φοινικίων] *φοινικίων* a m. pr.
D (160, 4) δημιουργοσμέ-
νη] Ita a m. s. δη-
μιουργοσμένοι a m.
pr.
- p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει]
παραγγέλλει a m. pr.
C (161, 5) ὡς σούσι]
σούσι
(161, 8) εἰς ἀκμουρίαν]
εἰς εἰς ἐκ.
D (161, 12) μέν' ἄν] μὲν
' ἄν
εἰς] εἰς, a m. s.
viol
(161, 15) κήδεσθαι.]
κήδεσθαι:
- p. 416. B (162, 14) εἰσίν, ἀντι]
εἰσίν. καὶ ἀντι
(162, 18) εἰσίν:] εἰσίν:
C (162, 21) ποτὲ ἔστιν]
Ita.
E (163, 16) περιεῖναι] πε-
ριεῖναι
(163, 19) αἰεὶ ἐν] Ita.
(163, 22) τὸ τῶν πολ-
λῶν νόμισμα γέγονε]
τὰ τ. π. νομίσματα
γέγονον
- p. 417. A (164, 3) τὸν αὐτὸν] τὸν
αὐτὸν, in m. a m. s.
τῶν (ad αὐτὸν perti-
nens)
B (164, 14) τοῦς φύλακας]
Ita, non τοὺς τε φ.

L. III.

πλάτωνος πολιτεῶν,
εσάρατη:

- p. 419. (155, 3) δι' αὐτοῦς] δι'
int. vers. habet.
(155, 6) καὶ μεγάλας]
σα.
- p. 420. A (166, 4) οὐδὲ ἐταίραις]
οὐδ' ἐτέροις, quorum
posterius etiam Bekke-
rus ex hoc pariter at-
que ex Ang. B. meo
errore praetermissis re-
tulit.
(166, 5) ἄν ποι.] Ita,
non ἄν ποι
B (166, 12) οὕτως εὐδ.]
οὕτω εὐδ.
E (167, 18) ἄν σοι] ἄν σοι
(167, 19) γαργόος alte-
rum in m. a m. s. ha-
bet.
- p. 421. A (168, 4) καὶ αὐ] καὶ
αὐτοὶ interposito a m.
s. γὰρ et littera v et
scouta pronominis cor-
rectis.
(168, 5) εἰ μὲν οὖν ἡ-
μεῖς μὲν] εἰ οὖν ἡμεῖς
μὲν, priore, non, ut
Bekkerus refert, altero
μὲν omisso.
C (168, 17) ἔθνασιν ἢ]
ἔθνεσιν ἢ
D (169, 5) γίγνεται:] γί-
νεται:
E (169, 9) διδάσκω] διδά-
ξην, o corr. διδάξη
(169, 12) ἀπαντι] ἀ-
παντι cum litura su-
per :
- p. 422. A (169, 17) πρὸς τῷ νε-
ταρισμῷ] κοιούτος

- ut Par. DK. Flor. U. quibus pariteram ποιούστος πρὸς τῷ νεωτερισμῷ τῆβνι. Bekkerus vero pariteram ποούστος καὶ νεωτερισμὸν ποιούστος τῆβνι.
- p. 422. B (170, 3) ἀρ' οὐ] ἀρα οὐ
C (170, 16) τριπλασίους αὐτῶν] τρ. αὐ.
(170, 17) δοκεῖς] δοκεῖ
a m. pr.
- p. 423. A (171, 12) ἐν ἐκατέρῃ] Ita a m. pr. ἔν ἐκ. a m. s.
(171, 16) αἰεὶ] αἰεὶ ἕως] οὕτως, addito a m. s. comma
(171, 20) οὐτ' ἐν] οὕτε ἐν
B (172, 7) αὐξῆσιν] αὐξή
D (172, 21) μὴ κολλαί.] μὴ κολλᾶς; a m. pr.
E (173, 6. 7) γίνωνται—διόφονται] γίνονται—διόφονται a m. pr.
- p. 424. A (173, 11) γίνουσι'] γίνουσι' a m. pr.
(173, 12) ὀρηγήσῃ εὐ,] A m. pr. etiam ante εὐ comma erat.
(173, 14) φάσεις χρησταὶ] φάσει, addito a m. s. σ, χρ. παιδείας] παιδίας a m. pr.
D (174, 15) αὐτῇ] Ita.
E (175, 1) ἔχει;] ἔχει:
- p. 425. A (175, 8) ἢ ἐκείνοις] ἢ κείνοις (Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk.)
(175, 12) σιγάς] σιγῆς, a m. s. σιγῆν
B (176, 18) μάλινε λόφ τε καὶ] μάλινε ἐν ἰσγῶ καὶ
p. 425. C (176, 1) ὅμοιον δ' om.
(176, 4) οὐκ; ἢ δ' οὐ - κοί δ' (οὐ in fine vocatus est.)
D (176, 10) καταστάσεως] eo comprehendio scriptum est, ut καταστάσεως legi debeat.
(176, 12) τὸ παράπαν] τοπάπαν
- p. 426. A (177, 3) οὔτοι γε χαριέντως] οὔτοι γε χαριέντως, a m. s. οὐ τοι γε χαριέντως
(177, 4) κοιμώτερα] κοιμώτερον a m. pr.
(177, 5) καὶ αἰεὶ] καὶ αἰεὶ
(177, 8) χαρίεν] χαρίεν et in m. a m. s. haec: ὡσπέρ τινα τῶν Ἑλλήνων, τάχα καὶ οὐκ ἀγενῆ:
B (177, 13) χαρίεν] χαρίεν et in m. a m. s. haec: οὕτως ἔχη ὁ βάλτισθε, κἀνοὶ δὲ καὶ μάλα νοσοῦσινταις:
(177, 15) μὰ Δία] μαδία
D (178, 7) ἀνδρείας] ἀνδρείας
(178, 8) ἔφη, πλήν] ἔφη: πλήν
- p. 427. C (179, 15) πατρίφ] τὸν ἀπόλωνα φησι, τουτέστι τὸν ἡλιον. in m. a m. s.
(179, 17) ὀμφαλοῦ] ὀμφαλὸν τῆς γῆς τὰ πόθεια φησι. in m. a m. s.
(179, 19) οὕτως.] οὕτω:
** 2

- p. 427. E (180, 8) Ἀληθῆ] ἀληθεί
(180, 9) οὕτως, ζη]]
Ita.
ἐμας] ἡμᾶς, in m. a
m. a. ε
(180, 10) οὕτως. Ἐκπί-
ζω] οὕτως: ἔλ.
(180, 11) ὡδε.] ὡδε:
(180, 18) ε' ἐστὶ] ε' ἐστι
(180, 15) εὐρημένον;]
εὐρημένον:
- p. 428. A (181, 9) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐ-
τῷ, in m. a m. a. τῆ
B (181, 9) Δῆλον.] δηλο-
σῶσι:
C (181, 12) ταύτην, ἀλλὰ
τεκτονική.] ταύτην:
ἀλλὰ τεκτονική.. (li-
tura post ἡ)
(181, 15) ἢ τινὰ ἔλλην]]
ἢ τιν' ἔ. (Ang. B.)
(181, 16) ἡστυνοῦν] ἡσ-
τυνοῦν
(181, 17) γεωργική.]
γεωργική, a m. sec.
—κή;
E (182, 9) Οὐνοῦν, ἔφη]]
ο. ἔφη a m. pr.
- p. 429. A (182, 16) ἦν] καὶ, non
ἦν καὶ
(182, 20) Ἐμοὶ γοῦν] ἔ-
μοιγ' οὔν
(182, 21) ἀνδρεία] Ita.
(183, 1) τοιαύτη] τιαύ-
τη a m. pr.
B (183, 6) οὐ γὰρ ἄλλοι] οὐ
γὰρ ἄλλοι a m. pr.
(183, 7) τοίαν] Ita utro-
bique.
C (183, 12) ἀνδρείαν κα-
λεῖς] Ita; et paullo
post (14) τὴν ἀνδρείαν
D (184, 1) ἀλουργὰ] ἀλ-
λουργὰ, a m. s. ἀ-
λουργὰ
- p. 429. E (184, 9) προθερακεύ-
σας.] προθερακεύσας;
(184, 10) ἔφη] om. (Par.
K.)
- p. 430. B (185, 3) ἀνδρείαν] Ita,
sed corr. in ἰ
(185, 5) λέγω.] λέγω:
(185, 8) ἀνδρείαν] ἀν-
δρείαν
C (185, 9) ἀνδρείαν εἶναι]
ἀνδρείαν εἶ.
D (185, 21) ἔμοιγε] ἔμοι
γε
E (186, 4) ἐμφωνίᾳ] Ita,
non σ. (Par. AK. sec.
Bekk. Vat. BM. Vind.
B. Ven. C. Ang. B.)
(186, 6) ἐγκράτεια] ἐγ-
κράτεια a m. pr.
(186, 7) οὐκ οἶδα] οὐκ
οἶδ' (Vat. H.)
(186, 10) αὐτοῦ γελοῖον]
αὐ. γ. a m. pr.
(186, 11) καὶ ἦττων] καὶ
ἦττων a m. pr.
- p. 431. D (187, 18) Ἐγώ] ἔγωγε
(187, 20) ἐπιθυμῶν]
ἐπιθυμῶν
(187, 21) Παντάκασι]
παντάκασιν
E (188, 9) ἡ ἀνδρεία] ἡ
ἀνδρεία
- p. 432. A (188, 14) ζητήμασιν ἦ]
ζητήμασι ἦ
C (189, 6) πῆ ἔστιν] πῆ
ἔστιν
D (189, 20) ὅσπερ οἱ] οὐ
μόνον περὶ δικαιοσύ-
νης τοῦτο ᾧ βέλτε-
σθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ
τοῦ θείου ἀπλὸς ταν-
τῷ πάσι οἰμεν, τὸ ἐν
ταῖς χερσὶν ἔχοντες
ζητοῦμεν, ὅποιον τί
ἐστι· ἀμφιβάλλοντες

- τὸ .. (γ' ἢ ἡ?) ἔστι.
 in ima pagina a m. s.
- p. 433. A (190, 7) ὁ γὰρ] ὁ γὰρ ὁ
 γὰρ cum linea sub
 priori.
 (190, 12) εἰς δ] εἰ ᾧ a
 m. pr.
- B (190, 19) λέγ'] λέγῃ
 (190, 21) ἀνδρείας] ἀν-
 δρείας
- C (191, 7) ἄντα] ἄντα
 (191, 8) ἐνόμου] ἐνό-
 μου a m. pr.
- D (191, 15) τῆ ἀνδρείᾳ] τῆ
 ἀνδρεία
 (191, 17) μάλα, ἔφη]
 μάλ' ἔφη (Vat. M.)
- E (191, 21) Ἥ] Ita, non ἦ
- p. 434. A (192, 5) ὁμολογοῖτο.]
 ὁμολογοῖτο;
 (192, 8) τῶν ἀλλήλων] τὰ
 ἀλλήλων
- B (192, 16) μεταλαμβάνω-
 σι] λαμβάνουσι, a m.
 s. —σι
- C (193, 1) πόλις καὶ] πόλις
 καὶ
 (193, 4) λέγωμεν] λέγο-
 μεν a m. pr. (Ven. BC.
 Par. K. Amb. C. Ang.
 B. Vat. H.)
 (193, 6) τὸ αὐτοῦ] τὸ
 αὐτοῦ
- D (193, 9) ἐγώ, πῶ] Ita,
 non πῶν (Par. AK.
 Vat. BM. Ven. C.
 Vind. B.)
 (193, 11) εἶδος τοῦτο]
 Ita, non εἶ. τούτων.
 (Par. A. Vat. BM.
 Ven. C. Vind. B. Ang.
 B.)
 δικαιωσένῃ] cum li-
 tura post ἦ
 (193, 15) ἐπίνο] om.
- p. 435. A (194, 1) τάχα ἂν παρ'
 ἀλλήλα] τάχ' ἂν πα-
 ράλληλα
 (194, 8) Ὅμοιον] om.
 a m. pr.
- B (194, 14) ἔλλ' ἔντα] Ita,
 non καὶ οὐ κατ' ἔλλ'
 ἔντα, quemadmodum
 Bekkerus quoque esten-
 dit.
- C (194, 18) ἀξιοῦσθαι] ἀξ-
 θῶς ἀξ. (Vat. BHM.
 Ven. C. Vind. B. Par.
 K. sec. Bekk. Ang. B.)
- D (195, 10) Ἄρ' οὖν] ἄρ'
 οὖν a m. pr.
- E (195, 14) πόλις γγ.]
 Ita.
 (195, 15) οἶον οἶ] οἶον
 om.
- p. 436. A (195, 18) ὁ παρὶ] τὸ
 παρὶ, in m. a m. s.
 ὁ (τὸ Vat. BHM. Ven.
 C. Vind. B. Amb. C.)
 (195, 21) Οὐ δῆτα] οὐ,
 a m. s. εὐ, δ'.
- C (196, 14) εἰκὼν] Ita,
 sed corr.
- D (197, 1) οὐτῶ; Οὐτῶ.]
 Ita. (Par. A. Vat. BHM.
 Ven. C. Vind. B. Amb.
 C. Ang. B.)
- E (197, 12) ἐγυλίῳ] 1 int.
 vers. sup.
 (197, 18) οὐδαμῆ ἔστιν]
 ἔστιν om.
 γε, ἔφη] γ' ἔφη (Ang.
 B.)
- p. 437. A (197, 17) ἐπέ γε] Ita a
 m. pr. ἔμπεγ a m. s.
- B (198, 9) ἂν θείης] ἂν
 om. (Par. K.)
- D (198, 18) εἶναι] in m. a
 m. pr. habet.

- p. 437. D (198, 22) *πλέονος ἀν-
τος*] *πλέονος*
(199, 1) *δίψα ἐστὶ δίψα*
ἄρα] *δίψα ἐστὶ, δίψα.*
ἄρα
- p. 438. A (199, 17) *οὕτως. Ἰσως]*
οὕτως: ε.
B (200, 3) *Ἄρ' οὖν]* *ἄρ'*
οὖν
D (200, 16) *Ἄρ' οὐ]* *ἄρ',*
a m. s. ἄρ', οὐ
οὐκ] *οἴοι a m. pr.*
(200, 19) *φᾶθι]* *φᾶθι*
- (p. 439) A (200, 11) *ἐστίν; ἐστι]*
ἐστὶ, καὶ ἐστὶ etc. ut
Bekkerus ea significa-
vit, cum interrogatio-
nis mutataeque perso-
nae signis post του
(201, 15) *οὐδ' ἐν]* Ita.
B (201, 21) *θηρίων]* *θηρίων*
(Par. A. Vat. BM.
Ven. C. Vind. B.)
C (202, 11. 12) *καλιῶν]*
καλιῶν
E (202, 21) *οὕτως.]* Ita.
(203, 5) *πιστεύω τοῦτῳ]*
cum signo interrogandi
a m. s. addito.
(203, 6) *τεῖχος ἐκτός,]*
Sic distinguit.
- p. 440. A (203, 15) *ἔλλο θν]* *ἔλλο*
τόν, in m. a m. sec.
εὶ θν
B (203, 18) *τίς αὐτόν]* Ita.
(203, 20) *τοῦ τοιοῦτου;]*
α τοιοῦτου.
(203, 22) *μή δεῖν]* *μή*
δ.
(204, 1) *σκαυτῶ]* *σκαυῶ*
(204, 2) *Οὐ μὰ]* *οὐ, e*
corr. οὐ, μὰ.
D (204, 13) *παρ' αὐτῶ]*
παρ' αὐτῶ
" " (204, 14) *ἐφη, ἔοικε τοῦ,*
sup. a m. s. τῶ
- p. 440. D (204, 15) *καίτοι γε]*
καίτοι γ'
(204, 16) *ἐκκινούρους]*
ἐκκινούρους
(204, 19) *νόδε]* *τοῦτο*
- p. 441. A (206, 11) *τοῦτῳ γε ἄν]*
τ. γ' ἄν (Ang. B.)
(205, 13) *δ' ἐνιοι]* *δὲ ε.*
B (206, 14) *ἠί']* *δία*
(205, 15) *θὶ ἐν]* *δ' ἐν*
(Vat. M.)
(205, 17) *Ὀμήδου]* *ὀμη-*
ρου.
C (206, 4) *ὀμολογεῖται]*
ὀμολόγεται, a m. s.
-ηται
(206, 5) *αὐτὰ δ' ἐν]* *a.*
δὲ ἐν
(206, 6) *Ἰσα]* *Ἰσα*
(206, 8) *εἶναι;]* *εἶναι:*
(206, 9) *καὶ ὧς]* Ita.
D (206, 10) *οὕτω, καὶ*
τῶλλα] *οὕτως. καὶ τ'*
ἄλλα
(206, 17) *ὅτι καὶ ἡμῶν]*
καὶ οἱ. (Vat. BM.
Par. K. sec. Bekk.
Vind. B.)
(206, 18) *ἐν αὐτῶ]* *ἐν*
αὐτῶ
E (206, 18) *δικαιὸς τε]* *δι-*
καιὸς τ', e corr. γ'
(206, 22) *προμηθεῖαν]*
προμηθείαν (Vat. BM.
Ven. C. Vind. B. Par.
K.)
(207, 1) *νεύτου;]* *τού-*
του:
(207, 2) *ὁμόφωνα]* *ε.*
(Vind. B. Par. K. sec.
Bekk. Ang. B. Vat. M.)
- p. 442. A (207, 9) *κίμκλασθαι]*
κίμκλ. a m. pr.

- p. 442. B (207, 13) και θύμωσαντα]
 και om. (Par. K.)
 (207, 16) φυχής τε και]
 τε om. (Par. K. Vind.
 B. Vat. M.)
 (207, 18) ἀνδραίε] ἀν-
 δρία
 C (207, 21) τοῦ λόγου]
 Ita e corr. τῶν λόγων
 fortasse ante corr.
 (208, 1) δέ γε ἐκείνη]
 δέ γ' ἐκείνο, in m. a
 m. a. κείνη
 (208, 2) ἐν αὐτῷ] ἐαυ-
 τῷ, addito a m. s. v
 post δ
 (208, 4) ξεμφέροντος]
 συμ.
 E (208, 17) ἀνομολογεῖ-
 σθαι] ἀνομολογείσθαι,
 in m. a m. s. ἀν ὀμο-
 λογείσθαι
 (208, 18) και τοῦ] και
 τοῖς, in m. a m. sec.
 τοῦ
 p. 443. A (209, 1) δρᾶσαι] δρᾶ-
 σαι
 (209, 5) κατὰ θεμους]
 κατὰ τοὺς θε.
 (209, 6) ἀμείλιαι] ἀμέ-
 λιαν
 B (209, 10) ἀρχεσθαι;]
 ἀρχεσθαι:
 (209, 11) ἄλλο. "Ἐστι τι]
 ἄλλο ἔτι: τι
 E (210, 18) ἦ δὲ] και δὲ,
 in m. a m. s. ἦ
 p. 444. A (210, 21) ταύτη αὐ] τ.
 αὐ
 (211, 4) Φῶμεν ἄρα] φ.
 ἄρα, e corr. ἄρα
 Φῶμεν] om.
 B (211, 10) δουλεύειν τῷ
 τοῦ] δουλεύειν. (e
 corr. :,) τῷ δ' αὐ

- δουλεύειν cum linea
 sub altero δουλεύειν
 ante corr.
 p. 444. B (211, 14) Ταῦτα μὲν
 οὖν ταῦτα] ταῦτα
 μὲν αὐ, e corr. οὖν,
 ταύτη
 C (211, 21) νόσον.] νόσον:,
 D (212, 3) τὰ ἐν τῷ] τὰ
 ἐν om.
 (212, 5. 9) ἢ π' ἄλλου. —
 ἢ π' ἄλλου;] ἢ π' ἄλ-
 λου: utrobique, e corr.
 ἢ π' ἄλλου;
 E (212, 12) οὕτως.] οὕτω:
 p. 445. D (214, 1) διεληλυθάμεν]
 διελέθαμεν a m. pr.
 (214, 2) εἴη δὲ] εἴη δὲ
 ante corr.
 (214, 6) οὕτω εἰς] οὕθ'
 εἰς
 L. V.
 p. 449. B (216, 3) Σθ] σθ, in m.
 a m. pr. σθ, M.
 C (216, 3) "Ἐτι] habet
 etiam M.
 D (216, 18) τό σθ] πη σθ
 M. („πη σε Mon. B.“
 Bekkerus.)
 p. 450. A (216, 19) τᾶλλα] τᾶλλα
 V. M. („ταλλα“)
 (217, 2) τίθεται] τίθε-
 ται V. (Vat. M.)
 ταῦτα] ταῦτα V. ut
 Par. A. Vat. M. („ταῦ-
 τα“)
 (217, 4) ὄσον] ὄς V.
 (Vat. M. et a m. pr.
 B.)
 (217, 7) ἑμεις] ἡμεις
 V.
 C (218, 1) εἰδαμον] εἰ-

- δαίμων M. (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.)
 p. 450. D (218, 8) ἀκουσόμενοι]
 Ita M. a m. pr. („ἀκού-
 σομέν σου Mon. B.“)
 (218, 10) πιστεύοντος
 μὲν] μὲν om. M. (Ven.
 B. a m. pr. Par. DK.)
 p. 451. A (218, 17) οὐ μόνον αὐ-
 τός, ἀλλὰ] om. V.
 quod Bekkerus osten-
 dens de litura tacet.
 (218, 18) ξυνηπισκασά-
 μενος] συ. V.
 (219, 2) τοῦτο] τοῦτ'
 V. (Vat. M.)
 C (219, 11) ἔχει] ἔχει M.
 D (220, 2) φυλάττωσι] φυ-
 λάττωσι M. (Par. D.)
 (220, 6) Κοινή] κοινή
 M.
 p. 452. A (220, 15) γελοῖα] γέλοια
 M. (Vat. B. Ven. C.
 Par. D.)
 B (221, 3) γελοῖον] γέλοιον
 M.
 (221, 5) καὶ οἷα] om.
 M.
 (221, 6) σίς] ἐς M. corr.
 D (221, 15) Λαισδαίμονιοι]
 λαισδαίμονιοις V. (Vat.
 M.)
 (221, 16) πάντα ταῦτα]
 τ. κ. M. („π. τ.“)
 p. 453. D (223, 15) Δία] δι' V.
 (Ang. B. Vat. M.)
 (223, 20) τιν'] τινὰ V.
 quem margini eadem,
 quae Vat. M. adscri-
 pta habere Bekkerus
 non ostendit.
 (224, 1) ἄπορον] ἀπει-
 ρον V.
 p. 455. B (226, 16) ὁ μὲν] om. M.
 a m. pr. (Par. DK.)
 p. 455. C (227, 1) ἄλλε ἄντα] ἄλ-
 λάντα V. (ἄλλ' ἄντα
 Ang. B.)
 (227, 8) ἐπὶ] ἐπ' V.
 (Vat. M.)
 D (227, 12) δῖον] δῖον
 ἔλον M. quod signifi-
 cans Bekkerus de cor-
 rectione tacet.
 E (227, 18) προστάξομεν]
 προστάξωμεν V. sed
 ab eadem manu—omnes
 („ προστάξομεν pr
 Vind. B.“)
 δὲ] δ' V. (Vat. M.)
 (227, 19) Ἄλλ'] ἄρ' V.
 (Vat. M.)
 p. 456. A (228, 8) ἀσθενεστερά ἢ
 ἰσχυροτέρα] ἀσθενέ-
 στερα ἢ ἰσχυρότερα
 V. (Vat. BM. Ven. C.)
 B (228, 12) τὰ δ'] τὰ δὲ
 M.
 C (228, 17) οὐδὲ] οὐδ' V.
 (Ang. B.)
 (228, 20) ἦν] om. V.
 (Vat. BM. Par. K.)
 (229, 5) παιδεία] παι-
 δία V.
 D (229, 7) τοιοῦδε] τοιοῦ-
 τον V. (Vat. M.)
 (229, 9) ὁμοιους] ὁμοί-
 ος V. (Vat. M.)
 E (229, 16) βέλτισται] βέλ-
 τιστοι V.
 p. 457. B (230, 9) γελῶ] γελῶ ut
 videtur, a m. pr. V.
 (Ven. C. Vat. M. et
 a m. pr. B.)
 (230, 14) πέρι] Ita M.
 (Par. A. Vat. B. Ven.
 BC.)
 C (230, 18) μάλα] μάλ'
 V. (Vat. M.)

- p. 457. C (230, 21) ἦν] εἰ, in m.
 a m. s. ἦν, M.
 E (231, 18) εὐστασι] Ita
 V. M. non ξ. quod Bek-
 kerus tacito reliquit.
- p. 458. A (232, 2) καὶ μὴ] μὴ in
 V. a m. s. deletum.
 ἀπάρχον] ὑπαρχον V.
 a m. pr.
 C (232, 16) τοὺς δὲ] τοὺς
 ε' V. (Ang. B. Vat.
 M.)
 (232, 17) μιμουμένους]
 Ita M. a m. pr. μὴ μι-
 θομένους a m. s. („μὴ“
 κειθομένους Mon. B.“)
 D (233, 6) δομότερα] δε-
 μότερα V. (Vat. M.)
- p. 459. A (233, 16) οὐκ] In V.
 Itara est inter x et i
 (233, 18) τς] om. V.
 (Vat. B.)
 παιδοποιίαις] παιδο-
 ποιία M. („παιδο-
 ποιία Ven. C. Par.
 DK. Mon. B. Ang. B.
 Vat. H.“)
 B (234, 4) χείρον] χείρων
 V. (Vat. M.)
 (234, 7) ἦ] ἦ V.
 C (234, 12) ἰατρῶν] ἰα-
 τρῶν V. a m. pr. (Vat.
 M.)
 (234, 18) κινδυνεύει]
 κινδυνεύειν V. (Vat.
 M.)
 D (235, 3) συγγίγνεσθαι]
 γίγνεσθαι V. („γίγνε-
 σθαι Vat. BM. Vind.
 B.“) συγγίν. M.
- p. 460. A (235, 14) πολέμου] πο-
 λεμίου V. („πολέ-
 μου“)
 B (236, 1) ἀφθονετέρα]
 ἀφθονιάτερα V.
- p. 460. B (236, 7) καὶ ἀρχαί]
 γυναικῶν idque pen-
 otis circumscriptam V.
 („γυναικῶν“)
 C (236, 9) τῶν] τῶν M.
 ante corr.
 D (237, 1) προθυμούμε-
 θα] προμηθούμεθα
 M. (Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK.)
 E (237, 2) ξυδοκῆ] ξυ-
 δοκῆ M. a m. pr.
 (237, 8) πεντακαιοκτη-
 κονταίτους] πέντε καὶ
 πενηκостоῦ ἔτους M.
 („ πέντακαιοκτηκο-
 στοῦ ἔτους“) πέντε
 καὶ πενηκονταίτους
 V.
- p. 461. C (238, 8) γ'] γς V.
 (238, 9) κῆμα] Ita M.
 corr. γφ κῆμα in m.
 D (238, 17) οἰσίς] οἰοῦς
 V. (Vat. M.)
 E (239, 3) κλήρος] κληρῶν
 V. (Vat. M.)
- p. 462. A (239, 16) ἀντήν] ἀντή
 V. a m. pr. (Vat. M.)
 B (239, 18) ποιῆ] Ita M.
 (Vat. BM. Ven. B.
 Ang. B. Par. K. et a
 m. s. A.)
 C (240, 9) ταῦτά] ταῦτα
 V.
 D (240, 14) πᾶσα] post
 ἄμα M.
 (240, 16) ἀλγεί] ἀλγῆ
 M. a m. pr.
 E (241, 2) ξυνηθήσεται]
 συν. V.
 (241, 5) μάλιστ'] μά-
 λιστα V.
- p. 463. A (241, 18) τοῦτο] τοῦτ'
 V. (Vat. M.)
 B (241, 18) ἔρη] post ἔν-

- νάρχοντας* V. (., om. Vat. B. Vind. B.)
 p. 463. C (242, 2) *δους*] *δ τις*,
 sup. *ε* a m. s. super
ε, M. (*δ τις* Vat. H.)
 D (242, 14) *πράττοντος*] *πράττοντας* M. ante
 corr.
 E (243, 1) *δ*] *η*, in m. a
 m. s. *δ*, M.
 p. 464. A (243, 7) *τούτων*] *τούτω*
 M. ante corr.
 (243, 8) *Δρ'*] *ἄρ'* M.
 B (243, 18) *μέρος*] *τὸ μ.*
 V. (Vat. M.)
λόπη] *λύπας* M. ante
 corr.
 (243, 14) *περί*] *περὶ* V.
 (243, 17) *μάλ'*] *μάλα* V.
 (243, 18) *ὁμολογοῦμεν*] *ὁμολογοῦμεν*,
 quod Bekkerus ex Ven. B.
 Ang. B. Vat. H. rece-
 pit, etiam M. corr. ex-
 hibet.
 C (244, 6) *ἐτέρων*] Ita V.
 sed sup. ante corr. *αί*
 (*ἐταίρων* Vat. M.)
 E (244, 19) *ἐπιμελεία*] *ἐπι-*
μελείας M. (Par. DK.)
 (244, 20) *ἔφη*] *ἔ...*,
 ante corr. *ἔχει*, V.
 p. 465. A (245, 7) *δ'*] *δὲ* V.
 (245, 8) *τῶ*] *τῷ* M.
 (Ang. B.)
 C (245, 18) *καιοδοτροφία*] *καιοδοτρόφω* V. (Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK.)
 p. 466. A (246, 20) *σχεφόμεθα*] *ἐπισχεφόμεθα* V. (Vat.
 M.)
 B (247, 18) *περί ὁρμήσει*] *περὶ ὁρμήσει* V.
 E (248, 11) *εἰς*] *ἐκ*, e corr.
ἐς, M.
 p. 466. E (248, 12) *ἄδροι*] *ἄδρῳ*
 V.
 p. 467. A (248, 16) *τὰς τέχνας*] *τῆς τέχνης* V. (Vat.
 M.)
 B (249, 6) *μὲν*] *μὲ* M. a
 m. pr.
 (249, 8) *εἴ*] *ἦ*, sub. a
 m. s. *εἴ*, M.
 C (249, 14) *δ'*] *δὲ* M.
καὶ] ... *καὶ* V. (*η* καὶ
 Vat. M.)
 D (249, 18) *ἔξουσιν*] *ἔξου-*
σιν V. (Vat. M.)
 E (250, 11) *δέτη*] *δέτοι*, sup.
η, V. (., *δέτοι*)
 p. 468. A (250, 14) *αἰνῶς*] Ita
 et V. (Mon. B.)
 (250, 17) *ἀρα*] *ἄρ'* V.
 (Vat. M.)
 (250, 19) *εἰς*] *ἐς* M.
 corr.
 B (251, 9) *στρατείας*] *στρα-*
τίας M.
 E (252, 5) *πλείους*] *πλεῖ-*
ους V. (Par. K. Vat.
 M.)
 p. 469. A (252, 18) *δαιμόνων*] *εὐ-*
δαιμόνων V. (Vat.
 HM.)
 B (252, 20) *ὁν*] *om.* V.
 C (253, 9) *οὖν*] *om.* V.
 (Ven. B. Par. K. Vat.
 HM.)
 (253, 11) *νικήσασιν*] *νι-*
κήσουσιν M.
 D (253, 15) *ἀκώλυτο*] *ἀκώ-*
λυτο M.
 p. 470. B (254, 19) *εἴ*] in m. M.
 a m. s. ut videtur.
 (254, 20) *γ'*] *γς* V.
 C (255, 7) *δ'*] *δὲ* V.
 D (255, 10) *οὕτω*] *ἔντω* M.
 (255, 13) *ἀληθινώδης*] *ἀλ.*
V.

- p. 470. E (255, 18) Πολύ] πολλή,
in m. a m. s. λθ, M.
(256, 2) ἀνπερ] ὡσπερ
V.
- p. 471. A (256, 11) ἀντοῖς] Ita
M.
C (257, 8) πάντ'] πάντα
V.
(257, 9) ἢ γένοσθε] pun-
ctio notata habet M.
- p. 472. A (258, 8) εὖκ οἰσθα]
εὖκοῖ, in m. vulg. a
m. s. M.
(258, 4) σοῖ] punct. not.
M.
διφυγόντι] ἔφυγον. τι
M. (Par. DK.)
(258, 6) πάντ' ὑπεργνώ-
μην] πανυπεργνώμην,
in m. a m. s. σν, M.
(258, 8) λέγειν λόγον]
λέγειν λέγειν, o corr.
λόγον λέγειν, M. („λέ-
γειν λόγον“)
(258, 9) λέγης] λέγεις
V. M.
- B (258, 14) ἀδικίαν] ἀδι-
κία M. (Vat. B. Ven.
C. Par. D.)
- C (258, 19) μετέχῃ] μετέ-
χοι V.
- D (259, 7) ἔν'] ἔνα V.
(259, 13) ἔγωγ'] ἔγωγος
V.
- E (259, 18) οὕτω] Ita V.
M. non οὕτως.
(259, 21) διομολόγησαι]
διομολογήσαι V. (Vat.
M.) διαλόγησαι M.
corr. (in m. vulg. a
m. pr.)
- p. 473. A (260, 1) ἔχει] Ita V.
sed corr. in χει
- C (260, 20) εἶμι] εἶμι M.
a m. pr.
- p. 473. O (261, 1) μέλλει] μέλλει
etiam M. (Vind. B.)
D (261, 5) φιλοσοφῆσαι]
φιλοσοφήσουτε M.
(261, 11) μή ποτε] φη
εὖ V. („φη τε Vind.
B. Vat. M.“)
E (261, 12) ἴθῃ] ἴθαι V.
(Vat. M.)
- p. 474. A (261, 20) διαταταμένους]
διαταταμένους, delete
a m. h. priori μ, M.
(„διαταταμένους“)
(261, 21) ἀρνεῖ] ἀρ-
νή V. (Par. DK. sec.
Bekk. et a m. s. A.
Mon. B. Vat. M.)
- B (262, 7) μέλλομέν] μέ-
λλει vel μέλλῃ μή, a
m. sec. μέλλομαι, M.
(„μέλλομαι“)
(262, 10) γενομένων]
γενομένων V. (Vat.
BM.)
(262, 11) φύσει] em.
V. (Ven. B. Vat. M.)
- C (262, 12) ε'] τε V.
- D (262, 20) ἔνοσ] ἔνοσ
M. a m. pr.
(262, 6) θῆ] em. V.
(Ven. B. Par. K. Mon.
B. Vat. M.)
- p. 475. A (263, 19) τριτησαχοῦ-
σι] Ita M. sed in m.
a m. pr. τριτησαχοῦσι
- E (266, 8) γ'] γε V.
- p. 476. A (265, 16) πανταχοῦ]
πολλαχοῦ V. (Vat. M.)
- B (266, 6) ἐντὸ] ἐαυτοῦ
V. M. (Ang. B. Vat.
M.)
- C (266, 11) δάν ε'] δάν τε
V.
(266, 12) τῷ] εὖ M.
(„εὖ pr Mon. B.“)

- p. 476. C (266, 12) ἡγήταις] ἡγαί-
ται V.
(266, 14) δέ;] δ' V.
D (266, 18) μάλα] μάλ'
V. (Ang. B. Vat. M.)
(266, 19) γιγνώσκοντες]
γιγνώσκοντες V. (Vat.
M.)
- p. 477. A (267, 13) ἱκανότατα]
ικανότατα M.
(267, 16) δ'] δὲ V.
B (267, 18) τα] om. V.
(267, 19) τοιοῦτον] τοι-
οῦτος, e corr. τοιοῦ-
το, M. (τοιοῦτο Vind.
B. Vat. BM.)
D (268, 15) δ' εἰς] δὲ εἰς
V.
(268, 18) δὲ ἐπι] δ' ἐπι
V. (Vat. HM.)
(269, 1) εἰς] ad V. (Vat.
M.)
E (269, 2) οἴσομεν] θήσο-
μεν V. (Vat. M.)
- p. 478. B (269, 20) τό γε] τὸ M.
(Vat. BM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.
Ang. B.)
τι] om. M.
(270, 2) γέ] τί M.
C (270, 9) Οὐδέποτε] Ita
M. (Par. A. Ven. B.
Vind. B. Ang. B. Vat.
HM.)
(270, 12) δ'] δὲ V.
D (270, 17) οὔτε — οὔτε]
οὔτ' — οὔτ' V. (Vat.
M.)
(270, 19) δ] ἦ M. a m.
pr. ἦσ' a m. s. („ἦσ'“)
E (271, 3) ἐνα] ἐν' V.
(Vat. M.)
(271, 4) προσαγορεύω-
μεν] προσαγορεύομεν
V.
- p. 478. E (271, 5) ἦ] ἦ V.
p. 479. A (271, 8) ἡγείται] ἡγή-
ται M. (Ven. B.)
ταῦτά] ταῦτα V.
(271, 9) αἰσάντως] om.
V.
B (272, 1) ἐστιάσεις] ἐστ.
M.
C (272, 4) καὶ ἐφ' οὗ φάν-
τες M. („καὶ φάντες“)
(272, 5) ἐκαρφοταρί-
ζεν] ἐκαρφοταρίζεν
M.
(272, 7) οὔτε] οὔτ' V.
(Vat. M.)
(272, 8) ὅποι] ὅπου M.
(Par. DK.)
D (272, 15) ὄντος εἰληφι-
νῶς. Εὐρήκαμεν.] Ita
interpungit M.
E (273, 2) Τί δὲ] Ita V.
M. non τί δ'
- p. 480. (273, 11) καλοῦντες]
post αὐτούς V. (Vat.
BM.)

L. VI.

- p. 484. A (274, 5) δοκεῖ] δοκοῖ
V. (Vat. BM. et a m.
s. Ven. B.)
B (274, 10) οἱ] εἰ V. a
m. pr. (Vat. M.)
(274, 11) οὐ] οἱ V. a
m. pr. (Vat. BM.)
(275, 2) τε] om. V. (Vat.
H. et a m. pr. Ven.
B.)
C (275, 4) φύλακα] Ita V.
M. non τὸν φ. (Par.
ADK. Vat. BHM. Ven.
C. Ang. B.)
(275, 5) ἦ] ἦ V. (Vat.
HM.)

p. 484. C (275, 5) οὐν] οὐν οὐ M.
(„οὐν οὐ Mon. B.“)

(275, 8) γκαίρη] Ita V.
non γκαίρη (Par.
ADK. sec. Bekk. Vat.
BHM. Ven. BC.)

D (275, 13) Δία] δι' V.
(Vat. HM.)

(275, 16) μηδεν] μηδαι
M. a m. pr.

p. 485. B (276, 8) και ετι] και
om. M. (Vat. BM.
Vind. B.)

C (276, 17) φίλος] φίλος
V. (Vat. M.)

p. 486. A (277, 16) μάλις] In M.
s a m. s. expressum
est. (μάλιη Par. D.)

C (278, 14) τι] om. V.
(Vat. B. Ven. C. Par.
DK. Mon. B.)

(278, 17) κλέως] κλέος
M. a m. pr.

(278, 18) δη pro δε
etiam V. (Par. A. Vat.
BHM. Ven. B. Ang.
B.)

ἀναγκασθήσεται] ἀ-
ναγκασθήσασθαι M.
(Vat. BM. Vind. B.
Par. K.)

p. 487. A (279, 14) ικανώς] ικα-
νός V. (Vat. M.)

C (280, 8) ἀποκλείονται]
ἀποκλείονται M.

(280, 9) τελευταῖνες]
Ita V. („τελευταῖν-
τας“)

(280, 12) δ' εἰς] δε εἰς
V. δ' εἰ M. a m. pr.

(280, 13) τίς σοι] τίσοι
M. a m. pr.

(280, 15) πεκαυθεῖσθαι]
Ita etiam M. de quo

uno Bekkerus nihil si-
gnificavit.

p. 487. E (281, 8) δε γε] δ' V.
(„γε om. Vat. BM.
Vind. B.“)

p. 488. A (281, 13) ὄσ'] ὄσ' V.
C (282, 13) κλεινός] κλεινόν
ὄς V. (Vat. BM. Ven.
BC. Mon. B.)

D (282, 16) ξυλλαβάνων]
συλλ. V.

p. 489. A (283, 8) μάλα] μάλ' M.
(Ang. B.)

C (284, 7) εὔσταις] ε—
lat. vers. a m. s. M.

(284, 11) βέλτιστον] μέ-
γιστον V. (Vat. M.)

D (284, 13) φιλοσοφία] Ita
etiam M. (Par. ADK.
sec. Bekk. Ven. C.
Vat. H.)

(284, 16) δε] δ' V.

p. 490. A (285, 9) αὐτοῦ] αὐτόν
V. (Vat. M.)

(285, 11) κερναίος] κερ-
ναίος V. M. a m. pr.

uterque
ὄσως] ὄσως M. ὄ-
σως V. („ὄσως Vind.
B. Par. DK. Vat. M.“)

C (286, 1) ποτε] ποτ' V.
(Vat. M.)

(286, 7) ἀνδρεία] ἀνδρεία
V.

p. 492. A (288, 15) μὲν] μὴ pan-
ctis circumscriptionum V.
(„μὴ“)

(288, 19) αὐτῇ βοηθῆ-
σαι θεῶν] θ. αὐτῷ
β. V. („θ. αὐτῇ β.
Vind. B. Vat. M.“)

B (289, 7) ξύλλογον] σύλλ.
V. M.

E (290, 7) γίγνεται ὅτε

- γέγονεν] γέγονεν ούτε
 γίνεται M.
- p. 492. E (290, 7) οὐδὲ] οὐδ' V.
- p. 493. C (291, 9) χαίροι] Ita V.
 sed corr. in οι (χαίροι
 Ven. B. Par. K. Vat.
 HM.)
- (291, 15) ἔμοιγ' ἔμοιγε
 V.
- D (291, 18) σοφίαν] σο-
 φίας M.
- εἴτ' ἐν μουσειῇ] εἴτ'
 ἔμοις. M.
- p. 494. A (292, 9) γ'] γε V.
- B (292, 20) ἐν ἀκασιν]
 punctis ab anteceden-
 tibus et a sequentibus
 distinguit M.
- (292, 21) φωνῇ] φωνῇ
 προσφωνῇ cum linea sub
 altero M.
- D (292, 12) αὐτόν] ἐαυ-
 τόν M.
- p. 495. A (294, 8) κατῇ] post τρο-
 φῇ M.
- (294, 13) διαφθορά]
- φθορά M.
- B (294, 20) μὲν] om. M.
 (Vat. BM. Ven. C.
 Vind. B. Par. DK. sec.
 Bekk.)
- D (295, 11) τῆν] om. V.
 (Vat. H.)
- (295, 12) τέχνιον] Ita
 V. M. non τεχνίον
- (296, 13) πρὸς γε] πρὸς
 τε V. (Vat. M.)
- E (295, 18) βαναυσίας]
 βαναυσίας V.
- p. 496. A (296, 10) Πάναμικρον]
 Ita etiam M. (Par. AD.
 Vat. BM. Ven. C.
 Vind. B.)
- C (297, 5) γενόμενοι] γενό-
 μενοι M. corr. (γενόμε-
 νοι)
- p. 496. D (297, 14) τεχνίον] τοι-
 χίον M.
- p. 497. A (298, 5) ἔν'] ἐτι V.
- C (298, 19) ἔγνωσ] ἔγνω
 M. a m. pr.
- D (299, 5) ὑμεῖς] ἡμεῖς
 V. et ante corr. M.
- E (299, 12) διακαλώσει]
 καλώσει M.
- (299, 17) καὶ] punctis
 not. M.
- p. 498. A (299, 19) χαλεπωτάτω]
 χαλεπωτέον in m. M.
- B (300, 11) λέγη] λέγη V,
 (Vat. M.)
- C (300, 14) βιώσασθαι]
 βιώσασθαι M. ante
 corr.
- (300, 18) ἀντιτείνειν]
 Hinc M. in m. a m. s.
 ἀν praeposit.
- (300, 21) Θρασύμαχον]
 ἀρξαμένως addit M.
 punctis notatum. (Vat.
 B. Ven. C. Vind. B.
 Par. D.)
- D (301, 2) κείσομεν] κεί-
 σομεν V.
 ἄλλως] om. V. (Vat.
 M.)
- (301, 3) ποιήσομεν]
 ποιήσομεν V.
- (301, 4) γ'] γε V.
- p. 499. A (301, 16) ξυντεταμένως]
 ξυντεταγμένως V. (Vat.
 M.) ξυντεταμένως M.
 ante corr.
- C (302, 10) δὲ] δ' M.
- (302, 14) ἔκροις] ἔκρο ε
 V.
- B (303, 2) ὄτε] habet etiam
 M. de quo uno Bek-
 keris tacet.

- p. 499. E (303, 4) ἔχουσιν] ἔχου-
σαν V. (Ven. B.)
- p. 500. D (304, 18) μελετήσαι] με-
λέτουςαι M.
(304, 17) δημοτικῆς] δη-
μοτικῆς M.
E (305, 2) ἦ] ἦν M.
- p. 501. A (305, 6) οἶσθ' οἶσθα V.
B (305, 12) ἐκατέρωσε]
Ita M. ut Ang. B.
(,ἐκατέρως“)
(305, 14) αὐ, ὄ] αὐτό
V. αὐ τὸ, in m. a m.
a. ὄ, M. (,αὐ τὸ Par.
AD. Vat. BH. Ven.
C. Vind. B. Ang. B.
αὐτό Par. K. Vat. M.
αὐ ὄ Ven. B. Mon. B.“)
C (305, 20) ἕως] ὡς V.
(Vat. BM.)
ἄν ante ὄτι omittit
etiam V. (Par. A. Vat.
BHM. Ven. BC. Ang.
B.)
(306, 2) διατεταμένους]
διατεταμμένους ante
corr. M. (,διατεταμέ-
νους“)
(306, 3) ἐκηνοῦμεν] ἐκο-
νοῦμεν cum ei super
πο M. (,ἐκαινοῦμεν“)
p. 502. A (307, 2) τις] τίς V. M.
(307, 6) τις] τίς V.
(307, 7) ἐυχαροῦμεν]
ευγ. M.
ὁ] ὄ V. (Vat. HM.)
B (307, 10) γενόμενος] om.
M. (,γενόμενος Mon.
B.“)
πάντ'] πάντας V.
(307, 15) κα] Ita M. a
m. pr. ἄν a m. a
(307, 16) τι] τ V. (τς
Par. DK. Mon. B.)
D (308, 9) διατρέχειαν] ante
τῆς κτήσεως V. (Vat.
BM.)
- p. 503. E (308, 18) τα] om. M.
(Vat. BM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.)
- p. 503. A (308, 1) τοιαῦτ'] τοιαῦ-
τα V.
B (309, 4) μέμνημαι] μέ-
μνησαι, sup. a m. a
μ, M.
"Ουνος] Ita M. a m.
pr. ἔκονον, in m. ᾧ,
a m. a. (,ἔκονος“)
C (309, 14) οἶοι] οἶονος
ut videtur, a m. pr.
M. (Par. DK.)
D (310, 1) καὶ χάριτος] καὶ
om. M. a m. pr.
- p. 504. A (310, 18) Ἥ] ἦ V.
B (310, 20) καλλιόνα] καί-
λιονα, in m. a m. a
κ, M.
ἄλλη] Ita M. a m. pr.
ἀλλὰ a m. a. (,ἀλλὰ
Mon. B.“)
C (311, 8) ὅτιοῦν] Ita M.
sed corr. in ε
(311, 11) μάλ'] μάλα
V.
(311, 13) φύλακι] Ita
M. (,φυλακή“)
E (312, 4) μάλα] μάλ' V.
(Ang. B.)
(312, 5) μέγιστον] μά-
γιστον V.
- p. 505. C (313, 12) πλάνης] in m.
a m. a. M.
D (313, 15) ταῦτά] ταῦτα
V.
(313, 18) καὶ καλὰ] καὶ
int. vers. a m. a. habet M.
- p. 506. A (314, 9) γ'] γς V.
(314, 11) ἑαυτῶν] ἑαν-
τῶ V. ut Ang. B. Vat.
M. (,ἑαυτῶν“)

- p. 506. B (314, 17) φῆς] φῆς M.
(314, 21) ἐφη] em. V.
(Vat. M.)
C (315, 5) ΤΙ] τὲ V.
D (315, 15) ἦν δ' ἐγὼ] ἦν
δὲ δν, in m. a m. s.
ἐγὼ, M. („ἦν δ' ἐγὼ
δν“)
- p. 507. A (316, 10) γ'] em. M. ut
Par. DK. („δ'“)
τά τε] τέ τ' V. (τά τ'
Ang. B. Vat. HM.)
B (316, 17) προσαγορευό-
μεν] προσαγορευόμε-
νον M. (Par. DK. sec.
Bekk.)
D (317, 14) αὐτῇ] αὐτοῖς,
a m. s.—ἦ, M. („αὐ-
τοῖς“)
E (317, 18) ἐφη] em. V.
(Vat. BM.)
- p. 508. C (318, 17) καὶ τὰ δρω-
μενα] πρὸς τε ὄφιν,
sup. a m. s. καὶ τὰ
βλέ et super hoc δρω-
μενα, V.
(318, 19) οἶσθ'] οἶσθα
V.
(319, 2) γ'] γε M.
E (319, 14) διανοοῦ] δια-
νόου M. („διὰ νοῦ“)
- p. 509. A (319, 19) ταῦτ'] ταῦτα
V.
C (320, 20) δὲ] δ' V. (Vat.
BM.)
D (321, 8) γένους] γένος
V. (Mon. B.)
(321, 9) ἀσαφεία] ἀσα-
φία M. („ἀσάφεια“)
- p. 510. A (321, 19) Ἐγὼγ'] Ἐγωγε
V.
C (322, 15) φανερωῶν] φα-
ναρόν V. (Ang. B.
Vat. HM.)
- p. 511. C (324, 10) οἱ θαύματος]
οἰόμενοι a m. pr. M.
D (324, 13) λαβῆ] λάβε V.
M.

L. VII.

- p. 514. B. C (326, 11. 327, 2) τει-
χίων] τοιχίων M.
- p. 515. A (327, 6) τῶν] in m. a
m. s. habet M.
(327, 7) Ὀμοίους] ὁμοῦς
M. (Par. D.)
B (327, 15) ταῦτα] ταυ-
τα V. (ταῦτὰ Par. A.
Vat. H.)
C (328, 2) εἰ φῶσει τοιαῦτε
ξυμβαίνει] φῶσει τοιαῦ-
τε εἰ ξυμβαίνει M.
(„φῶσει τοιαῦτε ξυμ-
βαίνει εἰ“)
D (328, 7) αὐτὸν εἰπεῖν]
εἰ. αὐ., sup. β α, V.
(328, 10) καὶ δὴ καὶ]
καὶ δὴ V. (Vat. H.)
(328, 11) ἀναγκάζοι]
ἀναγκάζει, sup. οι, V.
(ἀναγκάζει Mon. B.)
E (328, 18) Εἰ δ'] εἰ δὲ
V.
- p. 516. A (329, 5) καθορῶ] κα-
θορῶι vel —ων a m.
pr. M. („καθορῶη“)
C (329, 21) ἐαυτὸν] αὐ-
τὸν V. (Ang. B. Vat.
H.)
(330, 1) τοὺς δ'] τοὺς
δὲ V.
D (330, 10) παρ' ἀλήρησ]
παρακλήρησ V. (Vat. M.)
- p. 517. A (330, 21) γέλωτ'] γέλωτα
M.
B (331, 12) τῆς γ'] τῆς δ',
c corr. τῆς, M.

- p. 517. D (332, 7) τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά V. (Ang. B.)
- p. 518. A (332, 18) ταῦτα δὲ ταῦτα] Ita V. corr. ταῦτα δὲ ταῦτα ante corr. ut Vat. BH. Ven. C. („ταῦτα δὲ ταῦτα Vind. B.“)
- (332, 20) ἀν ἀλογιστως] ἀναλογιστως V.
- B (333, 2) εὐδαιμονίσαιεν] εὐδαιμονήσαιεν V. (Venet. B. Vat. H.)
- (333, 7) ταῦτα] ταῦτ' V. (Vat. H.)
- p. 519. B (335, 2) γ] γε V.
- C (335, 12) ἀφικέσθαι] Ita V. sed initio corr. (ἐφικέσθαι Par. DK. Mon. B.)
- p. 520. B (336, 18) ἐκταίειεν V.
- τφ] τῷ ante corr. V. M.
- (336, 19) ἡμῖν] ἡμῖν V. (Ven. B.)
- C (337, 4) ὄψεσθαι] ὄψεσθαι ut videtur, ante corr. V. (Vat. H.)
- (337, 6) καίων τς] κ. γε M.
- (337, 7) οὕτως ὅ.] οὕτω ὅ. V. M.
- D (337, 11) αἰδ'] αἰδε V.
- (337, 18) δίκαια] —α int. vers. a m. s. V.
- p. 521. A (338, 7) λαίον] λαίον V.
- B (338, 12) Δία] δι' V. (Vat. HM.)
- D (339, 9) ἐνοῶ] ἐνοῶ a m. pr. M.
- (339, 14. 15) Γυμναστική — μουσική] γυμναστική — μουσική V.
- p. 522. A (339, 20) ἐκείνη] ἐκεί a m. pr. M.
- (340, 4) τῶν λόγων] τῷ λόγῳ a m. pr. M.
- C (340, 18) ἐν κεφαλαίῳ] Ita V. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. („αἰς ἐν κ.“)
- E (341, 14) δ' εἰ] εἰ V. (Par. DK. Vat. H.)
- p. 523. A (341, 18) δ'] δι' V.
- (342, 3) Δείκων] Δείκων' M. (Δείκων Ang. B.)
- B (342, 9) φαιρόμεθα] φαιρόμεθα a m. pr. M.
- C (342, 15) προσκίττουσα] κίττουσα M.
- D (343, 1) καὶ ταύτη γε] Pro his M. καὶ a m. s. in fine versus positum habet. („καὶ ταύτη γε em. Mon. B.“)
- (343, 2) εἰάν τ'] εἰάν τε V.
- p. 524. A (343, 16) τεταγμένη] τε τεταγμένη, e corr. τε ταγμένη, M.
- B (344, 3) αὐταί] αὐτα M. a m. pr. („αὐταί“)
- (344, 4) ἄφ'] ἄφα V.
- C (344, 17) ἐφίεσθαι] Ita M. (Ven. B. Par. DK. sec. Bekk.)
- D (344, 21) τὰ δ'] τὰδ' M. τὰ δὲ V.
- (345, 4) ποτίειεν] ποτίειεν M. (Vind. B. et a m. pr. Ven. B.)
- p. 525. A (345, 17) ἦ] ἦ M. a m. pr. ut videtur. (ἦ Par. K. sec. Bekk.)
- D (347, 3) ἀφιθμοῦς] ἀφιθμοῦς a m. s. M. („ἀφιθμοῦς“)

- p. 526. B (347, 20) μὲν] Ita M.
non μὴν (Par. A. Vat.
BM. Ven. BC. Ang. B.)
C (348, 12) σεψάμεθα]
σεψάμεθα M.
D (348, 19) αὐτοῦ] αὐτοῦ
M. non *ἐαυτοῦ*, quod
Bekkerus ei et reliquis
praeter Par. ADK. Ven.
C. tribuit.
(348, 21) λογισμῶν] Ita
M. ut Par. ADK. sec.
Bekk. Vat. BM. („λο-
γισμοῦ“)
- p. 527. B (350, 4) καλλιπέλει] Ita
M. ut Par. ADK. Ang.
B. Vat. M. („καλλίστη
πέλει“)
- D (350, 17) δοκῆς] δοκῆς
a m. pr. M.
- p. 528. E (352, 21) μετῆ] μετῆ
V.
- p. 529. A (353, 8) ἀγενναῶς] ἀγε-
ναῶς a m. pr. M.
- B (353, 11) καταμανθά-
νοι] καταμανθάνας M.
(Ven. B.)
(353, 12) νοήσει] Ita
M. ut Vind. B. corr.
Par. K. sec. Bekk.
Ang. B. („νοήσῃ“)
- C (353, 21) γῆ ἢ ἐν θα-
λάττῃ] θαλ. ἢ ἐν γῆ
M.
- D (354, 13) ἐντύχοι] ἐν-
τύχη V. (Vat. M.)
- E (354, 17) κάλλιστα] κάλ-
λι τα a m. pr. M.
- p. 530. B (355, 10) Ἐμοὶ γοῦν]
Ἐμοί' οὖν M.
(355, 11) ἄρ'] ἄρα V.
- C (355, 21) οὐτως] οὐ-
τως M.
(356, 1) εἶδη] εἶδη,
sup. η, V. (ἤδη Ang.
B. Vat. H.)
- p. 530. E (356, 12) πάντα ταῦτα]
τ. π. M. („π. τ.“)
- p. 531. B (357, 7) κολλόπων] κο-
λόπων M.
C (357, 15) ἀνίας] ἀνιά-
σιν V. (Par. K. sec.
Bekk.)
(357, 19. 20] γ'] γε utro-
bique V.
- D (358, 5) προοιμιά] προ-
οιμοιά M.
- E (358, 8) Δία] δι' V.
(Ang. B. Vat. H.)
(358, 9) Ἄλλ'] ἀλλὰ V.
- p. 532. A (358, 13) πραινεμ] Ita
M. ut Ang. B. non πα-
ραινεῖ, quod ei cum
reliquis tribuit Bekke-
rus.
B (358, 20) ἀντῆ] ἀντῆ,
τῆ in m. a m. s. ad-
dito, M. („ἀντῆ τῆ
Ven. B. Mon. B.“)
- C (359, 12) ἔχει] ἔχη M.
(359, 15) φανοτάτον]
Ita M. (Par. ADK. sec.
Bekk. Ven. BC. Vind.
B. Vat. HM.)
- p. 533. B (361, 2) γεωμετρίαν]
γεωμετρίας M. (Vat.
BHM. Ven. C. Par.
DK. sec. Bekk.)
C (361, 10) αὐτῆν τῆν]
τῆν om. M.
D (361, 13) συμπεριγω-
γοῖς] συμπεριγωγαῖς
M.
(361, 19) ἦ] om. M.
(Vat. BHM. Ven. C.
Vind. B. Par. DK.)
E (361, 19) πέρσιν σέψις]
περίσσεψις V. (Par. K.
sec. Bekk. Vat. M.)

- p. 533. E (361, 20) *οὐν*] *αν* V. („*αν*“)
- p. 534. A (362, 4) *δ'*] *δὲ* V.
D (363, 7) *ἐκκαταδαρθάνειν*] *ἐκκαταδαρθάνειν* V.
- p. 535. B (364, 8) *βλοσυροῦς*] *βλοσυροῦς* V. et a m. s. M. ut Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. *βλοσυροῦς* a m. pr. M. (364, 15) *δῆ*] Ita V. ut Par. A. Ang. B. Vat. H. („*δὲ*“)
- D (365, 4) *τὰ δὲ*] *τὰ δ'* V. (Vat. M.)
(365, 6) *διὰ*] *om.* V. (Vat. H.)
(365, 8) *μισοπονή*] *μισοπονεῖ* V.
E (365, 11) *ἦ*] *ἦ* a m. pr. M.
- p. 536. C (366, 15) *Δι'*] *δια* M.
- p. 537. A (367, 18) *ἐγκριτέον*] *ἐγκριτέος* M.
C (368, 7) *παιδεία*] *παιδία* M.
(368, 8) *συνακτίον*] *συνακτίον* M.
(368, 14) *ἐπισκοποῦντα*] *ἐπισκοποῦντα* M.
D (368, 15) *μόνιμοι δ'*] *μ. δὲ* V.
- p. 537. D (368, 16) *τούτους*] *τούτοις* a m. s. M. (Vat. B. Ven. C. Par. K.)
(368, 17) *προφίτων*] *om.* M.
E (369, 6) *μάλισ'*] *μάλιστα* V.
- p. 538. B (369, 21) *μη*] *om.* M. a m. pr. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(370, 1) *ἀνάσαι*] *ἀνάει* M. a m. pr.
D (370, 14) *πίθει*] *πίθει* V.
- p. 539. A (371, 12) *τριαικοντούτας*] *τριαικοντούσεις* M. („*τριαικοντούσεις*“)
(371, 18) *μάλ'*] *μάλα* V.
B (372, 1) *ἐλεγχθῶσι*] Ita M. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. („*ἐξελεγχθῶσι*“)
E (372, 21) *μηδ'*] *μηδὲ* M.
- p. 540. E (374, 15) *τούτω*] *τούτο* V. (Vat. BH. Ven. B.)
(374, 16) *διασκευαρήσονται*] *διασκευαρήσονται* V. et a m. pr. M. (Ven. B. Vat. M.)
- p. 541. B (375, 4) *γένοιτο*] *γῆνοιτο*, a m. s. *γίγνοιτο*, M.

Haec qui consideret et illa comparet, quae ad L. V. p. 449. D. 450. D. 457. A. 463. B. 467. B. 468. A. 472. A. 477. A. VI. 484. A. C. 485. A. 489. D. 493. C. D. bis, 495. B. 501. A. 505. C. E. 506. A. 507. C. E. bis, 511. D. E. VII. 517. C. 518. A. B. C. D. 519. B. E. 523. D. 526. D. 528. A. bis, E. 529. B. D. 534. C. 537. D. 538. A. occasione data notavimus, non temere in praefatione voluminis

primi optatum nobis intelligat, ut omnibus a Bekkero collatis codicibus aliquando retractatio adhibeatur. Interim consensum Vindobonensi et Monacensi cum suis utrique affinis intercedentem paullo certius nunc nec minimam partem orthographicorum istorum ope declaratum laetemur, Bekkerum vero teneamus ne iis quidem in locis, quos aliter ac vulgo scribendos existimaverit, omnium suorum librorum veram ubique vel habuisse vel lectoribus impertivisse notitiam, quod quum alibi, tum L. V. p. 469. B. (243, 18) VI. 501. B. (305, 12) VII. 532. A. (358, 13) apparet; eundem praeconcepta opinione ductum nonnulla, quae codices a vulgata lectione discrepantia haberent, ut falsa et futilia praeterisse, contra diversam eiusdem generis, quam ipse probaret, codicum scripturam diligentius significasse eaque ratione effecisse, ut elisio e. c. et littera ξ non fere eadem, ut res est, sed multo firmiore, quam hiatus et littera σ, auctoritate niti viderentur; tertio in manus secundae significatione parum constanter versatum ab ea profecta saepe silentio praetermississe et tamen nonnunquam simpliciter quasi a manu prima et sine ulla litura aut emendatione posita codicibus tribuisse, cuius rei exemplo sunt loci L. V. p. 458. C. (232, 17) et 463. C. (242, 2) cum 474. B. (262, 7) et 478. D. (270, 19) collati; denique ansam praebuisse suspicioni, ne confusis vel ipsius vel typhotetae errore siglis ad alium nonnulla codicem relata, in alio reperta ab eo sint, ut quum L. VII. p. 531. C. (357, 15) ἀνιάσιν, 533. E. (361, 19) περιλοχευις in Par. K. scripta perhibet, de Vind. B. in quo eadem sunt, tacet, qua ex re, quum Bipontini contra de Par. K. taceant, dubitationem oriri necesse est, an Parisiensis libri signum (K) pro Φ, quo Vindobonensem denotat, inscius et invitus exhibuerit. Quae omnia caute utendum Bekkeri commentariis esse docent.

Alter Monacensis littera C a me significatus, olim Au-^{Mon.} gustanus, nunc inter Monacenses numero CCCCLXXX. chartaceus est, seculi XV., quadratus, foliis D. multa et varia, quae Hardtius in Aretini Symbolis Vol. VIII. a. MDCCCVII. p. 557 — 630. recensuit, in eisque Platonis ex Parmenide, Timaeo, Menexeno et Menone particulas, tum integrum de Legibus librum quintum et fol. 319 — 325. Civitatis septimum cum parte decimi prioro, quod Hardtium fugit, usque ad ἀρχωντων p. 604. C. continens. Proxime accedit ad Vind. B. et Vat. H. eandemque cum his lacunam a p. 524. E. ad p. 528. C. pertinentem habet. Eius lectiones primum in secunda editione proposuit Astius, sed minus accurate, quod nostras comparanti patebit, excerptas, insuper typhotetae erroribus, quibus exemplar Astianum scattet, multis modis depravatas.

De reliquis libris manu scriptis duo mihi monenda sunt, in Vindobouensis E. varietate referenda, quoniam diligentius in hac parte, quam in prima scriptus est, etiam spiritus et accentus rationem habitam, et Florentinis codicibus temere a Stallbaumio : subscriptum in dativis et aliis verborum formis esse tributum, quod ipse alicubi plerumque in eis omnium fatetur.

Ad editiones a me adhibitas accessit Stallbaumii secunda, cuius index hic est: PLATONIS DIALOGOS SELECTOS RECENSUIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT GODOFREDUS STALLBAUM. VOL. III. SECT. I. CONTINENS POLITIAE LIBR. I — V. GOTHAE ET ERFORDIAE SUMTIBUS GULL. HENNINGIS. MDCCCXXIX. SECT. II. CONTINENS POLITIAE LIBR. VI — X. MDCCCXXX. Eius adnotationibus quantum ad criticen conferre videretur usus sum, errores paucos notavi, discrepantiam lectionis omnem indicavi.

Quod addam nunc nihil est, nisi p. 74, b. 8 *Phrygichi* nomen perperam pro *Photii* positum esse, et locum Basilli p. 180, a. 19 brevius iusto commemoratum eius operum T. HL p. 75. E. ed. Paris. in epistola ad Candidianum exstare atque ita habere: ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ξάλη (χαλάζῃ cod. Vat. et Reg. 1.) πραγμάτων ὅλον ὑπὸ τείχεσσι τινὶ καρτερῶν (ὑπὸ τείχος τι καρτερῶν Vat. Coisl. et Reg. uterque) ἀποστὰς οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀνακίπασαι.

Vratislaviae d. xvi. m. April. a. m̄ccc̄cxkxi.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Lugd. 456 Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολι- Steph. T. II. 449
 τειαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τοιοῦτον· κακὰς δὲ
 τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴπερ αὐτὴ ὀρθή, περὶ τὰ
 πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κα-

Inscriptio : πλάτωνος πολι-
 τειῶν, . E. Lob. Vind. D. πολι-
 τειῶν λόγος πέμπτος. Vind. B.
 E. Vind. E. A Vind. F. πλά-
 τωνος πολιτειῶν πέμπτη Mon.
 B. Flor. U. πέμπτος Flor. R.
 βιβλ. ε. Flor. V. πολιτειῶν ἢ
 περὶ δικαίων λόγος πέμπτος.
 Flor. AC. et praeposito ΠΛΑ-
 ΤΩΝΟΣ Ald. Bas. ab. ΠΟΛΙ-
 ΤΕΙΩΝ ΔΙΛΛΟΓΟΣ πέμπτος
 Steph. E. Bekkerus et Stallbau-
 minus in prima ed.

449 Ἀγαθὴν] Ἀγαθὸν Vind. D.
 τοιοῦτον] τὸν τοιοῦτον Par.
 A. Bekkerus, Astius in tertia,
 Stallbaumius in secunda editione,
 ut altera huius membri pars ma-
 gis exaequetur priori et Socrates
 virum ipsum pariter atque civita-
 tem superiori sermone exhibitum
 digito monstret: ἀγαθὴν (πόλιν)
 καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ
 (ἀγαθὸν) ἄνδρα τὸν τοιοῦτον
 (ἄνδρα). At omisso articulo
 quemlibet eiusmodi virum bonum
 se dicere ostendit item, ut ipsam
 illam civitatem: ἀγαθὴν καλῶ
 τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγα-
 θὸν καλῶ) ἄνδρα τοιοῦτον. Cui
 mutationi fortassis ideo factae,

quod plures eiusmodi viros in ci-
 vitate illa fore videbat (similes
 aliis de caussis factos Vol. I.
 pag. 59, b. 299, b. 406, b. sq.
 notavi), h. l. ordinis quoque ver-
 borum mutatio coniuncta et per-
 spicuitatis causa ἄνδρα praepo-
 situm est. Quae quum ita sint,
 articulum solitario unius quamvis
 optimi codicis testimonio non sa-
 tis firmatum existimo. Neque
 abest suspicio, quin ex L. VIII.
 p. 543. C. ubi haec Socratis ver-
 ba a Glaucōne repetuntur, huc
 irrepsit.

ἡμαρτημένας] ἡμαρτημένας Ald.
 πόλεων] civitatis ipsius Fic.
 ψυχῆς τρόπου κατασκευῆν]
 ψ. τ. κατασκευῆ· Flor. T. disci-
 plinam Fic. quem Astius in sec.
 ed. non debebat propterea ψυχῆς
 non legisse suspicari, multo vero
 minus id vocabulum ut superva-
 caneum „quum τρόπος iam mo-
 res et ingenium significet, haud
 dubie glossema“ pronuntiare. Fi-
 cinum saepe vidimus ex unis plu-
 ra facere, alibi bina et terna in
 unum contrahere; Plato autem
 non sine ratione duplicem civita-
 tem significaturus, quum alteram

τασκευήν, ἐν τέτταρσι πονηρίας εἶδουσιν οὖσας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη. Καὶ ἐγὼ μὲν ἤα τὰς ἐφεξῆς ἐρωῶν, ὧς B μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαλνεν· ὁ δὲ Πολέμαρχος (σικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆστο) ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματιοῦ ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ἄμνον ἐκκινὸν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφῶς, ὧν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούσαμεν, τότε δὲ ἀφήσομεν οὖν,

seu externam circa hominum societates moderandas versari demonstrasset, alteri seu internae animum animique habitum constituendum assignat. Atque illud περὶ neque ad κακίας καὶ ἡμαρτημένας referendum, quo Matthiae gramm. p. 1178. v. 3. retulit, neque cum participio οὖσας construendum, sed ita intelligendum est, ut reliquarum civitatum ipsarum obiectum, quod vocant, duplex definiat.

τέτταρσι] τέσσαρσι Par. D. Flor. T.

ταύτας] ταύτης Ald. Bas. a. μὲν] om. Vind. D.

ἤα] ἤια Ang. B. Flor. R. ἤλα, in m. a. m. s. ἤια, Vind. F.

ἐφαίνοντο] ἐφαίνετο τὸ Vind. D.

ἕκασται] ἕκαστα Vind. D. et Astii prima editio typographi, ut videtur, errore.

B ἐξ ἀλλήλων] ἐξ ἀλλήλων Vind. F.

μεταβαλνεν] dependere Fic. σικρὸν — καθῆστο] Haec verba, quibus Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro parentheses signis lines transversas circumdederunt, Ficinus ita interpretatur: paulo enim a me remotior erat quam Adimantus, Adimanti post tergum sedens, quorum posteriora superaddere debebat, quia genitivum a comparativo regi patens sensum imperfectum esse intelligebat. Regitur vero ab adverbio, et Polemarchus paullo remotior ab Adimanto, quam reliqui a suis vicinis, vel longius, quam clandestinum colloquium re-

quirebat, sedisse ideoque protendisse manum eumque propius ad se admovisse dicitur. Exempla genitivi multa habet Pausanias. L. I. c. 1, 3: τοῖς ἀπωτέρω τοῦ λιμένος. Alia ostendit Siebelis in indice. Astius et Schleiermacherus Ficini additamento abstinentes et tamen genitivum a comparativo repetentes incertum relinquunt, a quonam loco magis remotus Polemarchus sederit, quam Adimantus. Sed sive is Socratis locus sive medius circuli sedentium (cf. L. I. p. 328. C.) siagatur, cur propterea manum protenderit et Adimantum attraxerit, non apparet, nisi secundum eum sedisse statuatur, quod ipsum ostendi a scriptore debebat itaque a nobis inita ratione, quam Grovius, Francogallicus interpres, et Klenkerus nostras iam pridem inferant, simul ostenditur. — Vocabuli ἀπωτέρω primam syllabam Vind. F. inter versus habet.

ἄμνον] νόμον Par. K. sec. Bekk.

ἅττα] ἄττα Vind. D.

προσκεκυφῶς] προκεκυφῶς Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACT.

ὧν] ὧν Vind. F. Par. D.

ἢ τί] ἔτι Par. K.

γε] γ Vind. E. Flor. AC.

μάλιστα] μάλιστα Vind. F. Ang. B.

ἀφίεται] ἀφίεται cum s super as Vind. E.

Σ] om. Vind. F. σδ, in marg. a m. pr. σδ, Mon. B.

Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα;] C Hanc omnium codicum, excepto

ἔφη, ἢ τί δράσομεν; Ἐκιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδαίμαντος, μέγα ἦδη λέγων. Καὶ ἐγὼ τί μάλιστα, ἔφη, ὑμῖς οὐκ ἀφίστε; Σὲ, ἢ δ' ὄς. Ἐτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα; Ἀποφ- C
 ραθνεῖν ἡμῖν δοκίμς, ἔφη, καὶ εἶδος ὄλον οὐ τὸ ἐλά-
 χιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλθῃς, καὶ λή-
 σαι οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, εἰς ἕρα κατὰ γυναι-
 κῶν τε καὶ παιδῶν παντὶ δήλον, ὅτι κινεῖ τὰ φίλων
 ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφη, ὡς Ἀδαίμαντε; Ναί, ἢ

fortasse Ven. B. de quo Bekkerus non magis, quam de Mon. B. qui tamen ἐτι cum reliquis exhibit, quicquam memoriae prodidit, lectionem ab Astio in prima editione ex Par. K. Ven. C. receptam, in secunda et tertia rursus abiectam neque Stallbaumie prebatam merito tenuit Bekkerus. Nam quod ante Astium legebatur, ὅτι (Bas. ab. ὄ, τι) ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; id commate vel celo a proximis separatam, ut est in Ald. Bas. ab. et Stephaniana, non solum inutilem, sed etiam inveniuntam et rusticam explicationem habet eius, quod dixerat Adimantus; quam miror placuisse Schaefermacherso. (Dich! sprach er, weil ich gesagt hatte, was doch.) Haud multo melius est, quod Astius postea praetulit, Ὅτι, ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; aut quod dedit Stallbaumius: Ὅτι ἐγὼ, εἶπον, τί μάλιστα; quorum prius ob praepositam contra consuetudinem pronomen, posterius ob inusitatum, quam secum fert, elliptin, utrumque ob emissam in responsione particulam ὅτι improbandum est. Hanc enim in Platone post ὅτι εἰ sequi salere non frustra observavit Hemsterhusius ad Lucianum T. III. p. 43. Lohm. Nec mirum id, aut ratio in obscuro. Conf. Hoogeveenii doctr. part. pag. 597. Schüts. 1782. et quae olim docui in indice Graecitatis fabularum Aesopiarum Lips. 1810. in vocabulo ὅτι. Hic vero codicum auctoritas lectionem bonam praebentium dubitationis nihil relinquit. Quid ἐτι ἐγὼ εἶ-

πον significet, statim intellexeris, si primo response satis edoctum aliquem neque repetita amplius indigentem quaestione εὐκείνι ἐγὼ εἶπον dicentem fixeris. Ἐτι, ut nostrum neq̄ immer, Latinorum etiam (Plauti Mostell. II. 2, 43: circumspice etiam. ib. v. 90: sed tu etiamne actus?) continuationem indicat similique modo legitur L. VI. p. 508. C: πῶς; ἔφη· ἐτι διελθὲ μοι. 509. A: τὴν ἀκῶνα αὐτοῦ ἐτι ἀκουσάτω. Protag. p. 810. C: καὶ ἐτι μὲν ἐπιζητήσῃα εὐθὺς κατὰ σε ἵναί, ἔπειτά μοι λίαν κόφῃσ ἐδοξέ τῶν νεκρῶν εἶναι. et duobus Xenophontis locis ab Heindorffo citata. — Ficinus: So. Quid maxime?

Ἀποφραθνεῖν] : prius subscripsit Bekkerus. ἀποφραθνεῖς Vind. D.
 ἡμῖν] em. Mon. B. et a m. pr. Ven. B.

οὐ τὸ] αὐτὸ, super priori syllaba οὐ a m. s. adscripto, Vind. F. οὐ τὸ οὐκ Ang. B.

διέλθῃς] διέλθοις Par. D.
 οἰηθῆναι] οἶε Ven. B. et int. vers. Vat. B. cum editis ante Bekkerum.

αὐτὸ] αὐτῶ Vind. F.

τὰ φίλων] τὰ τῶν φίλων Par. K. Flor. T. Astius in sec. et tertia et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 348. et Plutarchi Erot. p. 767. D: οὐ γὰρ ἀπλῶς κοινὰ τὰ φίλων — quo loco nostrum videtur respicisse.

ἔφη] ἔφη Lob. Vind. E. Vat. M. Comma anteponit Bekkerus.

δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο ὡς περ ἄλλα λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιτο. D μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς κάλαι περιμένομεν οἰόμενοι σέ που μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε περί, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι, καὶ ὅλην ταύτην ἦν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παιδων· μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν εὖν, ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνη πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς

ἀλλὰ] Ἄλλα Steph.

τάλλα] τ' ἄλλα Vind. EF. τάλλα Vind. BD. Mon. B. editi ante Bekkerum.

λόγον δεῖται] δ. λ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. — Ab omnibus his modis diversus et alienus a Platonis civitate is est, quem Clemens Alex. Strom. L. III. pag. 514. statuit, quo loco Carocratem arguit τοῦ Πλάτωνος παρακηροῦναι ἐν τῇ Πολιτείᾳ φαρμένον κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας πάντων, κοινὰς μὲν τὰς πρὸ τοῦ γάμου τῶν αἰτεῖσθαι μελλόντων, καθάπερ καὶ τὸ θίατρον κοινὸν τῶν θεωμένων, φάσιοντος, τοῦ προκαταλαβόντος δὲ ἐκάστην ἐκάστου εἶναι καὶ οὐκ εἶτι κοινὴν τὴν γεγαμημένην. Idem L. VI. p. 751. Euripidem a Platone hanc communionem accepisse et probasse significat: Πλάτωνός τε ἐν Πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας Εὐριπίδης ἐν Πρωταίλαφ γράφει· κοινὸν γὰρ εἶν' ἄρα καὶ (ἰ. δεῖ) γυναικίον λέγος.

σὺ] om. Vind. E. Flor. C.

D περιμένομεν } περιεμένομεν
Mon. B. Flor. U.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεσθαι cum ai super es Ven. C. μνησθῆναι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. non vitiose. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 751. cuius tamen in exemplis locus L. III. p. 442. E: τίς' ἂν οἶε οἰσθῆναι propter additum ἂν minus aptus videtur.

τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

περί] περί Ald. Bas. ab. Comma post περί delevit Stallbaumius, quasi quae sequuntur non exegesis, sed supplementum proximorum contineant.

θρέψουσι] διαθρέψουσι Vat. H.

ὅλην] ὅλος Flor. T.

γάρ τι] γάρ τι οἶμαι κοινωνία. καὶ μέγα τι Par. K. sec. Bip. Secundum Bekkerum non hoc loco, sed supra post παιδοποιίας inserta habet οἶμαι κοινωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοι, quod vix credible.

οἰόμεθα] οἶο οἰόμεθα Vind. B. (in fine et initio versus.)

πολιτείαν] τὴν πολ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ἢ μὴ ὀρθῶς] om. Vind. E.

ἐπιλαμβάνη] ἐπιλαμβάνει Astinus, Bekkerus et Stallbaumius.

πρὶν] πρὶν ἂν Vind. B. Vat. M. τό σε] Ita Lob. Vind. D. et cum γ super σ F. τό δε Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk. πη σὲ Mon. B. τὸ σὲ Vind. BE. cum editis.

ταῦτα] τοῦτο Par. K.

450

πάντα] om. Flor. T. post ὡς περ habent Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. C. ante διέλιθης Vind. B. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Nam quod Stallbaumius in prima ed. πάντα in Par. K. Flor. U. post διέλιθης collocatum scribit, haud dubie typhothetas acceptum referendum, quamquam in secunda de ea re tacet.

διελύσθαι, δίδονται ἡμῖν τούτο, ο σὺ ἤκουσας, τό σε
μὴ μεθίνααι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὄσπερ τὰλλα διέλ- 450
θης. Καὶ ἐπεὶ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη, κοινωσὸν τῆς
ψήφου ταύτης τίθεται. Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι
ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὃ Σώκρατες. Οἶον, ἦν
δ' ἐγὼ, εἰργάσασθε ἐκπλαβόμενοι μου. ὄσον λόγον
κάλιν ὄσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖται περὶ τῆς πολιτείας·
ἦν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον, ἀγαπῶν, εἰ
τις εἴσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐρρήθη. ἂ τῶν

τὰλλα] τ' ἄλλα Par. K. sec.
Bip. Vind. EF. τὰλλα Vind. BD.
Mon. B. Steph.

ὁ Γλαύκων ἔφη] ὃ γλ. ἱ.
Lob. Vat. M. ἔφη ὡ γλ. Vind. B.
ὃ γλ. ἔχει Vind. F.

ταύτης] om. Par. K.
τίθεται] τίθεται Lob. Vat. M.
Vind. B. et cum e super ai. E.

ταῦτα] ταῦτὰ Par. A. Vind.
B. Vat. M. Quum consensus o-
mniū satis declaratus sit verbis
πᾶσι et ἡμῖν circumpositis, rei
ipsius, in qua consentiant, decla-
ratio magis convenire videtur,
praesertim quum ταύτης praeces-
serit. Etiam p. 455. C. ταῦτα
perperam pro ταῦτα Par. A. ex-
hibet.

δεδογμένα] τὰ δεδ. Lob. Vind.
B. Vat. M.

εἰργάσασθε] εἰργάσασθαι cum
e super ai Vind. E. εἰργάσασθε
Ang. B.

ἐκπλαβόμενοι μου.] Huc spe-
ctare videtur glossa Antiatticistae
p. 93, 23: ἐπελάβετό μου· οὐ-
τως εἰπόντος Πλάτωνος Πολι-
τείας τρίτω. Quamquam etiam
L. II. p. 360. D. τοιαύτης ἐξου-
σίας ἐκπλαβόμενος et Lib. VI.
pag. 490. D. σοῦ ἐκπλαβόμενος,
sed hoc sine genitivo, legitur.
Pro puncto Bas. ab. interrogandi,
Bekkerus et Stallbaumius excla-
mandi notam posuerunt, quae
apertior illa, sed ne ipsa quidem
necessaria et auctoritate destituta
est.

ὄσον] ὄς Lob. Vind. B. et ante
corr. D. Vat. M. et a m. pr. B.
ὡς a m. s. Vind. D. ὄν Vat. B.

λόγον] λέγειν Vind. D. corr.
λόγον Flor. U.

ὄσπερ] om. Par. K. post ἀρ-
χῆς habent Lob. Vind. BD. Vat.
BM.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Par. K. sec.
Bip. Lob. Vind. B.

κινεῖται] κινεῖ τς Flor. AC.

πολιτείας.] Hic quoque Bek-
kerus et Stallbaumius exclamari
iubent. In Bas. ab. comma est.

ἦν] ἦν Bas. b.

διεληλυθὼς] διελεθὼς Vind.
E.

ἔγωγε] ἐγὼ Lob. Vind. BD.
Vat. BM. Flor. T.

εἴσοι.] Ita Par. A. Vind. E.
Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
omnes. Θεάσοι Vind. F. εἴση
Vind. D. Mon. B. εἴσαι reliqui
codices cum editis ante Bekkerum.
Tenet id Astius, non sine ratio-
ne, sed adversante librorum au-
ctoritate.

ταῦτα] om. Vind. D. In Vind.
B. punctum sequitur.

ἐρρήθη] Ita Par. A. Lob. Vind.
DEF. Mon. B. Vat. BH. Ven. C.
Bas. b. Reliquos codices suos
Bekkerus ἐρρήθη habere demon-
strat, quod est in Vind. B. Ald.
Bas. a. Steph. et, si Stallbaumii
silentium non fallit, in omnibus
Florentinis. Id Stallbaumius in
prima editione Astii exemplo et
Heindorfii auctoritate ad Gerg.
§. 36. utrumque a veteribus a-
gnosci statuentis idque a Routhio
ex Phaborino et Etymologico v.
ἐρρήθη monitum esse docentis re-
tinuit, in secunda item, ut Astius
in tertia, cum altero a Bekkero

B ὑμῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴσαστε, ὅσον ἰσμὸν λόγων ἐπεγί-
 ρετ· ὃν ὄραυν ἐγὼ παρήκα τότε, μὴ παρασχοί πολὺν ὄχλον.
 Τι δέ; ἢ ὁ ὄς, ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοήσοντας οἶαι τοῦσδε
 νῦν ἐνθάδε ἀρίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκονσομένους; Ναί,
 αἶκον, μετρίων γὰρ Μίτρον δέ γ', ἔφη, ὃ Σάκρατες,
 ὁ Γλαῦκων, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὄλος ὁ βίος νῦν

recepto permutavit. ἐξέφηθη le-
 gitur sine varietate L. VI. p. 497.
 C. D. 504. B. Leg. L. III.
 p. 722. B. E. VI. 774. D. 782. D.
 788. C. VII. 800. A. 802. D.
 804. E. 809. B. (quos locos Rū-
 ckertus ad Sympos. p. 117. indi-
 cavit.) VIII. 873. B. 874. A.
 porro uno Lob. dissentiente Polit.
 p. 267. A. 274. D. 275. A. 282.
 C. 284. E. 286. B. et, quo loco
 Eusebius quoque penultimam bre-
 vem exhibet, 270. A. Idem Eu-
 sebius solus ἐξέφηθη legit Leg.
 L. I. p. 626. D. et Ang. B. Cri-
 tia pag. 109. D. ubi in Monac.
 DXIII. ἐξέφηθη scriptum est.
 Hipp. mal. p. 302. E. tres tan-
 tum codices ex undeviginti, qui
 collati sunt, vulgatam ἐξέφηθη
 non tuentur (Ven. BD. Vind. A.)
 Paulo plures ei, sed ne hi qui-
 dem sufficientes, adversantur Phil.
 p. 83. B. (Coisl. Ven. D. Par.
 BCF. et int. vers. Lob.) Gorg.
 l. c. p. 460. D. (Vat. A. Par.
 BV. Ven. D. Vind. AK. Bodleia-
 nus Routhii, Augustanus et Meer-
 mannianus,) et Phaedon. p. 92. D.
 (Vat. A. Ven. D. Vind. AB. Lob.
 Zittav. Amb. B. et int. vers.
 Clark.) Eorum vero locorum, qui-
 bus Heindorfius nitebatur, nullus
 satis firmus repertus est. Nam
 Leg. L. II. p. 664. D. ἐξέφηθη-
 σαν Bekkerus omnium suorum
 consensu videri debet restituisse,
 quam in comm. crit. nil nisi Ste-
 phanum adnotaverit ἐξέφηθησαν
 exhibere. Polit. p. 258. E. ἐξ-
 έφηθη secundum plurimos in iis-
 que optimam Clark. scripsit, re-
 fragantibus Ven. D. a m. pr.
 Vind. A. Par. EF. Lob. Zitt. et
 quatuor Flor. Theæt. p. 168. B.
 idem ex Coisl. Ven. A. et int.

vers. B. Par. BCFH. exhibuit,
 quo uno loco Clarkianus cum re-
 liquis f, sed sine accentu, ut du-
 bils in scripturis solet, prae se
 fert. Nostro denique loco ab
 utra parte codices stent non ob-
 scurum est. Praeterea Symp.
 p. 198. E. et Pol. p. 303. C. ἐξ-
 έφηθη Bekkerus secundum Clark.
 Coisl. Vat. AL. et int. vers. N.
 Ven. B. et int. vers. E. Vind. A.
 Par. DK. et int. vers. E. Ang. C.
 Flor. AC. illud, hoc secundum
 Clark. Vat. A. Ven. C. Par. B.
 hoc est, optimos libros correxit.
 Recentioribus igitur et labenti
 Graecitati relinquenda haec indi-
 cativi forma, quae nunquam ad
 reliquos modos transisse videtur,
 certe a Platone abudicanda, et
 a Lobeckio dissentendum, qui ad
 Phrya. p. 447. Platonem popula-
 rem consuetudinem secutam ἐξ-
 έφηθη dixisse credit. Corrigendus
 quoque Buttmani calculus gramm.
 II. p. 121. haud raro eam for-
 mam in melioribus Platonis libris
 reperiri perhibentis, cui nimis
 tribuit Sommerus in iudicio de
 Stallbaumiana selectorum dialo-
 gorum editione, criticae biblio-
 thecae s. 1829. parte sec. p. 557.

ὑμῖς] ἡμῖς Lob. Vind. B.
 Flor. AC. Bas. b.

ἰσμὸν] ἰμὸν Vat. B. Vind. E. B
 — Phrynichus Bekk. p. 37, 22:
 ἰσμός μελισσῶν καὶ σμήνος με-
 λισσῶν· ἄμφω δόκιμα. Idem
 p. 64. 4: σμήνος καὶ ἰσμός·
 ἐκείτηρον δόκιμον. σμήνος ἀρε-
 τῶν simili metaphora dictum est
 Menon. pag. 72. A. ἠδονῶν L.
 VIII. p. 574. D. σοφίας Crat.
 p. 401. E.

ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ἂν ἐρα-
τῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμης ἢ σοι δοκεῖ διεξιῶν, τίς ἢ
κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῖν παιδῶν τε πέρι καὶ γυναι- C
κῶν ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων, τῆς ἐν τῷ με-
ταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἢ δὴ
ἐπικουωτάτῃ δοκεῖ εἶναι. καιρῶ οὖν εἰπεῖν, τίνα τρόπον

παράσχεαι] παράσχη Lob. Vind.
BDE. Vat. BM.

Τί δέ; — ἀκουσομένους;] laudat Harpocrates in χρουσοχείν (hoc enim lemma e cod. Vratial. pro vulgato χρουσοχείον restituendum) ubi postquam locum Dinarchi ἐν τῷ κατὰ Πισθέιον retulit (κάλλιν παρ' Ἀλαζίνην ἀποφωκίτησας παρὰ τούτῳ δηλοῦν ὅτι χρουσοχείν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐδὲ τὸ προκείμενον αὐτὸ κρίταται ἢ κάσχειν, ad quem glossa lexicī rhet. Bekk. p. 316, 3. pertinet: χρουσοχείν ἐμάνθανεν τί ἐστὶ· παροιμία ἐν ἧθει λεγομένη ἀντι τοῦ ἐπόρνευσεν.) haec addit: κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ Πολιτείας λόγῳ· Τί δαί; (haec duo om. cod. Vratial.) ἢ δ' ὄς, ὁ Θερασμάχος (ἦν δ' ὄσος Θε. id.) χρουσοχείν οἷα (χρουσοχῶς εἰς id.) τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; (ἀκουσομένος. id.) Dinarchi locum sub vulgato Harpocratonis lemmate repetit Suidas, deinde Platenici mentionem facit imperfectam: κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων· τί δαί ἢ δ' ὄς. ὁ Θερασμάχος χρουσοχεῖ. (Ita ed. Bas. 1544.) tum originem et significationem proverbii explicat in eumque, qui frustra suscepto labore magna spe excidisset, εὐδὲ δὲ οἶον χρουσοχῆσειν dici consuevisse docet. Nostro tamen loco χρουσοχείν is potius dici videtur, qui rebus vanis stulte operam dat. — Pro χρουσοχῆσαντας in Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV. χρουσοχῆσαντας, pro ἐνθάδε in Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐνταῦθα, pro ἀφίχθαι in Vind. F. ἀφίχθαι, pro λόγων in

Vat. H. Bas. b. λόγων scriptum est.

Ναί, εἶπον] bis deinceps habet Vind. E. καὶ εἶπον Par. K.

Μέτρον] μέτριον Par. A. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Veram lectionem Astius iam in prima editione ex Ficino restituit.

δέ] om. Vind E.

ποιούτων] τὸν οὕτω Vind. F. a m. pr.

νοῦν] νῦν Bas. b. τοῖς νοῦν Vind. E.

ἀποκάμης] ἀκόλαμης Mon. B.

ἦ] ἢ Vind. F. Bas. ab. et Vind. E. et int. vers. a m. s. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. si tibi videtur Fic.

διεξιῶν] διεξιῶναι Vind. E.

ἡμῖν] ἡμῶν Steph. tacentibus C Bip. nostris custodibus Fic.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. D. Ang. B. καὶ πέρι Vind. F.

καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων] quaeque nutriciorum puerorum ratio Fic. Mihi genitivus τροφῆς ut proximi παιδῶν et γυναικῶν ad praepositionem περὶ pertinere et a nomine κοινωνία pendere videtur. Itaque comma post ἔσται (Stephanus etiam colon posuit) sustuli, post ὄντων autem positum ab Aldo et Stephano restitui.

παιδείας] παιδείη Vind. E.

ἐπικουωτάτῃ δοκεῖ] δ. ε. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] ἂν Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

τρόπον] om. Vind. E. Non male. Sic supra: τίς ἢ κοινωνία. Atque hanc ipsam communionem αὐτῆν dicit.

δεῖ γίνεσθαι αὐτήν. Οὐ ράδιον, ὡ εὐδαιμον, ἢ δ' ἐγὼ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἂν, καὶ εἰ διτι μάλιστα γένοιτο, ὡς D ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ δυνος τις αὐτῶν ἄπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῆ εἶναι ὁ λόγος, ὡ φίλε ἑταίρε. Μηδὲν, ἢ δ' ὅς, ὄνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὡ ἄριστε, ἢ που βουλόμενός με παραθαῖ-

ὡ εὐδαιμον] ὡ εὐδαιμον Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ὡ εὐδαιμον Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 333, b. inf. In Vind. E. utrumque omisum et spatium trium circiter litterarum vacuum relictum est.

διελθεῖν· πολλὰς] ἐλθεῖν. πολλὰ Vind. D.

ἔχει] Hoc Stallbaumius in secunda ed. commate distinguit a sequentibus, non sine ratione. Aliter enim haec dicta sunt, quam si ἔτι γὰρ μᾶλλον πολλὰς ἀπιστίας ἔχει τῶν ἔμπροσθεν legeretur. Verum tamen ipsa verborum collocatio per se ambiguitatem tollit.

καὶ] καὶ Par. K. sec. Bekk.

ὡς] εἰ ὡς Flor. T.

δυνατὰ] δύναται Vind. F.

λέγεται] λέγεται Par. K. sec. Bekk.

ἀπιστοῖτ' ἂν.] Quam καὶ, quod sequitur, proximo illi ante γὰρ respondeat, et verbi ἀπιστοῖτο idem, quod alterius ἀπιστήσεται subiectum sit, non diversum illud a subiecto verborum ἔχει, λέγεται, γένοιτο et εἴη, cum Basileensibus et Astio comma potius, quam colon cum Stephano, Bekkeri et Stallbaumio post ἂν ponendum existimavi. Aldus nullam omnino distinctionem fecit.

ὅτι μάλιστα] διμαλιστα Lob. ὀτιμάλιστα Vind. F. Steph. ὅ τι μάλιστα Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. XXXVIII.

ὡς] καὶ ὡς Vat. BM. Lob. Vind. BD. Flor. T.

ταῦτα, καὶ ταύτη ἀπιστήσε-

ται] Hanc Stephani et Bekkeri interpunctionem Stallbaumius in secunda ed. sententiae repugnare non autumasset, si ipsam rem, de qua persuaderi nequeat, ἀπιστεῖσθαι dici posse reputavisset. Qua interpretatione adhibita haec quoque in parte, quae ad praestantiam atque utilitatem spectet, eis, quae dicenda sint, fidem non habitum iri Socrates demonstrat. Altera interpunctio ταῦτα καὶ ταύτη, ἀπιστήσεται, quam ipse ex Aldina et Basileensibus repetit, non solum membrorum aequabilitatem turbat, sed etiam tautologiam infert, cui frustra mederi conatus est Ficinus: utrum optima ista sint et quomodo, dubitabitur. — Pro ἀπιστήσεται Par. K. sec. Bip. ἀπιστήσεται, sec. Bekk. ἀπιστήσεται (quod typothetae tribuo) exhibet. In Par. D. item ἀπιστήσεται, sed superscripto ται, in Vat. B. ἀπιστήσεται cum s super ai legitur.

δὴ] δὲ Ald. Bas. a.

εὐχὴ] ὀφθῆ Vind. F. votum quoddam et scitio Fic.

δοκῆ] δουοι Ven. B. δουσι Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRUV. Itaque pauci remanent coniunctivi assertores iique parum validi, Ang. B. Vat. HM. et Flor. T. Nam Par. A. exhibet ille quidem δοκῆ, sed correctus, quod testatur Bekkerus, et Mon. B. quod Bekkerus neglexit, — ἢ item manus secundae debet. Nihilominus, quum unum de tribus praesentis modis recipi codices

δύνοι λέγεις; Ἐγώ, ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦναντίον κοιῆς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἂν λέγω, καλῶς εἶχεν ἢ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονίμοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τάληθ' εἰδόμενα λέγειν ἀσφαλῆς καὶ θαρσάλιον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἄμα τοὺς λόγους κοιῆσθαι, ὃ δὲ ἐγὼ θρω, φοβερὸν τε καὶ σφαλερὸν, οὗ τι γίλματα ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλῆς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους

isbeant, comiunctivus recipiendus est, hoc sensu: quia vercor, ne, si asserere ea coner, temere et stulte facere videar. Conf. Hermannus ad Medeam p. 354. ed. Lips. 1822. Indicativus enim, de quo scitu digna observavit Græserus in Specimine adversariorum in Platonis sermones p. 36. ferri propterea nequit, quod dicere Socrates nondum cepit ideoque nec dubitare, an temere dicere videatur, nec, ne hæc aliorum de ipso opinio sit, metzere potest. Optativus autem, si particulam ἄν additam haberet, vitiosus non foret: sine ea probari non magis potest, quam Leg. L. I. p. 635. E: περὶ δὲ τηλικούτων εὐθύς πεπιστευμέναι φηδὲως μὴ νέων τε εἰη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. ubi quod Boeckhius et Astius e coniectura reposerunt, ἦ, Bekkerus e Par. A. restituit.

φίλῃ] om. Vind. B. Vat. M.
 ἀγνώμονες] Lex. Bekk. p. 329, 30: Ἀγνωμόνας· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. Cuius glossematis posteriorem partem ad nostrum locum pertinere alterum eiusdem lexicæ docet p. 384, 8: ἀγνώμονες· οἱ κακογνημονοῦντες. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτεία ἀγνώμονας ἔφη τοὺς γνῶσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. — ingratos Fic.

δύνοι] δύσοοι Vind. F. Flor. RT.

οἱ] om. Mon. B. int. vers. Vind. F.

ἀκουσόμενοι] Ita Mon. B. a

m. pr. sed a m. s. ἀκουσόμενον.

ἦ] ἢ Vind. F.

μῆ] γε Par. DK.

τοίνυν] om. Vind. E. Fic.

πιστεύοντος μὲν γὰρ] μὲν om. Vind. DE. Mon. B. Par. DK. et a m. pr. Ven. B. Nil amplius Stallbaumium suspicor e Flor. T. adnotare voluisse, quem πιστεύοντες γὰρ exhibere scribit.

εἶχεν ἦ] εἶχε Men. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἦ in Par. D. et in Mon. B. omissam refert.

παραμυθία] παραμυθισθαι Mon. B. Flor. U.

ἐν γὰρ — ὀφλεῖν 451. A.] laudat Stobæus s. I. p. 24. Sed in Trinc. omissa sunt.

τε καὶ φίλων] om. Stob. τε καὶ E

οὐ φασίλων Mon. B. Flor. U.
 ἀσφαλῆς] ἀποσφαλῆς Vind. E.
 θαρσάλιον] Ita Stob. Cod. A. et ed. Gaisf. θαρσάλιον gen.

τοὺς] τοὺς τε Vind. E.

δὴ] om. Vat. B.

οὐ τι] οὐ τοι Vind. BE. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

ὀφλεῖν] Sic cum Stobæo scribendum putavi pro vulg. ὀφλεῖν. (Vind. F. ὀφλεῖν.) Conf. Buttmanni gramm. II. p. 204. et Matthiæi gramm. p. 479.

σφαλῆς] σφαλῆς Vind. F. a m. pr.

οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. Vind. B: deletis quatuor circiter litteris.

φίλους] ἄλλους Vind. F. Flor. R. cuius in margine φίλους adscriptum est.

ξυνηκισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἤμιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδρόστεϊαν, ᾧ Γλαύκων, χάριν οὐ μίλλω λῆγειν. ἐλίξω γὰρ οὖν ἕλατιον ἀμάτημα ἀκουσίως⁴⁵⁷ τινὸς φονεία γενέσθαι, ἢ ἀπατιῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων νομίμων περὶ τοῦτο οὖν τὸ κινδύνημα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρείττον, ἢ φίλων· ὥστε B εὐ με παραμυθεῖ. Καὶ ὁ Γλαύκων γέλασας Ἄλλ', ᾧ Σώ-

ξυνηκισπασάμενος] συνηκ. Lob. Vind. BDE. in quo συν inter ver- sus legitur. ξυνηκιστάμενος Par. K. sec. Bekk.

δεῖ σφάλλεσθαι] σφ. δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δικαίων νομίμων] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. νομίμων καὶ δικαίων Vind. BD. δικαίων καὶ νομίμων reliqui codices (quamquam de Florentinis Stallbaumii silentium eo magis suspectum est, quod etiam Parisiensis K. lectionem iam a Bipontinis indicatam commemorare neglexit) cum editionibus omnibus. Quum sermonis, in quem ingredi Socrates dubitat, argumentum ad institutum quoddam in civitatem recipiendum spectet, causam dubitationis hanc dicere potuit, quod gravissime peccare putet, quicumque de pulchris, bonis et iustis institutis falsa doceat, hoc est, pro pulchris venditet, quae turpia sint, pro bonis mala, pro iustis iniusta commendet. Ac νόμιμα saepe substantivi loco esse et adiectiva recipere docuit Heindorfius ad Sophist. §. 32. cui Astius ad Leg. L. I. p. 636. B. articuli praetermissionem, quae illo Legum loco necessaria est, obviare non debebat. Nam si, ut exemplo utar ab Heindorfio prelo, tyrannica instituta cuncta τὰ τυραννικὰ νόμιμα dicere licet, quod Astius concedit, quidni unum eorum recte τυραννικὸν νόμιμον dicatur? Perfecto non minus, quam ab Euripide Suppl. 19. sepulturam negantes νόμιμ' ἀνέχοντες θεῶν dicuntur. Ita quae sensu pariter atque linguae usu permittente codicum aucto-

ritatem secutus sum. Fateor autem graviolem et augustio- rem mihi sententiam videri, si non solum de institutis, sed de quibuslibet rebus honestis adeo- que de ipso honesto Socrates fraudem capitalem pronuntiet, et quoniam id, quod rationi consentaneum et tale est, ut legibus sanciri mereat, νόμιμον appellari potest, ut Vol. I. p. 374. sq. vi- dimus, vulgatam lectionem per se magis probabilem alterique non ut verae, sed ut propius ad veram accedenti a me postpositam esse, quum Platonem ἀπατιῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ νομίμων περὶ scripsisse, δικαίων ex glossemate accessisse suspicor. — Fictus: qui circa constitutiones de honestis et bonis iustisque fallit. Ne is quidem καὶ legit, sed νομίμων a reliquis genitivis separavit eos- que ab illo regi statuit, qua in re haud dubie falsus est.

περὶ τοῦτο] περὶ τοῦτο cum puncto ante περὶ Ald. Bas. ab Steph. (Flor. R.) Iam in prima ed. Astius rectam interpunctionem secundum Par. K. exhibuit. περὶ τοῦτ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

κινδυνεύειν] κινδυνεύει Vind. D. κινδυνεύειν Ald.

κρείττον] in marg. Lob.

ὥστε] ὥστε Bas. b.

εὐ] οὐκ εὐ Mon. B. Flor. U. B

Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. quare melius, o Glaucō, me consolare Fic. quo duce Astius in prima ed. εὐ pro εὐ dedit, παραμυθεῖ intactum relinquens, e quo παραμυθεῖν facere debebat. Negationem Cornarius ecl. p. 99. addendam ostenderat, cuius iudi-

πρατες, ἔφη, ἴαν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαρσύνῃς λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρὸς γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφιεθεὶς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δὲ γε, εἶπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγει τολώννυ, ἔφη, τούτου γ' ἔνεκα. Λέγειν δὲ, ἔφην ἐγὼ, χρὴ ἀνάκαλιν αὐτὸν οὐδ', ἃ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρ- C

cium Stephanus in annot. p. 21. Ita probabat, ut haec pro ironice dictis accipi posse sentiret. „Vel ante εἴ ponenda est negativa particula οὐκ, vel haec ut ironice dicta sent accipienda.“ Non me fugit, quid hic ironiae alienum sit, quam nemo, opinor, non agnosceret, si statim initio Socrates αὐτὸν γὰρ με παραμυθεῖ Glauconi responderet. Sic L. III. p. 435. C. idem εἰς φανῶλον γε αὐτὸν ἐπέμμεν ἐμπειρώκαμεν sine offensione ironice dixit, et tamen exposita causa, cur difficilis illa quaestio esset, subicere vix potuisset ὥστε εἰς φανῶλον αὐτὸν ἐπέμμεν ἐμπειρώκαμεν, quia absurde loqui visus esset. Ea enim vis est coniunctionis ὥστε, ut effecti expectationem moveat, quod si contra, atque res se habet, enuntiatur, non iam ironice, sed absolute dici videtur. Hic vero voci ac pronuntiationi aliquid tribuendum est, qua ubi querula et ad lamentantis modum leviter inflexa usum Socratem finxeris, non minus haec ferenda et probanda intelliges, quam Germanica *du gibet mir also einen schönen Trost!* Simul nonnihil ridiculi accedere et Glauconem non temere risisse senties.

παραμυθεῖ] Ita Lob. Vind. BDE. et cum η super a: F. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. παραμυθεῖ Mon. B. παραμυθεῖ Ald. Bas. ab. Steph. γελῶσας] γελῶσας Vind. F. a m. pr. em. Fic. Ἄλλ'] em. Lob. Vind. BD. Vat. M.

σε] σοῦ Vat. H. καθαρὸν] καὶ καθ. Par. A.

Vat. H. Flor. TV. h. e. absolvi- mus te veluti caedis, ut et liber (a culpa) noque nobis fraudis auctor sis. Sed ipsum illud μὴ ἀπατεῶνα εἶναι ab altero καθαρὸν εἶναι, si hoc a φόνου separatur, nihil iam differt, ut ea separatione facta vix simpliciter καὶ, ne dum duplici locus sit. Contra vulgatae lectionis sensus hic est: absolviimus te, ut veluti caedis (quoniam eius criminis mentionem fecisti) insons noque nobis fraudis auctor sis. Quae sententia vera et perspicua videtur. Quid Ficius laegerit, ex eius interpretatione non satis apparet: absolviimus te velut ab homicidio, et insontem in hac deceptione pronuntiabimus. In Vind. E. sequens καὶ post εἶνα inter verba legitur.

καὶ ἐκεῖ ὁ] καὶ om. Vat. B. καὶ ὁ ἐκεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὲ γε] γε om. Par. K. et Astias. κἀνθάδε] κἀνθάδε Ald. Bas. ab. κἀνθάδε Steph.

τούτου] τοῦ Vind. F. Ang. B. δὴ] δὲ Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

ἃ ποτε] Ita cum plerisque Vind. F. ἃ τότε Ang. B. Flor. RT. quod Bekkerus et post Bekkerum Astias et Stallbaumius receperunt. Ferri posset τότε, si certus in superioribus locus esset, quo Socrates haec deinceps exponi debuisse diceret. Atqui poterant et libro tertio, ubi de educatione custodum, et paulo post initium quarti, ubi de munere eorum sermo esset, inserenda fuisse videri. Itaque aptissima est particula indefinita, quam non omit-

θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρείου δράμα πανταλοῦ διακρινανθῆναι τὸ γυναικίον αὐτὸ περιβαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐκιδῆ σὺ οὕτω προκαλῆ. ἀνθρώποις γὰρ φύσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παιδων τε καὶ γυναικῶν κτησίς τε καὶ χρεῖα, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὀρμὴν λούσιν, ἦν περὶ τὸ πρῶτον ὠρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δὲ που ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς

D ἀνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. *Nal.* Ἀκολουθεῶμεν τοῖνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφήν παρακλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν, εἰ ἡμῖν κρέκει, ἢ οὐ. Πῶς; ἔφη. Ὡδε τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ζυμφυλάττειν οἴομεθα δεῖν ἢ περὶ ἂν οἱ ἄφρονες φυλάττωσι, καὶ ζυν-

tere debbat Ficius. Neque vero serio hanc rerum dispositionem vituperare existimandus est Socrates, nedum id, quod continuo addit (τάχα δὲ etc.) cum Schleiermachero non ad eius excusationem, sed ad reprehensionem pertinere statuendum.

C ἔχοι] *om.* Vind. B. ἔχει Mon. B.

ἀνδρείον] τὸ ἀνδ. Steph. (Flor. V.) et Astius.

δράμα] δράγμα Ven. B. Respexit hac Proclus in Civ. p. 419, 33.

προκαλῆ] προκαλεῖ Vind. F. et cum η super εἰ E. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

φῶσι] φῶσει Vind. F. a m. pr. ἔστ'] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. est Fic. ἔσται reliqui codices editique ante Bekkerum. Fortasse ἔστ' item futurum est, quod tempus et ad λούσιν paullo accommodatius et ad proxima haud minus aptum praesente videtur. Quamquam praesens quoque recte habet.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BD.

ὠρμήσαμεν] ὀρμήσαμεν Vind. F. a m. pr.

καθιστάναι] καθιστάναι Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; editi ante Bekkerum cum Lob. Sed quantulum dubitationis hoc loco significan-

dum esset, satis expressum est particula που. In Vind. D. post sequens *Nal* signum interrogandi factum.

ἡμῖν] ἑμῖν Lob. Vind. B. D. Vat. M.

κρέκει] κρέκει Vat. B. Ὡδε.] ἔδει. Vind. B. delcto post proximum ἔφη puncto.

τὰς θηλείας — κατὰ ταῦτά. 452. A.] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. T. V. p. 735. Kühn.

ἂν] *om.* Vat. B.

ἄφρονες] ἄφρονες, e corr. ἀφρονες, Vind. D.

φυλάττωσι] φυλάττουσιν Par. D. Ald. Bas. a. φυλάττουσι Mon. B. Bas. b. φυλάττωσιν (Flor. ACU.) Steph. et Astii prima et sec. ed.

τάλλα] τὰ ἄλλα Gal. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. BDF. Mon. B. Steph.

κοινῆ] κοινῶς Par. K.

οἰκουρεῖν] quasi domestica adseruare Fic.

ἀδονάτους] ad forensia opera impotentes Fic.

τὸν] τὴν Mon. B. τὸ, sup. ν, Vind. D.

Κοινῆ] κοινῆ Vind. E. Mon. B.

πλήν] πλήν ταῖς μὲν Flor. T. Galeni ed. Bas. T. I. pag. 331. Astius in prima et tertia, Stallbaumius in secunda editione. Stephanus annot. p. 21: „deesse

θηρεσίην καὶ τὰλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκου-
ρεσίην ἔχον ὡς ἀδυνατοὺς διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τέκον
τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν
ἔχειν περὶ τὰ πόλινια; Κοιῶν, ἔφη, πάντα· κλην ὡς
ἀσθενεστέραις χρῶμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις. Οἷόν τ' Ε
οὖν, ἔφη ἐγὼ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαι τινι ζώῳ, ἂν
μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῶς; Οὐχ
οἷόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξίν ἐπὶ ταῦτά χρῆσόμεθα
καὶ τοῖς ἀνδράσι, ταῦτά καὶ διδασκτέον αὐτάς. Ναί. 452
Μουσικῇ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικῇ ἐδόθη. Ναί.
Καὶ ταῖς γυναιξίν ἄρα τούτω τῷ τέχνῳ καὶ τὰ περὶ τὸν
πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ ταῦτά. Εἰκόσ ἐξ

puto ταῖς μὲν ante ὡς ἀσθενε-
στέραις: ut sequitur τοῖς δὲ ante
ὡς ἰσχυροτέροις. Cf. Bernhardy
de syntaxi linguae Graecae p. 309.
ubi inter alia exempla unum ex
Aristotele allatum est, quale de-
siderabat Stallbaumius, cum ge-
neris diversitate coniunctum. Sed
nostro loco codicum lectio exem-
plorum auxilio non eget, neque
ταῖς μὲν per ellipsin omissum,
sed ταῖς θηλείαις utpote ex ipsa
sententia et ex adiectivo ἀσθε-
νεστέραις facile intelligendum non
enuntiatum est.

ἀσθενεστέραις] ἀσθενεστέραις
Vind. D.

E δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Gal.
ἀν] ἔάν Gal.

τροφήν τε καὶ παιδείαν] παι-
δείαν τε καὶ τροφήν Flor. T.

οἷόν τε] οἷον Vind. E.

γυναιξίν] γυναιξί Lob.

ἐπὶ] om. Bas. b.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal. Bas. b.

ταῦτά Vind. F. sed prior accen-
tus a m. s. additus est. Eodem
modo paullo post.

καὶ] om. Lob. Vind. BD.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Vind. E.

ταῦτά] τὰ αὐτὰ Gal.

αὐτάς.] αὐτάς; Ald. Steph.

Bekkerus et Stallbaumius, quod
non tam sensui, quam conforma-
tioni verborum syllogismi speciem
prae se ferentium repugnat.

452 τς] om. Vind. E. Vat. H. Flor.
CTV. Gal. Enclitica ad μουσική

pertinens propterea huc reiecta
videtur, quod particulae μὲν ne-
que praepoſiti neque subiuncti com-
mode posset, et ut ἐκείνοις so-
num acciperet. Cf. Leg. L. XII.
p. 966. A: Τί δὲ δὴ; περὶ κα-
λοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ταῦτόν τοῦ-
το διανοοῦμεθα; ὡς πόλλ' ἴσθι
μόνον ἕκαστον τούτων, τοὺς
φύλακας ἡμῖν γνωστότερον, ἢ καὶ
ὄπως ἔν τε καὶ ὄπη; Κλ. Σχε-
δὸν ἴσθι' ἐξ ἀνάγκης δεῖν καὶ
ὄπως ἔν διανοεῖσθαι. ubi post-
posita enclitica ἔν insignis ἔσθι.

ἐδόθη.] ἐδώθη. Bas. ab. ἐδό-
θη; Astius et iidem, qui supra
αὐτάς; Interrogationi obstat μὲν,
Latino atque non multo debilius,
de quo cf. Vol. I. p. 310.

Ναί] int. vera. Vind. E.

γυναιξίν] γυναιξί Lob.

τούτω] τοσοῦτω Vat. H. το-
σοῦτω Flor. AC.

τῷ] τὰ Vind. BD. Vat. M.
Par. K. sec. Bekk.

τέχνα καὶ τὰ περὶ] τέ... καὶ
τὰ πᾶ... Vind. D.

ἀποδοτέον] ἀποδοτέον τε Gal.
ἀποδοτέον; Steph. In reliquis
editionibus fere comma additum
est, sine necessitate, praesertim
quum haec χρῆσις, quam κατὰ
ταῦτά faciendam dicit, diversa
sit ab illa in superioribus posita,
quae ἐπὶ ταῦτά fieri dicitur. Hic
eodem modo habendas mulieres
statuit.

κατὰ ταῦτά.] καταταπτά. Vind.

ὄν λέγεις, ἔφη. Ἵσως δὴ, εἶπον, παρὰ τὸ ἴθος γέλοια ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράξεται ἢ λέγεται. Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγὼ, γελιότατον αὐτῶν ὄρας; ἢ δὴλα δὴ, ὅτι γυμνάς τὰς γυναικὰς ἐν

F. κατὰ ταῦτά; Bekkerus et Stallbaumius cum Basileensibus et Stephano. Mihi huius dicti conformatio eadem, quae illius *Εἰ ἔρα* — *αὐτάς*. videtur.

λέγεις, ἔφη] *Ε. 2. Lob. Vind. BD. Vat. BM.*

Ἵσως — φιλογυμναστῶσι; B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413.

ἴθος] *εἰωθός* Euseb.

γέλοια] *γέλοια* Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Quum de huius nominis accentu grammatici diversa praecipiant allique, ut scholiasta Aristophanis Ras. 6. et Moeris, Attice *γέλοισιν*, vulgo *γελιῶσιν* sine significationis discrimine, quod Timaeus quoque lex. p. 66. non agnoscere videtur, dictam esse doceant, alii sique longe plurimi discrimen faciant et *γέλοισιν* (etiam *γελιῶσιν* Philoponus apud Eustathium in Il. T. III. p. 116, 36. Lips. et auctor lexicī Coislin. p. 470.) laudi, alterum convicio affine, ut Thomas Mag. et Suidas, vel contra, ut Ammonius, Etymologus et Phaborinus stant, alii denique *γελῶσιν* antiquioribus Atticis, *γέλοισιν* recentioribus, ut Aelius Dionysius ap. Eustath. in Il. T. I. p. 167, 19. assignent, mirum non est, si librarios item in diversa abire videremus; quorum auctoritatem sequi editori eo magis arbitrarium esse debet, quod ipsos pro arbitrio eam rem administrasse et scriptores accentus nullos fecisse constat. Itaque Bekkerus suo iure usus id praetulit, quod plurimum testimonium grammaticorum et ipsa ratio atque analogia nominum *ἴμοιος*, *ἔτοιμος* aliorumque Pla-

tonis aetati vindicare videretur. Neque reprehendendam puto, quod idem alibi, ut L. III. p. 392. D. 403. E. Phaedr. p. 229. E. 236. D. 257. C. 260. B. C. 274. C. et saepius propriis pomenis omnium, ut videtur, codicum consensu munitum tenuit. Quemadmodum enim alia illa aetate, certe Platonis in codicibus, variari videmus, ita huius nominis pronuntiationem nunc antiquiorem, nunc vulgarem ipsi scriptori placuisse vel secundum significationem alterutram ab eo praelatam fuisse opinari licet. Sed hoc ipsum ad codices redire nos iubet; qui quum plerisque in locis *γελῶσιν* eadem constantia, qua *ἴμοιος*, exhibeant, hoc quoque loco maiorem eorum partem in hisque optimum sequi tutius fuerit.

περὶ] *καρὰ* Lob. Vind. BD. et super vulg. a m. s. F. Vat. BM.

τὰ] τὸ Vind. D.

νῦν] *νῦν δὴ* Euseb.

εἰ] ἢ Vind. F.

πράξεται] *πράξετε* Vind. B. Vat. M. *πεπράξεται* Mon. B. Bekkerus. Sed non ita Socrates multa ridicula visum iri suspicatur, si ista sic peracta fuerint, sed si posthac peragantur. Formam autem mediam, quae ipsa librario offensionem fuisse videtur, satis teneatur item singularia *βλάφονται* et *τρίψονται* aliaque a Buttmano gramm. II. p. 54. collata. Eodem pertinet *θρίψονται* L. II. pag. 376. C. et *ἄξονται* L. V. p. 458. D. De indicativo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 721.

ἦ] ἢ Vind. F. et ante corr. D. Euseb. si agantur vel dicantur Fic.

ταῖς καλαιστραῖς γυμναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νῆας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ὄντο καὶ μὴ ἡδεῖς τῆν ὄψιν ὁμοῦ φιλογυμναστῶσι; Νῆ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον

λέγεται] λέγεται Vind. B. Vat. M.

ΤΙ] ΤΙ δ' Euseb.

δῆλα δὴ] δηλαδὴ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. (Florentini omn.) Euseb. editique ante Astium. δῆλα δὴ scribendum esse Stephanus annot. p. 21. antea docuisse monet. Id factum ab eo est annot. p. 13. ubi pro ἢ δῆλα δὴ ὅτι interdum ἢ δῆλον δὴ ὅτι legi observat. Cf. Vol. I. p. 164. de verbis δῆλον ὅτι dicta. Fictus ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας an quia nudas feminas conspecturus sis interpretatus a significatione formulae illius aberravit.

γυμνὰς τὰς] γυμναστὰς Vind. F.

καλαιστραῖς] καλέστραῖς Vind. E.

γυμναζομένας] γυμναζομέναις Ven. B.

B ἀλλὰ] ἀλλ' Euseb.

καὶ ἤδη] ἢ. κ. Ven. B. Euseb. cum editis ante Bekkerum. et Fic.

τὰς] om. Euseb.

ὄντο] Ita Vind. BD. Ven. BC. Vat. HM. Flor. ACTV. et Euseb. ὄντοσσι reliqui codices cum Ald. Basil. ab. Stephan. Ast. Quam grammatici veteres hoc nomen explicantes aequam duplicis scripturae, qualem in aliis, velut in *θουλεῖν* (cf. Vol. I. p. 103.) notare solent, mentionem faciunt, uno modo ab antiquis scriptum accepisse videntur. Scribunt autem ipsi plerumque *ὄντοσσι*. Vide scholiastas ad Hom. II. VIII. 503. Etymologum pag. 706, 47. scholiastem Aristoph. Plut. 266. Hesychium secundum eod. Schow.

in huius supplem. p. 681. Timaeum lex. p. 228. Phryniciam Bekk. pag. 32, 4. quorum nulli *ὄντοσσι* memorabile visum. Alii *ὄντοσσι* scribant, ut Eustathius ad II. I. c. (II. 283, 32. 284, 26. Lips.) sed duplicatae *σ* rationem non reddunt. Iam vero satis constat librariorum tam hoc tam aliis consonis iterandis saepius peccasse, quam omittendis (cf. Vol. I. I. c. et p. 283.) atque inprimis vocales specie ancipites, natura longas istius modi erroribus occasionem dedisse. Itaque *ὄντοσσι* antiquos pronuntiasse et scripsisse probabile est, non *ὄντοσσι*, quod nostro loco in optimo codice exstare dicitur. Sed Tim. pag. 71. C. idem codex cum tribus aliis Bekkeri et uno Vindobonensi praestantissimo *ὄντοσσι* exhibet, quod aliorum quoque scriptorum codices meliores habere solent. Conf. quos laudavit Passovius in lexico. Ceterum Ruhnkenii coniecturam ad Tim. lex. I. c. grammaticum et nostro et Timaei loco *ὄντοσσι* pro *ὄντοσσι* legisse suspicantis codices non confirmant.

καὶ μὴ ἡδεῖς τῆν ὄψιν] veteranosique Fic.

φιλογυμναστῶσι] Ita Vind. F. correctus in *στ. φιλογυμναστῶσι* Vind. D. Par. DK. sec. Bekker. Euseb. Ald. Bas. ab. *φιλογυμναστῶσιν* Bekkerus.

Δία] δι' Vind. F. Ang. H. Flor. R. Δί' Bekkerus. διὰ Ald.

γελοῖον] γελοῖον Lob. γέλοῖον Mon. B. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. *Γελοῖον* Steph. maiusculam ab Aldo positam revocans, quam Basilicenses recte minuerant.

γὰρ ἂν ὡς γε ἐν τῷ παρεστῶτι φανείη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπέπερ ὠρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἷα ἂν εἰκοιεν εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην καὶ περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὀπλων σχέσιν καὶ ἱππων ὀχῆσεις. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἄλλ' ἐπέπερ, λέγειν ἠρξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράττειν, ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλησι εἰδοῦμαι αἰσχρὰ εἶναι καὶ γελοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοῦς

γε] γ' Lob. Vind. BDE. quod Bekkerus quoque in suis invenisse adeoque recipere voluisse videtur, quum Vat. B. a m. pr. γ' omittere annotaverit, non γε. Quamquam ex eo, quod hanc varietatem ante illud δι' ex Ang. B. allatum posuit, aliud quid ab eius operis hic peccatum suspicari licet.

παρεστῶτι] παρόντι Par. K. φανείη] φανῆναι Lob. Vind. B. Vat. M.

φοβητέον] φορητέον iidem. καὶ οἷα] om. Mon. B. καὶ οἷ Bekkerus et Astius in tertia ed.

εἰς] ἐς Mon. B. correctus.

γενομένην] γεν. ἂν. Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed. quod, quia mutatio simpliciter et sine conditione facta ponitur, ferri non potest.

C περὶ μουσικῆν] περὶ om. Vind. E.

ὀπλων] ὄχλων Bas. b. σχέσιν] χοῆσιν Vind. E.

ὀχῆσεις.] ὄχλησεις Vat. BM. Lob. Vind. B. Ven. C. ὀχῆσεις; Astius, Bekkerus et Stallbaumius, non sine ambiguitate et aliter, quam Glaucō videtur intellexisse. Ἄλλ'] ἀλλ' Ald. Steph.

τὰ] τοῖς Vind. D.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ὑπομνήσασιν] ὑπομνήμασιν Vind. F. a m. pr.

ὅτι οὐ] οὐ τι οὐν Vind. F.

ἐξ οὐ] ἐξοῦ Vind. E.

γελοῖα] γέλοια Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed.

ἅπερ] ὅσπερ Par. K. secund. Bekk.

τοῖς] om. Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

γυμνοῦς] γυμναστοῦς Lob. γυμνοῦς τοῦς Vind. BD. Vat. M.

πρῶτοι] πρῶτα Mon. B. πρῶτον Ven. C. Par. DK. (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

λαϊδαμόνοι] λαϊδαμονίους D Lob. Vind. BF. Vat. M. Par. K. sec. Bip.

τοῖς] om. Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. τ. κ. Mon. B. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

συγκάλυπτειν] ξ. Vind. F.

πάντα τὰ τοιαῦτα] τὰ τοι. κ. Vind. BD. Vat. M.

τοῖς] om. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γελοῖον] γέλοιον Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. item paullo post.

τοῖς] τῆς Ald.

λόγοις] Ita, sup. λογίσις, Vind. F.

τοῦτο] τούτον Ven. C.

ὅτι μάταιος — τοῦ ἀγαθοῦ. E.] laudat Stobaeus serm. I. p. 24.

ἡγείται] om. Vind. B.

ἦ] om. Par. K.

ἄνδρας ὀραῖσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶ-
 τοι μὲν Κρήτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε D
 ἀστέλοις πάντα ταῦτα κωμωδεῖν. ἢ οὐκ οἶσι; Ἐγὼ γὰρ
 ἄλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι
 τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεφύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λό-
 γοις μνησθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο ἐνεδαίξατο, ὅτι
 μάταιος ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγείται, ἢ τὸ κακὸν, καὶ ὁ
 γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέ-
 πων ὡς γελοῖον, ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ E
 σκουδάξει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν σθησάμενος, ἢ τὸν

γελωτοποιεῖν] γελωτοποιεῖν
 Vind. F. Stob. Trinc.

πρὸς] εἰς Stob.

τινὰ] τινὰ Ven. C.

ἢ τὴν] ἢ om. Stob. Trinc.

E ἢ σκουδάξει] Hanc lectionem
 a Bekkero secundum Par. A.
 quippe cuius discrepantiam in
 commentariis nullam prodiderit,
 exhibitam tenui, quia una ex
 omnibus in reliquis libris exstan-
 tibus sensum probabilem efficit
 et quomodo reliquae ortae sint
 magis perspicuum reddit. Scilicet
 oblitterata particula ἢ deesse
 aliquid apparebat, quod ex se-
 quentibus supplendum visum, quum
 ipsum supplementum ad superiora
 relatum mancum esse intelligere-
 tur, novo ab aliis glossemate auc-
 tum est. Sic triplex codicum
 exstitit lectio, σκουδάξει, omisso
 ἢ, in Lob. Vind. B. Vat. BM.
 Ven. B. Ald. Bas. ab. reperta,
 καὶ καλοῦ αὐ̄ σκουδάξει in Vind.
 DEF. Ven. C. Par. DK. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACTV. et Stobae,
 cuius una Gesneri editio ἄν pro
 αὐ̄ habet, denique καὶ οὐ καλοῦ
 αὐ̄, in Mon. B. et Flor. U. in-
 venta; quarum mediam Ficinus
 secutus, sed diversa ab interpo-
 latore, qui καλοῦ ad σκοπὸν re-
 tulisse videtur, sententia interpre-
 tatus aut honestum quicumque et
 studio dignum existimat pro his,
 alio respiciens pro πρὸς ἄλλον
 τινὰ σκοπὸν σθησάμενος posuit.
 Quod ad nostram lectionem attā-

net, ἢ σκουδάξει interruptam
 participiō ὁ ἐπιχειρῶν constru-
 ctionem pronominis ὅς cum verbo
 finito continuet et ad sententiam
 reprehensione caret, sed eo ipso,
 quod omissum orationis cursum
 repetere nos iubet, molestiam
 creat et naturalem quasi incessam
 sermonis turbat. Itaque praestare
 fateor Stephanianam ἢ σκουδά-
 ξειν, quam ipse annot. pag. 21.
 pro vitiosa priorum σκουδάξει
 secundum Ficinum reposuisse o-
 stendit, quam a Stallbaumio in
 sec. ed. manifesto errore deprava-
 tam dici miror, praesertim
 quum eundem in prima videam
 infinitivum non solum in textu re-
 liquisse, sed etiam in annotatione
 recte explicuisse et, quo debebat,
 ad ἐπιχειρῶν retulisse. Neque
 prorsus destituta ea lectio cum
 auctoritate videtur: teste
 Stallbaumio in Flor. R. καὶ κα-
 λοῦ αὐ̄ σκουδάξειν perscriptum
 est. Sed unum hunc et aperte
 glossemate inquinatum optime et
 saltem tolerabilem lectionem atque
 puram offerenti antepone re-
 terarium existimo. Bekkerum se-
 cutus est in tertia ed. Astius,
 Stallbaumius in prima καὶ αὐ̄
 σκουδάξειν; in altera καὶ αὐ̄
 σκουδάξει edidit.

πρὸς] εἰς Stob.

σθησάμενος] ἐνοσθησάμενος
 Vind. B. Flor. C. σθησάμενον
 Stob. cod. B.

τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάκασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ
 κρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητίον, εἰ δυνα-
 τὰ, ἢ οὐ, καὶ δοτιὸν ἀμφισβητήσιν, εἴτε τις φιλοκαί-
 σμων εἴτε σκουδαστικός ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι, πότρου
 453 δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη, ἢ θήλια, τῆ τοῦ ἀφένος
 γένους κοινωῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, ἢ οὐδ' εἰς ἕν,
 ἢ εἰς τὰ μὲν οἷα τε, εἰς δὲ τὰ οὐ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ
 περὶ τὸν πόλεμον ποτίρων ἐστίν; Ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλ-
 λιστα τις ἀρχόμενος ὡς τὸ εἰκὸς καὶ κάλλιστα τελευτή-
 σεις; Πολύ γε, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἡμῖς πρὸς
 ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ
 B ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδὲν, ἔφη,
 κωλύει. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατες τε

ἀγαθοῦ.] ἀγαθοῦ; Lob. Vind.

B. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] om. Par. D.
 τοῦτο] τοῦτον Ang. B. et ante
 corr. Vind. F.

αὐτῶν] Ita Astius in prima
 ed. ex Par. K. sec. Bip. Bekke-
 rus ex Ven. B. Mon. B. Ang. B.
 Stallbaumius ex Flor. RU. edi-
 derunt. His accedit Vind. E. et
 int. vers. F. qui in ipso versu
 cum reliquis codicibus editionibus-
 que Astio anterioribus αὐτῶν ex-
 hibet.

ἀνομολογητίον] ἂν ὁμ. Vind.
 F.

φιλοκαίμων] Hoc ab Astio
 iam in prima ed. secundum scho-
 liasten Atticos ita dixisse testan-
 tem pro vulgato φιλοκαίμων
 receptum, deinde in Par. A. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACV. inventum
 et a Lobeckio ad Phryn. p. 241.
 probatum cum Bekkero et Stall-
 baumio tenendum putavi. Etiam
 Ven. C. σ, sed superscripto γ,
 et Vat. B. σ super γ exhibet et
 in Vind. F. γ a correctoris manu
 illatum est. Similiter Crat. p. 406.
 C. meliores libri in iisque Lob.
 φιλοκαίμονες habent, quod re-
 stituit Bekkerus. Sed Euthyd.
 p. 278. C. pro vulgato καίσει
 in Clark. Lob. aliisque non con-
 temnendis legitur καίσει. φιλο-

καίμωνος Hom. Od. XXIII. 134.
 extra controversiam positam est.

ἐθέλει] ἐθέλοι Ven. B. Flor. T.
 ἀνθρωπίνη] Pollux II. 5: καὶ
 ἀνθρωπεία γένη, ὡς Θουκυδί-
 δης, (an L. II. c. 50. ubi in no-
 stris codicibus ἀνθρωπεία φύσις
 est?) καὶ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς
 Πλάτων.

γένους] γ. φύσει Mon. B. Flor. 453
 U.

εἰς ἕν] εἰεν ἕν Vind. E.

οἷα τε] οἷά τε Lob. Vind. BEF.
 Ald. Bas. ab. οἷά τε Mon. B.

δὲ τὰ] τὰ δὲ Lob. Vind. BD.
 Vat. M. Conf. Bernhardy synt.
 p. 310.

τῶν] τὸ cum v int. vers. Vind.
 F.

ποτίρων] ποτίρα Vind. D.
 κάλλιστα] recte Fic. Item paul-
 lo post.

εἰς] εἰς Ang. B. Vind. F.
 τελευτήσεις] τελευτήσεις Bek-
 kerus.

γέ] γ' Vind. F. Ang. B.

Βούλει οὖν — ἀπολογισθεῖς;
 C.] laudat Galeus T. V. p. 736.
 βούλη etc. Vind. E.

ἡμᾶς] ἡμᾶς Vind. B.

ἀμφισβητήσωμεν] ἀμφισβητή-
 σωμεν Vind. F. Ven. B. Par. DK.

καὶ Γλαίκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν φημίτε πάλιν, ὁμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἑκαστον ἕνα ἐν τῷ αὐτοῦ κράτειν. ὁμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὐ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ κάμικον διαφέρει γυνή ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρω προσήκει προστάτεω τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν; Τί C μὴν; Πῶς οὖν οὐχ ἀμαρτάνετε νῦν καὶ τάνακτα ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὐ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ κράτειν, πλεῖστον κερχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἐξεῖς τι, ὦ θαυμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπολογισθῆαι; Ὡς μὲν ἐξάλωνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ δεομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν

sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACV. Gal. Bas. p. 322. Ald. Bas. ab. ἐτέρου] ἑταίρου Vind. E. κολορακῆται] κολορακῆται Gal. Bas.

B ἔφη] ἔφη Vind. E. λέγομεν] λέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Par. K. secund. Bekk. Gal. Bas. λέγω μὲν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. dicam Fic.

τε] ἔμ. Mon. B.

δεῖ] δεῖ, a m. s. addito acuto et superscripta syllaba ov, Vind. F. δέος Flor. R. δέος Ang. B. em. Vind. D.

ἡμῖν] ἡμῖν Lob. Vind. BR. et, sup. ε, D. Flor. AC. Bas. a. ἡμῶς Bas. b.

ἄλλους] ἄλλος Vind. D. Mirum est in hac sententia periphrastate Homodum spec. crit. in Plat. 1803. p. 119. ἄλλους per-versum dicere et in ἀλλήλοις mutandum pronuntiare potuisse, quem satis superque refutavit in comm. Astius, sed refutationi malens iniuriam addidit, dum Homodum scribit ἀλλήλους comiciasse, quod quum absurdum sit, tamen Stallbaumius in utraque editione bona fide repeti passus est.

κατοικίσεως] κατοικίσεως Lob. Vind. BDEF. Ven. B. a m. pr. Vat. HM. Flor. ACRTV. Gal.

φημίτε] οἰκίτε Gal. οἰκίτε τε Vind. P.

ὁμολογεῖτε] ὁμολογεῖτε Vind. DF. Ang. B. Vat. H. Gal.

ἕνα] ἔμ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

αὐτοῦ] αὐ, Vind. D. Ald. Bas. ab.

οἶμαι] οἶμαι Vind. E. Flor. ACR. em. Fic.

δ'] ἔμ. Gal.

καὶ ἔργον] καὶ ἔμ. Vind. DE. Vat. H. Flor. T. Fla.

αὐτοῦ] αὐ, Vind. D. Mon. B. ἑταίρου] Lob. Vind. B. Vat. BM. Gal.

ἀμαρτάνετε] ἀμαρτάνεται cum C e super ai Vind. E.

νῦν] νῦν Gal.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC.

αὐ] ἔμ. Fic.

πλεῖστον] ἔμ. Vind. B. Vat. M. Galde Fic.

τε] ἔμ. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima ed. τί Vind. BF. quemadmodum Ficinus legit: *Habebitis, o mirifice vir, quid ad ista pro nostra defensione respondeas?*

ταῦτ'] ταῦτα Vind. DEF. Flor. ACV.

ἐξάλωνης] ἐξέφνης Vind. E.

καὶ τὸν] καὶ ἔμ. Fic. τὸν ἔμ. Vind. E.

λόγον, ὅστις ποτέ ἐστίν, ἐρμηνεύσαι. Ταῦτ' ἐστίν, ἦν⁴⁵⁸
 δ' ἐγὼ, ὃ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ
 D κάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ἄκνον ἄπτασθαι τοῦ
 νόμου, τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν κτῆσιν
 καὶ τροφῆν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν.
 Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχου· ἂν τέ τις εἰς
 κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέ-
 λαγος μέσον, ὅμως γε νεὶ οὐδὲν ἦτιον. Πάνυ μὲν οὖν.

ποτέ ἐστίν] Ita Lob. Vind.
 BDE. Mon. B. ποτ' ἐστίν Vind.
 F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. ποτ'
 ἐστὶ Bas. b. ποτ' ἐστίν Bekkerus
 et Stallbaumius, tacentes. Conf.
 Vol. I. p. 327, a.

ἐρμηνεύσαι] ἐρμηνεύσαι Vind.
 E.

ἐστίν] ἐστίν Vind. F.

πολλά] permulta Fic.

D περὶ τὴν] τὴν om. Vind. E.
 et a m. pr. F. Vat. H. (Vind. F.
 int. vers. a m. sec. habet.)

Οὐ] οὐ Lob. Vind. BDEF.
 (ut solent ante μὰ) Ald. οὐ Bas.
 ab. Οὐ, Astius in secunda edit.
 hanc negationem eodem, quo al-
 teram ante γὰρ, referens, qua
 ratione hoc ipsum γὰρ ineptum
 et tota oratio iusto vehementior
 fit. Sed enim non apparet, quid
 tandem neget Glauco. Negat vero
 idem, quod Socrates, qui in pro-
 ximo causis demonstratis tergi-
 versationem suam non iniustam
 neque temerariam fuisse ostende-
 rat. Itaque Glauco meliora iam
 edoctus et Socratem immerito ob
 cunctationem reprehensum agnos-
 cens *Minime, per Iovem*, inquit,
temere tu et sine causa hanc rem
tractare dubitabas; haud enim
facilis videtur. Nobis simili bre-
vitatē dicere licet Nein, nein!
die Sache hat ihre Schwierigkei-
ten. Stallbaumius in sec. ed. Οὐ
 μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐκ εὐκόλῳ
 ἔοικεν scribendum coniecit.

Δία] δι' Lob. Vind. BDF.
 Ang. B. Vat. M.

ἔφη.] ἔφη, Astius, Bekkerus,
 Stallbaumius.

εὐκόλῳ] εὐκόλως Vind. F.
 Mon. B. Ang. B.

ὧδ'] ὧδε Vind. E.

ἂν τέ] ἔάν Ven. B. Bas. b.

ἔάν τέ Vind. E.

κολυμβήθραν] Pollux VII. 138:
 κολυμβῶν· ἀφ' οὗ καὶ κολυμ-
 βήθραν ὁ Πλάτων.

μέγιστον] μέσον Vind. B. Vat.
 M.

πέλαγος μέσον,] πέλαγος μ.
 Vind. E. πέλαγος, μέσον Vind. E.
 Eodem modo Ficinus: *sive pro-*
fundum in pelagus, nihilominus
aqua in media natat.

νεὶ] εἰ Vind. F.

τιν'] τι Ven. C. Bas. b. τινα
 Lob. Vind. BDE. τινὰ Vind. F.

ἐπιζῶντας] ἐπιζῶντες Par. K.

ἡμᾶς] In Lob. et Vat. M. mar-
 gini adscripta h. l. sunt καθ' ὅν
 τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθου-
 ναίων καθαριστήν, eisque in
 Vat. M. praescriptum est κειμε-
 νον, de quo dixi Vol. I. p. 80,
 b. et p. 436, a. Eadem Vind. B.
 in margine habet, sed ad δελ-
 φῖνα, non ad ἡμᾶς relata.

ὑπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν (Flor.
 T. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas.
 ab. Steph. Astius in prima et
 tertia ed. suscepturum subleota-
 rumque Fic. ὑπολαβεῖν vel ἀνα-
 λαβεῖν coniecerat Hemsterhusius
 ad Laetian dial. mar. 8. ubi idem
 delphin primum ἀναλαβῶν, tum
 ὑπολαβῶν dicitur, et ὑπολαβεῖν
 malle se ostenderat Henstedius spec.
 p. 31. Eodem verbo in narra-
 tione de Arione usus est Hero-
 dotus L. I. c. 24: τὸν δὲ δελ-
 φῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖ-
 και ἐπὶ Ταίναρον. Et aptud Ae-

Ὀδοῦν καὶ ἡμῖν νευστῆον καὶ κυρατίον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἦτοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν, ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ἔοικεν, ἔφη. E Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴαν πῃ εὐρωμεν τὴν ἔξοδον. ὁμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῆ γε. Ἡ γυνναία, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ

lianum H. A. II. 6. VI. 15. VIII. 3. XII. 45. similia de delphinibus referentem aliquoties legitur ὑπονήγεσθαι ἀπολαβεῖν, quod Astius ignorans, quid in codicibus esset, restituit, cui significationem „secum auferendi ideoque periculo eripiendi hoc loco egregie quadrantem“ in comm. tribuit, auferre non aliter significare videtur, nisi ut ad totum quoddam respiciatur, cuius ex partibus una pluresve auferantur.

ἄν] om. Vind. E.

ἄπορον] εὐπορον Par. K. ἀπειρον Vind. B. occultam Fic. Astius in comm. „incertam h. e. inexpectatam salutem“ dicit, in tertia ed. raram interpretatur; quorum nihil satisfacit. ἄπορον σωτηρίαν eam intelligo, quae humana ope conciliari nequit, ut ἄπορον θυμα L. II. p. 378. A. item passive dicitur; sine wunderbare Rettung, quemadmodum Schleiermacher interpretatus est.

σωτηρίαν.] σωτηρίαν; Bas. ab. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Id vero Socrates interrogare non poterat, an aut delphin, aut aliud mirabile remedium ipsis sperandum atque ita ad salutem contendendum esset.

E Φέρε δὴ] φ. δὲ Vat. M. circumspice obsecro Fic. An legit φέρε ἰδέε?

ὁμολογοῦμεν γὰρ δὴ] Pro ὁμ. Par. A. Lob. Vind. F. Ven. C: Ang. B. Vat. H. ὁμολογοῦμεν habent, (Lob. et Ven. C. cum ὠ super ὀ) quod, quia alteram de virilis muliebrisque naturae discrimine in superioribus sermonibus

concessum nondum fuit, admitti potuisse videtur. Tamen propter νῦν ad φαμέν additum, et quod accusatio ad repugnantiam supra concessorum ac novi placiti pertinet, discrimen autem virorum et mulierum nullo tempore non concedendum videri potest, imperfectum tenendum putavi. — δὴ in Lob. Vind. BD. Vat. BM. omissum est. — Ficinus Attende itaque. Convenimus profecto interpretatus nescio quid amplius in suo codice invenit.

δεῖν] δεῖ Ang. B. Flor. R. et a m. pr. ut videtur, Vind. F. Certe δεῖν correctus exhibet.

τὰς δὲ] δὲ Ficinus omisit.

ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε;] in hoc illi nos accusant. Fic. Legit igitur τ. ἢ κατηγορεῖται. ut scriptum est in Vind. F. Flor. RT. idque non inepte, quum Socrates adversarios iam dimisisse, Glauconis autem personae minus convenire videatur pro eis respondere, quod secundum vulgatam lectionem facit. Nam illud Κομιδῆ γε non cum Schleiermachero Socrati sibi ipsi, quemadmodum supra, pro eis respondententi tribuendum esse verba ἦν δ' ἐγὼ docent, quibus suum sermonem distinguit. Sed nihil obstat, quo minus Socratem primum eadem illa, quam paulo ante ingressus erat quamque maximi faciebat, dialogi via adversarios docere voluisse, mox, quum Glauconem repugnantiae specie incitatum promptius pro eis respondere vidisset, interim illos dimisisse et orationem ad ipsum Glauconem con-

- 454 Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δὴ;
 "Οἱ, εἰπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ
 ἁπλῆται καὶ οἰεσθαι οὐκ ἐρίξεν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι,
 διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμε-
 νον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ
 λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλ-
 λήλους γραόμενοι. Ἔστι γὰρ δὴ, ἔρη, περὶ πολλοὺς
 τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει
 B ἐν τῇ παρόντι; Παντάσῃ μὲν οὖν, ἣν δ' ἐγὼ κιν-
 θυνεύομεν γούν ἄκοντες ἀντιλογίας ἄκτεσθαι. Πῶς; Τὸ
 μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν εἶναι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευ-
 μάτων συγγάνειν, πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ
 τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπισκεψάμεθα δὲ οὐδ' ἄρησθαι, τί

vertisse statuas. Sic κατηγο-
 ρεῖς veram esse potest, dum-
 modo signum interrogandi appo-
 natur, quod librarius Mon. B. et
 inter editores primas apposuit
 Bekkerus. κατηγορεῖται eo non
 opus habet.

Κουδῆ] καὶ κρη. Lob. Vind.
 BD. Vat. BM. non male.

γενναία] γενναία Lob. Vind. F.
 Ald. Bas. ab.

- 454 ἀντιλογικῆς τέχνης.] d. τέχνης;
 Bas. ab. — Pollux II. 120: — καὶ
 ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων. ὁ
 δ' αὐτὸς καὶ ἀντιλογικὴ τέχνη
 φησιν.

πολλοί] permulti Fic.

ἐρίξεν] ἐμπερίξεν Vat. B.

οὐ διαλέκτω] οὐ Vind. F. int.
 vers. habet praescripto a m. sec.
 nomine, nisi fallor, γραφή.

περὶ πολλοὺς] περὶ πολλὰ
 Vind. D. om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἡμᾶς] ἡμᾶς Mon. B.

τείνει] τελεῖ Vind. F. τελεῖ
 Mon. B. a m. pr.

- B κινθυνεύομεν — Παντάσῃ
 μὲν οὖν. 456. B.] laudat Galenus
 T. V. p. 737 — 741.

γούν] οὖν Mon. B. Par. K.
 sec. Bekk. Flor. U. Gal. sans
 Fic.

Πῶς;] om. Lob. Vind. B.

μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν] Licet
 omnes codices praeter Ven. B. et
 Galenus quoque μὴ omittant nec
 Ficinus (naturae eadem) in suo
 negationem invenerit, tamen ne-
 cessaria et ab omnibus editoribus
 uno Stallbaumio in prima editione
 excepto merito servata est. Non
 eadem naturae ne institutionem
 quidem eandem convenire, hoc
 erat illud, quod in nomen (non
 idem) unice intenti, diversitatis
 varia genera non curantes, desci-
 pserunt, sectari (sectari) ac
 sibi met ipsis obliuere arguantur.
 Eandem vero naturam non eodem
 modo instituendam esse neque
 ipsi contenderant neque ab aliis
 affirmatum impugnaverant, ideo-
 que eam sententiam neque nomine
 tenus sectari neque, si quis desci-
 pserit cum Ficino inaequis interpre-
 tetur, impugnare dici poterant.
 Itaque μὴ abesse nequit: τὸ μί-
 nus necessarium et fortasse olim
 errore pro μὴ receptum est. Ce-
 terum post φύσιν, quo loco in
 Ald. plene interpungitur, ἔχον
 sea λαγὸν subaudiendum statuit
 C. F. de Nieupoort in Nouvelles
 mémoires de l'académie royale
 des sciences et belles-lettres de
 Bruxelles. T. I. 1820. pag. 158.
 cuius mentionem semel fecisse
 sufficiat.

εἶδος τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς
 τί τείνον ὀριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλη
 φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ
 οὖν, ἔφη, ἐπισκεψάμεθα. Τσιγάροι, εἶπον, ἔστιν C
 ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτῶν ἡμᾶς αὐτούς, εἰ ἢ αὐτῇ
 φύσει φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἢ ἐναντία, καὶ
 ἐπιδὸν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ στυ-
 τοτομῶσι, μὴ ἔαν κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομηταί, μὴ
 τοὺς ἐτέρους. Γελοῖον μὲν' ἂν εἴη, ἔφη. Ἄρα καὶ
 ἄλλο τι, εἶπον ἐγὼ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως
 τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐπιτέμεθα, ἀλλ' ἐπει- D
 τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον ἐφυ-
 λάττομεν, τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον τὰ ἐπιτηδεύματα; οἶον

πάνου] πάνου τε Vind. E.

ἐπισκεψάμεθα] ἐπισκεψόμεθα
 Gal. Bas. h. l. et paulo post.

δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.
 οὐδ'] ὁδ' Vind. E.

ὀκησῶν, τί] ὀκησῶν τι Ald.
 ὀκησῶντι Lob. Vind. D. Bas. ab.
 ὀκη οὖν τι Vind. F. ὀκιοῦντι
 Vind. E. ὀκητιῶν Vind. B. Vat.
 M. ὀκιοῦν τι Gal.

πρὸς τί τείνον] quorum re-
 spiciuntur Fic.

ὀριζόμεθα] ὀριζόμεθα Lob.
 Vind. F. Vat. BH.

ὅτε] om. Gal.

ἄλλη] οὐχ anteposunt Ang. B.
 Flor. R. et a m. sec. int. vers.
 Vind. F.

ἀπεδίδομεν] ἐπεδίδομεν Bas. b.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

C Τσιγάροι] τσιγάρι Vind. E.
 Ceterum Fic.

φαλακρῶν] φ. καὶ Bas. b.

κομητῶν] κομ. Vind. F. a m.
 pr.

οὐχ ἢ] οὐχί Lob. Vind. BD.
 Vat. BM. Flor. T.

ὁμολογῶμεν] ὁμολογῶμεν Bas.
 ab.

στυτοτομῶσι] scissis incidunt
 calcosorum conficiant Fic.

Γελοῖον] Γέλοιοι Bekkerus et
 Stallbaumius. Item in proximo.
 Cf. ad p. 452. A.

μὲν' ἂν] μὲν τῶν Vind. F.
 Gal. μὲν τ' ἂν editiones ante
 Astii secundam. Conf. Vol. I.
 p. 177, a.

τὴν ἐτέραν] τὴν om. Ven. B.
 μόνον] ἐὰν μόνον Vind. F.
 μόνον ὅν Vind. DE. Vat. H.
 Flor. ACV.

ἐφυλάττομεν] ἐφυλάττομεν D
 Vind. F. ante corr.

τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον τὰ ἐπι-
 τηδεύματα] Sic incorrupte haec
 tantum in Mon. B. Flor. U. apud
 Galenum et in libris editis legun-
 tur. In codicibus reliquis τείνον
 τὰ in τείνοντα confluerunt et
 τὰ pro τὸ scriptum est, excepto
 tamen Ven. B. qui τὸ et τείνον
 servavit, sed pro τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα unum ἐπιτήδευμα, ceterum
 vitiosam reliquorum lectionem in
 margine appositam exhibet. Prae-
 terea pro αὐτὰ in Vind. F. Ang.
 B. Par. DK. sec. Bekk. αὐτὸ ex-
 stat. τὸ τείνον etiam scholiastes
 legit, sed parum apta per τὸ
 ἐπιτηδεῖον explicat. Ficinus: quae
 (species) ad ipsas eadem studia
 pertinebat.

ιατρικόν μὲν καὶ ἰατρικόν τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ αἰε; Ἐγώ γε. Ἰατρικόν δὲ καὶ τεκτονικόν ἄλλην; Πάντως κου. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ἐὰν μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνηται, τοῦτο δὴ φήσομεν ἑκατέρω δεῖν ἀποδιδόναι· ἐὰν δὲ αὐ-

ιατρικόν μὲν καὶ ἰατρικόν τὴν ψυχὴν ὄντα] Haec quoque in optimis libris, quos sequi soleamus, leviter corrupta non nisi in Mon. B. Flor. U. ita, ut edidimus, leguntur: in Par. ADK. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Gal. Bas. scriptum est *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα*, in Lob. Vind. B. et a-m. pr. D. Ven. B. Vat. M. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* tertio quartoque vocabulo omissa, quod utrumque Vind. D. in quo *ιατρικὸν* finem et *μὲν* initium versus facit, ita in margine positum habet, ut *ιατρικὸν καὶ ἰατρικὴν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* deinceps exhibere videatur; denique in Vat. B. *ιατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* exstare Bekkerus ostendit. Quorum omnium lectionum nullam probabilem esse apparet. Longe aliter comparata illa est, quam editiones ante Bekkerum et Galenus Kühnii habent: *ιατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα*, quam, si per codices licuisset, libenter retinuissem, utpote ad significandum discrimen illud exiguum, quod inter duos eadem natura praeditos atque pro exemplo huius ipsius aequalitatis proponendos intercedere potest, aptissimam, siquidem *ιατρικὸν* eum interpretari licet, qui arti medicae, quam exercet, idoneam indolem habet, *ιατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* vero eum, qui tali ingenio est, quamvis artem non exerceat. Sed idem inter *ιατρικὸν* et *ιατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* discrimen statui posse videtur, non quo *ιατρικὸς* alia sui parte, quam animo, aptus ad artem me-

dicam sit, aut non quolibet alio vitae genere occupatus esse possit; sed tamen quum *ιατρικὸν* appellari aliquem audimus, medicum fere laudari putamus, non fabrum aliumve artificem describi; quum vero componi cum eo *ιατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* videmus, hoc ipso additamento monemur, ut hunc non nisi ingenio et natura, alterum etiam facto et actione idoneum praedicari statuamus. Sic optimorum codicum lectionem una secundum Mon. B. Flor. U. mutata littera servari posse censeo. Bekkerus paullo longius progressus Ficini auctoritate medicum (et hominem habentem animum medicinae studiis aptum) interpretantis *ιατρὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* edidit, quem in utraque editione tacitus, quasi *ιατρὸν* in omnibus codicibus editionibusque legeretur, secutus est Stallbaumius et in tertia sua Astinus. *ιατρὸν* haud dubie talem intelligebat Bekkerus, qualem Thrasymachus libro primo praetexuit, τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ *ιατρὸν ὄντα*, non qui vulgo dicuntur, quos minime semper *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* esse satis constat. Nec non concedendum est vero medico futuro maxime opus esse natura eadem, qua qui praeditus est, *ιατρικὸς τὴν ψυχὴν* dicatur. Sed Platonem, de hoc si cogitaret, nulla eius rei significatione facta velut de multis unum appellandum eum censuisse parum verisimile videtur; neque vero deinde *ιατρικὸν* δὲ dixisset, si *ιατρὸν μὲν* praecederet. Ficinum autem non optimo codice in his quidem libris usum quum saepe alibi, tum

τῷ τούτῳ φαίνεται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίπειν, τὸ δὲ ἄρρην ὀχεύειν, οὐδὲν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδεδαιχθαι, ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, διαφέρει γυνῆ ἀνδρός, ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῶν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο καλεῖομεν τὸν

Vol. I. p. 80, a. l. 9. 10. deprehendimus, et tamen hoc loco variandae orationis causa potius, quam quod *ισαρόν* scriptum videret, *medicam* posuisse crediderim.

ἔχειν ἐλέγομεν] *ἔλ. ἔγ.* Vind. D. δέ] *αὐ* Lob. Vind. BD. Vat. M. δέ *γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

ἄλλην;] Ita Lob. Vind. B. *ἄλλην.* reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

ἀνδρῶν] *ἀνδρῶν* *τε* Par. K. sec. Bip.

τὸ] *om.* Flor. T. *τὶ* Ald. Bas. a. *γένος*] Vulgo comma apponunt. *μὲν*] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Grynaeus pro eo videtur *μὴ* legendum censuisse, quippe qui Ficini interpretationi *si ad artem aliquam aut aliud studium inter se differant* in hunc modum a se refictae *si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant* ed. Bas. 1539. pag. 591. in margine adscripserit *Sic legendum videtur, quamquam aliter habet exemplar Graecum.* Scilicet *ἐκατέρω* cum Ficino *utrique* interpretatus idque pro *ambobus* accipiens, quum sit *utriusque* seu *alterutri*, non poterat non offendere.

τοῦτο δὲ φήσομεν — *φαίνεται* *ται*] *om.* Vind. B. Vat. M. „Invenitur alia lectio, in qua est *δὲ* pro *μὴ*, [immo *μὴ* pro *δὲ*] et interrogationis nota post *ἀποδιδόναι.* Fic. tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant, hoc utrique assignandum esse dicemus?“ Steph. an-

not. p. 21. Interrogationis nota est in Bas. ab. sed *μὴ* pro *δὲ* scribendum coniecerat Cornarius ecl. p. 99. eodem illo in vocabulo *ἐκατέρω* aberrans et interrogationem cum Ficino statuens, ut ex hac eius interpretatione apparet: *Nonne, inquam ego, etiam virorum et mulierum genus, si ad artem aliquam aut aliud studium, inter se discerni videatur, hoc utrique attribueri oportere negabimus?* Simul illud notabile, quod Stephanus interpolatum a Grynaeo Ficinum pro genuino habuit, — Pro *δὲ* Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Galenus δ' exhibent, quod recepit Stallbaumius. Pro *τούτῳ* in Vind. D. *τοῦτο* legitur.

διαφέρειν] *διαφέρον* cum *ειν* super ultima Lob.

τῷ τὸ] *τὸ* τῷ Bas. b.

δὲ] δ' Vat. H. Gal.

διαφέρει] *διαφῆροι* Ang. B. E *διαφέρειν* Flor. T. In Vind. F. *ν* a m. s. super *ει* scriptum.

ἡμῶν] *ἡμῶν* Gal.

αὐτῶν.] Ita Lob. Vind. B. Gal. Ald. Steph. non *αὐτῶν*; quemadmodum Bas. ab. et recentiores scribunt, quod neque ad ambitum et partium conformationem huius dictionis neque ad initium responsionis ita aptum videtur.

ὀρθῶς] *ὀρθῶς γ'* Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Gal. Stallbaumius.

ἔφη] *ἔφην* Gal.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Ald. Bas. ab.

καλεῖομεν] *καλεύομεν* Ven. B. Vind. E. „Malim *καλεύομεν.*“ Stallbaumius in sec. ed. Cur? Socrates postquam dixerat quod

455 τὰ ἐναντία λέγοντα τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευῆν οὐχ ἢ αὐτῇ, ἀλλὰ ἕτερα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; Δίκαιον γοῦν. Τάχα τοίνυν ἂν ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥᾶδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν. Εἴποι γὰρ ἂν. Βούλει οὖν δεῶμεθα τοῦ

B τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, ἐάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα, ὅτι οὐδὲν ἔστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; Πάνυ γε. Ἴδι δὲ, φήσομεν πρὸς αὐτὸν, ἀποκρίνου. Ἄρα οὕτως ἔλεγες τὸν

affirmataros sese, quod negataros putabat, apertissime, an iam nunc representato tempore illo paullo ante futuro adversariam illud adigant, regat. Praeterea διδάσκειν minus future convenit.

τὰ ἐναντία] ταναντία Vind. E.

διδάσκειν] διδάσκει Vind. D.

455 τί] om. Vind. BD. Vat. HM.

οὐχ] οὐχ', (ut fere solent librarii) superscripto ἴ, Par. D.

ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. DEF. Ang. B.

Vat. H. Flor. ACR. Gal.

ἀνδρός;] ἀνδρός. Gal. et Ald.

Δίκαιον γοῦν.] Δικαίον γ' οὖν. Gal.

τοίνυν] om. Fic.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Gal.

παραχρῆμα] παρὰ χρῆμα Lob. Vind. F.

δὲ] om. Par. D.

δεῶμεθα] δεόμεθα Vind. F. Flor. AC.

τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος] qui haec nobis opponit Fic. τὸν τὰ τοι. ἀντιλέγοντός μοι Gal. (— μου Gal. Bas.)

ἀκολουθῆσαι ἡμῖν] βοηθῆσαι ἡ. Par. K. Mon. B. Flor. U. ut aures nobis praestet attendatque Fic.

B ἐκείνῳ] ἐκείνο Gal.

ἐνδειξώμεθα] ἐνδειξαίμεθα Vind. E. Cf. Vol. I. p. 384, b.

διοίκησιν] διοίσιον Bas. a.

Ἴδι δὲ — ἀλλὰ φῆσε. C.] landat Stobaeus ecl. phys. p. 722. Heer. Pro ἴδι in eo erat ἴσθη, quod Heerenius correxit.

φήσομεν] φήσομεν Par. K. Vind. B. Mon. B. Flor. TU.

ἄρα] ἄρα Ald. Bas. ab. ἄρ' Ang. B. Vind. F. Gal. Ia Bas. ab. Steph. commate a praecedentibus distinctum est.

ἐνφῶ] ἐμφῶ Vind. E.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

ὁ μὲν] om. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. qui utrumque a m. s. int. vers. additum habet. Heindorfio ad Soph. §. 70. unius Par. K. auctoritas ad expungendum sufficere videbatur, quia illius pretium aestimare nondum poterat.

μανθάνοι] μανθάνει Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. et sup. oi, Flor. T. Optativus in oratione obliqua legitimus, ἐν φ' autem, quod Ficinus ex eo quod interpretatur, ita intelligendum est, ut L. I. p. 340. E: ἐπιπορεύσεως γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει, ἐν φ' οὐ ἔστι δημιουργός. hoc tantam discrimine, quod vis pronominis relativa non ad praecedentia, sed ad sequentia pertinet, ut pro ἐν φ' nestre loco ἢ dici potuisset, ipsum vero plane respondeat Latino quatenus.

ἀπὸ βραχίας] ἀποβραχίας Vind. F.

ἐπὶ κολῶ] Ita Lob. ἐπιπολῶ reliqui mei cum editionibus ante Astii secundam.

εὐχῶν] εὐχῶν Vat. H.

μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν
 ῥαδίως τι μαθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βρα-
 χείας μαθήσεως ἐκὶ πολὺ εὐρετικὸς εἴη οὐ ἔμαθεν, ὁ δὲ
 πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μὴδ' ἂ ἔμαθε σὴ-
 ζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἰκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ C
 διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο; ἐφ' ἄλλα ἔτα ἐστίν, ἢ ταῦ-
 τα, εἰς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὀφίλον;
 Οὐδαίς, ἢ δ' ὄς, ἄλλα φήσιν. Οἴομαι τι οὖν ἐπὶ ἀνδρά-
 κων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν
 γένος διαφερόντως ἔχει, ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολο-
 γῶμεν τὴν τι ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποκάνων

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F. μηδὲ
 Flor. R. Gal. Stob. Ficinus pro
 his quatuor paulo post obliuiscit-
 ur ponens haec quomodo τῷ ἐκὶ
 πολὺ εὐρετικῷ opposita sint, non
 accurate quaesivit.

τῷ] σοῖ Vind. F.
 C ὑπηρετοῖ] ὑπηρετεῖ Lob. Vind.
 BF. Vat. M. Flor. R. ὑπηρετοῖη
 Stob.

τῇ] om. Mon. B.
 δὲ] δ' Vind. F. Gal. Stob.
 ἐναντιοῖτο] ἐναντιοῦται Vind.
 B. Vat. M.
 ἐφ'] ἐφα Vind. DF. Flor. R.
 Gal.

ἄλλα ἔτα] ἄλλα ἔτα Vind.
 D. ἄλλῆτα Lob. Vind. BF. ἄλλ'
 ἔτα Ang. B. Flor. R. Gal. Stob.
 Stallbaumius.

ἐστίν] ἔστιν Vind. F.
 εἰς] εἰ Flor. T. εἰς Stob.
 Cant.

ὀφίλον] ὀφίλον Stob. ὀφίλον
 Ald. Bas. ab. distinguis Fic.

Οὐδαίς] οὐδαί Flor. T.
 Οἴομαι τι — εἴη φήσιν. 456.
 B.] laudat Eusebii praep. ev.
 L. XII. p. 357. Pro οἴομαι Ald.
 Bas. ab. ἦσθα habent. In Lob.
 οἴομαι τί etc. legitur.

οὖν] om. Fic.
 ἐπὶ] ἐπ' Lob. Vind. BD. Vat.
 M. Euseb. ἐπὶ τῶν Flor. T.
 πάντα ταῦτα] πάντα ταῦτα
 Par. A. Flor. ACT. omnia ead-
 dem Fic.

τὸ] int. veta. a. m. s. Vind. F.
 διαφερόντως] et excellentius

Fic. repugnantiam sentiens cum
 lectione πάντα ταῦτα, quam se-
 quebatur, coniunctam.

ἢ τὸ] τοῦ Gal.
 μακρολογῶμεν] μακρολογῶμεν
 Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM.
 Ven. B a. m. s. Flor. U. Gal.
 τῇ] δ' Gal.

λέγοντες — δευτεῖ] om. Vind. E.
 ποκάνων] Timaeus lex. p. 220:

ποκᾶνα· πέριμα κλατᾶ καὶ
 λεπτὰ καὶ περιφερῆ. Eisdem
 verbis utuntur scholiastes Plato-
 nis et Porphyrii de abst. L. II.
 §. 16. p. 129. Rheer. et, quos
 Ruhakenius significavit, Photius
 et Suidas: tantum κλακόντια
 pro πέριμα praebent. De eo
 genere, quod in sacris offereba-
 tur, in primis confrendas est
 Polybii locus L. VI. c. 25, 7.
 ubi scutum vetus equitum Roma-
 norum simile fuisse dicitur τοῖς
 ὀμφαλοτοῖς ποκάνοις, τοῖς ἐπὶ
 τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένοις. Idem
 genus contra mentem Platonis h.
 l. significatum statuisse videtur
 Proclus eodem in Civ. p. 419:
 καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὀμολογουμένοις
 εἶναι γυναικίους ἔργοις ἐφέμε-
 νίσταρον ἀνήρ ἐνεργεῖ γυναικῶς,
 ὡς ἐν τῷ θρακίῳ, ὡς ἐν τῷ
 ταλασιουργεῖν, ὡς ἐν τῷ ποκα-
 νοποιεῖν. ἔνθα καὶ ἔθος ἡμῶς
 εἶδεται τὸ ἄπειρον, ὡς ἀρα
 γυναικίως ἦσαν ἐπὶ αἱ ἀλειφίδες
 μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποκανο-
 ποιοί, μμιόμενοι εἰς φήσεις
 τὰς κλακόντιδας δευ τοῖς θεοῖς

τε και ἐφημάτων θεραπειαν, ἐν οἷς δὴ τι δοκᾷ τὸ
 D γυναικίον γένος εἶναι, οὐ καὶ καταγελαστότατον ἐστὶ
 πάντων ἡγετώμενον; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ
 κρατεῖται ἐν ἅπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ γένος τοῦ γέ-
 νους. γυναικες μὲντοι κολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους
 εἰς πολλὰ· τὸ δὲ ὄλον ἔχει ὡς σὺ λέγεις. Οὐδὲν ἄρα
 ἐστὶν, ὦ φίλε, ἐπιτηδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυ-
 ναικῶς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρῶς διότι ἀνήρ, ἀλλ' ὁμοίως

ἀνῆσαι ζῶα καὶ φυτά. Profana-
 rum enim placentarum pistrices
 non comparasset cum naturae vi-
 ribus diis animalia et plantas
 velut totidem sacrificia offerenti-
 bus atque ex gremio terrae emit-
 tentibus.

τε] om. Vind. D.

δὴ] δεῖ, sup. ἡ, Vind. F.

οὐ] οὐ idem.

καὶ] int. vers. Vind. E.

καταγελαστότατον] Primam syl-
 labam Vind. F. int. vers. habet.

D ἐστὶ πάντων] ἐστὶν ἀπάντων
 Flor. T. ἐστὶ πάμπολυ Gal. Eus.

ἔφη, λέγεις] λ. E. Gal.

πολὺ κρατεῖται] πολυκρατεῖ-
 ται Gal. καὶ πολὺ κρ. Eus.

ἐν] ἐν Vind. E.

κολλαὶ] om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

δὲ] δ' Gal.

ὄλον] ὄλον ἔλον cum linea
 transversa sub ἔλον, quod signum
 delendi est, Mon. B.

ἄρα ἐστὶν] ἄ. ἐστὶν Vind. F.
 ἐστὶν ἄρα Gal.

ὦ φίλε] om. Vind. E.

οὐδ'] οὐδὲ Gal. οὐδ' ἂν Eus.
 ἀλλ' Vind. E.

μὲν] om. Vind. D.

δὲ ἀνήρ] δ' ἀνήρ Gal. et sta-
 tim post δ' ἀσθενέστερον.

E Ἡ] ἡ Vind. EF. Eus. τί Gal.
 οὐν] γοῦν Vind. E. om. Fic.

πάντα] ταῦτα Gal.

προστάξομεν] προστάξομεν
 Lob. Vat. B. Ven. C. et ante
 correctionem ab eadem tamen
 manu factam Vind. B.

γυναικὶ] γυναικί Flor. T.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.
 Gal.

Καὶ] om. Ald. Bas. ab. Steph.
 ἡ καὶ Gal. Kühn. At Fic. καὶ
 Astius in prima ed. ex Par. K.
 et Galeno restituit. Etiam Es-
 sebius cum codicibus omnibus ha-
 bet.

Ἄλλ'] ἀρ' Lob. Vind. B. Vat.
 M.

γυνή] γυναικὶ Par. K. secund.
 Bekk.

Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 456

πολεμική, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ
 οὐ φιλογυμναστική;] Ita Par. A.

Vat. H. Flor. ACV. et Vind. EF.

nisi quod hi duo οὐ post καὶ
 omittunt et δὲ pro δ' exhibent,

et Vind. E. ἐπιπολεμική pro πο-
 λεμική, alter pro acuto in ἄρα

circumflexum e correctione habet.

Proxime accedunt Flor. R. et Es-
 sebius: γυμναστικὴ δὲ ἄρα (Flor.

R. ἄρα;) οὐδὲ (Flor. R. cum
 καὶ int. vera.) πολεμική· ἢ δὲ

ἀπ. καὶ οὐ (id Flor. R. omittit)

φιλογυμναστική; Paulo longius,
 sed ita, ut ad hanc partem referendi

sint, abeunt Ang. B. et
 Galenus: γυμναστικὴ δ' ἄρα (δὲ

ἀρ' ἢ Gal.) καὶ πολεμική etc.

Reliqui codices καὶ initio ante
 γυμναστικὴ addunt, cetera vel

ita, ut Par. A. exhibent, quo in
 numero sunt Lob. Vind. BD.

(prior cum signo interrogandi post
 οὐ) Ven. C. Par. D. Vat. HM.

et Ven. B. Vat. B. qui duo insu-
 per ἢ post γυμναστικὴ inserunt,

vel cum Ang. B. pro οὐ, οὐδὲ
 substituunt καὶ, ut Par. K. Mon.

B. Flor. TU. quorum secundus
 et quartus etiam δ' omittunt et

pro φιλογυμναστικὴ in fine γυ-
 μναστικὴ habent. Ad Flor. T.

διασκαρμέναι αὖ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώων, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυμνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πάνσι δὲ ἀσθενέστερον γυμνὴ ἀνδρός. E Πάνυ γε. Ἐφ' οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν, γυναῖκι δὲ οὐδέν; Καὶ πῶς; Ἄλλ' ἔστι γὰρ, οἶμαι, ὡς φήσομεν, καὶ γυμνὴ ἰατρικῆ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικῆ, ἢ δ' ἄμουσος φύσει. Τί μήν; Γυμνασικῆ δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ 459 πολεμικῆ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ; Οἶμαι 456

facta videtur Ficini interpretatio: *Et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec inaptata.* Lectionem Veneti B. representavit Aldus cum additamento, quod in eiusdem codicis margine a manu recentis scriptum est: *Καὶ γυμναστικῆ ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικῆ. ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ; ἢ δ' ἄρα οὐ.* Nec aliter Bssleenses, quarum prior in additamento ἄρ, posterior ἄρ' et antea φιλογυμναστικῆ exhibet, aut Stephanus, qui tantum verba commodius interpunxit. Sed in margine hanc coniecturam proposuit: *for. καὶ οὐ γυμναστικῆ, ἢ δ' ἄρα οὐ; οὐδὲ πολεμικῆ, ἢ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ, ἢ δ' ἄρα οὐ; ut οὐ in prioribus locis sit pro Nōne.* atque in annotatione pag. 21. haec monuit: „Alia huius loci affertur lectio, quae habet, *καὶ γυμναστικῆ ἢ δ' ἄρα καὶ πολεμικῆ. ἢ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ; Οἶμαι ἕγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος τα καὶ θυμοειδής; ἢ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος;* Sed quaedam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quae autem ibi margini adscripta sunt ex coniectura: ubi *οὐ* priore loco est interrogativum. Sed libentius lectionem quam modò attadi, sequor, in priore parte, ut dicatur, *καὶ γυμναστικῆ, subaudi ἔστι γυμνῆ;* nec verò *γυμναστικῆ* solum, sed etiam *πολεμικῆ;* ut

contra quae nec sit *πολεμικῆ*, sed contra *ἀπόλεμος*, nec *γυμναστικῆ*, sive *φιλογυμναστικῆ*. (nam hoc in illius significatione utitur) Sed in altero membro minime necesse videtur aliam quam quae in hac editione est quaerere verborum collocationem. Aliam illam, quam dicit, lectionem Cornarius e coniectura proposuerat eod. p. 99. eamque, quatenus Stephanus probabatur, in primam editionem recepit Astius; in altera sensus est Parisiensem K. Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. scripserunt *Καὶ γυμναστικῆ ἄρα καὶ πολεμικῆ, ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστικῆ;* cui lectioni commendandae Stallbaumius in sec. ed. hanc notam sufficere credidit: „Sic hunc locum ex eodd. perscravit Bekker. Vulgo erat: *Καὶ γυμναστικῆ, ἢ δ' ἄρα οὐ. οὐδὲ πολεμικῆ ἢ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικῆ, ἢ δὲ ἄρα οὐ; Οἶμαι ἕγωγε κ. τ. λ.* Longum est singulis recensere eodum lectiones: itaque monere iuvat codices Monac. et Flor. β. veram suppeditasse scripturam, quibuscum ceteri codices alii aliis in partibus consentiunt. Pro *φιλογυμναστικῆ*, quod nunc recte in *γυμναστικῆ* mutatum est, Ast. legendum censet *φιλογυμναστικής*, ut VII, 15. VIII, 4.“ Scilicet in tertia ed. Astius deleta secundum Bekkerum particula *δ'* in ceteris Par. K. scripturam tenuit, *φιλογυμναστικῆ* autem: in *φιλογυμναστικής* mutandum coniecit. Sed, ut ab hoc ordiar, quemadmodum

ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφος εἰς καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἢ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἢ δ' οὐ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν φυλακικῶν, φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἢ αὐτῆ φύσεως εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρῃ ἢ ἰσχυροτέρῃ ἐστί. Φαίνεται. Καὶ γυναῖκες ἄρα αἰ τοιαῦται

B τοῖς τοιοῦτοῖς ἀνδράσιν ἐκλιπταὶ συνοικεῖν εἰς καὶ συμφυλάττειν, ἐκείνησιν εἰδὼν ἰκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς

φιλανθρωπικοὶ, φιλαρχικοὶ, φιλειρηνιστικοὶ, φιλοδημοτικοὶ, φιλοχρηματιστικοὶ ἢ dicuntur, qui natura sunt ad φιλανθρωπίαν, φιλαρχίαν etc. propensi seu idonei, ita φιλογυμναστικῇ ea mulier dicitur, cuius indoles talis est, ut φιλογυμναστίαν facile in se recipiat. Et poterit horum collatione φιλοσοφικός, quod Stephanus sine testimonio exhibuit, Schneiderus proscripsit, certe tolerabile videri. In prioribus vero nulla causa est, quod ab optimorum et plurimorum librorum lectione discodatur. Ad medicinam, ad musicam idoneus esse nonnullis concessum est: quid igitur? ad gymnasticam nullane neque ad bellam idoneus esse alteraque non idoneam oppositam sibi habere dicitur? Neque sine ratione haec ita enuntiantur, quandoquidem hoc ipsam adversarii, qui ad custodiam inceptas mulieres esse contenderent, vel maxime negatari erant; quos, si prius concedant, posterius negent, sibi et ipsos repugnare illud ἄρα negationi coniunctam arguit.

δέ] δαὶ Flor. T.

καὶ μισόσοφος] post ἄθυμος Gal. quem ordinem verborum Astius in sec. ed. amplectendum, in tertia ἢ δὲ pro καὶ scribendam censet, quemadmodum Florens interpretatur: An non et una quidem sapientiae studiosa est, altera sapientiam spernit: et una elata animo, altera vero deprece-

se? Contra Stallbannius vulgatam lectionem haec ipsum significare statuit: τί δέ; ἢ μὲν φιλόσοφος, ἢ δὲ μισόσοφος; sed quomodo, non ostendit. Scilicet post φιλόσοφος εἰς suppletur γυνή: et studiosa sapientiae mulier insensit et ab ea aliena.

δ'] δὲ Eus. Gal.

ἄθυμος; Ἔστι] ἄθυμὸς ἐστι; Vind. F. Eus.

ἢ δ'] ἢδ' Vind. B. Ald. Bas. ab. (Ald. Bas. ab. etiam in superioribus ἢδ' ἄμουσος cum Vind. F. habent, et Ald. in proximis ἢδ' ἄθυμος, ubi Bas. ab. ἢ δ' exhibent.) ἢ δ', e corr. ἢ δ', Vind. F.

εἶ.] εἶ; Vind. B. Steph. Ast. pr. et sec.

ἢ] ἢ Vind. B. H Ald. Steph. καὶ] om. Fic.

ἐξελεξάμεθα] ἐξελεξάμεθα Vind. E. ἐξελεξάμεθα Ald. Bas. a. — V. L. II. p. 376. C.

ἢ αὐτῇ] καὶ ἢ αὐτῇ Vind. E.

πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρῃ ἢ ἰσχυροτέρῃ ἐστί.] In his Par. A. ἢ omittit, Vind. E. Vat. H. Flor. ΔCV. ἀσθενεστέρῃς et ἰσχυροτέρῃς, Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. ἀσθενεστέρῃς (hoc etiam Bas. ab.) et ἰσχυροτέρῃς habent; (pro Ven. C. suspicor Vind. B. Bekkerum significare voluisse.) Vind. D. πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρῃς καὶ ἰσχυροτέρῃς ἐστί cum a super ultima comparativè utriusque

τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτὰ ταῖς αὐταῖς φύσεσι; Τὰ αὐτά. Ἦκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ κατὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάκασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαιῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπει- C
καρ κατὰ φύσιν ἐτίθειεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν κατὰ ταῦτα γιγνόμενα κατὰ φύσιν μᾶλλον, ὥς ἔοικε, γίνονται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἢ ἐπίκειψις ἡμῖν ἦν, εἰ δυνατὰ γε

exhibet. Galenus legit πλὴν ὄσα ἢ μὲν ἀσθενεστέρᾳ, ὃ δ' ἰσχυροτέρῳ ἐστὶ. Eusebius autem πλὴν ὄσα ἀσθενεστέρᾳ, ἢ δὲ ἰσχυροτέρᾳ ἐστὶ. Hinc Astius in soc. et tert. ed. et Stallbaumius in soc. ἢ δὲ recuperant. Ficinus: nisi quod mulieribus ut imbecillioribus, viris ut robustioribus est utendum. Bekkerus in fine ἰσχυρῶν pro more suo scripsit, ceteram vulgatam intactam reliquit. Si contaminare codices placeat, pessis ἀσθενεστέρᾳ ἰσχυροτέρᾳ vel ἀσθενεστέρᾳ καὶ ἰσχυροτέρᾳ coniscere. Sed nihil opus est mutatione. Quum virium diversitas omnibus in rebus conspicua sit, diversitatis gradus plurali ὄσα designatur, et quum natura illa mulieris et viri ceteroquin eadem, prout mulierem virumve respicias, minus vel plus virium extendat, ἢ recte habet, atque sensus hic est: nisi quatenus imbecillior vel firmior est. Ceterum nescio, utrum ad Menon. p. 78. an huc respexerit Aristoteles Polit. I. 5. p. 24. Goettl. οὐχ ἢ αὐτῇ σοφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρός οὐδ' ἀνδρία καὶ δεικαιοσύνη, καθάπερ ὄντο Σουκράτης, ἀλλ' ἢ μὲν ἀρχαῖα ἀνδρία, ἢ δ' ὑψηλότης. Certe huc respexit scholiastes Eurip. Orest. 1204: τὰς μὲν γὰρ ἀρετὰς καὶ ὁ Πλάτων κοινὰς εἶναι φησι, αἰσουπταῖν δὲ ἴσως τοὺς ἀφέντας.

αι] em. Gal.

τοῖς σοφώτερος] em. Fic. τοῖς em. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV.

συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν] ξ. τε καὶ ξυμφ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumia. ε. τ. κ. ξυμφ. Eus. ε. τ. κ. φυλάττειν Gal.

αὐτοῖς] αὐτῇ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. B.

τὰ αὐτὰ] ταῦτα Gal. Item in responsione.

ἀποδοτὰ] ἀποδοτέον Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. K. ἀποδοτὰ Vind. F.

φύσει] φύσει Bekkerus. In Vind. B. haec cum sequentibus continuantur: φύσει τὰ αὐτὰ; πρότερα] πρότερον Par. K. περιφερόμενοι] Duas primas syllabas Vind. E. int. vers. habet.

καὶ ὁμολογοῦμεν] concessimusque Fic.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. BF. Ang. B. C
εὐχαιῖς ὅμοια] pro desiderio commentitia Fic. Male scholasticus: τὰ μὴ καθήκοντα. ἔστι γὰρ ὅσα καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα. ἐνομοθετοῦμεν] ἐνομοθετοῦμεν Vat. H. Flor. AC.

μᾶλλον] multo magis Fic.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. R.

ἦν] em. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K.

δυνατὰ γε] δυνατὰ τε Flor. T. quemadmodum Bekkerus scribendum coniecit. Quum posse illud fieri iam demonstratum esset, δυνατὰ alique modo distingui non ineptam erat.

καὶ βέλτεστα λέγομεν; Ἦν γάρ. Καὶ οὐκ ἔστι μὲν δὴ δυνα-
τὰ, διαμολόγηται; Ναί. Ὅτι δὲ δὴ βέλτεστα, τὸ μετὰ
τοῦτο δεῖ διαμολογηθῆναι; Δῆλον. Οὐκοῦν πρὸς γε τὸ
φυλακικὴν γυναῖκα γενέσθαι οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας
D πειθήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν
αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα; Οὐκ ἄλλη. Πᾶς οὖν ἔχεις
δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δὴ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν
παρὰ σεαυτῶ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χεῖρω. ἢ
πάντας ὁμοίους ἡγῆ; Οὐδαμῶς. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἢ
φιλίζομεν, πότερον οἴει ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξεργά-
σθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἢς διήλθομεν παιδείας, ἢ
τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ καιδευθέντας; Γαλοῖον,

μὲν] om. Vat. H.

δὴ] Lacuna est in Vind. D.

δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat.

M.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
Vind. B. Mon. B. τὸ μετατοῦτο
Ald. Bas. ab.

πρὸς] καὶ πρὸς Vind. BD.

ἄλλῃ] ἄλλ Vind. E.

ἡμῖν] om. Vind. D.

παιδεία] παιδία Vind. BF.

ἄλλως] ἀλλ' ὡς Vind. F. a
m. pr. In margine καὶ μάλιστα
habet.

D αὐτὴν] αὐτοῦ Flor. T.

παραλαβοῦσα] προσλαβοῦσα
Lob. Vat. M. Vind. B. et, sup.
περι, D. παραλακοῦσα Ang. B.
τοιοῦδε] τοιοῦτου Lob. Vind.
B. Vat. M.

σεαυτῶ] σεαυτῶ Vind. F. Ang.

B. Flor. R.

πάντας] πάντως Ang. B. Flor.

R. et, sup. ας, Vind. F. πάντ-

ἄν Vat. H. Flor. AC. πάντα

ἄν Flor. T.

ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B.

Vat. M.

ἡγῆ] ἡγεῖ, sup. ἦ, Vind. F.

ἡγεῖ recentiores.

φιλίζομεν] οἰκίζομεν Flor. T.

πότερον] ποτέρους Mon. B.

Flor. U. Stallbaumius, qui post
ἐξεργάσθαι comma fecit.

σκυτικῇ] σκυτοτομικῇ, in mar-
gine γο σκυτικῇ, Flor. T.

ἔφη] Ita Vind. F. sed cum *
super η.

δέ] δαί Par. A.

πολιτῶν] πολιτικῶν Flor. T.

Πολύ γε] Πάνυ γε Bas. b. E

In Vind. D. Πολύ γε — βέλτε-
σται; omissa sunt. Ficinus pro-
xima nonne et reliquorum civium
hi optimi? interpretatus pro Πο-
λύ γε Et reliquorum posuit.

δέ] δαί Par. A.

αί] om. Vat. H.

βέλτεσται] βέλτεστοι Vind. B.
Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.] Valde
Fic.

τι] τῇ Vind. E. Vat. H. τι τῇ
Vind. D. Etiam Flor. ACB. τῇ
πόλει exhibent, sed utrum omis-
so, an servato τι, Stallbaumius
non declaravit.

πόλει] πολίως Vat. B.

ἐγγίνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B.
(Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔστι] ἔστιν Bekkerus.

δέ] δὴ cum editis ante Bek-
kerum Vind. E. Vat. M. et for-
tasse a. m. pr. Ven. B. quem Bek-
kerus correctum δὲ exhibere di-
cit. δὲ ex Florentinorum uno A.
Stallbaumius annotavit, ut reliqui
quinque: δὴ habere videantur.
Bipontini quoque de Par. K. ten-
cent.

παραγιγνώμεναι] om. Fic.

πόλει] πόλιν Ang. B. Flor. R. 457

πόλως Vat. B.

ἐτίθεμεν.] ἐτίθεμεν Ald. ἐτί-

ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφη. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ; αἱ γυναῖκες τῶν γυναικῶν οὐχ αὐταὶ ἔσονται βέλτεσται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι πόλει ἄμεινον, ἢ γυναικᾶς τε καὶ ἀνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ μουσική τε καὶ γυμναστική παραγιγνόμεναι, ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάζονται; Πῶς δ' οὐ; Οὐ μόνον ἄρα 457 δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθειμεν. Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐκείπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἰματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα

θεμεν; Bekkerus et Stallbaumius; cui initium dictionis repugnare videtur.

Ἀποδυτέον — αἰσχροῦν. B.] excerpit Stobaeus serm. XXXI. pag. 255. Ἀποδυτέον etc. Ald. Bas. a.

ἐκείπερ] ἐκείπερ Lob. Vind. BD. Vat. M. Bas. b.

ἀμφιέσονται] ἐνδύονται Lob. Vind. BD. Vat. BM. et scholasticus, qui ἀμφιέσονται ut variam lectionem affert. Item margo Lob. γὰρ ἀμφιέσονται. Hoc autem medium est, non passivum, quod statuit Matthiae gramm. p. 780.

κοινωνητέον] κοινωνητέων Bas. b.

φυλακῆς] φ. καὶ Stob. cod. B. custodia atque tutela Fic.

ἄλλα] ἄλλο Stob. aliud Fic.

δ'] δὲ Vind. EF. Flor. CTV. Stob.

αὐτῶν] ἐαυτῶν Flor. A.

ἐλαφρότερα] ἐλαφρότερα Bekkerus ex coniectura, quam sequitur in tert. ed. Astius. Choeroboscus Bekkeri anecd. p. 1287. de his adiectivis ita praecipit: εἰ δὲ ἔχουσιν ἄφωνον ὁμοίως πρὸ ἀμεταβόλου, ὁμοίως τοῖς μακρᾷ παραληγομένοις φυλάττονται τὸ ὄ και ἐν τοῖς συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, ὅλον λάγνος λαγνότερος λαγνότατος, ἀκρος ἀκρότερος ἀκρότατος, ἐρυθρός ἐρυθρότερος ἐρυθρότατος,

ἐλαφρὸς ἐλαφρότερος ἐλαφρότατος. ἰστέον δὲ, ὅτι αὐτὰ, φημι δὴ τὸ ἐρυθρότερος καὶ ἐλαφρότερος καὶ εὐτεπνος εὐτεπνότερος καὶ θύσποτος θυσποτότερος, κατὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διὰ τοῦ ὦ, ὡς κατὰ τῷ Εὐρυπίδῃ ἐν Ἐκάβῃ. (579. Pers.) παιδὸς θανούσης εὐτεπνωτάτην διὰ σέ. Hanc auctoritatem non sufficere ad recipiendum contra codices ὦ recte statuit Buttmanus gramm. II. p. 410. In dubia vero scriptura utendum ea neque cum Schaefero melet. p. 9. ὦ a prosa oratione abiudicandum videtur. Itaque ἐμμετρῶτατος Leg. L. XI. p. 926. A. non immerito Bekkerus secundum Ven. B. Vat. C. et a m. pr. Par. A. recepit, quamquam ne Stallbaumius quidem reprehendendus est, qui contra Vossianum et Florentinum vulgatum ὄ mutare noluerit. Neque ἐρυθρότατος Epin. 987. C. a Bekkero et Stallbaumio editum auctoritate caret, si Par. A. et Vat. C. a m. pr. id exhibent. Minus tutum est ἀτεχνώτατοι Leg. III. 679. D. a m. pr. in Par. A. scriptum et a Bekkero receptum, et ἐμμετρῶτατα Leg. II. 674. C. ex depravata Par. A. Voss. Pal. C. scriptura ἐμμετριώτατα, quam Vat. C. inter versus habet, a Bekkero factum et a Stallbaumio secundum Flor. A.

καὶς γυναιξίν, ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτίον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναίς γυναιξὶ τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις ἀτελῆ τοῦ γελόλου σοφίας δρέπων καρπὸν οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πρᾶττει κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ἀφίλιμον καλόν,

in quo *α* super *ο* adscriptum legitur, praelatum. Nullo vero modo ἐμμετρῶτατα et πικρῶτατον probanda, quorum illud infra p. 474. D. hoc Epist. VII. 336. B. Bekkerus ut nostro loco ἐλαφρότερα et Tim. 56. B. ἐλαφρότατον ex coniectura exhibuit, quam Stallbaumius in altero secutus est, quum infra L. VIII. p. 569. C. πικρῶτάτην neuter eorum attrectaverit. Idem Stallbaumius in ed. sec. Bekkeram brevem vocalem in huiusmodi formis per totum Platonem expulsi tradens Buttmanii annotationem supra indicatam non legit. Etiam ἀφρότατον infra p. 459. E. Leg. V. 780. E. et similia intacta reliquit Bekkerus.

ἢ — γυναιξί] *om.* Vat. B. Verba ἢ καὶς ἀνδράσι neque Ficinus expressit neque scriptor nisi per negligentiam addidit, quasi non τὰ ἐλαφρότερα, sed ἐλαφρότερα dixisset. Pro ἀνδράσι δοτίον Stobaeus ἀνδράσι ἀποδοτίον habet.

ὁ δὲ γελῶν — γελᾷ B.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 937. hac praefatione usus: κελύσας γὰρ καὶ τὰς γυναικίας, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ τὰς γεγηρακυίας γυμνάζεσθαι, εἶτα γελῶντας τοὺς προσδιαλεγόμενους, ἰδὼν ὑπολαβόν. ἐφη.

ἀνὴρ] *om.* Fic.

ἐπὶ γυμναίς γυναιξί] *om.* Vind. B. (cuius loco in Bekkeri comm. perperam Vat. B. significatus est.)

Vat. M. *ε*. γ. καὶς γυν. Vind. D. Vat. H. Euseb. Theod.

ἀτελῆ] ἄτε δὴ marge Par. A. B secundum Faehsium („ἄτε δὴ γρ A.“ Bekkerus.) Euseb. Theod. cuius ex cod. Augustano antiquiore Sylburgius δὴ recepit, quod vulgo deerat. Sed in cod. Ursini ἀτελῆ erat.

τοῦ γελόλου] διὰ τ. γ. Theod. excepto cod. Ursini. circa ridiculas, *puas* Fic. Apud Stobaeum serm. LXXVIII. p. 465. Pindarus hoc in physiologos dixisse traditur: τοὺς φυσιολογοῦντας ἐφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem Boeckhius T. II. p. 10. inter apophthegmata Pindari e codice Vratisl. retulit: τοὺς φυσιολογοῦντας ἐφη ἀτελῆ σοφίας δρέπειν καρπὸν. et eiusdem tomii parte altera p. 669. ingeniose hoc cum altero Pindari fragmento a Platone Theaet. p. 173. D. servato coniunxit. Sed quod priori loco Schneideri coniecturam σοφίας e nostro eicientia scitam dicit, non magis ei assentior, quam Stallbaumio, qui in ed. sec. τοῦ γελόλου ex glossamate additum suspicatur. καρπὸν σοφίας Plato fructus sapientiae dicit, quem risor iste quasi de arbore sapientiae suae decerpere, h. e. sapientia sua invenisse sibi videtur, eundemque τοῦ γελόλου καρπὸν appellat utpote in ridiculo positum et ridendi materiam in se continentem: die Weisheitsfrucht des lächerlichen.

δρέπων] δρεπόμενος. Theod. excepto cod. Ursini, quemadmodum Attico apud Eusebium praep.

τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχρόν. Παντάσας μὲν οὖν. Τοῦτο μὲν τοιοῦτον ἐν ὄσπερ κῶμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου κῆρι νόμου λέγοντες, ὅσπερ μὴ παντάσας κατακλυσθῆναι τιθέντας, ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύον τοὺς τε φύλακας ἡμῶν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλὰ πῆ τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολογεῖσθαι, ὡς δυνατὰ τε καὶ ἀ-

εν. B. XV. p. 465. fortasse hunc locum respicienti ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιουσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας θερεόμενος dicitur.

οὐδὲν] οὐδὲ Astius in sec. ed. Euseb. Theod. excepto uno Ursini codice, in quo οὐδὲν, et altero, in quo οὐκ erat. ὠνδὲν, sup. οὐ, Vind. F.

ὡς ἴσικεν] om. Fic.

γελᾷ] γελᾷ Lob. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. γελῶ etiam Vind. B. a m. pr. habuisse videtur; certe ἄ in eo a correctione est. εὐκτικὸν τρίτου προσώπου τῶν ἐνικῶν margo Lob.

οὐδ' ὅτι] οὐδὲ τι Stob. Trinc. οὐδὲ τι Stob. Gesn. Gaisf. (οὐδ' ὅτι margo Gesn.)

κἄλλιστα — Παντάσας μὲν οὖν:] excerpit Stobaeus etiam serm. I. p. 24. atque ibi κἄλλιστος in ed. Trinc. et Gesn. κἄλλιστε vero in cod. A. et in ed. Gaisfordii, serm. autem XXXI. κἄλλιστος in cod. A. μάλιστα in cod. B. legitur. Ficinus pro eo scite dixit.

δὴ] om. Vat. H.

λέλεξται] λέξεται Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. quā quartam syllabam a m. sec. int. vers. praepositam habet. διαλέξεται Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

τὸ μὲν] prius int. vers. Vind. D.

διαφεύγειν] enatasse Fic.

κῆρι] Ita Bekkerus secundum Par. A. Vat. B. Ven. BC. pro

κῆρι scripsit, nec aliter Lob. Mon. B. et nisi faller Vind. DEF. Sed Vind. B. cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. ed. κῆρι exhibet, quod, quum γυναικείου sonum habeat, minus aptum videtur. Conf. Battammilgramm. II. p. 301.

λέγοντας] λέγοντι Vind. E.

πάντα] πάντα Lob. Vind. B. Vat. M.

τε] int. vers. Vind. D.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. C

ὁμολογεῖσθαι] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ὁμολογεῖσθαι Vat. B. ὁμολογησθαι Vind. D. cum reliquis codicibus editionibusque omnibus. Etiam Par. A. ὠ super ὁ et ἠ super εἰ habet, et Ficinus perfectum legit: immo vero sibi et oratio nostra consonuit, quod videlicet et possibilis et utilis ferret: nec non necessarium foret, si sensus is esset, quem Schleiermacherus ostendit: sondern dass die Rede gewissermassen für sich selbst Zeugnis abgelegt hat, dass sie mögliches und nützliches vorträgt. Verum testimonii significatio a verbo ὁμολογεῖσθαι aliena et sensus hic est, sed quodammodo sibi constat sermo noster et vere tum posse illa fieri, tum utiliter fieri affirmare videatur. Itaque praesens aptissimum est. Cf. L. III. p. 434. B: καὶ μὲν ὁμολογῆται. Leg. V. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὐτῷ. Infinitivus autem non a φῶμεν, ut Stallbaumius autumat, sed ab ὄσπερ pendet, quum ἀλλὰ negationi sit oppositum.

C 2

φέλιμα λέγει; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ μικρὸν κῦμα δια-
 φεύγεις. Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι,
 ὅταν τὸ μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δὴ, ἴδω, ἔφη. Τού-
 τῳ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν, τοῖς
 ἄλλοις, ὡς ἐγῶμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας
 τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ
 D δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν, καὶ τοὺς παῖδας αὐ κοιν-
 οὺς, καὶ μήτε γονεῖα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε
 παῖδα γονεῖα. Πολὺν, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μείζον πρὸς
 ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ἀφελίμου. Οὐκ
 οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, περὶ γε τοῦ ἀφελίμου ἀμφισβητεῖ-
 σθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖ-

λέγει;] λέγει. codices mei cum
 editis ante Bekkerum, quod ver-
 be φῶμεν non convenit.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. B.
 Vat. M.

ἔφη, οὐ] ἔφη. Οὐ Ald. Erunt
 fortasse quibus plenius post ἔφη
 interpungendum videatur, ut καὶ
 μάλα interrogationi φῶμεν re-
 spondeat, sequentia caussam af-
 firmationis contineant. Sed haec
 iusto vehementius ita adici puto
 ideoque καὶ μάλα cum διαφεύ-
 γεις iungere malo.

μικρὸν] μικρὸν Vind. D.

διαφεύγεις] evasisti Fic.

φήσεις] φήσεις Bas. ab.

γῆ] om. Vat. B. δὲ Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Stallbaumius
 in sec. ed. sibi δὲ γε scribendum
 videri bis docuit, caussam ne se-
 mel quidem significavit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
 Lob. Vind. BD. τὸ om. Vat. B.

ἴδω] ὡς ἴδω Ven. B. Mon. B.
 Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. pr. et sec. Stallb. pr. ut
 videam Fic. quemadmodum etiam
 solum ἴδω interpretandum erat.
 Cf. Schaeferus ad Bosium p. 764.
 et Bernhardtus synt. p. 397.

Τούτῳ — κοινούς δὲ τοὺς παῖ-
 δας D.] excerpit Stobaeus serm.
 XXXXI. p. 255. et priora usque

ad παῖδα γονεῖα Eusebius praep.
 ev. L. XIII. p. 414. Pro Τούτῳ
 Vind. E. τούτων habet.

ἦν] ὡ, in marg. a m. s. ἦν,
 Mon. B.

καὶ τοῖς] καὶ τοῦ Vind. E.
 Flor. AC.

τοῖς] καὶ τοῖς Vind. D. Par.
 K. sec. Bekk.

ἄλλοις] ἄλλοις Stob. Trinc.
 ἄλλοις Gesn.

ὅδε. Τίς;] : ὅδε τίς Vind. E.
 Etiam Vind. F. post ὅδε inter-
 punctionem omisit. Pro ὅδε Sto-
 baei codices et ed. Trinc. Gesn.
 ὅδε habent, quod Gaisfordius se-
 cundum vulgatam nostram cor-
 rexerit.

Τὰς γυναῖκας — παῖδα γονεῖα.
 D.] Theodoretus Lib. VIII. p. 939.
 ita exhibet: Ἀνδρῶν τούτων ἀ-
 πάντων πάσας εἶναι γυναῖκας
 κοινὰς, ἰδίᾳ (ἰδίαν cod. Ursini)
 δὲ μηδεμίαν μηδενὶ συνοικεῖν·
 καὶ τοὺς παῖδας αὐ κοινούς, καὶ
 μήτε γονεῖα ἔκγονον εἰδέναι τὸν
 αὐτοῦ παῖδα, (hoc cod. Urs.
 Flor. B. et duo recentiores Syl-
 burgii omittunt) μήτε παῖδα κα-
 τέρα τὸν αὐτοῦ (παῖδας omissis
 tribus sequentibus idem) γονεῖα.

πάντων] om. Stob. cod. A.
 Trinc.

κας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπω οἷόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατόν ἢ μὴ κλειστόν ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέρων, ἢ δ' ὅς, εὖ μάλα ἂν ἀμφισβητηθεῖη. Αἴγεις, ἦν δ' ἐγὼ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ᾤμην ἐκ γὰρ τοῦ ἐτέρου ἀποδράσεσθαι, εἰ σοι δόξειεν ἀφέλιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δὴ μοι ἴσασθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαδες, ἢ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων· ἀλλ' ἀμφοτέρων περὶ δίδου λόγον. Τραπετίον, ἦν δ' ἐγὼ, δίκην τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἴασόν με ἰορτάσαι, ὡς περ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰσιᾶσθαι ἴστιάσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, κρὶν ἐξυρεῖν, τίνα τρόπον ἴσται τι ὧν

458

D *ἴδια*] *ἴδια* Stob. cod. A. Trinc. *ἰδίῳ* Gesn. *μηδεμίαν*] *μη* δὲ *μίαν* Mon. B. Stob. Trinc. *συννοικεῖν*] *ξυν*. Ang. B. *γονέα*] *γονέας* Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. *ἔχονον*] post *εἰδέναι* Stob. *αυτοῦ*] *αὐ*. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *γονέα*] *γονέας* Vind. EF. Flor. ACR. *τοῦ ἀφελίμου*] *τοῦ* om. Stob. *Οὐκ — ἀφελίμου*] om. Vind. BF. Vat. M. Post *Οὐκ* Stephanus comma posuit. *ἄν*] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. *ώς*] om. Vind. E. *τάς*] om. Vind. BD. *τούς*] om. iidem. *εἰ*] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. *δυνατόν*] *ἀδύνατον* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *κλειστόν*] Huic Vind. F. Ang. B. et int. vers. a m. s. Mon. B. ἄν addunt. **E** *εὖ*] om. Vind. B. *μάλα*] *μάλ'* Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius. *σύστασιν*] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Flor. ACRTUV. *ξύστασιν* editi. (*sermonum*) *conspirationem* Fic. quod supra modum

auxit Schleiermacherus: Das ist ja eine Rottte von Reden, die du mir ankündigt! Vind. Stephanus thes. I. 1794. D.

ἀποδράσεσθαι] *ἀποδράσεσθαι* Ven. B. Flor. R.

ἀλλ' ἀμφοτέρων] *ἀλλ'* om. Vind. D. Fic.

τοσόνδε] *τὸ σὸν* Vat. H.

χάρισαί μοι] *χάρισαιμι* Vind. F. a m. pr. *χάρισαιμι* Vind. E.

χάρισόν μοι Par. K. *ἴασόν*] καὶ ἰ. Ang. B. Flor. R.

ἴασαι Vind. D.

ἰορτάσαι] meo arbitrato *crassari* Fic. Idem in sequentibus

ἰστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν *crassari se ipsis satis crasse interpretatus* est.

ἀργοί] *ἀργεῖοι* Vind. D. a m. pr.

εἰώθασιν] *εἰώθεσαν* Lob. Vind. B. Vat. BM. Et Vind. D. *εσαν*

super *ασιν* habet.

ἰστιᾶσθαι] *ἴστ.* Vind. D. *πορεύωνται*] *πορεύονται* Vind. E. Flor. R. Bas. b.

τίνα] *τινα* Lob.

τι] om. Par. DK. secund. Bip. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius;

quem et sequens singularis ὁ et res ipsa deterrere debebat, quo

minus tam dubiae fidei codices sequeretur. Unum enim quoddam

otiosa mens ex eis, quae in votis habet, secum velvere, exornare,

paratum ponere solet.

ἐκιδυμοῦσι, τοῦτο κατέντας, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ, θέτες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ γάρουσι διεξιόντες, οἷα θράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ
 B ἄλλως ψυχὴν ἐκ ἀργότεραν ποιούντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι καὶ ἐκείνα μὲν ἐκιδυμῶ ἀναβαλίσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ἢ δυνατὰ, νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεῖς σκέψομαι, ἂν μοι καρίης, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γηγόμενα, καὶ ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς

κατέντας] κατένται Vind. E.
 καὶ μὴ] In Vind. B. μὴ a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὑπαρχον Lob. et a m. pr. Vind. BF. Post hoc quod legitur εἶναι, id non dubitavi cum Bekkeris ex Par. AD. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. recipere. In Vind. E. eius loco est ἤδη, in reliquis et in editionibus praeter Bekkerianam omissum est, et, si ὑπάρχον significatione vulgari pro ὄν accipitur, omitti debet. Sed quum ὑπάρχειν etiam certo adesse, non deesse significet, quo sensu Socrates Phaedon. p. 78. A. ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρχει dicit, recte illi hoc, ut sit res cupita, tamquam certum et indubium ponentes θέτες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται dicantur. Simul apparet εἶναι facile supervacaneum, minime vero explicationis gratia addendum videri librariis potuisse.

βούλονται] βουλεύονται Par. K. sec. Bip.

διατάττουσι] διαλλάττουσι Lob. Vind. B. Vat. M.

θράσουσι] θράσσοισι Vind. D.

γενομένου] γενοῦ Vind. E. γενομένην Ang. B. et a m. sec. Flor. RT.

ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν] atque ita torpentem animum Fic. Pro ἀργὸν Mon. B. Par. DK.

sec. Bekk. ἀργὴν habent, Flor. U. ἀργὴν habere dicitur.

ἐκείνα] ἐκείνο Mon. B. Flor. B. U. disceptationem illam Fic.

ἀναβαλίσθαι] ἀναβαλίσθαι Vat. H. Flor. ACV. ἀναβλαβίσθαι Vind. E.

ἢ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. quibus in sec. ed. Stallbaumius Flor. T. addit. εἰ reliqui cum editis ante Bekkerum, quem Stallbaumius in sec. ed. deseruit, quia non qua ratione res fieri possit potissimum dubitetur, sed an omnino fieri possit. Sed posse aliquid fieri haud aliter demonstratur, nisi ut modus, quo fieri possit, ostendatur. Itaque codicibus obtemperare licet. Ficinus alterum secutus est: *possibilliane ista sint an non.*

δυνατὰ] δύσται Vind. F. Ang. B.

σκέψομαι] σκέψομαι Flor. B.

μοι] μὲ Vind. D.

καρίης] Hunc accentum codices a me inspecti omnes sex habent cum editis ante Bekkerum, qui tacite scripsit καρίης. Cf. Vol. I. p. 305, b. sq. et L. VII. p. 520. A. In Vind. D. super ultima ois legitur.

ξυμφορώτατ'] ξυμφορώτατ' Vind. F.

φύλαξι. ταῦτα περιάσονται σοι πρότερα συνδιασκοπι-
σθαι, ἕτερα δ' ἐκείνα, εἴπερ παρήης. Ἄλλα παρήημι,
ἔφη, καὶ σκόπει. Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἴπερ ἔσον-
460 ται οἱ ἄρχοντες ἕξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἳ τε τού- C
τοις ἐκίκουροι κατὰ ταῦτα, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν
τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξειν τὰ μὲν αὐτοὺς πε-
θομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους, ὅσα ἂν
ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκὸς, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν
δ' ἐγὼ, ὁ νομοθέτης, αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέ-
λεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις

τε] om. Par. A. Vat. H. Flor.
TV. δὲ, sup. τ, Vat. B.

ταυρα] In Ald. ante hoc nulla
distinctio, post id comma, in Bas.
ab. utrimque punctum positum,
deinde Πειράσ. scriptum, in Ste-
phan. Ast. pr. sec. post φύλαξι
commate incisum est. Pro περι-
ράσονται Par. K. sec. Bip. περιά-
σονται habet.

πρότερα] πρότερον Par. K.
Ang. B. Flor. RT.

παρήης] παρήης Steph. Ast. pr.

C οἳ τε] εἰ τε Stallbaumii sec.
ed.

κατὰ ταῦτα] κατὰ ταυτὰ Lob.
Vind. F. In Bas. ab. non post,
sed ante haec comma positum, in
Ald. utroque loco omissum.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Lob. Vind.
BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

αὐτοὺς κειδομένους τοῖς νό-
μοις] αὐτοὺς κειδομένους τοὺς
νόμους Vind. F. αὐτοῖς κειδο-
μένους τοῖς νόμοις Par. K. quod
Astius praecunte Ficino (ipsis pa-
rentes legibus) in sec. ed. rece-
pit, non postulante, ut ipse ait,
sed tamen permittente sensu, quia
imitatio ad voluntatem et consi-
lium legislatoris, non ad ipsas le-
ges dirigitur. At nihilo minus
verum est αὐτοῖς, quod in ter-
tia ed. restituit. Nonnulla enim
sic imperant custodes, ut ipsi le-
gibus pareant, scilicet ea omnia,
quae a legibus imperare iubentur.

καὶ] ἢ cum punctis superne
inscriptis Vind. F. om. Ang. B.
Flor. RT.

μιμουμένους] Ita Mon. B. a
m. pr. μὴ κειδομένους a m. s.
Post μιμουμένους comma feci,
quia sequentia per appositionem
addita sunt, ut L. I. p. 334. D:
πολλοῖς ἄρα, ὡς Πολέμαρχε, συμ-
βήσεται, ὅσοι διημαρτήμασι τῶν
ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς
μὲν φίλους βλάπτειν· κτηνοὶ
γὰρ αὐτοῖς εἰσὶ· τοὺς δ' ἐχθροὺς
ὑφελεῖν· ἀγαθοὶ γὰρ.

ἐπιτρέψωμεν] ἐπιτάξωμεν Vind.
D. Cf. L. III. p. 425. A. sqq.

Εἰκὸς — ἰσών. D.] laudant
Eusebius praep. ev. L. XIII.
p. 414. et Theodoretus Therap.
L. VIII. p. 939. Sed hic duo
prima omittit et pro Σὺ secun-
dum Flor. B. cod. Ursini et ed.
Sylb. Εἰς legit.

ὁ] om. Theod. Sylb.

νομοθέτης] Haec quoque com-
ma, quod Aldus et Stephanus ne
sequenti quidem αὐτοῖς apposue-
runt, apponendum putavi, quo
magis αὐτοῖς ad ἐκλέξας et πα-
ραδώσεις pertinere intelligeretur.

ἐξέλεξας] ἐκλέξας Vat. B. om.
Ven. B. Euseb. Theod. Ald. Bas.
a. Steph. Ast. pr.

παραδώσεις] παραδώσει Theod.
Schulz.

καθόσον οἶόν τε ὁμοφυαῖς· οἱ δὲ, ἄτε οἰκίας τε καὶ ξυσ-
 σίτια κοινῇ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κ-
 D κτημένον, ὁμοῦ δὴ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμειγμένων καὶ
 ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι,
 τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγ-
 καῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἢ δ' ὄς, ἀλλ'
 ἐρωτικάις ἀνάγκαις, αἱ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δομύττερα
 εἶναι πρὸς τὸ κελθεῖν τε καὶ ἔλκειν τὸν κολὸν λιῶν.
 Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαύκων,

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. F.
 Mon. B. (recentiores.)

ὁμοφυαῖς] *consimiles inter, se
 ingenio Fic.*

ἄτε] ἄτε δὴ Theod.

ξυσσίτια] ξυνσίτια cum s su-
 per v Vind. F.

κοινῇ] κοινὰ Lob. Vind. BDEF.
 Mon. B. Vat. B. Ven. BC. Par.
 DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor.
 ACRTUV. Euseb. Theod. Sylb.
 Bas. b. Stallbaumius. Utrum Fi-
 cinus legerit, utpote *aedes et
 comessationes communes habentes*
interpretatus, incertum est.
 κοινῇ, si non in optimo codice
 exstaret, ad sequens ἰδίᾳ accom-
 modatum a librariis videri posset:
 nunc ab ipso Platone ad evitan-
 dam tautologiae speciem, quam
 ξυσσίτια κοινὰ habere necesse
 est, et ut communio ad aedes
 quoque pertinere intelligeretur,
 potius, quam κοινὰ positum vi-
 detur. Quamquam posse hoc ad
 οἰκίας pariter atque ad ξυσσίτια
 referri et codicum auctoritate
 praevalere non nego.

οὐδενὸς] om. Par. K. et a
 m. pr. Ven. B. post οὐδὲν ponit
 Flor. T.

τοιοῦτο] τοιοῦτου Lob. Vat.
 B. τοιοῦτον Vind. BD. Ven. B.
 Par. K. Vat. M. Flor. T. Euseb.
 Theod.

κτημένον] κκτημένοι Par.
 DK. (*proprium vero nihil talium*)
 possidentes Fic.

ὁμοῦ] οὐμοῦ Vind. E.

δὴ ἔσονται] δὲ ἔσονται Vind.
 E. Theod. cod. Urs. δεῖσονται
 Par. K. sec. Bekk.

ὁμοῦ δὲ] καὶ ὁμοῦ δὴ Theod. D
 ὁμοῦ δ' cod. Urs.

ἀναμειγμένων] ἀμειγμένων
 Vind. E.

οἶμαι] int. vers. Lob.

ἐμφύτου] ἐμφύτου ἐπιθυμίας
 Theod. ἐμφ. οἰκονομίας cod. Urs.

ἄξονται] αὐξονται Theod. co-
 dices duo recentiores Sylb. et
 Flor. B. Cf. ad p. 452. A.

ἢ οὐκ] ἢ οὐ καὶ Vind. E.

γε] om. Vat. B. — Plutarchus
 Lycurg. p. 48. C: ἦν μὲν οὐκ
 καὶ ταῦτα παρορητικὰ πρὸς
 γάμον. λέγω δὲ τὰς κομπὰς τῶν
 παρθένων καὶ τὰς ἀποθύσεις
 καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν ὄψει τῶν
 νέων ἀγομένων οὐ γεωμετρικαῖς,
 ἀλλ' ἐρωτικάις, ὡς φησὶν ὁ
 Πλάτων, ἀνάγκαις. quem locum
 indicavit Astius. Similiter nostrum,
 ut videtur, respiciens Proclus in
 Tim. p. 101: ταῦτα μὲν οὐκ τὰ
 τρία γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, φη-
 σιν, ἀποδεικνύμενα κελθεῖν. Ce-
 terum nescio, an Glauconi haec
 respondentī poetae alicuius locus
 sit observatus.

αἶ] ᾧ Lob. Vind. B. Vat. M.

κινδυνεύουσιν] om. Fic. (*quae
 multo acrior est quam illa.*)
 δομύττερα] δομύττερα iidem,
 qui ᾧ habent.

ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὅτιοῦν ποιεῖν E
οὔτε ὄσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἰάσουσιν οἱ ἄρ-
χοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Ἀἴηλον δὴ, ὅτι γάμους
τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱερούς εἰς δύναμιν ὅτι μάλι-
στα· εἰς δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάκασι μὲν
οὔν. Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τόδ᾽ μοι λέ- 459
γε, ὦ Γλαύκων· ὀρῶ γάρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνεας
θηρευτικούς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνοὺς·
ἄφ' οὔν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχημάς τι τοῖς τούτων

τε] om. Theod. exceptis codi-
cibus Sylburgii duobus recentio-
ribus, ex quibus ille particulam
recepit.

πολὺν] πολὴν Bas. b.

μετὰ δὴ] δὴ τὰ δὴ Vind. E.
δὴ μετὰ Vat. B. Ven. B. cum
editis ante Bekkerum et Astie in
tert. ed. δὴ continuationem indi-
cans haud raro praepositionem
inter et pronomen vel nomen po-
nitur ita, ut huius ponderis non-
nihil addat. Phaedon. 87. B: πρὸς
δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκησαι εἰ τι
λέγω. 98. B: ἀπὸ δὴ θαναμα-
στῆς, ὦ ἐταῖρε, ἐλπίδος φρό-
νην φερόμενος. Non multo al-
ter 102. B: ἐπεὶ αὐτῶ ταῦτα
ξυνεχωρήθη — τὸ δὴ μετὰ ταῦ-
τα ἤρῳτα, εἰ δὴ etc.

μίγνυσθαι] γυμνοῦσθαι Vat.
BH. Vind. ED. Flor. ACV. hi
quatuor cum vulgato in margine.
denudari (inter se) Fic.

E ἐν] om. Vind. D.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U.

γάμους] ἀγάμους Vat. B.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
Lob. Vind. BDE. τὸ μετατοῦτο
Mon. B. Ald. Bas. ab.

ποιήσομεν] ποιήμεν Vind. E.

ἱερούς] Haec singulorum cum
pluribus connubia Proclus in Tim.
p. 16. repetit ἐκ τῶν μυστικῶν
λόγων καὶ τῶν ἐν ἀποφῆτοις
λεγόμενων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ
ὁ Πλάτων εἰς δύναμιν ἐξ ὁμοίων
(i. ἕξομοιῶν) περὶ τοὺς κολέτας

καὶ τοὺς τῶνδε γάμους ἱερούς
γάμους προσηγόρευσε. Hunc lo-
cum Astius indicavit et insuper
Themist. Orat. XXI. pag. 248.
Hard. confertur iussit, ubi inter
alia haec ex nostro loco haud
aptissime translata leguntur: εἰσεῖ
κου ὑμῶν ἐν ταῖς οἰκίαις πολ-
λοὶ μὲν Ἴπκοι, πολλοὶ δὲ κύνες,
καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς γε αὐτῶν βοῶν
τε καὶ προβάτων ἀγέλαι. ὅταν
οὔν βούλησθε ἐξ αὐτῶν τίκε-
σθαι ὑμῖν μόσχους τε ἀδρόους
καὶ κάλους γενναίους καὶ σκυ-
λάκια θηρευτικά, πότερον ἐξ
ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶτε, ἢ
προθυμῶσθε ὅτι μάλιστα ἐκ
τῶν ἀρίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς
ὀρῶ τὸν τε Ἴπκον ἐξετάζοντας
etc.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλιστα Vind.
F. ὀτιμάλιστα Steph. ὁ τι μάλι-
στα Stallb. in sec. ed. ut solet.

ὠφελιμώτατοι] ὠφελιμώτατοι
Vind. E. Item paullo post.

οὔν δὴ] om. Fic.

459

ἔσονται;] ἔσονται, Mon. B.
Ald. Steph. Ast. pr. sec.

οἰκίᾳ] Ita Vind. B. sed cum
litara ante l.

θηρευτικούς] θηρευτικὰς Par.
K.

ἄφ'] ἄφ' Flor. T. ἄφα Vind.
F.

ὦ πρὸς Διός] om. Fic.

τι] om. Vind. F. Flor. B.

γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον; ἔφη. Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίτερον ὄντων γενναίων, ἔρ' οὐκ αἰεὶ τινες καὶ γίνονται ἄριστοι; Εἰσὶ. Ἰκότερον οὖν ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾷς, ἢ προθυμῇ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων. Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτέρων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτέρων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾷται, πολὺ σοὶ ἤγγ' χεῖρον ἔσσεσθαι τό τε τῶν ὀφειδῶν καὶ τὸ τῶν κυνῶν γίνεσθαι; Ἐργῶν, ἔφη. Τί δὲ ἴσκειν οἷα,

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. B. nisi huius signum perperam pro Vindobonensi, cuius mentionem omisit, Bekkerus posuit.

παιδοποιίαις] παιδοποιία Vind. EF. Par. K. sec. Bip. παιδοποιίαι Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Ang. B. Vat. H. παιδοποιίας Bas. ab. παιδοποιία Mon. B. Flor. ACRTUV. Stallib. in pr. ed. generationem Fic. qui tamen γάμοις quoque singulari coitum reddidit. Pollux III. 14: Πλάτων δὲ τῆς παιδοποιίας καὶ παιδογονίας καὶ παιδοφυγίας εἰρημεν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.] Vulgo Τὸ ποῖον, ἔφη; αὐτῶν τούτων] αὐτὸ τοῦτο Par. K.

Εἰσὶ.] Εἰσὶν. Bekkerus.

ἐξ ἀπάντων] ἐξ ἀπάντων Vind. F.

προθυμῇ] προθυμῆ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ἐκ τῶν ἀρίστων.] om. Vind. F. Ang. B.

Τί δ';] Τί δ' Ald. Bas. ab. B

Τί δ', Steph. Ast. pr. sec.

γεραιτέρων] γεραισιτέρων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξ ἀκμαζόντων Lob. h. l. et in sequentibus iterum, ubi Vind. F. ἐξ ἀκμαζόντων habet.

ἐὰν] ἂν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

σοὶ] om. Fic.

ἤγγ'] ἤγγε, sup. ἦ, Par. D. ἤγγε Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

χεῖρον] χείρων Vind. B. Vat. M.

τό τε τῶν] τε τὸ τῶν Vind. D. τῶν τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀφειδῶν] camm Fic.

καὶ τὸ] καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κυνῶν] canium Fic.

δὲ] δαι Par. A.

εἰσι] om. Vind. B. Vat. M. οἷη Bas. ab.

ἦ] ἦ; Par. A. ἦ Lob. Vind. BDF. Ast. sec.

πῆ] πῆ Vind. F.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μὲν τ' ἂν editi ante Bekkerum.

ἦ δ' ὅς] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄκρων εἶναι] εἶναι om. Mon. B. Flor. U. Fic. „Videtur abundare εἶναι.“ Steph. in marg. quem contra Astius duabus e structuris conflata esse orationem statuit cum Matthiae gramm. p. 1303.

quibus ita assentior, ut verbum εἶναι ex altera assumptum pro-

pterea conseam, ne σφόδρα ad δεῖ potius, quam ad ἄκρων referatur, articulum autem ad ἀκρόν additum ex eadem illa altera structura repetendum putem. Scilicet illud σφόδρα ἡμῶν δεῖ ἄκρων ἀκρόν non solum valde peritis nobis opus est magistratibus, sed etiam valde indigemus peritis magistratibus significare poterat, ideoque a Socrate, ne perites magistratus considerare videretur, quibus instruendis ipse iam magnam operam dedisset, ita inflectitur, ut ma-

ἦν δ' ἐγώ; καὶ εὖν ἔλλων ζῶων; ἢ ἄλλῃ πῃ ἔγω; Ἄτοπον μίντ' ἄν, ἢ δ' ὄς, ἀη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, πῶ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, εἴτερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὡσαύτως ἔχει. Ἄλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δὴ; C
 Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆσθαι. Ιατρὸν δὲ παν μὴ θεωρεῖναι μὲν σώμασι φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτη ἐπιλόγων ὑπαικουέω, καὶ φανυλότερον ἔξαρκεῖν ἡγουμένθα εἶναι· ἔταν δὲ δὴ καὶ φαρμακείων

gistratus nostros valde perites esse necesse est sine ambiguitate dicat. Aliter sensisse videtur Bernhardy synt. p. 364. hanc locum inter eos referens, qui infinitivum extra necessitatem et per accessionem adiectum habeant, qualis sit Eurip. Med. 1400: φίλου πηλῆς στόματος παιδῶν ὁ τάλας προσπυξασθαι. Plat. Euthyd. p. 282. D: τὸ μὲν ἐμὸν, ἔφη, παράδειγμα, εἰ Διονυσίου δὲ καὶ Εὐθύδημος, ὡς ἂν ἐπιθυμῶ τῶν προτραπτικῶν λόγων εἶναι, τοιοῦτον. et Xenoph. Anab. V. 4, 9: τί ἡμῶν δεήσασθε χρήσασθαι; quorum exemplorum primum ac tertium, quoniam infinitivum habent ad idem subiectum, quod verbi finiti illum regentis est, spectantem, cum hoc nostro componi non debebant. Neque aliter ille Platonis locus tuto adhibetur, quia οἶον ex Routhii coniectura profectum est, codices οἶον legi habent. Noster praeterea hoc proprium et necesse an singulare habet, quod diversae verbi construendi rationi significationis quoque diversitas aliqua coniuncta est, quae ipsa structurae utriusque adhibendae et alteri alterius innectendae causa existit; quam ob rem illius dictionis, etiam si secundam Routhium cum Hensdie, Heindorfio et Bekkero scribatur, tamen alia et facilior ratio sit. Ceterum quae Stallbaumius in sec. ed. p. 54. exempla continet, pluraque talia sunt, quale Euripideum supra significatum, et ab hoc aliena; in

verbis autem Timaei p. 82. D. χειρῶν δὲ — οὐκ ἔπειτα δεῖν αὐτῶ προσάπτειν, quae similia nostris videri possunt, genitivus ab omisso τι pendet, non a verbo δεῖν, cuius cum οἰεσθαι coniuncti significatio certa est et genitivi imperiens.

ἀκτιρ] εἰ Vind. E. εἴς, e corr. α', Vind. F.

καὶ] om. Vind. E.

ὡσαύτως] ὡσαύτως Vind. F.

ἔφη· ἀλλὰ] ἔφη. Ἄλλὰ Ald. C

Steph.

ἰατρῶν] ἰατρῶν Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

ἐπιλόγων] ἐπιλόγων Vind.

BD. Vat. M. Flor. TV. ἐπιλόγων

τῶν cum οὐαί super ὄντο Lob.

„Paulo ante adscripti margini,

videri redundare εἶναι (et merito

certe, quum satis sit, ἡμῖν δεῖ

ἄκρων τῶν ἀρχόντων, ut dicitur

δεῖ μοι τοῦτου pro δέομαι

τοῦτου) sed hic quoque de eodem

infinitivo redundante admonere

debueram: quum satis sit

ἔξαρκεῖν, absque εἶναι. Nisi

forte putemus non ἔξαρκεῖν sed

ἔξαρκῆ Platonem scripsisse: nam

post ἔξαρκῆ (aut ἔξαρκη, et ita

potius scribendum est) apte ad-

deretur εἶναι. Verum et pro ἐπι-

λόγων scribendum videtur ἐπι-

λόγου. nisi dicamus non ad praec-

edens σώμασι referri, sed intel-

ligendum esse σώμασι ἀνθρώπων

ἐπιλόγων διαίτη ὑπαικουέων:

sed ita scripsisse Platonem

minus mihi fit verisimile.“ Steph,

annot. p. 21. Kandelam coniecturam

margini adlevit: ἐπιλόγου.

δέη, ἴσμεν ὅτι ἀνδριωτέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ. Ἀληθῆ·
 ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγὼ· συγχῶ τῷ
 ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι
 D τοὺς ἄρχοντας ἐκ' ὠφελεία τῶν ἀρχομένων. Ἐραμεν δὲ
 πικρὸν ἐν φαρμάκῳ εἶδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρῆσιμα εἶναι.
 Καὶ ὀρθῶς γα, ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοῖνον καὶ παι-
 δοποιαῖς ἔοικε τὸ ὀρθὸν τοῦτο γίνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον.
 Πῶς δῆ; Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὁμολογημένων τοὺς
 ἀρίστους ταῖς ἀρίσταῖς συγγίνεσθαι ὡς κλειστάκις,

Neque dubium est, quia genitivus nec masculini generis sit neque a σώμασι pendeat. Minime vero mutandus, sed pro absoluto habendus atque ab eadem sermone mobilitate repetendus est, qua supra p. 458. D. ἀναμειγμένων pro nominativo, Leg. L. VIII. p. 855. A. in verbis παισὶ δὲ καὶ γένει, ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῶα ἤδη, κλέος ἔστω καὶ λόγος ἐντιμος λεγόμενος, ὡς εὖ τε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διακπεφυγῶτων hoc extremo pro dativo, alibi idem genitivus pro accusativo ponitur. Non magis opus est altera Stephani coniectura, quam Astius in tert. ed. suam fecit, quum in secunda vulgatum εἶναι recte explicuisset.

φανλότερον] φανλοτέρων cum on super on Vind. F.

δέη] δέοι Flor. T.

ἴσμεν] σημεν Vind. F.

ἰατροῦ.] ἰατροῦ. ἢ γάρ; Ang. B. Flor. RT.

πρὸς τί] τί πρὸς ταῦτα Vind. D.

κινδυνεύει] κινδυνεύειν Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab.

δεήσειν] δεήσει Lob. Vind. BD. Vat. M.

χρῆσθαι] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἐκ' ὠφελεία] ἐκωφελεία Ald. Bas. ab.

ἐν φαρμάκῳ εἶδει] pharmaci medicinaeque loco Fic. V. L. III. p. 389. B.

γα] γ' Vind. F. Flor. RT. Idem Bekkerus in Vat. M. aliove

codice invenisse videtur. Scribit enim in commentariis: „γ' om. Vat. M.“ et in textu γs habet.

ἔοικε τὸ] ἔοικεν Lob. Vind. B. Vat. BM. ἔοικε καὶ τὸ Ang. B.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. γενέσθαι editi ante Bekkerum.

„Omnino opus est particula ἄν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἄν accipiat pro γενήσεσθαι. quamvis Ficinus interpretetur Fieri, perinde acsi legisset γίνεσθαι.“

Steph. annot. p. 21. Qui si codices praesens habere scisset, haud dubie eo contentus ἄν non desiderasset. Scilicet magnam partem illorum mendaciorum, quae probaverant, locum in nuptiis et liberorum procreationibus habere Socrates existimat; cuius verba recte interpretatur Schleiermacherus: Bei den Hochzeiten nun und der Kinderzeugung scheint dies richtige gar nicht in geringem Maass vorzukommen.

ἐλάχιστον.] ἐλάχιστον; Bss. b. ὁμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E.

συγγίνεσθαι] γίνεσθαι Lob. Vind. B. γίνεσθαι Vat. M. et a m. pr. B. (a m. s. praepositionem habere videtur.) συγγίνεσθαι Vind. DE. Mon. B. editi ante Astium.

τῶν μὲν] Pro τῶν Vind. F. a m. pr. τὸν habebat.

ἔργοι] ἔργοι Ven. C. Vind. DF. Cf. Vol. I. p. 131.

μέλλει] μέλλοι Lob. Vind. BDE. E. Vat. H. Flor. AC. μέλλει, sup. oi, Ven. B.

τοὺς δὲ φανλοτάτους ταῖς φανλοτάταις τούναντιον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μὴ, εἰ μίλλει τὸ E ποίμνιον ὄτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνώμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ αὐτὴ ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὄτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. Ὁρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἔορται τινες νομοθετηταί ἔσονται, ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφούς, καὶ θυσαίαι, καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρόποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· τὸ δὲ πλὴν 460

ἀκρότατον] „Quamvis ἀκρότατον agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum: suspectum tamen habeo: et vereor ne pro ἀκραιότατον aut ἀκρατότατον irreperit. Dicit certe paulo post, εἰπερ μέλλει καθαρόν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Sed illo loco (p. 460. C.) non nisi de excludenda prole deteriori, hic vero etiam de procuranda optima sermo est, quae si rite succrescat, non solum integrum aut incontaminatum, sed omnino perfectissimum gregem fieri necesse sit. Itaque ampliore hic nomine utitur. Cf. supra B: σφόδρα ἄκρων. et Leg. L. V. p. 730. E: καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χορὴν τιμᾶν. Lucian. T. VII. pag. 236. Lehm. τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον.

πάντα] „Non dubito quin scribendum sit πάντας.“ Steph. annot. p. 21. Cui Astius ne hoc quidem concedere debebat, Ficinum ita legisse videri. Is enim haec habet: et haec omnia, dum aguntur, ab omnibus praeterquam a principibus ignorari.

λανθάνειν] λαμβάνειν Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθότατα Vind. F.

νομοθετηταί] νομοθετηται Vat. B. legibus designata (erunt) Flc.

ἔσονται] om. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACRTUV. Stallbaumius. Utique mirum, qui in tot codicibus verbum exciderit, sed magis etiam mirum, qui desiderari a libraribus et, si desideraretur, futurum potius, quam praesens necessarium videri potuerit. Quamquam eo adhibito non solum plenior orationem fieri, sed etiam dubitationem de tempore tolli apparet. Itaque si non in optimo codice, aut si in eo uno legeretur, quamvis per se probabile, tamen recipiendum non putarem, accedente vero et alterius Veneti et Ficini auctoritate facere non potui, quin tenerem.

θυσαίαι,] Vulgo comma deest.

ἡμετέροις] ὕμνεροις Lob.

πρόποντες] προκόντες idem.

γάμοις.] γάμοις; Bekkerus, 460 Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Idem in fine verborum Socratis γιγνηται; scribunt. Utrumque non ineptum, sed minus aptum videtur. Primum Glaucō non ita respondet; deinde quod incerti Socratis oratio habet, id tempore futuro, quo utitur, satis significatum est; denique initio, si οὐκοῦν δὴ pro iam igitur accipiendum est, affirmatio magis convenit. Itaque hic colon tenui quod Astius in prima et secunda ed. pro puncto priorum posuit, in fine cum omnibus Bekkero anterioribus punctum feci.

θες τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἀρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὄς
 μάλιστα διασωθῶσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν,
 πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα
 ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἢ πόλις κατὰ τὸ
 δυνατὸν μήτε μικρὰ γίγνηται. Ὁρθῶς, ἔφη. Κληροὶ
 δὴ τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομφοί, ὄδτε τὸν φαῖλον
 ἐκείνον αἰτιασθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τὴν, ἀλλὰ
 B μὴ τὰς ἀρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς
 γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθι που γέρα δοτέον
 καὶ ἄθλα ἄλλα τε καὶ ἀφθονοτέρα ἢ ἔξουσία τῆς τῶν
 γυναικῶν ἐνυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως

ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Vind. D. Exem-
 pla dictionis ποιεῖν ἐπὶ τινι, quae
 Stallbaumius in promptu non ha-
 bebatur, Künocius suppeditat ad
 Welherum III. b. p. 235.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Lob.
 Ang. B. Flor. R.

μάλιστα] κάλλιστα Vind. E.

πολέμους] Ita Par. A. Ven.
 BC. Vind. EF. Ang. R. Vat. H.
 Flor. ACRTV. πολέμιους reliqui
 codices ediditque ante Bekkerum.
 hester Fie.

τε] Hoc in eisdem, si a Ven.
 C. discesseris, libris perscriptam,
 qui πολέμους exhibent, in reli-
 quis autem et vulgo omissum re-
 cte Stallbaumius in sec. ed. re-
 cepit. Qui dum quatuor tantum
 Bekkeri codices secutum esse
 ostendit, ipse suarum variarum
 lectionum, in quibus τε ex quin-
 que Florentianis retulit, oblitus
 videtur.

καὶ πάντα] om. Vind. E.

μεγάλη, — μικρὰ] populosa
 nimis — vacua Fie. Cf. L. III.
 p. 423. C.

δὴ] δέ Par. K. secund. Bekk.
 Ang. B.

ἐφ'] ἀφ' Flor. AC.

B γέ] τέ Lob. Vat. M. δέ Mon.
 B. Par. DK. sec. Bekk. Flor.
 TU.

νέων] γονέων Flor. T.
 ἢ ἄλλοθι που] om. h. l. Flor.
 T.

γέρα] γέρας Ang. B. γέρα no-
 minativum esse sequens nominati-
 vus ἀφθονοτέρα ἢ ἔξουσία do-
 cet, cui per enallagen, qualis
 Phaedon. p. 107. B. in verbis
 τὰς γε ὑποθέσεις, τὰς πρώτας,
 καὶ εἰ πιστὰ ἡμῖν εἰσὶν, ὅμως
 ἐπισκεπτεται σαφέστερον sine of-
 fensione fit, post accusativum
 inferendo hic quidem nihil erat,
 quod occasionem dare posset. Iam
 vero non δοτέον, sed δοτέα di-
 cendum fuisse videtur. Sed idem
 numerus, qui verbo cum neutro
 pluralis constructo legitimus est,
 hic ad verbale transfertur, quod
 omnino ab adiectivorum mutabili-
 tate remotum est. Cf. Sophist.
 p. 223. B: ἡ τέχνης οὐκ ἐπιει-
 κῆς — γιγνομένη θήρα προσση-
 τεον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμ-
 βάλνει, σοφιστικῆ. Crat. 410. C:
 αἱ μὲν δὴ ὅρα ἄττικιστι ὡς τὸ
 παλαιὸν ῥητέον.

ἄθλα] ἄθλα δοτέον δ' ἀθ-
 τοῖς Ang. B. ἄθλα ἢ ἄλλοθι
 που δοτέον δ' ἀθτοῖς Flor. T.

ἄλλα τε] et alia permutata Fie.
 ἀφθονοτέρα] ἀφθονοτέρα
 Lob. Vind. B. et a. m. pr. F.
 ἀφθονοτέρα Mon. B. Flor. U.

ἐνυγκοιμήσεως] συγκ. Vind. F.

ὡς πλείοτος] plures, quam et
 aliis Fie.

ὡς κλείσται τῶν παιδῶν ἐκ τῶν τοιούτων σκίρωνται.
 Ὁρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔργονα παρα-
 λαμβάνουσαι αἱ λαὶ τούτων ἐφαστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀν-
 δρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφοτέρω· κοινὰ μὲν γὰρ ποῦ
 καὶ ἀρχαὶ γυναιξὶ τε καὶ ἀνδράσι. Ναί. Τὰ μὲν δὲ C
 τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσα
 παρὰ τινος τροφούς χωρὶς οἰκούσας ἔν τινι μέρει τῆς
 πόλεως, τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἔάν τι τῶν ἐτέρων
 ἀνάπρηρον γίγνηται, ἐν ἀποφύτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατὰ-
 κρύψουσιν ὡς πρέπει. Ἐπεὶ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ
 γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὐ-

σκιρώνται] σκίρονται Vind.
 E.

ἀεὶ] om. Fic.

ἀμφοτέρω] Ita Par. A. Lob.
 Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven.
 BC. et, quod Stallbaumius in sec.
 ed. suspicatur, Florentini, de qui-
 bus in prima non magis, quam
 de ipsa lectione eiusque varietate
 verbum fecit. Mon. B. et reliqui
 codices Bekkeri cum editionibus
 ante Bekkerum ἀμφοτέρω habent.
 Cf. Crat. p. 416. C.

μὲν] om. Lob. Vind. BDF.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.
 Habet affirmandi vim, ut p. 459.
 D. post δεῖ, L. III. p. 412. C.
 post ὅτι, post οὐ p. 390. D.

καὶ ἀρχαὶ] om. Vind. D. γυ-
 ναικῶν, sed punctis circumdatum,
 Vind. B. καὶ αἱ ἀρχαὶ Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
 Stallb. in pr. ed.

ἀνδράσι.] ἀνδράσιν. Bekkerus.
 ἀνδράσι; Ald. Baa. ab. Scilicet
 confirmari haec quam opinionem
 Socrates a Glaucōne capiens in-
 stitutum orationis cursum subito
 inhibuit, id quod Bekkerus signo
 aposiopesis post ἀμφοτέρω indi-
 cavit, sed nihilo minus eam ut
 sibi certam pronuntiat. Recte
 igitur Stephanus interrogandi no-
 tam sustulit.

C εἰς τὸν σηκὸν] εἰς τινα ση-
 κὸν Mon. B. Flor. U. h. e. in
 aliquam domum, quae stabuli in-

star sit; quam quum in superio-
 ribus commemoratam non videret
 auctor illius recensionis, articu-
 lum ineptum putabat. Sed eam
 Socrates in hac rerum constitu-
 tione haud secus paratam ponit,
 quam stabulum in villa, et velut
 praesentem designat articulo. ση-
 κὸς secundum Timaeum p. 230.
 ἔκωνλις est τριγγῶ seu potius
 θύριγγῶ περιεχομένη, quae glossa
 magis ad Theaet. p. 174. E. quam
 ad nostrum locum apta est. Prae-
 ter notam Ruhnkenii cf. Bekkeri
 anecd. p. 183, 5. In Vind. B:
 comma post σηκὸν positum.

τροφούς] τροφῶς Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Comma a Ste-
 phano et recentioribus additum
 sustuli, quia nulla hic appositio
 est.

τινι] τισι Mon. B. ante corre-
 ctionem.

ἀνάπρηρον] ἀνάπρηρον, sup. η.
 Vind. F.

γίγνηται.] γίνηται Vind. BD.
 Vat. M. et, vulgata sec. Bip. in
 margine addito, Par. K.

ἐν ἀποφύτῳ τε καὶ ἀδήλῳ]
 in additis locis Fic.

μέλλει] μέλλοι Par. AD. Vind.
 DEF. Ven. C. Mon. B. Vat. H.
 Flor. ACUV. Ald. Optativo non
 magis hic locus, quam p. 459.
 E.

ἔφη] Ficius legisse non vide-
 tur, quippe qui Socrati haec con-
 tinnat.

τοὶ ἐπιμελήσονται τὰς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σπυρὸν ἀγού-
 τες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι, ὅπως
 D μηδεμίαν τὴν αὐτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας
 ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ᾖσι, καὶ αὐτῶν τού-
 των ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσωνται,
 ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίτθαις τε καὶ τρε-

ἐπιμελήσονται] Ne hoc quidem
 commate, quod vulgo apponunt,
 a sequentibus divellendum visum.

σπυρὸν] σπυρὸν Vind. E.

σπαργῶσι] Timaeus pag. 234:
 σπαργῶσα· σπαρρατωμένη ὑπὸ
 θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς
 τινας. Quae explicatio mirum est
 nisi ad hunc locum spectat. Cer-
 te reliquorum, quos Ruhnkenius
 indicavit, qui omnes indicasse
 videtur, nulli convenit. An igitur
 σπαργῶσαι legit? Etiam scholia-
 stes illis verbis est usus: τὸν
 μαστοῦς πλήρεις ἔχουσι γάλα-
 κτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλί-
 ψεως δέονται τε τοῦ ἐκκριθῆναι
 αὐτό.

πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι]
 procurantes Fic.

D αὐτῆς] αὐτῆς Lob.
 γάλα] sm. Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK.

ἐκπορίζοντες] εκπορίζοντες
 Vind. F.

αὐταὶ] Ita Par. A. Vind. E.
 ipsae matres, quarum hoc pro-
 prium est et naturale. Vulgo
 αὐταί, et ita Ficinus: haec. Per
 se satis id commodum, sed magis
 illo ad captum librariorum.

ᾤσι,] ᾤσι. Steph. ᾤσι. Astius
 in pr. et sec. ed. ᾤσι; Bekkerus,
 Astius in tert. et Stallb. qui ead-
 dem deinde in fine periodi nota
 utentes hic saltem omittere eam
 debebant. Sed praecedens Socra-
 tis dictio pariter atque insequens
 et huius ipsius progressus et ar-
 gumentum et quae Glauco dicit
 ita comparata sunt, ut neutro
 loco ponenda videatur.

καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελή-
 σονται] providebunt quoque Fic.

ὅπως] cum tribus sequentibus
 verbis sm. Vind. F.

χρόνον] χρόνον, vulgato in mar-

gine adscripto, Par. D. χρόνον
 Bas. ab.

θηλάσονται] θηλάσονται Lob.
 Vind. BE. Vat. BM. Ven. B.
 Ang. B. Flor. RT. Astius in sec.
 et tert. ed. Bekkerus et Stallb.
 in sec. Quod L. III. p. 429. D.
 codicibus, L. III. p. 403. B. re-
 latae ad οὗτος particulae ideo-
 que adverbii potius, quam con-
 iunctionis vi praeditae tribuimus,
 ut ὅπως δέξεται, ὅπως δόξου
 scribentes coniunctivo praeferre-
 mus futurum, id hoc loco exter-
 nis internisque rationibus haud
 ita cogentibus faciendum non pu-
 tavi. Atticos primi quoque aori-
 sti coniunctivum cum ὅπως con-
 struxisse exempla a grammaticis
 collecta et a Bernhardyo synt.
 p. 402. sq. indicata docent; ne-
 que dubitandi ratio est, quia
 quod in verbis, quorum aoristus
 paullo longius a futuro distaret,
 sine soloecismo fieri poterat, idem
 in reliquis fecerint et quoties res,
 ad quam consilium et voluntas
 pertineret, et ipsa voluntas po-
 tius significanda, quam eius rei
 tempus ante oculos ponendum es-
 set, coniunctivum aoristi potius,
 quam futurum usurpaverint. Hoc
 enim discrimen pro utriusque tem-
 poris et modi potestate statuere,
 ceterum in singulis locis codicum
 ante omnia, deinde reliquarum
 rerum rationem habere debemus.
 Veluti hoc nostro coniunctivum
 ideo quoque praelatum existimare
 licet, ut sequens futurum παρα-
 δάσουσι cum ἐπιμελήσονται con-
 iungendum, non ad ὅπως refer-
 rendum esse intelligeretur, et ut
 terminationis nimia similitudo evi-
 taretur; quamquam id per se le-
 vius et adversus codices nullius
 momenti esse apparet. Praeterea

φοῖς παραδώσουσι. Πολλὴν ἑρασώτην, ἔφη, λέγουσ τῆς
 παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναῖξι. Πρῶται γὰρ,
 ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα.
 ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκαζόντων δεῖν τὰ ἔγωνα γίνε-
 σθαι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν σοι ξυνοδοῦ μίτριος χρόνος Ε
 ἀκμῆς τὰ εἰκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα;

notabilis est medii usus, quem tetigit Bernhady l. c. p. 344. pro quo Antiaticista p. 99, 13. *θηλάζειν* ex libro tertio Civitatis, in quo non legitur, afferens acti-
 vum in suo codice invenisse vide-
 tur, nisi forte Atticistarum prae-
 cepto, quos Lobeckius ad Phryn.
 p. 468. de matribus *θηλάζειν*,
 non *θηλάζεσθαι* praedicandum
 decuisse ostendit, hunc ipsum
 Platonis locum opposuit et ita in-
 telligi veluit, ut si *θηλάζειν*
ἀξιούσιν, οὐ *θηλάζεσθαι* λέγουσ
 scripsisset; id quod alteram eius
 glossam: *θηλάζει ἀντὶ τοῦ δι-
 δάσει θηλήν. Φρόνιχος Μονοτρό-
 πῳ.* comparanti magis verisimile
 fit. De lactantibus hic agi, non
 de lactentibus, verba αὐτῶν τοῦ-
 τῶν demonstrant.

ἀγροπυλίας | *ἀγροπυλίας* Vat. H.
ἀγροπυλίας Flor. ACTV.

τῶν ἄλλων πόρον] τῶν ἄλλων
 πόρων Vat. H. Flor. V. perpe-
 ram.

τίθειαι] ταῖς τίθειαις Ang. B.
 Flor. R. τίθειαις Par. A. et a
 m. pr. Vind. F. Bekkerus, Astius
 in tert. ed. et Stallb. Cf. Vol. I.
 p. 56, a.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor. R.
 τροφοῖς] τροφῆς Vind. E.
 Has Ficinus cum illis coniungens
 aut Latinae linguae inopia com-
 pulsus tantum nutriciae posuit.

παραδώσουσι.] *παραδώσουσιν.*
 Bekkerus. *imperabunt* Fic.

ταῖς] τῆς, sup. αἰ, Vind. F.
γυναῖξι.] *γυναῖξιν.* Bekkerus.
ἐφεξῆς] ἐφ' ἐξῆς Ald. Bas. ab.
 τὸ δ' ἐφεξῆς — καὶ φρονήσεως.
 pag. 461. A. excerpit Stobaeus
 serm. CXV. p. 594.

δ] α, sup. vulgato, Ven. B.
προθυμούμεθα] *προμηθούμε-
 θα* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven.

PLATONIS OP. II.

C. et int. vera. B. Par. DK. Flor.
 TU. Stallbaumius in prima ed.
προθύμεθα Vind. F. Ang. B.
 Flor. R. Stob. quod sibi non dis-
 plicare ideam Stallb. in sec. ed.
 demonstravit. Vulgata lectio vera
 et a Ficino non male explicata
 est: quod maxime intendimus.
 Socrates magno cum studio et
 cupiditate hanc rem exponit, ut
 ipse p. 458. A. confitetur. *προ-
 θυμείσθαι* plerumque cum verbis,
 sed interdum cum pronomiibus
 construitur. Vid. Heindorfius ad
 Lys. §. 11. Cf. Xenoph. Cyrop.
 VI. 1, 19: πάντες ἀνιστάμενοι
*συπροθυμείσθαι ταῦτ' ἔφα-
 σαν.* Apol. Socr. §. 9: ἔγωγε ταῦ-
 τα εὐδὲ προθυμείσομαι.

δη] δὴ ἦ, εἰ a m. s. super
 ἦ posito, Vind. F.
 ἐξ ἀκαζόντων] ἐξάκμ. Lob.
 ἐξάκμ. Vind. F. ἐξ om. Stob.
 Trinc.

δεῖν] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

Ἀληθῆ.] Aldus et Stephanus
 perperam hoc cum proximo γίνε-
 σθαι continent. In Lob. Mon.
 B. Bas. b. puncto interposito se-
 paratum, sed mutatae personae
 indicio, quod in codicibus pleris-
 que duobus punctis (:) in edi-
 tionibus (quamquam in Ald. Bas.
 ab. non ubique) littera maiuscula
 fieri solet, destitutum est. Duo
 puncta habent Par. A. Vind.
 BDEF. Ven. BC. Vat. B. maiu-
 sculam Stob. Bas. a. Astii secun-
 da et recentiores. Neque Fici-
 num vera distinctio fugit.

ξυνοδοῦ] ξυνοδοῦ Flor. AU. E

et a m. pr. Mon. B.
εἰκοσιν] εἰκοσι Vind. EF. Flor.
 ACRTV. Stob.

ἔτη] ἔτι Bas. ab.
γυναῖξι] *γυναῖξιν* Flor. T.

D

Τὰ ποῖα αὐτῶν; ἔφη. Γυναικὶ μὲν, ἣν δ' ἔγω, ἀρετα-

Τὰ ποῖα αὐτῶν;] Quis horum modus? Fic. Sed totius loci interpretationem Ficinianam adscripsi, quo magis eum liberius hic versatum et sententiam universam, non singula verba reddere conatum esse intelligatur. So. An non tibi quoque videtur moderatum adulti reboris tempus esse mulieri quidem annos viginti, viro autem triginta? Glau. Quis horum modus? So. Ut videlicet mulier a vigesimo aetatis anno incipiens usque ad quadragesimum pariat: vir autem, postquam acutissimum sui cursus vigorem transierit, annos scilicet triginta, inde usque ad annos quinque et quinquaginta procreet. In his annos scilicet triginta hand debite perspicuitatis gratia et secundum mentem Platonis a se adiecit, verba τῆ πόλις: ut supervacanea praeter scriptoris mentem omisit, Glauconis autem interrogationem talem fecit, qualem superioribus atque insequentibus convenire existimaret, verborum ipsorum rationem non habuit. Quae quomodo mihi intelligenda videantur, Vol. I. p. 174, a. significavi. Quum enim Socrates aptum tempus floris mulieri vicesimum, viro tricesimum aetatis annum esse dixisset, Glauco non quod omnino nesciret, quid Socrates sibi vellet, sed accuratorem eius rei expositionem desiderans quaerit, ad quaenam a mulieribus et viris praestanda respiciens aptum eis illud potissimum tempus dicat. Cui Socrates mulieri ad hoc aptum esse respondet, ut in publicum pariendi initio inde facto ad quadragesimum annum usque eo munere fungatur, viro autem, ut maxime proclivi vitae spatio decurso indidem publice generare incipiat et per viginti quinque annos deinceps officio satisficiat. τὸ ποῖον quem alibi, tum p. 459. A. eodem modo uberiori explicationi eliciendae inservire vidimus, ne-

que accusativi aut genitivi cum eo coniuncti causam dicere mihi necessarium puto. Non minus perspicuum videtur hac demum interpretatione adhibita et articali ad εἰκοσὶν ἔτη et τριάκοντα appositi, cuius idem usus est Tim. p. 21. A: ἔγγυς ἦδη τῶν ἐνενηκοντα ἔτων, et infinitivorum τλάττειν et γεννᾶν rationem constare. Denique sic consentaneum habemus, quod Leg. L. III. p. 721. A. B. et VI. 785. B. de tempore matrimonii viris inmundi praescribitur; cui quod repugare videtur praescriptam VI. 772. D. ita conciliari potest, si a quinto et vicesimo aetatis anno circumspicere uxorem iuvenis iubeatur. Verba enim sunt haec: ὅποτε τις οὖν καὶ ὀφνηκία τῶν κέντι καὶ εἰκοσι γεγονότων ἔτη σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων κατὰ νόον ἑαυτῶ καὶ κρένοντα εἰς παιδων κοινωσίαν καὶ γένεσιν ἐξευρησθῆναι πιστεύει, γαμίστω μὲν πᾶς ἐνδοξ τῶν κέντι καὶ τριάκοντα ἔτων· τὸ δὲ κρένον καὶ τὸ ἀρμόττον εἰς τῆ ζῆταίν, πρώτον ἐκακοσάτω. Aliter de nostro loco statuit Schleiermachers, cuius interpretatio haec est: Dünkt dir das nun auch die rechte Zeit der vollen Kraft, zwanzig Jahre für die Frau und dreissig Jahre für den Mann? — Aber welche? — Dass die Frau mit dem zwanzigten Jahre anfangend bis zum vierzigsten dem Staat gebühre, der Mann aber die Zeit der grössten Stärke im Laufen übergehen lasse, und von da an dem Staat erzeuge bis zum fünf und funfzigsten Jahre. Scilicet τῆς ὀφνηκίης δόξου ἀμύνη proprie dictam autumat et quia viginti illis et triginta annis non tempus ineundi, sed spatium obeundi matrimonii definitam a Socrate putat, virum supra viginti quinque annos natum vulgo ad cursum tardiozem visum statuere cogitar, ut si quis eorum duntaxat, qui

461 μένη ἀπὸ εἰκοσιετίδος μέχρι τεσσαρακονταετίδος τίττειν

valetudinis, non victoriae causa currerent, minus iam valere currere diceretur, cum statim omnes viginti quinque annis maiorem esse intellexerint ideoque Socrati pro illo aetatis anno hanc debilitatem nominare licuerit. Quod etiam si credibile esset, tamen non hic erat tali designationi locus, nisi forte ob id ipsam, quod cursui minus idonei forent, ad nuptias idoneos visos credimus. Ac vereor equidem, ne illa interpretatio nullo alio fundamento nitatur, nisi verbis τὰ κοῖτα εὐτῶν ita intellectis, ut primo aspectu intelligenda videntur: quoniam sunt isti viginti mulieris, triginta viri anni? quibus ita responderi par erat, ut initium et finis certo demonstraretur; quod quum in priore parte propriis verbis factum esset, idem in altera Schleiermacherus desiderasse eamque ob rem metaphoricum illorum verborum sensum parum aptum indicasse videtur. Certe ipsa primae iuventutis comparatio cum prima stadii parte, quam celerrime emitti cariores solent, nulla ratione improbari hoc loco potest, quippe quae causam significet, cur eam aetatis partem transactam esse oporteat, priusquam liberis procreandis opera detur. Nam vitae ἀκμή sive flos duplex est, prouti vel motu concitari homo vel constituisse corpore et mente cogitatur. Hanc Plato ἀκμήν σώματος τε καὶ φρονήσεως, illam τὴν ἐξουσίαν δρόμον ἀκμῆν appellat, qua vigente ac fervente minime talis esse solet vir, qualem Leg. L. VI. p. 775. et alibi in nuptiis requirit, cui consentit Aristoteles Polit. L. VII. c. 14. p. 251. Goettl. Ad rem igitur aptissima est comparatio. Neque vero neminum et verborum a curriculo ad vitam translatorum insolens est usus. Sic νάρπτερον βίον et τέλος βίον tragici dicunt, quorum locos indicavit Menckius ad Eurip.

Hippol. 86. βαλβίδα λυπηρὰν βίον legimus Medaeae v. 1240. Pers. ad senectutem pervenire ἐλθεῖν λυπηρῆς ἐς δρόμον ἡλικίας incerto poetae dicitur apud Iacobsum anim. in anthol. Vol. III. p. 3. p. 651. Alia eodem pertinentia collegit Dissenius ad Pind. Boeckh. p. 404. Quod genus loquendi non ita assurgere supra pedestris orationis et Platonicae modum arbitror, ut propterea verba ἐκιδὴν τὴν ἐξουσίαν δρόμον ἀκμῆν παρῆ ex poeta aliquo petita censeam, quae Stallbaumii opinio est, qui in reliquis cum Schleiermachero facit, sed illa non proprie dicta agnoscit.

Γυναῖκ] — πεντακαιεντημοταέτος] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. Sch.

μὲν] δὲ ταῦτα Ursini, cod. Theod.

εἰκοσιετίδος] Ita Par. A. Ang. B. Vat. H. εἰκοσιετίδος Vind. KF. Flor. ACV. Stob. et a m. pr. Ven. B. εἰκοσαετίδος Eus. Theod. εἰκοσιετίδος Astins in secunda ed. εἰκοσαετίδος. reliqui codices et editiones. Quam praecipue Atticistarum de non mutanda numeralium in compositis terminatione, de quo Maithairius pag. 47. ed. Sturz. et Lobeckius ad Phryn. p. 407. conferendi, codex optimus cum assecis suis (Vat. H. Vind. E.) et cum duobus diversae familiae adscriptis (Ang. B. Vind. F.) suffragetur, parere non dubitavi. De accentu autem, quem praeter grammaticos modo significatos Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1375. ab Atticis ita positum tradit, accusativus ἐξέτω Leg. L. VII. p. 794. C. in omnibus libris existans dubitationem nullam relinquit. Ab oxytone enim ἐξέτιδα fieri debuit. Et Aristoph. Lys. 648. δευτέρος etiam Bekkerus edidit, qui hoc loco praeter consuetudinem vulgatae tenax fuit et Stallbaumiana

τῇ πόλει, ἀνδρὶ δὲ, ἐπειδὴν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῆ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι 461 πεντεκαιπεντηκονταίτους. Ἀμφοτέρων γοῦν, ἔφη, αὕτη ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. Οὐκοῦν ἴαν τε πρῶτος τούτων ἴαν τε νεώτερος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἄφηται, οὔτε ὀβιον οὔτε δικαίον φήσομεν τὸ

Astiumque in tertia ed. tenaces fecit.

μέχρι τετταρακονταίτιδος] om. Lob. Vind. B. Vat. M. Theod. in quo tamen ab Ursino suppleta sunt. Accentum nominis vulgo in penultima positum secundum Par. A. Vind. F. Vat. B. Ang. B. qui τετταρακοντούτιδος habet, et Eusebium retraxi. ττ pro σσ in Par. A. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. scriptam et a Bekkero restitutam est. Astius in sec. ed. τεσσαρακοντούτιδος scripserat, in tertia Bekkero obtemperavit.

δὲ] δ' Theod.

δρόμον] δρόμον Eus. Bas. ab. δρόμην Stob. cod. A. δραμόντι Ursini codex Theod.

τὸ ἀπὸ τούτου] Haec in unum contrahunt Vind. BDE. in duo Mon. B.

πεντεκαιπεντηκονταίτους] Codices mei et editiones ante Bekkerum hoc in plura divisum habent, Mon. B. cum Flor. U. πέντε καὶ πεντηκοντοῦ ἔτους, Lob. Vind. BD. Eus. et tacentibus de Par. K. Bipontinis editiones πέντε καὶ πεντηκονταίτους (Astii sec. πέντε καὶ πεντηκοντούτους) Vind. EF. Stob. cod. B. et unus Ursini codex Theod. πέντε καὶ πεντηκονταίτους. In altero Ursini codice erat πέντε καὶ πεντηκονταίτων. Bekkerus praeter supra positam Monacensis libri discrepantiam nihil nisi πεντεκαιπεντηκονταίτους ex Vat. M. affert, quod ipsum in Theodoro vulgatum est. Neque Stallbaumius reliquorum Florentinorum mentionem facit, ut hi quoque divisionem haud dubie vitiosam habere videantur.

Ἀμφοτέρων] Ficinus ad σσ⁴⁶¹ματος et φρονήσεως retulisse ideoque non expressissime videtur: *Profecto in iis actatibus vigor animi corporisque consistit.*

γοῦν] οὖν Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀκμῇ] ἡ ἀκμῇ Lob. Vind. BD.

τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεως Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. Lob. εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων e corr. *generationem in communi Fic.*

φήσομεν] θήσομεν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. φήσομεν cum θη super φῆ Vind. D. Ven. B. Cf. ad B.

φινύοντος] φυνύοντος Vind. E. φινύοντος Vat. H. φύνοντος Vind. F. φύνοντος Ang. B. Flor. T. In Vind. D. a m. pr. vulgatum erat, sed a m. s. φυνεύοντος scriptum est, quod Astius in pr. ed. exhibuit, in tertia item, nisi fallor, exhibere volens typethetae culpa φυνεύοντες dedit, fortasse offensus verbo ποῖσico, quod tamen Leg. L. VIII. p. 879. D. (φινύσαι καὶ τεκεῖν) sine nota intactum reliquit. Genitivus pendet ab ἀμάρτημα.

ὄς] Huic in Vat. B. a m. sec. δ' additum.

ἴαν] ἴαν Vind. E.

λάθη] Mon. B. a m. s. ρ inter ultimam et penultimam litteram superscriptum habet.

γεννήσεται] Ita Par. A. Vind. DF. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACRTV. Vulgo γενήσεται, quod quum ita demum aptam sit, si nascendi significatione accipiatur, alteram lectionem a codicibus firmiorem, quae idem significat, praetuli. Si non latuerit foetus praeter legem susceptus, ne in

ἀμάρτημα, ὡς παῖδα φτυόντος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γενήσεται οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φῦς, ἀς ἐφ' ἑκάστοις τοῖς γάμοις εὐξονται καὶ ἰσρειαὶ καὶ ἰσρεις καὶ ξύμπασα ἢ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὀφελίμων ὀφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐγγόνους γίγνεσθαι, ἀλλ' B ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρασίας γεγυνώς. Ὁρθῶς,

lucem quidem edetur, sed antea opprimetur, quemadmodum infra C. de alio genere praecipitur; si latuerit, edetur quidem, sed infausto omine, quippe non inter sacrificia satus. Utrum Ficinus legerit, non apparet, quum verbum participio φῦς iunxerit et pro duobus unum orietur parum accurate posuerit.

οὐχ] οὐκ Bas. b.

φῦς, ἀς] φύσας Vind. F. Ven. C. φήσας, sup. φύσας, Par. K. φησας cum ὕ sup. η et int. vers. addito φῦς super vacuo spatio Vat. B. φύσας ἀς Par. A. θύσας ἀς Vind. D (vulgato in margine adscripto) E. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφ'] om. Vind. D (in margine habet.) E. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. „pro γφ habet Par. A.“ Bekk.

ἐκάστοις] Hinc Vat. B. a m. s. γὰρ additum habet.

ἰσρειαὶ] ἰσρεια Ang. B. Vat. M. editi ante Astium.

ἐξ ὀφελίμων] ἐξωφ. Vind. F. ἐξ ὀφελήμων Vind. E.

ἀεὶ] om. Fic.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. (Flor. U.) editiones ante Astium, tacentibus Bip.

B ἀκρασίας] ἀκρατίας Vind. F. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et in tert. ed. Astius. ἀκρατίας Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BHM. Par. DK. Flor. ACTUV. Stallbaumius. incontinentia Fic. Ego editionum ante Bekkerum scripturam auctoritate Par. A. Ven. BC. Vind. E. restitui, quia dissoluta impudensque licentia, de qua hic sermo est, nomine κράσεως et temperamentū contrarium significante aptissime notari vide-

batur. παρὰ τὸ μὴ συγκεκριῶσθαι s. συγκεκριῶσθαι (κειραῶσθαι, quod Lehmannus Luciani T. VIII. p. 206. pro vulgato κειραῶσθαι ex editione quadam Basileensi repetiit, vitiosum est.) dictam ἀκρασίαν lexicographi veteres, Hesychius, Suidas, Bekkerianus anecd. p. 366, 12. et Phaborinus agnoscunt, cognatamque τῇ ἀκολασίᾳ et tamen diversam faciunt Suidas et Phaborinus, qui etiam adiectivum ἀκράσιος inde derivatum norunt. Atque hos non sui aevi consuetudine deceptos veteribus affinxisse aliquid, quod eis inauditum esset, fidem faciunt codices et editiones Demosthenis et Aeschini consensu ἀκρασίαν exhibentes Olynth. II. p. 22. §. 18. Bekk. (τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, ubi vel μέθης vocabulum de mutatione cogitare vetat.) in Aristog. II. p. 103. §. 25. (εὐφῆσετε γὰρ τὴν μὴ [παρανομίαν] τὰ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀκρασίας καὶ τῆς κλονεξίας, τοὺς δὲ τὰ τῆς φρονησεως καὶ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἔργα διαπρατομένους) in Timarch. pag. 281. §. 95. (ἡ δὲ βδελυρὰ φύνει καὶ ἀνόσιος ἢ τοῦτον ἀεὶ τῶν ἀπῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἔτρονον ἐφ' ἑτέρω ἐπίταγμα ἐπέταττε) ut de Aristotelis et recentiorum locis una cum illis a Lobeckio ad Phrya. p. 525. allatis taceam. Quod autem Phrynichus app. soph. p. 20. (Bekk. anecd. p. 21, 21.) ἀκρασία damnat et ἀκρατία dici iubet, non ad hoc nostrum, cuius α longum est, sed ad alterum ἀκρατέω perperam et contra ana-

ἔφη. Ὁ αὐτὸς δὲ γ', εἶπον, νόμος, εἴαν τις τῶν ἐπιγεννηάντων μὴ συνέρξαντος ἀρχοντος ἀπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγνον καὶ ἀνίσρον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι. Ὁρθότατα, ἔφη. Ὅταν δὲ δῆ, οἶμαι, αἱ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες

logiam ductum pertinet, quo usus est M. Argentarius epigr. 16. p. 245. T. II. Anthol. Iacobs. ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γέυεται ἀκρασίας, quod neque cum Stephano in thes. et Wyttenbachio anim. in Plut. I. p. 209. per syncopen factum ex ἀκρατησία, neque cum Poppono prol. in Thuc. I. p. 243. Thucydidi aliisque probis scriptoribus velut synonymum ἀκρατείας potius, quam ἀκρατία usurpatum dixerim. ἀκρατία mihi ab ἀκράτεια non aliter, quam εὐσεβία ab εὐσεβεία et ἀφελία ab ἀφέλεια, de quo Vol. I. p. 20, b. dixi, differre videtur, et ἡδονῶν ἀκρατία Tim. p. 86. D. vulgata et codicum tantum non omnium lectio vera, ἀκρατίας τῶν πράξεων Gorg. p. 525. A. secundum potiores libros a Bekkero in ordinem receptum est. Qui si nostro loco idem exhiberent, equidem sequi non dubitasset.

τῶν] om. Par. K.

συνέρξαντος] ξυν. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 42, b. 44, b. 95, b. 233, a.

ἀνέγγνον] innocetum Fic.

καὶ ἀνίσρον] om. Mon. B.

φήσομεν] Ita Par. A; Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. asseremus Fic. φήσομεν cum φ super φ Vind. D. Ven. B. φήσομεν reliqui codices editique ante Bekkerum, quod ad verba ὁ αὐτὸς δὲ νόμος respicienti alicui fortasse praefendum videtur. Sed haec ipsa verba illo spectant, quod supra dictum est, οὔτε ὄσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἀμαρτήμα, h.

e. peccatum non leve, sed facinus impium et iniustum esse dicemus; quod qui dicit, haud dubie gravissime de facinore pronuntiat et omnibus eo interdicat. Iam nostro loco similiter de alio facinore statuendum Socrates ait, eiusque iudicii rationem reddit: spiritum enim et sponsallorum ac sacrorum beneficium orbatum civitati filium ab eo exhiberi dicemus. Invat hic ad praestantiam codicis Parisiensis quasi digitum intendere, cuius a vestigiis aberrantes eosdem in eodem verbo librariorum supra a vero aberrantes habuimus, quos hoc loco cum eo verum videmus tenuisse.

τῇ πόλει] τῆς πόλεως, sup. vulgato, Par. K. om. Fic.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

ἔφη — ἀφήσομεν] om. Vat. B.

Ὅταν — ἐθέλωσι] citant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIII. p. 941. hoc prooemio usus: τὰ δὲ ἐξῆς οὐ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ θρήνων ἄξια καὶ πυρὸς τοῦ παγκάλους ἀναλίσκοντος νόμου. λέγει γὰρ ταῦτα: Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες οἷ τε ἄνδρες τοῦ etc. quorum ad extrema Ursinus hanc varietatem adnotavit: γυν. καὶ οἱ ἄνδρες. ἢ ἄνδρες τοῦ.

ἐβῶσι] ἐβέῳσι Bas. b.

ἀφήσομεν] φήσομεν Ald. Bas. ab. et codices omnes uno fortasse excepto Flor. U. quem Stallbaumius discrepare a Stephano non ostendit. Etiam Ficinus dicemus. Veram lectionem ab Eusebio et

τοῦ γεννῆν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀρήσομεν πον ἐλευθέ-
ρους αὐτοὺς συγγινεσθαι ᾧ ἂν ἐθίλωσι, κλήν θυγατρὶ
καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω C
μητρὸς, καὶ γυναῖκας αὐ, κλήν υἱῶν καὶ πατρὶ καὶ τοῖς
τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἦδη

Theodoreto servatam Stéphanus tacito et incertum utrum de coniectura; an ex illis restituit.

πον] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. πῶς duo Theod. codices Sylburgii, ὅπως Ursini liber.

ἐλευθέρους αὐτοὺς] αὐ. ἐλ. Ven. B. In Vat. B. ὁδὲ a m. n. interpositum.

συγγινεσθαι] συγγιν. Theod. συγγιν. Vind. E. cum γ inter ε et ν superscripto et Ursini cedex Theod. συγγιν. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγινεσθαι Vind. F. γινεσθαι Vat. B.

ᾧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. RTV. Vat. M. et a m. pr. B. εἰς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Theod. ὁ Vat. H. Flor. AC. et margo Vind. D. ἡ Ven. B. Vind. E. Euseb. Ficinus et editiones omnes. Masculinum ᾧ item ut proximum αὐτοὺς ad utrumque sexum relationem ferri adeoque praeferrī posse videtur, ne mulierum mentionem initio periodi parum apte factam statuere cogamur; exceptionis autem priorem partem ad viros spectare per se apparet, neque significationem eorum post κλήν desidero. συγγινεσθαι ad mulieres non minus, quam ad viros quadrat et a Polluce V. 92. sine discrimine cum aliis utriusque sexui communibus verbis refertur. Usus tamen viris potissimum assignavit: de muliere unum tantum locum in prompta habeo, Antonini Liber. c. 41. p. 179. Teuch. de Cephalo Procrin tentante per hospitem, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο. Sed ipsum grammaticorum silentium et verbi

origo ac significatio exemplis ut non indigeamus facit.

ἐθίλωσι.] ἔλωσι Vind. F. ἐθίλωσιν Mon. B. a m. pr.

κλήν] κλήν Vind. E.

γυναῖκας] τὰς γυναῖκας Ven. C. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum, quam lectionem Astius in tert. ed. tenuit, ut debebat, quum in superioribus ἡ tenuisset et αὐτοὺς ad soles vires retulisset. Nobis vero, qui αὐτοὺς utrosque designare statuerimus, hic quoque optimum codicem sequi et γυναῖκας pro θεῶν αὐτῶν γυναῖκας εἶσω accipere licet.

αὐ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς] ταῖς Lob. Vind. BD. Vat. HM. In Vind. F. ο cum litara scriptum.

τούτων] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. eorundem Fic. τῶν νοιούτων reliqui cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. quoque ed. quod ita defendi potest, ut eos significare statuatur, qui, quum filii patresve ipsi non sint, secundum infra dicta instar eorum haberi debeant. Sed alterum hoc loco magis perspicuum et tamen eiusdem significationis, si requiratur, capax est.

τὸ ἄνω] τῷ ἄνω Vind. E.

γ'] γε Lob. Vind. BD. γὰρ Par. K. sec. Bekk.

πάντα διακλιευσάμενοι προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κήμη μῆδέ γε ἔν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσθαι, οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ. Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· κατ' εἰρησῶν δὲ καὶ θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς διαγνώσκονται ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μῆνι καὶ ἑβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσερεῖ τὰ μὲν ἄρθενα νείεις, τὰ δὲ θήλεα θυγατέρας, καὶ ἐκεῖνα ἐκείνον πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ

διακλιευσάμενοι — τοιούτῳ.] laudant Eusebius et Theodoretus l. c.

προθυμείσθαι] Sylburgius ad Theod. προμηθεύσθαι aptius censebat. Solet enim fere studium, quod verbo προθυμείσθαι significatur, ad efficiendum, non, ut hic, ad evitandum et cavendum tendere ideoque verbo ipsi infinitivus sine negatione coniungi. Sed nihil ob stare videtur, quo minus, ut ἐθέλειν μὴ κακὸν εἶναι et similia dicantur, ita et προθυμείσθαι μὴ ἐκφέρειν dici potuerit: studiosse operam dare, ut ne cesserant.

μὲν] om. Theod. Sed in Ur- sini libro erat.

μηδ' εἰς] μὴ δ' εἰς Mon. B. Ald. μηδεῖς Vind. F. μηδ' εἰ Vind. E. μὴ εἰς Euseb. Theod. probantibus Astio in sec. Stallbaumio in pr. ed. Atque Astius etiam in tertia μὴ sibi magis placere ostendit, Stallbaumius vero in sec. nihil de eo dicit. μηδὲ, ne quidem, satis vulgare et h. l. imprimis aptum est ob illud μάλιστα μὲν.

κήμη] Id cum reliquis Mon. B. sed correctus, et in margine γο κήμη a m. pr. exhibet. Itaque ante correctionem aliud habuisse necesse est, quod nunc recognosci nequit.

μηδέ γε ἔν] Ita Par. A. μηδέ γ' ἔν Vind. E. Vat. H. Flor.

ACTV. μηδὲν reliqui codices, Eusebius, Theod. et editiones. Quum et magnitudo cautionis h. l. satis apte significari et μηδὲν facile ex μηδέ γε ἔν, hoc vero ex illo vix oriri potuisse videatur, Atticos autem inter omnes constet οὐδὲ εἰς et μηδὲ εἰς ubi negatio augenda esset usurpasse, optimum codicem pro interpolato abūcere non sustinui, quamvis alterum particulae γε inter μηδὲ et εἰς interpositae exemplum frustra quaesivi. Nam quod Schneiderus Viniariensis Sophocli Oed. Tyr. 276. impertivit, οὐδέ γ' εἰς δύναται ἀνήρ, id soloecum est. Sed quum non solum μηδὲ, sed etiam ἔν subiici sibi encliticam γε patiar, interposita ea non magis offendor, quam particula ἂν, quae saepe istum locum obtinet.

τι] τις Ang. B. Flor. R. Theod.

τιθέναι] ἐκτιθέναι Euseb. editique ante Bekkerum.

λέγεται· κατέρας] λέγεται. Πατέρας editi ante Astium. In Ald. tamen κατ. minuscula scriptum.

Θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες] matres et ceteri cognati, quos memorabas Fic. Pro ἔλεγες Vind. E. ἔλεες habet.

ἀφ'] ἐφ' Lob. Vind. B. Vat. D. M.

ἑβδόμῳ] ἑβδόμη lidem.

γένηται] γένοιο Flor. T.

τούτων ἕγωνα καίδων καίδας, καὶ ἐκείνα αὐτοὺς ἐκείνους
πάππους τε καὶ τηθὰς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γε-
γονότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγέννησαν,
ἀδελφὰς τε καὶ ἀδελφούς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, Ε
ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι· ἀδελφούς δὲ καὶ ἀδελφὰς δάσσει
ὁ νόμος συνοικεῖν, ἵαν ὁ κληρὸς ταύτῃ ἐνυμπίκτῃ, καὶ
ἡ Πυθία προσαναίρη. Ὁρθότατα, ἣ δ' ὄς. Ἡ μὲν δὴ
κοινωνία, ᾧ Γλαύκων, αὐτῇ τε καὶ τοιαύτῃ γυναικῶν
τε καὶ καίδων τοῖς φύλαξί σοι τῆς πόλεως· ὡς δὲ ἐπο-
μένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ καὶ μακροῦ βελτίστη, δεῖ δὴ

οἰεῖς] υἱοῦς Lob. Vind. BD.
Vat. M.

δὲ] om. Lob. post θήλεα Vind.
D.

θήλεα] θήλαια Vind. F. Flor.
R. θήλαια Bas. ab.

δὴ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἐκείνα αὐτοὺς] ἐκείνοι αὐτοὺς Ang. B.
ἐκείνου αὐτοὺς Par. A. Ven. C. Vind.
F. Vat. H. Flor. AC. in quo ve-
teris scripturae EKEINAT ve-
stigium cernere mihi videor. ἐκείνῳ
αὐτοὺς Parmen. p. 154. E. ex Coislin.
Bekkerus recepit.

τηθὰς] Ita Par. A. Vind. F.
Ang. B. Flor. R. τιθὰς Vind. E.
τιθὰς cum τ super θ Ven. C.
τιθὰς Vat. H. τιθὰς reliqui
cum editionibus ante Bekkerum.
τήθας Astius in tert. ed. quem-
admodum apud grammaticos fere
legitur. Timaeus p. 256: τήθη·
μάμμη. Bekkeri δικῶν onomast.
anecd. p. 193, 33: τήθη· πα-
τρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, ἣν μάμ-
μην καλοῦσιν. cf. lex. ib. p. 309,
29. ΤΗΘΗ, αἰα, bis memini le-
gere in Boeckhii Inscript. Vol. I.
p. 685. n. 1449, 8. et p. 915.
n. 558, b. 3. Inde ἐπιτήθη, ἣ
μήτηρ τῆς μάμμης, Bekkeri lex.
anecd. p. 254, 10. et alibi. Cf.
quos Vol. I. p. 56, a. de altero
hic ante Bekkerum vulgato disse-
rentes laudavi, qui accentum in-
stabilem esse docent. Itaque non
est quod codici repugnatur.

δ'] δὲ Vind. F.

αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐ-
τῶν] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες
αὐτοῦ. Lob. Vat. B. et a. m. s. Ven.
B. οἱ πατέρες καὶ μητέρες αὐ-
τοῦ. Vind. BD. Vat. M. patres ipso-
rum matresque Fic. Non sine
ratione Plato et supra B. et hic
matres priori loco posuisse vide-
tur, quippe quarum ex aetate
potius, quam ex patrum, utrum
sorores et fratres necne essent,
diudicari deberet.

δ] om. Bas. b.

κληρὸς] κληρῶν Lob. Vind. B. E
Vat. M.

ἐνυμπίκτῃ] συμκ. Mon. B. (Par.
DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. UV.)
Ald. Bas. ab. Steph.

προσαναίρη] προσαναίρη Vind.
B. Flor. ACRT. προσαναίρει
Vind. F.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind.
F.

Ἡ μὲν δὴ — καλὰ. 465. E.]
excerpsit Stobaeus serm. XXXXI.
p. 255. sqq. cuius tamen in co-
dice A. priora usque ad μάλιστα,
ἐφῆ. 462. A. desunt.

αὐτῇ τε καὶ] om. Fic.

ὡς δὲ] om. Lob. Vind. B. Vat.
BM. ὡς Vind. F. Ven. C. Par.
DK. secund. Bekk. Stob. (ὡς δὲ
margo Gesn. unde Gaisfordius
recepit.) ὡς δὴ Vind. E.

βελτίστη] βελίστη Stob. Gesn.
Ald. Bas. ab.

δεῖ] δ' εἰ Vind. F.

τὸ μετὰ τοῦτο βεβαίωσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ κῶς
 462 ποιῶμεν; Οὕτω νῆ Δία, ἢ δ' ὄς. Ἄρ' οὖν οὐχ ἦδε
 ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρεῖσθαι ἡμᾶς αὐτούς, τί ποτε τὸ
 μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευῆν,
 οὐ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νό-
 μους, καὶ τί μέγιστον κακὸν, εἶτα ἐπισκέψασθαι, ἄρα
 ἂ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἕλκος ἡμῖν
 ἀρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοσσιῶ; Πάντων μάλ-
 ιστα, ἔφη. Ἐχομεν οὖν τι μείζον κακὸν πόλει, ἢ ἐκεί-
 B νο, ὃ ἂν αὐτὴν διασῃ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς; ἢ

τὸ μετὰ τοῦτο] *tamquam unum*
 exhibent Lob. Vind. BDE. *tam-*
quam duo Mon. B. Ald. Bas. ab.
 τὸ μετατοῦ Vind. F.

ποιῶμεν] *ποιούμεν* Vind. F.
 a m. pr. editiones ante Bekkerum,
taentibus Bip. (*an quid*) *age-*
mus? Fic.

462 Οὕτω] οὐ τὸ cum litura Vind.
 F.

ἢ δ' ὄς] *om.* Vind. F. Ang. B.
ἐρεῖσθαι] Ita Mon. B. Stob.
 Trinc. Gesn. *ἐρεῖσθαι* Lob. Vind.
 BDEF. Stob. Gaisford. editiones
 ante Bekkerum.

ἔχομεν] *om.* Par. K. *εἔχομεν*
 Vind. E. Flor. ACR. In Vind.
 F. *ἔχομεν* cum litura in prima
 scriptum.

οὐ] οὐ Vind. F. Par. D. ὁ
 margo Par. D.

δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. AC. et
 a m. pr. Vind. E. Idem et *στοχα-*
ζόμενον pro *στοχαζόμενον* Gais-
 fordus in Stob. cod. A. legi te-
 statur, cui haec priora doctae
 dixerat. Itaque ad codicem B.
 utrumque referendum videtur.

καὶ τί] καὶ τι Stob. Trinc.
 ἄρα] ἄρα Vind. F. Stob. Trinc.
 Ald. Bas. ab. In Stob. Gesn.
 Gaisf. Ald. Steph. Ast. pr. et sec.
 signo interrogandi, in Stob. Trinc.
 Bekkeri et prima Stallbaumii ed.
 nulla interpunctione a proximo
ἐπισκέψασθαι distinctum est.

ἂ] Ante hoc Stob. Trinc. Bek-
 kerii, Stallb. prima et Astii tertia
 ed. comma habent.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. Stob.

ἕλκος] εἶδος Flor. T. *ὄχνας*
 Stob. cod. B.

ἀρμόττει] ἀρμόττειν Vat. H.
 Flor. A.

τῷ] τὸ Lob. τὸ Vind. DEF.
 Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἀναρμοσσιῶ] Pollux III. 58:
καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀναρ-
μοσσιῶν. Cf. Soph. p. 253. A.
 261. E. Leg. III. 718. B.

τι] τί Vind. F. Stob. τὸ Stob.
 cod. A.

πόλει] πόλεως Par. K. Bas. b.
 ἢ ἐκείνη] *om.* Vind. B. Vat.

M. ἢ *om.* Vind. D.

ἂν] *om.* Par. K. sec. Bip.

αὐτῆν] αὐτὴ Lob. Vat. M. et
 a m. pr. Vind. B.

ποιῇ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Ven. B. Vat. M. Flor.

CTU. et a m. s. Par. A. *ποιεῖ*
 Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Par.

K. Ang. B. Flor. ARV. Stob.
 (Gaisf. *ποιῇ*) *ποιεῖ* Par. D. Ald.

Bas. ab. Steph. Ast. pr. Idem
 Astius in sec. indicativum omisso

ἂν praeferebat, in tertia Bekke-
 rum secutus est.

ὁ ἂν] ὁ δὴ Stob. Sed ὁ δεῖ B
 cod. A.

ξυνοδῇ] *ξυνοεῖ* Par. A. Lob.
 Vind. E. Vat. BH. Ven. C. Flor.

ACY. Stob. *ξυνοδῇ* Vind. F.
καὶ — ξυνοεῖ] bis deinceps

leguntur in Vind. E.

ποιῇ] Ita Lob. Vind. BDE.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par.

K. Ang. B. Flor. RU. et a m. s.

μείζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυνηθῆ τε καὶ ποιῆ μιαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἢ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνηθεῖ, ὅταν ὅτι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γυγνωμένων τε καὶ ἀπολλυμένων παρακλησίως χαίρωσι καὶ λυκῶνται; Παντάσῃ μὲν οὖν, ἔφη. Ἡ δὲ γὰρ τῶν τοιοῦτων ἰδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ μὲν περιαλγῆς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καθήμασι τῆς C πόλεως τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει; Τί δ' οὐ; Ἀρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε φήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ

Par. A. ποιῆ Vind. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. Stob. ποιῆ (Par. D. Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ant. pr. — Aristoteles Polit. L. II. c. 1. pag. 28. Goettl. ἔχει δὲ δυσχερείας ἄλλας τε πολλὰς τὸ πάντων εἶναι τὰς γυναῖκας κοινὰς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετηθεῖαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σακράτης, οὐ φαίνεται συμβαῖνον ἐκ τῶν λόγων. ἔτι δὲ πρὸς τὸ τέλος, ὃ φησὶ τῇ πόλει δεῖν ὑπάρχειν, ὡς μὲν εἴρηται νῦν, ἀδύνατον, πῶς δὲ δεῖ διαλεῖν; οὐδὲν διώρισται. λέγω δὲ τὸ μιαν εἶναι τὴν πόλιν πᾶσαν, ὡς ἄριστον ὅτι μάλιστα λαμβάνει γὰρ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σακράτης.

ξυνηθεῖ] ξυνηθεῖ εἰ Vat. B. ὅτι μάλιστα] μάλιστα Stob. cod. B. ὅτε μάλιστα Bas. b. πολῖται] πολῖται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. (non Gaisf.) λυκῶνται] λυκῶνται Stobaeus Trinc.

ἰδίωσις] Antiatticista Bekkeri anecod. p. 100, 21: ἰδίωσις Πλάτωνος τετάρτῃ Πολιτικῶν. quod huc pertinet. Cf. ἀλλοίωσις et ὁμοίωσις p. 454. C.

ὅταν] In Vind. F. prima syllaba deleta.

γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. γυγνώσκωνται Stob. Trinc.

καθήμασι] καθήμασι Stob. Trinc.

C τῆς] τοῖς Vind. F. τῇ] om. Vat. H. Post πόλις vulgo punctam faciunt. Sed hu-

ius enuntiationis forma eadem est, quas proxima.

Τί δ' οὐ;] τί μὴν: Vind. D. Ἀρ'] ἄρ Vind. F. Mon. B. (qui in superioribus quoque aliquoties ἄρ' exhibet pro ἄρ') Flor. RU. Stob. Trinc. Gesa. Ald. Bas. b. Ἀρ' Bas. a. Ex hoc autem — Fic. Idem Stephanus annot. p. 21. in alia ista, quam tandem invenisse dicit, huius loci lectione positum fuisse ostendit, non ἄρ' ut sit interrogatio. Scilicet apud Cornarium, cuius eclogis illam lectionem debebat, pag. 774. ἄρ' expressum est, sed ἄρ' veluisse Cornarium ex eius interpretatione apparet: Numquid ex hoc —?

τοιόνδε] τοιοῦτον Stob. cod. A. τὰ τοιάδε φήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro τὰ Stob. cod. B. τῇ habet, τε in Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. deest. Respexerunt huc Plutarchus et Iamblichus, locis ab Antio et Stallbaumio laudatis, Plutarchus mor. p. 140. D: ὁ Πλάτων φησὶν εὐδαιμόνια καὶ μακαρίαν εἶναι πόλιν, ἐν ἣ τὸ ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν ἦμισα φθέγγομένων ἀκούουσι. 484. B: μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων παρῆναι τοῖς πολῖταις τὸ ἐμὸν ἔκαρτεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. 767. D: ὃ δ' ἂν Ἐρως ἐπισκήψῃ καὶ ἐκικνεύσῃ, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐκ ἔχει καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Iamblicus de vita Pythag. c. 39.

ἔμὸν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταῦτά; Κομίδῃ μὲν οὖν. Ἐν ἧτινι δὴ πόλει πλείστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταῦτά τοῦτο λέγουσι τὸ ἔμὸν καὶ τὸ οὐκ ἔμὸν. αὕτη ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἡμεῖς δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει; ὅλον ὅταν πού ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἢ κόνινωνια, ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-

§. 167. ed. Kiessl. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἑνὸς σώματος καὶ μᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἔμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.

ταῦτά] ταῦτα Lob. Vind. BF. Stob.

Κομίδῃ — ταῦτά] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. Ven. C. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. qui quum in margine nihil nisi ὅταν ante λέγειν deesse et Ficinum hunc locum aliter legisse videri monuisset, in adnotatione, ut supra ostendi, Cornarii supplementum tamquam aliam lectionem atque eandem, qua usus sit Ficinus, apposuit: Καὶ μάλα γε. Ἐν ἧτινι οὖν πόλει οἱ πλείστοι πρὸς ταῦτό κατὰ ταῦτά. Id supplementum Astius, quum primum hos libros ederet, ob Ficini consensum (Glauc. Valde. So. In quavisque igitur civitate complurimi ad idem secundum eadem) pro genuino habens recepit; in secunda editione adhibito Stobaeo, qui locum integrum servavit, Cornarium non codice, sed Ficino duce usum intelligens ipse Stobaeum ita secutus est, ut pro δὲ, quod in eo erat, οὖν, pro sol τὸ αὐτό, quemadmodum idem habet, πρὸς ταῦτό cum Cornario scriberet et cum eodem articulum ad πλείστοι adderet; in tertia denique, quum quae Bekkerus aliter quam Stobaeus exhibuisset, qua auctoritate niterentur, nesciret, οὖν cum δὴ, quod Stobaei cod. A. praebebat, commutavit, sed πρὸς tenuit et ταῦ-

τό; ut magis Atticam fieret, littera v auxit, neque articulum ante πλείστοι abiecit. Bekkeri lectio ex Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. petita eadem in Vind. DEF. est, nisi quod hic initio κομίδῃ, Vind. D. ἐπιτοαυτὸ κατὰ ταῦτά habet, et in Florentinis omnibus, quibus in sec. ed. Stallbaumius singulatim enumeratis mentionem eorum adiicit, quae Stobaeus discrepantia habet, quum in prima hoc tantum ostendisset: „codices nostri et Stobaeus locum plenum exhibent.“ πλείστοι articulum non recipit, quum Socrates non id dicat, eam civitatem optime constitutam esse, in qua maximae civium parti communia ista sint, sed ut quaeque plurimos habeat communiter ista pronuntiantes, ita optime constitutam videri. ἐπὶ cum accusativo, quod Iamblichi verbis confirmari Stallbaumius observavit, mihi aliter, quam huic, qui idem spectantes intelligit, interpretandum videtur. Nam illud spectare, cuius obiectum solet per ἐπὶ cum accus. significari, cum consilio et efficiendi conatu coniunctum est, veluti quum Aristoteles Polit. L. VII. c. 13. pag. 247, 21. Goettl. legislatorem propterea, ὅτι κρατεῖν ἠσκησεν ἐπὶ τὸ τῶν πέλας ἀρχεῖν, laudandum negat; quod autem proprie dicatur spectare, βλέπειν, ut possit accusativo iunctam ἐπὶ habere, quoniam idem est, quod ὄμμα φέρειν, tamen plerumque dativo iunctam habet, neque vero per ellipsin reticeri ita poterat, ut λέγειν τι ἐπὶ τι is diceretur, qui comspecta re verbum aliquod de ea praedicaret. Equidem λέγειν

χήν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν D αὐτῇ, ἤσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήληθε μέρους κοινήσαντος ὄλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγῆ· καὶ περὶ ἄλλου ὄνουσιν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περὶ τε λύχης κονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαίζοντος. Ὁ αὐτὸς γὰρ, ἔφη·

τὸ ἐμὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem modo intelligo, quo φέθειν ὄνομα, φέρειν τι, ἐπὶ τὸ ὄν, ἐπὶ τὸ μὴ ὄν Soph. p. 237. C. D. dictum est, *appellationem seu nomen meum in eandem rem conferre, quod loquendi genus a Stephano in alia eiusdem loci parte inconsulte quidem requisitum nescio quo iure Heindorfius omnino ut inauditum reprobaverit. Sane ἐπὶ τοῦτον τὸν καῖδα λέγει τὸ ἐμὸν durius sonat, et dativum etiam nostro loco desiderans Wytttenbachius a Stallbaumio commemoratus communem dicendi usum sequebatur; sed aliquid tribuendum est interpositis verbis, quae dum pronuntiantur loquentis pariter atque audientis animus alio conversus nonnihil discrepans a primis verbum, modo ne proximis repugnet, non tam fastidiose recusat, quam lector facere amat. Similiter Iamblichum ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι dixisse statuo, in cuius verbis genitivum praefertenti Küstero Kiesslingius ἐπὶ τὸ αὐτὸ simul significare obicit, quod sic simpliciter dictum non probo. Ceterum pro ταῦτα Stob. Trinc. ταῦτα exhibet.*

λέγουσι] λέγουσι Par. ADK. cum editis ante Astii sec. quod Cornario offensionem non fuit. μὴ λέγουσι Mon. B. Stallbaumius in utraque editione de hoc loco tacuit.

ἐμὸν] ἐμὸν τε Ven. B.

οὐκ] om. Ven. C. et a m. pr. Par. D.

διοικεῖται] διοικεῖται Bas. b.

ἦτις] εἰ τις Vind. DEL. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ὄλον δταν] porro quotiens Fic. Ante haec signum interrogandi posui motus verbis Glauconis infra D. τοῦτο, ὃ ἐρωτῆς.

τοῦ] om. Ven. B. Vind. E. kon Lob. Vind. BF. Vat. BM. Flor. R. et, ut videtur, Stob. cod. A. Nam quod in Gaisfordii editione haec nota: „τοῦ] kon cod. A.“ ad kon post ὅταν relata est, quum ibi non solum Gaisfordius, sed etiam Trincavellus et Gesnerus kon ediderint, errore factum videtur.

ἢ κατὰ] καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τεταμένη] τεταμένη Vat. B. Ven. B. Vind. E. Stob. cod. B.

εἰς] om. Vind. D.

ἐν αὐτῇ] in ipso anima Fic. D. Eodem modo Schleiermacherus et Stallbaumius. Mihi αὐτῇ ad κονωίαν referendum videtur.

ἤσθητό] ἤσθητό Vind. F.

πᾶσα] post ἅμα Mon. B. Flor. U.

ξυνήληθε] καὶ ξυν. Ven. C. ξυνήληθε Vind. EF. συνήληθε Stob. κοινήσαντος] κοινήσαντος Vat. H. Flor. ACV.

λέγομεν] λέγομεν Ald. Bas. ab.

ὃ] om. Vind. D.

ἀλγῆ] ἀλγῆ Mon. B. a m. pr. περὶ ἄλλον ὄνουσιν] de quavis alia parte et passione Fic. — οὔτουσιν Lob. Vat. B. — ὄνουσιν Vind. F.

τῶν] τῶ Ald. Bas. ab.

ὁ αὐτὸς λόγος] ὁ αὐτὸς τε λόγος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. Ald. Bas. ab. ὁ αὐτὸς γε λ. Steph. Ast. pr. ὁ ἀπόλογος Stob. cod. A.

μέρους] μέρος Bas. ab.

καὶ τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιοῦτου ἐγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Ἐνὸς δὴ, οἶμαι, κάσχοντος τῶν πολιτῶν ὅτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ τοιαύτη πόλις
 E μάλιστα τε φήσῃ ἐαυτῆς εἶναι τὸ κάσχον καὶ ἢ ξυνη-
 σθήσεται ἅπαντα ἢ ξυλλυπησεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τήν γε
 εὖνομον. Ὄρα ἂν εἴη, ἣν δ' ἐγὼ, ἐκαινέται ἡμῖν ἐκί
 τήν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκο-
 πεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτῇ μάλιστα ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις
 463 μᾶλλον. Οὐκοῦν χρη, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μὲν που καὶ
 ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντες τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ
 καὶ ἐν αὐτῇ; ἔστι. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλ-
 λήλους προσερούσι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ πρὸς τῶ κολλ-

ἐγγύτατα] ἐγγυτάτω Par. K.
 ἢ] ἢ Vind. F. Stob. cod. B.

Ἐνὸς] Hic Socratis sermonem excipere editores ante Bekkerum fugit, Ficinum non item.

δὴ] om. Fic.

E φήσῃ] φήσει Stob. Gesn. Bas. ab.

τὸ κάσχον] eum, qui eis af-
 ficitur Fic.

καὶ ἢ] ἢ om. Par. DK. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

ξυνησθήσεται] συν. Leb. Vind. BDF. ξυνησθ. Bas. ab.

ξυλλυπησεται] ξυλλυκ. Vind. F. ξυλλυπησεται Flor. T. Stob. cod. A.

Ἀνάγκη — χρη, ἔφη.] om. Stob. cod. A.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ὄρα] ἄρα Ang. B.

αὐτῇ] αὐτῆ Mon. B. Stob.

Trinc. civitati huic (convenient)
 Fic. αὐτῇ est ea potissimum.
 Cf. L. VII. p. 516. B.

μάλιστα] omnium maxime. μάλιστα Leb. Vind. BEF. Stob.

οὖν; ἔστι] οὖν ἔστι Ald. Bas. ab. De singulari cf. Vol. I. p. 122.

463 που] om. Leb. Vind. BD. Vat. BM.

πόλεσιν] πόλεις Vind. E. πόλεις τε Leb. Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. D.

αὐτῇ] αὐταῖς Bas. b. ταύτῃ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. (Ad

hunc enim locum Florentinorum varietatem pertinere perperamque a Stallbaumio in V. L. ad proxima ἐν αὐτῇ post σκοπεῖν adscriptam esse ex Stobaei mentione, quem comitem eis adiunxit, et ex Vind. et Ang. consensu colligo.) Stob. (αὐτῇ margo Gesn.) ista Fic. αὐτῇ cum ictu presentiatum cogitari necesse est, contra ac Reisigius Coniectan. p. 96. sqq. fieri posse statuebat; quem hic locus fugerat et similis huic E: κασάν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφορήσονται.

ἔστι.] ἔστιν. Bekkerus.

πάντας] πάντας Mon. B. Flor. U.

οὗτοι] om. Flor. T.

προσερούσι;] προσερούσι; Bekkerus.

τῶ] τὸ Ang. B. Vat. H.

πολίτας] πολίτας εἶναι Flor. T. referente in sec. ed. Stallbaumio.

τι] ὃ τι Vind. D. τί καὶ Stob. cod. A. ed. Gaisf.

ὃ ἐν] οὖν Vind. E. Id suspicor ex οὖν ortum, cui simile τούτῃ Soph. p. 264. E. τούτῃ Tim. p. 25. D. legitur.

τούς ἄρχοντας] om. Stob. Trinc. Gesn. (Gaisfordius habet sine nota.)

τας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγο-
ρεύει; Ἐν μὲν ταῖς κολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημο-
κρατευμέναις αὐτὸ τοῦτομα τοῦτο, ἄρχοντας. Τί δ' ὁ
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχον-
τάς φησιν εἶναι; Σωτήρας τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί B
δ' οὗτοι τὸν δῆμον; Μισθοδότας τε καὶ τροφίας. Οἱ
δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δήμους; Δούλους, ἔφη.
Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Δυνάρχοντας, ἔφη. Τί δ' οἱ
ἡμέτεροι; Δυμφύλακας. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόν-
των ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τις τινα ἔχει προσδικεῖν
τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκίον, τὸν δὲ ὡς ἀλλό-
462τριον; Καὶ πολλοὺς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκίον ὡς

αὐτὸ] αὐτὸ Bas. b. om. cum
duobus sequentibus Fic.

τοῦτομα] om. Vind. F. Ang.
B. Flor. R. post τοῦτο Stob.

τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B.
Vat. M. τοῦτο τοῦς Vind. F.

Ang. B.

Τί δ'] Τί δαί. Stob. Trinc.

δῆμος] δῆμος τοὺς ἄρχοντας
Stab. cod. A.

τῷ] τὸ Stob. Trinc.

πολίτας] π. εἶναι Flor. T.

φησιν] nuncupabit Fic.

Σωτήρας] σωτήρας Ven. B.

B Οἱ δ'] οἱ δὲ Vind. F. Stob.

Οἷδ' Bas. b. om. Lob. Vind. B.

Vat. BM. Ven. C. καὶ Par. DK.

Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a.

Steph. Ast. pr.

ἄρχοντες] δὲ Lob. Vind. B.

Vat. BM. οἱ ἄρχοντες Par. DK.

Mon. B. Flor. U. editi ante Ast.

sec.

τοὺς δήμους] om. Lob. Vind.

B. Vat. BM.

Δούλους] τοῦς δ. Vind. E.

ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat.

M.

ἀλλήλους] ἀλλολλους Men. B.

Δυνάρχοντας] συν. Vind. E.

Flor. ACTV.

ἔφη] om. Vat. B.

Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Δυμφύ-
λακας.] om. Stob. τί δ' ἡμ. E.

(omisso οἱ) Vind. D. τί δ' οἱ

μέτεροι; συμφ. Vind. E. — συμφ.

etiam Flor. ACTV. — ξυμφύλ.
Vind. F.

Ἔχεις] ἔχει Par. K.

ἐν ταῖς] τῶν ἐν ταῖς Vind. F.

Mon. B. Flor. RU. Bekkerus; a

quo discessionem non fecissem,

si verum esset, quod in comm.

demonstrat, nusquam se, nisi in

Vat. HM. τῶν omisum invenisse.

At omittitur etiam in Vind. B.

editisque ante Bekkerum omnibus,

omittitur in Lob. Vind. DE. Flor.

ACTV. Stob. neque a Bipontinis

ex Par. K. affertur. Itaque ma-

gnam de Par. AD. Vat. B. Ven.

BC. suspicionem iniici necesse

est, quae si tamen iniusta et va-

na sit, equidem non repugnabo,

quo minus τῶν locum obtineat:

necessaria quidem repetitio arti-

culi non magis est, quam L. III.

p. 387. E. in verbis τοὺς θερή-

νοὺς τῶν ἐνομαστῶν ἀνδρῶν,

aut Criton. 47. A. τὰς δόξας τῶν

ἀνθρώπων, quo utroque loco si-

milis lectionis varietas exstat.

Stallbaumius et in tert. ed. Astius

cum Bekkero faciunt.

ἔχει] ἔχειν Vat. H. ἔχει Flor.

T.

τὸν δὲ — οἰκίον] om. Vind.

E. τὸν δ' etc. Vind. D. Ang. B.

Vat. H. Stob. τῶν δ' etc. Vind.

F.

Καὶ] om. Vat. B.

οἰκίον] post ὡς Vind. F. Ang.

B. Cf. Bernhardy synt. p. 166.

C **ἑαυτοῦ νομίζει τε καὶ λέγει, τὸν δ' ἄλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτω. Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακας; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσεπικεῖν ὡς ἄλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γάρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις, ἢ ὡς ἀδελφῷ ἢ ὡς ἀδελφῇ, ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐγγόνοις ἢ προγόνοις νομει ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε εἰπέ· πότισρον αὐτοῖς τὰ ὀνό-**

νομίζει τε καὶ λέγει] νομίζοι τε καὶ λέγοι Lob. τε om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

C τὸν δ'] τὸν δὲ Vind. F.

ἑαυτοῦ;] ἑαυτοῦ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus. οὕτω γε. Stob. Gesn. (cod. BN.)

Τί δὲ] τί δαι Par. A. τί δ' Vind. F. Ang. B. Stob.

παρὰ σοὶ] παρὰ σοι Steph. Ast. pr.

ὅστις] ὅ τις Vat. H. et cum e super τ Vind. E. Mon. B. in quo e a m. s. superscriptum.

ὡς] om. Ang. B. Stob. Gesn. (cod. BN.)

ἂν] om. Mon. B.

ἐντυγχάνῃ] ἐντυγχάνοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob. Trinc. et cum εν super νοι Par. K. Optativus vitiosus non est.

τις] om. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. τις ἂν Mon. B. Flor. U.

ἢ ὡς ἀδελφῷ] om. Vind. E. ἢ ὡς ἀδελφῇ Vind. F. Ficinus neque hoc ὡς neque sequentium ullum reddidit.

ἢ ὡς πατρὶ] ἢ om. Vind. D.

ἢ ὡς μητρὶ] ὡς om. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

ἢ υἱεῖ] ἢ ὡς υἱεῖ Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ θυγατρὶ] ἢ ὡς θυγατρὶ Flor. T. Stob. cod. B.

τούτων ἐγγόνοις ἢ προγόνοις] τῶ τούτων ἐγγόνοις ἢ προγόνοισ Vind. B. Pro ἐγγόνοις Stobaeus ἐγγόνοις, sed margo Gesn. ἐγγ. habet; ἢ προγόνοις om. Ang. B. Stob. cod. B.

νομει] κομει Stob. Trinc.

Κάλλιστα] μάλιστα Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλ' ἔτι — μάλιστα, ἔφη. 464. A.] om. Stob. cod. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Lob. Vind. B. Vat. BM.

μόνον — ὀνόματα D.] om. Vind. E.

οἰκεία] οἰκείον Stob. cod. B. propinqua familiaria Fic. Conf. Vol. I. p. 260, a. et Polit. p. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρασκευοῦ προσρήματος.

καὶ] om. Vind. D.

κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc. D
περὶ τε] Cornarius offensus, nisi fallor, eo, quod in sequentibus non inveniret alterum illud, quod secundum τε expectasset, περὶ τε τοὺς ἄλλους ante haec excidisse statuebat p. 100. Fisch. cui temere assensus est Stephanus adnot. p. 21: „scribendum est potius ex vet. περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς κατέρως.“ et in sec. ed. Astius περὶ τε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κατέρως in ipso textu exhibens, in commentario autem lemmati ex prima ipsius editione petito περὶ γε τοὺς κα-

ματα μόνον οικεία νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις κά-
 σας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περὶ τε τοὺς πατέρας, D
 ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε περὶ καὶ κηδεμονίας
 καὶ τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς
 θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῶ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς
 οὔτε ὅσα οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι,
 ἢ ταῦτα; αὐταὶ σοί, ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν
 πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθύς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὅσα καὶ

τέρας nil aliud, nisi Stobaeum
 te pro γs habere subscribens.
 In tertia tandem in vulgata ac-
 quievit. Cf. Vol. I. p. 167, a.
 Quamquam h. l. ne omissum qui-
 dem alterum illud, tantum paul-
 lisper dilatatum et ih sine sermonis
 positum est: καὶ περὶ τῶν ἄλ-
 λων ἐξηγησῶν.

νόμος] ὁ νόμος Vind. F. Ang.
 B. Flor. R.

πατέρας] πατέρα Stob. Trinc.
 Hic locus obversatus videtur au-
 ctori scholii Victoriani ad Hom.
 II. XXIII. 371: καὶ Πλάτων
 κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐπέ-
 λυσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς
 πατέρες τιμῶνται.

τε] με Bas. b.

πέρι καὶ] περὶ Vind. E.

καὶ τοῦ] καὶ τὸ Lob. Vind.
 BDEF. Mon. B. Par. D. Ang. B.
 Vat. HM. Flor. ACRTUV. quod
 nescio an ex eodem fonte fluxerit,
 ex quo Cornarium supra con-
 iecturam hausisse vidimus. Sed
 ob id ipsum reprobandum est τὸ,
 ne obedientia erga parentes pa-
 tribus opponi et alterum illorum
 dici videatur, circa quae versari
 debeat pietas. Nam quominus ad
 νομοθετήσεις hoc referatur, τε
 post περὶ impedit.

δεῖν] δεῖ Vind. E.

γονέων] γονάων idem.

αὐτῶ ἄμεινον] αὐτῶν ἀμεί-
 νονες Stob. Sed in margine
 Gesn. vulgatum exstat, quod
 Gaisfordius recepit.

ὅσα οὔτε δίκαια] δ. οὔτε δ.
 Stob.

πράττοντος] πράττοντας Vind.
 F. Flor. RT. et ante corr. Mon.
 B. Pluralem Ficinus quoque et
 hic et paullo post adhibuit: ut-
 pote qui neque sanctorum neque ius-
 ta agant, si contra fecerint.

ταῦτα;] ταῦτα. Ald. Steph.
 qui etiam supra C. post εἰπέ tan-
 tum comma posuit.

αὐταὶ] αὐταὶ Ven. C. Par. DK.
 Vat. H. Flor. CT. cum editioni-
 bus ante Astii sec. qui Stobaeo
 duce usus est. ἢ αὐταὶ Ang. B.
 ἢ αὐτή Flor. R. ἢ αὐτή Vind.
 F.

σοί] om. Ang. B. in hac tua
 civitate Fic.

ἐξ ἀπάντων] ἐξεκ. Vind. F.
 ὑμνήσουσιν] om. Ven. B. a m.
 pr. Non opus est, ut ὑμνῶν
 intransitivo sensu, nedum passivo,
 positum statuamus. φῆμαι illae
 omnium ex ore civium procedentes
 canere dicuntur. Cf. Leg. L. XI.
 p. 927. A: πιστεύειν τε ταῖς ἄλ-
 λαις φῆμαις χρῆσθαι περὶ τὰ
 τοιαῦτα οὔτε πολλαῖσι καὶ σφό-
 δρα καλαιαῖς οὔσαις, πιστεύειν
 δ' αὐτῶ καὶ τοῖς νομοθετοῦσι
 ταῦθ' οὔτως ἔχειν. Neque vero
 Critiae locus p. 118. B: τὰ δὲ
 περὶ αὐτῶν ὀρη τότε ὑμνεῖτο
 πλήθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος
 κατὰ πάντα τὰ τῶν ὄντα γυ-
 νῆται, cuius vitiosa lectione ὕμνε
 τὸ πλ. Astius in sec. ed. ad no-
 strum illustrandum usus fuerat,
 iterum proferri debebat a Stall-
 baumio.

περὶ τὰ] περὶ τε Vind. D. περὶ
 τε τὰ Lob. Vind. B. Vat. M.
 τῶν] om. Vat. H.

περὶ κατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφῆνῃ, καὶ περὶ
 E τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὐταί, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἶη,
 εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον
 φθίγγονται. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμ-
 φωνήσουσιν ἐνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος ὃ
 νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει,
 ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν
 464 μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνα-
 κολουθεῖν τὰς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὁρ-
 θῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνή-
 σουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι, τούτου

περὶ] *adversus* Fic. item alte-
 rum.

τις] *om.* Stob.

ξυγγενῶν;] ξυγγενῶν. Ald.
 Steph.

E γὰρ] *om.* Vind. D.

ἄνευ ἔργων] *sine officio* Fic.
 οἰκεία ὀνόματα] *ὄν. οἰκ.* Ang.
 B. Stob. *ὄν. οἰκείν* Vind. F.

μόνον] *μόνων* Par. K. *secund.*
 Bekk. *om.* Lob. Vind. BD. Vat.
 BM. Flor. T.

μάλιστα] *om.* Vind. B. Vat. M.
 ξυμφωνήσουσιν] *Huic in Flor.*
 R. οἱ πολῖται *superscriptum. uno*
ore clamabant omnes Fic. *subru-*
stice.

πράττοντος] *πράσσοντος* Par.
 K. *sec. Bip.* *Vulgo commate hoc,*
in Ald. et Steph. etiam colo a
sequentibus separatur.

ὃ] ἢ, *in marg. a m. sec. ὃ,*
 Mon. B.

νῦν] *post δὴ* Vind. D.

ἐλέγομεν] *λέγομεν* Vat. H.
 Flor. ACTV. *et a m. pr.* Ven. B.

ῥῆμα, τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind.
 B. Par. K. *sec.* Bekk. Vat. M.
 Stob. Trinc.

ὅτι — ἢ] *om.* Vind. F. *ὅτι*
etiam Lob. Vind. B. Vat. M.
omittunt.

Ἀληθέστατα] *ἀλ. ἂν* Vind. F.
 Ang. B. *ἀλ. ἂν* Stob. Trinc.
Vers loqueris Fic.

464 τὰς λύπας] τὰς *om.* Stob.

Καὶ] *om.* Ven. B. *a m. pr.*

γς] *ms* Stob. *cod. A.* *Sed is*
h. l. deficere dicitur est.

τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν] *in*
eo invidice communicabant Ficin.
quasi tούτου legisset. τοῦ αὐτοῦ
κοινωνεῖν s. τὸ αὐτὸ κοινὸν ἔ-
χειν ne pleonastice dictum videat-
ur, τοῦ αὐτοῦ cum μάλιστα
coniungendum est: illud, quod
meum appellabunt, maxime idem
omnibus commune crit.

ἡμῖν οἱ πολῖται] οἱ *πολ. ἢ.*
 Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.
 (πολῖται Lob. Vind. F. Mon. B.
 Stob. Trinc. Gesn. Bas. b.)

ἐμὸν] *ἔμμονον* Vind. F.
 ὀνομάσουσι] *ὀνομάζουσι* Stob.
 Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph.
 Codices *ὀνομάσουσι, sed* Ven. B.
cum ζ super σ.

τούτου] *τούτω* Flor. U. *et*
ante corr. Mon. B.

δὲ] *δὴ* Flor. RT. Stob. Trinc.
 τε] *τῇ* Stob. Trinc. *om. cod.*
 B.

μάλιστα] *om.* Fic.

κοινωνεῖν — μάλιστα] *om.*
 Vind. E.

ἔξουσι;] *ἔξουσι;* Bekkerus *et*
paullo post φύλαξιν; *In editis*
ante Bekkerum ἔξουσι. et supra
post ὄνομ. ubi Bekkerus et Stall-
baumius interrogandi signum fe-
cerunt, item punctum erat. ἔξου-
σι; etiam Stob. Trinc. habet.

ἄρ'] *ἄρ'* Vind. F. Mon. B.

ἢ τῶν γυναικῶν τε] *τῶν γυ-*
ναικῶν Vind. F. Ang. B. Flor.
 R.

Πολὸ] *πάνω* Stob.

μὲν] *post οὖν* Bas. b.

δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα
κοινωνίαν ἔχουσι; Πολύ γε. Ἄρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς
τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἢ τῶν γυναικῶν τε καὶ παιδῶν
κοινωνία τοῖς φύλαξι; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη.
Ἄλλα μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὁμολογήσαμεν ἀγα- B
θόν, ἀπαικάζοντες εὐ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς
μέρος αὐτοῦ λύπης τε περί καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ
ὀρθῶς γ', ἔφη, ὁμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγα-
θοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἢ κοινωνία τοῖς ἑπι-
κούροις τῶν τε παιδῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ',
ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὁμολογοῦμεν.

μην] μὴ Vind. D.

γε] Ita Par. A. Vind. EF. Ven.
B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
Stob. τε reliqui cum editionibus
ante Astii sec.

B πόλει] τῇ πόλει Par. K. πό-
λις Vat. B. a m. pr. πόλεισιν a
m. s. πόλεισος Bas. b.

πρὸς μέρος αὐτοῦ] πρὸς τὸ
μ. αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M.
πρὸς μέρος αὐ. Ven. B. cum sin-
gulis partibus suis (circa volu-
ptatem et dolorem quoquo modo
communicantis) Fic. πρὸς μέρος
αὐτοῦ Astius in secunda scripsit,
quam Bekkerus tacens et Stall-
baumius nullo Florentinorum suf-
fragante sequuntur. Quam utrum-
vis rectum sit et ad perspicuita-
tem nihil referat, ut eiusdem cor-
poris, quod modo dictum est,
non alius cuiuspiam rei partem
significari moneamur, primam co-
dicum consensio, deinde orationis
forma respicienda est. Si σῶμα
subiectum, aut pronomen post
ἔχει vel ita locatum esset, ut ne-
cessario ab eo verbo afficeretur
et cum dativo σώματι coniungi
non amplius posset, nihil obsta-
ret, quo minus reflexivum prae-
ferretur: ὡς σῶμα πρὸς μέρος
αὐτοῦ ἔχει, vel σώματι, ὡς
ἔχει πρὸς μέρος αὐτοῦ. Propius
enim haec loquendi forma ad il-
lam accederet, quae reflexivum
requirit: σῶμα ἀπέλεσε μέρος
αὐτοῦ. Sed ut nunc verba ha-
bent, nullam offensionem accipi-

mus, quum eam rem, quam an-
mo loquentis obiectam neque per
se constantem ex casu obliquo
agnovimus, (σώματι) purro de-
monstrari ab eo audimus.

λύπης] λύπας ante corr. Mon.
B.

πέρι] περί Vind. B.

γ'] γε Stob.

ὁμολογήσαμεν] ὁμ. Bas. a.

πέφανται] πέφηναν Stob. cod.

BN. Trinc. Gean. (πέφανται
cod. A. Gaisf.)

τῶν τε παιδῶν καὶ τῶν γυ-
ναικῶν] mulierum filiarumque
Fic. In Ven. B. Vind. E. Vat. H.
Flor. ACV. τε post παιδῶν po-
situm, in Stob. cod. A. omisum
est.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. BDF.
Stob.

μὲν] μὴν Stob.

τοῖς] ἐν τοῖς Ven. B.

γε] om. Vind. D. Par. K. Stob.

Ast. sec. (Stob. cod. A. et Gaisf.
habent γε.)

ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν
Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat.
H. Stob. cod. A. et corr. Mon.
B. (ante corr. ὁμ.) Praesens Fi-
cinus quoque legit: αἰσῆι et su-
perioribus haec consensus. Idque
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius et in Stobaeo Gaisfor-
dus receperunt. Imperfectum ad
illud tempus pertinet, quo pri-
mum haec communione opus futu-
rum ostenderat Socrates reliquos-
que assentiantes habuerat, L. III.

ἔφαμεν γὰρ που οὔτε οἰκίας, τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι
 C οὔτε γῆν οὔτε τι κτῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφήν
 λαμβάνοντας μισθὸν τῆς φυλακῆς κοινῇ πάντας ἀναλί-
 σκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες εἶναι. Ὁρθῶς, ἔφη.
 Ἄρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω, τὰ τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ
 τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτούς ἀλη-
 θινούς φύλακας καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν τὸ
 ἕμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἄλλον ἄλλο, τὸν
 μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χω-

pag. 423. extr. seque tum nihil,
 quod non cum prius dictis (L. III.
 p. 416. D.) consentiret, postu-
 lasse affirmans simul id praesti-
 tum docet, quod p. 461. E. re-
 quisiverant, uti esset haec com-
 munitio ἐπομένη τῇ ἄλλῃ πολι-
 τείᾳ.

ἰδίας] ἰδίως Stob. (non cod.
 A. Gaisf.) οἰκίας Vind. BD.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BD. Vat.
 M.

τι] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. Stob.

C λαμβάνοντας] λαμβάνοντες
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀναλίσκειν] ἀν — Vind. D.
 nt. vers. a m. s. scriptum habet.

μέλλοιεν] μέλλοιμεν Vind. F.

ὄντως] οὕτω Par. K. Flor. T.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

λεγόμενα] λελεγμένα Stob.
 Trinc.

ἔτι μᾶλλον] maxime Fic.

αὐτοῦς] ἑαυτοῦς Vind. D.

ἀληθινούς] post φύλακας Vat.
 B.

μὴ] οὐ Ven. B.

τὸ ἕμὸν] ταύτην Stob. Trinc.

ὀνομάζοντας] ὀνομάζοντες Vat.
 H. Flor. ATV.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἄλλον] ἄλλον Lob. Vind. BD.
 Vat. M. In Mon. B. alterum l
 int. vera a m. s. scriptam.

ἄλλο] ἄλλω Vat. H. ἄλλῃ Flor.
 ATV.

τὸν μὲν] τὸ μὲν Ven. C. Vind.
 D. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. F. Flor.
 A. Stob.

ἂν] ἂν Stob. cod. A. Trinc.

δύνηται] δύναται Stob. cod.
 A.

τὸν δὲ] τὸ δὲ Vind. D.

ἑτέρων] ἑταίρων Vat. M. In
 Vind. BD. αἰ super é positam,
 sed in B. correctione deletum.

καὶ γυναῖκά] ὅτι γ. Stob. D
 Trinc.

ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας. In
 Mon. B. Flor. U. καὶ ἑταίρους,
 quod non reprehendere debet
 Stallbaumius, qui hos accusativos
 ab ἔλκοντα pendere statueret.

ἔμποιοῦντας] sc. τῇ πόλει.

τοῦ οἰκείου] οὐ τοῦ οἰ. Stob.
 cod. AN. Trinc. τοῦ οἰκίου Vind.
 E.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐπιτοαυτὸ Vind.
 BD. ἐπὶ τοαυτὸ, gravi et levi
 deletis, Mon. B.

ὁμοκαθεῖς] ὁμοιοκαθεῖς Astius
 in sec. scripsit, in tert. scriben-
 dum coniecit, cui hic non esse
 locum Stallbaumius docuit. ὁμοιο-
 καθεῖς etiam in Stobaei ed.
 Gaisf. legitur sine nota.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph. qui
 in superioribus praeter necessita-
 tem post ἄλλο, οὐσαν et ἰδίας
 interrogandi signum fecit.

Κομιδῆ] κομιδῆ Stob. κομηδῆ

οἷς τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐτέραν οὔσαν, καὶ γυναικὰ τε καὶ παῖδας ἐτέρους, ἡδονάς D τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἐνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατόν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῆ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχῆσεται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι κλῆν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις

Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. a. Steph.

ἔφη] om. Ven. B.

Τί δέ;] τί δαι; Par. A. Stob. Trinc. τί δὲ δῆ; Lob. Vind. BD. Vat. M. τί δέ; ai Stob. cod. A.

δίκαι] δίκη Vind. F. Ang. B. Contra Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 37, 30. Goettl. ἐγκλήματα δὲ καὶ δίκαι καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς πόλεσιν ὑπάρχειν φησὶ κακὰ, πάνθ' ὑπάρξει καὶ τούτοις.

ἐξ αὐτῶν] ἐξαντῶν Vind. F. οἰχῆσεται ἐξ αὐτῶν Ficinus per cessabant interpretatus est.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] omnes (con-
troversiae accusationesque mutuae)
Fic. εἰπεῖν — ὑπάρχει om. Vind.
E.

μηδὲν] μηδενὶ Vat. B. μηδένα Ven. B. (Flor. C.) Stallbaumius in sec. cum editionibus ante Bekkerum. μηδένα μηδὲν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. quandoquidem nec proprium quicquam, praeter corpus, habebit, reliqua vero communia? Fic. Equidem non video, quid in codicum tantum non omnium et Stobaei lectione reprehendi possit, si αὐτοῦς ad ἐκτῆσθαι ex proximo αὐτῶν repetatur, id quod sequentia τὰ δ' ἄλλα κοινὰ si minus flagitant, certe commendant.

ἐκτῆσθαι] κεκτῆσθαι Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob. iidem fere, qui infra p. 469. D. eodem modo a vulgata discrepant. Sed L. VI. 505. B. unus tantum

Par. K. secund. Bekk. et Menon. p. 97. E. nullus vulgatum ἐκτῆσθαι non agnoscit. Neque Praet. pag. 340. D. aut Hipp. mia. p. 375. A. C. per codices dubitare licet, quin ἐκτῆσθαι verum sit. Etiam Phil. p. 58. D. recte id a Bekkero ex Clark. Vat. A. Ven. C. quibus Lob. accedit, restitutum videtur. Sed Theaet. p. 198. D. ubi de venatione duplici agitur, Platonem scripsisse ἢ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἔνεκα mihi Lobeckius et Schaeferus ad Phryn. pag. 762. persuadere nondum potuerunt, perlubentique accidit, quum in Lob. utrobique κεκτῆσθαι exaratum viderem. Idem liber praestantissimus p. 199. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Vat. A. Ven. C. ὁ μὲν τις ἐκτῆται, μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατόν φημεν εἶναι edidit, vulgatum κέκτῆται tuetur. Omnino rarior apud Atticos forma legitima est, quam secundum Eustathii adnotationem ad II. T. II. p. 272, 30. Lips. (τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικόν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀξίσεως) expectari poterat. Aeschylī unum locum ex Prometh. 792. (ὄμμ' ἐκτεμῆναι) Thomas Magister pro exemplo posuit, cui alterum ex veteribus praeter Platonem qui addiderit non invenio.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. F. Stob.

ὅθεν] πόθεν Vat. H. Flor. V.

δη] δὲ Stob. Trinc.

Ε ἀστασιάστοις εἶναι ὅσα γε διὰ χρημάτων ἢ παιδῶν καὶ
 ξυγγενῶν κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι; Πολλὴ ἀνάγκη,
 ἔφη, ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας
 δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἤλιξε μὲν γὰρ ἤλικας
 ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δικαίον που φήσομεν, ἀνάγκην
 σωμάτων ἐπιμελεῖα τιθέντες. Ὅρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ
 465 τόδε ὀρθὸν ἔχει, ἣν δ' ἔγω, οὗτος ὁ νόμος· εἴ ποῦ τις

ἀστασιάστοις] ἀστασίαστον
 Vind. F.

ὅσα] ὅσων Vind. E. ὅσα Vat.

H.

Ε γε] γε δὴ Vind. F. Ang. B.
 καί] Ita Par. A. Vind. F. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἢ re-
 liqui codices, Stobaeus, editi ante
 Bekkerum et Ficinus.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E.

κτῆσιν] ἀνθρώποιων (ἄνδρισιν)
 idem. κτῆσει Vat. H.

ἄνθρωποι] ἀνθρώποις Stob.
 cod. A.

στασιάζουσι;] Ita Lob. Vind.
 B. et ante corr. Mon. B. στασιάζ-
 ζουσι. reliqui cum Mon. B. cor-
 recto editisque ante Bekkerum,
 qui suo more *v* addidit, quod h.
 l. Mon. B. linea transversa super
 e significatam habet.

ἀνάγκη] post ἔφη Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Stob.

ἀπηλλάχθαι. Καὶ] ἀπηλλάχθαι,
 καὶ Ald. ἀπηλλάχθαι. καὶ Steph.
 (non Lugd.) Καὶ — ἀτιμάσει 465.
 A. om. Stob. cod. A.

οὐδ' αἰκίας] om. Fic. οὐδὲ αἰ-
 κίας· ἕβρεως δίκης. quae glossa
 etiam ad L. III. p. 425. D. et
 nonnullos alios a Ruhkenzie indi-
 catos locos pertinet. Aliter scho-
 lastes ad h. l.

δίκαι] om. Vind. D.

δικαίως] δικαίς Vind. E.
 εἶεν] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

ἐν] ἐκ Flor. T.

ἀμύνεσθαι] ἀμύνασθαι Ven.
 B. Flor. C. In Vind. D. verbum
 post καλὸν positum, sed inscri-

ptis Kitteris β α vulgaris ordo
 restitutus est.

φήσομεν] θήσομεν Stob.

ἀνάγκην] Ita Par. A. Vind.
 EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat.
 H. Flor. ACRTUV. Stob. ἀνάγκη
 reliqui codices editionesque ante
 Astii sec. (ἀνόγκη Lob. Mon. B.
 Ald. Bas. ab.)

ἐπιμελεῖα] Ita, vel adscripto e
 (ἐπιμελεῖαι) vel omissa (ἐπιμε-
 λεία) Par. A. Ven. C. Vind. F.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 ἐπιμέλειαν Vind. E. ἐπιμελείας
 Mon. B. Par. DK. Stob. Stall-
 baumius in sec. ed. ἐπιμέλειαν
 Vind. D. cum reliquis codicibus,
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Lectio-
 nem nostram eandem Bekkeri
 et in prima ed. Stallbaumii non
 male interpretatus est Ficinus:
*tutandis corporibus necessitatem
 imponentes h. e. tutelam corporum
 necessariam esse declarantes.*
 Quod ipsi tutelae necessitas ponit
 dicitur, quae re vera iniungitur
 hominibus, qui sese tueri iubentur,
 insolentius fortassis, sed non
 tale videtur, ut ἐπιμελεῖα teneri
 nequeat. Admota ad tutelam ne-
 cessitate fit, ut non amplius ar-
 bitrio singulorum relicta, sed
 omnibus ἐν ἀνάγκη sit, quo mo-
 do locutus est Lysias in Andoc.
 p. 207. §. 8. Bekk. πῦν οὖν ἑ-
 μῖν ἐν ἀνάγκη ἐστὶ βουλευσα-
 σθαι περὶ αὐτοῦ.

τιθέντες] θέντες Lob. Vind.
 BE. Vat. BM. Ven. B.

ἔφη] I. e., ante corr. ἔγες,
 Vind. B. In Ald. comma, in
 Steph. punctum minus appositum.

τῷ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιοῦτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἤττον ἐπὶ μείζους ἂν τοι στάσεις. Πάνυ μὲν οὖν. Πρεσβυτέρω μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστάζεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον, ἂν μὴ ἄρχοντες προστάτῳσιν, οὔτε ἄλλο βιάσθαι ἐπιχειρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκός. οἶμαι δ' οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακι κελύοντε,

τόδε] καὶ τόδε Stob. τό γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τόδε γε Vind. D.

465 ἔχει] ἔφη Par. DK.

εἰ πού] εἰκος Vind. F. Ang. B. εἰπερ Vind. E.

τῷ] τῷ Vind. F. et ante corr. Mon. B. ὡ Vind. E. τε Lob. Vind. B. Vat. BM. γε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

τῷ] γὰρ Stob. Trinc. Gesn. γε margo Gesn. (τῷ cod. BN. Gaisf.)

ἐπὶ μείζους] in maiores maiorumve (transibit seditiones) Fic.

στάσεις] στάσις Stob. (Gaisf. ex Platone στάσεις recepit.)

μὴν] μὲν Stob. (excepta Trinc. quae μὴν habet) cum editis ante Bekkerum, tacontibus Bip. quippe Fic. Cf. B. et L. III. p. 410. B. νεωτέρων] ὅτι γε. Ang. B.

πάντων] πάντη Stob. cod. B. πάντη Trinc.

Καὶ μὴν] Constat praeterea Fic. Repetebat igitur δῆλον indeque pendere ὅτι statuebat. Contra Astius ὅτι in ὁ mutandum censet, idque Stallbaumius in sec. unice sibi placere demonstrat, quia non sine magna molestia δῆλον animo repetatur. Scilicet verba καὶ μὴν ὅτι γε ita inter se copulata et cum ea contentione dicta sunt, ut illi supplemento locus non relinquatur. Minime vero articulus, quo alter comparativus caret, contra codices intrudendus, sed ὡς τὸ εἰκός per anacoluthon pro εἰκός ἔστι accipiendum est. Similes locos ipse Stallbaumius attulit ad Phileb.

20. D. ubi durior inconsequencia est: τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

πρεσβύτερον] πρὸς πρ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πρεσβυτέρων Vind. F.

ἄρχοντες] οἱ ἄρχοντες Vind. E. Mon. B., Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. At varii sunt in civitate magistratus, neque semper eorundem nedom omnium est, tale quid mandare iunioribus.

ἄλλο] ἄλλω Vind. DE. ἄλλω Stob. cod. N. Trinc. ἄλλως Mon. B. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Stob. cod. B. Gesn. Gaisf. editiones ante Bekkerum. em. Fic.

ἐπιχειρήσει] ἐπιχειρήσει Vind. E. ἐπιχειρήσει Lob. Vat. B.

ὡς τὸ εἰκός] in unum coniungit Vind. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF. Stob. οὐδὲ] οὐδ' Flor. ACUV. Stob.

εἰ δὲ Par. D.

ἄλλως] ἄλλος Lob. Vind. BD: (hic cum ον super ος) E. Vat. B. (sup. ω) H. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab.

ἱκανῶ] ἱκανῶ Vind. D. (sup. ω) E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. ἱκανῶ τε Par. K.

τῷ φύλακι] τῷ φύλακι Mon. B. τῷ φύλακι Ang. B. Flor. ACTV. τῷ φύλακι Vind. E.

κελύοντε] κελύον τε Ald. κελύοντες Vind. F. κελύονται Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. A. λύονται Vind. E. κελύματα Ang. B. Flor. T. et margo R.

B δέος τε καὶ αἰδώς· αἰδώς μὲν ὡς γονέων μὴ ὑπερ-
σθαι εἰργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους
βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱαῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς
δὲ ὡς πατέρας. Ἐνυβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη. Πανταχῆ δὴ
ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι;
Πολλήν γε. Τούτων μὲν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων
οὐδὲν δεινόν, μὴ ποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ

αἰδώς μὲν] καὶ αἰ. μ. Ang. B.
Flor. R. (ad hunc enim nota in
V. L. Stallbaumii vitiose expressa
XX. pertinere videtur.) μὲν (ο-
misso αἰδώς) Vind. F. Stob.
Gesn. (cod. BN.)

B εἰργουσα] εἰργουσα Stobaeus
Trinc.

δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς
ἄλλους βοηθεῖν] Astius in sec.
ed. μὴ post τὸ inserendum cen-
set et τὸ βοηθεῖν seu τὸ μὴ
βοηθεῖν absolute positum statuit
ita, ut obiectum timoris conti-
neat. Stallbaumius τὸ βοηθεῖν
ab ipso nomine δέος sic regi pu-
tat, ut apud Demosthenem Θη-
βαίους α τεθνάναι τῷ φόβῳ et
ἀποστόλους α τεθνάσι τῷ δέει.
Denique Bernhardy synt. p. 355.
τὸ — βοηθεῖν simplicem apposi-
tionem dicit, qualis sit L. VIII.
p. 590. E. in verbis ἢ τῶν καί-
δων ἀρχῆ, τὸ μὴ ἐὰν ἐλευθέ-
ρους εἶναι. Quid si τὸ ad δέος
potius, quam ad βοηθεῖν refe-
ramus, ut sensus idem sit, ac si
dictum esset δέος δὲ τὸ τῆς τῶν
ἄλλων βοηθείας τῷ πάσχοντι.
δέος ἐστὶ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν
quin recte dicatur, nemo ambi-
git: quidni etiam τὸ τοὺς ἄλ-
λους βοηθεῖν δέος dicere liceat?

δὲ ὡς πατέρας] δ' ὡς πατ.
Vind. F. Ang. B.

Ἐνυβαίνει] συμβ. Vind. F.
ἔφη] ἔχειν Vind. E. Ang. B.
Flor. RT. ἔχει Flor. AC.

Πανταχῆ] πανταχοῦ Par. K.
δῆ] ἀρα Ven. B. om. Lob.
Vind. B. Vat BM.

ἄξουσι] Ita Vind. E. Flor.
ACV. ἄξουσιν Bekkerus secundum

Par. A. Ven. BC. Vat. H. scri-
psisse demonstrat. Apud Sto-
baeum est ἀξουσι, sed in cod.
A. ἄξουσι. Editiones ante Bek-
kerum cum reliquis codicibus et
Stob. marg. Gesn. ἔξουσι habent.
Ad interpunctionem, quae in Vind.
B. Stob. Trinc. Gesn. nulla est,
sequentium causa signum inter-
rogandi a Bekkero et Stallbaumio
positum puncto reliquorum prae-
tuli.

Πολλήν] πολὺν Vind. E.
μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H.
Stob. cod. B. μὴν, sup. ε, Vind.
D. autem Fic. Quod fervidiuscule
hoc Socrates affirmat, indicio
est, proximum illud, ex quo hoc
concludit, non sine interrogatione
ab eo pronuntiatum fuisse.

ἢ ἄλλη πόλις] καὶ ἄλλη π.
Vind. BD. Vat. M. civitas alia
vel Fic. ut ἢ pro ἢ legiisse vi-
deatur.

ἄλλήλους] ἄλλους Lob. Vat.
BM. Vind. B. et, vulg. in mar-
gine addito, D.

διγαστατήση] ζυγαστατήσει
Vind. F.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
Vind. BD. οὐ γὰρ οὖν Vind. F.
γε μὴν] γὰρ δὴ Stob. cod. A.

ἀκρέπειαν] ἀκρέπειαν, Mon. C
B. Ald. Bas. ab.

καὶ] om. Par. K.

ἄν] τὲ ἄν idem.
κολακείας] κολακίας Vind. E.
Flor. R.

πένητες] Hoc Astius in sec.
ed. ante κολακείας posuit, magis
etiam probaturus, si post ἔχουσι
relictiatur; in tertia suo loco re-
liquit, sed delendum iudicavit;

πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τὰ γε μὴν
 σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀκρέσειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, C
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἴεν, κολακείας τε πλουσίων, πέ-
 νητες, ἀπορίας τε καὶ ἀληθδόνας ὄσας ἐν παιδοτροφίᾳ
 καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφήν οἰκιστῶν ἀναγκαίαν ἴσχο-
 σι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρνούμενοι, τὰ δὲ
 πάντως πορισάμενοι θήμενοι παρὰ γυναικῆς τε καὶ

cui assentiens Stallbaumius in
 utraque ed. uncinos circumdedit.
 Enimvero eiecto nomine vel lon-
 gius remoto aliquid ad perspicui-
 tatem, post εἴεν vero posito etiam
 ad veritatem sententiae desidera-
 tur. Nam quum mala ista pu-
 silla omnia ex paupertate redun-
 dent, ii, qui expertes eorum di-
 cuntur, non tamquam pauperes
 expertes facti dici possunt. Quid
 quod omaino pauperes in his cu-
 stodibus non magis, quam divites
 reperiuntur. Itaque πένητες non
 loco movendum, sed commate,
 quemadmodum Astius in pr. ed.
 fecit, a πλουσίων separandum et
 ita explicandum, ut ex verbis
 ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἴεν sup-
 plementum structurae consimilis,
 sed sententiae diversae petatur,
 velut αἷς ἔνοχοι ἂν εἴεν, quibus
 adulationibus obnoctii forent pau-
 peres. Similem breviloquentiam
 habent illa L. III. pag. 430. A:
 τὰ ῥύμματα ταῦτα δευιὰ ὄντα
 ἐκκλύζειν, ἧ τε ἡδονῇ, παντὸς
 χαλστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦ-
 το δρᾶν καὶ κωνίας, λύπη τε
 καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παν-
 τὸς ἄλλου ῥύμματος. Supple-
 mentum autem, quale nostro loco,
 adhibendum est Euthyphr. p. 14.
 E: φράσον δή μοι, τίς ἡ ἀφέ-
 λεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὖσα
 ἀπὸ τῶν δάφων, ἂν παρ' ἡμῶν
 λαμβάνουσιν; ἢ μὲν γὰρ διδά-
 σαι, παντὶ δῆλον. quorum in ex-
 tremis post διδάσαι necesse est
 ἦτις τούτων ἡ ἀφέλεια τοῖς
 ἀνθρώποις τυγχάνει οὖσα se-
 cundum praecedentia subaudias.
 — Ficinus κολακείας τε πλου-
 σίων, πένητες ita interpretatus

est: adulationes certe aberant,
 quibus adscritus divites inopes uti
 solent.

ἀπορίας τε] sollicitudines item
 indigentiam Fic. τε om. Stob.
 Trinc.

ἀληθδόνας] ἀληθδόνος Mon.
 B. quod ad expediendam nomina-
 tivi πένητες difficultatem excogi-
 tatum certe lenius Astiano reme-
 dium, ceterum eandem ob caus-
 sam et ob pluralem, qui sequit-
 ur, improbandum est.

παιδοτροφίᾳ] Ita Par. A. Vind.
 DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTUV. Stob. cod. A.
 Trinc. Bekkerus et Stallbaumius
 in pr. ed. παιδοτροφία cum αἷς
 super a Ven. B. παιδοτρόφως
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. παιδοτροφίαις Stob.
 Ald. Bas. ab. Steph. Astius et
 Stallbaumius in sec. ed. hac ad-
 dita declaratione, numerum plu-
 ralem sibi unice placere. (ἴν)
 filiis nutriendis Fic.

χρηματισμοῖς] σχηματισμοῖς
 Par. K. sec. Bekk.

διὰ τροφήν] διατροφήν Lob.
 Vind. BDEF.

οἰκιστῶν] ἰκετῶν Par. K. sec.
 Bekk. domesticorum servorumque
 Fic.

δανειζόμενοι] δανειζόμενοι Vind.
 E. δανειζόμενον Vind. F.

τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. EF. Ang.
 B. Vat. H. Stob.

ἐξαρνούμενοι] ἐξαρκούμενοι
 Stob. cod. A. Trinc. ἐξωνούμε-
 νοι Vind. E. ἐξαρνονμένον Vind.
 F.

πάντως] πάντων Vind. E.
 θήμενοι] om. Stob. cod. A.
 Seponunt praeteres Fic.

οικέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, εἰ φίλοι, περὶ αὐ-
 τὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δῆλά τε δὴ καὶ ἀγεννή καὶ οὐκ
 D ἄξια λέγειν. Δῆλα γάρ, ἔφη, καὶ τυφλῶ. Πάντων τε
 δὴ τούτων ἀκαλλάζονται ζήσουσι τε τοῦ μακαριστοῦ
 βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονίκαι ζῶσι, μακαριώτερον. Πῆ;
 Διὰ σμικρὸν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκείνοι ὧν τού-
 τοις ὑπάρχει. ἢ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἢ τ' ἐκ τοῦ
 δημοσίου τροφή τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπά-463

οικέτας] γυναίκας Vind. D.
 ταμιεύειν παραδόντες] παρα-
 δίδόντες ταμιεύειν Stob. cod. A.
 οἷα] ὅσα Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Bas. b.
 δῆλά τε δὴ] Ita Par. A. Vind.
 D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 Bekkorus. δῆλά τε Vind. EF.
 Ven. C. Par. D. Stob. δειλά,
 sup. δῆλα, τε Par. K. δειλά τε
 reliqui codices, margo Vind. D.
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et
 sec. δειλά τε δὴ Astius in tert.
 ed. et Stallbaumius. et ipsa per
 se cuique patent Fic. Duabus de
 causis Socrates ista enumeranda
 negat, quod et per se pateant,
 et quod parum decora sint. Qua-
 rum priori Glaucō ita assentitur,
 ut nomen a Socrate pronuntiatum
 repetere videatur: δῆλα γάρ.
 Sed aliquanto maius firmamentum
 nostrae lectionis est particula δὴ
 prudenter omissa ab iis librariis,
 quibus poëticum quidem, sed nec
 scio an ob id ipsum ab hoc loco
 alienum et haud dubie sequenti
 ἀγεννή officiens nomen δειλά pla-
 ceret. Cuius particulas ea est
 vis, ut nominis adhibiti rationem
 et significationem apertam omni-
 bus et extra dubium positam ar-
 guat; quod utrumque in δῆλα
 convenire, ab altero abhorre-
 re videtur.

ἀγεννή] ἀγενῆ Vind. D. Flor.
 RT.

D ἔφη] δὴ Vind. F. Ang. B.
 Πάντων τε] πάντων τε, nulla
 post τυφλῶ interpunctione facta,
 Ald. πάντοτε Stob. cod. B. Trinc.
 πάντων δὲ Vind. D. (sup. τε) E.
 Flor. ACTV. Stob. cod. A. Bas.

ab. πάντων δὴ Vat. H. πάντων
 Stob. Gesn.

δὴ] δὲ Stob. cod. B.
 ζήσουσι] ζήτουσι Stob. cod. A.
 ζητήσουσι Par. K. Antiatt. Bekk.
 an. p. 97, 28: ζήσει. Πλάτων
 Πολιτείας ἔκφρ, οὐ ζήσεται.
 Phryn. Pors. ζήσει ἀντι τοῦ
 ζήσεται. quod huc spectare vide-
 tur.

τε] δὴ Vat. H.
 μακαριστοῦ] μακαρίστον Vind.
 F. beatissima Fic.

ὃν οἱ] ὅσον Vind. F. Ang. B.
 Flor. B.

Ὀλυμπιονίκαι] ὀλυμπιονίκαι
 Lob. Vind. BEF. Mon. B. Stob.
 Trinc. Gesn. ὀλυμπιονίκαι editi.
 Διὰ σμικρὸν] διὰ σμικρότε-
 ρόν Ang. B. Flor. ART. δι' αἰ
 μικρότερόν Vind. F.

εὐδαιμονίζονται] εὐδαιμονί-
 ζοντες Stob. Trinc.

ὑπάρχει] ὑπάρχοι Ald. Bas. ab.
 ἢ τ'] ἢ τε Vind. F.

τοῦ] om. Vind. D.
 τροφή] τροφή Stob. cod. A.

τελεωτέρα] Hic deficit Stob.
 Trinc.

γάρ] om. Lob. Vind. B. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ξυμπάσης] ξυναπάσης Stob.
 cod. A. ξυμπάσις Mon. B. a m.
 pr.

σωτηρίαν — πόσις E.] bis
 deinceps scripta sunt in Vind. F.
 Pro σωτηρίαν Stob. cod. A. αἰ-
 τιῶν habet.

ὅσον] ὅσον Flor. R. Vind. D.
 et in prima scriptione F.

βίος] βί, sup. α., Stob. cod.
 A.

ἀναδοῦνται] ἀναιδοῦνται Stob.

σης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις
 κᾶσιν, ὅσων βίος δεῖται, αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδοῦν-
 ται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντες E
 τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Καὶ μάλα,
 ἔφη, καλὰ. Μίμνησαι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἐν τοῖς
 πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς
 φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῦμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν 466
 τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δὲ που εἰπομεν,

cod. A. Timaeus lex. p. 30: ἀνα-
 δῆσαι· ταινίας ἐπιβαλεῖν.

E αὐτῶν] Ita Vind. B. et cor-
 rectus in spiritu Mon. B. αὐτῶν
 Lob. Vind. DEF. Stob. Gesn.
 Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῆς Par.
 K. sec. Bip. Ast. pr. (ab) ipse
 (rep.) Fic.

πόλεως] πόλεων Stob. Gesn.
 ζῶντες τε] Ita Par. AD. Lob.
 Vind. BDEF. Mon. B. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV.
 Bekkerus, Astius in tart. et Stall-
 baumius in pr. ed. Reliqui codi-
 ces (Vat. B. Ven. B. Par. K. de
 quibus certe Bipentini et Bekke-
 rus tacent) editique τε cum Sto-
 baeo omittunt, atque Stallbau-
 mium in sec. ed. timor incessit,
 ne vivis sepultura paretur. Sed
 alterum participium cum suo ad-
 ditamento haud secus, quam prius
 ad γέρα δέχονται referendum
 iisque verbis summam sententiae
 comprehensam esse vel Glauconis
 responsum docet. Itaque Socra-
 tes et vivos illos et mortuos prae-
 miis a civibus suis affici demon-
 straturus afficiantur, inquit, et
 vivi praemiis et mortui condignae
 sepulturae participes fiant.

ταφῆς] ταφῆς δ' Vind. D.

ἀξίας] ἀξία cum litura in fine
 Vind. F. ἀξια Lob. Vind. B. et
 margo D. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. ἀξίως Ang. B.

μετέχουσα.] μετέχουσαν. Bekke-
 rus.

καλὰ] πολλὰ Vind. F. καλῶς
 Stob. cod. A.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Vind. E.
 Respicit initium L. III.

466 ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind.

D. (sup. οἱ) E. Vat. H. Flor.
 ACTV. ποιοῦμεν reliqui codices
 et editiones omnes; quod quum
 per se magis legitimum, tum se-
 quenti ἔχοιεν magis accommoda-
 tum est. Sed indicativum satis
 constat in hoc loquendi genere
 frequentari ita, ut optativum vel
 subsequentem habeat vel antece-
 dentem, quo quasi temperamento
 scriptores videntur simul naturali
 sermonis vigori representandarum
 rerum cupido morem gerere et
 obliquas orationis speciem servare
 voluisse. Sic L. III. p. 420. C:
 εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας
 προσελθῶν τις ἐφειγέ λέγων, ὅτι
 οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶντος
 καλλίστα φάρμακα προστιθέμεν·
 οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, καλλίστον ὄν,
 οὐκ ὀστρεῖα ἐναληθιμμένοι εἶεν,
 ἀλλὰ μέλανι. Contra L. I. p. 337.
 A: καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ
 τούτοις προὔλεγον, ὅτι ἐν ἀπο-
 κρινασθαι μὲν οὐκ ἐδελήσοις,
 εἰφανεύσοιο δὲ καὶ πάντα μάλ-
 λον ποιήσοις, ἢ ἀποκρίναιο, εἰ
 τίς τί σε ἐρωτᾷ. pro quo aliqui
 ἔρωτο scripserunt. Multa utrius-
 que modi exempla significavit
 Matthiae gramm. p. 1081. non-
 nulla Bernhardy synt. pag. 389.
 unum nostro simile Stallbaumius
 in sec. ed. Civ. L. VI. p. 490. D.
 Iam quum ferri posse indicativum
 nulla dubitatio esset, etiam prae-
 ferri debere visus est primum
 propter codices, quorum qui opta-
 tivum exhibent, non solum omni-
 no inferiorum ordinum, sed etiam
 in sequentibus circa eandem rem
 dissidentes eoque magis suspectas
 fidei sunt, qui indicativum offe-

ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παρακίπτοι, εἰσαυθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιούμεν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οἱοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὐδαιμον πλάττοιμεν; Μέννημαι, ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπιούρων βλος, εἴπερ τοῦ γε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολὺ τε Β καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μὴ πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βλον ἢ τινῶν ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν γεωργῶν; Οὐ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὃ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι

runt, neque alibi sic interpolati esse solent et sequentia eo modo scripta habent, ut corrigentem grammatici manum experti non videantur; deinde, quod horum librorum ductu talis optativi et indicativi per vices successio prodit, quae liberio rem sermonem deceat neque tamen nullam regulam sequatur. Scilicet eorum verborum, quae interposita et quasi tertio gradu a praesentia remota sunt, omnium modus optativus est, (ἔχομεν, παρακίπτοι, εἶμεν) reliquorum, quae ab ὅτι pendunt, indicativus, praeter extremum, (πλάττοιμεν) quod forma legitima indutum excusatione non eget.

οἷς] εἰ οἷς Vind. E.

ἔχομεν;] Signum interrogandi Bekkerus posuit. Item post πλάττοιμεν.

εἰ που] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. δὲ Vind. E. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius.

εἰ που] εἶπον Lob.

εἰσαυθις] εἰς αὐθις Mon. B. σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα Vind. BD. Vat. M. σκεψόμεθα Vat. H. σκεψόμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod ex coniectura ab Astio in sec. ed. positum et commendatum a Bekkero in comm. Stallbaumius in pr. ed. recepit.

ποιούμεν] Ita Par. A. Vind. E.

et int. vers. D. Vat. H. Flor. ACTV. ποιούμεν Ven. B. Bas. b. „Ex vet. ποιούμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττοιμεν pro πλάττοιμεν.“ Stephan. annot. p. 21. ποιούμεν Vind. D. cum reliquis codicibus et editionibus.

εἶμεν] Ita Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACTV. et margo Vind. D. ἔμεν Vind. E. εἰ μὲν Vind. F. Par. D. εἴημεν Mon. B. Flor. U. ἐσμεν Vind. D. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

εὐδαιμονεστάτην,] εὐδαιμονεστάτην Ald. Steph. Pendet a πλάττοιμεν.

εὐδαιμον] τὸ εὐδαιμον Par. ADK. Flor. V. editiones ante Bekkerum; quae lectio teneri poterat, si nonnulli eorum codicum, qui optimum sequi solent, assensum praebuissent mendique suspicionem e proximo vocabulo suborti removissent. Id genus hominum, quod prae ceteris beatum est, praestantiae causa τὸ εὐδαιμον dici poterat. Conf. Leg. L. V. p. 790. D: ὁ δὲ καὶ ἐνυκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἀρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθαι νικηφόρος ἀρετῇ. Aeschyl. Sept. 283: ἀντηρέτας ἔχθροισι τὸν μέγαν τρόπον. Etiam Ficinus articulum invenisse videtur, qui verba ἀλλ' οὐκ — πλάττοιμεν ita interpretatus est: neque ad

εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαιμων γίνεσθαι, ὥστε
 μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέ-
 τριος καὶ βέβαιος καὶ, ὡς ἡμεῖς φαμέν, ἄριστος, ἀλλ'
 ἀνόητός τε καὶ μεираκιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμο-
 νίας πέρι ὀρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἄπαντα τὰ C
 ἐν τῇ πόλει οἰκιοῦσθαι, γινώσεται τὸν Ἡσιόδον ὅτι τῷ
 ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλεον εἶναι πως ἡμισυ παντός.
 Ἔμοι μὲν, ἔφη, ξυμβούλῳ χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ
 τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τὴν τῶν γυναι-
 κῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν διεηλύθαμεν, και-

unam quandam eius partem, sed
 ad totam respicientes beatitudi-
 nem illam exquirere.

Μέμνημαι] μέμνησαι Vat. H.
 Τί οὖν;] om. Fic. In editio-
 nibus ante Bekkerum Τί οὖν νῦν
 etc. sine distinctione scriptum,
 deinde post βίος in Ald. punctum,
 in Bas. ab. signum interrogationis
 positum, quod Stephanus et in
 sec. Astius ante μὴ πη fecerunt.
 νῦν] post ἡμῖν Vind. DE. Ven.
 B. Vat. H. Flor. ACTV.

ὁ] ὁ Bas. b.

εἴπερ] Ita Par. A. Vind. EF.
 et int. vers. D. Ang. B. Vat. H.
 Flor. RTV: quando Fic. ὅπερ
 Ven. C. ὅσπερ Par. K. Flor. U.
 Bas. ab. ὅσπερ Vind. D. et reli-
 qui codices, Ald. Steph. et re-
 centiores. Sed in Lob. περ int.
 vers. est.

τοῦ] τον Flor. U. τοῦτο Vind.
 F. οὕτός Vind. E. om. Par. K.

γέ] post τῶν Par. K.

Ὀλυμπιονικῶν] Ὀλυμπιονίκων
 Vind. DEF. Flor. ACRTV. Ὀλυμ-
 πιονικῶν editi.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor.
 R. τε καὶ Vind. E. Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. γε καὶ Stall-
 baumius.

μὴ — φαίνεται B.] om. Vind.
 F.

πη] τοι Ang. B. Flor. R. (hu-
 ius enim signum pro nota Flor.
 T. in Stallbaumii V. L. reponen-
 dum videtur.) ποι Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACTV. ἔστ Vind. D.
 οι super η habet.

τόν] om. Vind. D.

ἦ τόν] ἦ Par. K. ἦ τὸ Vind.
 D.

ἔλεγον] ἐλέγομεν Vind. F. Ang.
 B. Flor. AR.

καὶ ἐνταῦθα] κἀνταῦθα Lob.
 Vind. B. Vat. BM. Bekkerus et
 in tert. Astius. Confer Vol. I.
 p. LVII. sq.

εἰ] om. Vind. D. et a m. pr.
 Ven. B.

μηδὲ] μὴ Flor. T. non Fic.

μηδ'] μὴ δὲ Bas. ab.

ἀρκέσει] ἀρκέση Ven. B. Vat.
 H. Flor. ACV.

φαμέν] Ita Par. A. Vind. DEF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 asserimus Fic. ἔφαμεν reliqui et
 editiones ante Bekkerum.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

καὶ μεираκιώδης] post δόξα
 Flor. T.

πέρι ὀρμήσει] περὶ ὀρμήσει
 Vind. B. πέρι ὀρμήση. Vind. D.
 περιορμήσει Lob. Vat. M. ut etiam
 Ficinus legisse videtur: sed insa-
 na et puerilis exorta felicitatis
 opinio rapiat eum.

αὐτόν] αὐτήν Vind. DE. Flor.
 AC.

οἰκιοῦσθαι] οἰκιοῦσθαι Lob. C
 τῷ ὄντι] τῶντι Vind. DE.
 om. Vat. H. — Locus Hesiodi
 est Ego. 40.

ξυμβούλῳ] συμβ. Mon. B. Par.
 DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab.
 Steph.

μενεῖ] μένει Vind. F. μένοι
 Ang. B.

δείας τε κίρι και παιδων και φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατὰ τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε λούσας και ξυμφυλάττειν δεῖν και ξυνηθρεύειν ὥσπερ κύνας
D και πάντα πάντη κατὰ τὸ δυνατόν κοινωνεῖν, και ταῦτα πραττούσας τὰ τε βέλτιστα πράξειν και οὐ παρὰ φύσει τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρρεν, ἢ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα και ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, και ὅπη δυνατόν; Ἐφθης, ἔφη, εἰκῶν ἢ ἐμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ

και παιδων] Astius in tert. και delendum censet probante in sec. Stallbaumio et Ficinum quoque aliud quid hic legisse suspicante. Nodum in scirpo.

πολιτῶν,] πολιτῶν; Stephanus, Bekkerus et Stallbaumius. Sed quae sequuntur eprexegesi inserviunt.

δεῖν] δεῖ, sup. ἦ, Lob. Vat. M. δὴ Vind. BF. Ang. B. Ficinus haec inde a κατὰ τε πόλιν liberius reddidit: ut una cum viris in pace gubernent, in bello militent, custodiant una.

κύνας] κύνα Par. K.

D πάντη] πάντη Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut solent. Cf. Vol. I. p. LXI.

κοινωνεῖν,] κοινωνεῖν; Stephanus et recentiores.

και ταῦτα — κοινωνεῖν;] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὴν τοῦ θήλεος] τοῦ θηλέως Par. K.

ἢ] ἢ Vind. F. ἢ Vind. D.

ἀλλήλω] ἀλλήλων Ven. B.

Συγχωρῶ] ξυγχωρῶ Flor. T. ὥσπερ] ὥσπερ και Lob. Vind.

BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. Flor. U. et Stallbaum. inductus ab Heindorfio ad Phaedon. p. 64. C. hunc constantem prope Graecorum usum affirmante. Non rarum est alterum και ad nostrum sensum sine necessitate additum, sed Plato saepius

etiam omittere solet. En tria ex uno Phaedone exempla: p. 87. B: εἰκόνας γὰρ τινος, ὡς ἔοικε, κάγω ὥσπερ Συμίας δέομαι. pag. 88. E: πότερον κάκεινος, ὥσπερ ὑμᾶς φῆς, ἐνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὐ. p. 100. C: σιόπει δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆς ἐκείνοισ, εἴν σοι ξυνηδοκῆ ὥσπερ ἐμοί.

ἢ] ἢ Vind. F. εἰ Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ὁ Ven. B. Bas. b. Steph. Ast. (anticipasti,) quod (ego interrogaturus eram.) Fic. Ad εἰκῶν supplere licet τι ταύτη, ut Glauco ab eadem parte sermonem se excipere atque in eandem dirigere voluisse dicat, quam Socrates praecoccupaverit. Cf. L. I. p. 338. D: ταύτη ὑπολαμβάνεις, ἢ ἂν κακουρηθήσας μάλιστα τὸν λόγον.

γὰρ] om. Fic.

εἰ] om. Vat. H. Est neutrum.

τῷ] om. Par. K.

ἐφθης] ἔφη Lob. Vind. B. Vat. E. M.

κολεμήσουσι.] κολεμήσουσιν. Bekkerus.

"Οτι κοινῆ στρατεύσουσται] militabunt profecto communiter, tam mares quam feminae Fic. — κοινῆ — Vind. F. — στρατεύονται Ven. B. — στρατεύουσι Vind. E. Flor. C.

πρὸς γς] om. Fic.

πολέμῳ, οἶμαι, ἔφη, δῆλον ὄν τρόπον πολεμήσουσι. E
 Πῶς; ἢ δ' ὅς. "Οτι κοινῇ στρατεύονται καὶ πρὸς γε
 ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄδρῳι, ἢ
 ὅσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα, ἃ τε-
 λεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θεᾷ διακο- 467
 νεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ θα-
 ρακεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ἤσθησαι τὰ
 περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κεραμῶν παῖδας, ὡς
 πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἔπιτεσθαι
 τοῦ κεραμεύειν; Καὶ μάλα. Ἡ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστα-
 ρον παιδευτέον, ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρία τε

εἰς] ἐκ, e corr. ἔσ, Mon. B.

ἄδρῳι] ἄδρῳι Vind. BDE. ἀν-
 δρῳιοι Mon. B. Flor. U.

ἔφ'] ἔφα Flor. U.

οἱ] om. Vind. DF.

δημιουργῶν] δημιουργοὶ Lob.
 Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.
 Bas. b.

ταῦτα] patrum tuorum opera
 Fic.

δημιουργεῖν.] Astius ex prae-
 gressu ἔφα conjunctionem ὅσπερ
 repeti iubens, a qua sequentes
 infinitivi pendeant, pro colō com-
 ma posuit; quae ratio neque ad
 mutandam interpunctionem valet,
 qua tamen cavendum erat, ne
 διακονεῖν et ὑπηρετεῖν ad δεή-
 σει referrentur, neque varo omni-
 no probabilis est, quum consilium
 potius, quam effectum hoc loco
 significandum esset. Contra Stall-
 baumius infinitivos per genus quod-
 dam attractionis e proximo δη-
 μιουργεῖν originem ducere sta-
 tuens nihilo minus colōn reliquit,
 pro quo comma facere debebat,
 ne proximum illud exiguum aut
 nullam ad sequentia vim habuisse
 videretur. Ego infinitivum δη-
 μιουργεῖν hoc tantum effecisse
 arbitror, ut, quum ad priorem
 consilii partem indicandam ἔφα
 cum conjunctione adhibitum esset,
 ad posteriorem infinitivus non
 tamquam alienus ab ea signifi-
 catione quasi per vim arcesseretur,
 sed utpote eadem praeditus sua
 sponte sese offerret. Scilicet
 ἄξουσι τοὺς παῖδας διακονεῖν,
 etiamsi nullus intercessisset infini-
 tivus, tamen idem significaret,
 quod ἄξουσιν, ἔφα διακονῶσι,
 qua de re cf. Matthiae gramm.
 p. 1040. c. Itaque de duabus lo-
 quendi formalis rem efficiendam
 pariter designantibus altera con-
 iunctionem ἔφα cum coniunctivo
 habens ut magis perspicua in
 priori parte posita, altera solo
 infinitivo utens in posteriori re-
 cepta est, quum interiectum δη-
 μιουργεῖν mutandi sermonis oc-
 casionem praebuisset. Nullo au-
 tem interiore et syntactico nexu
 inter δημιουργεῖν et διακονεῖν
 obtinente colōn aptius esse com-
 mate apparet.

πρὸς δὲ] καὶ πρὸς Lob. Vind.
 BD. Vat. M. et a m. s. B.

ἦ] ἦ Flor. V. et corr. Mon. B. 467
 (a m. pr. ἦ)

ἤσθησαι] ἠσθησαι Vind. F.
 τὰ] τοὺς Par. K. sec. Bip.

τὰς τέχνας] τῆς τέχνης Lob.
 Vind. BD. Vat. M.

οἷον] οἱ Vind. F.

χρόνον] χρόνων Bas. a.
 θεωροῦσι] fingentes patres spe-
 ctant Fic.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. BDE.
 αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF.

καὶ θία τῶν προσηκόντων; Καταγέλαστον μὲν' ἄν,
 ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖται γε πᾶν ζῶον διαφε-
 B ρόντως παρόντων ὧν ἄν τέκη. Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος
 δὲ, ὃ Σώκρατες, οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πο-
 λέμφῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παιδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι
 καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν
 δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγῆ παρασκευα-
 C στέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς. Τί δ'; εἰ που
 κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κατορθοῦντες;
 Δῆλον δὴ. Ἀλλὰ μικρὸν οἷσι διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον
 κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παιδας

Καταγέλαστον] καταγέλαστος
 Vat. B. Ven. C. Par. K. secund.
 Bip.

μὲν' ἄν] μὲν τ' ἄν Mon. B.
 μὲν τ' ἄν editi ante Ast. sec.
 Cf. Vol. I. p. 177, a.

- καὶ] om. Bas. b.
 μαχεῖται] μάχεται Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. pugnat Fic.
 ζῶον] ζῷον Ald. Bas. ab. ut
 interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.

ωῶν] ὧν Vind. F.
 οὔτω.] οὔτως. Bekkerus.
 κίνδυνος] ἰνδυνος Vind. F.
 Κίνδυνος Steph.

μικρὸς] μικρός Lob. Vind.
 BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec.
 Bip. nam Bekkerus de eo non
 magis, quam de Vindobonensi aut
 alio suorum ullo significationem
 dedit. Itaque vereor, ut vulgata
 lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I.
 p. 287.

σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E.
 σφαλοῦσιν cum ei super οὔ Vind.
 D. σφάλλοισιν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δὴ] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

παιδας] καὶ τοὺς παιδας Ang.
 B. Flor. RT.

πρῶτον] forsan imprimis Fic.
 μὲν] om. Vind. E. μὲ Mon. B.
 a m. pr.

ἡγῆ] ἡγεῖ Mon. B. Astius, Bek-
 kerus et Stallbaumius.

μὴ ποτε] μήποτε Ald. (Conf.
 p. 473. D.) μηδὲ ποτε Bas. b.
 μηδέποτε Ven. B.

κινδυνεῦσαι;] κινδυνεῦσαι.
 editi ante Astium.

Τί δ'; εἰ που] τί δὴ. που
 Ven. B. τί δὴ που Vind. E. Vat.
 H. Flor. ACV. τί δὴ εἰ που Flor.
 T. τί δ' ἢ που, subscripto a m.
 a. ei sub ἢ, Mon. B. Τί δ' εἰ
 που editiones ante Bekkerum.

βελτίους] βελτίως Ald. Bas.
 ab.

δὴ. Ἀλλὰ] δὴ, ἀλλὰ Ald.
 οἷσι] εἴη Vind. D.

καὶ] om. Vind. E. Ven. C.
 Par. DK. Vat. H. Flor. AC.
 ἄξιον] ἄξιος Flor. AC.
 κινδύνου] κίνδυνον Par. K.
 sec. Bip.

παιδας] τοὺς παιδας Lob.
 Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.
 Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. h. e. esse pueros, qui — vel
 nostros pueros; quorum neutrum
 ineptum. Sed remoto articulo
 Socrates plurimum referre dicit,
 ut qui adulti bellicosi futuri sint,
 iam pueri res bellicas spectent;
 id quod non minus aptam videtur.
 Scholiastes utrum articulum lege-
 rit, an non legerit, ex scholio,
 quale Bekkerus et Rubnkenius
 ediderunt, perspicere nequit: ὁ
 νοῦς οὗτος· Ἄρα, ὃ Γλαύκων,
 ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος
 τὸ τοῦς μέλλοντας γενήσεσθαι
 (Rubnken. γεννησεσθαι) παιδας
 ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον
 αὐτοπραεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλε-
 μον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὀμηρικὸν
 παραφράζει· Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν

τοὺς ἄνδρας πολεμικοὺς ἰσομένους; Οὐκ, ἀλλὰ διαφέρει
 πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑκαρτίον, διαφερὸς
 πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσηγανᾶσθαι δ' αὐ-
 τοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἔξει. ἢ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν αὐταῖν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρω-
 ποι, οὐκ ἀμαθῆς ἴσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρα-
 τειῶν, ὅσαι τε καὶ μὴ ἐκινδύνοι; Ἐκός, Ἰση. **Eis** D
 μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Ὁρθῶς.
 Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους
 αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐμπειροῖα τε καὶ ἡλικίᾳ
 ἱκανοὺς ἠγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρῶτοι

ὄψεσθαι, διδασκόμενος πολέμου,
 Ἐυφορβος. (Il. XVI. 811.) In
 quibus παῖδας si post μετὰ χρό-
 νου transtuleris, nobiscum facien-
 tem scholiastam habebis, si ante
 μέλλοντας ponatur, articulum tue-
 tur, sed alterum τοὺς post παῖ-
 δας male omisisse statuendus est;
 sin locum suum obtineat, τοὺς
 παῖδας πολεμικοὺς, omisis τοὺς
 ἄνδρας, legisse et παῖδας ado-
 lescentes intellexisse videtur. At-
 que hoc magis probabile ex eo,
 quod Euphorbi mentionem inicit,
 quod simul indicio est, v. 810.
 eum καὶ γὰρ δὴ ποτὶ φῶταρ
 εἰκόσι βῆσεν ἀφ' Ἰκίων, non
 cum Aristarcho καὶ γὰρ δὴ τότε
 etiam legisse.

ἄνδρας πολεμικοὺς] milites
 Fic.

Οὐκ — ἢ γάρ;] om. Vind. D.
 et, ut videtur, is, quo usus est
 auctor scholii ad proxime sequens
 Οὐκοῦν adscripti.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. F. a m. pr.
 διαφέρει] διαφέρεις Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
 referte Fic. qui in superioribus
 Num parum interesse censet po-
 suit.

λέγεις. Τοῦτο] λέγεις, τοῦτο
 Ald.

πολέμου] post τοὺς παῖδας
 Ven. B. Vind. E.

προσηγανᾶσθαι] προσηγανᾶ-
 σθαι Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δε, Mon. B.

καὶ] ἢ καὶ Lob. η καὶ Vat. M.

PLATONIS OP. II.

In Vind. B. nonnihil spatii ante
 καὶ vacuum.

ἔξει] ἔξη Bas. b.

ἢ γάρ] ἢ γάρ Lob. om. Mon.
 B. Fic.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐκ οὕτως,
 καθ' ὁμοίωσιν. (Bekk. ὁμοίω-
 σιν) scholiastes, quasi οὐκοῦν
 legisset et post ἦν δ' ἐγὼ plene
 interpunxisset, quemadmodum fa-
 ctum est in Bas. ab. In quibus
 etiam Πρῶτον maiuscula initiali
 exstat. Quod utrumque ita de-
 mum tolerabile videri poterat
 scholiastae, si superiora illa Οὐκ
 — ἢ γάρ; in suo codice non in-
 venerat.

αὐταῖν] post οἱ πατέρες Lob.
 Vind. BD. Vat. BM.

γνωμονικοὶ] γνωμονοὶ Vat. B.
 στρατιωτῶν] στρατιῶν Vind. EF.
 Aug. B. Flor. RT. (quibus in)
 castris (periculum insit, quibus
 non insit periculum.) Fic.

ὅσαι] ὅσαι Vind. F. cum litura
 in altero o.

ἐκινδύνοις;] ἐκινδύνοι. Ald. D
 Bas. ab. Steph. quod et ipsum
 ferri potest.

ἔς] In Vind. D. s int. vers.
 est.

ἄρα] ἄρ Vind. E.

ἄξουσιν] ἔξουσιν Vind. B. et
 ante corr. D. Vat. M. et cum &
 super ἢ Lob.

εὐλαβήσονται] εὐλαβηθήσου-
 νται Lob. Vind. BD. Vat. M. (ad
 alia) minus Fic.

αὐτοῖς] αὐ. Flor. T.

F

καὶ θεῶν τῶν προσηκόντων; Καὶ
 ἔφη, εἶη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχίται
 B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκη. Ἐ
 δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐ μικρὸς σφα
 λέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας
 καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον
 δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον
 στέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεῦσαι; Ο
 κινδυνευτέου, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους
 C Δῆλον δὴ. Ἀλλὰ μικρὸν οἶμαι
 κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περι

Καταγέλαστον] καταγέλαστος

Vat. B. Ven. C. Par. K. secund.

Bip.

μὲν' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B.
 μὲν τ' ἂν editi ante Ast. sec.
 Cf. Vol. I. p. 177, a.

-καὶ] om. Bas. b.

μαχίται] μάχεται Vind. F.

Ang. B. Flor. R. pugnat Fic.

ζῶον] ζῶον Ald. Bas. ab. ut
 interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.

B ὧν] ὧν Vind. F.

οὔτω.] οὔτως. Bekkerus.

κίνδυνος] Ἰνδυνος Vind. F.

κίνδυνος Steph.

μικρὸς] μικρὸς Lob. Vind.

BDÉ. Flor. ACTV. Par. K. sec.

Bip. nam Bekkerus de eo non
 magis, quam de Vindobonensi aut
 alio suorum ullo significationem
 dedit. Itaque vereor, ut vulgata
 lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I.
 p. 287.

σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E.

σφαλοῦσιν cum ει super οὐ Vind.

D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B.

Vat. M.

δῆ] om. Lob. Vind. B. Vat.

RM.

καί τούτῳ καί τούτῳ καὶ τούτῳ

Flor. RT.

καί τούτῳ] foras imperitias

om. Vind. B. μὴ

om.

ἄγος

καὶ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποθεινοτάτων
 οὕτω γὰρ κάλλιστ' αὖτε θεάσονται τὸ
 ἀσφαλέστατα, ἂν τε δὴ, ἐσθλῶν
 ὑποτέρων ἡγαμόνων ἐκόμμενοι. Ἰσθῶς
 λέγειν. Τί δὲ δὴ, εἶπον, τὰ περὶ 463
 ἔκτεόν σοι τοὺς σφαικιάτας πρὸς

applicatio per
 somnium
 Nec aliter
 esse repre-
 haec in-
 consuescent
 cumque
 id specta-
 Vind. F.
 Steph.
 corr. ἀλλό,
 Ang. B.
 stallb. sec.)
 ita Fic.
 Bas. b.
 Bekk.
 Vind. DF.

yal. BM. et
 B.
 Bekkerus
 pr. Ἰσθῶς
 Ἰσθῶς, ἔφη,
 Cf. Vol. I.
 δὴ int. vers. ha-
 τὴ δαί δὴ Par. A.
 ACV. quod recepit
 quo minus idem
 ea deterruerunt,
 pag. 155. de dubia
 in hac re auctori-
 sunt, tum quod
 viderem, cur Socra-
 hancce digressionem
 affectu exordiendam
 Nec nihil tribuendum
 orationi videbatur.
 enim erraverit Planu-
 Bachmannum anecd. II.
 formulae τί
 unctionem
 Aristo-
 ; ut Lys.

136. Av. 136. Ach. 768. Bekk.
 τί δαί σὺ φῆς; Av. 1615. 1674.
 τί δαί φέρεis; Ach. 730. et si-
 millia dixisse constat, quae a poeti-
 ca licentia motivo necessitate
 repetere temerarium sit, tamen
 Platonis in dialogis fatendum est
 codices saepius illi sententias fa-
 vere, quam adversari. Tim. p. 18.
 A. vulgatam τί δαί τροφῆν; que-
 tuer tantum libri, Par. A. Vat.
 B. Mon. B. Flor. U. tantar, re-
 liqui omnes τί δὲ exhibent. Paulo
 firmior Crat. p. 383. B. item vul-
 gata lectio τί δαί Σουκράτας; ha-
 betur, sed minor pars codicum
 δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί
 δαί δὴ; numero et praestantia
 librorum commendatur, et tamen,
 quae sequatur τί δὲ; alterum,
 quod in XV. circiter codicibus
 exstat, praefatum videtur.
 Magis etiam inserta haec sunt,
 quae Bekkerus exhibuit: Theet.
 p. 170. E: τί δαί ἀντὶ Πρωτα-
 γόρα; pag. 204. B: τί δαί δὴ;
 Crat. p. 409. A: τί δαί ἢ σοφί-
 νη; p. 423. D: τί δαί δὴ τόδε;
 ut unus duorumve codicum ductu
 mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol.
 p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et
 alibi: tacam.
 ἐκτεόν] ἐκτεόν Leb. Vind. EFB.
 quae Bekkerus una cum Par. A.
 Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B.
 ἐκτεόν exhibere tradens ne in re-
 liquis quidem scriptis notationem
 habuisse videtur. ἐκτεόν Mon. B.
 Par. BK. Flor. ACUV. Ald. Bas.
 a. Steph. Ast. pr. quae serpens
 militibus et ad se invicem et ad-
 versus hostes. Fic. ἐκτεόν sensu
 carere non dixerim, quam et re-
 gendi s. instituenti et agendi a.
 vivendi significationem habere pos-
 sit, quam utramque habet nomen

γάρ. Ἄλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ κατὰ δόξαν πολλὰ πολ-
λοῖς δὲ ἐγίνετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα,
ὃ φίλε, πτεροῦν γρη̄ παιδία ὄντα εὐθύς, ἐν̄ ἂν τι δέγ-
E πτόμενοι ἀποφύγῃσι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς
ἱπποὺς, ἦν δ' ἐγὼ; ἀναβιβαστίον ὡς νεωτάτους, καὶ
διδασθέντας ἱππεύειν ἐφ' ἱππων ἀκτίον ἐπὶ τὴν θείαν

Ἄλλὰ γάρ] γάρ em. Lob. Vind.
B. Vat. BM.

κατὰ δόξαν] παραδόξαν Vind.
DE. παραδόξαν Lob. Vind. B.
Vat. M.

πτεροῦν] πτεροῦν Ang. B. Ju-
lianus in laudem Constantii p. 14.
ed. Schaefer. καθέπερ δ̄ γυναικῶς
ἡέλιος Πλάτων οἶονε πτεροῦ
τοῖς παισὶ (γρ̄ ποτὶ margo Span-
hem.) χαρίζομενον καὶ ἐπὶ τοὺς
ἱπποὺς ἀνάγοντα (Wytttenbachius
malebat ἀναθέντα) ἀγίω εἰς (id
Schaeferus ex margine Sp. pro
vulgato ὡς μωδὸν Wytttenba-
chio recepit) τὰς μάχας θειατὰς
ἐσομένους ὡν οὐκ εἰς μακρὰς
ἀγωνιστὰς ἐγρήν καταστήσας.

ἦ] ἦν Vind. F.

δέη] δέοι Lob. Vind. B. Vat.
BM.

πτόμενοι] πτάμενοι Vat. B.
Ven. C. Vind. F. Conf. Vol. I.
p. 132, b.

ἀποφύγῃσι.] ἀποφύγῃσι.
Vind. F. Flor. R. Bekkerus.

E διδασθέντας] Ita secundum Lob.
Vind. B. et int. vers. D. Ven. B.
Vat. BM. Flor. RT. et int. vers.
Ang. B. cum Bas. b. et Asii sec.
scripsi pro διδασκόμενους, quod
Ang. B. et reliqui codices exce-
ptis Vind. D. et Mon. B. et edi-
tiones Ald. Bas. s. Steph. Ast.
pr. exhibent, quodque Stephanus
annot. p. 25. (ad L. VII. p. 537.
A.) et Schediasm. L. I. p. 19.
frustra tuetur, quasi nondum edo-
ctos, sed edocendos demum equi-
tandi artem et ob id ipsum, ut
doceantur, ad belli spectaculum
in equis duci pueros subeat So-
crates. Ita enim interpretatur:
Iam inde a prima pueritia tollen-
di sunt in equis: ducendique in
equis ad belli spectaculum, ut eos

equitare doceamus. Quod quum
a Socratis mente pariter atque
ab ipsa re abhorreat, διδασκόμε-
νους non aliter nisi transposita
post ἱππεύειν particula καὶ tole-
rari posse apparet; cui rationi
praeter codicum auctoritatem hoc
obstat, quod, quo consilio equis
huponendos statueret, Socrates
sine causa doceret, quales effe-
ctos et quid edoctos ad bellum
daci vellet, quod magis dicte
opus erat, non demonstraret. Hoc
igitur relecto διδασθέντας e
secundi ordinis codicibus recepi,
longius sane illud ab optimorum
vestigiiis remotum, sed tamen meo
iudicio et significatione vero pro-
ximum et inter ea, quae codices
habent, maxime probabile. Nam
διδασθησομένους, quod Vind. D.
cum έντας super ησομένους ex-
hibet, verum videri nequit: διδα-
σκόμενους, quod in Mon. B. a
manu secunda, ut videtur, e δε-
δασκόμενους factum Bekkerus,
Stalbaumius et in tert. ed. Astius
praetulerunt, eo displicet, quod
praeter expectationem et témere
mutata accusativi potestate pro
puerorum descriptione, quales sint
in bellum ducendi, magistrorum
negotium describit, quo factos
esse oporteat, priusquam eos illo
ducant. Neque credibile est δε-
δασκόμενους non solum in διδα-
σθέντας, sed in διδασκόμενους
corrigeni causa mutatum esse.
Itaque casu et errore hoc in opti-
mos irrepsisse dicendum erit, si
διδασκόμενους pro genuino ha-
beat. Mihi vero codicum indo-
lem et varietatem consideranti
admodum verisimile fit Platonem
δεδιδασκόμενους scripsisse, cuius
formae insolentioris et depravatio

μη θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδαισιστάτων
καὶ κτηνωτάτων. οὕτω γὰρ κάλλιπρά τε θιάσσονται τὸ
αὐτῶν ἔργον καὶ ἀσφαλέστατα, ἅν τε δὴ, ἐσθῆσον-
ται μετὰ προσβυτέρων ἡγαμόνων ἐπόμνηοι. Ὁρθῶς
ἔφη, μοι δοκαῖς λέγειν. Τί δὲ δὴ, εἶπον, τὰ περὶ 468
τὸν πόλεμον; πῶς ἐκτίον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς

in didaformendos et explicatis per
didachthentias et didachthosomēnous
aeque proclivis erat. Nec aliter
Ficinus, immerito fortasse repre-
hensus l. c. a Stephano, haec in-
terpretatur: Equitare consueverunt
primis ab annis pueri, cumque
haec didicerint, equis ad specta-
culum belli ducebantur.

ἐφ' ἔκτων] ἐφ' ἔκτων Vind. F.

ἐφ' ἔκτων, Vind. BD. Steph.

ἀλλ' ἔτι] ἀλλῶ, e corr. ἀλλῶ,
Vind. F. ἀλλῶ Flor. R. Ang. B.

ἀλλ' ὅ τε Bas. a. (Stallb. sec.)

οὕτω γὰρ] atque ita Fic.

κάλλιπρά] κάλλιπρά Bas. b.

τε] om. Par. K. sec. Bekk.

αὐτῶν] αὐτῶν Lob. Vind. DF.

Ald. Bas. ab.

δὴ] δέος Lob. Vat. BM. et
cum η super oi Vind. B.

Ὁρθῶς, ἔφη, μοι] Ὁρθῶς

ἔφη μοι Ald. Bas. ab. Bekkerus

et Stallbaumius in pr. Ὁρθῶς

(ἔφη) μοι Steph. Ὁρθῶς, ἔφη,

μοι Ast. pr. et sec. Cf. Vol. I.

p. 35, b.

468 Τί δὲ δὴ] — δὴ int. vers. ha-

bet Vind. D. Τί δὲ δὴ Par. A.

Vat. H. Flor. ACV. quod recepit

Bekkerus. Me quo minus idem

facerem quum ea deterruerunt,

quae Vol. I. pag. 155. de dubia

optimi codicis in hac re auctori-

tate exposita sunt, tum quod

causam non viderem, cum Socrate

novam hancce digressionem

maiori cum affectu exordientiam

putaverit. Nec nihil tribuendam

continuatae orationi videbatur.

Quamquam enim erraverit Plan-

des apud Bachmannum anecd. II.

81. in prosa orationis formulae τί

δαί non nisi ante interpolationem

locum concedens, quum Aristo-

phanem saepe τί δὲ δὴ; ut Lys.

186. Av. 136. Ach. 768. Bekk.

τί δὲ δὴ; Av. 1615. 1674.

τί δὲ δὴ; Ach. 730. et si-

milis dixisse constat, quae a poe-

tica licentia motivae necessitate

repetere temerarium sit, tamen

Platonis in dialogis fatendum est

codices saepius illi sententias fa-

vere, quam adversari. Tim. p. 18.

A. vulgatam τί δὲ δὴ; quaerit

tantum libri, Par. A. Vat.

B. Mon. B. Flor. U. tantum, re-

liqui omnes τί δὲ δὴ; exhibent. Paulo

firmior Crat. p. 883. B. item vul-

gata lectio τί δὲ δὴ; Saepius; ha-

betur, sed maior pars codicum

δὲ δὴ; habent. Criton. p. 49. C. τί

δαί δὴ; nempe et praetantia

librorum commendatur, et tamen,

quum sequatur τί δὲ δὴ; alterum,

quod in XV. circiter codicibus

exstat, praefasendum videtur.

Magis etiam incerta haec sunt,

quae Bekkerus exhibuit: Theet.

p. 170. E: τί δὲ δὴ; Πρωτα-

γόρα; pag. 204. B: τί δὲ δὴ;

Crat. p. 409. A: τί δὲ δὴ; ἢ

ἢ; p. 423. D: τί δὲ δὴ; τόδε;

ut unus duorumve episcopus ducto

mutata Bothyphr. p. 14. A. Apol.

p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et

alibi totam.

δὲ δὴ;] ἐκτίον Lob. Vind. EFB.

quae Bekkerus una cum Par. A.

Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B.

ἐκτίον exhibere tradens ne in re-

liquis quidem spiritus nationem

habuisse videtur. ἐκτίον Mon. B.

Par. BK. Flor. ACUV. Ald. Bas.

a. Steph. Ast. pr. quae scripserunt

multibus et ad se invicem et ad-

versus hostes. Fic. ἐκτίον scense

carere non dixerim, quum et re-

gendi s. instituendi et agendi a

vivendi significationem habere pos-

sit, quam utramque habet nomen

αὐτοὺς τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἄρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνε-
ται, ἢ οὐ; λέγ', ἔφη, κοῖ' ἄν. Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λι-
πόντα τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλόντα ἢ τι τῶν τοιούτων ποιή-
σαντα διὰ κάκην ἄρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι
ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πο-
λεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι
B χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅτι ἄν βούλωνται; Κομιδῆ γε. Τὸν
δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν

ἀγωγή. Sed codicam causa uti-
que praefereendum est ἑκτίον,
quod Astius in sec. ex Bas. b.
recepit.

αὐτοὺς] Lob. Vind. BD. Mon.
B. αὐ'. Vind. EF. Ald. Bas. ab.
Steph. Ast. pr. quod ad priorem
lectionis ἀκτίον significationem
non ineptum erat.

ἄρ'] ἄρα Vind. E. ἄρα Vind.
F.

κοῖ' ἄν] Ita Par. K. Vind. E.
Flor. AC. Bekkerus. κοῖ' ἄν Par.
A. Vat. H. πῆ' ἄν Flor. T. κοῖαν
Vind. F. κοῖαν Lob. Vind. BD.
Vat. BM. Ven. C. Par. D. κοῖα
Ven. B. Ang. B. Flor. R. κοῖον
Mon. B. Flor. UV. cum editioni-
bus praeter Bekkerianam. quid-
nam? Fic. (omisso λέγει.) κοῖ' ἄν
breviter dictum accipio pro κοῖα
ἄν ὅσα τὰ περὶ τὸν πόλεμον
ὀρθῶς ἔχειν λέγεις. ἄν ad κοῖα
pertinet et rerum illarum condi-
tionem, quia incertum erat, qua-
lis Socrati placeret, incertam et
fortuitam posit. Simili brevilo-
quentia Sophocles Philoct. 568:
πρὸς κοῖον ἄν τόνδ' αὐτός ἐδ-
δουσεὸς ἔπιλε; Cf. Hermannus
de particula ἄν L. III. cap. 4.
pag. 11248. sq. et L. I. cap. 9.
p. 11198. ad calcem thesauri Ste-
phaniani ab Anglis editi.

Αὐτῶν] αὐτῶν Lob. Vind.
BDEF. Ven. B. Par. K. secund.
Bekk. Ang. B. Vat. HM. arbitror
eum, qui — esse transmittendum
Fic. Inest in αὐτῶν significatio
prioris ex duobus, quae exponen-
da suscepit Socrates, quemadmo-
dum ipsi inter sese agere debeant
mīlites.

τάξιν] τῆς τάξιν Flor. T.
τι τῶν ταιούτων] τοιούτο τι
Vind. BD.

κάκην] κάκην Vind. E. Ty-
maeus lex. p. 152: καίη· ἢ κα-
κία, ὡς κλίη καὶ ζάλη. ubi cf.
Ruhnkenius, a quo laudatus Eu-
stathius ad II. XIII. 623. huius
significationis, quae nostro loco
obtinet, usum magis communem
existimasse videtur, dum scribit:
κάκη γὰρ οὐ μόνον ἢ κακία κα-
τὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ
ἢ δειλία. Sed neutra Platoni pro-
pria. Cf. praeter locos a Ruhs-
kenio allatos Eurip. Belleroph.
apud Stob. serm. X. pag. 127.
Aeschyl. Sept. 192.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Ald. Bas.
ab. ἄρ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

δεῖ] δεῖ Vind. F.

καθιστάναι] καθιστάναι Vind.
E. Flor. C. καθιστάναι Vind. F.

γεωργόν] γεωργῶν Vat. H. a
m. pr.

εἰς] εἰς Mon. B. cum litura.
ab (hostibus) Fic.

τοὺς] em. Ven. B.

πολεμίους] πολεμίον Par. D.
ἀλόντα ἄρ'] ἀλ. ἄρ' Vind. F.

θέλουσι] γέλουσι Vind. E. Fi-
cinius hoc perperam cum δωρεὰν
διδόναι construens verbum a se
adiecit: etiam gratis reddere vo-
lentibus relinquendum.

Κομιδῆ] κομηδῆ Vind. F. B

γε. Τὸν] γε, τὸν Ald.

ὑπό] ἐπὶ Par. K.

464 ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μιρακίων τε
καὶ παιδῶν ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκαῖ σοι χορῆσαι στρα-
φανωθῆναι; ἢ οὐ; Ἐμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ
τοῦτο. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκέτι σοι δοκαῖ.
Τὸ ποῖον; Τὸ φιλῆσαι τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου.
Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προσεῖδημί γε τῷ νόμῳ,
ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ᾄσῃ τῆς στρατείας· καὶ μηδενὶ ἐξεί- C
ναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν· ἵνα καὶ ἐάν

συστρατευομένων] συστρατευο-
μένων Ven. B. a m. pr.

σοι] σοι, sup. οι, Mon. B.

στειφανωθῆναι] στεφανωθῆ-
ναι Vind. F.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Vat.
H. Flor. ACV. quod si a prima
manu sine correctione perscrip-
tum est in Par. recipiendum pu-
to, ut cum rei gravitate vocis in-
tentio crevisse significetur. In
Ald. Bas. ab. Τί δέ δεξ. sine in-
terpunctione legitur.

δεξιωθῆναι] δεξιαθῆναι Lob.
Vind. F. Vat. B. Ven. C. ἐξια-
θῆναι γο Par. A. secund. Bekk.
ἐξιαθῆναι idem in margine sec.
Faehsium.

τόδ',] τόδ' editi ante Bekke-
rum.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. DE.
Mon. B.

φιλῆσαι τε καὶ] om. Mon. B.
Fuisse qui φιλεῖν hac de re dici
nollent, Antiatticista Bekk. docet
p. 115, 22. et apud Valcken. ad
Ammon. p. 137. ed. Lips. φιλεῖν
φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυ-
χὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ νῦσαι τὸ
διὰ τοῦ στόματος.

στρατείας] στρατίας, super-
scripto et rursus deleto ει, Mon.
B. στρατιάς Par. ADK. Ven. B.
Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab.
quod vitium etiam Timaei lexicon
p. 239. invasit, ubi cf. Ruhke-
nius.

C καὶ μηδενὶ] Ita Par. ADK. sec.
Bekk. Lob. Vind. BF. Vat. BM.

Ang. B. Mon. B. Flor. U. Reli-
qui cum Ald. Bas. ab. Steph.
Astio et in pr. ed. Stallbaumio
emiserunt καὶ, quod non intelli-
gerent ita positum esse, ut Glau-
co legem hoc capite augendam
recitare videretur. Similiter δὲ
post prooemium initio legis ipsius
speciem anacoluthi prae se fert
Leg. L. VIII. p. 854. D: τῷ
μὲν κεινομένῳ τὸν νόμον ἐξ
συγῆ δεῖ, τῷ δὲ ἀπειθοῦντι μα-
τα τὸ προοίμιον ἄδειν μέγα· ὅς
δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῆ, — ἐκ-
βληθῆτω. Infinitivum ἐξείναι pro
imperativo accipere licet, comma-
tis autem loco, quod vulgo post
στρατείας faciunt, colon ponen-
dum idemque signum post φιλεῖν
tenendum fuit, ubi Astius et re-
centiores comma fecerunt. Sic
sensus hic est: *quis etiam novum
legi caput in huius expeditionis
tempus adiicio: et ne cui liceat
negare, si quem osculari velit.*
Ceterum Aristotelem, Lucianum,
Maximum et Plutarchum hac re-
spexisse monens Astius de Ari-
stotele erravit, si eundem eius
locum (nam numeros typhotheta
vitiavit) in mente habuit, quem
Vol. I. p. 274, b. retuli. Paeu-
doplutarchi locus est p. 11. E:
τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σκοπεῖν καὶ
χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ πα-
ραλειπτόν. ἐξείναι γὰρ φησι
δεῖν τοῖς ἀριστεύουσιν ὃν ἂν
βούλωνται τῶν καλῶν φιλῆσαι.
Lucianus (T. III. p. 110. Lehm.)
et Maximus (dissert. XXIII. 4.)
Socratem huius legis auctorem
perhibentes Platonis sententiam,
non verba, referunt.

εις του τύχη ερῶν ἢ ἀφρονος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τᾶριστεία φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῶ ὄντι γάμοι τε δευμοὶ πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀφρονος τῶν τοιοῦτων πολλὰς παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἢ δει πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίνονται, εἰρηται ἦδη. Εἰπομεν γὰρ, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῦτοις δίκαιον τιμᾶν τῶν νίων
 D ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκμησαντα ἐν τῷ πολέμῳ νῶτρισιν Ἄλαντα ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οὐκείαν οὖσαν τιμῆν τῷ ἠβῶντι τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὁρθότατα, ἔφη. Πεισόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε

του] τούτου Par. K. secundum Bekk.

τᾶριστεία] τ' ἀριστεία Vind. F. τᾶριστείων Vind. D. Ang. B. Vat. H. ἀριστείων Vind. B. Flor. ACT. τὸ ἀριστείων Ven. B.

τῶν τοιούτων] Ita Ven. B. sed superscriptis ου υο.

ἐκ τοῦ τοιούτου] ex his Fic. γίνονται] γίνονται Vind. E. Ἀλλὰ μὴν — αὐξήσει. D.] laudat Hermogenes de ideis L. II. p. 406. ed. Laur. inter exempla παρακλιότης τῶν ποιημάτων.

Ὅμηρον] Ad hoc Mon. B. in inferiore margine a m. pr. scripta habet haec, quae ita, ut ibi exarata sunt, subieci. καὶ ποῦ ἀν εἰρωμέν θηρον, προπολοῦ φηγάδα ὄντα, ἢ πῶς πεισόμεθα τὸν ἄνδρα μὴ οἰδόταις μήται ταῦτα μὴ ἄλλα ταριθέοντα παρεκτίουν· μᾶλλον μὲν οὖν σόλωνα εἶδομεν χάφην, ἢ σὲ τὸν φηγαθεύσαντα:

τοῖς τοιοῦτοις] τοὺς τοιούτους Hermog. ciusmodi (iustenes) Fic. Dativus est neutrius generis pondens ille a τιμᾶν et ad sequentia referendus, quod fecerit videtur Bernhardytm synt. p. 94. non fecerit Schleiermacherum.

ὅσοι ἀγαθοί] ὅμ. Fic.

D Ἄλαντα] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. ante νῶτριοις exhibet Flor. T. post ἔφη Lob. Vind. B. Vat. BM. post γεραίρεσθαι Her-

mogenis ed. Laur. sed codex Rehdigeranus post νῶτριοις.

ἔφη] om. Vind. D. Locus Homeri est Il. VII. 321.

διηνεκέεσσι] διηνεκέεσι Lob. Vind. E. Flor. ACV. Et in Mon. B. prius σ int. vers. est. διηνεκέεσι Vat. B. διηνεκέεσι Ven. B. Vat. H. Flor. T. Animi causa Francogalli La Pilloniere interpretationem huius loci apponere placuit: Atax porté sur les épaules de ses camarades en triomphe.

ταύτην] τοιαύτην Hermogen. cod. Rehd.

οὐκείαν] om. Vind. B. Vat. M. post οὖσαν Hermog.

ἠβῶντι] ἠβ. Vind. F.

ἐξ ἧς] ἐξῆς idem.

Ὁρθότατα] ὀρθότατα idem. ἔφη. Πεισόμεθα] ἔφη πεισόμεθα Vind. B.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. B. ἄφ' Vind. E.

ταῦτά] ταυτά Steph. quem errorum ex male intellecto verbo πεισόμεθα profectam Astius in sec. correxit.

τοὺς ἀγαθοὺς] om. Vind. E. καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.

νῦν δῆ] δῆ νῦν Lob. Vat. B. Flor. T. In Vind. E. δῆ int. vers. est. Of. Vol. I. p. 318.

τιμῆσομεν] τιμήσομεν Vind. E. et ante corr. F.

ἔδραϊς] ἔδρας Ald. V. Il. VIII. 162.

Ὁμήρῳ. καὶ γὰρ ἡμῖς ἐν τοῖς θύραις καὶ τοῖς τοιούτοις
 πᾶσι τοὺς ἀγαθοὺς, καθόσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνονται, καὶ
 ἕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ ἀλέγομεν τιμῶμεν, πρὸς δὲ
 τοῦτοις ἔθραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ κλείους δεκάσσειν, ἵνα Ἐ
 ἄμα τῷ τιμῶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ
 γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἰεν. τῶν δὲ δὴ
 ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὅς ἂν εὐδοκίμησας τελευ-
 τήσῃ, ἀφ' οὗ πρῶτον μὲν φήσαμεν τοῦ χουσοῦ γένους
 εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἄλλ' οὐ πιεσόμεθα Ἡσιό-
 δῳ, ἐπειδὴν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν,
 ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἄγνοι ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, 469
 Ἔσθλοι, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Πει-

Ε κρέασιν ἰδὲ] κρέασιν, — ἰδὲ
 Steph. Ast. sec.

κλείους] κλείους Vind. B. Par.
 K. Vat. M.

δεκάσσειν] δεκάσσειν Vind.
 D. In Lob. prius s. int. vera
 scriptum.

τούς] em. Lob. Vind. B.

τῶν δὲ δὴ — κρεθῶσι; 469.
 B.] laudat Eusebins praep. ev.
 L. XIII. p. 387. Priora usque
 ad Πάντων γε μάλιστα tamquam
 Theodoretus Therap. Lib. VIII.
 p. 914. Sch. Eadem sine varie-
 tate exhibet Clemens Alex. Strom.
 L. III. p. 571, 3. Pott. Τῶν
 δὲ δὴ etc. Ald. Steph. Ast. pr.
 sec. Idem in tert. post Εἰεν
 comma fecit.

ἐπὶ στρατείας] ἐπὶ στρατιᾶς
 Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.
 ἐπιστρατιᾶς Vind. F. ἐπὶ (in uno
 Ursini cod. ἐν) στρατείας Theo-
 dor.

τελευτήσῃ] τελευτήσοι Lob.

ἀφ'] ἀφ' Vind. F.

φήσαμεν] post εἶναι Theodor.

Πάντων] πάν Euseb.

γε] om. Theod. excepto uno
 Ursini codice.

Ἄλλ' οὐ — μὲν οὖν. 469. A.]
 laudat Hermogenes l. ad C. cita-
 te. Deinde Hesiodo fide adhibita
 asseremus etc. Fic.

Ἡσιόδῳ,] Ἡσιόδῳ; Stephan.
 Locus Hesiodi est Eqy. 121. de

quo conf. Buttmanni Mythologus
 Vol. II. p. 22.

ἐπειδὴν — τελευτήσωσιν] om.
 Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τοῦ τοιούτου] τοῦ em. Her-
 mogenes.

ἄρα] ἄρα Hermog. cod. Rehd.
 οἱ] ἡ Bas. a. quae cum Ald. 469

Bas. b. haec omnia sine distin-
 ctione ut pressam scripta habet.
 Contra Stephanus et recentiores
 duo versus quasi in editione poe-
 tae fecerunt. Cf. Vol. I. p. 130, a.

τελέθουσιν] τελέθωσιν Vind. B.
 καλέονται Hermog. cod. Rehd.
 quo verbo Plato Crat. p. 397. H.
 in eodem Hesiodi versu est usus.
 Sed apud Theodoretum p. 915.
 in illo Cratylī loco optimus Syl-
 burgii codex totum versum ita
 exhibet, ut apud Hesiodum legi-
 tur: Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς
 μέγαν διὰ βουλᾶς.

μερόπων] θνητῶν Hermogen.
 cod. Rehd. et Plato in Cratylō,
 ut codices Hesiodi. Atque haec
 quidem discrepantia levior et qua-
 lis memoriter recitantem decet:
 illud gravius, quod, quum He-
 siodus hoc altero versu Ἔσθλοι,
 ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀν-
 θρώπων naturam, sedem, munus
 daemonum singulis singula nomi-
 nibus significasset, Socrates ei
 tria ad naturam eorum spectantia
 ἄγνοι, ἐσθλοὶ, ἀλεξίκακοι tri-
 buit; cuius mutationis seu emen-

όμεθα μὲν οὖν. Διακινθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς
 χρῆ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθεῖναι καὶ τίνι δια-
 φώρῳ, οὕτω καὶ ταύτη θήσομεν, ἢ ἂν ἐξηγήται; Τί δ' οὐ
 μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων,
 B οὕτω θεραπεύσομεν τε καὶ προσκινήσομεν αὐτῶν τὰς
 θήκας; ταῦτά δὲ ταῦτα νομιοῦμεν, ὅταν τις γήρῃ ἢ τινι
 ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὄσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ
 βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι; Δικαιὸν γοῦν, ἔφη. Τί δέ; πρὸς
 τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ

dationis fundamentum in Cratylo
 iactum, indoles autem et consi-
 lium ethicum et simile illi est,
 quo eiusdem poetæ fabulam de
 auro genere supra L. III. p. 415.
 mutatam vidimus. Aliter hac de
 re Buttmanus l. c. p. 24. in no-
 ta iudicavit. Ceterum huc refe-
 renda sunt Procli verba T. II.
 p. 300. Cons. οὕτω γὰρ, οἶμαι,
 καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης δαι-
 μονίας ἐκάλεσε τοὺς εὐ βεβιωκό-
 τας καὶ ἐς ἀμείνω λήξιν μετα-
 στάνας καὶ τόπον ἀγιώτερον.
 scilicet ita, ut κατὰ σχέσιν δαιμο-
 νίας diceret, propter similitudinem.
 ἀνθρώπων — τοῦ θεοῦ] om.
 Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
 Par. DK. Mon. B. Flor. U. Post
 ἀνθρώπων editi ante Bekkerum
 punctum habent.

πῶς] ἂν πῶς Ven. C. ἢ πῶς
 reliqui, qui proxima illa omit-
 tunt.

τίνι διαφώρῳ] quibus insigni-
 bus præcipue decorare Fic.

οὕτω] ἢ οὕτω Mon. B. Flor.
 U.

ταύτη] ταύτην Euseb.
 ἢ] ἢ Vind. F. ἢ ἢ Lob. Vind.
 B. Vat. M.

ἂν ἐξηγήται] ἐκεῖνος ἐξηγεῖ-
 ται Mon. B. Flor. U. (nam quod
 in sec. ed. Stallbaumius ἂν ἐκεῖ-
 νος ἐξηγήται in Mon. B. Flor. U.
 scriptum tradit, proferanti exci-
 dit.) Pro signo interrogandi edi-
 tiones ante Bekkerianam punctum
 habent.

Τί — κριθῶσι; B.] laudat Theo-
 doretus l. c. et inde a τὸν λοι-

πὸν Cyrillus adv. Iulian. VI.
 p. 204. B. atque in illius editio-
 nibus et codicibus præter unum
 Ursini cum Platonis consentien-
 tem priora ita leguntur: Τί δέ;
 (sic etiam Ursini liber et inter
 nostros Vind. E.) οὐ μέλλομεν
 τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς δαιμόνας
 γεγονότας οὕτω θεραπεύειν τε
 (id Urs. cod. om.) καὶ προσκιν-
 εῖν αὐτῶν τὰς θήκας;

δαιμόνων] εὐδαιμόνων Vind.
 BE. Vat. HM. Flor. AC. δαιμο-
 νίας γεγονότας Euseb. δαιμόνας
 γεγονότας τεθνεώτας Cyrill.

θεραπεύσομεν] θεραπεύσομεν
 Par. A.

τε] γε Mon. B. Par. DK. sec.
 Bekk.

προσκινήσομεν] προσκινήσο-
 μεν Par. A. Vind. E. in qua
 ctione neque aoristus ad verba
 τὸν λοιπὸν χρόνον, neque con-
 iunctivus ad interrogationem aptus
 est.

θήκας;] θήκας. Ald. Bas. ab. B
 Steph. θήκας. Ast. sec. tert.
 quod et ipsum probari potest,
 dummodo in fine sermonis signum
 interrogandi fiat.

ταῦτά] Ita Vind. D. Ang. B.
 et, ut ait in utraque ed. Stall-
 baumius, Flor. ACRTV. Reliqui
 codices quidem omnes et editi
 ante Astii sec. ταῦτα habent. τὰ
 αὐτὰ Euseb. Theod. (ταῦτα unus
 Ursini cod. ταύτη Iunt.) Cyr.
 secundum quos Astius accentum
 correxit.

δὲ] δὴ Cyr.
 ταῦτα] ταῦτα Ven. B. ταύτη

κοῖον δὴ; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πῆρι δοικῆ δίκαιον Ἑλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μὴδ' ἄλλῃ ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν; Ὅλα καὶ παντὶ, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι. Μὴδὲ Ἑλληνα ἄρα δούλον ἐκτῆσθαι μήτε αὐτοὺς τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω συμβουλεύειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλον γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἐαυτῶν δ' ἀπέχοντο. Τί δέ;

Par. K. Mon. B. Flor. U. editi ante Astii. sec. om. Theod.

ὅταν] καὶ ὅταν Flor. T. Theod. (in quo Sylburgius καὶ uncinis inclusit) Astius in sec. et Stallbaumius.

τινι ἄλλῳ] ἐτέρῳ τινι Cyr.

τελευτήσῃ] τελευτήσῃ Lob. Flor. T. Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vind. B.

κρινῶσι;] κρινῶσιν. Vind. B. κρινῶσιν; Bekkerus. κρινῶσι. priores et Astius in tert. contra atque Glaucō respondet.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Cf. Vol. I. pag. 155, b. Τί δέ cum commate post πολεμίου Ald. Bas. ab.

πῆρι] Vulgo comma additum est (in Ald. punctum) quod ad perspicuitatem non inutile, sed grammatica ratione destitutum cum Astio in pr. et sec. ed. sustuli.

ἄλλῃ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Par. D. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. ἄλλην Par. K. ἄλλοις Ang. B. Flor. RT. margo Par. D. Stallbaumius. ἄλλο Bas. b. ἄλλω Bas. a. ἄλλῳ Ald. Steph. Astius cum reliquis codicibus. (an potius ut neque) ab aliis (Neri istud permittant) Fic. Quum Graecos, qui Graecas civitates servituti addicere vetantur, non singulares, sed civitatis vinculo et ipsos sociatos cogitari necesse sit, recte eis aliam civitatem opponi nemo non intelliget.

κατὰ τὸ δυνατόν] ac pro civibus obstat Fic.

Ἑλληνικοῦ] ἑλληνικοῦ Vind. E. εὐλαβουμένους] εὐλαβουμένοις Vind. F.

διαφέρει] διαφέρειν Vat. B. φείδεσθαι. Μὴδὲ] φείδεσθαι, μὴδὲ Steph. Μὴδὲ — ἀπέχοντο laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 358.

ἐκτῆσθαι] ἐκτῆσασθαι Vind. F. Ang. B. Flor. AR. κερτῆσθαι Vind. D. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Euseb. Cf. ad p. 464. D.

συμβουλεύειν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. συμβ. Mon. B. (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Stephan. et Stallbaumius de Florentinis et de Bekkero tacens. In secunda tamen ed. parum subtiliter sensum huius loci interpretans pro τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω συμβουλεύειν simpliciter μήτε τοὺς ἄλλους dici potuisse scribit. — Signum interrogandi ab editionibus ante Bekkerum abest.

μᾶλλον] facilius ac fortius Fic.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. ante corr. μὲν Euseb.

οὖν] om. Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. K. Vat. HM. Flor. ACT.

ἐαυτῶν] ἐαυτῶ Vind. F.

δ'] δὲ Euseb.

δέ;] δαί; Par. A. Bekkerus. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.

σκυλεύειν, ἣν δ' ἐγὼ, τοὺς τελευτήσαντας κλῆν ἔπλων, ἰκσιδάν νικῆσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει; ἢ οὐ πρόφασιν μὲν
 D τοῖς θειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τοῦ μαχόμενον ἵναί, ὡς τι
 τῶν θρόντων θρόντας, δταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτά-
 ζωσι, κολλὰ δὲ ἦδη σερατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἀφ-
 κωγὴν ἀπώλετο; Καὶ μάλα. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ
 καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ
 σμικρᾶς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζεν τὸ σῶμα τοῦ τε-
 θνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, ἰσλοικότης δὲ ᾧ ἔπο-
 E λέμει; ἢ οἶε τι διάφορον θρᾶν τοὺς τοῦτο ποιούοντας

σκυλεύειν] τὸ σκ. Flor. T.
 νικῆσωσιν] νικῆσουσιν Mon. B.
 ἢ] ἢ Vind. F. Mon. B. om.
 Ang. B.
 ἔχει;] ἔχει, Ald. Steph. Ast.
 pr. ἔχει Bas. ab. Ast. sec.
 ἢ οὐ] ἢ οὐκ ἢ Ven. B. Vat.
 H. ἢ οὐ; ἢ Flor. ACRTV. an-
 non? an Fic. ἢ οὐ. ἢ Vind. DE.
 ἢ οὐ. Lob. Vind. BF. Ald. ἢ οὐ;
 Mon. B. et reliquae editiones ante
 Bekkerum, qui tacite falsam in-
 terpunctionem sustulit tacitosque
 assecliam Astium in tert. et Stall-
 baumium nactus est.
 ἔχει] ἔγον Mon. B. om. Lob.
 Vind. B. Vat. BM.

τῶν] τῶν Ald. Bas. ab. pro
 quo Stephanus τῶν in textu po-
 nens in annotatione p. 21. dubi-
 tat, an τὸ ponendum sit. τῶν ce-
 dices veram esse docent, τὸ tan-
 tum in Flor. R. et, ut videtur,
 in Ang. B. exstat, quem Bekke-
 ras in comm. τὸ in hoc versa
 omittere ostendit.

D τι] τε Vind. D. (τ superscripta
 vocali.)

δταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κω-
 πτάζωσι] — κωπτάζωσι Ven. C.
 quando inter cadavera volutantes
 Fic.

δὲ] δὲ δη Vat. H.
 διὰ τὴν τοιαύτην ἀρκωγὴν]
 rariendi cupiditate Fic.

ἀπώλετο] ἀπώλητο Mon. B.
 Signum interrogandi a Bekkero
 est.

Ἀνελεύθερον — δικαιοσύνης;

E.] habet Stobaeus serm. CXVIII.
 p. 620.

τε] om. Stob. Trinc. Gesa.
 (Gaisf. ex cod. AB. recepit.)

σμικρᾶς] σμικρᾶς Vind. F.
 Bas. b.

τὸ πολέμιον] τὸ σμ. editi ante
 Bekkerum.

τι] τί Vind. F. Mon. B. Stob.
 Trinc.

διάφορον] διάφορον Par. K.
 sec. Bip. διάφερον Ang. B. δια-
 φέρον Flor. R.

κυνῶν] κινῶν Stob. Trinc. E
 οἷς] om. Vind. D. Stob. cod.
 A. Trinc.

βάλλοντες] βαλόντες Par. A.
 Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
 baumius in sec. ed. quod, si de
 percussis canibus sermo est, prae-
 ferendum, ceteroquin unius codi-
 cis licet optimi testimonio non sa-
 tis tutum censeo. Videtur autem
 Socrates non de percussis tantum,
 sed de omnibus canibus omnino
 cogitasse eorumque hanc consue-
 tudinem dicere, ut in lapides, qui-
 bus percussi fuerint, saeviant,
 iacientem ipsam neminem aggre-
 dianitur. Nam ita demum similes
 per omnia his illi sunt, qui mor-
 tuos spoliant, vivis non solum il-
 lis, sed quibuslibet manum inferre
 non audent, quos ob id ipsam
 parvo et muliebri animo praedi-
 ctos dicit. Itaque praesens Ste-
 baei quoque et Ficini auctoritate
 munitioni tenam tenendumque in
 Aristotelis loco Rhetor. L. III.
 c. 4. existimo, ubi de simplicitudi-

τῶν κυνῶν, αἱ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι τοῦ βάλλοντος οὐχ ἀπτόμεναι; Οὐδὲ μικρὸν, ἔφη. Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλλας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις; Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νῆ Δία. Οὐδὲ μὴν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὄπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐὰν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εὐνοίας· μάλλον δὲ καὶ φοβησόμεθα, μὴ τι μίσημα ἢ πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, ἐὰν μὴ τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ. Ὁρθότατα, ἔφη. Τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς

αἰ (εἰκότος) usa in prosa oratione disserens hoc exemplum commemorat: ὡς τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεώτας σκυλεύοντες τοῖασι τοῖς κυνῶσι, ἃ τοὺς λίθους θάπτει τῶν βαλλόντων οὐχ ἀπτόμενα. quem locum Stallbaumius in nota laudans secundum nonnullos βαλόντων scribit. Ceterum quod Tourpii coniecturam emend. in Sauid. p. 349. Lips. pro τοῖς λίθοις χαλεπαίνουσι secundum Suidae locum τοὺς λίθους περιχαλῶναι scribentis codices non confirmarunt, neque mirum est neque dolendum.

οὐχ ἀπτόμεναι] om. Stobaeus Trinc.

καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] victoriae namque obtinent Fic. quem Stephanus in annot. p. 21. vere indicat non aliud legisse, sed Platonis sensum assecutum non esse. In Vat. H. Flor. AV. super κωλύσεις scriptam est σκυλεύσεις. Signum interrogandi Bekkero debetur, quem Astius sequi voluit.

ἔφη] post νῆ Δία Vind. BD.

πρὸς τὰ ἱερὰ] in templum Fic.

μέλη] μέλλη Flor. ACT. μέλει Par. K. sec. Hsp. Lob. Flor. U.

τοὺς] om. Par. K.

470 μάλλον δὲ καὶ] maxime vero Fic.

φοβησόμεθα] Ita Par. AK. Vat. BH. Flor. ACTV. φοβηθόμεθα reliquit cum editis, quod

non minus probum, sed ob codices posthabendum erat, ut ὄφρα ληθῆσονται L. I. pag. 343. B. τυλαβηθήσονται L. III. p. 410. A. et huius libri pag. 467. D. ἀχθεθήσεται L. X. p. 603. E. et ipsum φοβηθήσομαι Apol. p. 29. B. quod nescio quam ob rem Bekkerus ex paucis codicibus pro vulgato φοβησόμεαι recepit. Quamquam nostro loco partium meorum librorum ratio, partim quod Bekkerus vulgatam intactam reliquit, nonnihil dubitationis de Par. A. et Vat. BH. iudicare potest. Ceterum in contrariam quoque partem librarii nonnunquam errarunt, ut Phaedon. p. 115. C. ubi προθυμηθήσομεθα, et Symp. p. 194. B. ubi θορυβηθήσομαι tenendum videtur.

ἢ] ἢ Vind. F.

ἱερὸν] τὸ ἱ. Men. B. Flor. U.

τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lob. Vind.

B. Vat. BM.

φέρειν] φέρων Vind. B. φέρη Vat. M.

λέγῃ. Ὁρθότατα] λέγει: ὀρθότατα Vind. F.

Τί δέ;] Τί δέ; Par. A. Bekkerus. Τί δέ sine interpunctione Ald. Bas. ab. et in sec. ed. Stallbaumius, qui post ἐμπρήσεως signum interrogandi fecit, ubi in illis et in reliquis comuna est. Mihi τε inter γῆς et τμήσεως interpositum et haud dubie ad sequentia spectans eorumque movens expectationem artiori horum genitivorum et proximerum τί δέ;

καὶ οἰκῶν ἐμπρήσεως κοῖον τί σοι δράσουσιν οἱ στρα-
τιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαι-
νομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιοι. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν
B δ' ἐγὼ, δοκεῖ τούτων μηδέτερα κοιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέ-

iuncturae obstare esseque magis cum inferioribus illis κοῖον τί σοι δράσουσιν coniungere videtur. Atque eodem modo Socrates p. 469. B. et C. τί δέ; usurpavit. Ficinus Τί δέ; — πολεμίους; ita interpretatus est: An tui milites Graecorum, quibuscum pugnant, agros depopulabuntur ac domos incendunt?

τε τμήσεως] τετμήσεως Mon. B. Ald. Bas. ab. τε καὶ τμήσεως Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Quod Stephanus annot. pag. 21. περί addendum existimat, eius praepositionis haud raro compendium fieri constat. Cf. Matthiae gramm. p. 650.

τῆς] om. Lob. Vind. R. Vat. M.

οἰκῶν] οἰκῶν Vind. E. ἀποφαινομένου] ἀποφαινομεν οὐ Vind. F.

μὲν] om. Vind. D. Vat. H. Flor. TV.

δοκεῖ] om. Flor. T. δοκεῖς Vind. E. Flor. AC.

B μηδέτερα] γεαῖ μητέρα margo Flor. A.

ἀφαιρῆσθαι,] Ex Ald. Bas. ab. comma revocavi, quod Stephanus et recentiores in punctum mutaverunt. Sententia sua declarata Socrates sine magno intervallo se ad rationem eius reddendam paratum ostendit.

σοι] σοι Mon. B. a m. pr.

Φαίνεται μοι — ἄλλοτριον πόλεμος.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed in editione Trinc. omissa sunt.

ταῦτα — εἶναι δύο] om. Vind. D. Post ταῦτα Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. cum Stobaeo editisque ante Bekkerum articulum τὰ addiderunt, quo scilicet pronomen istud carere non posse videretur.

Noque non ferri aliquo modo possit. Sed eo delete verborum constructio haec est: φαίνεται μοι ταῦτα, πόλεμος τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ὀνόματα, οὕτω καὶ εἶναι δύο. quae faciliorem interpretationem habent, quam illa: φαίνεται μοι ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο, οὕτω καὶ εἶναι δύο. Quamquam concedendum est proxime sequens ὄντα ita comparatum videri, ut ad ταῦτα τὰ ὀνόματα potius, quam ad ταῦτα referri debeat. Sed quoniam πόλεμος et στάσις, quae per ταῦτα significantur, tam nomina, quam res sunt, illud ὄντα eatenus referri ad ea potest et debet, quatenus nomina sunt. Sic codicum auctoritatem retinere licet.

δνοῖν] δνεῖν Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et in tert. ed. Astius; vereor, ut satis re explorata. δνοῖν a Platone pariter atque ab reliquis illius aetatis scriptoribus pro legitima genitivi et dativi forma usurpatum esse multorum locorum certa et varietatis expert scriptura testatur. Eorum partem Rückertus ad Symp. p. 113. indicavit, quos hic repetere aliisve addendis augere inutile putavi. Contra pauci reperiuntur, quibus δνεῖν non dicam omnium, sed meliorum librorum auctoritate ita commendetur, ut a Platone profectum videatur. Tales sunt Symp. p. 192. E. penult. ubi Clark. Coisl. Vat. A. Vind. A. Ang. C. Ven. E. ἐκ δνεῖν εἰς γενέσθαι exhibent. Ib. p. 211. C: ἀπὸ δνεῖν ἐπὶ πάντα, quae vulgata eademque optimorum, quamvis non plurimorum librorum lectio est. Leg. L. I. p. 638. E: (ἔθνη) ἀμφισβητοῦντα ἡμῖν πόλεσι δνεῖν τῷ λόγῳ διαμάχοι' ἔν. Ita Par. A.

τιον καρπὸν ἀφαιρῆσθαι, καὶ ὅν ἔνεκα, βούλει σοὶ λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεται μοι, ὅσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνοματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐκ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. λέγω δὲ

Vat. CM. Vind. C. Ricard. B. Flor. AMW. Voss. Ibid. L. VI. p. 754. E: (τίμημα) *δυσὶν μυαῖν*, secundum Par. A. Vat. CM. Ang. B. Flor. A. Ald. Lovan. Ib. p. 774. D. ubi eadem verba in Par. A. Vat. CM. Flor. A. leguntur, superscripta tamen in Vat. C. diphthongo *οι*. Ib. L. VIII. p. 846. C: *ἐκ' ἐπὶ δυσὶν ἐκ' ἐφ' ὀπόσων* (masculino) secundum Par. A. Vat. CM. Pal. C. Ricard. B. Flor. ACMW. Civ. L. VIII. p. 546. C: (*διαμέτρων*) *ἀφῆταν δὲ δυσὶν* secundum Par. A. Ven. C. Flor. C. Tim. p. 79. D: *δυσὶν δὲ ταῖν διεξόδων οὐσαν* secundum optimum Vind. CCCXXXVII. Lob. Flor. BL. Par. SY. Amb. B. Vat. M. Euthyd. p. 306. A: *ἐκ δυσὶν κακοῖν* secundum Clark. Flor. B. et fortasse ib. paullo ante *ἐκ δυσὶν ἀγαθοῖν* secundum Vat. B. Flor. B. Paullo frequentiores ii loci sunt, quibus ita ut nostro secundi tertiique ordinis codices *δυσὶν* habeant, quod fortasse pro maiori eorum vel numero vel pretio hic illic contra optimos recipiendum esset, si grammatici id aut magis Atticum aut nominatum Platoni usitatum tradidissent, aut denique ita commendassent, ut sufficiente ratione et lectione nisam secuti viderentur doctrinam. Sed is, qui optime de hac re praecepit, lexicī rhetorici auctor apud Eustathium ad II. T. II. pag. 333, 8. 15. 17. Lips. nihil aliud tradidit, nisi Atticos *ιστέρων δυσὶν* pro *δυσὶν* dixisse, apud veteres *rare* id inveniri, esse tamen a Thucydide usurpatum, et recentiores contra analogiam dualis ita scribere. Neque Phrynichus Ecl. p. 210. Lob. *δυσὶν* alteri praefert, tantum *probum* esse dicit, et simul eos reprehendit, qui pro dativo utantur, quum genitivus sit; cui praeepto

in scholiis Viteberg. ad Eurip. Hec. 45. repetito Platonis locus Leg. L. I. supra significatus repugnat. Artioribus etiam finibus non magis probabiliter usum eius circumscribit grammaticus a Bachmanno editus anecd. T. II. p. 372, 2. *δυσὶν δίχα τοῦ ἄρθρου γενεκῆς ἐπαγομένης* dici tradens. Denique Heraclides apud Eustathium ad Od. T. II. p. 257, 35. *δυσὶν recentissimis Atticis proprium, certe Platoni alienum censuisse videtur, dum docet τοὺς Ἀττικοὺς τῆν οἱ διαφθογγὸν εἰς τῆν εἰ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυσὶν, καὶ τὸ οἰκοῖ οἰκοῖ, καὶ τὸ ποῖος ποῖος*. Nulla igitur causa est, cur nostro loco Platonem *δυσὶν* scripsisse statuamus eamque formam ei unius adeo aut paucorum non optimorum codicum gratia impertiamus, quod Bekkerus plerumque fecit. Cf. Criton. p. 52. A. 162, 16. (ubi Stallbaumius de codicibus vehementer falsus est.) Gorg. 473. D. 59, 7. 481. D. 77, 19. (quo loco *δυσὶν* Bekkerus eo magis suspectum esse debebat, quod in glossemate iteratum videret.) 493. D. 101, 13. Theaet. 187. B. 271, 5. (ubi Stallbaumius *δυσὶν* tenens parum sibi constitit.) Crat. 418. D. 75, 21. (ubi idem vulgatam in nullo codice praeter Par. E. et Zittav. existentem recte deseruit.) Symp. 192. E. 4. 408, 12. (ubi Bekkerus falso in Clark. *δυσὶν* legi perhibet.) Phaedon. 101. B. 93, 10. 102. D. 96, 15. Civ. VIII. 587. B. Tim. 53. C. 66, 19. 56. E. 73, 5. 63. C. 86, 14. Axioch. 366. C. 509, 33. Parm. 142. E. 36, 1. quo loco Bekkerus coniunctis Ven. A. Par. I. tribuit, quod singulis ib. 129. A. 8, 6. 143. D. E. 37, 19. 38, 1. 4. et Ambrosiano Civ. I. 351. E. concedendum non putavit. Eandem

τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκειὸν καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὄθνηϊόν. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκειοῦ ἐχθρὰ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδὲν γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. "Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε
 C πρὸς τρόπου λέγω. φημι γάρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκειὸν εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὄθνηϊόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε, ἔφη. Ἑλλήνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους Ἑλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἐχθρὰν ταύτην κλητέον. Ἑλληνας δὲ Ἑλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτο δρωῖσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοιοῦτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιά-
 D ζειν, καὶ στάσιν τὴν τοιαύτην ἐχθρὰν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, συγχωρῶ οὕτω νομίζειν. Σκόπε δὴ, εἶπον,

fere, quam nos in Platone, in Thucydide normam sequitur Poppo Vol. I. p. 234. sed Phrynichi sententiam de dativo fortassis haud spernendam dicit.

ὄθνηϊόν] Pollux III. 55: τὸ δὲ ὄθνηϊός ποιητικώτερον. Πλάτων δὲ αὐτῷ κέκληται. Harpocration: ὄθνηϊός· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατηγίους ἀπὸ τοῦ ἀλλότριος, εἰς καὶ κατὰ Πλάτωνα ἐν πρώτῳ Νόμον. (p. 629. E: τὸν ὄθνηϊόν τε καὶ ἔχθετον πόλεμον.) Photinus: ὄθνηϊός· ἀλλογενής, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Cf. Protag. p. 316. C.

οὖν] om. Ven. B. Vind. DE. Mon. B. Vat. H. et in sec. edit. Stallbaumius, quod haud dubie ex glossenatae ortum sit. Temere.

τῇ τοῦ οἰκειοῦ] τῇ Mon. B. tantum in margine et, ut videtur, a m. s. habet.

οὐδὲν γ'] οὐδέ Vind. F. Ang. B. Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. BNF. Flor. ACTV.

ἄπο τρόπου] ἀποτρόπου Bas. ab. Cf. Bastius ad Gregor. p. 211. καὶ εἰ] καὶ Vind. F. εἰ καὶ Mon. B. Ang. B. καὶ, εἰ Astius in pr. et Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. 134. b.

C τρέπον] τρέπον Par. D.

αὐτὸ] om. Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F.

γε] γ' Ang. B.

πολεμεῖν μαχομένους] Ita Mon. B. sed superscriptis β α. μαχομένους πολεμεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. et in argo A. quæsa verborum ordinem scriptor non quod πολεμεῖν μαχομένους plane in unam notionem coeant, quemadmodum Stallbaumius statuit, sed ideo improbase videtur, quod non tantum pugnant, sed omni tempore πολεμίους φύσει Græcos et barbaros significare vellet.

φήσομεν] post καὶ Par. K.

πολεμίους] πολεμους Vind. F.

τοιοῦτο] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et in tert. Astius. τοιοῦτον reliquis cum reliquis codicibus editiones.

φύσει μὲν] post φίλους Vat.

B.

νοσεῖν] νοσεῖ cum nota in fine Vind. F.

δ'] δὲ Lob. Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ στάσιν — νομίζειν.] om. D Lob. Vind. B. Vat. BM.

συγχωρῶ] συγχ. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et recentiores add.

ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένην στάσει, ὅπου ἂν τι τειοῦ-
του γένηται, καὶ διαστῆ πόλις, ἐὰν ἐκότεροι ἐκατέρων
τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπικρωῶσιν, εἰς ἀλιτηριώ-
δης τε δεκεὶ ἢ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλο-
πόλιδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ

465 ρεῖσθαι τεῖς κρατούσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοῖ- E
σθαι εἰς διαλλαγῆσομένων καὶ οὐκ εἰς πολεμησόντων.
Πολὸν γὰρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὐτῆ ἢ διάνοια ἐκείνης.
Τί δὲ δῆ; ἔφη· ἦν σὺ πόλιν οἰκίσεις οὐχ Ἑλληνίς
ἔσται; Δεῖ γ' αὐτὴν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοὶ τε καὶ
ἡμεροὶ ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἄλλ' οὐ φιλέλληνας; εὐδὲ
οἰκίαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὄν-
τες οἱ ἄλλοι ἱσθῶν; Καὶ σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς

οὕτω νομίζειν] ἔντω νομίζειν
Mon. B. om. Fic. (*Assentior equi-
dem.*)

Σκόπεε δῆ] *vides* —? Fic.
ἐν τῇ νῦν — διαστῆ πόλις] *in
seditione civitatis* Fic.

ὁμολογουμένη] ὁμολογουμένη
Vat. H. ὁμολογῆθη cum ω super
ὁ et int. vers. addito η post γ
Vind. D.

τοιούτων] Ita Par. A. Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
τοιούτο reliqui cum editis ante
Bekkerum.

ἐκότεροι] ἐκατέροις Vind. E.
τέμνωσιν] τέκνωσιν idem.
ὄς] om. idem. Est anacoluthon.

ἀλιτηριώδης] ἄλιε. Vind. B.
Timaeus lex. p. 23: ἀλιτηριώδης
ἀμαρτωλὸν ἢ κλιόνον. ἄλη γὰρ
ἢ κλιόνη καὶ ἢ ἀμαρτία. An igitur
neutrum haec loco invenit? CA
reliqui loci a Rahnkensio laudati,
qui plura de hac voce ad scholia
dicturus erat, et quos citavit
Wernsdorfius ad Himer. p. 136.
ρηγνέσθαι Fic. immo ἰσθῶν.

ποτε] ποτ' Vind. F. Ang. B.
μέτριον εἶναι] *satis esse fa-
ctum putare* Fic. Similiter Ste-
phanus annot. p. 21. ἡγοῦντο vel
ἐνόμζον aut aliud eiusdem signi-
ficationis verbum deesse putabat.

Mihi infinitivus ad praegressum
δεκεὶ referendus videtur.

τῶν κρατουμένων] *aliorum* Fic. E
διαλλαγῆσομένων] *διαλλαγη-
σομένων* Ven. B. a m. pr.

Πολὸν] *πολλή*, in marg. a m.
a. λυ, Mon. B. *praefecto* Fic.
γὰρ] om. Vind. D.

ἡμερωτέρων] *ἡμερωτέρα* Vind.
E.

ἐκείνης. Τί δὲ δῆ;] om. Fic.
οἰκίσεις] *νομίζεις* Par. K. see
Bekk.

Ἑλληνίς] *Ἕλληνας* Vind. F.

ἔσται] om. Fic.

γ'] *ye* Vind. F.

ἔφη] *ἔφη* Vind. D.

ἡμεροὶ] *ἡμέτεροι* Vind. F. Ang.

B.

ἔσονται] om. Fic. In Vind. B.
nulla interpretatio, in Ald. punctum
est.

Ἄλλ' οὐ] *Quare* —, Fic.

φιλέλληνας] *φιλέλληνας* Vind.
E.

οὐδὲ] *οὐδ'* Vind. F. Ang. B.
Flor. R. *nempe* —, Fic.

οἰκίαν] *οἰκίαν* Ven. B.

ὄντες] *ὄντες* Vind. BD. ut
Fic.

οἱ ἄλλοι] *οἱ* om. Ven. C. Par.
DK. Vind. F. Mon. B. Ang. B.
Flor. U. editi ante Bekkerum.

Καὶ] om. Vat. H.

- 471 τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν, ὡς οἰκίους, στέσειν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγῆσομενοι ἄρα δουλοῦνται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σφρονοιοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σφρονοῦνται ὄντες, οὐ πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερουσίην οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἐκάστη πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ ἐχθροὺς
- B τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς, καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὗτα τὴν γῆν ἰθαλήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν κολῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέψουσιν, ἀλλὰ μέχρι τούτου ποιή-

- τοὺς] *om.* Flor. T.
 471 οἰκίους] οἰκίαν Vind. D.
 ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Vind.
 F. ante corr.
 Εὐμενῶς δὴ σφρονοιοῦσιν] εὐ
 μὲν ὡς δὴ σφρονοιοῦσιν Vind. F.
 σφρονοιοῦσιν etiam Ald. Bas. a.
 habent. *pra* itaque sententia et
 temperate animo rem agent Fic.
 δουλείᾳ] δουλείαν Vind. BF.
 Vat. M.
 ἐπ' ὀλέθρῳ — πολέμιοι] ἐπο-
 λέθρῳ — πολέμιοι Vind. F. ἐπο-
 λέμιοι, omisissis mediis, Ang. B.
 In Ald. Bas. ab. Steph. comma
 post ὀλέθρῳ omissum et post κολ-
 ἀζοντες positum est.
 σφρονοῦνται] *om.* Fic.
 οὐ πολέμιοι] ὡς οὐ π. Vind.
 E. Vat. H. Flor. AC.
 αὐτοῖς] Ita Mon. B. Flor. T.
 sibi Fic. *om.* Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Ven. B. αὐτοῖς Ven. C. Par.
 DK. αὐτοῖς Vind. DEF. (Par. A.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV.)
 cum editis; quod, quum proxime
 sequens εἶναι cogitationem reverti
 ad verbum ὁμολογήσουσιν iubeat,
 minus aptum videtur.

ἀεὶ] *om.* Lob. Vind. B. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
 Flor. U. *admodum* Fic.

- B διαφορᾶς] διαφοροῦς Vind. F.
 Vat. H. Idem exhibere videntur
 Flor. ACV. e quibus Stallbaumius
 διαφορᾶς pro varia lectione af-

fort. Vulgo maiorem interpunctio-
 nem addunt.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Vind.
 BDE.

τῆν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

ἰθαλήσουσι] ἰθαλήσουσιν Bas.
 ab. ἰθέλοισι Ven. B. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACV.

οἰκίας] οἰκίας Ald. Bas. ab.
 μέχρι οὐ] Ita Par. A. Vind. F.
 Ven. C. Par. D. Ang. B. Mon. B.
 Flor. RU. μέχρις Lob. Vind. BD.
 Vat. M. μέχρις οὐ reliqui et edi-
 tiones ante Bekkerum.

ἀνατιῶν] ἀν — Vind. D. a n.
 s. int. vers. habet. ἀνατιῶς, quod
 docto cuidam viro in mentem ve-
 nisse Stallbaumius narrat, non
 optimae notae vocabulum et vix e
 codicibus recipiendum, nedum e
 coniectura vulgatae, quae nihil
 offensionis habet, substitutendum
 videtur. Ceterum nescio an haec
 respexerit Proclus T. III. pag. 62.
 Caus. διὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐν Πολι-
 τείᾳ Σωκράτης ἀξιοὶ δύνανται
 ἔχειν τὴν πόλιν τοσαύτην, ὅση
 καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς γείτονας αὐ-
 τῆς ἀδικουμένους ἐπ' ἀλλήλων
 δύναται εὐξεν, ὡς τοῦ πολέμο-
 κοῦ τέλους ὄντος τοῦ δικαίου
 καὶ οὐ τῆς εὐκείης οὐδὲ τῆς λαφ-
 ραγωγίας οὐδὲ ἄλλου τιῶς τοι-
 οῦτου.

ἀλγοῦντων] ἀλγοῦντες Bas. b.
 Etiam Lob. Ven. B. εἰς super ὡ

σονται τῆν διαφορὰν, μέχρι εἴ ἂν οἱ αἰτίαι ἀναγκα-
σθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνακτῶν ἀλλοθέντων δοῦναι δίκην. Ἐγὼ
μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς
ἡμετέρους κολίτας προσφίεσθαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους
ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους. Τιθῶμεν δὲ
καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι, μήτε γῆν τέκνον C
μήτε οἰκίαν ἱκικράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχων γε κα-
λῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν. ἀλλὰ γὰρ μοι δεκτικὸς, εἰ
Σώκρατες, ἴάν τις σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λήγειν, οὐ-
δέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρασάμενος
πάντα ταῦτα εἰρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὐτῇ ἡ πολιτεία
γενέσθαι, καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατῇ. ἔπει ὅτι γε, αἰ

exhibent. Ficius hoc praetermi-
sit: quatenus, qui discordiae cau-
sam dederunt, incontinentibus pecunias
solvant. Significatur autem ne-
cessitas innocentibus quoque da-
nam inferendi, quo nocentes pun-
ire et ad pacem adigere cogantur.

μὲν] μὲν οὖν Vind. F. Ang.
B. Flor. R.

δεῖν] δὴ Vind. D.

ἐναντίους] Ἕλληνας Mon. B.
Flor. U. quem dum Stallbaumius
in pr. ed. pro τοὺς ἐναντίους τοὺς
ἡμ. habere ait τοὺς Ἕλληνας τοὺς
ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν
δὴ τοῖς Ἕλλησι μήτε— triplicem
varietatem, quae praesus eadem
in Mon. B. exstat, perperam hunc
unum in locum coniecit, atque in
sec. pro δεῖν πρὸς τοὺς ἐναν-
τίους Monacensem et Florentinam
πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλή-
λους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν exhi-
bere decens errorem non correxit,
sed auxit. Ἕλληνας etiam Fici-
nus legisse videtur, qui οὕτω —
προσφίεσθαι ita esse Graecis
pugnantis repugnandum inter-
pretatus est.

τοὺς ἡμετέρους] τοὺς om. Bas. b.
προσφίεσθαι,] προσφίεσθαι:
Mon. B. ante corr. προσφίε-
σθαι. e corr. ut Ald. Bas. ab. At-
que ita saepe in illo codice pun-
ctorum, quae perennae mutatio-
nem indicant, alterum crasum est.

PLATONIS OP. II.

Stephanus, Bekkerus, Stallbau-
mius et in tert. Astius colen faci-
runt.

ἀλλήλους.] ἀλλήλους: καὶ τοῦ-
το. Mon. B. Ficius quum προσ-
φίεσθαι non recte intellexisset,
hic aliquid interpolevit: contra
barbaros autem ita animatos esse
debere, ut nunc Graeci contra
Graecos affecti sunt.

Τιθῶμεν — εἰς D.] excerptit
Stobaeus serm. XXXI. p. 258.
Sed Trinc. omisit.

καὶ] om. Fic.

τοῖς φύλαξι] τοῖς Ἕλλησι Mon.
B. commate non postposito, sed
anteposito. Eandem interpunctio-
nem in Bekkeri editionem typo-
thetae, episor, culpa litatam
Astius in tert. et Stallbaumius in
utroque adsciverunt.

ταῦτά τε] ταῦτά γε Lob. Vind. C
BDE. Ven. B. Vat. HM. Flor.,
ACTV. Bas. b.

γάρ] om. Stob. cod. A.

μοι] om. Vind. E.

εἰς σοι] εἰ σοι Ang. B. Flor.
R. τσι Vind. F.

ἐπιτρέπει] ἐπιτρέπει Vat. B.
Lob. ἐπιτρέπει Flor. V. ἐπιτρέ-
πει Ven. C.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεσθαι
Vat. H. et, sup. εἰ, Flor. T.

μνησθεσθαι] Stob. cod. A.

ταῦτα] ante πάντα Lob. Vind.
B. Vat. M. τὰ τοιαῦτα Ven. C.

γε] om. Flor. T.

G

γίνοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ἢ γίνοιτο, καὶ εἰ
 D εὐὲ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς καλλίστοις ἄριστ'
 ἂν μάχοιντο τῷ ἥμισυ ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώ-
 σιωντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ δούρατα δαι-
 τούς, ἀδελφούς, πατέρας, υἱούς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλο σπ-
 στρατεύοιτο, εἴς τε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴς τε καὶ ὀπισθεν
 ἐπιτεταγμένον, φόβον τε ἔνεκα τοῖς ἔχθροῖς καὶ εἰ ποτὶ
 τις ἀνάγκη βοήθειας γίνοιτο, οἷδ', ὅτι ταύτη πάντη

πάντ'] πάντα Lob. Vind. BD.
 πάν, omisso τ' et sequentibus sex
 vocibus, Ang. B.

εἴη] εἴη Flor. C.
 ἀγαθὰ πόλει] ἀγαθὴ πόλις
 Vind. BD. In Lob. et Vat. M. η
 super α' et ε' super εἰ adscriptum.
 ἀγαθὰ πόλεως Vat. B.

ἢ γίνοιτο] om. Stob. cod. A.
 In Mon. B. punctis sunt notata.
 Ficinus h. l. non dubitō addens,
 deinde ἐγὼ λέγω omittens sensum
 non male reddidit. Atque etiam
 in Graecis verbum, quo ὅτι γ' etc.
 spectant, mihi non, ut Astie
 et Stallbaumio, omissum, sed per
 anacoluthon mutatam videtur, pro
 ὁμολογῶ vel alio similis significa-
 tionis illato λέγω, quod quum ob
 praepositum ἐγὼ nihil amplius,
 quam supplementum verborum α'
 εὐὲ παραλείπεις exhibere et per
 copulam eis coniunctum esse de-
 beret, omisa copula, quemadmo-
 dum in contra positis solet omitti,
 in locum verbi ὁμολογῶ successit.
 Similiter Latine si dicas: nam fu-
 turum esse, ut, haec si exstiterit
 rei publicae forma, ei civitati, in
 qua exstiterit, omnia bona con-
 tingant, etiam quae tu praeter-
 mittis, ego edico, expectationi
 verbis primis notas extremum
 edico utcumque satisficiat. Itaque
 omnia post παραλείπεις a recen-
 tioribus omissa restitui. Stall-
 baumius in sec. ed. verba α' εὐὲ
 παραλείπεις ἐγὼ λέγω hicis trans-
 versis ab reliqua oratione separa-
 vit.

D μάχοιντο] μάχοιο Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV. Stob. Gean.
 Ald. Bas. ab.

τῷ τὸ Vind. F. Vat. H.
 ἀπολείπειν] ἀπολείπειν Vind.
 D.

γιγνώσκοντές] γινώσκ. Lob.
 Vind. BD. Mon. B. (Flor. ACTUV.)
 Stob. Ald. Bas. ab. Steph. tacen-
 tibus Bip. V. ad p. 472. A. co-
 gnoscetes se invicem esse proprie-
 quae Fic.

τε] om. Vind. D.
 ἄνους] Ita Par. A. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod.
 A. ἄνους] Ang. B. ἄνους
 reliqui codices, Stob. Gean. et
 editi ante Bekkerum, quos sequi-
 tur Matthiae gramm. p. 770. Mihi
 accusativus quum ob codices prae-
 ferendus, tum ad γινώσκοντες
 concinnior et per se exquisitior
 videtur. Conf. Bernhardy synt.
 p. 122.

ἀδελφούς] δελφούς Vind. F.
 συστρατεύοιτο] στρατεύοιτο
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. ab.
 ὀπισθεν] int. vers. Vind. F.

ἐπιτεταγμένον] ἐπιτεταγμένον
 idem. ἐπιτεταγμένον Mon. B.

φόβον] Vind. F. * int. vers.
 additum habet. φόβον Vind. D.
 Flor. R.

ποτὶ] ποτὶ Vind. F.
 ταύτη πάντη] α. τ. Ang. B.

Flor. R. . . . π ταῦτι (ex emend.
 ταῦτι) Vind. F.

ἄμαχοι] ἄμαχον Vind. F.

οἷοι] οἷη idem.

γ'] γ' Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B.
 Flor. RU.

α' παραλείπειν] Haec Step-
 hanes, qui in textu cum prioribus
 commate post γ' facte post ἀγα-

ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἷοι γε ἃ παραλείπεται, ἀγαθῶ,
 ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὀρῶ· ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογούντος E
 πάντα ταῦτα διὰ εἴη ἂν, καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο
 ἢ καλλιτεία αὐτῆ, μηδέτι κλίσιον περὶ αὐτῆς λέγει, ἀλλὰ
 τοῦτο αὐτὸ ἤδη κειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοῦς κείθειν, ὡς
 δυνατὸν καὶ ἢ δυνατὸν, τὰ δ' ἄλλα χαίρουν ἱάμεν.
 Ἐξαίρωντος γε σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, ὄσπερ καταδρομὴν 472
 ἐπειρήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγνωσέαις

Θὰ nulla interpunctione usus est, in annot. p. 21. mavult quasi per parenthesin posita accipere, qua ratione contra verborum ordinem ἀγαθῶ ab αὐθιγῶ dividitur artiusque eam ὄσπερ coniungitur. Ad sensum quidem verba ita construenda sunt: ὀρῶ, ὄσπερ ἂν εἴη αὐτοῖς ἀγαθῶ οἷοι, ἃ παραλείπεται. Sed quoniam belli mentis praecessit, οἷοι primum locum cum particula ἢ accepit, quam inversionem consimilis reliquorum verborum translectio secuta est, ut iam hoc dici videatur: ac domesticas quoque praetermissas a te bonas, quanta eis contingerent, video.

ὄσπερ] δ' Vind. F. Ang. B.

E πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Leh. Vind. MF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. B. om. Par. DK. Mon. B. ταῦτα πάντα reliqui codices edidit ante Bekkerum et in pn. ed. Stallbaumius.

ἢ] om. Par. K. sec. Bekk.

ἢ] om. Vind. DM. Vat. H. Flor.

AST.

αὐτῆ] τοιαύτη Ang. B. Flor.

BT.

αὐτῶ] post ἤδη Vind. F. Ang. B. Flor. B. αὐτῶ Par. K. sec. Bekk.

472 ὄσπερ] post καταδρομῆν Leh. Vind. B. Vat. BM. iterum (innotat) Fla.

συγγνωσέαις] γνῶσεαις, praeposito a m. s. σὺ, Vat. B. συγγνωσέαις Mon. B. συγγνωσέαις Vat. H. συγγνωσέαις Astina. συγγνωσέαις Bekkerus et Stallbaumius, cuius silentium Florentinos codices omnes cum Stephano et prioribus γ ante σ.mittere signi-

ficat; solet enim magis Atticam huius verbi scripturam exhibentes singulatim indicare, ut paulle ante p. 471. D. γνῶσεαις in Flor. B. scriptum esse testatus est. Bekkerus negligentior in hoc re fuit nec aliter, nisi per gravioris discrepantiae occasionem praetermissis in suis codicibus illud ostendit, ut hoc ipse loco de Vind. B. Mon. B. Par. K. tacens Vaticanum B. γσ. habere fortuito praedidit. Similiter Menon. p. 71. B. (326, 17.) vulgatam γνῶσεαις per edicem retinendam non fuisse declaraturus γνῶσεαις in quinque veterum, γνῶσεαις in septem esse refert. Iam quum ipse ubique γγνῶσεαις scribat, eam scripturam videri potest saltem in uno omnium optime constantem servatam invenisse. Verum tamen in similibus re animadvertendam optimi constantiam silentis non praeterit et Parisianam A. semper γγνῶσαι habere ad Civ. L. I. p. 329. D. adnotavit. Quod quum memorandum putaverit, profecto verbi γγνῶσεαις scripturae certe non minus controversae tantam auctoritatem detraxisse non videtur. Iure igitur, quum nequam contrarium demonstratum sit, sumere licet, quoadmodum Clarkianus interdum, ut Menon. l. α. Phaedon. p. 60. A. 116. C. 8. 82. D. 100. C. (his diebus in locis altere γ superacripse) γνῶσεαις exhibet, idem in Par. A. nonnumquam legi, ideoque per codices non ubique nec simpliciter, ut γγνῶσαι, reiciendum putare. Non magis grammaticorum causa reiciendum videtur.

στραγγευσμένης· ἴσως γὰρ οὐκ εἶδθα, ὅτι μόγις μοι τὰ δύο

Idem Eustathius, qui γυνώσκω rectius et Atticis usurpatum dicit, alterum et suavius sonans et antiquius et Homero frequentatum statuit ad Il. T. III. pag. 327, 32. Lips. Τὸ δὲ γινώσκω καὶ ἀκλιῶς τὸ γινώσκωσι οἱ μὲν ἕτερον Ἀττικῶι μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γυνώσκωσι φασίν, αἷς καὶ ὁ κωμικός δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γινέσθαι γινέσθαι. Ὀμηρος μὲντοι ἀρχαιώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δευτέρου γάμμα. Ἰστί δὲ ἕως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ἕτερον, εἰ καὶ εὐφρονέστερον τὸ τοῦ Ὀμήρου. Moeris autem Atticista, qui γινέσκω Ἀττικῶς, γινέσκω Ἑλληνικῶς dici observat, de simili inter γινώσκω et γινέσκω intercedente discrimine tacet. Denique ad rationem quod attinet, vera haud dubie meritoque a Valckenario ad Eurip. Phoen. 1396. probata est Heraclicis doctrina apud Eustathium ad Od. T. II. p. 25, 6. sqq. prioris γ in γινέσκω et γυνώσκω originem ab altero duplicate repetentis alterumque proinde necessarium et primitivum statuentis; et tamen hoc alterum γ temporis progressu in utroque verbo paulatim vel euphoniae gratia vel originalis ignorantiae obliterari coeptum tandem prorsus evanuisse recentioris aevi monumenta demonstrant. Quum igitur de certo quodam scriptore quaeritur, utrum veterem an recentiorem consuetudinem secutus esse videatur, si codices satis vetusti fideque digni conspiciant, ad eos rem redire apparet; eorumque testimonio Plato γινέσκω nunquam, γινέσκω interdum, sed raro scripsisse censendus est. Quibus tamen in locis scripserit, Bekkeri culpa factum est, ut diiudicari nondum possit: nostro, quamquam Vat. H. alterum γ habeat, quum sex mei totidemque Florentini et Vat. B. et secundum Bipontinorum silentium Par. K. et editiones antiquae id omittant, certe non temere idem foris arguar.

στραγγευσμένης] Hanc ab I. Casp. Orellio in epist. crit. Contr. Orellii Memmioni addita p. 334. ex coniectura propositam, a Stallbaumio in pr. ed. probatam, in secunda receptam lectionem vulgatae στραγγευσμένης, quae in omnibus codicibus exstat, a manu antiqua in Vind. F. subscriptam huius libri auctoritate ad ipsius probabilitatem accedente alteri praeferebam putavi quamquam et ipsi tolerabili. Peterat enim Socrates operam in describenda re militari positam cum ipsius militiae laboribus comparans licentiam, quae militibus in expeditionibus permitti solet, sibi negatam, vel dum ipse belli causa peregre absens, incursionem in suos fines factam iocose conqueri, vel defatigationis suae rationem non habentem dolere, quemodo Ficinus στραγγευσμένης interpretatus est militiae laboribus iam defesse. Verum sequentia docent eorum, quae militum ignosci aut condonari debeant, nihil eum de se confiteri: cunctationi et timori suo ignoscendum fuisse dicit, ὅτι ἐκείτως ἄρα ἔχοντες καὶ εἰδόμενοι οὕτω παράδοξον λέγει λόγον. Quae ita comparata sunt, ut explicationem verbi στραγγευσμένης continere videantur. Cf. Valckenarius animadv. ad Ammon. L. II. c. 13. ubi inscius huius loci interpretem et lectionis nostrae patrum egit: adeo omnia, quae de verbi origine, significatione, usu, in primis de eius perpetua et tantum non ubivis facta cum altero στραγγευσμένης permutatione disputat, huc conveniant. — Astius στραγγευσμένης conficiebat, quod ad significationem non multum differt, ad mutationis facilitatem cum illo non comparandum est.

οὐκ εἶδθα] οὐκοί, in marg. vulgata a m. s. adscripta, Mon. B.

μοι] punctis notatum est in Mon. B.

δύο] Ita Ven. B. Vind. DNE.

κύματος ἐπιγράφοντι τὸν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον εἶπε

Vat. H. Reliqui codices editique ante Bekkerum *δύω*, quam formam a veteribus grammaticis Fischerō ad Well. II. p. 155—158. et Sturzio ad Maitt. p. 46. commemoratis sine dubitatione Atticis concessam, a Dawesio et recentioribus, quos Matthiae gramm. p. 262. enumerat, poetarum potissimum auctoritate et metri necessitate negatam Platonis codices singulares vel bini nonnunquam, plures et potiores perpaucis in locis nec usquam, nisi fallor, non dissentientibus quibusdam minime malis exhibent, ut fere abiudicanda ab eo videatur. Nam Phaedr. pag. 237. D. ut ab eis initium faciam, in quibus *δύω* vulgatum erat, *δύω τινὲ ἑσόν ἰδέα* ex XX. Bekkerianis tantum tres, Vat. A. Ven. C. Par. E. tuerentur, reliqui cum Lob. Goth. Mon. Stob. *δύο* habent, ut, etiamsi verum sit, quod Stallbaumius de Florentinis significat, in uno C. *δύο*, in reliquis sex *δύω* legi, tamen illud satis tutum habeamus. Idem statuendum de Symp. p. 178. B. ubi *δύο τούτω* a Bekkero secundum XII. inter XVII. repositum et in Lob. et Zitt. repertum a Stallbaumio ex nullo Florentinorum aut Vindebonensium allatum est. Et Epist. VII. p. 333. D. inter novem Bekkeri codices unus Vind. B. ex quinque Florentinis due *ἀδελφῶ* *δύω* cum Stephano, reliqui *δύο* habent. Non magis vulgatum *δύο* unius vel paucorum dissensione dubium fieri potest his locis: Symp. 180. D: *ἐπεὶ δὲ δὴ δύω ἑσόν* Par. K. Ib. *δύω τὸ θεῖα* Par. DK. Apol. 20. A: *δύω νίε* Par. D. Vind. B. Hipp. mal. 301. D: *οὐ γὰρ εἰς ἑμὲν, ἀλλὰ δύω* Par. e. Gorg. 481. D: *δύω ὄντε* Par. V. Soph. 228. E: *δύω καθήματα* Ven. A. Phaedon. 60. B: *δύω ὄντε* Ven. B. Civ. II. 360. B: *δύω τοιοῦτω δακρυλλῶ* Vind. B. Par. DK. III. 391. C: *ροσμήματα δύω* Vind. B. 411. E: *δύω τίτρα* Vind. BE. Flor. T. III.

499. E: *δύω ἡμῖν ἀρίσθω εἶδη* Vat. M. Polit. 265. A: *δύω τινὲ δδῶ* Lob. Iam pauci supersunt secundum codices magis vel dubii vel contrariam in partem inclinantes: Tim. 31. B: *δύω δὲ μόνα* secundum Vat. B. Ven. C. Vind. A. et superscripto *δύο* Flor. BC. et int. vers. Par. SY. Lob. *δύο* — secundum reliquos, Par. A. Vind. F. CCCXXVII. etc. qui praevalent. Soph. 254. D: *τῶ γὰρ δύω* sec. Clark. Coisl. Ven. AB. Vind. A. Par. CFH. — *δύο* sec. Vat. A. Ven. CD. Par. BE. Lob. (Flor.) Phileb. 53. D: *ἑσόν δὴ τινε* *δύω* sec. Clark. Coisl. Ven. AD. Par. BCFH. — *δύο* secundum Vat. A. Ven. BC. Par. E. Ang. C. Lob. (Flor.) Polit. 269. E: *δύω τινὲ θεῶ* sec. Coisl. Ven. BD. Vind. A. Par. BCFH. Lob. (qui *τινε* primo loco ponit.) *δύο* — sec. Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. E. (Flor.) Postremo Hipparch. 228. E. ubi Bekkerus vulgatum *δύο* ante *τῶπιγράμματα*, quod tamen etiam in Lob. legitur, infirma Barberini et Pal. B. auctoritate contra Clark. Coisl. Vat. A. Ven. BCD. Par. BCEFG. Ang. C. Stallbaumius vere tacens de Clark. pariter atque de VII. Flor. unoque Vind. tenuit. Hic sane *δύω* scribendum erat. Sed nostro loco, quamvis a codicibus multo firmiter *δύω* primo aspectu videtur, non frustra Ven. B. et Vind. E. Vat. H. ab optimo, quem ille in multis, hi in plerisque sequuntur, discussionem fecerunt, quum idem Par. A. L. VI. p. 509. D. inter omnes unus *δύω αὐτῶ εἶναι* exhibens huius rei arbiter non incorruptus appareat. Et Vaticani quidem dissensio suspecta eo esse potest, quod L. III. p. 393. A. in versu Homericō *Ἀργεῖδα δὲ μάλιστα δύο* cum Amb. C. habet: in Vind. et Ven. nulla eiusmodi suspicio cadit. Denique aliquid tribuendum erat Vindebonensi D. diversi generis Nbre. *ἐπιγράφοντι ἕργων. εἰ Pax.*

τρικυμίας ἐκάγεις· ὃ ἐκακῶν ἰδῆς τε καὶ ἐκακῶς, πάνυ
συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὄκνονε τε καὶ ἰδε-
δοικεῖν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον τε καὶ ἐπιχειρεῖν
διασκοπεῖν. "Ὅσφ ἂν, ἔφη, τοιαῦτα κλειῶ λέγης, ἦ-
B τὸς ἀφεθήσῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν, κῆ θυνατῆ
γίνεσθαι αὐτῆ ἢ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε.
Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τόδε χρη ἀναμνησθῆ-
ναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδι-
κίαν δεῦρο ἤκομεν. Χρη· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν.

DK. Mon. B. Flor. U. φησὶντι
margo Par. D. ἐκφυγόντα Vind.
D. ἐκφύγοντι Bas. b.

τρικυμίας] τρικυμίας Vind. E.
ἐκάγεις] ἐκάγεις; Mon. B. ἐ-
κάγεις, recentiores.

πάνυ συγγνώμην] π. γε συγγ.
Vind. D. πανσυγγνώμην, ου in
m. a m. s. addite, Mon. B.

ὄκνονε τε καὶ] om. Fic.

ἰδεδοικεῖν] ἰδεδοικην Flor. V.
ἰδεδοικη Astius in sec. et tert.
Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet
Par. A. Ven. C. in ultima
correcti sunt. Confer Vol. I.
p. XXXII. sq.

λέγειν λόγον] Ita Par. ADK.
Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
λέγειν λέγειν ante corr. ut vide-
tur, Mon. B. λόγον λέγειν idem
correctus cum reliquis codicibus
editisque ante Bekkerum, quos
in pr. ed. Stallbaumius secutus
in sec. invitus, ut ex eius adno-
tatione colligitur, deseruit. Fi-
cinius pro verbis λέγειν τε καὶ
ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν unum in-
gredi posuit.

λέγης] λέγεις Lob. Vind. BF.
Mon. B. Flor. ACV. Ald. Bas.
ab.

ἀφεθήσῃ] ἀφεθήσει Flor. R.
Astius, Bekkerus, Stallbaumius.
In Vind. D. s secundae syllabae
e corr. accessit.

ὄφ'] ὄφ' Vind. F.

B εἰπέιν] λέγειν Lob. Vind. B.
Vat. BM. et γφ Ven. B.

γίνεσθαι] γίνεσθαι Vind. E.
Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
γίσσθαι Vind. D.

καὶ] om. Par. K.

Οὐκοῦν] Ad hoc in m. Mon.
B. a m. pr. ἀπὸ τῶν ἐπιπύρα
λόγον μέχρι τέλους τῆς ἢ βιβλίου
ἀναγγέλον διον adscriptum est,
quae verba iudicium de huius par-
tis argumento ad summam totius
operis gravissimo continere viden-
tur, si quidem ἀναγγέλον pro ἀ-
ναγκαῖον accipere licet.

τόδε χρη] Ita Par. A. Vind.
DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
Bekkerus et in tert. ed. Astius.
Reliqui χρη praepositum habent.

ζητοῦντες] ζητοῦντι Vat. H.

ἀδικίαν] ἀδικία Vat. B. Ven.
C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. a.

ἤκομεν.] ἤκομεν; Astius in pr.
et sec. Bekkerus et Stallbaumius;
quod ad sequentia minus aptum
videtur. Nam interrogatus Glau-
co, an hoc primum reputandum
esset, aut sine dubitatione utpote
re perpensa affirmare, aut sibi
non liquere, quo fla interrogatio
spectaret, respondere debebat:
affirmanti assentire et tamen, cur
tunc potissimum illud urgendum
esset, ambigere poterat.

Χρη· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη.
Οὐδέν. ἀλλ'] χρη; ἀλλὰ τοῦτο
ἔφη οὐδέν; ἀλλ' Vind. F. cum
littera post ἔφη. Χρη. Ἄλλὰ etc.
Steph. In Vind. E. χρη omis-
sum, in Par. A. γ' ad τοῦτο ad-
iectum et a Bekkere receptum,
a Stallbaumio propterea repudia-
tum est, quod nusquam in hac
formula additum reperitur. Con-

ἀλλ' ἐὰν εὐφραίνω, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη, ἄρα καὶ εὐδρα
 τὸν δίκαιον ἀδικώσωμεν μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέ-
 ρειν, ἀλλὰ πανταχῆ τοιοῦτος εἶναι, οἷόν δικαιοσύνη C
 ἐστίν; ἢ ἀγαπήσωμεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ
 πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχη; Οὕτως, ἔφη· ἀγα-
 πήσωμεν. Παραδείγματος ἄρα Ἴνεκα, ἣν δ' ἐγὼ, ἐξη-
 γοῦμεν αὐτὸ τὴν δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν
 τελείως δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἶος ἂν εἴη γενόμενος,
 καὶ ἀδικίαν αὐτὴν καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους

ferri iubet Gorg. 448. B. 497. E. et Charm. 164. A. quos ipsos locos Heindorfius cum hoc nostro comparaverat et per ellipsin verbi διαφέρει, quod Civ. I. 349. A. in plena dictione exstet, explicandos docuerat ad locum Charmidae §. 25. Mihi, quemadmodum in τί μοι τοῦτο Schaefero ad Lamb. Bosium pag. 598. et, quem is laudavit, Valckenario, ita in hac dictione et in simili τί τοῦτο; Hipp. mai. p. 293. A. verbum substantivum subaudiendum videtur: quid hoc est? quam vim habet? quid sibi vult? Neque vero causam video, quae ἔν ἐν tali interrogatione pronomini addi minus patiatur, quam in aliis, e. g. Hipp. mai. p. 289. B: τίς γὰρ ἂν ἀντεῖποι τούτῳ γε, ὡ Σώκρατες; Crat. p. 388. D: οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις εἰπεῖν —; quem utramque locum Bekkerus ita secundum codices constituit. Itaque non quo linguae usui particula repugnet, omittendam puto, sed quod minime necessaria h. l. et unus libri auctoritate parum tuta est, praesertim quum L. III. p. 395. A. etiam minus probabiliter in eodem codice item uno addita legatur. Cf. L. VIII. p. 554. B.

ἐστίν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐστίν Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Vind. D. Mon. B.

δεῖν] om. Par. K.

τοιοῦτος] τοιοῦτο Ald. Bas. ab.

δικαιοσύνη] ἡ δικ. Flor. T. ipse iustitiae Fic.

ἐγγύτατα] post αὐτῆς Lob. C. Vind. BD. Vat. M.

μετέχη] μετέχοι Lob. Vind. B. ἔφη] Maiorem interpunctionem Bekkerus posuit. In prioribus aut nulla aut minus erat.

ἐξηγοῦμεν] ζητοῦμεν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Mon. B. Flor. RU.

αὐτό] Ita Mon. B. a m. pr. αὐτήν a m. a.

δικαιοσύνη] δικαιοσύνη Par. K. sec. Bekk.

οἷόν ἐστι] εἶναι Vind. D.

τελείως] Id ex Par. A. Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. accessit, in reliquis et in editionibus ante Bekkerum deest.

εἰ γένοιτο] Bekkerus ex conjectura ἢ γένοιτο scripsit Astiumque in text. et Stallbaumium assecclas aetas est. Nescio, quid in vulgata omnium librorum lectione eos offenderit, quae mihi non sollicitanda videtur. Virum perfecte iustum quaesituri ea conditione rem susceperant, si fieri et existere talis posset. Quis enim quaerat, quod esse non posse statuat? Utrum recte an secus illud ponerent, tum quidem parum curaverant. Sed qua ratione vir iustus officeretur, ἢ γένοιτο, non quaesiverant.

ἀποβλέποντας, οἷοι ἂν ἤμῃν φαίνονται πῶμαιονίας τα
 κίρι καὶ τοῦ ἐναντείου, ἀναγκαζόμεθα καὶ περὶ ἡμῶν
 D κῦτων ὁμολογεῖν, ὅς ἂν ἐκείνοις διὰ ὁμοιότατος ἤ, τὴν
 ἐκείνης μοίραν ὁμοιότατην εἶναι, ἀλλ' οὐ τοῦτου ἕνεκα,
 ἵν' ἀποδείξωμεν, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι. Τοῦτο
 μὲν, ἔφη, ἀληθὲς λίγαις. Οἷα ἂν οὖν ἤτιόν τι ἀγα-
 θὸν ζωγράφον εἶναι ὅς ἂν γράφας παραδείγμα. οἷον
 ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ γράμ-

φαίνονται] φαίνονται Bas. b.

ἀναγκαζόμεθα] ἀναγκαζόμεθα
 Vind. F. Ald. Bas. ab.

D ὅτι] em. Lob. Vind. BD. Vat.
 BM.

ἐκείνης] Ita Par. ADK. Lob.
 Vind. EF. Vat. B. Ven. C. Flor.
 ACV. Ald. Bas. ab. ἐκείνοις reli-
 qui codices cum Stephano et re-
 centioribus. Et in Lob. eis se-
 per ης adscriptum est. ὁμοιος,
 ut Latinarum *similis*, cum geni-
 tive construi posse quum ratio et
 analogia persuadet, tum gram-
 maticorum testimonia docent. Pri-
 scianus T. II. pag. 182. Krehl.
 Ἐὶ φίλος αὐτοῦ καὶ αὐ-
 τῷ, ὁμοιος, προσήκων,
 ξένος, συγγενής, ἀδελφί-
 δοῦς καὶ τὰ ὁμοία. Nec
 quous *similis illius et illi, affi-
 nis, cognatus, hospes, necessa-
 rius, patruelis et similia*. In qui-
 bus quae Aikina et eius asseciae
 post ὁμοία addita habent ὁμοιος
 εἶμι σοὶ καὶ ὁμοιος τοῦ πατρὸς,
 eorum alterum nescio an ex So-
 phoclis Aiacis 546. petatum sit:
 εἰ καὶ γένοιτο πατρὸς εὐνυχέτα-
 ρος, τὰ δ' ἄλλ' ὁμοιος. Acce-
 dit Thomas Mag. p. 649. et qui
 περὶ συντάξεως scripsit Bekkeri
 anecd. p. 161, 1. qui ὁμοιότατος
 dativo innotum ex Demosthenis
 or. in Androt. §. 32. Bekk. affe-
 rens haud dubie alterius constru-
 ctionis gnarus et memor fuit.
 Exempla quidem rara sunt et
 quae citari solent nec lectionis
 omnia nec interpretationis satis
 certae, velut Herodoti loco a

Thoma laudate L. III. c. 87. ubi
 de Cabirorum statuis sermo est,
 Thomas ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὁμοία
 τοῦ Ἡφαίστου cum parte codi-
 cum nostrorum legit, alii sique
 petiores τοῖαι post ὁμοία inse-
 rant, quod etiamsi emissum a
 scriptore fuerit, nihilo minus ge-
 nitivus non ab adiectivo, sed a
 repetendo ex superioribus statua-
 rum nomine regi videtur. Xenoph.
 Anab. L. III. c. 1. §. 17. ὅστις
 ἡ κορδα ὁμοία φωνῆς ἐγένετο
 τοῖς ὀπισθοφύλαξι vulgata lectio,
 sed in duobus optimis codicibus
 φωνῆ pro φωνῆς scriptum est.
 Aristoph. Pac. 519. (531.) quem
 locum una cum Xenophonte Bern-
 hardy synt. p. 140. huc retulit,
 μῶν οὖν ὁμοιον καὶ γῆλλον στρα-
 τιωτικῶ; vel interpositum καὶ
 indicat γῆλλον pendere a verbo
 πνεῖ ex antecedentibus οἷον δὲ
 πνεῖς, ὡς ἤδη κατὰ τῆς καρδί-
 ας, γλυκύτατον, ὁρατὰ ἀστρα-
 τίας καὶ μύρον facile asciscen-
 do. Unus est adhuc extra dubi-
 tationem positus Aeliani locus ab
 Oudendorpio ad Thomam adhibi-
 tus H. A. L. VIII. c. 1. extr.
 τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου κῆρας
 ἴδωκέν οἱ. cuius tamen scriptoris
 auctoritas non ea est, qua Pla-
 tonici loci scriptura dubia confir-
 mari possit. Sed analogia respi-
 cienda et codicum dignitas et ipsa
 genitivi difficultas, qui post prius
 ἐκείνοις librariis facile cum hoc
 permittendus, contra eius in lo-
 cum de coniectura substituetendus
 nemini videri poterat. His de
 causis ἐκείνης in ordinem recep-
 ἵν'] ἵνα Lob. Vind. BF.

μα ικανώς ἀποδοῦς μὴ ἐγγ ἀποδείξαι, ὡς καὶ δυνατόν γυνέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Ν' οὐκ ἔγωγ', ἐφη. Τί οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φανέν, παράδειγμα ἐποιούμεν λόγῳ Ε ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γα. Ἐκτόν τι οὖν οἷα ἡμᾶς εὐ λόγειν τούτου ἔνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδείξαι, ὡς δυνατόν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι, ὡς ἔλλεγτο; Οὐδ' ἄρα, ἐφη. Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω· εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδείξαι, πῆ μά-

Οἷα] οἷα Steph.

δ'] post οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οἷον] οἷον Vind. E. οἷος Mon. B. Flor. U. et editiones ante Bekkerum et in pr. Stallbaumius, cui elegantius videbatur. Neutrum masculino iunctum inelegans non dixerim, sed mihi quoque οἷον minus placere fateor, quia praecedit παράδειγμα, ad quod referri non potest et tamen referendum videtur. Sed ἄλλοις servari neutrum iubent. Certo Bekkerus in com. οἷος uni Stephano, cui tamen Monacensem addere debebat liquido οἷος exhibentem, assignavit, οἷον a Biontensis ex Par. K. a Stallbaumio ex Flor. ACRTV. enotatum, a me in Lob. Vind. BDF. inventum est.

ἐγγ] ἦ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δ] ου, sup. litura, Vind. F.

ἐγγ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐγγον, e corr. ἐγγον, Vind. D. ἐγγον reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἀποδείξαι] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. (non RT. ut in sec. ed. Stallbaumius suam ipsius priorem adnotationem pervertens dicit.) ἀποδείξαι reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ἔγωγ'] ἐγωγς Lob. Vind. BF.

φανέν] om. Fic. — Proclus in

Civ. p. 394, 13. a fine: παράδειγμα δέ, φησὶν ὁ Σουκράτης, πολιτείας ἀρετῆς καὶ τελείας γεινομένης.

οὖν] om. Baa. b.

E

εὐ] post λόγειν Mon. B. Flor. U. Bekkerus; qui quum vulgatum verborum ordinem reliquis oedibus suis cum Stephano communem esse non significaverit, alterum in pluribus reperisse vel repertum a se credidisse videtur, quos singulatim indicare vel neglexerit vel non potuerit. Nam Monacensem, quamvis magni eum faceret, reliquis omnibus ab eo praelatum, aut insolentiorum illam adverbii collocationem adeo pulchram ei visam esse vix credibile est.

οἰκῆσαι] οἰκῆσαι Vind. E. οἰκῆσαι Baa. ab.

Τὸ μὲν — δημοσίῳ. 473. E.] excerpit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. priora usque ad κατακλίσειν 473. C. desunt, Trincavellus duo prima (Τὸ μὲν) et posteriora inde a γνησίας τε 473. D. et Gesnerus extrema a verbis δοκῶ δὲ ib. omisit.

οὕτω] οὕτως Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. T. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 398, a.

δὴ] δεῖ Par. K. secund. Bekk. om. Stob.

δεῖ] χρὴ Stob. In Vind. F. post δεῖ, non post χάρις comma est.

λιστα καὶ κατὰ τὴ δύνασάται ἂν εἴη, πάλιν μὲι πρὸς
 τὴν τοιαύτην ἀπέδειξεν τὰ αὐτὰ διωμολόγησαι. Τὰ κοῖα;
 473 Ἄφ' οἷόν τὲ νι προαρθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύειν ἔχει
 προῶν λέξεωσ ἤτεον ἀληθείασ ἐφέπεισθαι, κἂν εἰ μὴ
 τῷ δοκῆι; ἀλλὰ σὺ πρότερον ὁμολογεῖσ οὕτωσ, ἢ οὐ;
 Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζε μὲ, οἷα
 τῷ λόγῳ διήλθεμεν, τοιαῦτα παντάκτα καὶ τῷ ἔργῳ
 δεῖν γινόμενα ἀποφαίνω· ἀλλ' ἐν οἷοί τε γενόμεθα
 εὐρεῖν, ὡσ ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλισ οἰκήσεισ,
 φάιναι ἡμᾶσ ἐξευρημέναι, ὡσ δυνατὰ ταῦτα γίνεσθαι,
 B ἂ σὺ ἐπιτάττωσ. ἢ οὐκ ἀγαπήσεισ τούτων τηρχάνων;

δυνασάται] δυνασάτ' Vind.
 E. δυνασάστες Bas. b. δυνασόν
 τ' Lob. Vind. BD. Vat. M. δυνα-
 σάτατα Stob. Superlativus fa-
 cultatam, quam relativam dicunt,
 indicat.

εἴη] Pro eo lacuna est in Vind.
 E.

τοιαύτην] αὐτήν Par. K. Ast.
 pr.

διωμολόγησαι] διωμολόγησαι
 Vind. DE. Stob. διωμολογήσαι
 Lob. Vind. B. Vat. M. margo
 Gesa. Ald. Bas. ab. δεῖ ὁμολο-
 γῆσαι Vind. F. διαλόγησαι Mon.
 B. corr. (vulgatam in marg. a m.
 pr. adscriptam habet.) ὁμολόγη-
 σαι Ang. B.

Ἄφ' ἄφ' Vind. F.

473 ἢ] ἢ Stob. (ἢ margo Gesa.
 Gaisf.)

ἔχει προῶν] ἔχει προῶν,
 (-χει e corr.) Vind. B.

λέξεωσ] post ἤτεον Vind. E.

δοκῆι] Ita Ven. C. Vind. F.

Mon. B. Flor. R. et in sec. Stall-
 baumius. δοκοῖ Ven. B. Bekke-
 rus, Astius in tert. et Stallban-
 mius in pr. δοκῆ Par. A. sed cor-
 rectus, reliqui codices cum Ald.
 Bas. ab. Steph. Ast. pr. et omi-
 so in antecedentibus et sec. Quum
 coniunctivum ab ipsis codicibus
 parum firmum esse appareat, non
 est, quod h. l. in eo excusande
 et a sollecissimi macula purgande
 laboremus; inscitatum in hoc di-
 cendi genere et a Platonis sermo-

ne alienum ultro fatemur. Sed
 de reliquis modis, qui solent cum
 particulis κἂν εἰ construi, indica-
 tivus, qui esse quosdam ab hoc
 placito dissentientes significat,
 optativo tantum fieri posse, ut
 dissentiat aliquis, declaranti co-
 dicum causa praeferendus erat,
 non quod ipsi accommodatier
 esset, quemadmodum Stallban-
 mius statuit. ἂν quomodo expli-
 candam videatur, Vol. I. p. 294,
 b. ostendi; de indicativo cf. ibid.
 p. 90, b. Optativum infra habes
 p. 477. A. coniunctivum L. VIII.
 p. 579. D. codices tenant.

σὺ] om. Par. DK. Mon. B.
 Flor. U.

πρότερον] πρότερον Lob. Vind.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. et
 a m. pr. D. Stob. Trinc.

ὁμολογεῖσ οὕτωσ,] ὁμολογεῖσ,
 οὕτωσ; Mon. B.

Τούτο] τούτω Vind. E. τού-
 τῳ Stob. (τούτω m. Gesa.)

ἀνάγκαζε μὲ] ἀνάγκαζε μὴ
 Vind. E.

οἷα] ἂ Vind. D.

δεῖν] Ita Par. A. Vind. DEF.
 Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. H.
 Stob. Trinc. Bekkerus. δεῖ Lob.
 Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. sec. Bekk. Stob. Gesa. Ald.
 Bas. ab. δὴ Stob. Gaisf. Steph.
 Astius et Stallbaumius, qui in
 prima ed. quum e Florentinis li-

466 ἔγω γὰρ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπήην. Καὶ γὰρ ἐγὼ, ἔφη. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, εἰς τοιαύτα, κεραιώμεθα ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται, δι' ὃ οὐχ οὕτως αἰκουῦνται, καὶ τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτικῆς πόλις, μάλιστα μὲν ἐνός, εἰ δὲ μὴ, δυοῖν, εἰ δὲ μὴ, ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Παντάκασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἐνός μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μεταβαλλόντος δοκοῦμέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μετακείμενοι ἂν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ ῥαδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐκ' αὐτὸ δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰμι,

bris nihil a Stephano discrepans allatum videret, non temere δὴ tamquam illorum lectionem retulit et retinuit, in secunda vero, quum didicisset, quid Bekkeriani haberent, silentio isti diffidore, non iterum sine dubitatione omnibus sex Florentinis δὴ assignare, nedum Venetum B. quem Bekkerus δειν exhibere docet, comitem eis adiungere debebat. Ceterum δὴ ferri potuisse, si per codices liceret, in promptu est; sed δειν nihil deterius et ob anacaluthis speciem post ἀνάγκης mutatum a Stephano videtur. Non male, quod ad hoc attinet, Ficinus: *ne me cogas igitur, ut, qualia verbis haec figuravimus, talia primitus digito indicare debeam.*

εἴρεν] om. Vind. D. εἴρεν Stob. Trinc.

οἰκήσεις] οἰκήσεις Vind. F.

φάναι] φάναι Vind. DF. Licet infinitivum hunc cum illo δειν ad μὴ ἀνάγκης referre ita, ut ἐπίτρεπε vel simile quid subaudiatur; quod si placet, post ἀποφαίνεω comma pro solo ponendam est. Malim tamen cum Stallbaumie pro imperativo accipere.

ἐξουρημέναι] ἐξουρημέναι Vind. F.

B ἂν] om. Lob. Vind. EDE. Vat. BM. Ven. B. Stob.

ἐγὼ] ἐγὼ Stob.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο] in unam contracta exhibet Vind. E. τὸ δὲ

δὴ μετατοῦτο Vind. DF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύειν] declarare Fic. τε om. Par. K. — ἀποδεικνύειν Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

δι' ὃ] δι' Vind. EF. Flor. ACTV.

μεταβαλλόντος] μεταβαλλόντος Par. K. sec. Bip.

ἔλθοι] ἔλθη Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Stob. Trinc.

ὀλιγίστων] ὀλιγίστων Flor. T. a m. pr. ὀλιγοστῶν Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk.

σμικροτάτων] σμικροτάτων Vind. B. Vat. M.

μεταβαλλόντος] μεταβαλλόντος Ven. C. μεταβάλλοντος Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δοκοῦμέν] δοκεῖ μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Stob. margo Gesn. Veram lectionem Astius in pr. ex Ven. C. Par. K. restituit.

μοι] om. Vind. B. Vat. M. μετακείμενοι] μετακείμενοι iidem et Par. D.

σμικροῦ] μικροῦ Stob.

δέ. Τίνος] δέτινες Vind. F. αὐτὸ] αὐτῶ idem et Ang. B. δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T. δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ'] ἦν Flor. R.

εἰμι] εἰμι Vind. F. εἰμι Mon. B. a m. pr.

ὁ τῷ μεγίστῳ προσημάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτι τε ἀτοχῶς ἄσπερ κύμα ἐυγυλῶν καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν. ἀτόκῃ δὲ ὁ μέλλω λέγειν. Λίγη, ἔφη. Ἐὰν μὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασι-

ὁ τῷ] δὲ Stob. Trisc. προσημάζομεν] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. R. προσειμάζομεν Stob. προσειμάζομεν Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. U. Bekkerus. προσειμάζομεν Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. margo Gesn. Ald. Bas. ab. Stephan. Astius et Stallbaumius. Denique προσημάζομεν Bekkerus in comm. legendum statuit; cui Stallbaumius nihil nisi Symp. p. 216. C. et Gorg. p. 493. C. ubi augmentum pariter omisum sit, et Buttmannum gramm. I. p. 328. obiecit, de altera lectionis illius parte, cui codices magis, quam vulgatae favere videret, sententiam ferre supersedit. Mihi verbum προσειμάζειν huic loco convenire non videtur, quum ea significatio, qua utique aptum esset, si pro ἐν τῷ πρόσθεν εἰμάζομεν accipi posset, ab eo aliena, ea vero, quam potest habere, ut comparationem antea, quam res ipsa apparuisset, factam demonstraret (im voraus vergleichen, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est) hic quidem inutilis sit. Nam eo ipso loco, quo primum τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας commemorabatur, p. 472. A. fluctus ille tam propinquus erat, ut causa non esset, quod exiguum temporis spatium inter comparisonem et rei ipsius representationem interpositum peculiari verbo eoque rarissimo in memoriam revocaretur. Iam si προσειμάζομεν vera scriptura non est, tamen verae proxima habenda et inter reliquas secundum eam electio instituenda est. Itaque προσημάζομεν elegi, quod quam facile in προσεικ. abiire poterit, Bastius ad Grego-

rium p. 712. demonstravit. De augmento dubium non est, quia Plato id interdum omiserit. Certe Symp. I. c. εἰκασα, Phaedr. pag. 248. A. εἰκασμένη, Polit. p. 260. E. εἰμάζομεν in omnibus, Gorg. I. c. ἀπήκασα idque superscripto εἰ in uno Par. W. legitur. Sed propterea non ubique abstinuisse censendus est eo, quod grammatici magno consensu Atticum perhibent. Cf. Moeris eiusque interpretes p. 182. et scholiastes Dionysii Bekkeri anecd. p. 804, 30. Neque Stallbaumius Leg. L. VIII. p. 857. C. unius Flor. A. suffragio ancipiti (nam es superscriptum habet) adiutus Bekkerum sequi dubitavit, qui ἀπηκασαμεν et ἀπημάζομεν ex Ang. B. et Vat. C. in quo item superscriptum est εἰ; pro ἀπεικ. quod Par. A. utrobique correctus exhibet, reposuit. Etiam Tim. p. 79. D. δὲ δὴ καὶ προσημάζομεν τῷ τοῦ κύματος κλέγματι secundum optimi libri manum primam a Bekkero editum est, quod sine litura scriptum in Vind. F. invenit.

κύματι] σχήματι Stob. (κύματι m. Gesn.)

δ'] om. Par. K.

μέλλει] μέλλοι Vind. BD. Mon. B.

γέλωτι τε] γέλως τε τις Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Etiam Astius hic haesit et ad coniecturam prelapsus est. Socrates, quum id, quod iam dicendum erat, cum fluctu comparavisset, qui aqua salsa perfundere et submergere nautas solet, nihilo minus dicturum se profiteretur, etiam

ἀνύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἣ οἱ βασιλεῖς τε τῶν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφῆσαι γνησίως τε καὶ ἰσχυρῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταῦτόν ξυμπέσῃ, δύναμις τε πολιτικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ, τῶν δὲ νῦν παρευρημένων χωρὶς ἕρ-

fore vident, ut veritas comparationis eventa comprobetur et dictum illud prorsus fluctus in modum, quocum comparasset, in se erumpens risu acerbe et ignominia sese obruat. Minus recte Ficinus: *quamquam suspicor, ne effusiere incredulorum risu inundante positus obruatur.* sed haud dubie vulgatam lectionem secutus.

ἀδοξία] ἀταξίαν Stob. (ἀδοξία m. Gesn.) ἀδοξία (Lob.) Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

κατακλύσειν] καταλύσειν Stob. (κατακλ. m. Gesn.)

δὲ] δὴ Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

Ἐάν] ἐάν δὲ Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐάν δὴ Vind. B. Mon. B. Flor. U. Hec πολιθευρήτητον illud τοῦ Πλάτωνος, quemadmodum in margine codicis Lob. dicitur, a multis postea commemoratum, quos Astius ad h. l. et Ruhkenius ad Rutil. Lup. p. 21. sq. indicarunt. Adde Alcmeon isag. c. 33. p. 122, 1. Fisch.

βασιλεύσειν] βασιλεύωσιν Stob. cod. A. et scholiastes Aristidis p. 266. Fromm. ἐπεὶ Πλάτων ἔφη, ὅταν βασιλεύωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἣ βασιλεῖς φιλοσοφῆσαι, τότε εὐδαιμονήσονται τὰς πόλεις. Etiam Ficinus dominanter posuit, quum sit reges facti fuerint. Sic Pausan. I. 11, 6. Πύρρος βασιλεύσας, et Herodotus I. 14. Γύγης τυραννέσας, et Plato paulle post φιλοσοφῆσαι, et L. III. p. 421. D. κλοντήσας τυραννέσας, Aristoph. Plut. 569. κλοντήσαντες, Thuc. II. 42. κλοντήσαντες, Plato Phaedr. 231.

D. εἰ φρονήσαντες, Hippocr. T. II. p. 528. Kühn. φρονήσασθαι τῆς ἀνθρώπου, Lysias adv. Sim. §. 43. Brem. ἐπειδὴν βέλτιον φρονήσαντες, Plato Civ. III. 443. D. ἄρξασθαι αὐτὸν αὐτοῦ, Herod. I. c. ἐπεὶ τε ἤρξα.

ταῖς — φιλοσοφῆσαι D.] om. Stob. cod. B.

πόλεις] πόλεις Stob. Trinc. D. Gesn.

βασιλεῖς] Ita codices omnes etiam Par. A. Ven. C. sed hi in ultimis litteris correcti, que nunc Bekkerus βασιλῆς ab Astio in sec. ex coniectura positum addidit. Idem fecit in sec. Stallbaumius codicum duorum illorum, ut sibi visus est, auctoritate. V. Vol. I. p. 157. cl. p. XXXII. sq.

νῦν] post λεγόμενοι Flor. T.

καὶ δυνάσται] om. Stob. Trinc. ante λεγόμενοι Stob. Gesn.

φιλοσοφῆσαι] φιλοσοφῆσονται Mon. B. φιλοσοφῆσωσιν Stob. cuius ed. Trinc. h. l. deficere supra ostendi. Neque Gesnerus proxime sequentia γνησίως — ἀποκλεισθῶσιν habet. (φιλοσοφῆσαι Gaisf.) Praeter mentem Platonis Iustinus M. Apol. I. p. 54. C. postulationem extendit: ἔφη γὰρ πον καὶ τις τῶν καλαιῶν, ἀν μὴ οἱ ἀρχόντες φιλοσοφῆσαι καὶ οἱ ἀρχόμενοι, οὐκ ἀν εἴη τὰς πόλεις εὐδαιμονῆσαι.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ταῦτόν] ταυτὸ Ven. B. Vind. E. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ξυμπέσῃ] ξυμπέσει Vind. F. et, sup. η, Flor. R.

ἐκότερον· αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθεῖσιν, οὐκ ἔστι κακῶν καὶ ἀγαθῶν, ἀ ὅτις Γλαύκων, ταῖς πόλεις, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρώπινῳ γίνεσθαι, οὐδὲ αὐτῇ ἢ πολλοῦ
 E ταῖα μὴ ποτε πρότερον φηῖ τε εἰς τὸ δυνατόν καὶ φῶς ἡλλοῦ ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἔμοι πάλαι ὄκνον ἐπιτίθησι λέγειν, ὁρῶντι, ὡς πολλοὶ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἂν

ἐκότερον] ἐκότερον Vind. F.
 φύσεις] φύσεις Vind. E.
 ἐξ ἀνάγκης] om. Stob. cod. A.
 ἔξαν. Lob. ἔξαν. Vind. DF.

ἀποκλεισθεῖσιν] ἀποκλεισθεῖσιν Stob. cod. A. Ficinus haec inde a τῶν δὲ νῦν ita interpretatur: neque (quod nunc fit) a diversis duo haec tractentur ingenii. At sensus hic est: nisi maxima pars ingeniorum, quae nunc ad alterutrum separatim ab altero accedunt, necessarii ad utrovis excludens fuerint.

καὶ ἀγαθῶν] ante κακῶν Flor. T. καὶ ἀγαθῶν Ald. Bas. ab. Plutarchus Num. p. 73. D: ἐναργῆς ἐξήνεγκε παραδειγμα καὶ τεκμήριον τῆς Πλατωνικῆς φωνῆς, ἣν ὅστερος ἐκείνος οὐκ ἔλλοις χρόνοις γενόμενος ἐτόλμησεν ἀφείναι περὶ πολιτείας, ὡς μὴ κακῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ λύσις ἀνθρώπου ἐστὶν ἐκ τῆς φύσεως θείας εἰς ταῦτ' ἀποκλεισθεῖσιν βασιλικῆν συμπεσοῦσαν δύναμιν ἐγκρατῆ καὶ ἐπεφρόνητον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. Idem compar. Demosth. et Cicero. p. 887. E. de Cicerone: ἐμαρτύρησεν ἅμα τῷ Πλάτωνι μαντευομένην καὶ ἀγαθῶν καὶ ἀγαθῶν τὰς πόλεις, ὅταν εἰς ταῦτ' ἀποκλεισθεῖσιν τε μεγάλη καὶ φρόνησις ἐκ τῆς φύσεως χρηστικῆς ἀπαντήσῃ μετὰ δικαιοσύνης. Utrumque locum indicavit Astius. Quod Plutarchus fortunae mentionem fecit, ad Epist. Plat. VII. p. 326. A. referendum videtur: λέγειν τε ἠναγκασθῆναι ἐκαστῶν τὴν ἀρετὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ ταύτης ἔστι τὰ τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατεῖναι· κακῶν οὖν οὐδὲ λήξω τὰ ἀνθρώπινα γένη, κτλ.

ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ἀφ' ὧς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτείας, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεις ἐκ τῆς φύσεως θείας ἀποκλεισθῆναι.

ἀ ὅτις Γλαύκων] om. Stob. Gesn. Fic.

ταῖς πόλεις] civitati Fic. ταῖς πόλεις Stob. Gesn. (qui h. l. deficit) et editiones ante Bekkerum.

δοκῶ] ἀλλὰ μὴ δοκῶ Stob. cod. A. Gaisf.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

γένεσθαι] γένεσθαι Ald. Steph.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ ποτε] μήποτε Stob. cod. A. Gaisf. φῶς τε Lob. φῶς τε Vind. B. φῶς τε Vat. M. μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Sed est ne unquam, non nunquam. Conf. p. 467. B: τὸ μὴ ποτε κενδυθεῖσθαι, ut ne unquam periculum videant.

φῶς τε] φῶς τε Ald. Bas. ab. φῶς τε Lob. Par. K. sec. Bekk. φῶς τε Vind. F. Ang. B. Flor. T. φῶς τε Vind. B. Vat. M.

εἰς] εἰς Stob. cod. A. Gaisf. E ἴδῃ] ἴδῃ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἣν] καὶ Stob. cod. A. Gaisf. ἣν δὲ Vind. E.

πάλαι] παλαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

ὁρῶντι] ὁρῶντες Stob. cod. A. παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. παραδόξαν Stob. cod. A.

χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] „Magis placet quae afferatur lectio, χαλεπὸν γὰρ κείθεν ὅτι οὐκ ἂν εἴη.“ Steph. annot. p. 21. Ea fuit Cor-

ἄλλη τις εὐδαιμονήσκειν οὐτε ἰδίᾳ οὐτε δημοσίᾳ. Καὶ
 δεῖ δὲ Σώκρατες, ἴση, τοιαύτων ἐπιβέβηκας εἴημά τε
 καὶ λόγον, ἐν ἀπάν ἡγοῦ ἐπὶ σε πένυ πολλοῦς τε καὶ
 οὐ φαύλους τῶν οὐτως ὄλον ῥίπαντας τὰ ἱμάτια γυμνοῦς 474
 λαβόντας δεῖ ἑνώστῳ καρτέσχευ ἔκλον, θεῖν διατταρμ-
 νοῦς ὡς θανατίασι ἐργασομένους· οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ
 λόγῳ καὶ ἐκφύξει, τῷ ὄντι τῷθαζόμενος δάσους δίκην.

narii coniectura ecl. p. 100. Fi-
 cini interpretationem nam *hanc*
facile persuaderetur scuti, quam
 contra omnes codices sine ratione
 Astius et in sec. ed. Stallbaumius
 receperunt.

ἄλλη] ἄλλη Mon. B. quod, si
 solum τις pro feminine haberi et
 de civitate accipi tuto pomet,
 etiam praeferrī deberet. Nam de
 ea, quae proxime dicta est *πολι-
 τεία*, ἄλλη intelligi nequit, sed
 referendum ad *ἡμᾶς* est, in qua
 philosophi regunt, quod ipsum
 ob interiectam *hanc civitatis* men-
 tionem paulo durtus videtur: Ad-
 de L. VI. p. 500. E.

εὐδαιμονήσκειν] εὐδαιμονήσκειν
 Ald. εὐδοκμήσειεν Vat. H. Flor.
 ACT. et, γο vulgato, Ven. B.
 et, in marg. εὐδαιμονήσειεν,
 Vind. D. εὐδοκμήσειεν Vind. E.

δε] om. Vind. F.

ἐπιβέβηκας] ἐπιβέβηκας Flor.
 T. Ast. sec. Stallb. pr. ἐπιβέβη-
 κε, e corr. — ay, Vind. B.

ἐπὶ σε] ἐπὶ σε Vind. BD. Ald.
 Bas. ab. Astius in sec. et tert.
 Bekkerus et Stallbaumius, quem-
 admodum grammatici praecipiant.
 Et solet. pronominals momentum
 gravius esse, quam praepositio-
 nis. Sed h. l. res aliter habet,
 quoniam de persona nulla dubitatio
 existere et pronomen salva per-
 spicuitate etiam abesse possit.

φ] om. Vind. E. Vat. H.
 Flor. AC.

ὄλον] om. Vind. E.

ῥίπαντας] ῥίπαντας Bas. b.
 474 γυμνοῦς] γυμνοῦν Vat. H.
 Flor. AC.

διατταρμ-
 νοῦς] Ita Par. A.
 Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat.
 HM. Flor. AGUV. διατταρμ-

νοῦς, deleto a m. s. priore μ,
 Mon. B. διατταρμνοῦς reliqui
 codices et editi ante Astium, qui
 in sec. verum de coniectura edi-
 dit. Eadem in eodem verbo dis-
 crepantia est L. VI. p. 501. C.
 ubi haec repetitur. Ficinus pro
 hoc et proximo φῶν impotens in
 te facturus posuit.

ἐργασομένους] ἐργασομένους
 Ven. C.

οὐς εἰ μὴ] οὐς εἰμῖ Vind. E.

ἀμυνεῖ] ἀμυνῆ Vind. BD. Mon.
 B. Par. DK. sec. Bekk. et A.
 sed correctus, Vat. M. Flor. TUV.
 ἀμυνεῖ, sup. η, Lob. ἀμύνῃ
 Vind. F. ἀμύνῃ Ald. Bas. a.
 ἀμυνεῖς Vind. E. ἀμύνεις Ang.
 B.

ἐκφύξει] Ita Vind. F. Flor.
 R. ἐκφύξη, sup. εἰ, Lob. ἐκ-
 φύξη Vind. BDE. Mon. B. Ald.
 ἐκφύξη Bas. ab. Steph.

τῷ ὄντι] τῷόντι Vind. DE.

τῷθαζόμενος] θαναζόμενος
 Vind. E. τῷθατταζόμενος Vind.
 F. τῷθαζόμενος Ald. cui similes
 error glossam Hesychii θαναζο-
 νος· σκώτων reperit. Timaeus
 lex. p. 251: τῷθαζών· χλευ-
 ζών, σκώτων, διαθύων. Vid.
 ibi Ruhnkensius, qui hoc et altero
 Platonis loco Hipp. mai. p. 290.
 A. ubi medium τῷθάζου legi-
 tur, significato: ad utrumque con-
 ferri iubet scholiasten. Sed no-
 stor scholle caret, alter adscri-
 ptum est· σκώσει, λοιδορήσει,
 χλευσεί, quibus κωχῶμαι ad-
 dunt Suidas et Photius, ἐραθίσει,
 κωχάτωχόςτος, θαννοῦς, κω-
 λουῖ Hesychias. Cf. Pionomus
 ad Moor. p. 386. et Schneiderus
 ad Aristot. Polt. VII. 16, 8.

Οὐκοῦν σέ μοι, ἦν δ' ἔγω, τοῦτον ἀκίως; Καλῶς γ',
 ἔφη, ἔγω ποιῶν. ἀλλὰ τοί σε οὐ προδίδω, ἀλλ' ἀρυ-
 νῶ οἷς δύναμαι· δύναμαι δὲ εὐνοίῃ γε καὶ τῷ παρῶν
 B λυέσθαι, καὶ ἴσως ἐν ἄλλου του ἡμιελίσσετον σοι ἀπο-
 κρινοίμην. ἀλλ' ὥς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν κερῶ τοῖς
 ἀπιστοῦσιν ἐνθαίξασθαι, ὅτι ἔχει ἢ σὺ λέγεις. Πισφα-
 τίον, ἦν δ' ἔγω, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ζυμμα-
 χίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν πη

ἦν δ' ἔγω] post τούτων Par.
 K.
 γ'] γε Vind. F. Flor. R.
 ἀλλὰ τοί] ἀλλὰ τοῖς Vind. F.
 ἀλλ' ἀποίς Ang. B.

τῷ] τό Vat. H.
 B ἀποκρινοίμην] ἀποκρινοῦμαι
 Lob. Vind. B. Vat. BM.
 ἢ] ἠ Vind. E.
 σὺ οὕτω] σοι οὕτω Vat. H.
 σοι ο. Flor. AC.

παρέχει] Ita Ven. C. Vat. H.
 Flor. ACV. παρέχει Lob. παρή-
 χη Vind. BDEF. Vat. BM. Ven.
 B. Ang. B. Flor. RT. et corre-
 ctus Par. A. παρέχεις Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. cum editis ante
 Bekkerum.

οὖν] em. Fic.
 μέλλομέν] μέλλομί Mon. B. a
 m. sec. μέλλει (vel μέλλη) μή α
 m. pr.
 πη] κοί Vat. B. em. Fic.
 ἐκφεύξασθαι] ἐκφεύξασθαι
 Flor. AC.

ὅς λέγεις] esse Fic.
 λέγοντες] λέγοντας Vat. H.
 λέγομεν Vind. F.
 τοιμῶμεν φάναι] post δεῖν
 ἄρχειν Flor. T. ε. φάναι idem
 cum Vind. DF. Ald. Bas. ab.

γενομένων] γινομένων Lob.
 Vind. BD. Vat. BM.
 φύσει] em. Lob. Vind. BD.
 (hic in m. habet.) Ven. B. Vat.
 M.

C φιλοσοφίας] φιλοσοφία Vat. B.
 ε'] vs Lob. Vind. B.
 ἐν πόλει] Ita Par. A. Vind. F.
 Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 RV. Bekkerus et in tert. Astinus.
 ἐν πόλεισιν Vind. B. Vat. M. ἐν
 πόλεισιν, ex emend. —σ, Lob.
 ἐν τῇ πόλει reliqui codices et

editi ante Bekkerum, quae Stall-
 baunius sine ratione sequitur.
 ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ]
 sed ducuntibus illis obtemperare
 Fic.

ἐφ] post ἔφη Lob. Vind. BF.
 Vat. M. Ang. B. Flor. R.

εἴδε] τόδε Vind. E. Flor. C.
 ἀμνηστέη] Ita Vind. F. Ald.
 Steph. tacentibus de Par. K. Bi-
 pontinis. ἀμνηστέη Lob. Vind.
 BDE. Mon. B. Bas. ab. Ast. pr.
 et secund. ἀμὴ γέ πη Bekkerus.

ἀμνηστέη Ast. tert. ἀμνηστέη Stall-
 baunius. Timaeus lex. pag. 29:
 ἀμνηστέη· ἐνὶ γε τρώκῃ, ἢ δμο-
 σοῦν. Suidas et lexicon Bekkeri
 anecd. pag. 387, 16: ἀμνηστέη·

ἀπορρήγοισι, καθ' ὅτι οὐκ ἐπι-
 ταί δὲ καὶ ἀμωσύεως καὶ ἀμώ-
 θεν. Moeris pag. 50: ἀμνηστέη,
 Ἰταλικῶς ἀμωσύεως, Ἑλληνι-
 κῶς. Thomas pag. 40: ἀμνηστέη
 κάλλιον, ἢ ἀμωσύεως. δηλοὶ δὲ
 τὸ καθ' ἕνα τινὰ τρώκον. Sed
 haec sufficient ad vulgatam ho-
 rum scribendorum consuetudinem
 demonstrandam, a qua discedens
 Bekkerus hoc loco de codicibus
 nihil nisi in Vat. B. Ven. C. Vind.
 B. Par. K. ἀμνηστέη legi monet,
 quasi qui in reliquis non solum
 asperum, sed etiam circumflectum
 et in tria divisionem inveniret.
 Atqui Parisiensem A. ad Leg. V.
 736. E. p. 890, 4. ostendit ἀμ-
 γέπῃ solere exhibere, et sic ubi-
 que in Ang. B. scriptum esse ad
 Leg. VIII. 361. C. p. 135, 1.
 testatur. Similiter ἀμωσύεως
 in Par. A. Vat. C. esse solere ad
 Leg. I. 641. E. p. 213, 6. decla-
 rat. Itaque quemadmodum Polit.
 p. 278. D. ἀμὴ γέ πη et Protag.

ἐκπελάσθαι οὐδὲ λέγει, θεωρεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τοιμαῦτον φάναι δαῖν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων δύνηται τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος, ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει ἀπεσθαι τὴν φιλοσοφίας ἡγεμονίαν ἢ ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μήτε ἀπεσθαι ἀκολουθεῖν τὴν τῶν ἡγευμένων. "Ἐφα ἂν εἴη, ἔφη, ὀρίεσθαι. "Ἴδι δὲ, ἀκολουθήσον μοι τῆδε, ἵαν αὐτὸ ἀμγγέκη ἱκανῶς ἐξηγησάμεθα. "Ἄγε, ἔφη. Ἄνα-

p. 323. C. et Phaedr. p. 223. C. ἀμῶς γέ πως scripsit, et in comment. ad Polit. scripturam Veneti A. et Par. BCF. ἀμγγέκη, ad Protag. Coisliniani, Vat. B. Ven. BD. Ang. C. Pal. B. ἀμωσγέπως tamquam suae fundamentum commemoravit, ad Phaedrum autem Clarkianum, Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCDFH. asperum, nil amplius, dedisse adnotavit, quo quidem loco Clarkianus secundum Gaisfordium ἀμωσγέπως exhibet, ita hoc nostro reliquos VII. codices in spiritu secum facere, de accentu et divisione nihil significare voluit. Quid quod Leg. V. 736. A. pag. 388, 17. in comm. Stephano ἀμῶς tribuit, a quo ipse secundum Ven. B. Vat. C. Ang. B. discedens ἀμῶς (γέ πως) scripserit, quum Stephanus illo loco non minus, quam in reliquis, ἀμωσγέπως in unum vocabulum coniuncta habeat. Iam quod ad spiritum attinet, optimis codicibus repugnandi causam non inveni, etsi Ionicum vel Doricum ΑΜΩΣ, quod pronomini indefiniti vim habere dicitur, a quo grammatici illa repetant, fere ubique ἀμῶς scribi solet, et ἀμῶθεν vulgo Homeri Od. I. 10. ἀμγγέκη apud Lucianum Lexiph. T. V. p. 178. Lehm. et ἀμωσγέπως apud Lysiam in Agor. §. 7. et Aristoph. Thesmoph. 429. etiam a Bekkero editum est. Sed Acharn. 583. Bekkero teste codex Ravennas asperum habet, non lenem, quem Invernizzius (615.) vidit, et apud Eustathium in Od. Vol. I. p. 8, 32. sqq. Lips. post simplicia cum Ioni scripta haec

composita cum aspero scribantur, et in scholio ad Leg. VII. 798. B. quod Ruhnkentius ad Tim. p. 26. edidit, omnia asperum habent. Quem si quis ab altero ΑΜΩΣ, quod ἡμέτερος est, perperam in hoc translatum statuat, non minus probabiliter lenem, quem illud in Homericis carminibus prae se fert, cum hoc communicatum vel discriminis causa inventum a grammaticis statui posse concedat. In hoc igitur Bekkerum vel potius codices sequer. Sed divisioni primum obstat, quod ἀμῶς, ἀμῆ, ἀμῶθεν neque apud Platonem neque, si ab extremo semel apud Homerum exstante discesseris, alibi usquam seorsum dicta inveniuntur. Nam grammaticos, Eustathium l. c. Apollonium Bekkeri anecd. 566, §. 5. alios de origine compositorum dispatantes simplicibus uti necesse erat. Deinde in hac parte aequae atque in prioribus codices respiciendi sunt; qui etsi nonnunquam duplicem accentum impositum habent, ut Clarkianus Protag. 331. D. 8. (ἀμῆγγέκη) et fortasse Par. AFY. Vat. B. Tim. 52. C. ubi in optimo Vind. ἀμῶς γέ πως legitur, plerumque ipso Bekkero teste unum exhibent. Sic Clarkianus Phaedri l. c. et Soph. p. 259. D. ubi Stephanus cum Aldo ἀμγγέκη, Bekkerus tacens, ut Leg. V. 739. C. et paulo post haec nostra D. ἀμῆ γέ πως dedit. De e non subscripto v. Vol. I. p. LXI.

ἐξηγησάμεθα] αὐτὸ ἐξ. Vind. E. ἐξηγησάμεθα Vind. F.

"Ἄγε] ἀγ' Vind. F. ἄγε δὲ Ven.

μηνήσκεις οὖν σε, ἢν δ' ἐγὼ, δείξει, ἢ μίμησαι, ὅτι
 ὅν ἂν φαίμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτόν, ἐάν ὀρθῶς
 λέγεται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μὴ, ἀλλὰ
 πᾶν στέφροντα; Ἀναμνηστικῶν, ἔφη, ὡς Ἴουκας, δεῖ· οὐ
 D γὰρ πᾶν γὰρ ἐννοᾷ. Ἄλλῃ, εἶπον, ἔφρακεν, ὃ Γλαύ-
 κων, λέγειν ἂν λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρόκειται
 ἀμνημονεῖν, ὅτι πάντες οἱ ἐν ᾧρα τὸν φιλόπαιδα καὶ

B. Vind. E. Ang. B. Vat. H.
 (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. et in pr. Stallb.

ἔφη. Ἀναμνηστικῶν] ἔφη ἀν.
 Ald.

ἢν δ'] ἢν δε Lob.

φιλεῖν τι, δεῖ] φιλεῖν. τί δεῖ

Par. A. φιλεῖν, τί δεῖ Ald. Bas.
 ab.

πᾶν] πάντα Vind. F. et a m.
 a. Flor. A.

Ἀναμνηστικῶν] Ἀναμνηστικῶν
 Ald.

ἔφη] τοίνυν Lob. Vind. B.
 Vat. BM.

Ἴουκας] Ἴουκας Vind. F. Flor.
 RV.

δεῖ] δὴ Vind. F.

D ἐννοᾷ] In Mon. B. alterum v
 a m. a. int. vers. adiectum.

Ἄλλῃ] ἄλλ' ὃ Vind. F. ἄλλ'
 ὡς Par. D. ἄλλον margo Par. D.
 Ald. Bas. a.

ἐρωτικῷ] qualis Glaucō etiam
 L. III. p. 402. E. apparuit.

πάντες οἱ ἐν ᾧρα] Plutarchus
 Mor. p. 44. F: οἱ γοῦν ἐν ᾧρα
 πάντες, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων,
 ἀμνηστικῶν δάκνουσι τὸν ἐρωτικὸν
 καὶ λευκοῦς μὲν θεῶν παῖδας ἀ-
 νακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοῦς,
 καὶ τὸν γρηκὸν βασιλικόν, καὶ
 τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠ-
 χρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρον
 ἀσπάξεται καὶ ἀγακῆ. Idem ib.
 p. 56. C: ὡς πον καὶ Πλάτων
 φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν
 ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν αἰμὸν
 καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρηκὸν
 βασιλικόν, (βασιλικὸν cod. Lob.)
 μέλανας δὲ ἀνδρικοῦς, λευκοῦς
 δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρον
 ὅπως ἐραστοῦ προσκοίσημα εἶναι
 ὑποκοριζόμενον καὶ εὐδύως φέ-

ροντος τὴν ἀφρότητα. Cf. Wyt-
 tenbach. anim. T. I. p. 388. ubi
 Lucretium, Horatium, Tibullum,
 Aristænetum, Philostratum et Li-
 banium hunc Platonis locum re-
 spexisse ostendit. In margine
 Mon. B. haec adscripta sunt:
 Θαναμάζω, τὸ παράδειγμα ὃ ἐχρί-
 σω, ὃ ἀριστε:

τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν]
 puerorum amatorem Fic.

ἀμνηστικῶν] in codicibus meis et
 in editionibus prorsus eadem va-
 rietate, qua supra C. scriptum
 est.

δάκνουσι] δάκνουσι Vind. F.

ποιεῖτε] ποιεῖται idem. In se-
 quentibus quod vulgo post καλοῦς
 positum est interrogandi signum,
 cum Astio in sec. ed. post παι-
 δας εἶναι posui, ubi reliqui col-
 lon vel punctum habent.

σιμὸς] Pollux II. 73: οἷνός
 δὲ σχήματα, γρηκός, ἐπίχρονος,
 ὃν καὶ βασιλικὸν ὀνομασθεῖ· σιμὸς
 δὲ, ὃν εὐχαριν νομίζουσι. Πλά-
 τῶν δὲ καὶ ἐμοκροσέωσαν εἶπεν
 ἐπὶ Ἰκκου. scilicet Phaedr. p. 253.
 E. ubi etiam ἐπίχρονος de equo
 praestantiori dicitur. Nostrium lo-
 cum memoriter a Polluce laudari
 atque ita εὐχαριν pro ἐπίχαριν
 ortum videri Kühnius observavit.
 Tamen mirum, si etiam scripto-
 ris oblitus est.

ἐπαινεθήσεται] ἐπαινέται Vind.
 DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 laudatur Fic.

ἡμῶν] ἡμῶν Par. DK. secan-
 dum Bip.

τὸ] om. Vind. E.

δὴ] om. Vind. BDE. Mon. B.
 Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor.

TU. Ast. pr. Stallb. pr. Omitit

ἔρωτικὸν ἀμνησίην δάμνουσι τε καὶ κινεῖται, δοκοῦντες
 ἄξιοι εἶναι ἐκαμειλίχας τε καὶ τοῦ ἀσκάριστα. ἢ οὐχ οὐ-
 τὼ ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς· ὁ μὲν, οὐαι σιμὸς, ἐπίχρη-
 ρος κληθεὶς ἐκαινεθῆσεται ὑπ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γυνεὸν
 βασιλικὸν φασι εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμ-
 μετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς E
 δὲ θεῶν παιδάς εἶναι; μελιχλάρους δὲ καὶ τοῦνομα εἶνα

etiam Aristaenetus, qui Epist. I. 18. p. 86. Boiss. hunc locum ita in suum usum convertit: καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχρηρος κατὰ σοὶ κληθεὶς ἐκαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γυνεὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸν (cod. Vind. τὸ) δὲ διὰ μέσου (ita cod. μέσον edd. ante Abresch.) τούτων ἕρως ἐμμετρότατα (cod. et edd. ἐμμετρότητα, quod Boiss. ex Pauvii coniectura correxit.) ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζει· λευκοὺς δὲ θεῶν παιδάς προσεφθασ. μελιχλάρους δὲ οἱ τοῦνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνότος σοὶ πόθου ὑποκομιζόμενον τε καὶ φέροντος τὴν ὄχρησιν, εἰ μόνον ἐπὶ ἄρα προσῆ; καὶ ἐπὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προσεφθασ καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέρη, ὥστε διὰ φιλεραστίας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθρώπων ἐν ἄρα, ὥστε τοὺς φιλοῦντας ὀφθαλμοῖν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσκαζόμενος.

διὰ μέσου] διαμέσου Vind. DFF.

ἐμμετρότατα] ἐμμετρότατα Vind. F. ἐμμετρότατα Bekkerus et in tert. Astius. Cf. ad p. 457. A. Vindobonensis auctoritas in aliis minime spernenda in hoc eo levior est, quod etiam ὀφθαλμοῖν ubique exhibet.

E μελιχλάρους] Ita γο Par. A. (in margine, secundum Faehstium) et schoëstas ad L. VI. p. 485. B. (φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν) ὅτι ἔλεγεν, ὅτι τριτηαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλὰς, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλάρους

καλοῦσι τοὺς ὄχρησας.) μελιχλάρος Flor. U. quem libet Stallbaumius in sequentibus a Stephano discrepare non monuerit, tamen probabile est cum Men. B. consentire, qui verba μελιχλάρους — ἔραστοῦ in Par. DK. prorsus omiissa hunc in modum supplēt: τὸ δὲ μελιχλάρον τίνος ἄλλου τοῦνομα οἱεῖ εἶναι ἢ ἔραστοῦ. Ipse Par. A. et reliqui codices excepto Vind. D. in quo μελιχλάρους legitur, cum Ald. Bas. ab Steph. μελιχλάρους exhibent, quod quia blanditiarum nihil in se habet; haud dubis vitiosum in μελιχλάρους mutandum esse primas statuit Lambinus ad Horat. Sat. I. 3, 38. deinde Stephanus annot. p. 21. litterarum vicinitate et Theocriti loco metus Id. X. 26: Βομβύνα χερύεσσα, Δύραν καλίστην τε πάντες, Ἰσπῶν, ἀλκυονέων· ἔγω δὲ μόνος μελιχλάρος. Atque ita Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt. Antea Stephanus μελιχλάρους vel μελιχλάρος coniecerat, quorum prius in margine Platensis una cum altero et in thesauro Tom. II. p. 378. D. simul cum Lambiniano propositum et Plutarchi loco posteriori commendatum a Stephano recipiendum observant Beekhus in Min. pag. 139. et Astius in sec. praeter Plutarchum Lucretii auctoritate usi, qui L. III. v. 1154. indicem vocabulorum ab amantibus ad extenuanda amatorum vitia adhibitorum ita orditur: Nigra μελιχλάρος est, immunda et foetida ἀκοσμος. Idem censuit Jacob-

τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἱεραστοῦ ὑποκοριζομένου
 τε καὶ εὐχαρῆς φέροντες τὴν ἀχρότητα, ἐὰν ἐπι ᾤρα ἦ;
 475 καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθῆτε τε καὶ πά-
 σας φωνὰς ἀφίαιτε, ὥστε μηδὲνα ἀποβάλλειν τῶν ἀν-
 θούτων ἐν ᾤρα. *Εἰ βούλει*, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ
 τῶν ἱερωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχερωῶ τοῦ λόγου
 γέρον. *Τί δ'*; ἦν δ' ἐγώ· τοὺς φιλοῖνους οὐ τὰ αὐτὰ
 ταῦτα ποιοῦντας ὄρας· πάντα οἶνον ἐπι πάσης προφά-
 σεως ἀσπαζομένους; *Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους γε,*
ὡς ἐγώμαι, καθορᾶς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται,

sias ad Philostrati Ic. I. 4: γρά-
 φαι μειράκιον οὐ λευκὸν οὐδ' ἐκ
 τρυφῆς, ἀλλ' εὐφυγον καὶ πα-
 λαίστρας πτόον, οἷον τὸ τῶν
 μελιχρόων ἄνθος, οὗς ἐκαινεῖ
 ὁ τοῦ Ἀρίσταρχου. quem et ipsum
 non aliter atque Plutarchum με-
 λιχρόους Platonis in verbis legisse
 dicas. At minime recentem ab
 huius loci lectione Philostratum
 illa exarasse patet, quippe qui
 fortitudinis et palaestrae speciem
 in mellis colore praeditis lauda-
 tam hic putaverit, quae potius
 nigris tribetur. Neque vero Pla-
 tarchus, nam Lucretiam non vi-
 deo qua ratione Boeckhius sua
 ad Platonis normam composuisse
 statuerit, quem inter decem Grae-
 ca, quae addit, nullum hinc re-
 petitum sit, sed ne Plutarchus
 quidem de scripto videtur Plato-
 nica retulisse, ut pro lectionis
 teste citari possit. Magis id de
 Aristaneto credibile, cuius μελι-
 χρότους aequae facile in μελιχλώ-
 ρους atque in μελιχρόους muta-
 veris. Sed ut Plutarchus in co-
 dice suo μελιχρόους legerit, ni-
 hilo minus ex nostris μελιχλώρους
 scribendum est. Nam illud no-
 men, nihil a vulgari sermone dis-
 crepans, neque forma neque si-
 gnificatione tale erat, ut statim
 amatoris figmentum agnoscendum
 dici posset: hoc utique mirum et
 ad palloris dulcedinem indicandam
 excogitatum ab aliquo, cuius pal-
 lidæ deliciae essent, videri de-
 bebant. Accedit, quod μελαγχλώ-

ρους multo facilius ex hoc, quam
 ex illo oriri potuit.

δὲ] τε δὲ Vind. F.

οἷσι] ἐκ Vind. D.

τίνος] Ita Mon. B. Flor. U.

Bekkerus et in pr. Stallbaumius.

τινός Lob. Vind. BDEF. (Flor.

ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph.

Ast. et in sec. Stallb. quod scri-

ptor si ponendum putaret, potius

post ἄλλου (v. ad L. VI. p. 493.

D.) positurus erat, librarii vero

propter antecedens οἷσι interro-

gativo praeferre poterant. Cf.

L. VIII. p. 573. A. Etiam Fi-

cianus τίνος legit, qui verba με-

λιχλώρους — ᾤρα ἦ; sic reddi-

dit: pallidum autem adolescentem

quis appellavit, nisi amator ipse

blandiens quodammodo, et semi-

pallidi appellatione in ephelis

pallorem facile ferens?

ἀχρότητα] ἀχρότητα Ald. ὄ-

χρότητα Bas. b.

πάσας] post προφάσεις Vind.

F. Flor. R.

προφασίζεσθῆ] προφασίζεσθαι

Vind. F. et, sup. ε, E.

οὕτω ποιοῦσι] ποιοῦσιν οὕτω 475

Par. K.

Τί δ';] τί δαλ Par. A. τί δα

Vind. EF. τί δέ Flor. ACRTV.

Signum interrogandi, quod Bas.

ab. post φιλοῖνους, Stephanns

et Bekkerus post ὄρας habent,

cum Stallb. sec. hic potius pe-

nendum neque tamen cum eodem

δέ scribendum putavi.

ἦν δ'] ἦν Par. K. sec. Bip.

Flor. U.

τριτταρχοῦσι, καὶ μὴ ὑπὸ μαιζόνων καὶ σεμνοτέρων B
τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμῶνται
ἀγαπῶσιν, ὡς ὅπως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. Κομιδῆ
μὲν οὖν. Τοῦτο δὴ φάθι, ἢ μὴ· ἀφ' ὧν ἂν τις ἐπι-
θυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἶδους τούτου φήσομεν
ἐπιθυμεῖν; ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Παντός. Ἰση. Οὐ-
κούν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν
εἶναι οὐ τῆς μὲν, τῆς δ' οὐ, ἀλλὰ πάσης; Ἀληθῆ. Τὸν
ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ C
νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ

ποιούντας] ποιούντα Lob.
Vat. M.

ὄφης] ὄφης, Bas. ab. Stallb.

Καὶ μάλα.] om. Vind. D.

φιλοτίμους] φιλοτίμως Vind.
E. Vat. H. Flor. AC.

γς] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

τριτταρχοῦσι] τριττάρχουσι
Vind. F. Vulgatum Mon. B. in
contextu, sed in m. a m. pr. τρι-
τταρχοῦσι habet, quemadmodum
Timaei lex. p. 260. τριττός· φν-
λῆς μέρος τρίτον, et in Harpo-
crationis cod. Vratial. item τριττός
ἔστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φνλῆς
scriptum est. Contra τριττός,
τριττάρχοι in lexico Bekkeri
anecd. p. 306, 24. 25. et in scho-
lio ad h. l. legitur. Ceterum ap-
posito, nisi fallor, ad mores isto-
rum scriptor etiam tertium ab
imperatore gradum eis, si amplio-
rem consequi nequeant, sufficere
significat. Valesio tamen ad Har-
pocrat. p. 399. Lips. pro στρα-
τηγῆσαι melius φυλαρχῆσαι δι-
cturus fuisse videbatur.

μειζόνων] μειζόνως Ald.

B τιμῶνται] τιμᾶσθαι Lob. Vind.
BF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B.
Par. D. Flor. U. Ald. Bas. a. et,
sup. ὄνται, Ang. B. τιμῶμαι
Bas. b. De Flor. CT. Stallbau-
mius nihil significavit, reliquos
tres cum Stephano consentire
ostendit.

ὑπὸ — ἀγαπῶσιν] honorum ad
ignobilitibus erigunt Fic.

ὅπως] ὅπως Ven. C.

τιμῆς] om. Flor. C.

ἐπιθυμηταὶ] ἐπιθυμητοὶ Vind.
F.

Κομιδῆ] κομιδῆ idem.

Τοῦτο] om. Vind. E. καὶ τοῦ-
το Ang. B. Flor. RT.

δῆ] om. Vind. E. Flor. C. δε
Vind. F. δεῆ Ang. B.

φάθι] φάθι Mon. B. Vind. D.
φάθι Vind. F. φάθι Lob. Cf.
Vol. I. p. 407, b.

μῆ·] μῆ; Ald. Bas. ab. Fute-
beris hoc, an non? Fic.

ἀφ'] ἄρα Vind. EF.

ὄν] ὄν Ven. C. sec. Bekk. οὐ
Mon. B. et e corr. Flor. U. οὐ
Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph.
qui in m. ὄν, in annotat. p. 22.
οὐν ὄν scribendam coniecit. ὄν
Astius iam in pr. secundam Ven.
C. dedit.

τινος] τινα Mon. B. et e corr.
Flor. U.

παντός τοῦ εἶδους τούτου]
om. Fic. In Flor. T. τούτου
post ἐπιθυμεῖν positum est.

σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν]
φ. σ. ἔ. Vind. F. Ang. B. Flor.
R. σ. ἔ. φ. Vind. D.

τί τε] τί δὲ Vind. F.

μή, οὐ φήσομεν φιλομαθῆν οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ εἰκία δυσχερῆ οὔτε κενῆν φωνὴν οὔτ' ἐκθεμαίῳ σιτίων οὐδὲ φιλάσιτον, ἀλλὰ καυόσιτον εἶναι. Καὶ ὁρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχεσθεὶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος γενέσθαι καὶ ἀμείνωσ ἐπὶ τὸ μανθάνειν λόγια καὶ ἀκλήστως ἔχοντα, τούτων δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. ἢ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη· κοί-
 D λαι ἄρα καὶ ἄτοκοι εἰσὶν σοὶ τοιοῦτοι. οἳ τε γὰρ φι-
) λοθέαροντες πάντας ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

φήσομεν — ὥσπερ] om. Vind.
 F.

φιλομαθῆ] φιλομαθειν Par. K.
 sec. Bekk.

δυσχερῆ] δυσχαιρεῖ cum η super εἰ Vind. E.

κενῆν] Ita hoc loco Ald. non omisso, ut plerumque, i subscripto. Cuius clarum vestigium in plurimorum codicum scriptura διαμαίῳ pro διατῆν a Bekkero ad Sophist. 226. B. p. 146, 18. commemorata superstes eis, quae Vol. I. p. LVIII. notavi, addendum.

σιτίων] σιτίου Vind. B. Vat. M.

φιλάσιτον] In Vind. D. η super ὁ positum.

δὴ] μή Vind. E. om. Flor. T.

τούτων δ'] δ' om. Vind. D.

ἐν δίκῃ] ἐνδίκως Flor. T.

φήσομεν] φήσομεν Vind. F.

Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum respexisse Plutarchum in Cic. p. 861. E. Astius monuit.

Eius verba de Cicerone haec sunt: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ

Πλάτων ἀεὶ οἱ τῆν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσει, οἷος ἀπαξέ-

σθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγον μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶ-

δος, ἐξόφῃ πως προθυμότερον ἐπὶ κοινητῆν.

ἢ] ἢ Vind. F.

πολλοί] πολλοὶ Vat. H. Flor. ACV.

D σοὶ] om. Fic.

οἳ τε] ὅστε Ald. Bas. ab. Stephan. Correxerit in pr. Astius secundum Par. K. Ven. C.

κοίλαι ἄρα καὶ ἄτοκοι εἰσὶν σοὶ τοιοῦτοι. οἳ τε γὰρ φιλοθέαροντες πάντας ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

πάντας] παντὶ Vind. E.

τῷ] τῷ Vind. F.

καταμανθάνειν] μανθάνειν Ven. B. quod ad disputationem aptius, sed a veritate alienum. Cf. L. VII. p. 529. B.

ὡς γ'] δεδ' Vat. H. δε δ' Flor. ACV. ὡς οὖς δεῖ γ' Ang. R. οὖς δεῖ Flor. T. et margo R. ut Staffbaumius in pr. demonstrat; quod magis verisimile, quam quod in sec. ait, ὡς οὖς δεῖ in illis existare.

τοιαύτην] τῆν τοιαύτην Vind. E.

περιθέουσι] ἐπιθέουσι Mon. B. Flor. U.

κατὰ πόλεις] κατὰ κώμας Vind. E. in urbe Fic. Verum non

Atticis solis urbana et ruralia erant Dionysia. Cf. Leg. L. I. p. 637. A. B.

κώμας] πόλεις Vind. E.

τούτους — φιλοθέαροντας. E.]

laudant Clemens Alex. Strom. L. I. p. 373. Cyrillus adv. Iulian. V. p. 179. E. Theodoretus Therap. L. I. p. 703. Schulz.

πάντας καὶ ἅπαντας καὶ τοὺς

Theodor. τοὺς Astius in sec. recepit.

ἄλλων] ἄλλων Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

τοιοῦτων] om. Vind. E.

τινῶν] τινὰς Vind. B. Vat. M. et, sup. ὧν, Lob. Vind. D.

μαθητικῶς] Ita Lob. Vind. B. E. et a. m. pr. Par. A. Vat. M. μαθηματικῶς (Par. A. Vat. M. a

χαίροντας τοιοῦται εἶναι, οἱ τὸ φιλήκοοι ἀποπάτατοι
 467 τινὲς εἶεν ὅς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθῆναι· οἱ πρὸς μὲν
 λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἐκόντες οὐκ εἴν ἐθέλοισιν
 ἔλθειν, ὥσπερ δὲ ἀπομιμνησκότες τὰ ὅσα ἐπακούσαι
 πάντων χορῶν περιθῆουσι τοῖς λιουσι οὐτε τῶν κα-
 τὰ πόλεις οὐτε τῶν κατὰ κέρμας ἀπολαμπόμενοι. τούτους
 οὐκ πάντας καὶ ἄλλους τοιοῦτων τινῶν μαθητικῶς καὶ E
 τοῦς τῶν τεχνυδρῶν φιλοσόφους φήσομεν; Οὐδαμῶς,
 εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφους. Τοὺς δὲ ἀληθινούς,

m. s.) reliqui codices, Clem. Cyr. Theod. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. μαθητικῶς Stephanus in m. adscripserat, sed in annot. p. 22. de altero tolerabilius sensit: „Si mendō caret haec scriptura, dicendum erit μαθητικῶς non alios esse quam μαθητικούς. quos nimirum et φιλομαθεῖς videtur appellare. Sic autem ἐρωτηματικῶς autem non aliud quam ἐρωτητικῶς significare vidimus.“ Id pertinet ad locum Cratylī p. 398. E. ubi quum in contextu pro corrupto ἐρωτικῶς secundum Cornarium ἐρωτηματικῶς posuisset, in annot. pag. 15. an potius ἐρωτητικῶς scribendum fuerit, dubitat; quam dubitationem codices confirmarunt. Quamquam illo loco ἐρωτηματικῶς, quod in Clarkiano repertum videtur, non magis vitiosum est, quam διηγηματικῶς apud Aristotelem Eth. Nic. L. III. 10. 2. ubi Zellius διηγητικῶς scripsit, quandoquidem sermo est de iis, qui omnino interrogationibus, narrationibus uti solent. Similiter μαθητικῶς, quum rei discendae ratio non habetur, μαθηματικῶς dici poterunt, neque reprehendendum puto Stallbaumium, qui Sophist. p. 219. C. optimis codicibus μαθηματικῶν (εἶδος τεχνῶν) pro μαθητικῶν praebentibus vulgata secundum eos mutaverit. Ubi vero obiecti s. rei, cui quis discendae vel deditae vel mones sit, significatio per genitivum vel alio modo accedit, illi verborum ut

μαθηματικῶς recte dicatur, quippe quod obiectam (μαθήματα) etiam per se solum indicet. Plutarchus quidem Mor. p. 513. D. ita locutus videtur: οὐκ οἱ ἐρατικῶς καὶ κολίμων εἰσὶ διηγηματικῶς. Sed διηγήματα magis incerti generis et definitione indigentia sunt, quam μαθήματα, neque secundum Plutarchum de Platōnis sermone statui potest. Itaque μαθητικῶς praetuli.

τοῦς] om. Clem. excepto Hoeschelii codice.

τῶν] om. Cyr.

τεχνυδρῶν] Vind. E. ρ intervers. habet. — τοῦς τῶν τεχνυδρῶν φιλοσόφους hinc petiit Athenaeus loco ad ἐκκαρφοτερίζουσι p. 479. C. significato.

φήσομεν — φιλοσόφους] om. Cyr. Pro φήσομεν Vind. F. Flor. E. Clem. Theod. φήσομεν, Ang. B. Flor. T. et margo R. ἐκπόμεν exhibent.

μὲν] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. soc. Bekk. Theod.

φιλοσόφους] φιλοσόφους Vind. F.

Τούς δὲ — φιλοθέαμονας.] iterum sine auctoris nomine laudat Clemens L. V. pag. 654, 1. Idem L. I. et Theod. τοὺς δ' initio habet.

ἀληθινούς] ἀληθινούς Vind. E.

ἔφη, τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἣν δ' ἐγὼ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς ἐντὸς λέγεις; Οὐδαμῶς, ἣν δ' ἐγὼ, βλάβως πρὸς γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε. Τὸ ποῖον; Ἐκαιδὴ ἔστιν ἐναντίον καλὸν αἰσχρῶ, δύο ἐν-
 476 τὰ εἶναι. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐκαιδὴ δύο, καὶ ἐν ἐκάτε-
 ρον; Καὶ τοῦτο. Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγα-
 θοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν περὶ ὁ αὐτὸς
 λόγος· αὐτὸ μὲν ἐν ἑαυτῶν εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων
 καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνία πανταχοῦ φανταζό-
 μενα πολλὰ φαίνεσθαι ἑαυτῶν. Ὄρθῶς, ἔφη, λέγεις.
 Ταύτη τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, διαίρω, χωρὶς μὲν οὐς νῦν
 δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτι-
 B κούς, καὶ χωρὶς αὐτῶν περὶ ὧν ὁ λόγος, οὐς μόνους ἄν-
 τις ὀρθῶς προσεῖποι φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις;
 Οἱ μὲν κου, ἣν δ' ἐγὼ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες

ἔφη] post τίνας Vind. D. post λέγεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Clemens L. V. φιλοσόφους addit.

λέγεις] om. Cyr.

ἣν δ' ἐγὼ] om. idem.

φιλοθεάμονας — ἣν δ' ἐγὼ] om. Vind. E.

τοῦτο] τοὺς Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. B.

αὐτὸ] αὐτῶ Vat. H. αὐτῶ Flor. ACV.

ἄλλον] ἄλλον Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἔστιν] ἔστιν Lob.

καλὸν αἰσχρῶ] καλῶ αἰσχρῶ Vind. E. Vat. H. καλῶ αἰσχρῶν Ang. B. αἰσχρῶ καλὸν Flor. RT. τῷρπι pulchrum Fic.

δύο] δὲ Vind. F. δύο Flor. RT.

αὐτῶ] αὐτῶ Vind. D.

476 εἶναι.] εἶναι; Vind. B.

ἐκότερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ] ἐκότερον, καὶ τοῦτον καὶ Ald. ἐκότερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ Bas. a. ἐκότερον. Καὶ τοῦτο. Καὶ Steph. Prius καὶ om. Vind. F. Ang. B. Pro τοῦτο. Καὶ Vind. F. τοῦτω καὶ habet.

περὶ] περὶ δὴ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C.

ἐν] om. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACR. post ἑαυτῶν ponit Ang. B.

τῇ] Ita Vind. D. a m. s. τὸ a m. pr.

πανταχοῦ] In Ven. B. ἢ super οὐ adscriptum. κολλαχοῦ Lob. Vind. BD. Vat. M.

Ταύτη — λέγεις; B.] om. Vind. E.

φιλοθεάμονάς] φιλοθεάμονές Vind. F.

πρακτικῶς] πρακτικῶς idem. Ficinus hos tres ita descripsit: curiosos ad videndum, audientibus artesque tractandas.

προσεῖποι] προσείπη Vind. B. B Ven. B. Vat. M. προσείπη Flor. C.

ποι] ποι unus vel plures Bekkeri, quorum significationem omisit.

τῶν φύσιν] τὸν νοῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. et correcti Ven. BC.

τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χροῖας καὶ σχήματα
καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ
δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν φύσιν
ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι. Ἐχει γὰρ οὖν δὴ, ἔφη, οὐ-
τως. Οἱ δὲ δὴ ἐκ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἵναί τε καὶ
ὄραϊν καθ' αὐτὸ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἴεν; Καὶ μάλιστ' C
'Ο οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος
μήτε νομίζων μήτε, ἂν τις ἠγῆται ἐπὶ τὴν γνώσιν αὐ-
τοῦ, δυνάμενος ἐκσεῖσθαι, ὄραρ ἢ ὑπαρ. δοκεῖ σοι ζῆν;
σκόπει δὲ τὸ ὄνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν, εἴαν τ' ἐν
ὑπνω τις εἴαν τε ἐργηγορῶς τὸ ὁμοίον τῶ μὴ ὁμοίον,
ἀλλ' αὐτὸ ἠγῆται εἶναι ὃ ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἂν, ἢ δ' ὄς,
φαίην ὄνειρώττειν τὸν τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ τάναντια
τούτων ἠγούμενος τί τε αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος
καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα καὶ οὔτε D
τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἠγούμενος,

ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάζεσθαι] at-
tingere Fic. τε om. Vind. D. —
ἀσπάζεσθαι Vind. E.

ἐκ' αὐτὸ] ἐκαστὸ Vind. F. ἐκ'
αὐτὸ Mon. B.

καθ' αὐτὸ] καθ' ἑαυτὸ Lob.
Vind. BD. Mon. B. Ang. B. Vat.
M. καθ' ἑαυτὸ Vind. F.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. F. Flor.
RU.

σπάνιοι] Prius s. Mon. B. int.
vers. habet.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Mon.
B. Par. DK. Vat. M.

C εἴεν] εἴεν Akl. οἴεν Bas. ab.
αὐτὸ δὲ κάλλος] αὐτὸ δὲ κάλ-
λος Vind. B.

ἐπὶ τὴν γνώσιν αὐτοῦ] „Pos-
sunt haec verba vel praecedenti-
bus vel sequentibus iungi, eodem
manente sensu.“ Steph. annot.
p. 22. At ipsa verborum collo-
catio indicat, utris iungenda sint.

ὑπαρ δοκεῖ] ὑπαρδος κεί Vind.
E.

δέ] igitur Fic. [δὲ sine inter-
punctione Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. F. Flor. ACV.

εἴαν τ'] εἴαν τε Lob. Vind.
BDEF. Flor. ACRT.

τις] ἐστίν Par. DK.

τε ἐργηγορῶς] τε γρηγορῶς,
corr. τ' ἐργ. Vind. D. τε ἐργηγο-
ρῶς Vind. F.

τῶ μὴ] τὸ μὴ cum punctis sub
τὸ Mon. B. μὴ τὸ Par. K.

ἠγῆται] ἠγείται Vind. BD.
Flor. ACTV.

φ] ὁ Vat. H.

Ἐγὼ γοῦν] ἐγὼ γ' οὖν Vind.
EF. Ἐγὼ γ' οὖν Lob. Vind. BD.

Mon. B. (Florentini) cum editis
ante Bekkerum, qui tacito Ἐγὼ

γοῦν scripsit. Cf. Vol. I. p. 30.

τὸν] τὸ Par. K. sec. Bekk.
δέ] δ' Vind. BD. δὲ sine in-
terpunctione Ald. Bas. ab.

ἠγούμενος τί τε αὐτὸ καλὸν]
ἠγούμενος. τί αὐτοκαλὸν Vind.

BD. (hic αὐτὸ καλὸν.) τε omit-
tit etiam Vat. M. et αὐτοκαλὸν

pro uno exhibet Vind. F. (qui
contra affectus est) intelligitque

quid ipsum pulchrum Fic.

καὶ οὔτε — ἠγούμενος] om. D
Vind. B. καὶ ante οὔτε om. Vind.

DE. Vat. H. Flor. AC.

ἕναρ ἢ ὄναρ αὐ καὶ οὐτος δεκαὶ σοι ἔσθ; Καὶ μάλιστα, ἔφη. ἕναρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος γνώμην ἂν ὀρθῶς φαίμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, εἰς ἡμῶν χαλεπαίνῃ οὗτος, ὃν φαμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκεις, καὶ ἀμφισβητῇ, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;

E ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ κελθεῖν ἡρέμα ἐπικρουτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιάνει; Δεῖ γὰρ τοι δεῖ, ἔφη. Ἴδι δὲ, σκόπει, τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὁδε πυνθανόμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὡς εἰ τι οἶδεν,

αὐ καὶ οὗτος] sm. Fic.
 μάλιστα] μάλ' Lob. Vind. BDF.
 Ang. B. Vat. M. Flor. R.
 γιγνώσκοντος] γινώσκοντος
 Vind. E. γιγνώσκοντες Vind. B.
 Vat. M. γινώσκοντες cum o super e. Vind. D.

γνώμην] Ita Vind. F. a m. pr.
 γνώσειν Ang. B. Flor. T. et a m.
 rec. Vind. F.

τοῦ δὲ] τοῦδε Vind. F.
 δοξάζοντος] δόξαντος Vind.
 D.

Τί οὖν] sm. Fic.
 χαλεπαίνῃ] χαλεπήνῃ edditi ante
 Bekkerum, qui praesens ex Par.
 ADK. Vat. B. Ven. C. Vind. B.
 Mon. B. Ang. B. restituit. Idem
 est in Vind. DF. Flor. RU. χα-
 λεπαίνειν habent Lob. Vat. M.
 χαλεπήνῃ Vind. E. et, ut vide-
 tur, Ven. B. Vat. H. de quibus
 Bekkerus nihil ostendit, cum Flor.
 ACTV.

γιγνώσκεις] γιν. Vind. DE.
 Flor. ACTV.

οὐκ ἀληθῆ] οὐκ ἄλλως Bas.
 b. οὐ καλῶς Lob. Vat. M. Vind.
 BD. (hic ἀληθῶς in m.)

λέγομεν;] Vulgo comma fa-
 ciunt, quasi illud Τί οὖν etiam
 ad sequentia pertineat.

ἔξομέν] ἔξομέν Ald.
 E καὶ κελθεῖν ἡρέμα ἐπικρουτό-
 μενοι] sensimque et blande per-
 suadebimus Fic. In Vind. F. ἡ-
 ρέμα scriptum est. Cf. Vol. I.
 p. 850, h.

ὑγιάνει] ὑγιάνοι Vind. BD.
 Ἴδι δὲ] δὲ sm. Par. K.

σκόπει] σκοπόμεν Lob. Vind.
 BD. (hic cum vulg. int. vers.)
 Mon. B. Vat. BM. Flor. U. σκο-
 πόμεν Ven. C. Par. DK.

ἢ βούλει] si vis Fic.
 πυνθανόμεθα] πυνθανόμεθα
 Ven. B.

φθόνως] φθόνως Vind. E.
 ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδό-
 τα τι] sed gratum erit nobis et
 ipsum scire aliquid et, quid sciat,
 novisse Fic.

ἡμῶν] ἡμῶν Bas. ab.
 εἰπέ] εἶπε Vind. D. In Vind.
 B. post εἰπέ comma, post τούδε
 vero ut in Ald. Bas. ab. nulla
 interpunctio est.

ὁ γινώσκων] ὁ γιν. Vind. DE.
 σὺ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

γιγνώσκεις] γιν. Vind. DE. Mon.
 B. Par. K. sec. Bip. (γιγνώσκεις
 sec. Bekk.) Ald. Bas. ab. γινώ-
 σκειν Lob. Vind. B. Vat. BM.

γιγνώσκων cum ei super altero
 a Ven. C. Par. D. Vulgatam
 tenetur Proclus in Civ. p. 424, 24:
 ἐπειδὴ δὲ ἀρχόμενος τοῦ περὶ
 αὐτῶν σκέμματος δύο πεποιήται
 ἐρωτήσεις, ἄξιόν τι καὶ περὶ
 τούτων φάναι. τὴν μὲν οὖν προ-
 τέραν τοιαύτην πεποιήται, εἰ
 πᾶς ὁ γινώσκων τι γινώσκει,
 ἢ οὐδέν. ἀντίφασιν γὰρ τὸ τίς
 καὶ τὸ οὐδείς, ὡς τὸ πᾶς καὶ
 τὸ οὐ πᾶς. λαθὼν δὲ, ὅτι γι-
 γνώσκει τι πᾶς ὁ γινώσκων, ἡ-
 ρώτησε πάλιν δευτέραν ἐρωτή-
 σιν, εἰ ὁ τι γινώσκων ἂν γινώ-
 σκει, ἢ καὶ μὴ ὄν ὡς θεωρε-

οὐδαὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἑμεῖοι ἂν ἴδωμεν εἰδέναι
 το· ἀλλ' ἡμῖν εἰκὲς τόδε· ὁ γινώσκων γινώσκει τι, ἢ
 οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποκρίνου. Ἀποκρι-
 νοῦμαι, ἄφη, ὅτι γινώσκει τι. Πότερον ὄν, ἢ οὐκ
 ὄν; Ὅν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθεῖη; Ἰκανῶς 477
 οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἄν εἰ κλεισαχῆ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ
 μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὄν δὲ μηδαμῆ
 πάντῃ ἄγνωστον; Ἰκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ τι οὕτως
 ἔχει, ὡς εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, σὺ μεταξὺ ἂν κείτο
 τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὐτῷ μηδαμῆ ὄντος; Με-

ρῶσαι ταύτην τῆς καὶ αὐτῆς
 ποιησάμενος τὴν ἐρωτήσιν. σὺ
 γὰρ ἂν, εἰ τὸ τι καὶ τὸ ὄν ταύ-
 τῶν ἦν, καὶ τὸ οὐδέν καὶ τὸ μὴ
 ὄν, εἴχα λόγον ἐρωτᾶν, εἰ ὁ τι
 γινώσκων ἢ ὄν ἢ μὴ ὄν γινώ-
 σκει. ταῦτον γὰρ ἦν ταῦτα ἐρω-
 τᾶν καὶ εἰ ὁ τι γινώσκων γινώ-
 σκει τι, ἢ οὐδέν· ἂ δὴ πάντως
 ἔποια.

μοι] μοῦ Bas. b.

γινώσκει] γιν. Vind. DE. Mon.
 B. Ald. Bas. ab. σὺ γινώσκει
 Lob. Vind. B. Vat. M.

ὄν] οὐ Bas. a.

οὐκ ὄν; Ὅν.] οὐκ ὄν Par. K.
 σὺκ ὄν. Lob. Vind. B. Vat. M.
 οὐκ ὄν; Vind. D.

477 ὄν γέ] ὄν τέ Vind. E. οὐ γέ
 Ald. Bas. a.

οὐκ] ἂν Vind. D. em. Fic.

κἄν εἰ] εἰ Fic. Immo sciamus.
 Cf. p. 473. A. et quae ibi adno-
 tari. Sensum loci minime obscu-
 rum bene enclavavit Schleierma-
 cherus: Astius et Stallbaumius
 caeci fuerunt.

κλεισαχῆ] κλεισαχῆ Ven. B.
 Vat. H. Flor. ACV.

σκοποῖμεν] σκοποῖμεν Ven. B.
 Par. K. sec. Bip. σκοποῖμεν Vind.
 B. et om̄ om̄ super α D.

παντελῶς γνωστόν] παντελῶς
 em. Vind. E.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F.
 (μηδαμῆ editi ante Bekk.)

ἄγνωστον;] ἄγνωστον. editi
 ante Astii sec.

Ἰκανώτατα] ἰκανώτατα Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

Εἶεν] em. Fic.

ἔχει] ἔχει Bas. b.

ἂν κείτο — Μεταξὺ.] em.
 Vind. E.

εἰλικρινῶς] Ita Vind. BDF.
 Mon. B. Ald. εἰλικρινῶς Par. K.
 sec. Bekk. εἰλικρινῶς Lob. Bas.
 ab. Steph. et recentiores, inter
 quos Bekkerus de aspero in Vind.
 B. Mon. B. h. l. et p. 478. D.
 E. 479. D. VIII. 549. B. et in
 Mon. B. (Lob. Vind. F.) Tim.
 p. 45. B. conspicua tacens na re-
 liquorum quidam codicum hactenus
 rationem in his posterioribus
 libris videtur habuisse. Aliti qui-
 dam habuit et Symp. p. 211. E.
 εἰλικρινῶς in plerisque, Phaedon.
 p. 66. A. 1. εἰλικρινῶς in Par. I.
 lb. 2. εἰλικρινῶς in Clarkiana,
 Philob. p. 58. A. et 59. C. idem
 in Coisl. scriptum esse adnotavit,
 quibus omnibus locis etiam Lob.
 et altere Phaedonis Flor. I. aspe-
 rum habet. Sed Lob. praeterea
 Phaedon. 81. B. εἰλικρινῶς, Symp.
 181. C. εἰλικρινῶς, Philob. 29.
 B. εἰλικρινῶς exhibet, mirum, si
 solus et ab omnibus, quos in his
 dialogis multo quam in Civitate
 praestantior liber cognitus habere
 solet, derelictus, quod Bekkeri
 et Stallbaumi silentio nondum
 crederet. Tamen, ne quid dissimu-
 lem, Phaedon. p. 67. A. etiam in
 illo, et Tim. p. 45. B. in Vind.
 CCCCXXXVII. εἰλικρινῶς legitur,
 ut vulgo Axiech. p. 870. C. Ke-
 soph. Cyrop. VIII. 5, 14. Mem.
 II. 2, 3. Aristot. de anima L. III.

ταῦ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνώσις ἦν, ἀγνωσία
 B δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ τούτων
 μεταξὺ τι καὶ ζητησίον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης; εἴ τι
 τυγχάνει ὄν τοιούτου; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν λέγο-

p. 51, 27. Sylb. et *ἐπιληρωεῖται*
 apud eundem de mundo cap. 5.
 pag. 15, 2. Atque usitatum ali-
 quando hanc pronuntiationem fuisse
 compositum *ἀπειληρωεῖσθαι*
 docet, quod ex Synesio citavit
 Matthaei Lect. Mosq. II. 79. a
 Creuzero ad Plotinum de pulchro
 p. 266. laudatas et Schneiderus
 in lexico. At nihilominus simplex
 aspirari potuit, ut *εἰλεῖν* et alia
 Buttmano gramm. I. p. 76. et
 in addendis commemorata, quo-
 rum in compositis asperi ratio ne
 ab Atticis quidem habetur. Iam
 quum origo nominis, quo ante
 Platonem et Xenophontem qui
 usus sit non invenio, satis pro-
 babiliter ab *εἰλη* repetatur, qua
 de re cf. Etym. p. 298, 56. quem
 locum Rückertus ad Symp. p. 56.
 adhibuit, et Ruhnkenius ad Tim.
 pag. 264. *ἐπιληρωεῖς* non minus
 verum videtur, quam *εἰλησεῶν*
 Vol. I. p. 197. et 276. Neque
 si cum Guyeto et Valckenario,
 quibus Stallbaumius ad Phaedon.
 p. 52. (Bibl. Gr. Vol. I. sect. II.)
 assentitur, a *velocendo* derivare
 malis, ut proprie volubili agita-
 tione secretam atque adeo cribre
 purgatam significare statuatur,
 asperum repudiare cogaris. Nam
εἰλεῖν Atticis non inusitatum fuisse
 constat. V. Buttmanni Lexilogus
 II. p. 157. 19. quem merito se-
 cutus est in tertia lexicī editione
 Passovius in *εἰλέω*, recte idem
 nostro nomini utrumque spiritum
 attribuens.

μηδαμῆ] *μηδαμῆ* Vind. F.
ἐπὶ μὲν] *εἴ ἐπὶ μὲν* Mon. B.
 Flor. U. Stallbaumius, omissa in
 sequentibus post τῷ μεταξὺ par-
 ticula δὲ, quam reliquorum quo-
 que codicum pars maxima, Par.
 ADK. sec. Bip. Lob. Vind. EF.
 Ven. C. Flor. ACV. Vat. HM. et
 a m. pr. B. omittunt, alii, Ang.

B. Flor. R. et per additamentum
 a m. pr. Vind. F. ante τῷ μετα-
 ξὺ ponunt, alii denique, Vind.
 BD. in ἄρα mutatas habent, ut
 duorum tantum, Ven. B. et Flor.
 T. et antiquarum editionum au-
 ctoritate nihil videatur. Nam ne
 Ficinus quidem δὲ expressit:
*circa id, quod est, cognitio ipso
 versatur; ignotatio ex necessitate
 circa id quod non est, circa me-
 dium istorum medium quoddam
 investigandum, scientiam inter et
 ignorantiam, si quid huiusmodi
 reperitur.* Tamen haec quoque
 auctoritas multo potior illa, cui
 Stallbaumius paruit, ideoque le-
 ctio vulgata, quum semel ab eis,
 quos sequi solemus, codicibus
 discedere cogamur, illi quamvis
 per se probabili praeferenda. Com-
 memorato illo inter id, quod est,
 et quod non est, interposito So-
 crates medium ei quoddam inter
 scientiam et inscientiam attribua-
 turus an igitur, inquit, *ita se
 res habet: extremis quidem extre-
 ma, ei, quod est, scientia, quod
 non est, necessario inscientia as-
 signanda erit, medio vero me-
 dium inter utramque quaerendum
 est?* quorum posterius, quoniam
 priore efficiebatur, tamquam al-
 teram eius partem affert et par-
 ticula μὲν initio prioris innoxia
 quasi praenuntiat. Quam parti-
 culam non posse ad δὲ post ἀγνο-
 σία referri et alterum δὲ post al-
 terum ἐπὶ requirere non conten-
 derim: immo vulgatam lectionem
 et eam, quae in Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. exstat, tali opinioni
 acceptam referendam videri posse
 sentio; verum pari certe iure li-
 cet εἴ pro interpolato habere; at-
 que id, quod haud dubie in hac
 periodo excidit, post μεταξὺ po-
 tius, quam post οὐκοῦν excidisse
 varia librariorum circa illam

μὲν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὐ; Πότερον ἄλλαν δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτὴν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῃ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῃ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Οὕτως. Οὐκ αὖν ἐπιστήμη μὲν

partem tentamina persuadent, qui si nullam ibi lacunam invenissent, non illuc potissimum alii aliud supplementi causa coniecissent.

ἦν] ἦν Vind. F. a m. pr.

δ] δὲ Lob. Vind. BD.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξάν. Vind. BF. ἐξ ἀνάγκη Vind. E.

ἐπὶ μὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Reliqui codices cum editionibus τῶ interpositum habent, quod non magis necessarium, quam paulo ante in verbis μὴ δὲ δὲ μηδαμῆ post τὸ μὲν παρατελῶς δὲ.

δύτι] δύτα Flor. R.

τῶ] τὸ Vind. E.

τούτων] Ita Par. AK. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. BC. Mon. B. Flor. ACTUV. Ald. Bas. ab. τούτων Vind. BDF. Flor. R. et, ut videtur, Par. D. Ang. B. cum Ficino, Stephano et Astio.

B τι] om. Ang. B.

καὶ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τι] om. Vind. BD.

τι] post δὲ habent Ang. B. Flor. R. Vind. F. isque τί et lat. vers. a m. s. additum.

τογγάνει] τογγάνει Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

τοιούτων] τοιούτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. τοιούτος, delete per lineam directam σ, Mon. B. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

ἄφ'] ἄφ' Vind. F.

λέγομεν] post τι idem et Flor. R.

ἄλλην — τὴν αὐτὴν] eandem — diversam Fic.

κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς] Vulgo ante Astii secund. legebatur κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἢ κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς, quemadmodum scriptum est in Vind. E.

Vat. H. (Flor. ACRTV.) lectumque a Ficino: *vel secundum potentiam eandem, vel secundum eandem utraque sui ipsius potentiam.* Astius in Par. K. et Bos. b. quatuor priora, in hac etiam quintum ἦ et antepenultimum ἑκατέρα omitti videns κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς edidit, quam scriptoram Bekkerus et Stallbaumius Par. A. Mon. B. Flor. U. auctoritate firmatam tesserunt. Recte haud dubie, quod ad priora, Astius locum constituit, et verba κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν etiam in reliquis novem codicibus, qui ἦ retinent (Ven. B. haec omnia omisit) desunt, sed quomodo potentia utriusvis propria eadem dici et τὴν αὐτὴν δύναμιν scribi a Platone potuerit, neque Astius docuit neque alius, opinor, docebit. Peropportune igitur accidit, quod αὐτὴν a Vind. F. abest, quod etiam de coniectura delendum erat, utpote ex veteri glossemate, quale vulgata ante Astium exhibebat, superstes. Fuerant enim qui male repetita nominis ἐπιστήμη littera extrema et responsione Glauconis inducti his verbis ἦ κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς alteram interrogationis partem contineri statuentes priorem supplendam putarent atque ita κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν in margine post ἐπιστήμη interpolarent, unde αὐτὴν etiam in eos codices immigravit, qui ἦ non cooperunt. Unus autem ille, qui ab hoc errore immunis mansit, non solum ἦ cum plerisque, sed etiam καὶ post ἦ inter versus additum habet, quod in locum vitiosi ἦ substitutendum alicui poterat videri. Ceterum pro τὴν post ἑκατέρα Lob. Vind. BD. Vat. BM. τῆς, pro αὐτῆς Lob.

ἐπὶ τῷ ὄντι κέφους, γινῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ἀδὲ μοι δοκᾷ πρότερον ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.

- C Πῶς; Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμειδα ἢ δυνάμειδα, καὶ ἄλλο πᾶν στιπερ ἂν δύνηται; οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμειων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἄλλα μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὃ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμειος γὰρ ἐγὼ οὔτε τινα χρόαν ὄρω οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων, οἷον καὶ ἄλλων κολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἕνια διορίζομαι κατ' ἕμειν.
- D τῷ, τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· δυνάμειος δ' εἰς ἐκείνο μόνον βλέπω, ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτη ἐκάστην αὐτῶν δυνάμειν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην

Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. et a m. pr. Mon. B. cum Ald. Bas. ab. αὐτῆς exhibent.

Οὕτως.] Ita Vind. DF. Flor. RT. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum οὕτως. Bekkerus, ut solet, tacet.

ἐκιστήμη] ἐκιστήμης editi ante Ast. sec. tacentibus de Par. K. Bip.

ἐπὶ] In Vind. F. ἐδ super l adscriptam.

γινῶναι] commate a praecedentibus cum Stallb. sec. distincti. Cf. p. 478. A.

ἔστι] ἔστι Vind. D. ἀδὲ] ἀδὲ Vind. F. εἶδὲ Bas. ab.

πρότερον] πρώτον Par. K. secundum Bekkerum.

Πῶς;] sine interpolatione Vind. B.

- C γένος τι] γένος δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἢ δυνάμειδα] em. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

στιπερ] Valgo in tria dividitur.

δύνηται;] δύνηται. Ald. Bm. ab. Steph. δύνηται. Astius pr. sec. δύνηται, Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. quorum nihil ad φησέων aptum videtur.

ὃ βούλομαι λέγω τὸ εἶδος] quod loquor Fic. Super εἶδος in Vind. F. τὴν ἰδέαν αὐτῆν, in Flor. R. ἦγονν τὴν ἰδέαν αὐτῆν, et paulo post super δυνάμειος in utroque ἦγονν ἰδέας· ταύτην γὰρ καλεῖ δυνάμειν legitur. — Proclus in Civ. p. 417, 16: δυνάμειος γὰρ φησὶν οὔτε χρόαν οὔτε σχῆμα ὄραν. Idem p. 425, 18: δυνάμειος γὰρ φησὶ μῆτε σχῆμα μῆτε χρόμα ὄραν.

οὔτε σχῆμα] οὔτε τι σχ. Vind. E.

οὔτε] τέ οὐ Bas. b. οἷον] οἷον Lob. Vat. BH. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. TUV.

ἀποβλέπων] βλέπων Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BDF. D

τέ ἐστι] τε ἔστι Vind. F. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Sed praepositionis maior hic vis est, quam verbi.

τῷ αὐτῷ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. τὸ αὐτὸ cum reliquis editisque ante Bekkerum Lob. sed utriusque ὁ superscripto α.

τεταγμένη] τεταμένη Vind. B. Vat. M. Flor. ACV. In Vind. D. γ int. vers. est.

καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένη] καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένη]

νην τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζομένην ἄλλην. τί δὲ σὺ; πῶς ποιῆς; Οὕτως, ἔφη. Δεῦρο δὲ κάλιν, ἣν δ' ἐγὼ, ὃ ἄριστα. ἐπιστήμην πότερον δυνάμιν τινα φῆς εἶναι αὐτήν, ἢ εἰς τί γένος εἴδης; Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐρόμενεσθαι ἐστίν. Τί δέ; δόξαν εἰς δύναμιν, ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; Οὐδαμῶς, ἔφη. ὃ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, εὐκ ἄλλο τι, ἢ δόξα ἐστίν. Ἄλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον γε πρότερον ἀμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμαρτήτων τῶ μὴ ἀναμαρτήτων ταυτὸν ποτέ τις νοῦν ἔχων τιθεῖν; Καλῶς, ἦν δ' ἐγὼ. καὶ δῆλον, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμο- 478
λογεῖται ἡμῖν. Ἐτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυνάμειν ἐκατέρω αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγκη. Ἐπιστήμη μὲν

om. Lob. Vind. B. Vat. M.

δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ Vind. BDE.
Vat. HM.

ἀπεργαζομένην] ἀπεργασομένην Vind. F. a m. pr.

ἄλλην] ἄλλον Lob. ante corr.
τινα] τινὰς Ald. τινὸς Bas. a.
φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I.
p. 42, a.

αὐτήν] „negotium lectori facessere non debet, quum et alibi talis eius pleonasmus invenitur.“ Steph. annot. p. 22. Cf. Heindorfius ad Gorg. §. 84. quamquam illorum locorum ratio eo diversa ab nostro est, quod nomen longius a pronomine remotum habent. Itaque post ἐπιστήμην paullisper subsistendum.

εἰς τί] εἰς τι Lob. Vind. B.
εἰς τι Ald. Bas. ab. Steph. qui proinde εἰς τι γένος ἄλλο requirebat l. c. an in genus aliud refert? Fic.

εἴδης] εἴδης Vind. F.

Εἰς] εἰ Lob. Vind. B. Vat. M.
Ε τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. (hic vulgatum in m. habet.) E. Vat. H. Flor. ACTV.

γε] om. Vind. E.

ἐρόμενεσθαι] Mon. B. alterum q int. vers. a m. s. habet.

δέ] δαι Par. A. δὲ sine interpunctione Vind. BD. Ald. Bas.

ab. Post δόξαν vere Vind. D. punctum, Ald. Bas. ab. cum Stephano comma habent.

οἴσομεν] θήσομεν Vind. BD.
Vat. M. (an aliud quiddam esse) dicemus? Fic.

ὃ] ὅ, sup. ὃ, Vind. D.
ἐστίν. Ἄλλὰ] ἐστίν, ἀλλὰ Ald.
Similiter paullo post δόξαν, πῶς etc.

ὀλίγον] ὀλίγω Mon. B. ὀλίγω Flor. U.

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.
ἀμολόγεις] ἀμολογῆς Bas. b.
τῶ μὴ ἀναμαρτήτων ταυτὸν] om. Ang. B. Ficinus inverso ordine quod falli potest et quod non potest.

ποτέ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

Καλῶς, ἦν δ' ἐγὼ. καὶ δῆλον] Glau. Optime quidem. So. Constat itaque Fic. sec. Bekkerum. In Veneta 1517. omnia Socrati, ut debent, assignantur.

ἐπιστήμης δόξα] δόξα ἐπιστήμης Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

ὁμολογεῖται] ὁμολογῆται Bas. b.

ἄρα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμη Vind. D.

γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὄν γινῶναι ὡς ἔχει; *Nal.* 468
 Δόξα δὲ, φαμέν, δοξάζει; *Nal.* Ἡ ταῦτόν, ἔπει ἐπι-
 στήμη γινώσκει; καὶ ἔστι γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ
 αὐτό; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ὁμολογη-
 μένων· εἴπερ ἐκ' ἄλλῃ ἄλλῃ δύναμις πίπτει, δυνάμεις
 B δὲ ἀμφοτέραι ἔσονται, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ
 ἐκατέρω, ὡς φαμέν. ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγγωρεῖ γνωστόν
 καὶ δοξαστόν ταῦτόν εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὄν γνωστόν,
 ἄλλο τι ἂν δοξαστόν, ἢ τὸ ὄν εἴη; Ἄλλο. Ἄρ' οὖν τὸ
 μὴ ὄν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τὸ γε μὴ ὄν;
 ἐννοεῖ δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὴ φέρει τὴν δόξαν; ἢ

γέ] γάρ Par. K.

ἔχει] ἔφη Bas. a.

Δόξα] Ita Par. A. et a m. pr.
 D. Lob. Vind. BDEF. Vat.
 BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACT.
 δόξαν reliqui cum editionibus an-
 te Bekkerum.

φαμέν] om. Fic. (*opinio autem
 opinari.*) Ante Bekkerum commata
 necessario aberant: δέ φαμεν
 δοξ.

Ἡ] ἢ Vind. F.

ἔπει] ἔπει Par. D. a m. pr.

γινώσκει] γιν. Vind. D. Mon.

B. Ald. Bas. ab. Steph. γινώ-
 σκειν Vind. F.

ἢ ἀδύνατον] καὶ ἀδ. Vat. B.

Ἀδύνατον] om. Ang. B.

ἔφη, ἐκ] ἔφ, ἦκ Ald.

ὁμολογημένων] ὁμολογημένων
 Vind. E. Bekkerus, Ast. tert. et
 Stallh. commate hoc a sequenti-
 bus distinguunt, quae tamen epe-
 gesin continent.

δυνάμεις] δύναμις Vind. E.
 et ante corr. F.

ἔσονται] ἔστι Lob. Vind. B. Vat.
 M.

B ὡς φαμέν] Ita Par. A. Vind.
 DE. Vat. H. Flor. ACTV. Vul-
 go ὡς ἔφαμεν, quod Vind. D. in
 margine et reliqui libri habent
 et Ficinus legit: ut est dictum.
 Praeteritum magis ad illud ἐκ τῶν
 ὁμολογημένων accommodatum vi-
 detur; sed haud dubie etiam tum
 in ea sententia erant, cui rei si-

gnificandae praesens inservit. Cf.
 p. 466. B. ubi res paullo eviden-
 tior et Bekkerus codicem optimum
 sequi non veritus est.

δὴ] autem Fic.

ταῦτόν—δοξαστόν] om. Vind.
 F. Pro ταῦτόν Lob. το αὐτό,
 Vind. BD. Vat. B. τὸ αὐτὸ habent.
 ἂν] om. Lob. Vat. BM. post
 ὄν ponit Vind. B.

εἴη;] εἴη ἢ Vind. F. est di-
 cendum? Fic.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] οὐκ οὖν Vat. H. οὐκοῦν
 Vind. E.

δοξάζει] δοξάζει Ald.

καὶ] om. Fic.

τό γε] γε om. Lob. Vind. BF.
 Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
 DK. Ang. B. Flor. RU.

ἐπὶ τὴ] ἐπὶ Mon. B. ἐπὶ τι re-
 liqui mei et editi.

οἷός τε] οἷόν τε Vind. DEF.
 Mon. B. Ven. C. Par. DK. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
 Astius et Stallbaumius, possibile
 est Fic. Non caussa videtur, cur
 negligentius locutum Socratem sta-
 tuamus.

δοξάζειν μὲν, δοξάζειν] δοξά-
 ζει μὲν, δοξάζει Vind. D.

γέ τι] τέ τι Mon. B.

δοξάζει] post ὁ δοξάζων Ven.
 B. Vind. E. Flor. C.

οἷός τε αὐτὸ δοξάζειν μὲν, δοξάζειν δὲ μηδὲν; Ἀδύνατον.
 Ἄλλ' ἔν γε τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Ναί. Ἄλλα μὴν μὴ
 ἔν γε οὐχ ἔν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορευέ- C
 σσεντο. Πάνυ γε. Μηδὲν μὴν ἔγνωσαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέ-
 δομεν, ὅτι δὲ γινώσκον. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ἔν
 οὐδὲ μὴ ἔν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὐτε ἄρα ἔγνωσα οὐτε
 γινώσκω δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἄρ' οὐκ ἐκτός τού-
 των ἴστιν, ὑπερβαλυνούσα ἢ γινώσκω σαφηνεῖα ἢ ἔγνωσαν
 ἀσάφεια; Οὐδέτερα. Ἄλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, γινώσκω
 μὲν σοὶ φαίνεται δόξα σιωταδέστερον, ἀγνοίας δὲ φα-
 νότερον; Καὶ πολὺ γε, ἔφη. Ἐντός δ' ἀμφοῖν κείται; D

μηδὲν — μηδὲν] em. Ang. B.
 Pro ἔν Lob. ἔν habet.
 ὀρθότατ'] ὀρθότατ' Vind. F.
 C Πάνυ γε.] πανύγε. Lob. In
 Ald. Bas. ab. comma pro puncto
 est.

μηδὲν] μὲν Vind. E. quidem Flo.
 μηδὲν paullo cupidius hoc ut valde
 ad rem pertinens proximo iungit;
 ipsa quidem argumentatio sequens
 οὐκ ἄρα ἔν οὐδὲ μὴ ἔν δοξάζει
 prius et hoc loco poni iubebat.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξάν.
 Vind. BDF.
 ἀπέδομεν] ἀποδοίσομεν Flor.
 T.

γάρ. Οὐτε] γάρ, οὐτε Ald.
 Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.
 ἐκτός] post τούτων Par. K.

ἴστιν,] Comma Stallbaumius in
 sec. posuit.

σαφηνεῖα — ἀσάφεια] σαφή
 εἶναι — ἀσάφεια Vind. F: σαφή-
 νεια — ἀσάφεια Par. DK. Vind.
 E. Vat. H. (Florentini) cum edi-
 tis ante Astii sec. qui Ficino du-
 ce verum restituit. Cf. L. VI.
 p. 509. D.

Οὐδέτερα] Ita Par. A. Lob.
 Vind. BDEF. Mon. B. Ven. B.
 Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab.
 Οὐδέτερα cum reliquis Steph. et
 Astius in pr.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. BDF.

PLATONIS OP. II.

φανώτερον] Ita Par. A. Vind.
 D. Vat. H. Flor. V. φανώτερον
 Mon. B. Flor. TU. φανώτερον
 reliqui et editiones ante Bekke-
 rum. Cf. p. 479. D.
 γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ἐντός] Ita Par. A. Vind. DE.
 Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTV. ἐνός Lob. Vind. BF.
 Ven. C. Par. DK. secund. Bekk.
 Vat. M. ἐν Vat. B. a m. s. ἐν
 μέσῳ Mon. B. Flor. U. quam le-
 ctionem qui olim argumentorum
 vi et codicum auctoritate veram
 demonstraturus erat, censor Ie-
 nensis Schützi (1808. N. 70.
 p. 556.) ab Astio citatus, pro-
 misso non stetit. Et Ald. Bas.
 ab. Steph. Ast. pr. et Ast. sec.
 cum commate post ἔφη, ut Glan-
 conia sermo continetur. Confer
 Vol. I. p. 417.

δ'] δὲ Vind. B. γ' Ast. sec.

ἀμφοῖν]. ἀμφοῖν μεταξὺ editi D
 ante Bekkerum et Stallbaumius
 in pr. ubi Flor. ACUV. μεταξὺ
 post ἀμφοῖν servare ostendit. In
 sec. idem de Flor. ACRV. et de
 Par. A. Vat. B. Ang. B. Vat. H.
 praedicat, quos libros Bekkerus
 satis perspicue cum reliquis omni-
 bus μεταξὺ ignerare declaravit.
 Stephanus in margine ἢ δ', in
 annot. p. 22. τί δέ; pro εἰ δ'
 legi posse autumabat, quia με-
 ταξὺ sanum esset non dubitans.
 κείται; Ναί] κείται. Ast. sec.

I

Ναί. Μεταξὺ ἡμῶν αὖτε εἴη τούτων δόξα. Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκ ἔστιν ἔρασαν ἐν τοῖς κρόσσου, ἀλλὰ φαταλῆ οἷον ἄμα. ὅτι καὶ μὴ ἂν, τὸ κοινόν μεταξὺ καίσθαι τοῦ ἀλλοτρινοῦς ὄντος καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὕτως ἐπιστήμην αὐτῶν ἀγνοίαν ἐπ' αὐτῶν ἔρασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὐτῶν φατέον ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης. Ὅρθως. Νῦν δὲ γὰρ πέρανται μεταξὺ ταύτων ὃ δὴ καλοῦμεν δόξαν. Πέρανται. Ἐκείνο δὴ λέγουσ' αὖ ἡμῖν εἶρασαν,

.. Μεταξὺ ἡμῶν] „Patis fortasse scribendum ἄρα, quae significatur Itane: ut post δόξα interrogatio- nis nota ponatur.“ Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. ab. nec proventus inepta erat, quae- quam conclusioni affirmativa con- gruat. Sed ἄρα hoc loco sumi non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ οὕτως μὲν ἢ δύναμις (ἢ δόξα) λόγος οὐσία ὡς πρὸς τὴν ἀλοθῆσιν ἀλογός ἐστιν ὡς πρὸς τὴν γνάσιν τῶν ὄντως ὄντων. ἢ δὲ ἀλοθῆσιν ἀ- πλῶς ἀλογός. διὸ καὶ ἐν Πολι- τηῶν μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέ- γων γνάσῳ ἀπεφάνητο καὶ ἀγνοίας.

τούτων — φατέον] om. Vind. E.

δόξα] ἢ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῆ] κομιδῆ Vind. F. ὅτι τῆ] οὕτως Ald.

κοινόν] κοινόν Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐλλοτρινοῦς] Ita Lob. Vind, BDEF. Mon. B. Ald. ell. Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] πάντως idem. ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος; Bas. ab. Steph.

οὕτως ἐπιστήμην οὕτως ἀγνοίαν] οὕτως ἐπ. οὕτως ἀγν. Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ] τῶι Lob. τῶ Vind. B. Vat. M.

φατέον] φατέον Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Bas. b.

τε] om. Flor. T.

τούτων] τούτων Vind. E. τού- την Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἢ Mon. B. a m. pr. ἦν a m. s.

Πέρανται — ἔρασαν, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] δὴ Ven. B. E

λέγουσ'] λέγουσ' τ' Ald.

ἔρασαν] ἔρασαν Vind. F.

ἐλλοτρινοῦς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. ell. Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἔρασαν — προσαγορευόμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet. et si me- dia patet, opinabile quiddam me- rito amplexus Flo. veram inter- punctionem secutus, quae Schlei- ermacherum non fessit. Valge non post φανῆ, sed post εἶρασαν comma facient magne veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro εἶρα in Lob. Vind. B. Vat. M. E' existat.

προσαγορευόμεν] προσαγορευό- μεν Vind. B.

ἀλοθῆσιν] ἀλοθῆσιν Flor. V. In Vind. F. ἀλοθῆσιν cum commate scriptum est Ita, ut parua ab ἀλοθῆσιν differat. Quat. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδιδόντες Vind. E.

ἦ] ἢ Vind. B. Ald. Bas. ab.

Ὄρθως.] Ὄρθως. Bekkerus et Astius in tert. Idem ut in Vind. F.

λέγω μοι, φησὶν, καὶ ἀπο- κρινέσθω ὁ χρηστέος] percontator cum Ficinus, qui paulo post in- ter οὕτως et τούτων percontator,

ως εἶπαι, τὸ ἀμφοτέρων μείζον, τοῦ εἰσὶν τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλαρινὸς ὀρθῶς ἂν προσεγορευέμενον, ἵνα ἴδῃ φανῆ, δεξαμένον αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσεγορευόμενον, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα; τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀπεδιδόντες, ἢ οὐχ οὕτως; Οὐκῶ. Τούτων δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρισέσθω ὁ χρηστέος, δεξ αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδὲται κινεῖται αὐτὸ τοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡρεῖται ἀπὸ μὲν κατὰ καθεστῶτα

inquam, hanc in modum interpretatur, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὃ ἄφραστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρισέσθω, non λέγω et ἀποκρίνω circumposita habet, quibus formis compellens bonum virum Socrates necessarie uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates his positis ad dicendum sibi que respondendum exortaturum h. e. percontaturum sese dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστέος etc. usque ad τὰλλα οὕτω; deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τοῦτων γὰρ δὴ, ὃ ἄφραστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermone iam inchoati, neque alio spectat, nisi ad haec nostra λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρισέσθω, quae consequentiam habere perperam negat Schleiermacherus, novam a verbis καλλὰ δὲ τὰ καλλὰ structuram fieri statuens, nihil curans particulam μὲν inter αὐτὸ et καλὸν interiectam. — Pre ἀποκρισέσθω Lob. ἀποκρισέτω habet.

479 δεξ αὐτὸ] δεξ αὐτὸ, e corr. αὐτὸς, τὸ Vind. F. αὐτὸς Bas. a. quem errorem notans Stephanus „in quodam veteri libro“

καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτὸ Vind. B. sine accentu et hanc infra ducta cum καλὸν iunctam habet, ut p. 476. O. αὐτὸ δὲ κάλλος.

καλλὰ] unam Fla. αὐτὸς] αὐτὸ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τὸ Vind. B. κάλλος] καὶ κάλλος Bas. h. ἡγάρων] ἡγάρων Vind. F. Men. B. Ven. B. Flor. ACUV. ἡγάρων Par. DK. sec. Bekk.

εἰ μὲν] Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte quiescentem ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. incipientem putavi, quia repetita dissimilis inter id, quod esse iste negat et quod statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius facienda, codicum autem dissensio potius praetermissionam particulam a librariis, qui eam superfluum existimarent, profectam, quam interpolationem alibi sanò, ut L. VI. p. 492. A. semel et iterum, factam aut calami errorem arguere videbatur. Exemplis iterati μὲν a Derville ad Charit. p. 899. sq. et p. 548. Lips. collatis non uter, quippe partim corruptis, ut huius libri p. 478. O. δεξ μὲν, Herodot. L. VI. c. 101. ἔκαστος μὲν, partim ita comparatis, et utriusque μὲν sum respondet δὲ vel expressum vel cogitationem addendum, ut Leg. L. V. p. 785. D. καὶ τὰς μὲν τέρσωνος μὲν ἂν etc. Isocr. Paneg. p. 57. extr. Bekk. Xenoph. de venat. 18, 10. neque alterum nostro geminum

Νοῦ. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτων δόξα. Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκ ἔστιν ἔφασι ἐν τοῖς κρόσθου, εἰ τι φαντασία οἶον ἄρα. ὅτε τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ καὶ ἔσθαι τοῦ εἰλικρινεῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὕτε ἐπιστήμην οὕτε ἀγνοίαν ἐκ' αὐτῶ ἴσασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὐ φανερὸν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὁρθῶς. Νῦν δὲ γὰρ πέρανται μεταξὺ τούτων ὃ δὴ καταλαμβάνει δόξαν. Πέρανται. Ἐπινοῶ δὴ λείπονται ἂν ἡμῖν εὐρεῖν,

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum ἄρα, quo significatur Itane: ut post δόξα interrogatio- nis nota ponatur.“ Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. alii nec proventus interpreti orat, quamquam conclusioni affirmatiue con- gruit. Sed ἄρα hoc loco sumi non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ οὕτη μὲν ἡ δύναμις (ἢ δόξα) λόγος οὐκ ἔστιν ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀλόγος ἔστιν ὡς πρὸς τὴν γνώσιν τῶν ὄντων ὄντων. ἢ δὲ ἀλήθειαι ἀ- πλῶς ἀλόγος. διὸ καὶ ἐν Πολι- τηῶ μέσον αὐτῆν τὴν δόξαν λέ- γων γνώσεως ἀπεφάνητο καὶ ἀγνοίας.

τούτων — φανείη] om. Vind. E.

δόξα] ἡ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῆ] κομιδῆ Vind. F.

ὄν τε] οὕτε Ald.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινεῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. ell. Bas.

ab. et sequentes, tacentibus de

(1) Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] παντελῶς idem.

ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος;

Bas. ab. Steph.

οὕτε ἐπιστήμην οὕτε

οὕτ' ἐκ. οὕτ' ἀγν. Lob

Vat. M.

τὸ] τῶι Lob.

Vat. M.

φανείη] φανείη

K. Bas. Bekk. P.

τε] — am. Flor.

τούτων] τούτων Vind. E. τού- την Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἡ Mon. B. a m. pr. ἦν a m. s.

Πέρανται — ἴσασθαι, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] δὲ Ven. B.

λείπονται] λείπονται Ald.

ἴσασθαι] ἴσασθαι Vind. F.

εἰλικρινεῶς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. ell. Vind. E. Bas.

ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἴνα — προσαγορευόμεν] Mon.

B. bis deinceps scripta, sed sub

prioribus puncta habet. ut si se-

bis pateat, opinabile quiddam em-
rito amittitur. Flor. veram inter-

punctionem secutus, quae Schlei-
ermacherum non fefellit. Vulgo

non post φανῆ, sed post εἶσαι
comma faciunt magne veritatis
detrimento. Cf. p. 479. D. Vind.

F. utrobique comma habet. Pro

εἶσαι in Lob. Vind. B. Vat. M. s.

exstat.

προσαγορευόμεν] προσαγορευ-
όμεν Vind. B.

ἄκριτος] ἄκριτος Flor. V. Is

Vind. F. ἄκριτος cum comma
scriptum est Ita, ut parum ab

ἄκριτος differat. Caus. Vol. I

p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδίδ-
ουσι

E.

εις εἰσι, τὸ ἀποτίρον μείζον, τοῦ εἰσαί τε καὶ πρὸ
εἰσαι, καὶ οὐδέτερον εἰλαρινὸς ὁρθῆς ἀν προσγορευμέν-
μενον, ἵνα ἴαν φανῇ, δεξαστὸν αὐτὸ εἰσαι ἐν δίκῃ
προσγορευόμεν, τοῖς μὲν ἔκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ με-
ταξὺ τὰ μεταξὺ ἀπευδιόντες, ἢ εὐχ οὐτως; Οὕτω. Τού-
των δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀπεκρινέ-
σθω ὁ χρηστὸς, δεξ αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδὲται τινὲ ἀ- 479
τοῦ πάλλους μηδαμῶν ἡγείται ἀπὸ μὲν κατὰ τὰς

ἐπιφανῶν, hunc in modum interpo-
sunt, tibetius quidem ille, sed a
mente scriptoris minime aberrans.
Scilicet φήσω hic non, ut alibi
et ut infra φήσομεν post ὃ ἀφ-
ερε, ipsi alloquio insertum neque
ad formam verborum, sed ad ar-
gumentum et sententiam referen-
dam esse ex eo intelligitur, quod
λεγέτω et ἀπεκρινέσθω, non λέγω
et ἀποκρίνου circumposita habet,
quibus formis compellans bonum
virum Socrates necessario uti de-
bebat, poteratque hic locus ad
oppositam quandam eiusdem verbi
rationem L. III. p. 415. A. illu-
strandam adhiberi. Itaque Socra-
tes his positus ad dicendum sibi
que respondendum exortaturum h.
e. percontaturum sese dicit illum,
quem primum describit verbis ὁ
χρηστὸς etc. usque ad τὰλλα φή-
σω, deinde ut praesentem, qua-
lem iam hic fingit, alloquitur ex
descriptione petito interrogandi
exordio: τούτων γὰρ δὴ, ὃ ἀ-
φαιρε etc. in quibus γὰρ nihil
aliud significat, nisi esse hanc
continuationem τούτων γὰρ δὴ, ὃ ἀ-
φαιρε, nisi ad φήσω, conse-
quentiam negat, nisi a ver-
tuctaram

καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse
perhibet pag. 22. ante Vind. B.
sine ascensu et linea infra ducta
cum καλὸν iunctum habet, ut
p. 476. C. αὐτο δὲ καλλος.
αὐτοῦ] αὐτοῦ Fla.
αὐτοῦ] αὐ τοῦ Lob. Par. DK.
sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B.
καλλος] καὶ καλλος Bas. b.
ἡγεται] ἡγεται Vind. F. Mos.
B. Ven. H. Flor. ACRUV. ἡγ-
εται Par. DK. sec. Bekk.
ἐπὶ μὲν] Particulam μὲν vulgo
et in maiore codicum parte omis-
sam ex Par. A. Vind. DE. Ven.
B. Vat. H. Flor. ACV. recipien-
dam putavi, quia repetita discri-
minis inter id, quod esse iste ne-
gat et quod statuit esse, inter-
cedentis significatio minime ab
hoc loco aliena neque alio modo
commodius facienda, codicum au-
tem dissensio potius praetermis-
sionem particulam a librariis, qui
eam superfluum existimarent, per-
fectam, quam interpolationem sibi
sane, ut L. VI. p. 492. A. ~~et~~
et iterum, factam aut ~~et~~ ~~et~~
rorem arguere videbitur. ~~et~~
phis iterati μὲν a ~~et~~ ~~et~~
Charit. p. 399. ~~et~~ ~~et~~
Lips. collatis ~~et~~ ~~et~~
partim corruptis, ~~et~~ ~~et~~
p. 473. C. ~~et~~ ~~et~~
L. VI. c. 101. ~~et~~ ~~et~~
tim ita ~~et~~ ~~et~~

ἀσκήτως ἔχουσαν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει, ἐκείνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος, ἂν τις ἐν τῷ καλῶν φη εἶναι καὶ δίκαιον καὶ τάλια οὔτω. τούτων γὰρ δὴ, ὃ ἄριστον, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μᾶν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχρὸν φανήσεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἀδικιον; καὶ τῶν ὀσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὐκ, ἀλλ' **B** ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλὰ πως ἀντὶ καὶ αἰσχρὰ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἤτ-

novi; sed quod perspicuitatis gratia Phaedon. p. 108. B. factum videmus in verbis τῆς μὲν ἀνδραγαθῶν καὶ τι πεποιημένην τοιοῦτον, ἢ φρόνων ἀδικῶν ἡμίτης ἢ ἄλλα ἕτερα τοιαῦτα εἰρηγαμένην, ἃ τούτων ἀδελφὰ τι καὶ ἀδελφῶν φύσιν ἔχει συγγένει ὄντα, ταύτην μὲν ἄπας φέρει, ubi codex Augustanus alterum μὲν post ταύτην emittit, idem insigniendae et distinguendae notionis causa h. l. fieri potuisse videtur. Hanc enim vim μὲν commune habet cum γέ, quod quia solum eis afficeret neque de opposito cogitari inberet, minus aptam hic erat. Cf. Vol. I. p. 229, a. et p. 310. sq.

κατὰ ταῦτ'α] κατὰ ταῦτα Vind. BF. κατὰ ταῦτα Lob.

ἀσκήτως ἔχουσαν] ὃ σῶφρα-
τας ἔχουσαν Lob. Vat. M. ἔχου-
σαν ὃ σῶφρατες Vind. B.

ἐκείνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Haec verba, quae Ficinus et pulchris rebus spectandis deditus interpretatur, in Ven. B. omitta, Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. uncis inciderunt; cuius suspicionis ego nullam excusationem invenio, nisi in corrupta veterum editionum interpunctione, quas illi post ἔχουσαν punctum vel colon, post νομίζει nullam incisionem, post φιλοθεάμων comma habentes in altero tertioque et ipsi (Stallbaumius etiam in sec.) secuti offensionem accipere potuerunt. Iam

commate post νομίζει posito locum per se cuius clarum fore spero.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. (οὐδαμῇ Steph.)

ἂν] εἰν Par. K. sec. Bekk.

τάλλια] τάλια Lob. τ' ἄλλα Vind. E. τάλια Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

τι ἔστιν] τί ἔστιν Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. Bas. ab. τι ἔστιν Steph. Ast. pr. sec.

οὐκ αἰσχρὸν] οὐ καὶ αἰσχρὸν Mon. B. Flor. U; non turpe etiam Fic.

καὶ — ἀδικιον;] om. Vat. H.

ὀσίων] ὀσίον Bas. b.

δ] om. Vind. F.

ἀλλ' ἀνάγκη] ἀλλὰ ἀνάγκη Lob. ἄλλανἀγκη Vind. F.

Τί δέ; τὰ πολλὰ] τὰ δὲ τὰ B πολλὰ Vind. F. Flor. R. τί δαί τὰ π. Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. Τί δὲ τὰ π. Ald. Bas. ab. δὲ Ficinus omisit.

ἡμίστεα] ἡμίστεα Vind. F.

διπλάσια] διπλασία idem.

δὴ] δὲ Flor. T.

μᾶλλον ἢ] ἔλλο δ Vind. E.

φήσομεν] φήσομεν Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab. ἢ ἂν φήσομεν, ταῦτα Ficinus talis interpretatus est.

τάναντια] τοῦναντία Vind. E.

Οὐκ, ἀλλ' εἰ] οὐκ ἄλλα εἰ Vind. F.

τόν τι ἤμισα, ἢ δεκλάσια φαίνονται; Οὐδέν. Καί με-
γάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρῆα μὴ τι μάλ-
λον ἢ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθῆσεται, ἢ τάναντία;
Οὐκ, ἀλλ' ἀεὶ, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἔσται. Πότε-
ρον οὖν ἔστι μᾶλλον, ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολ-
λῶν τοῦτο, ὃ ἂν τις φῆ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἑτα-
άσεσιν, ἔφη, ἕκαμφοτερῶν εἶσι καὶ τῷ τῶν καλ- C
δων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι

ἔσται] ἔσται Vind. F. et cum
§ super z Ang. B.

οὖν] om. Fic.

ἔστι] ἔστι Vind. BD. Ald. Bas.
ab. Steph. ἔστι Vind. F. Ast. pr.
sec.

τοῦτο] τοὺς Bas. b.

ταῖς] καὶ Ald.

ἐσιάσειν] ἔστ. Mon. B.

C ἕκαμφοτερῶν] Τίμαιος
lex. p. 107: ἕκαμφοτέρωσι· εἰς
ἀμφιβολίαν ἀγαθὴν τὸν λόγον.
quam glossam Ruhkenius ad ver-
ba Kathyd. p. 300. D. ὁ ἀδελ-
φός σου ἐξημφοτέρωσι τὸν λόγον,
in quibus Timaeus ἐξημφοτέρωσι
legerit, pertinere ostendens ve-
rissime ad nostrum locum ineptam
esse innuit. Nam ut possit ἕκαμ-
φοτερῶν transitivam signifi-
cationem habere, quam lexicon Bek-
keri anecd. p. 258, 4. ei tribuit,
ἕκαμφοτέρωσι τὸ τὰ σωφέστερα
εἰς ἀμφιβολίαν περισσῆσαι iisdem
verbis, quibus Etymologicum
ἕκαμφοτέρωσι, interpretans, hic
certe intransitivum est et ambi-
guas enuntiationes ipsas eandem
rem negantes atque affirmantes
et in convivii ioci causa propo-
ni solitas denotat, quale aenigma
de eunucho est, quod exempli
loco subiicitur, τὸ συκκοσιακὸν
ἐκείνο γυναικὸς πρόσβλημα, ut
Eustathius in II. T. II. p. 209,
7. Lips. appellat. Verum tamen
feri potuit, ut Timaeus secus
statueret et generis indicio an-
cipiti, quod plerumque ad mascu-

linum spectare solet, deceptus
τοῖς ἕκαμφοτερῶν pro ma-
sculine haberet et verbum, ut
iam debabat, transitiva potestate
praeditum atque eodem fore mo-
do, quo in Kathydeme, explican-
dum putaret. Simile quid Athe-
naei accidisse videmus, qui L. X.
p. 452. C. hoc ipsum aenigma,
Panarcis secundum Clearchum in-
ventum, a Platone in quinto Le-
gum commemorari his verbis scri-
bit: τοὺς τῶν τεχνοδρόμων φιλο-
σόφους (ex huius libri p. 475.
E.) τοῖς ἐν ταῖς ἑταίαισιν ἔφη
ἕκαμφοτερῶν εἶσθαι καὶ
τῷ τῶν καλδων αἰνίγματι, τῷ
περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς
πέρι τῆς συκκοσίας, φ καὶ ἀφ'
οὐ αὐτὸν αὐτήν (id cod. Pal. et
ed. pr. omittunt) αἰνίττοτας βα-
λεῖν.

ἔσι] ὡς εἶσι Lob. Vind. B.
Vat. M.

αἰνίγματι, τῷ] αἰνίγματι εἶ-
σι iidem et Vat. B.

τοῦ] τῶν Vind. E.

βολῆς] βουλῆς Ald. Bas. ab.
quod praecunte Ficino et in ecl.
p. 100. Cornario correxit Stepha-
nus.

πέρι] περὶ codices a me visi
et editiones ante Bekkerum. Sta-
phanus in annot. pag. 22. ubi ab
Eustathio ad II. l. e. exhibitum
aenigmatis solutionem celato au-
ctoris nomine proponit, περὶ,
quod antea inter τῆς et συκκο-
σίας collocari voluerat, plane tol-
landum censet, cumque Astius in

τῆς νυκτερίδος, ὡς καὶ ἀπ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰεῖσθαι βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐκασφραγίσθη, καὶ οὐτ' εἶναι οὕτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτοῖς δυνατὸν παρὶς ποῆσαι οὐτ' ἀμφότερα οὕτε οὐδέτερον. Ἔχως οὖν αὐτοῖς, ἧς δ' ἐγὼ,

prima ed. secutus est ita, et simul καὶ ante τῆς βολῆς insereret, cuius additamenti auctorem Ficium habere putans Grynaeum habebat, qui illius interpretationem *scuigmati puerorum circa cunuchum de vespertilionis percussione in sen. puer. de cunuche et vespertilionis percussione mutavit*. In sec. Stephanum simpliciter sequi maluit, in contextu tamen *εἰσοσχοῦ βολῆς καὶ περὶ τῆς νυκτ.* posuit, partim Cornario duce, qui τῷ περὶ τῆς τοῦ εἰσοσχοῦ βολῆς, καὶ περὶ τῆς νυκτ. scribendum coniecit. Nihil praeter accentum mutandum esse primus, quod sciam, Benedictus ostendit in Coniecturis s. 1806. editis p. 11. atque ita scripserunt Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Cf. Bernhardt synt. pag. 168. et pag. 301.

ἄς] em. Par. K. sec. Bip. ὁ Flor. ACRTV. Vind. DEK. Ang. B. Vat. H. Athen. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius. Idem ex Athenaeo recipiendum statuerat Stephanus annot. p. 22. secutusque est Schleiermacherus ea ratione, quod Plato simpliciorum *scuigmati* formam praeter cunuchum et vespertilionem nihil nisi fruticem, ut ipse interpretatur, et pumicem continentem respexisse videatur. Sed hoc ipsum illud est, de quo dubitatur. Quamquam enim simplicissimum quodque in hoc genere idem et antiquissimum esse a vere non abhorret ideoque eam formulam non immerite primam dixeris, quam Athenaeus ante verba supra relata et scholion alterum ad nostrum locum et Suidas in αἰσος exhibent, tamen Platoni secundam in priori scholio et in fine Anthologiae existentem atque ab

Eustathio l. c. et ab anonymo περὶ τρόπων pag. 7. sq. (Musci crit. Vratislav. 1820.) explicatam nondum cognitam aut respectu non dignam visam fuisse pro certo affirmari nequit. Athenaci verba haec sunt: καὶ τὸ Περσίκος δ' ἐστὶ τειοῦτον, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλαι· ἐγὼ γὰρ τε καὶ οὐ ἐγὼ καθημένην δρυνθα καὶ οὐκ δρυνθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ ἴδιον τε καὶ οὐ ἴδιον. τούτων γὰρ ἐστὶ τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερίς, τὸ δὲ εἰσοσχος, τὸ δὲ κίσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πρώτῃ Νόμων μνημονεύει· τοὺς τῶν τεχνυδρίων etc. Hic si nihil praetermisit, haec versus ante oculos habere potuit, quos ex margine Par. A. a Ruhnkenio et Bekkero editas secundum Breendstedii emendationem in Brodevii Epistolis Parisiensibus pag. 182. propositam subscripsi: Ἀθροῦκος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ἄρας, "Ορνιθα κοῦκ δρυνθ", δρας δρυνθα δὲ, Ἐκὶ ἐγὼλον τε κοῦκ ἐγὼλον καθημένην ἴδιον βαλεῖν με κοῦκ ἴδιον διέλασεν. quorum fortasse primo praefixus erat is, qui loco primi apud Suidam est: Αἰσός τις ἐστίν, ὡς ἀνήρ τε κοῦκ ἀνήρ, extremus autem idem, quem Suidas extremum ponit: ἴδιον τε κοῦκ ἴδιον βαλεῖν διέλασεν. Secunda formula in priori scholio haec est: Κλέαρχος γρίφος· Αἰσός τις ἐστίν, ὡς ἀνήρ τε κοῦκ ἀνήρ "Ορνιθα κοῦκ δρυνθ" ἴδιον τε κοῦκ ἴδιον Ἐκὶ ἐγὼλον τε κοῦκ ἐγὼλον καθημένην ἴδιον τε κοῦκ ἴδιον βαλεῖν τε κοῦκ βαλεῖν. in quibus tertio versu asutum τε κοῦκ καθημένην quamvis ab Eustathio et anonymo receptum et in margine codicis Mon. B. (ἀνήρ κοῦκ ἀνήρ, δρας κοῦκ

ὅτι γρήγορ, ἢ ἔπειθ' ὁρίσας καλλίω ὄντι τῆς μεταξὺ ὀ-
σίως τοῦ καὶ τοῦ μὴ εἶναι, ὅτι γὰρ πῶς οὐκ ἔστιν ἄλλο
μὴ ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται ὅτι
φανώτερα ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι. Ἀληθείαι, D

ὄντων, καθήκοντος πῶς καθή-
κοντος. βάλει κοῦβάλει. ἰδίω κοῦλί-
θω.) etiam reliquis duobus tam-
quam magis ad rem pertinens
praelatum, iure delevit Bræd-
stedius et Bekkerus, neque in
suo exemplari invenit Brancinus.
In hac igitur sex habes ἐκαμφο-
τερίτερα non inepte composita,
quorum dimidiam partem Plato
unico illo ὄς breviter et tamen
intelligentibus satis perspicue si-
gnificare potuit, instrumentum di-
co et conditionem facientis et
eventum. Itaque quam codices
optimal eam particulam praebeant;
non solum auctoritas eorum ob-
servanda, sed etiam res dubia
secundum eos decernenda et no-
titia aliteris formulas Platonis ad-
indicanda videtur.

καὶ ἐφ' οὗ] καὶ ἐφ' οὗ Lob, κέ-
φον Vind. B. Vat. M. καὶ φάν-
τες Par. DK. φάντες Mon. B.
Flor. U.

ἀντίτροτοι βάλει] βάλει ἀ-
ντίτροτοι καὶ οὐ βάλει Mon. B.
Flor. U.

ταῦτα] καὶ ταῦτα Mon. B.

ἐκαμφοτερίτων] Ita Mon. B.
sed cum duobus punctis sub v.
ἐκαμφοτερίτων Vind. E. Astius in
sec. et tert. Stallbaumius in pr.
et Schleiermacherus. (haec enim)
ambigua sunt Fic. Infinitivus v.
verbo locus pendet, quod non
ita multo ante item, post ἐκαμ-
φοτερίτων positum hic eo fa-
cillus intelligitur; nisi forte ma-
vis ex sequente δυνατόν colligere
cognatam ἀνάγκη loquentis animo
obversatam infinitivi causam ex-
stitisse. Stallbaumius ex verbo
ἀντίτροτοι per zeugma ὄντων
vel simile quoddam intelligendum
statuit, quasi haec vulgaris quae-

dam multorum opinio, non ex
ipsis penetralibus Platonicis phi-
losophiae deprompta sententia sit.

αὐτῶν] αὐτῶν Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ὄντων] om. Vind. D.

καίως] Nescio an non casu
acciderit, quod Phrynichus Bek-
keri anecd. p. 41, 16. in expli-
cande verbo ἐκαμφοτερίτων hoc
ipso vocabulo usus est; τὸ μὴ
καίως ἐν τῷ βουλομένῳ καὶ
κρίναι, ἀλλὰ καὶ ὅτι καὶ τὸ
δὲ διαποσέσθαι.

νοῆσαι] responderi Fic.

οὐ] ὅτι Vind. DF. Flor.
AC.

οὐτε] οὐτε Lob. Vind. B. Vat.
M.

οὐδέτερον] οὐδέτερον Mon. B.

οὐ] om. Fic.

γρήγορ] γρήγορ Astius, Bekke-
rus et Stallbaumius.

δοί] δὲ Lob. Vind. BDFH.
Vat. BM. Ang. B. Flor. HT.
δοί Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὁρίσας] ὁρίσας Bas. ab.

οὐκ ἔστιν ἄλλο] οὐκ ἔστιν ἄλλο
Vind. F. obscurior Fic.

μὴ ὄντος] τοῦ μὴ ὄντος Mon.
B.

πρὸς — φανήσεται] om. idem.

μὴ εἶναι — μᾶλλον D.] om.
Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
Par. DK. Flor. U.

φανώτερα] Ita Par. A. Ven. D
B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
φανώτερα Mon. B. Flor. V. Ald.
Bas. ab. Idem et paullo post
ὄντας pro ὄντος in Ven. C. legi

- ἔρη. Εὐρήκαμεν ἄρα, εἰς τοιαύτην, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν
 πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πᾶσι καὶ πῶν ἄλλων μεταξὺ καὶ
 κυλιώδεται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰληκρινῶς.
 Εὐρήκαμεν. Προσπολογήκαμεν δὲ γε, εἴ τι τοιοῦτον
 φανείη, δοξασιὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωσιὸν δεῖν λέγεσθαι,
 τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ κληρητῶν ἀλισκόμενον.
 Εὐρηκαμεν. Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωρούμεν, αὐ-
 τὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὀρώμεντες μὴδ' ἄλλω ἐκ' αὐτὸ ἄγοντι
 δυναμένους ἐπισθαί, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δί-
 καιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα,
 γιννώσκουσιν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔρη. Τί

prohibet Astius in sec. quem ce-
 dicio Bekkerus haec omnia omit-
 tere testatur. Fortasse in mar-
 gine scriptam habet lectionem Al-
 dianam. φανερώτερα reliqui codi-
 ces, Steph. Ast. pr. sec. ut
 p. 478. C. clarior Fic. perperam
 utrumque comparativum ad θεῖον
 referens.

ὄντος] ὄντος Ald. Bas. ab.
 τοῦ ὄντος idque ante φανερώτερα
 Mon. B.

νόμιμα] νόμιμα Vind. E.

τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄ-
 ντος εἰληκρινῶς. Εὐρήκαμεν.] Vind.
 E. (Ven. B.) Flor. AC. et editio-
 nes ante Bekkerum: τοῦ τε ὄ-
 ντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. Εἰληκρι-
 νῶς εὐρήκαμεν. Nec aliter Fi-
 cinus: (media inter) omnino ens
 et omnino non ens videtur.
 Glan. Invenimus plane. Bekke-
 rus mutata secundum codices ne-
 gationis sede interpunctionem eam,
 quam in Mon. B. et fortasse in
 aliis viderat, adhibuit et locum
 in integrum restituit. In Vind. F.
 neque post ὄντος neque ante Εὐ-
 ρήκαμεν interpunctio est. εἰλη-
 κρινῶς ego secundum Lob. Vind.
 BDF. Mon. B. Ald. scripsi. V.
 ad p. 477. A.

τοιοῦτον] τοῦτον Ven. C. τοῦ-
 τον Lob. Vind. BD. (hic vulg.
 in m.) Vat. BM. Par. DK. Mon.
 B. Flor. U.

λέγεσθαι] λεγέσθω Par. K. sec.
 Bip.

τῇ μεταξὺ] His praepositum
 in editis ante Bekkerum καὶ unus
 Par. D. a m. s. habet expressit-
 que an sua sponte inseruit Fici-
 nus: et cum medium pervagetur,
 media comprehendendi potentia. In
 appositione, cuius haec instar
 sunt, neque καὶ ferri, neque ἄρα,
 quod Stallbaumius pro eo deside-
 rat, desiderari debet.

κληρητῶν] κληρητῶν Vind. E.
 ἀλισκόμενον.] ἀλισκόμενον;
 Lob. Vind. B.

ἑμολογήκαμεν] ἑμολογήκαμεν
 Ven. B. cum editis ante Bekke-
 rum.

πολλὰ καλὰ] pulchra haec mul-
 ta Fic.

δὲ τὸ καλὸν] δὴ τὸ κ. Lob. E
 Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.

ἄλλω] ἄλλο Vind. F.

τὸ δίκαιον] καὶ δίκαιον Ang.
 B.

πάντα] αἴς Fic.

φήσομεν ἅπαντα,] φήσομεν;
 ἅπαντα. Lob. Vind. B. φήσομεν:
 ἅπαντα: Vind. D.

γιννώσκουσιν] γιν. Vind. E.

οὐδέν.] οὐδέν; Lob. Vind. B.

Τί δὲ αὐ' τοῦς] Stephanus et
 Astius in pr. et sec. post αὐ' si-
 gnum interrogandi, deinde post
 ὄντα cum Ald. Bas. ab. comma

δὲ αὐτὸς αὐτὰ ἕκαστα θεωρούσθαι καὶ ἀπὸ κατὰ ταῦτα
 ἀσπάζεσθαι ὄντα; ἅψ' αὐτὸ γινώσκουσιν, ἀλλ' οὐ δεξιάσιν;
 Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαι τε καὶ φι-
 λείν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν, ἅψ' οἷς γνώσεις ἐστίν,
 ἐκείνους δὲ, ἅψ' οἷς δόξα; ἢ εὖ μνημονεύομεν, ὅτι φω- 480
 νὰς τε καὶ χροῶς καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους
 φιλείν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνίγα-
 σθαι ὡς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσο-
 μεν φιλοδόξους καλοῦντες αὐτούς μᾶλλον, ἢ φιλοσό-
 φους; καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανούσιν, ἂν οὕτω
 λέγωμεν; Οὐκ, ἂν γ' ἐμοὶ κείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀλη-

posuerunt. Pro δὲ in Par. A.
 Vat. H. Flor. ACV. δαί legitur,
 Stephanus et recentiores δ' ha-
 bent. δὲ non solum in Lob. Vind.
 DEF. Flor. U. Ald. Bas. ab. sed
 etiam in Vind. B. Mon. B. ex-
 stat, quod tacens Bekkerus idem
 in aliis neglexerit. Quamquam
 de Par. K. Bipontini quoque ta-
 cent, et Flor. RT. cum Step-
 hano facere videntur. Pro αὐτὸς
 Lob. Vind. BF. αὐτοῦς exhib-
 bent.

καὶ ἀπὸ] καὶ om. Fic.

ταῦτα] Ita Lob. Vind. BDEF.
 Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor.
 ACV. τὰ αὐτὰ reliqui cum edi-
 tionibus ante Bekkerum. Conf.
 Vol. I. p. LVIII.

οὐ] Ita Mon. B. a m. pr. οὐν
 a m. s. om. Ven. B.

γινώσκουσιν] γιν. Vind. D. (Flor.
 RU.) Ald. Bas. ab. Steph. δεξιά-
 σιν Flor. T.

ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ μὴ Lob. Vind.
 BD. Vat. M. ἀλλὰ Vat. BH.
 Vind. E. Flor. ACTV.

δοξάζουσιν] γινώσκουσιν Flor. T.

Οὐκοῦν — ταῦτα] om. Vind.
 E.

καὶ ἀσπάζεσθαι] καὶ om. Fic.
 480 δὲ ἅψ'] δ' ἅψ' Vind. F. Ang.
 B.

καλὰς] τινὰς Vind. DE. Vat.
 H. Flor. ACV. (colores) quosdam
 Fic.

τοιαῦτα] τοιαῦτ' Vind. F. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACV.

πλημμελήσομεν] Ita Vindob.
 BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B.
 Vat. H. Flor. RTU. et corr. Par.
 A. πλημμελήσομεν reliqui cum
 editis ante Astium, qui in pr. ed.
 secundum Ven. C. et Stephani
 coniecturam in margine proposi-
 tam verum restituit.

καλοῦντες] post αὐτοῦς Lob.
 Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

καὶ] καὶ Ven. B. Bas. b. Ast.
 F.

ἄρα] Ita Vind. F. Flor. RT.
 et correctus in accentu Mon. B.
 Reliqui mei et Flor. cum editis
 ante Bekkerum ἄρα habent, quod
 Stephanus in m. cum illo permu-
 tandum aut καὶν ἄρα, quod in
 quibusdam exemplaribus sit, scri-
 bendum censebat. Ficinus pro
 utroque quamquam posuit.

χαλεπανούσιν] χαλεπανούσιν
 Vind. D. et ante corr. F.

λέγωμεν;] Ita Mon. B. λέγω-
 μεν. editi ante Astii sec.

ἂν γ' ἐμοὶ] Ita Ven. B. Vind.
 DE. Vat. H. Flor. ACTV. ἂν γέ
 μοι reliqui editique ante Bekke-
 rum. Cf. Vol. I. p. 7.

κείθωνται] κείθονται Vind.
 F. et, sup. ω, E.

θαί γυλακαίνων οὐ θέμις. Τούδ' αὐτὸ ἔρα ἕκαστον τὸ
 ὄν ἀσκαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλη-
 τίων; Παντάκως μὲν οὖν.

ἀσκαζομένους] qui — admi-
 rantur et diligunt Fic.
 κλητέον;] Ita Lob. κλητέον.
 editi ante Bekkerum.
 οὖν.] οὖν. οἱ μὲν δὴ φιλόσο-
 φοι: ἤν δ' ἐγώ: Vind. F.

Τίλος πολιτειῶν: Lob. τίλ:
 ε. Vind. D. a m. s. Τέλος
 τοῦ πολιτείας, ἢ περὶ δι-
 καιουκίμου (πέμπτον Bas.)
 λόγου. Ald. Bas. ab.

Δ Ο Γ Ο Σ Ε Κ Τ Ο Σ

469 Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ Γλαύκων, καὶ οἱ 484
μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξεληθέντος λόγου μόγις πῶς
ἀνεφάνησαν, οἳ εἰσιν ἐκάτεροι. Ἴσως γὰρ, ἔφη, διὰ
βραχέος οὐ ῥάδιον. Οὐ φαίνεται, εἰπον. ἔμοι γοῦν ἔτι

Πλατωνος πολιτειῶν, .στ. Lob. πολιτειῶν λόγος ἔκτος Vind. B. §. Vind. E. ἔκτος: Vind. F. Flor. R. κλάτωνος πολιτειῶν ἔκτη Mon. B. Flor. U. (πολιτειῶν hic.) ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Ἡ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΤ ΔΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ. Ald. Bas. ab. Flor. ACV. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἔκτος Stephan. § Bekkerus et Stallb. pr.

Glaucónis responsa, ita in his Socratis verbis id significare videtur, cuius quasi adminiculo non sine labore effectum esset, ut philosophorum indoctes tandem appareret. Nec frustra additum est διεξεληθέντος. Non prius enim apparuerat, quam ad finem pervenisset longa disputatio.

484 Οἱ] ε Vind. E.

διὰ] om. Ven. B. a m. pr.

μακροῦ] μικροῦ Vat. H. Flor. AC.

διεξεληθέντος] διεξεληθέντες Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. ed. cuius in addendis nominativum hunc absolutum statuit, refragante verborum dispositione. διεξεληθέντος Mon. B. Flor. U. quamquam hunc Stallbaumius in pr. ed. διεξεληθέντος, in secunda ἐξηληθέντος, quam lectionem Bekkerus e Monacensi perperam refert, exhibere demonstrat.

λέγον] τοῦ λόγου Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.) cum effusionibus ante Astii soc. Articulum Stallbaumius, qui διεξεληθέντος non a praepositione διὰ regi, sed absolute positum esse et λόγον ipsam διὰ μακροῦ τινὸς διεξελεθῆναι dici putaret, omittere non debebat. Sed praenomen quoque τινὸς isti interpretationi obstat. Mihi διὰ ut in

πῶς] πῶς Vind. B.

ἀνεφάνησαν] ἀν ἐφάνησαν Vind. F.

οἱ] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos secutus est Bekkerus. Reliqui codices editionesque οἱὸς exhibent, cuius interdum loco δε poni a Platone Heindorfius ad Phaedr. §. 46. demonstravit. Aliud exemplum est infra p. 493. B. et L. VIII. p. 559. A: προσλάμβειν δὴ τι παράδειγμα ἐατέρων (ἐπιθυμιῶν) αἷ εἰσιν, ἵνα τὴν λάβωμεν αὐτάς; et Menon. p. 92. C: τοῦτος γοῦν οἶδα, αἷ εἰσιν. ubi secundum unum Coisl. parum constanter οἶος praefertam Bekkerum merito deseruit Buttmanus. Cf. Hermannus ad Soph. Ai. 1238. — Ficinus: Quales philosophi sint, et quales qui alieni a philosophia, o Glauco, vix tandem longa oratione constitit. Is quidem οἶος legisse videtur, sed eius auctoritas nihil contra illos codices valet.

γοῦν] οὔν Vind. E. vero Fic.

δοκῆ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει
 φηθῆναι, καὶ μὴ κολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κα-
 B τόψεσθαι, εἰ διαφέρει βλος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν,
 ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἢν δ' ἐγὼ, ἢ
 τὸ ἐξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτὰ
 ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ'
 ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχυουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσο-
 φοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν
 λέγοντες ἂν αὐτὸ, ἔφη, μετρίως λέγοιμεν; Ὀπότεροι ἂν,

δοκῆ] δοκοῖ Lob. Vind. B.
 Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

βελτιόνως] Ita Par. A. Mon.
 B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.
 et a m. sec. Vind. F. βελτιόνος
 cum ω super o Vind. E. βέλτιον
 ὡς Ven. C. Par. DK. et a m.
 pr. Vind. F. βέλτιον reliqui co-
 dices cum editis ante Bekkerum
 et Astio in tert. Cf. Buttmannus
 gramm. II. p. 269. qui tamen Al-
 cib. I. p. 127. E. βελτιόνως σχή-
 σομεν a Bekkero ex uno Coisl.
 pro βέλτιον σχ. receptam recte
 non admisit.

τούτου μόνου] μόνου τούτου
 Vind. F. Ang. B. Flor. R. τοῦτο
 μόνον Lob. Vind. B. Vat. M.

κολλὰ τὰ] κολλάττα Par. K.
 sec. Bekk. πόλλ' ἄττα Mon. B.
 μέλλοντι] μᾶλλον τι Flor. RT.

B βλος] post δίκαιος Vind. B.
 Vat. M.

τὸ] om. iidem et Lob. το Mon.
 B.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
 B. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δ'] om. Fic.

τὸ ἐξῆς] το εἰς Lob. τὸ ἐξῆς
 Ald. Bas. ab. Hoc internam, με-
 τὰ τοῦτο contra ac Rückertus ad
 Symp. pag. 27. statuit, externam
 consequentiam significat.
 ταῦτὰ] ταῦτα Lob.

ὡσαύτως] ὡσαύτος Mon. B.
 a m. pr.

δυνάμενοι] διανοούμενοι Vind.
 E.

ἐφάπτεσθαι] ἄπτεσθαι Flor.
 T.

οἱ] εἰ Vat. M. et a m. pr.
 Vind. B.

πάντως] παντοίως Vind. E.
 Flor. R. et γρ Ven. C. Id re-
 ponendum suspicabatur in sec. ed.
 Astius, reposuit in utraque Stall-
 baumius, quem non reprehendam.
 Sed tamen quod ita comparatum
 est, ut πάντα γίνεσθαι, quod-
 libet fieri, non recuset, παντως
 ἔχειν, omnimodis se habere, dici
 potuisse videtur. Certe non multo
 aliter τὸ πάντως χαίρειν dicitur
 Gorg. p. 495. B. et πάντως προ-
 κηλακεῖ ib. p. 527. A. Ficinus
 haec πάντως an παντοίως ἴσχυο-
 ντα mutabilia interpretatus est.

ἴσχυουσι] ἔχουσι Vind. E. ἴσχυο-
 σιν idque post πλανώμενοι Lob.
 Vind. B. Vat. BM.

οἷ] οἱ Lob. Vat. BM. et a m.
 pr. Vind. B.

δὴ δεῖ] δεῖ δὴ Par. DK. et
 corr. Vind. E. cum editis ante
 Bekkerum. δὴ δὴ Vind. E. ante
 correctionem.

εἶναι:] εἶναι, Ald. εἶναι. Steph.
 non vitiose; nam interrogatio non
 directa, et totum hoc ἐπειδὴ φι-
 λόσοφοι — ἡγεμόνας εἶναι de-
 claratio illius est, quod τὸ ἐξῆς
 dictum erat; quam ipsam ob rem
 δὴ δεῖ potius, quam δεῖ δὴ scri-
 bendum fuit. Itaque unum inter-
 rogandi signum post ἐξῆς posi-
 tum, vel, ibi si colon fieret, (ut
 L. I. p. 349. C. extr.) hic post
 εἶναι ponendum sufficiebat: ta-
 men perspicuitatis causa utrobi-
 que poni praestat. Cf. L. III.
 p. 396. B. pr.

ἦν δ' ἐγὼ, δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναι φύλακας. C
 Ὁρθῶς, ἔφη. Τὸς δὲ δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἄρα δῆλον, εἰτε τυφλὸν εἰτε ὄξυ ὄρωντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὅτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ οὖν δοκοῦσι τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῶ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστειρημένοι τῆς γνώσεως καὶ μηδὲν ἐναργεῖς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παρὰ δαίωμα μὴδὲ δυνάμειν ὥσπερ γοαφῆς εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκείσε ἀεὶ ἀναφίροντες τε καὶ

δυνατοὶ φαίνονται] possunt
 Fic. δ. φαίνονται Vind. E. Bas.
 ab.

τε] om. Vind. BE. Vat. H.
 Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
 πόλεων] civitatis Fic.

C καθιστάναι] sc. λέγοντες, h.
 e. κελύοντες.

Ὁρθῶς] δῆλον Ang. B. Vind. F.
 Τὸς δὲ δὴ] Ita Vind. E. Flor.
 T. Stallbaumius in pr. ed. τὸς
 δὲ Vind. F. Flor. ACRV. Stallb.
 in sec. τὸς δ' Lob. Vind. B.
 Mon. B. Flor. U. qui duo deinceps
 ἦν γ' ἐγὼ exhibent, quorum
 medio librarius Monacensis littera
 α, praecedenti autem δ' littera β
 imposita τὸς γ' ἦν δ' ἐγὼ legi
 voluit. Τὸ δὲ δὴ editiones ante
 Bekkerum, qui Τὸς, omisso δὴ,
 edidit atque in comm. τὸς in
 Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat.
 BHM. Ang. B. τὸς γ' a m. sec.
 in Mon. B. τὸς δ' in Vat. M.
 τὸς δὲ in Ang. B. τὸ δὲ δὴ apud
 Stephanum exstare decet, de Ven.
 B. nihil, de Par. K. silentio Bi-
 pontinorum suspectum, de Mon.
 B. maucum, de Vind. B. falsum,
 de Vat. M. et Ang. B. repugnan-
 tia tradens. Neque vero abra-
 ptum illud τὸς per se probabile
 est. Itaque quum esset inter δὴ
 et δὲ seu δ' eligendum, prius
 ob codices potissimum optimae fa-
 miliae adscriptos, tum ipsius causa
 secundum ea, quae Vol. I.
 p. 147, a. observata sunt, prae-
 tuli. Idem legisse videtur Fi-
 cianus: Hoc itaque percipitum
 est —.

ἄρα] ἄρα Flor. R. Bekkerus
 et Stallbaumius, hic cum signo
 interrogandi post ὅτιοῦν, quod
 in Bekkeri editione, nisi forte
 ἄρα ipso inscio pro ἄρα irrepsit,
 operarum culpa omissum videtur.
 Sed interrogationi minus convenit
 Glauconis responsum, quam affir-
 mationi, cui ἄρα, scilicet, inser-
 vit.

ὄξυ] Ita Mon. B. sed cum
 obelo sub ὃ et superscripto a m.
 a. vv.

ὄρωντα] ὄραν Par. DK. Mon.
 B. Flor. U.

φύλακα] h. e. custodis loc.
 τὸν φ. Ven. B. Vind. E. Flor. C.
 editi ante Bekkerum.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. B. Vat. HM.
 εἰ Vind. F. εἰ Ang. B.

οὖν] om. Fic. οὖν οὐ Flor.
 U. et cum punctis a m. s. sub
 οὐ factis Mon. B.

τι] om. Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Par. DK. et a m. pr. Ven.
 C. σοι Mon. B. Vind. E. (Ven.
 B. Vat. H. Flor. CU.) cum edi-
 tis ante Bekkerum. τίς Fic. Cf.
 Vol. I. p. 167. extr.

διαφέρειν] οὐ δ. Mon. B. Flor.
 U.

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E.
 γοαφῆς] Ita Par. ADK. sec.
 Bekk. Lob. Vind. B. et a m. pr.
 F. Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
 ACV. Reliqui et Vind. F. a m.
 s. editique ante Bekkerum γοα-
 φῆς. Cf. Vol. I. p. 157, a.

εἰς] om. Vind. E.
 εἰς] om. Fic.

D **θεαίνονται** εἰς οἶον τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε περί και θεαίων καὶ ἀγαθῶν εἶδισθαι τε, εἰάν δὲ εἶδισθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττονται σωζεν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἣ δ' ὅς, οὐ πολὺ τε διαφέρει. Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα, ἣ τοὺς ἰγνωκώτας μὲν ἕναστον τὸ ὄν, ἐμπαιρία δὲ μηδὲν ἐκείνων ἠλλείποντας μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑσταροῦντας; Ἄτοκον μὲν' ἄν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἰρεῖσθαι, εἰ γὰρ τᾶλλα μὴ ἠλλείποντο· τοῦτω γὰρ αὐτῶ
485 **σχεδόν** τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκοῦν τοῦτο δὲ

D **περί]** περί Vind. E.
Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

διαφέρει] διαφέρειν Mon. B. Flor. TU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. διαφέρει impersonale est, ut pag. 496. A. ubi etiam meliores libri διαφέρειν exhibent, errore satis frequenti. Vid. L. V. p. 467. C. 469. C. Sed nostro loco a manu emendatura illatum videtur in Mon. B. et Flor. U.

οὖν] om. Fic.

τὸ ὄν] quod vere est Fic.

δὲ] quosque Idem.

μηδ' ἐν] μηδὲ ὄν Vind. E. sed elevato nonnihil priori ἔ. μὴ δὲ ἐν Vind. F.

μηδενὶ] μηδαί Mon. B. a m. Pf.

τᾶλλα] τὰ ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. B. et a m. pr. F. Mon. B. Steph.

τοῦτω γὰρ αὐτῶ] τοῦτο γὰρ αὐτὸ Vind. F. Ang. B. γὰρ Ficinus omisit.

προέχοιεν] προσέχοιεν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et a m. pr. Vind. B.

485 **λέγομεν]** λέγομεν Lob. Vat. BE. Flor. ACTV.

ἔσονται] ἐσόμεθα Par. K.

ἔχειν;] ἔχειν. Ald.

ἀρχόμενοι] L. V. p. 474. B.

δαί] Pro ee δαί Bekkerus in Par. AD. Vat. B. Ven. BC. et Vind. B. Stallbaumius in Flor. T. cui in sec. ed. codices AC.

addit, scriptum esse testantur, quemadmodum legitur in Ald. Bas. ab. Sed Vind. B. cum reliquis quatuor a me collatis δεῖ exhibet, cui propter finitam post καταμαθεῖν periodum; et quod L. V. l. c. hoc primum considerandum esse dictum non fuerat, accedente nonnulla de quibus codicibus istis suspitione δεῖν praeferre non sustinui. Etiam Stallbaumius sensisse huiuscemodi aliquid videtur.

εἰάν] εἴ τι εἰάν Vind. E. non male. et τι εἰάν Vind. F. Flor. AC.

οὐκ ἄλλους] οὐκ ἄλλους Vind. F.

Τούτω μὲν δὲ — φθορᾶς.] Hoc loco usus est Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 250. B. C. Hard. hunc in modum: Τὰ δὲ λοιπὰ ζητητέον σύμβολά τε καὶ γνωρίσματα, ἃ πάσα ἀνάγκη τοῦ φιλοσόφου ἐπιμαρτυρεῖσθαι τῇ διανοίᾳ μᾶλλον, ἢ τοῖς Πηλοπίδαϊς τὸν ἐλεφαντινον ἄμον. εἰ δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πάνσοφος Πλάτων ἐκλήσθη ποιεῖ τῆς τῶν ψυχῶν ἐθνεύσεως; ἐγὼ οὐκ ἀναγνώσκωμαι ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐκείνου δημάτων, ὅπερ ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ δήτορες ἐκ τῶν τοῦ νόμου γραμμάτων. Τοῦτο μὲν δὲ ἐμολογεῖσθαι τῆς φιλοσοφου φθίνεως περὶ ὅτι μαθήματος δαίον· οὐτοι παντός, ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσίαν, τὴν αἰεὶ οὐσαν καὶ μὴ

λέγομεν, τίνα τρόπον οἱοί εἰς ἔσονται οἱ αὐτοὶ κακίαια
καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ μὲν οὖν. Ὁ τοίνυν ἀρχόμενοι
ταύτου τοῦ λόγου ἔλεγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρώτου
δεῖ καταμεθεῖν. καὶ οἶμαι, ἔν τελευτῆν ἰκανῶς ὀρολο-
γῆσθαι, ὀρολογῆσαι καὶ ἄτι οἱοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ
αὐτοὶ, ὅτι τε οὖν ἄλλους πόλιων ἡγαρόνας δεῖ εἶναι,
ἢ τοῦτους. Πῶς; Τοῦτο μὲν εἴ τῶν φιλοσόφων φύ-
σεων περί ἀρολογῆσθαι ἡμῖν, ὅτι μαθήματος γε αἰεὶ
ἐρεῖται, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ βιαιότης τῆς οὐσίας, τῆς αἰεὶ B
αὐτῆς καὶ μὴ κλιναμένης ἀπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

κλιναμένην ἀπὸ φθορᾶς
καὶ γενέσεως. Ἀκούετε οὖν
τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ
μαθήματα, ὃν ἰκανῶς χρᾶσθαι
εἶναι τοῦς φιλοσόφους, καὶ μὴ
ἐπιχωροῦντος συγγεῖν μηδὲ συμ-
φέρειν ἅπαντα ὡσαύτως εἰς Μάκα-
ρον μίαν. quae quum non de
scripto, sed memoriter recitata
esse appareat, ad nostrum locum,
praesertim sanum, emendandum
nihil faciunt, ipsa leviter corru-
pta sic emendanda videntur: φύ-
σεως περί, ὅτι μαθήματος γ'
ἐρεῖ, αἰεὶ τε οὐσίας, ἀλλ' etc.
Etiam Plutarchus Cic. p. 861. E.
hinc simal atque ad L. V. p. 475.
C. respexit: γενόμενος δ', ὡσπερ
ὃ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ
καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπά-
ζεσθαι πάν μαθήματα καὶ μηδὲν
λόγον μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν
εἶδος, ἐξέρχεται πρὸς προθυμότερον
ἐπὶ ποιητικῆν.

ἀρολογῆσθαι] primum constat
Fic. ἀρολογῆσθαι Vind. BE. Ven.
B. Vat. H. Flor. ACTV. In Lob.
et Vat. M. ἄ et εἰ super αἰ et ἡ
scripta sunt.

αἰεὶ] ἂν Lob. Vind. B. Vat. M.

B δ] Ita Par. A. Vind. EF. Vat.
H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven.
C. Reliqui codices editionesque
ante Bekkerum ὅσα habent, quod
sine offensione tulerunt Stephanus
adnot. p. 82. Astius in com-
mentario et Matthiae grammat.
p. 811. Nam desunt exempla nu-
meri pluralis similiter post singu-

larem illati. Cf. Vol. I. p. 169,
b. Tim. p. 38. A: τὸ δὲ αἰεὶ κα-
τὰ ταῦτα ἔχον ἀκινήτως οὕτως
προσβύτιον οὕτως πρῶτον προ-
σημαί γίνεσθαι — τὸ παρῶν
τε οὐδὲν ὅσα γίνεσθαι τοῖς ἐν
αἰσθητοῖς φερομένοις προσήματι.
Sed adverbii αἰεὶ ea vis est, ut
certam quandam inchoaque tem-
pore ab illis amatam disciplinam
cogitari iubeat, cuius indolem et
naturam potius, quam universi
generis, in quo contineatur, com-
plexum definitur consentaneum est,
praesertim quum coniacivus parti-
cipialis ἂν iunctus sequatur. Ne-
que eos, qui δ in ὅσα mutarunt,
si mutatio consulte est facta, ad
praecedentia respexisse, sed ge-
nitivo, qui sequitur, praespicere
eamque, quia eam verbo δηλοῦν
construi non posse videntur, ab
ὅσα regi voluisse putā. Est vero
ille partitivus rectissimeque de-
claratus ab Astio l. c. minus re-
cte ad ipsum δηλοῦν relatus a
Bernhardyoe synt. p. 151: perpe-
ram denique a Stephano l. c. ab
omisso φύσεως repetitus, quod
praesensisset „genitivus pluralis
φύσεως, licet non de eadem re
dictus;“ cuius erroris sui iterum
errans participem facit Ficinus
haec ita interpretatum: quod sem-
per eam diligunt disciplinam, qua
illis notior fiat natura illa, quae
semper est neque generatione, et
corruptione mutatur.

αὐτοῖς] ἀετῆς Lob. Vind. B.
Vat. M.

ὁμολογήσθω. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ὅτι πάσης αὐ-
 τῆς, καὶ οὕτε μικροῦ οὕτε μεγάλου οὕτε τριωτέρου
 οὕτε ἀτιμότερου μέρους ἐκόντας ἀφίσταται, ὥσπερ ἐν τοῖς
 πρόσθεν περὶ τῶν φιλοτιμῶν καὶ ἐρωτικῶν δηλώσο-
 μεν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο
 σκοπεῖ εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἱ ἄν
 C μίλλασιν ἴσασθαι οἷους ἐλέγομεν. Τὸ ποῖον; Τὴν ἀφει-
 δεῖαν καὶ τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ
 ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εὐκός
 γε, ἔφη. Οὐ μόνον γε, εἰ φίλε, εὐκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα
 ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγε-
 νές τε καὶ οἰκτεῖον τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς, ἔφη.

ὁμολογήσθω] ὁμολογήσθω
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. Flor.
 ACTV. ὁμολογήσθω Vind. E.
 ἀμολογήσθω Vat. H. ἀμολογή-
 σθω cum o et ei super o et η
 Lob. et Ven. C.

καὶ ὅτι] καὶ om. Lob. Vind. B.
 Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

πάσης αὐτῆς] scil. οὐσίας;
 quod quum proximum et tale sit,
 ut sensu sano subeudiri possit,
 imperite faciunt, qui μαθήσεως
 seu ἐπιστήμης ex illo μαθήματος
 scilicet eruendum eoque haec re-
 ferenda statuunt. Eius enim, quod
 est, τῆς οὐσίας, multae secun-
 dam Platonem partes sunt, quas
 ideas appellabat et dignitate quo-
 que, decore, praestantia inter se
 differre censebat, quarum aliae
 aliarum ope-disciplinarum inda-
 gantur atque cognoscuntur, uni-
 versae vero ipsam illam οὐσίαν
 efficiunt, cuius amantes neces-
 sario disciplinas quoque omnes amo-
 re complectuntur. Sinaui intelli-
 gitur, cur paulo ante δηλοῖ τῆς
 οὐσίας dicere maluerit, quam τῆς
 οὐσίαν.

καὶ] om. Par. K.

μικροῦ] μικροῦ Flor. V.

οὕτε ἀτιμότερου] om. Bas. b.

μέρους] γένους Flor. T. mar-
 go Flor. R. et γε Ang. B.

ἐν τοῖς πρόσθεν] L. V. p. 474.
 D. seq.

τε] γε Par. DK. Ald. Bas. ab.
 Steph. Ast. sec.

καὶ] om. Par. D. a m. pr.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon.
 B. Ald. Bas. ab.

οἷ] Ita Vind. F. a m. pr. η
 a m. s.

ἐλέγομεν] λέγομεν Lob. Vind. C
 BF. Mon. B. Par. DK. sec. Bip.
 Ang. B. Vat. M. Flor. U.

Τὸ ποῖον;] om. Vind. B. Se-
 quentia adhibuit Themistius ab
 Astio laudatus or. XXI. p. 257.
 C: τέταρτον δὲ τύπον εἶναι φα-
 σιν τὴν ἀφειδεῖαν καὶ τὸ ἐκόντας
 εἶναι μηδὲν μηδαμῇ προσδέχε-
 σθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν,
 τὴν δὲ ἀλήθειαν στέργειν. ἀγα-
 μαί· οὗν ἐγὼ καὶ ταύτῃ τὸν νο-
 μοθέτην etc.

ἐκόντας] ἐκόντα Flor. T.

μηδαμῇ] μηδαμῇ editiones ante
 Bekkerum.

γε] δὴ Vind. E. γ' Vind. F.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 Stallb.

γε] om. Vind. E.

φίλε] φίλος Lob. Vind. B.
 Vat. M.

του] τοῦ Lob. ante corr. τῆ
 Par. DK.

Ἡ οὖν οἰκνότερον σοφία τι ἀληθείας ἀν εὐφοίς; Καὶ πῶς; ἢ δ' ὅς. Ἡ οὖν δυνατόν· εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοφροδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα D τῷ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθύς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀφείσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἓν τι αἰ ἐπιθυμῶσι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν ποῦ ὅτι εἰς τάλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ἄσκαρ φεῦμα ἐκείσε ἀποχετευμένον. Τί μὴν; Ὡς δὲ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρῶν ἡσυχάζει, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶναι ἀν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείπειν, εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σώφρων μὴν ὁ γε E

ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς] ἀγαπᾶν, ὀφθαλμῶς Ald.

Ἡ] ἢ Vind. F.

οὖν] om. Fic.

ἀν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. ante ἀληθείας Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

Ἡ] ἢ Bas. b. ἢ Vind. F.

D πῶ ὄντι] om. Fic. τῶντι Vind. E. τῶν ὄντι Ven. B.

δεῖ] δὲ Vind. F. ante corr.

ἄρα] Ita Vind. F. sed correctus.

ἴσμεν ποῦ ὅτι] om. Fic.

τάλλα] τάλλα Vind. BEF. Mon. B. Steph.

ἄσκαρ] ὡς Par. D. corr. Sed magis crediderim ad sequens Ὡς eam varietatem spectare, et vero post illam, quae ad ἀποχετευμένον spectat, in commentariis Bekkeri posita et tamen eo versus numero notata est, ut huc referri debeat.

ἐκείσε] alio Fic.

ἀποχετευμένον] ἀποχετευόμεναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallb. pr. ἐποχετευμένον Par. K. sec. Bekk. Mon. B. et in Par. D. ἢ super ἄ positum. ἀποχετευόμενον (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Genus participii ad proximum nomen accommodatum est, ut L. III. p. 401. D.

PLATONIS OP. II.

ἀγορευα. Similia, non eadem, illa sunt, quae Vol. I. p. 320, b. notavi. Ceterum lectionem a Stallbaumio in prima ed. receptam Themistius secutus videtur or. XXII. p. 269. D: ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἓν τι τοιοῦτον (κυβέλιον, κισθαριστικὴν etc.) αἰ ἐπιθυμῶσι πᾶσαι ῥέπουσι, τούτῳ δὲ οὐκ ἀν εἰς τὰ μάλιστα γήγνοιτο φίλαι ἰσχυραὶ, ἄσκαρ φεῦμα ἐπὶ τὸ κρανέστερον ἀποτετραμμένα. Sed idem or. XXI. p. 260. A. πᾶσαι αὐτοῦ, inquit, αἰ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμῶσι ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐκείσε ἀποχετεύονται ἄσκαρ φεῦμα ἐπὶ τὸν κρανέστερον τόπον.

δὴ] δὲ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

αὐτῆς] τῆν Ang. B. Flor. R.

καθ' αὐτὴν] καθ'αυτὴν Vind.

F. καθ' ἑαυτὴν Flor. R.

εἶναι] εἰς ἓν Vind. F.

ἐκλείπειν] ἐκλείπειν Vind. B.

Cupiditates illius totae ad disciplinas conversae animae voluptatem appetentes circa corporis voluptates flaccescere dicuntur.

Ad τὰς repetendum ex superioribus est παρὰ. Cf. Vol. I. p. 365, a. b.

πεπλασμένως] πεπλασμένως

Par. K. et a. m. s. Flor. C.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

μὴν ὁ γε] γε μὴν ὁ Par. K. E

Flor. U. γε μὴν ὅς Mon. B.

K

τοιούτους και οὐδαμῆ φιλοχρήματος· ἐν γὰρ ἕνεκα χρή-
ματα μετὰ πολλῆς δακύνης σκουδάζεσαι, ἄλλω τινὶ μάλ-
λον, ἢ τούτῳ προσήμα σκουδάζων. Οὕτω. Καὶ μὴν
486 που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ἔταν κρῖνειν μέλλης φύσει
φιλόσοφόν τε καὶ μὴ. Τὸ ποῖον; Ἀπὸ δε λάθῃ μετέ-
χουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γὰρ που μικρολογία
ψυχῆ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐποφείεσθαι
θεῖον τε καὶ ἀνθρώπινον. Ἀληθέσταται, ἔφη. Ἡ οὖν
ἐπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν
χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷον τε οἷα τούτῳ μέγα τε
δοκεῖν εἶναι τὰν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἢ δ' ὄς.
B Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δαιμόν τι ἡγήσεται ὁ τοιούτος;

οὐδαμῆ] οὐδαμῆ Steph. Hac
respexit Proclus in Alcob. T. II.
p. 255. Coua. ἐπεὶ καὶ ἐν Πολι-
τεία στοιχεῖον ἔφατο καὶ τοῦτο
τῆς φιλοσόφου φάσεως εἶναι, τὸ
πάν χρημάτων ὑπεροπτικόν.

μετὰ πολλῆς δακύνης] Oxy-
morum.

ἄλλω τινὶ] post μάλλον Flor.
T. ἄλλω τι Lob. ἄλλο τι Vind.
B. Vat. M.

προσῆμα] em. Vind. F.
Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et
Stallbaumius.

486 μέλλης] μέλλης Flor. V. μέλ-
λη Par. D. Etiam in Mon. B. c
a m. s. demum expressum.

φύσει] φύσει Flor. T.
Μή] μή γε Vind. F.
λάθῃ] ἢ ψυχῆ Ang. B. Flor.
RT.

ἀνελευθερίας] ἐλευθερίας Lob.
Vind. B. Vat. M. Conf. Vel. I.
p. 232, a.

μικρολογία] μικρολογία Vind.
E. Flor. ACTV. Alcinoüs isag.
c. 1: ἐναντιώτατον γὰρ μικρολο-
γία ψυχῆ μελλούσῃ θεωρεῖν τὰ
θεῖα καὶ ἀνθρώπινα.

ἐποφείεσθαι] ἐποφείεσθαι editi
ante Bekkerum.

Ἡ — διανοία] ὡ — διάνοια
Vind. E. Vat. M. hic cum altero
acuto super oi et as super ult-
ma. ἢ — διάνοια Vat. H. ὡ —
διανοίας Vind. B. Mon. B. Ang.
B. Flor. RTUV. et ὡ super ἢ

scriptum habent Lob. Ven. C.
Par. D. as super a Lob. Ὡ —
διανοίας Astius in secunda et
Stallbaumius receperunt, Ficini
quoque interpretatione et M. An-
tonini auctoritate adducti, qui
τῶν εἰς ἐαυτὸν L. VII. c. 35.
hoc Πλατωνικὸν posuit: Ὡ οὖν
ἐπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπῆς
καὶ θεωρία — οὐσίας, ἀρα οἷα
τούτῳ — Ἡμιστά γε. quae sunt
ad verbum descripta ex eodēce
ense apparet. Ficinus quidem non
intercedo quo minus φ et διανοίας
legisse credamus, quamquam in
sequentibus paullo liberius versa-
tus videtur: Nempe cui cogita-
tionis adest magnificentia et to-
tius temporis totiusque substantiae
contemplatio, humanae vita ma-
gnam quid videri non potest.
Glauc. Non profecto. Se. Num
mortem hic terribilem existimabit?
Glauc. Minime. Sed facile intel-
ligitur, quid illam lectionem pe-
perit. διάνοια non facultatem
actionemve mentis, sed ipsam
mentem significat, ut infra E:
ἔμμετρον ἀρα καὶ εὐχαρῶν ζητῶ-
μεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διανοίαν
φύσει. multaque locis, quae in-
dicat Heindorfius ad Phaedr. §. 34.
Huic igitur τούτῳ recte et quasi
sua sponte succedit. Sic Gorg.
p. 523. E: καὶ τὸν κριτὴν δεῖ
γυμνὸν εἶναι, τεθναῶτα, ἀπὸ
τῆ ψυχῆ ἀπὸ τῆ τῆν ψυχῆν θεω-

470 Ἡμετέρα γὰρ Διαιτὴ δὴ καὶ ἀνελευθέρω φήσιν φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς εἰκεν, οὐκ ἂν μετείη. Οὐ μὲν δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμος καὶ μὴ φιλοχρήματος μηδ' ἀναλεύθερος μηδ' ἀλαζόν μηδὲ δειλὸς ἔσθ' ἔκη ἂν διαξέμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ φυγὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθύς τῆου ὄντος ἐπισκέψαι, εἰ ἄρα δίκαια τε καὶ ἡμερος, ἢ δυσκοινώητος καὶ ἀγρία. Πάντῃ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγράμην. Τὸ ποῖον; Ἐδμαθῆς, ἢ δυσμαθῆς C ἢ προσδοκῆς ποτὲ τινὰ τι ἰκανῶς ἂν εἰσέρξαι, ὃ κρῖτων ἂν ἀλγῶν τε κρῖττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύσας; Οὐκ ἂν γένοιο. Τί δ'; εἰ μὴδὲν ἂν μάθοι σάξεν δὲ

ροῦντα ἐξαιρῆς ἀποθανόντος ἐκείνου, ἱερὸν πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλείοντα ἐκ τῆς γῆς πάντα ἐκείνον τὸν κόσμον, ἢ αὖ δίκαια ἢ κρῖσις ἢ. ubi non offendit Stallbaumius. Ceterum huc pertinent verba Procli in Parm. T. V. p. 90. Cons. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφους φύσεις ἀπονέμει τὸ μεγαλοκρῖτες, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀνεχομένης.

οἶε] post τούτῳ Vind. E. εἴη Par. K.

δοκεῖν] δοκεῖ Ald. Bas. ab. In Mon. B. — ἐν cofrectum exstat, in Vind. F. ὡς altera scriptione additum est.

B τοιοῦτος;] τοιοῦτος. Ald. Stephan.

δὴ] Ita Par. A. Mon. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTUV. δὲ reliqui libri cum editis ante Bekkerum.

ὡς εἰκεν] ante ἀληθινῆς Lob. Vind. B. Vat. BM. om. Fic.

μετεῖη] μετῆι Vind. F. μετῆιοι Par. K. sec. Bip. μετέρη Ald. Bas. a.

Τί οὖν;] om. Fic.

ἔπη] ἔποι Par. K. sec. Bekk. Conf. 487. A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 271.

δοξέμβολος] δοξέμβουλος Vind. F.

Οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστι Vat. H. Οὐκ ἔστι Bekkerus.

ἐπισκέψαι] Ita Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Thomistius ex. XXI. p. 254. B. casus verba, quia nullo negotio possunt ab unoquoque emendari, sic ut vulgo leguntur adscripta. εἰ δὲ τὸ ποῖον ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, μάλιστα καὶ τοῦτο ψυχρὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μὴ ἐπισκῆψαι γὰρ ἢ κοινωνικῆ τε καὶ ἡμερος πρὸς τοῖς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἢ δυσκοινώητος δὲ καὶ ἀγρία. — Reliqui codices et editiones ante Astium ἐπισκέψαι habent.

δίκαια] δίκαια Vind. F.

δυσκοινώητος] τε vulgo ante Bekkerum et in Astii tertia ed. additum non nisi in Lob. Vind. B. Ven. B. et Vat. BM. legitur, a Themistio tamen et ipso lectum videtur.

ἢ δυσμαθῆς] om. Mon. B. C

τι] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. illud Fic.

ἰκανῶς] om. Fic.

ἀλγῶν] ἀργῶν Flor. T.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F.

ἀνύτων] ἀνύτων Ven. B. Vat. H. Flor. UV. editiones ante Bekkerum: Soph. pag. 280. A. unus ex undeviginti Par. F. ἀνύτων, 261. B. quatuor cum Stephano ἀνύτων, Symp. 217. C. unus Par. F. ἤνυτων, Leg. VIII.

ναιτο, λήθης ἂν κλίως, εἴ' ἂν οἷός τ' εἴη ἐπιστήμης
 μὴ κενός εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόητα δὴ κενῶν οὐκ, οἷαι,
 ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύ-
 D την προῖξιν; Πῶς δ' οὐ; Ἐκλήσομα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς
 ἰκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονι-
 κὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάσασι μὲν οὖν.
 Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύ-
 σεως ἄλλοσὶ κοι ἂν φαίμεν ἔλκειν, ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί
 μὴν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία ἡγῆ ζυγγενῆ εἶναι, ἢ ἐμμε-
 τρία; Ἐμμετρία. Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν ζητῶμεν
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
 E ἰδέαν ἐκάστου τὸ αὐτοφύεῖς εὐάγωγον παρέξει. Πῶς

881. A. Ven. B. et Stobaeus
 ἀνύπτοι, Axioch. 369. D. nul-
 lus e Bekkeri codicibus ἀνύπτοι,
 quod vulgatum est, habet. Sed
 lenem omnes ubique tenent.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. a m. pr.
 Signum interrogandi Bekkerus po-
 suit.

κλίως] κλίως Mon. B. a m.
 pr. ἀνάκλιως Vind. F. Ang. B.
 Flor. T. et in m. A.

εἴ' ἂν] εἴ' Vind. F. — nonne
 erit scientia vacuus? Fic.

Ἀνόητα] ἀνόητα Par. A. (ad-
 scripta sec. Fachsium in margine
 vulgata) et a m. pr. Ven. C. Ea-
 dem varietas est Tim. p. 44. C.
 ἀνήνυτα, quod Astius ad Leges
 p. 213. et in tert. ed. a Platone
 profectum suspicatur, minus aptum
 est. Nam ἀνήνυτος πρόνος Phry-
 nicho interprete Bekk. anecd.
 p. 13, 26. ὁ κολός est καὶ ὃν
 οὐδ' οἷόν τε διανύσαι.

δὴ] δὲ Ven. C. Mon. B. Par.
 DK. editi ante Bekkerum; non
 minus recte. vero Fic.

οἷαι] om. Fic. οἷαι ὡς Flor.
 T. (οἷαι) Steph. Astius in pr. et
 sec. et Stallb. in sec. comma prius
 non ante οἷαι, sed ante negationem
 ponentes inusitatum loquendi genus
 introducunt. Cf. L. VII. p. 530.
 B. et Hipp. mai. pag. 298. A:
 εἰ ἀποκρινάμεθα τῷ θεῶσι
 ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ — οὐκ ἂν, οἷαι,
 αὐτόν τοῦ θεῶσεως ἐκίχομεν;

In tert. Astius et in pr. Stallba-
 mius secundum Bekkerum utrum-
 que comma sustulerunt. Priores
 tantum post κενῶν incidunt.

ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθῆ-
 σέσθαι Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. K. Flor. U.
 τελευτῶν] τελευτῶν Lob. Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.
 αὐτόν] αὐ. Vind. BEF.

ἐγκρίνωμεν] ἐνικ. Vind. F. D
 κρίνωμεν editi ante Bekkerum,
 tacentibus de Par. K. Bipontinis.
 ζητῶμεν δεῖν εἶναι] εἰ. δ. ζ.
 Flor. T. Pro δεῖν Ven. B. a m.
 pr. et Vind. E. δεῖ habent.

μὴν] μὴ Par. A. Ang. B. edi-
 tiones ante Bekkerum, tacentibus
 Bipontinis, quod Astius in comm.
 ad L. I. p. 365. ad φῶμεν tum
 vulgatum referens, si ἂν cum
 ἔλκειν construebat, recte sine of-
 fensione tulit, ferrique etiam nunc
 recepto optativo φαίμεν ad eum-
 que relata, ut debet, particula
 ἂν posset, si Socrates verendum
 negaret, ne illud aliqua conditio-
 ne proposita statuere possent. Cf.
 Vol. I. p. 116, b. Sed conditio-
 nis significatio etsi non omnino
 inepta, tamen non ita necessaria
 h. l. erat, ut dictione minus usi-
 tata οὐ μὴ φαίμεν ἂν uti scri-
 ptorem cogeret. Neque vero co-
 dices magnam dubitationem re-
 linquunt. Ἄλλ' οὐ μὴν sequente

δ' οὐ; Τί οὖν; μή κη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἔκαστα διαληλυθῆναι καὶ ἐκόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελῶς ψυχῇ μεταλήψεσθαι; Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅση μίμνη 487 τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτε ἂν τις οἶός τε γένοιτο ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι; εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὐχαρῆς, φίλος τε καὶ ξυγγανής ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό γε τοιοῦτον μέμφαιτο. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, τελειοθεῖσι τοῖς τοιοῦτοις παιδεία τε καὶ ἡλικία ἄρα οὐ μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέκοις; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Ὁ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεις ἂν οἶός τ' B

γε bis deinceps legitur Polit. p. 290. A. B.

τε] om. Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

ἄλλοσέ] ἄλλο σέ Ald. Bas. a. ποι ἂν] ποίαν Vind. F. a m. pr. κη ἂν Vind. E. Mon. B. Par. DK. editiones ante Bekkerum.

φαίμεν] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. BC. Bas. b. φαμέν Vind. F. Ang. B. φαίμεν Vind. E. φαίμεν Vat. H. φῶμεν Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. et sec. De Florentinis Stallbaumius tacet. Vix credi potest omnes φῶμεν habere.

ἀμετρίαν.] ἀμετρίαν; Ald. Bas. ab. Pollux III. 167. τὴν ἐν τῷ ποδὶ καὶ πρὸς τῇ λόρῃ ἀμετρίαν ex Platone affert. — Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatur: Absona praeter ea et inconsciana natura ad intemperiam semper trahit.

ἡγή] ἡγάλ Vind. F. Ang. B. recentiores.

ἢ ἀμετρία;] an cum temperie potius? Fic.

Ἐμμετρία.] om. Lob. Vind. F. Vat. M.

ἦν] ἦ Mon. B. cum litura.

ἰδέαν] σιδέαν, sup. a m. s. l; Vind. F.

E εὐάγαγον] καὶ εὐάγ. Vind. E. Flor. RT.

Τί οὖν;] om. Fic.

δοκοῦμέν] δοκοῦμέν Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐκ ἀναγκαῖα] οὐκ ἀναγκαῖα Vind. E.

τελῶς] τελῶς Mon. B. Flor. U.

Ἀναγκαιότατα] ἀναγκαιότατον Mon. B.

οὖν] om. Fic. 487

μίμνη] μίμψει Vind. F. Ang. B. Flor. R. recentiores.

ἱκανῶς] ἱκανός Lob. Vind. BE. Vat. M.

μνήμων, εὐμαθής] perperiam, memet Fic.

τε] δὲ Vind. F. ξυγγανής] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf.

Vol. I. p. 115. et quae ad p. 490. C. notavi. — Hanc virtutum enumerationem respicit Proclus T. II.

p. 289. et T. V. p. 184. Cous.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἄλλ', ἦν] ἄλλου Vind. F. a m. pr. ἀλλ' ἦν Vind. E. Particula Ficinus omisit.

τελειοθεῖσι] τελειοθεῖς Par. K. sec. Bip.

παιδεία — ἡλικία] παιδεία — ἡλικία Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρα Vind. EF. om. Mon. B.

ἂν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιτρέκοις] ἐπιτρέκας Flor. T. et, sup. α, Vind. E.

εἶη ἀντιπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἐκάστοτε ἂ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δὲ ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου καθ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι ἄθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ

C τῶν πεττιεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι φέρουσιν, οὕτω καὶ σφῆς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅτι λέγουσιν ὑπὸ πεττιέας αὐ ταύτης τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδὲν τι μᾶλλον ταύτη ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ πικρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ φαίη ἂν τίς σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὄραῖν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλο-

B ἀντιπεῖν] ἀντιπεῖν Vind. E. τοιόνδε τι] τοῖον δέτι Vind. F. ὁ] int. vers. habet idem. νῦν] om. Fic. τε] om. Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV. ὑπὸ τοῦ λόγου] om. Fic. ἀπὸ τ. λ. Ald. Bas. a.

τὸ ἐρώτημα] om. Fic. παραγόμενοι] παραγενόμενος Vind. EF. παραγόμενοι Ang. B. ἄθροισθέντων] ἄθρ. δὲ Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

σμικρῶν] μικρῶν Flor. ACV. ἐπὶ τελευτῆς] ἐπιτελευτῆς Vind.

B μέγα τὸ σφάλμα] μετὰ τὸ σφ. Flor. ACV. post errorem atque fallaciam Fic.

ἀναφαίνεσθαι] ἀποφαίνεσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Est analethon.

ὥσπερ] ὡς Ven. C. a m. pr. ἀποκλείονται] ἀποκλείονται cum duobus punctis sub priori. Mon. B. ἀποκλείουσι Vind. B. coëreantur et concluduntur Fic.

C φέρουσιν] Ita cum editis unus Vind. E. Reliqui codices omnes φέρουσιν habent, neque aliter ante correctionem scriptum fuit in Mon. B. sed ex emendatione factum est λέγουσιν, cui statim

subiungitur ὑπὸ πεττιέας etc. decem vocabulis omissis.

σφῆς] σφᾶς Par. K. secundum Bekk.

τελευτῶντες] τελευτῶντας idem sec. Bekk. et Vat. M; et a m. s. Par. D. Etiam Lob. — τῶντας superscriptum vulgato habet. τελευτῶν τε Ald. Bas. a.

ἀποκλείεσθαι] cogi concludique Fic.

ἔχειν] ἔχουσιν Vat. B. λέγουσιν] ἂν λέγουσιν Flor. T. λέγουσιν Flor. U. (Mon. B.) λέγουσιν Vind. B.

αὐ] οὖν Par. K. sec. Bekk. λόγοις,] λόγοις. Ald. Bas. ab Steph.

τό γε] τό γ' Vind. F. Ang. B.

ταύτη] ταύτην Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. var. lect. L. V. p. 469. A. ex Euschie notatam. Scilicet —ηι non minus facile in ην corrumpi poterat, quam —ωι in —ων, de quo cf. interpretes ad Gregor. Cor. p. 266. ταύτη est eo modo, quo Socrates rem habere dicat et disputandi arte evincat. Prorsus ab huius loci sensu aberravit Ficinus haec inde ab ὑπὸ πεττιέας ita interpretatus: verò veluti calculis circumclusos: quandoquidem verum sit

σοφίαν ἐφαίναντες μὴ τοῦ πακιδεῦσθαι ἴνα ἀφάρ- D
 νοι νόιοι ὄντες ἀπαλλάττονται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδια-
 τρήσασι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γι-
 γνομένους, ἵνα μὴ καμπονήρους εἰπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιου-
 κιστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτο γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύ-
 ματος, οὐδ' οὐ ἐκαινεῖς, πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πό-
 λεισι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας Οἰεῖ οὖν, εἶπον,
 τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα, ἢ δ' ὅς·
 ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἂν, E
 ὅτι ἔμοιγος φαίνονται τάληθῆ λέγειν. Πῶς οὖν, ἔφη,
 εὐ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ
 πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς
 ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾷς, ἢν δ' ἐγὼ,
 ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης.

nihil haec duo inter se discrepare.
 Cf. quae Schaeferus in anotatione
 ad Gregor. Cor. pag. 60. de
 Steinbrychelli explicatione huius
 loci retulit.

ἔχειν] ἔχει Flor. T.
 δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BF.
 δη' ε' Vind. E. ante corr. δ' εἰ
 Mon. B. a m. pr.

ἀποβλέψας.] In Bas. ab. pun-
 ctum ante hoc participium posi-
 tum est. Astius, Bekkerus et
 Stallbaumius coloni fecerunt.

τίς σοι] τί σοι Vind. F. τισοι,
 inserto a m. s. altero σ, Mon. B.
 τίς, emisso σοι, Ang. B. Flor.
 T.

λόγῳ] λόγον Vind. E.
 καθ' ἑκάστον τὸ ἐρωτάμενον]
 his quae proponuntur Fic. καθ' ἑκ.
 τ. ε. Vind. EF.

φιλοσοφίαν] φιλοσοφίας Ald.
 Bas. ab.

πακιδεῦσθαι] — παιδεύεσθαι
 Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor.
 ACTV. προπακιδεῦσθαι editi
 ante Bekkerum.

D ἀπαλλάττοντας] ἀπαλλάττον-
 ται Vind. F. Flor. RTV.

ἐνδιατρήσασι] ἐνδιατρήσασιν
 Vind. B.

ἀλλοκότους] absurdos et a ro-
 bus hominum alienos Fla. Timaeus

lex. p. 24: ἀλλοκότος· ἐξηλα-
 γμένον. Cf. Ruhkenius et Bek-
 kerī anecd. pag. 14. Blomfield.
 Gloss. in Aesch. Sept. v. 804.

καμπονήρους] Pollux VI. 162.
 καμπόνηρον in magno numero
 verborum ex πᾶν a Platone com-
 positorem refert.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. om.
 Vind. F.

ὅμως] ὁμῶς Lob. Vind. B.
 ὅμως δὲ Vind. F. Ang. B. Flor.
 E.

ὑπὸ] ἐπὶ Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. secundum
 Bekkerum.

ἐπιτηδεύματος] ἐπιτιδεύματος
 Mon. B.

ἐκαινεῖς] ἐκαινής Ald. Bas.
 ab.

ἢ δ' ὅς.] Recentiores pro colō
 comma habent.

τὸ σοὶ] τό σοι Ast. sec. per-
 peram.

Ἀκούοις ἂν] His Ficinus addit E
 εἰ id roges.

Πῶς—λέγειν] om. Lob. Vind.
 B. Vat. BM. Eorum locus Vat.
 B. a m. s. καὶ habet. Pro ἔχει
 in Bas. b. ἔχεις legitur.

ἐγὼ] ἡγὼ Ald. ἐγὼ τὸ Par. K.
 εἰκόνας] εἰκόνας Vind. E.

Σὺ δὲ γε, ἴφη, οἶμαι, οὐκ κλωθὸς δὲ εἰκόνασιν λέγων.
 Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτως
 488 δυσακρόδεικτον; ἄκουσ δ' οὖν τῆς εἰκόνας, ἐν' ἔτι μάλ-
 λον ἰδῆς, ὡς γλίσχρως εἰκάξω. οὕτως γὰρ χαλεπὸν τὸ
 πάθος τῶν ἐπιεικιστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπονθῶ-
 σιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἐν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθὸς,
 ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ

δέ γε] δ' Lob. Vind. B. Vat. BM. (quos tres Bekkerus tantum γε omittit dicit.) λέγω Vind. F. εἰκόνας] οἰκόνων Vind. F. εἰκόνας Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. per similitudinem Fic.

Εἶεν] om. Fic.

σκώπτεις] σκώπτει Ven. C. σκώπτει Lob. σκώπτῃ Vind. B. Vat. M. et, sup. εἰς, B.

δυσακρόδεικτον] δυσακρόδεικτον Ang. B.

488 γλίσχρως] γλίσχρως Ald. γλίσχρως εἰκάξων est γλισχόμενος τοῦ εἰκάξειν (ut Phaedon. p. 117. A. γλισχόμενος τοῦ ἔξην καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος cl. Criton. pag. 53. E. γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ἔξην) qui tanta cupiditate comparandi tenetur, ut aegre ab eo divelli se patiat nec prius simile dimittat, quam cum pulvisculo excusserit, unde fit, ut vel icuiniae, exiles, anxie quae sitae, vel putidae, verbosae, audientibus taedium creantes comparationes existant. Cf. Wyttenbachius. anim. in Plut. T. I. p. 269. sq. Bekkeri anecd. p. 32, 8. 348, 32.

γὰρ] om. Fic.

τὸ πάθος] πάθος Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. quod displicere non minus debet, quam si Latine dicatur tam iniuqua conditio optimorum est ea, qua apud civitates utuntur. Atque ut possit articulus mora inter χαλεπὸν et πάθος interiecta sine ambiguitate omisus videri, quemadmodum est L. III. pag. 413. E. et locis ibi Vol. I. p. 316. citatis, tamen librariorum potius, quam scriptoris

negligentia omissum crediderim, praesertim quum Faehsio teste in margine codicis optimi exstet. Nam quod Bekkerus simpliciter narrat in Par. A. legi γὰρ πλήθος (pro πάθος) ille τὸ πλήθος in eius margine scriptum refert. Ceterum infra p. 491. C. extr. eosdem codices Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. in aperto vitio consentientes videmus.

ὥστ'] ὥστε Vind. BEF.

οὐδ'] οὐκ Vind. E.

ἐν οὐδὲν] ἐν οὐδενί Lob. Vind. B. et addito ἰ altera scriptio F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. s. Ven. C.

ἄλλο] ἄλλω Vind. B. Mon. B. Par. K. Vat. M. et a m. s. Ven. C.

τοιοῦτον] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τοιοῦτος Par. K. sec. Bekk. τοιοῦτό τι Vind. B. τοιοῦτο Mon. B. Flor. U. (Par. D.) cum editis ante Bekkerum.

πεπονθὸς] πεπονθῶς Vind. F. πάθος Vind. E. In Mon. B. punctis notatum est.

ἀλλὰ] quare Fic.

δεῖ] δῆ Vind. F. et ante corr. E.

ἀπολογούμενον] ὑπεραπολογούμενον Vind. F. ὑπὲρ ἀπολ. Ang. B. Ficius verba εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν ita convertit: comparare cum his donique, et omniaque invicem explicare rationem.

γραφεῖς] γραφῆς Astius in sec. et tert. ed. et Bekkerus, contra codices. Cf. Vol. I. p. 157, a.

ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγέ-
 φους καὶ τὰ τοιαῦτα μινύοντες γράφουσι. νόησον γὰρ
 τοιοῦτον] γινόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν περί εἴτε μιᾶς
 ναύκληρον μεγέθει μὲν καὶ ὁμοίᾳ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηί
 πάντας, ὑπόκωπον δὲ καὶ ὁρῶντα ὠσαύτως βραχὺ τι καὶ B
 γινώσκοντα περὶ ναυτικῶν εἴτρα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύ-
 τας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως,

μινύοντες] μινύοντες Vind. F.
 Mon. B. Ald. Bas. ab.

νόησον] νοητὸν Vind. E.

γὰρ] ὁμ. Fic.

τοιοῦτον] τοιοῦτον Vind. F.
 Ang. B. τουτονὶ Vind. E. Vat.
 H.

μιᾶς.] μιᾶς, Lob. Vind. B.
 Vulgo post μιᾶς nulla interpun-
 ctione utuntur et post ναύκληρον
 comma ponunt, quasi πολλῶν
 νεῶν περί ναύκληρος dici possit
 eodem sensu, quo ναύκληρος
 πολλῶν νεῶν, quemadmodum ἀρε-
 τῆς περί διδασκάλους Plato dicit
 Menon. p. 90. B. εἶδος λόγων
 περί Civ. L. III. p. 392. A. et
 alia, quae, etsi summo sensu
 salvo carere praepositione pos-
 sunt, nexum tamen laxiorem mi-
 nusque necessarium, quam qui
 solo genitivo indicatur, significant
 et fere additum verbum habent,
 quo praepositio aequae atque ad
 nomen respiciat. Sed dominum
 inter et rem possessam nexus in-
 tercedit vel maxime necessarius,
 eoque minus hic periphrasi istī
 locus erat, quod plurium ille an
 unius navis dominus esset nihil
 referre diceretur, quae enuntiatio
 simplicem rationis ipsius, cui ge-
 nitivus inservit, declarationem
 postulabat. Neque vero ad ver-
 bum respicere praepositio potest,
 quum γίνεσθαι νεῶν περί ναύ-
 κληρον non magis, quam εἶναι
 probable sit, τοιοῦτον γίνεσθαι
 autem sensum prorsus alienum
 exhibeat et dominum cogitari iu-
 beat talem erga naves sese prae-
 stantem, qualem sequentia de-
 cent. Accedit, quod ad univer-
 sam pluribus scilicet partibus

constitutam similitudinem potius,
 quam ad unam eius partem nec
 ipsam gravissimam advertendus
 Adimantus erat, qui sensus no-
 stra interpunctione efficitur: *Fac
 huiuscemodi aliquid de multis na-
 vibus, sive de una navis, occi-
 disse: dominum robore omnes su-
 perare navitas etc.* Atque ita fere
 finita comparatione infra E. τοιοῦ-
 των δὴ περί τὰς ναὺς γινόμε-
 των dicit: *quum talia navibus oc-
 cidunt.* Initio vero comparatio-
 nis genitivo utitur, quia nihil
 aliud nisi fines, intra quos γινό-
 μενον illud versetur, describere
 et de navibus sermonem futurum
 demonstrare vult: exposita re pro-
 prius idem ad naves admoveat ipsas
 que eo affici accusativo significat.
 Quod discrimen quum ex utrius-
 que casus natura prodit, tam lo-
 co Leg. L. VIII. pag. 869. E.
 confirmatur: καὶ τὰ μὲν δὴ βλαβεί-
 τε καὶ ἀνοήσια καὶ κατὰ τὸν θν-
 μὸν γινόμενα περὶ φόνους
 μετρώως εἰρήσθω· τὰ δὲ περί
 τὰ ἐκ οὐσίας καὶ κατ' ἀδικίας
 κᾶσαν γινόμενα τούτων πέ-
 ρι καὶ ἐπιβουλῆς δι' ἧτας ἡ-
 δονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ
 φθόνων, ταῦτα μετ' ἐκείνα ἡ-
 μῖν λευτέον. Hic eandem rem
 primum accusativo (φόνους), dein-
 de, quia idem casus ad eius rei
 partem (τὰ ἐκ οὐσίας) adhibitas
 est, genitivo (τούτων) utpote la-
 tins quid designante positam vi-
 demus. Conf. Bernhardy synt.
 p. 261. et 262. et quae ex Star-
 xii disputatione Schaeferus in in-
 dice Apollonii refert p. 672.

πάντας] ἀπαντας Vind. H.
 (Ven. B. Flor. C.) cum editioni-
 bus ante Bekkeram.

ἕκαστον οἴμενον διὲν κωβερῶν, μήτε μαθόντα πάλκοε
 τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδειξά διδάσκαλον ἑαυτοῦ
 μηδὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκον-
 τας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα, ὡς δι-
 C δακτὸν, ἑτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ αἰετῶ
 νανκλήρω περιμεχρῶσαι δεομένους καὶ πάντα ποιούντας,
 ὅπως ἂν σφίσι τὸ κηθάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ', ἂν μὴ
 κείθωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀπο-
 κτιννύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεῶς, τὸν δὲ γενναῖον

B μήτε ἔχοντα] μήτ' ἔχοντα Flor.

T. ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν Bas. b.

ἐμάνθανε] ἐμάνθανεν Vind.

F. ὡς διδακτὸν] ὡς θνατὸν Par.

K. ἑτοίμους] ἑτοίμου Bas. b.

C αἰετῶ] om. Fic.

περιμεχρῶσαι] περιμεχρῶσαι
 Ald.

ἂν σφίσι] ἂν σφίσι Bekkerus,
 Astius in tert. et Stallb. Sed
 oppositi his alii sunt.

ἐπιτρέψῃ] ἐπιτρέψῃ Bas. b.
 Reliquae editiones ante secundam
 Astii cum Par. D. Mon. B. Flor.
 U. ἐπιτρέψοι habent. Cf. Em-
 gelhardtus ad Lach. p. 15. sq.

δ'] δὲ Vind. F. om. Ang. B.

ἀλλὰ] ἀλλὰ Vind. B. ἄλλα
 Bas. b. et scholiastes in lemmate
 apud Ruhnkenium et Bekkerum:
 ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον κεί-
 θωσιν, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀποκτιννύντας] ἀποκτιννύντας
 Vind. F. Ang. B.

ἐκβάλλοντας] ἐκβαλόντας Par.
 K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. AC.

νεῶς] νεῶς Vind. E. et paullo
 post.

μανδραγόρα] μανδραγόρα Ald.
 De mandragora cf. Wyttenbachius
 anim. in Plut. T. I. p. 179. et
 Sprengelius ad Dioscoridem L. III.
 c. 76.

ἢ μέθῃ] ἢ μέθῃ Vind. F.

ἢ τινι ἄλλῳ] om. Fic.

συμποδίσαντας] ξυμπ. Flor.

T. Stallb.

ἐνοῦσι] ἐνοῦσιν Vind. B.

κλείν ὡς] κλειόνως Bas. b.
 κλείον ὡς Lob. Vind. BF. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. BC. Flor. U.
 κλήν ὡς Vind. E. Vat. H. Flor.
 ACV. κλείν εἰς Vind. F. Ang.
 B. Flor. R.

τὸ εἶδος] τοσιῶς Lob.

τοὺς τοισύτους] scil. κλείν.
 In Vind. B. legitur τοῖς τοισύ-
 τοῖς, quod etiam Stephanus in
 margine pro v. l. posuit. Ficinus
 haec inde a κλείν, pro quo κλήν
 legisse videtur, sic interpretatus
 est: sed ita ducentes, ut huius-
 modi homines ducere verisimile
 est.

ἐνλαμβάνειν] ἐνλλ. Lob. Vind. D

B. ἐνλαμβ. Vind. F.

ἢ] ἢ Vind. E.

ἀρξουσιν] Ita Par. A. Vind.
 EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTUV. ἀρξουσιν reliqui
 et editiones ante Astii sec. Cf.
 Vol. I. p. 371, a.

πῆρι] Eius loco lacuna est in
 Vind. F. πῆρι Vind. BE.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐκαίοντας] Ita Par. A. Vind.
 E. et a m. pr. F. Vat. BH. Ven.
 BC. Flor. ACTV. Reliqui codi-
 ces et editiones omnes ἐκαίοντας
 (Ald. Bas. ab. ἐκαίοντας) ha-
 bent, quod per syntaxin neces-
 sarium scribarum errore, qualem
 p. 487. C. a quibusdam commis-

ναύκληρον μανθρεύοντα ἢ μέθη ἢ τινι ἄλλῳ σαμποδί-
σαντας τῆς νεῆς ἄρχην χραιμένους τοῖς ἐνεῦσι, καὶ
πίνοντάς τε καὶ εὐχουμένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοῖς
τοιούτοις, πρὸς δὲ τοῦτοις ἐκκινουήντας, νευτικὸν μὲν
καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ D
ναῦν ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν θεινὸς ἦ, ὅπως ἄρξουσιν
471 ἢ κείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ
τοιούτων ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυ-
βερνήτου πῆρι μὴδ' ἐκαίοντες, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν

sum vidimus, in optimis codicibus depravatam videri poterat, nisi infra E. ολόμενος pro vulgato ολομένους in omnibus libris manu scriptis (unius Par. D. in margine ολομένους legitur, in Mon. B. ολόμενος vitio illi familiari scriptum est) et in Bas. b. exstaret idque nulla ratione librariis imputari posset. Nam quod Stallbaumius in sec. ed. „re diligentius considerata“ (in prima enim non quidem ἐκαίοντες, sed consensu codicum permotus ολόμενος receperat) errorem scribendi natum exinde arbitratur, „quod librarij, praecedens illud ὅπως ἄρξουσιν ἢ κείθοντες ἢ βιαζόμενοι in animo retinentes, subiecti, quod vocant, diversitatem non satis diligenter“ animadvertent, unde omnes ολόμενος, multi etiam ἐκαίοντες scripserint, quis illos credat, quum proximum ψέγοντας intactum reliquissent, primum in ἐκαίοντας nonnullis eosque diligentissimos, deinde longo intervallo omnes in ολομένους offendimus? Contra si Plato ἐκαίοντες scripserat et ολόμενος, fieri vix poterat, quin prius vitiosum quibusdam et iam accusativum mutandum videretur: alterum ipse distantia tantum erat. Sed quae a rebus externis petuntur veritatis indicia, ea nostrae lectioni supersunt. Ad sensum vero dura quidem est nominativi successio, sed non sine exemplis. Phaedr. p. 241. D. quum Socrates dixisset ἀλλ' ἄθῃ σοι τίλος

ἔγω δὲ λόγος, Phaedrus καίτοι φησὶν γε, inquit, μεσοῦν αὐτόν καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρωήτος, ὡς δεῖ ἐκείνου χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσα αὐτῷ ἔχει εὐαθὰ. quasi in proximo non φησὶν μεσοῦν αὐτόν, sed ἰδέσθαι μοι μεσοῦν vel simile quid pronuntiasset. Ad eum locum Heindorfius alium adscripsit per eandem enallagen etiam ambiguum factum, Leg. L. X. p. 885. C: ἀξιοῦμεν δὴ, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιάνατε περὶ νόμου, πῶς ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς ὑμᾶς, πρότερον ἐπιχειροῦν κείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοὶ, τεκμήρια λέγοντες ἰανὰ. quorum extrema ita conformata sunt, ut initio non has, qui loquuntur, sese aliquid velle demonstrare, sed illis, quos alloquuntur, idem iniunctum esse credas per imperativum κείθειθε. Similiter nostro loco periedi prae longae eoque facilius mutationem recipientis species ita institui potuisse videtur, ut si principium νεκροῦ σοι τοιοῦτον γινόμενος fuisset. Ac nescio, an ipsi nominativi illi, quos Stallbaumius commemorat, quibus perperam diversos aliquos ab hisce ignorantibus et opinantibus significari statuit, substituendi casus eiusdem occasionem non librariis, sed scriptori dederint. Qui si etiam ψέγοντες posuisset, ne exemptione quidem egeret: nam ψέγοντες propter ἐκαστοῦντας tenuit, mox velut impatientis tenoris diu servati paulisper de via deflexit.

ἐπιμέλειαν κοιῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὄρεων καὶ οὐρανοῦ
καὶ ἄστρον καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ
προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι,
E ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐὰν τί τινες βούλωνται ἐὰν τε
μὴ, μήτε τέχνην τούτου μήτε μαλίτην οἰόμενοι δυνατόν
εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν. τοιούτων δὲ
περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν
οὐχ ἡγῆ ἂν τῷ ὄντι μεταφορικόπον τε καὶ ἀβολόσχη
489 καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὐτα
κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ
'Αδελμάντος. Οὐ δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, οἶμαι δεῖσθαι εἰς ἐξ-

ὄρεων] ὄρεων Vind. F. ὄραι
anni tempestates sunt, quarum
scilicet cuique ingenium est, quem-
admodum et anno ipsi, qui pro-
pterea ab eis distinguitur; ne quis
ὄρεων per abundantiam aut per
ἴδι διὰ δυοῖν adiectum aut de sin-
gularum dierum partibus cum
Schleiermachers et Stallbaumio
dictum putet.

τῇ] om. Vind. F. Ang. B. Flor.
R.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Flor.
T.

τῷ ὄντι νεὼς] τῶντι νεὼς
Vind. E.

δὲ] τε Lob. Vind. B. Vat. BM.
Ven. B. et in sec. ed. Stallbaum-
ius Astii coniecturam in tert.
propositam secutus, non animad-
vertens hoc, quod verbis ὅπως
κυβερνήσει, ἐὰν τί τινες βού-
λωνται ἐὰν τε μὴ, continetur, mi-
nus etiam artis exercitationisve
rem atque ipsum illud, quo ars
gubernatoria constet, istis videri,
quam quae in proximis vero gu-
bernatori necessaria esse demon-
stratum est, ideoque recte, post-
quam ne illa quidem necessaria
intelligere dicti sunt, ita conti-
nuari orationem: ut vero guber-
net, seu qui velit seu noli, id
neque arte neque exercitatione
affici putant, quarum qui compes
factus sit, simul gubernatoriam
artem teneat. Et tamen nulla
est regendi ars, quia regendarum

assensum disensionemque nihil
curans id unice respiciat, quod
eis commodum et utile est. Quae
Platonis sententia pluribus expli-
cata legitur Polit. p. 293. qui le-
cus nostram, praecipue verba
ἐὰν τί τινες βούλωνται ἐὰν τε
μὴ, egregie illustrans ab inter-
pretibus negligi non debebat.

κυβερνήσει] κυβερνήση Lob.
Vind. BEF. Mon. B. Par. DK.
sec. Bekk. Ang. B. Vat. HM.
Flor. ACRTUV. Tantus consen-
sus dubitationem de reliquis qua-
tuor codicibus Bekkeri inicit.
Nihil minus coniunctivus ferri
nequit, quum ὅπως ad τούτου
spectans modum et rationem po-
tius, quam finem significet. Cf.
Vol. I. p. 274, a.

βούλωνται] βουλευονται Par. E
DK. sec. Bekk.

οἰόμενοι] Ita Bas. b. Ast. sec.
Stallb. pr. et omnes codices. Cf.
quae supra ad ἐπαύοντος dicta
sunt. οἰόμενος Ald. Bas. a.
Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stall-
baum. sec.

τοιούτων] τοιούτων Vind. F.
δὲ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων]
om. Ang. B. δὲ κ. τ. γ. γιγνομέ-
νον Vind. F.

εἰς] om. Vind. E. Vat. H. et
a. m. pr. Ven. B.

ἡγῆ] ἡγοῖ' Ang. B. Flor. R.
ἡγεῖ, sup. ἡ, Vind. F. ἡγεῖ Ast.
sec. tert. Bekk. Stallb.

ταξομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὁ λίγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, διδάσκει τε τὴν εἰκόνα καὶ πινακῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστόταρον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο. **B** Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τάληθῆ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς κολλοῖς οἱ ἐκικνίστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευσ αἰτιασθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐκικνίσις. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, οὐδὲ

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E. τῶ ὄντι Mon. B.

μετεμορφωκόπον τε] μετεμορφωκόπον Ald.

489 κατασκευασμέναις] κατασκευασμέναις Vat. H.

μάλα] μάλ' Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. R. maxime quidem Sic.

Οὐ] Ita Vind. F. a m. pr. οὐτω a m. s.

ἦν δ' ἐγὼ] post οἶμαι Vind. E.

δεῖσθαι σε] δ. σοι Vind. F. σε δ. Par. K.

τὴν] διὰ τὴν Ven. B. Vind. EF. Flor. AC. — Ficinus haec Οὐ δὴ οἶμαι etc. ita explicuit: *Haudquaquam opus esse arbitror, ut tibi latius explicem, quemadmodum ad propositas comparationis imaginem ita in civitatibus affecti sunt adversus veros philosophos sives, ut in eiusmodi navibus ad verum gubernatorem nautae: sed intelligere te existimo.*

μανθάνειν] μανθάνεις Lob. Vind. B. Vat. M. λίσπει χροῖ a m. s. sup. habet Vind. F.

μάλ'] μάλα Vind. EF. Flor. ACRTUV. Stallb.

διδασκέ τε] διδάσκειται Vind. F. a m. pr.

B λέγεις] λέγειν Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et, sup. σ, Ven. B.

Idem legit Ficinus: *Adicias et hoc praeterea, verum loqui eos, qui dicunt. Sed ὅτι cum infinitivo stare h. l. non potest. Neque vere λέγεις quum praecedentium causa, tum ob sequens κέλευσ stare posse videtur, ideoque λέγεις a Stephano in margine commendatum primum ab Astio in sec. deinde in Par. D. inventum a Bekkero et Stallbaumio receptum est; quorum nullum in his, quae infra D. leguntur, καὶ ἐγὼ συνεχρήσασα διληθῆ σε λέγειν, offendisse miror, quae haud dubie ad illa p. 487. E: ἀκούσις ἂν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν referenda, si Adimanti personam ubique ab eo, quem loquentem facit, accurate distingui volumus, pro vitiatas habere et, id quod Schleiermacherum non fugit, es in γε mutare debemus. Sed distinguendi necessitas nulla erat, quum Adimantus illius sententiam ita retulisset, ut ipse minime alienus ab ea videretur. Itaque Socrates non irridicule praeter expectationem persona mutata animum eius perspectum sibi significans dicas illi, inquit, verum te dicere inutiles vulgo optimos eorum, qui philosophantur, dicentem.*

ὑφ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν Par. DK. ὑπ' αὐτοῦ Vind. E. Mon. B. (Vat. H. Flor. ACUV.) cum editis ante Bekkerum.

τούς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἵναί, ἀλλ' ὁ τοῦτο κομφευσάμενος ἐπύσαστο, τὸ δὲ ἀληθὲς πύρρον, ἐάν τις πλούσιος ἐάν τις πένης κάμνη, ἀναγκαῖον εἶναι ἐπὶ λατρῶν θύρας ἵναί, καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχιν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὐδ' ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικοὺς ἄρχοντας ἀπεικάων οἷς ἄρτι ἰλέγομεν ναύταις οὐχ ἀμαρτήσαι, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἄρχήσους λεγομένους καὶ μεταφορῶν στας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὁρθότατα, ἔφη. Ἐκ τῶν τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ βέλτιον πύδοκιμειν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπι-

ἐπὶ] εἰς Lob. Vind. B. Vat. M.

πλουσίων] πηλοῖον Vat. B.

ὁ τοῦτο κομφευσάμενος] qui hoc primum laetavit Fic. Pro τοῦτο Vat. B. et Lob. τούτων cum circumflexo super acute et o super ultima habent. Verbum κομφεύεσθαι, quod iam ad L. III. pag. 436. D. monendum erat, Timaeus in lexicon retulit p. 154: κενόμενται· κενόμενται. ubi cf. Ruhnkentius. In scholio ad nostrum locum Eubulus nescio quis cum Socrate colloquens τοὺς σοφοὺς ὄρῳ ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις κομφεύεσθαι ideoque malle se divitem esse, quam sapientem dixisse dicitur. Mihi Plato Simonidem potius tetigisse videtur, quem Aristoteles Rhetor. L. II. c. 16. Hieronis uxori eadem fere respondisse tradit, quo divitias prae sapientia expetendas esse doceret. Cf. Civ. L. I. p. 335. E.

κάμνη] κάμνης Vind. E.

ἵναί] εἶναι Vind. F. Ang. B.

ναύταις] αὐταῖς Vind. F. a m. pr. In Mon. B. s a m. sec. int. vers. additam.

ἀμαρτήσαι] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἀμαρτήσεις Lob.

Vind. B. Vat. BM. Ven. B. ἀμαρτήση (Par. DK. Flor. TU.) Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

μεταφορῶν στας] μεταφ. Ald.

ὡς] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὁρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

βέλτιστον] μέγιστον Vind. B. Vat. M.

ἐπιτηδευόντων] ἐπιτηδευόντων, recentiores.

πολὸν] πολλή Par. K.

γίγνεται] γίν. Vind. BE.

φιλοσοφία] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. (tac. Bipont.) Ven. C. Vat. H. quibus accedunt Mon. B. Vind. EF. Astius in tert. et Stallbaumius secundum Flor. UV. pro φιλοσοφίας, quae reliquorum et priorum editionum lectio non deterior est, scripserunt Ang. B. φιλοσοφίαν habet.

τὰ τοιαῦτα] τοιαῦτα Bas. b. ταῦτα Vind. E. τὰ τοιαῦτα adversus τάναντία positum.

φῆς] φῆς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

δὲ] δ' Vind. BE.

ἀληθῆ] ἀληθῆ Lob. Vind. BF. Flor. R. τἀληθῆ Vat. B. Ven.

τηδαιούτων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ D
 γίνεσθαι φιλοσοφία διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπι-
 τηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῆς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ
 λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλείστοι τῶν ἰόντων ἐκ' αὐ-
 τῆς, οἱ δὲ ἐπισικεῖστατοι ἀχρηστοί, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα
 ἀληθῆ σε λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν
 ἐπισικεῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα.
 Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλι το
 μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τοῦτου φιλοσοφία
 αἰτία, ἂν δυνάμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. E
 Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκείθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν
 διῆμεν τὴν φύσιν, ὅλον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλὸν τὸ

C. quibus perperam Vind. B. ad-
 dit Bekkerus.

σε] τε Lob. Vind. BF. Vat.
 BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.
 γε Mon. B. Flor. U. V. ad λέ-
 γεις B.

ἦ] ἦ Vind. F.
 αἰτίαν] ἐτίαν Mon. B. a m.
 pr.

διεληλύθαμεν] ἐληλύθαμεν
 Vat. H. Flor. AY.

Τῆς δὲ] τῆςδε Ald. Τῆςδε Bas.
 ab.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο
 Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. τὸ
 μετατοῦτο Vind. F. Bas. ab.

διέλθωμεν] διέλθομεν Ald.
 Bas. ab.

τούτου] τούτους cum an su-
 per ους Vat. B.

E Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν] ἀ-
 κούομεν δὴ λέγομεν Vind. F. Per-
 gamus ad haec Fic.

διῆμεν] διήειμεν editi ante
 Bekkerum, quam formam (διήει-
 μεν) h. l. Lob. Vind. B. Vat. BM.
 L. I. p. 328. B. (ἤειμεν) paullo
 plures, sed ne ibi quidem optimi,
 Epist. VII. p. 345. A. (διεῖήει-
 μεν) unus Par. b. Phaedonis vero
 p. 59. D. (εἰσήειμεν vel ἤειμεν)
 Augustano excepto omnes exhibent.
 Reliquis locis, quos Mat-
 thiae gramm. pag. 417. indicavit
 (Civ. X. 609. B. διῆμεν. Prot.
 816. A. προσημεν. 362. Euthyd.

304. B. ἀπήμεν.) nulla est de
 contracta forma librorum dissen-
 sio, nisi quod Clarkianus in fine
 Protagorae ἀπήμεν sic ut Phae-
 don. l. c. Augustanus et Civ. L. I.
 Vind. E. ἤειμεν habet. Platonis
 igitur codices non ob stare viden-
 tur, quo minus Emsleii a Mat-
 thiae l. c. relata diphthongi
 improbationem in hac quidem per-
 sona probemus. Et Bekkerus que-
 que in Phaedone εἰσήμεν edidit.
 Ad interpunctionem quod attinet,
 comma a plerisque editoribus (u-
 nus Bekkerus, quem in pr. ed.
 Stallbaumius ut fere in omnibus
 huc spectantibus imitatur, verba
 ἀκούωμεν δὴ usque ad ἐσόμενον
 sine ulla incisione scripsit) ante
 τὴν φύσιν positum post ea verba
 collocavi, quia cum sequentibus
 construi sine molestissima tautolo-
 gia nequeant et haud dubie ad
 praecedentia ἀναμνησθέντες et
 διῆμεν, quin etiam ad ἀκούωμεν
 et λέγωμεν referri debent, hoc
 sensu: audiamus igitur et dica-
 mus illinc memoria repetentes,
 ubi exposuimus naturam, quae
 praeditus esse debeat vir bonus
 et honestus futurus. Nam ὅθεν
 per attractionem pro ὅπον posi-
 tum videtur. Denique inter διῆ-
 μεν et τὴν Vind. F. ησται vel
 ηστα superscriptum habet, quod
 quid sibi velit non video.

φῦναι] φῦναι Lob. Vind. E.

490 *καγαθὸν ἐσόμενον. ἡγεῖτο δ' αὐτῷ, εἰ νῶ ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντῃ ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν ἔν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις παρὰ αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε ὄντως φιλομαθῆς καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξα-*

καγαθὸν] καγ. editi ante Ast. καὶ αγαθὸν Vind. F.

490 *ἡγεῖτο] ἡγεῖτω Lob. ἡγεῖ τῷ Vat. H.*

δ'] δὲ Vind. EF.

αὐτῷ] αὐτῶν Vind. EF. Ang. B. margo Flor. A. αὐτοῦ Mon. B.

νῶ] ἐν ᾧ margo Flor. A. ἐν νῶ Flor. RT. Vind. EF. Ang. B. et int. vers. a m. s. adscripta praepositione Vind. B. Mon. B. Eandem a Stephano in m. commendatam Astius ne in tertia quidem ed. omittendam putavit. Vulgatam et ratio et linguae usus taur. Quemadmodum in dictionibus νῶ λαβεῖν (Herodot. III. 143. V. 91. VIII. 19. cl. III. 41. 51. ubi codices quidam ἐν addunt) φρονι λαβεῖν (Herod. VIII. 10. ubi item sunt qui ἐν additum habeant) λόγῳ λαβεῖν (Leg. I. 638. C. et saepe. cf. Boeckhius ad Min. p. 124.) λογισμῷ λαβεῖν (Parmen. 130. A.) ita in hac dative instrumenti est, quo perceptum animo, τὸ εἰλημμένον, quo minus excidat, retinetur. Atque ita Euthyphr. p. 2. B. quem locum etiam Bekkerus in comm. conferri iussit, εἰ τίνα νῶ ἔχεις Περθεῖα Μέλητον vel Μέλητον omnes libri uno Ven. B. excepto pro vulgato εἰ τίνα ἐν νῶ ἔχεις habent, et Herodot. V. 92. cuius Stallbaumius mentionem fecit, Περσίδης δὲ συνίει τὸ ποιηθῆν καὶ νόφ ἰσῶν, ὡς οἱ ὑπερίθετο Θρασύβουλος τοῖς ὑχειρόχους τῶν ἀστῶν φρονεῖσαι constans et certa lectio est. Sed ubi infinitivus sequitur, ut supra

L. I. pag. 344. D. (ἐν νῶ εἶχεν ἀπιέναι) II. 362. D. (ἐγὼ μὲν ἐν νῶ εἶχόν τι λέγειν) praepositio abesse nequit.

πάντως] πάντων Lob.

ἔδει] ἔδη Mon. B. a m. pr. debet Fic.

ἀλαζόνι ὄντι] ἀλαζόνιοντι Lob. Timaeus lex. pag. 21: ἀλαζών· ψευδής. Cf. Ruhnkenius et synag. Bekkeri anecd. p. 374, 20: Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντι τοῦ ψεύσταις.

μηδαμῇ] μηδαμῇ editi ante Bekkerum.

ἐν] ἐν Vind. F. a m. pr.

μὲν] μὲν οὖν Par. K. secundum Bekk.

οὕτω] ante σφόδρα Lob. Vind. B. Vat. BM. male. οὕτω ex Adimanti verbis repetitum et praecise dictum est pro οὕτω λεγόμενον ἦν.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. Quod opinionibus opinionem tribuit, cui id repugnet, quod ipsi dixerint, negligentius fortasse factum est, sed minime tale, ut corruptelae suspicionem iniicere possit, non magis, quam illud οὕτω, in quo Stallbaumius haesit. παρὰ δόξαν idem significat, quod ἐναντίον. Conf. L. VII. p. 534. A.

αὐτοῦ;] αὐτὸν. Lob. Vind. B. Vat. M. αὐτοῦ. editi ante Bekkerum.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀπολογησόμεθα] ἀπολογηθῆσόμεθα Par. K. Astius in sec. offensus optativis sequentibus ἀπολογησόμεθα scripsit, quod si in

ζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ- B
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
ἐκάστου τῆς φύσεως ἄφασθαι, ἢ προσήκει ψυχῆς ἐφά-
πτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ἢ κλη-
σιάσας καὶ μίγεις τῷ ὄντι ὄντως γεννήσας νοῦν καὶ ἀλή-
θειαν γνῶναι τε καὶ ἀληθῶς ζῆναι καὶ τρέφονται καὶ οὕτω
λήγοι ἀδίνος, πρὶν δ' οὐ; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριάτατα.
Τί οὖν; τοῦτω τι μετέσται ψεύδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τοῦ-

codicibus esset, probari posset. Quamquam enim Socrates tum, quum primum philosophi naturam describeret, non sui defendendi causa, quippe nondum a quoquam impugnatus, eum id, quod est, non posse non amare dixerat, postea tamen, quum esset ob vehementiorem veri amorem philosopho contra omnium sententiam attributum reprehensus, eadem illa descriptione ad sese defendendum usurus iam egisse causam suam asseverare poterat. Sed libri omnes in futuro consentiunt, et vere futura erat, nondum praeterita, defensio. Itaque recte habet ἀπολογησόμεθα. Quoniam vero id, quo constituta esset defensio, iam dictum, et Socratis intererat hoc significare, nihil novi aut inauditi ad illud παράδοξον tuendum requiri, sed sua sponte id ex ante dictis et concessis effici, pro indicativis, quos futurum sequi oportebat, optativos posuit, εἴη et ἐπιμένοι, eundemque modum in reliquis tenuit, quae quamvis totidem verbis supra nondum dicta, argumento tamen eis, quae dicta erant, adeo coniuncta sunt, ut ea quoque iam dixisse sibi videretur.

πεφηνῶς] πεφηνός a m. pr. Vind. B. et Mon. B. habebant; idem a m. s. in Vind. E. scriptum est.

ὄντως] οὕτως Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. οὕτω Vind. B. Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἐπιμένοι] ἐπιμένει Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. B. Par. K.

PLATONIS OP. II.

δοξαζομένοις] δοξαμένοις Bas. ab.

ἀμβλύνοιτο] Cf. Vol. I. p. 427, B a.

οὐδ'] οὐδέ Vind. E. Flor. ACTV. et Themistius Or. XXI p. 256. B. ubi verba ἴοι καὶ usque ad ἔρωτος de alia re usurpavit.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum.

προσήκει] προσήκει Vat. H. cum editionibus ante Bekkerianam.

τοιούτου·] τοιούτου. Ald. Bas. ab. Steph. τοιούτου — Ast. pr. τοιούτου, Ast. sec. τοιούτου; Bekk. Ast. tert. Stallb. qui omnes infra post πρὶν δ' οὐ punctum habent.

ξυγγενεῖ] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. In Ven. B. editisque ante Bekkerum ὄντι post ὄντως legitur.

γεννήσας] γεννήσας Par. DK. sec. Bip.

γνῶναι τε] γνῶναι τε δὲ Mon. B. Flor. U.

ἀληθῶς] εἰς ἀλ. Vind. E.

ζῆναι] ζ. τε Vind. F. Ang. B.

οὕτω] οὕτω δὲ iidem et Flor. R.

λήγοι] λήγει Lob. Vind. B.

Vat. BM. λήγη Vind. F. Flor. R.

Τί οὖν;] em. Flc.

τοῦτω τι] τι τοῦτω Vind. F.

In Flor. R. editisque ante Bekkerum τι omissum, in Lob. Vind.

BE. Mon. B. cum acuto scriptum est.

μετέσται] μετέσται Par. K.

sec. Bip.

L

C *ναντίον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἐγουμένης δὲ ἀληθείας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαίμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι. Πῶς γάρ; Ἄλλ' ὕγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, φ' καὶ σωφροσύνην ἐπισθαι. Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ δὲ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ κάλεν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάτταν; μίμνησαι γάρ που, δεῖ ξυνέβη προσῆμον τοῦτοις ἀνδρά, μεγαλοκράτεια, εὐμαί-*

C *Μισεῖν] om. Vind. F. Ang. B. Ἐγουμένης — ἀκολουθῆσαι.] excerpt Stobaeus serm. XI. p. 137.*

δὴ] δὲ Vind. E. Stob. cod. A. ed. Gaisf. δὲ τῆς Stob. Gesn. δὲ καὶ Trinc.

ποτε] ποτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οἶμαι] οἶμα Mon. B. a m. pr. φαίμεν] φαίμεν Vind. F. Stob. χορὸν] χορῶν Vind. E. ante corr.

ἀκολουθῆσαι] ἀκολουθῆσαι Mon. B. Flor. U.

Πῶς γάρ;] „Ab eadem persona fortasse continuari haec possent πῶς γάρ; ἀλλ' ὕγιές τε etc.“ Steph. adn. p. 22. Possent; sed paulo tamen maiore cum animi motu, quam qui huic loco conveniret.

δίκαιον] μέτριον cum editis ante Bekkerum unus Ven. B. qui tamen δίκαιον pro varia lectione adscriptum habet, quod plane necessarium est, ne una omnium praestantissima iustitia omissa sit, neve temperantia moderationem, a qua non differt, sequi dicatur. Quod autem supra pag. 485. E. eadem secundum inter virtutes et proximum a veritatis amore locum obtinet, iustitia post fortitudinem demum commemorator, qua in re Stallbaumius offendit, additum ὕγιές docet Socratem hic alteram quasi faciem veritatis respicere eiusque amorem cum intelligi velle, qui non rebus, ut sunt, cognoscendis, sed dierum factorumque constantiae a dolo et fallacia abhorrenti studeat. Conf. Leg. I. p. 630. B: πιστὸς μὲν

γάρ καὶ ὕγιές ἐν στάσει οὐκ ἂν ποτε γένοιτο ἀνευ ξυμμάσης ἀρετῆς.

δεῖ] δὴ Bas. b.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip.

ἀναγκάζοντα] Ita omnes codices praeter Ven. B. qui ἀναλαμβάνοντα cum editis habet. Etiam Ficinus pro hoc et sequente τάρτερον unum recensere ponens videtur ἀναγκάζοντα potius, quam ἀναλαμβάνοντα legisse et non reddidisse, quia non intelligeret. Ego vere non intelligo, quid recentiores a codicum lectione recipienda absterruerit. Quum in superioribus Socrates inde a p. 485. B. omnia, quibus indolem philosophiam exornaverat, bona necessario ex ipse sapientiae amore deinceps progredi et naturali inter se vinculo contineri probasset, ita ut etiam adversarii, quorum deinde Adimantus partes susceperat, unumquodque concedere cogenter, quumque in proximo verbis ἀλλ' ὕγιές τε etc. alteram quoque viam ad idem probandum patere innuisset, nunc iteratam eius rei expositionem supervacaneam dicitur quid opus est, inquit, reliquum philosophiae naturae ornamentorum agmen deinceps cum necessitatis demonstratione ordinare? ἀναγκάζειν et hominem et sermonem, qui argumentis vincat assensionemque quasi expugnet, satis frequenter dici inter omnes constat. Neque in hoc sententiarum nexu et post illa, quae Adimantus p. 487. dixerat, metuendum erat, ne quis ἀναγκάζοντα ad χορὸν referam-

θεια, μνήμη. καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, εἰσάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας, περὶ ᾧ ὁ λόγος, φαίη ὄρεσθαι αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς. καῖσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ νῦν γιγνώμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοὶ, καὶ τούτου δι' ἕνεκα κάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν

dum putaret, quasi singulae virtutes in chorum cogi, non audientes ad assentiendum adigi dicerentur. ἀναλαμβάνοντα vero haud dubie ex ἀνειλήφαμεν, quod infra D. legitur, factum est ab aliquo, qui ἀναγκάζοντα non intelligeret.

τάτταιν] νίκταιν Lob. Vind. B. Vat. M.

κον] om. iidem et Vat. B.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. a.

ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind.

BF. Flor. ACRTV. Stallb. Probum esse ἀνδρεία etiam Aristophanis locus docet Nub. 506: ἀλλ' ἴθι χαιρών τῆς ἀνδρείας ὄσυνεκα ταύτης. Hec tamen loco Vindobonensis E. cum vulgata consensus magis, quam Bekkeri silentium ab eo recipiendo me deterruit.

εὐμαθία] εὐμαθία Ang. B. Flor. RT.

μνήμη] om. Ang. B.

σοῦ] τοῦ Vind. E.

D. εἰσάσας δὲ τοὺς λόγους] εἰσάσαι δὲ τ. λ. Vind. E. verbisque nostris omiſsis Fic.

φαίη] Cf. ad L. V. p. 466. A. τοὺς μὲν] μὲν om. Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. (partim Fic.)

τοὺς δὲ πολλοὺς] partim Fic. ut πολλοὺς non legisse videatur.

ἤδη] om. Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. sane Fic.

Stephanus in m. pro τῆς ἤδη vel τῆς δι', quod Stallbaumius in pr. ed. probabat, vel potius τῆσδε τῆς, quod Astius in tert. commendavit, scribendum esse coniecit, quorum neutrum codices comprobarunt. Neque vere

eiicienda secundum optimum codicem particula, sed errare simili ei, quo paullo ante μὲν, in eo eiusque asseclis omiſsa, ceterum cum Stallbaumis in sec. paululum traiecta statuenda et ad ἐπισκοποῦντες, non cum Bernhardyo synt. p. 323. ad διαβολῆς referenda videtur. Pro interpolata enim ob ipsam collocationis insolentiam haberi nequit, ad διαβολῆς autem relata criminationem ex eo demum, quod iste alios philosophantium iustiles, plerumque vere pessimos dixisset, nam tam significaret; aliud enim ἢ ἤδη διαβολῆ nihil esse potest, nisi quae iam existit et esse coepit, quum antea nulla fuisset; id vere, quod iste dixerat, tantum abest, ut occasionem criminandae philosophiae dederit, ut ipsum criminationem iam divulgatam continuerit, quemadmodum Socrates pag. 489. C. ostendit; contra cum ἐπισκοποῦντες constructa sensum optimum praebet; quum tu illud obiciſses, nos iam, quod proximum faciendum videbatur, ad investigandam criminacionis causam conuersi nunc ad hanc pervenimus quaestionem. Ad positurae licentiam simile est Sophocleum Oed. Tyr. 1245: καλεῖ τὸν ἤδη Δάϊον κάλιαι νεκρόν. διαβολῆς] μεταβολῆς Ang. B. Flor. T.

ἐπισκοποῦντες] ἀπεσκοποῦντες Mon. B. Flor. U.

ἐπὶ τούτῳ] ἐπιτεῦτων Vind. E. ἐπὶ τόντων Ang. B. ἐπὶ τούτων Vind. F.

πολλοὶ κακοὶ] καλεῖ πολλοὶ Bas. b.

- ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὀρισθῆμεθα.
 E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. Ταύτης δὴ, ἣν δ' ἐγὼ, τῆς φύ-
 σεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθορὰς, ὡς διόλλυται ἐν πολ-
 λοῖς, σμικρὸν δὲ τι ἐκφύγει, οὐδ' δὴ καὶ οὐ κρηρῶδες,
 ἀχρηστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὐτὰς μιμου-
 491 μένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐ-
 τῆς, οἷαι οὐδαί φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μῆζον
 ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα πολλαχῆ πλημμελοῦσαι
 πανταχῆ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία
 προσῆψαν. Τίνας δὲ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις; Ἐγὼ
 σοι, εἶπον, ἂν οἶός τε γένωμαι, κειράσομαι διελθεῖν.
 τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην
 φύσιν καὶ πάντα ἔχουσαν, ὅσα προσετάξαμεν νῦν δὴ, 472
 B εἰ τελῶς μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλίγαις ἐν ἀν-
 θρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἶει; Σφόδρα γε.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. B. Mon.
 B. Flor. U. Stallb. pr.

ἐξ ἀνάγκης] ἔξαν. Vind. BE.

E θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang.
 B.

φθορὰς] φθορᾶς Vind. F.
 διαφθορὰς Ang. B. Flor. RT.

διόλλυται] διώλλυται Vind. F.
 διόλληται Vind. E. διόλλονται

Par. K. sec. Bip. In Mon. B.
 alterum l a m. s. iat. vers. ad-
 ditum.

οὐδ' δὴ] Ante haec Ficinus
 nempe et hoc animadvertendum
 addidit.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind.
 BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὐτὰς] αὐτάς Vind. F. et
 scholiastes sec. Ruhnk. (αὐτὰς
 sec. Bekk.)

491 ἀντῆς] ἀντοῖς, sup. ης, Vat.
 B.

φύσεις] φύσης Mon. B. a m.
 pr.

ἀφικνούμεναι] ἀφικόμεναι
 schol. In Mon. B. o a m. pr.
 omissum.

πολλαχῆ] πολλαχοῦ Par. K.
 πανταχῆ] πανταχοῦ idem. pas-
 sim Fic.

καὶ ἐπὶ πάντας] καὶ ἐπιπάντ.
 Vind. E. om. Fic.

φιλοσοφία] φιλοσοφία Ald.
 Bas. ab.

δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M.

διαφθορὰς] διαφορὰς Vat. B.
 διαφορᾶς Vind. E.

ἂν] ἔαν Lob. Vind. B. Vat.
 BM.

κειράσομαι] κειράσσομαι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R.

ὁμολογήσει] ὁμολογήσαι Vind.
 F.

πάντα] πάντ' idem et unus
 vel plures Bekkerianorum, qui
 notam omisit. Fuerit Ang. B.

προσετάξαμεν] προσετάξαμεν
 Par. K.

δὴ] δὲ, sup. η, Vind. F.

τελῶς] τελείως Mon. B. Flor.
 U.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
 Bip. Astius in tert. et Stallbau-
 mius praesente Matthiae gramm.
 p. 942. et Heindorfium ad Parmen.
 §. 71. conferri iubente, qui
 nonnulla exempla dictionis εἰ μέλ-
 λει apposuit, in quibus indicati-
 vus ita, ut ipso Parm. loco, sane
 requiritur. Nostro loco etsi ferri
 μέλλει posset, tamen μέλλοι ob
 praeteritum προσετάξαμεν plane
 legitimum est.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλεθοι καὶ μεγάλοι. Τίνας δὴ; Ὁ μὲν πάντων θαυμασιότατον ἀκούσαι, διὲν ἕκαστον ὦν ἐπηνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾶ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σωφροσύνην καὶ πάντα, ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκούσαι. Ἐπι τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, C πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾶ, κάλλος καὶ κλοῦτος καὶ ἰσχυρὸς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐρρωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκειᾶ· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὦν λέγω. Ἐχω, ἔφη· καὶ ἠδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἂ λέγεις πνθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὄλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ σοι εὐδηλὸν τε φανεῖται, καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προσηρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, καλεύεις; Παντός, ἦν D δ' ἐγὼ, σπέριματος πέρι ἢ φουτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε

B ὀλίγας] Stephanus in m. ὀλίγοις coniecit vel ἐν ὀλίγοις, quem admodum Ficinus legerit: raro in paucisq; oriri. Sed haec Ficini verba sensum vulgatae codicumque omnium lectionis accurata declarant.

ἦ] ἢ Vind. E. Ἡ Ald.

καὶ μεγάλοι] om. Vind. E. *maximisque* Fic.

Ὁ μὲν] *Nam quod* Fic.

θαυμασιότατον] θαυμασιώτατον Vind. E.

ἀποσπᾶ] *cospā idem. plerumque detorquet* Fic.

ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. ad p. 490. C. notata.

ἃ διήλθομεν] ἃ τῶν δὴ δι. Vat. M.

τοίνυν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic. *ἐπι τοίνυν, porro vero, in enumerationibus dici solet ubi ventum est ad aliquid, quod maxime argumento communitum maximeque nunc commemorandum et superioribus addendum videtur. Sic paulo post p. 493. A. Criton. p. 52. C: ἐπι τοίνυν ἐν ἀσπῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι*

φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλον. Phaedon. p. 109. A: πρῶτον μὲν τοίνυν, ἦ δ' ὅς, τοῦτο πέναι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμπίας. Ἐπι τοίνυν, ἔφη, κάμμεγά τι εἶναι αὐτό.

κάλλος] om. Mon. B.

ὦν] ὦν Vind. B. Vat. M.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πνθοίμην] *πειθοίμην, sup. a m. s. v, Vind. F.*

τοίνυν] om. Fic.

εὐδηλὸν τε] ἐνδηλὸν τε Vind.

B. Vat. M. τε om. Vat. B.

ἄτοπα] ἄτοπον Par. DK.

δόξει] δοξάζει Bas. b.

προσηρημένα] *dicta* Fic.

αὐτῶν] αὐτοῦ Lob. Vind. BF.

Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.

DK. Ang. B. Flor. RTU.

Παντός] πάντως Par. A. Vind.

E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

Contrario errore Tim. p. 51. A.

Par. A. Vind. CCCXXXVII. et

pauci deteriores παντός pro πάν-

τός scriptum habent.

σπέριματος πέρι ἢ φουτοῦ] φ. D

π. ἢ σπ. Mon. B. Flor. U. ἢ φου-

τοῦ om. Fic.

ἐγγείων] ἀγγείων Flor. AC.

et, sup. ε, Vat. H.

των ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς, ἧς προσή-
κει ἐκάστῳ, μηδ' ὄρας μηδὲ τόκου, ὅσῳ ἂν ἐφάρμο-
νέστερον ἦ, τοσοῦτα κλιόνων ἐνδεί τῶν προκόντων·
ἀγαθῷ γὰρ που κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ.
Πᾶς δ' οὐ; Ἔχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν
ἐν ἀλλοτριωτέροις οὐσαν τροφῇ κάκιον ἀκαλλάττειν τῆς
E φαύλης. Ἔχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Ἀδείμαντι, καὶ
τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδα-
γωγίας τυχοῦσας διαφαιρόντως κακὰς γίνεσθαι; ἢ οἶσι
τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ
φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομέ-

ἐφάρμονέστερον] ἐφάρμονέστε-
ρος Vat. H. Flor. AC. ἐφάρμο-
νεστέρας Vind. E. generosius se
vehementius Fic.

ἐν ἀλλοτριωτέροις οὐσαν τρο-
φῇ] ἐν ἀ. οὐσα τρ. Vind. F. si
sub adversa forma nutriatur Fic.
Inde Heusadius spec. pag. 29. ἐν
ἀλλοτριῳ τροφῆσαν τροφῇ scri-
bendum coniecit, parum eleganter,
ut mihi videtur, et male of-
fensus comparativo, qui propriam
h. l. vim obtinet. Socrates enim
hoc dicit, ex duobus naturis,
quarum una optima, altera vilis
sit, ubi neutri conveniens nutri-
tio obtigerit, optimam peius ea
re affici et maius detrimentum
capere, quam vilem, quia magis
adversa et aliena nutritione utatur,
quam illa. Pluribus enim
opus habens plura sibi deesse
sentiat necesse est: κλιόνων ἐν-
δεί τῶν προκόντων.

κάκιον ἀκαλλάττειν] deterio-
rem evadere Fic. Id vero neque
ex antecedentibus efficitur neque
omnino verum neque verbis Grae-
cis significatum est, quae quomo-
do intelligenda putem, modo dixi.
Minime igitur probandum, quod
ex Boeckhii coniectura in Min.
p. 108. proposita Stallbaumius in
textum recepit, κακίον ἀκαλλάτ-
τειν.

φαύλης. Ἔχει.] φαύλης ἔχει.
Lob. Vind. B. Nec aliter in Vat.
M. scriptum videtur, ex quo Bek-

kerus ut ex Vind. B. ἔχειν eno-
tavit, de interpunctione tacuit.

παιδαγωγίας] παιδαγωγείας E
Vind. B. Pollux II. 20: καὶ ἡ
παιδαγωγία παρὰ Πλάτωνι. Cf.
Tim. p. 89. D.

γίνεσθαι;] γίν. Vind. B. γί-
νεσθαι. Ald. Steph.

ἄκρατον] ἀκροτάτην γρ Ven.
B. extremam Fic.

τροφῇ] μορφῇ Flor. C. em.
Lob. Vind. B. Vat. M.

διολομένης] Ita Par. A. Ven.
C. Flor. C. (ut quidem in sec.
Stallbaumius docet; in pr. διεχο-
μένης in Flor. C. διολομένης in
Flor. V. a m. s. scriptum idque
a Bekkero receptum tradiderat.)
et, sup. a m. s. v. Vind. F. cor-
rupto (ingenio) Fic. διελομένης
Vat. H. διεφθαρεμένη Vind. E.
διολομένης reliqui codices edi-
tionesque praeter Bekkerianam;
quod ferri nequit. Non dum cor-
rumpitur natura, sed quum cor-
rupta est, egregia illa facinora
edit. Nostram lectionem tuetur
et Pausaniae locus ab Astio iam
significatus L. VII. c. 17. §. 3.
Bekk. ἀπιδόντι οὐκ ἐς τοῦτό μοι
τοῦ Νέφρονος τὸ ἔργον ὀρθότα-
τα εἰρηκέναι Πλάτων ἐφαίνετο,
ὁ Ἀρίστονος, ὅποσα ἀδικήματα
μεγέθει καὶ τολμήματι ἐστὶν ἰπε-
ρηκότα, οὐ τῶν ἐπιτεχνόντων
εἶναι ταῦτα ἀνθρώπων, φύξης
δὲ γενναίας ὑπὸ ἀτόκον παιδείας
διεφθαρεμένης.

γίνεσθαι] γενέσθαι Flor. T.

νης γίνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἐργασθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὐκ, ἀλλὰ, ἢ δ' οὐ, οὕτως. Ἦν τοίνυν ἔθαιμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν 492 μὲν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχη, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη αὐξανομένην ἀφικνεῖσθαι, ἂν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σαρκείᾳ τε καὶ φρεσυχείᾳ τρίφεται, εἰς πάντα τὰναντία αὐτῷ, ἂν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη. ἢ καὶ ἐν ἡγῆ, ὅσπερ οἱ πολλοὶ, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικεύς, ὅτι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σο- B

οὔτε — οὔτε] vel — vel Fic.

ἔσεσθαι;] ἔσεσθα. Ald.

Οὐκ, ἀλλὰ] οὐκ ἀλλὰ Vind.

E. οὐκ ἄλλα Vind. F. Ficius Adimantum Non certe respondentem fecit.

Ἦν] ἦν Vind. E.

492 μὲν] μὴ Lob. Vat. M. et punctis circumpositis Vind. B.

τύχη] τύχοι Lob. Etiam Vind. F. οἱ super η adscriptum habet. ἀρετὴν] ἀρετὴν μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

αὐξανομένην] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bipontini tacent, Ven. C. Vat. BM. Vind. B. Mon. B. Ang. B. quibus accedunt Lob. et Vind. F. αὐξομένην Vind. E. et quantum ex Bekkeri et Stallbaumii silentio efficitur, Ven. B. Vat. H. Florentiniquis omnes cum editis ante Bekkerum. *semper proficiendo* Fic. Immo *dum* adolescit.

μὴ ἐν] ἐν μὴ editiones ante Bekkerum, qui secundum eosdem codices, qui αὐξανομένην prae-buerunt, μὴ ἐν scripsit, de Ven. B. Vat. H. iterum nihil ostendit. μὴ ἐν mei quoque et Florentini omnes habent et Bipontini ex Par. K. enotarunt. Cf. Leg. L. II. p. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορόβων. Eurip. Phoen. 536: οὐκ ἐν λέγειν χρη μὴ κ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς. et alia exempla inter ea, quae Fischerus contulit ad Criton. p. 187. sq.

σαρκείᾳ τε καὶ φρεσυχείᾳ]

Haec Astius in tert. uncis inclusit, quum in pr. et sec. sine nota transmisisset. Neque vero dubitandum est, quin Socrates eis usus sit, ut statim ab initio vitae educationem vim suam experere demonstraret. — In Ven. C. re. omissum est.

αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] αὐτ. θ. β. Lob. θ. αὐ. β. Vat. M. θ. αὐτῷ β. Vind. B. αὐτῇ βοηθήσας (a m. s. id correctum in —ήσας) θεῶν Vind. F.

τύχη] τύχοι Lob.

ἢ] ἢ Lob. Vind. B.

ἡγῆ] ἡγῆ Vind. F. et recentiores.

διαφθειρομένους] δ. μὲν Mon. B. Flor. U. Stallb. μὲν saepe interpolatum est. Cf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. 184, a. n. 1.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Haec verba Ficius non omisisse, sed perperam intellexisse videtur, quum ita sit interpretatus: *An tu quoque putas, quemadmodum multi, verum esse quosdam adolescentes a sophistis corrupti, corruptiores vero eorum sophistas quosdam esse privatos: ac non eos potius etc.* Inter recentiores nam Astius in tert. verum sensum assecutus est: — *et corruptiores esse sophistas privatos, adeo ut sit dignum quod commemoretur. Scilicet nonnullam occurrerandi vim sophistae Socrates concedit, sed hoc ipsum corruptum rem nullius momenti esse*

φιστάς, παιδεύειν δὲ τελειώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δὴ; ἢ δ' ὅς. "Ὅταν, εἶπον, ζυγαθεζόμενοι ἄνδρες πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ἐύλογον ζῆν κολλῶ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐκαινώσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκείτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ προτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἷ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ᾤσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχουσι τοῦ ψόγου καὶ ἐκαί-

ostendit. — καὶ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

τοῦς] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

B παιδεύειν δὲ τελειώτατα] π. τε τελ. Ang. B. Flor. R. Vind. F. docere item proreus Fic.

νέους] νέους Vind. E.

ἄνδρας] ἀδρας Ald.

δὴ] δὲ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

ζυγαθεζόμενοι] ζυγ. Vind. F. Flor. R.

ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια] δικ. ἢ εἰς ἐκκλ. Lob. Vind. B. Vat. M.

θέατρα] εἰς θ. Flor. T.

πλήθους] τοῦ πλ. Mon. B.

ἐύλογον] σύλλ. Vind. B. Mon. B. Flor. U.

ζῆν] ὄν Vind. F.

ψέγωσι] ψέγουσι idem et Flor. T.

πραττομένων] πρατταμένων Ald.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

ἐκαινώσιν] ἐκαινώσιν Vind. F.

C δ' αὐτοῖς] δὲ αὐ. Vind. E. Flor. ACTV.

αἷ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ᾤσιν] parietes quoque et lapidearia Fic. Videntur rupes foro Attico imminentes et theatrum Atticum significari. — Pro πέτραι in Mon. B. a m. pr. erat καίτραι.

παρέχουσι] παρέχουσι Vind. F. τοῦ ψόγου καὶ ἐκαίνου] lau-

dantium ipsorum vituperantiumque Fic. Inter ψόγον et καὶ Vind. KF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. cum editis ante Bekkerum et interpositum habent.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, sup. δὴ, Par. K. Matthiae gramm. p. 1209. hunc locum inter eos referens, qui δὴ in apodisi habeant, non animadvertit ὅταν initio proximi sermonis ad πότις δὴ referendum ideoque post ἐκαίνουσι plene interpungendam esse.

τῷ τοιοῦτῳ] τοῖς τοιοῦτοῖς Ang. B. Flor. R. In Vind. F. οἷς — οἷς a m. s. superscriptum est.

τὸ λεγόμενον] τὸν λ. Vind. E. Vat. H. (adulescentem) illum Fic. „Affertur et alia lectio, τὸν λεγόμενον: sed mendosam esse puto. Sic supra [p. 13. ad Theaet. 209. B.] τῶν λεγομένων, pro illis ipsis verbis τὸ λεγόμενον, quae proverbiiis praefiguntur, irrepissae ostendimus.“ Steph. annot. p. 22.

τίνα] τίνα ἂν Mon. B. Flor. U.

ἴσχειν] ἔχειν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

αὐτῷ] rumoribus hisce (obstetere) Fic. Referendum est ad νέον.

ἰδιωτικῶν] ἰδιώτην Vind. F. κατακλιθεῖσαν] κατακλιθεῖσαν Lob. Vat. B. Par. K. sec. Bekk. κατακλιθεῖσαν sec. Bip. κατακλιθεῖσαι Vind. E.

νου. ἐν δὴ τῷ τοιοῦτῳ τὸν νῆτον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶσι καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθῆξιν, ἢν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου φόγου ἢ ἱκαίνου οἰχῆσθαι φερομένην κατὰ φύσιν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσιν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἄπειρ ἂν οὔτοι, καὶ ἴσασθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἢ δ' ὅς, ὡ Σάκρατες, ἀνάγκη. D
Καὶ μὴν, ἢν δ' ἐγὼ, οὐκ ἔγω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἴν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ κείθοντες οὔτοι οἱ παιδεύται τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ

τοῦ] sm. Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰχῆσθαι] οὐκ οἰχ. iidem et Bas. b. οὐκ ante οἰχῆσθαι „ex quodam vet.“ afferri monuit etiam Steph. p. 22. eamque particulam ita tantum locum habere posse statuit, si loco suo pellatur ea, quae est ante κατακλυσθεῖσαν. „nam duas quidem negationes apud Graecos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro, verum has non diversis eodem tamen pertinentibus verbis iungerentur, sed uni eidemque οἰχῆσθαι. neque enim οὐ quae est ante participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso iungitur, sed cum οἰχῆσθαι: quanvis non scribatur, οὐκ, sed οὐ.“ cuius adnotationis extrema pars mihi parum digna Stephano videtur.

φερομένην κατὰ φύσιν] κ. φ. Ven. B. κ. φύσιν φ. Vind. E.

ἢ] οἱ Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb. pr.

φέρῃ] φέροι Ven. B. Vind. E. In Ald. punctum, in reliquis fere editionibus signum interrogandi appositum est, cuius loco ob sequentium nexum artiosem cum Ast. pr. sec. comma feci. Nam quod verbi φήσιν aliud atque verbi οἰχῆσθαι subiectum est, non obstat, quo minus verba ipsa pariter ad οἶσι referenda et non aliter distinguenda sint, quam si legeretur: οὐκ οἶσι τὴν παιδείαν αὐτῷ οἰχῆσθαι, καὶ αὐτὸν

φήσιν. Quid quod ne commate quidem dirimenda forent, nisi interiectum esset ἢ ἂν οὗτος φέρῃ. Nam illud αὐτὸν non per ellipsin omissum, sed ex superioribus repetendum est, quasi οὐκ οἶσι αὐτὸν τῆς παιδείας ἐπιλήσεισθαι vel ἐκπείσεισθαι praecessisset. Simili modo subiectam mutatur Phaedon. p. 64. E: Οὐκοῦν ὄλωσ δοκεῖ σοι, ἔφη, ἢ τοῦ τοιοῦτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθόσον δύναται ἀφροσύνη αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετραφθαι; Ἐμοιγε. in quibus verbum δύναται sequentia ἀφροσύνη et τετραφθαι ad τὸν τοιοῦτον potius, quam ad eius πραγματείας pertinere docet.

ἐπιτηδεύσειν] ἐπιτηδεύειν Ald. Bas. ab. In Vind. F. σ int. vers. a m. pr. positum.

οὔτοι.] οὔτοι; Steph.

τοιοῦτον;] τοιοῦτον. Ald. Bas. ab.

προστιθέασι] τιθέασι Flor. T. D Praepositio ad eos spectat, quibus necessitas admonetur. Perperam Stallbaumius in sec. comma, quo Stephanus non inepte post προστιθέασι erat usus, post λόγῳ posuit alterumque post μὴ κείθοντες addidit et haec verba sic interpretatus est: quam ipso facto orationi adiungunt, non utentes persuasione, prudentes isti magistri atque sophistas. quasi οὐ κείθοντες esset.

ἢ] ἢ Lob.

οἴσθαι, δεῖ τὸν μὴ παιθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι
καὶ θανάτοις κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἴφη, σφόδρα. Τίνα
οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἶμι ἢ κοίλους ἰδιωτικὸς λόγους
E ἐναντία τοῦτοις τείνοντας κρατήσῃν; Οἴμαι μὲν οὐδένα,
ἢ δ' ὄς. Οὐ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν
πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίνεσθαι οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν
μὴ γένηται ἄλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τού-
των παιδαίαν πεκαυμένον, ἀνδραπέριον, ὃ ἑταίρε·
θαῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρωῶμεν λόγου· εὐ
γὰρ χρὴ εἰδέναι, δεῖκαρ ἂν σωθῆ τε καὶ γένηται οἶον
493 δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ

τὸν] τὸ Par. A. Vat. H. Flor.
ACV. quod non omnino ineptum,
sed multo deterius est.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
Τίνα] τίς iudem et Flor. R.
κοίλους] quae alios Fic.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. ab.
E τείνοντας] τείνοντα Par. K.
sec. Bekk. κείθοντας Lob. Vind.
B. Vat. M.

κρατήσῃν] κρατῆσαι Vind. K.
Vat. H. Flor. ACTV.

Οἴμαι μὲν οὐδένα] Nullius cer-
te orationem Fic. Fortasse οὐ-
δένας legit.

ἦν δ' ἐγὼ] em. Lob. Vind. B.
Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par.
DK. Flor. U.

γίνεσθαι οὔτε γέγονεν] γέγο-
νεν οὔτε γίνεσθαι Mon. B. Flor.
U. (neque enim) fuit unquam nec
est Fic.

οὐδὲ] οὐδ' Vind. BE. Conf.
Vol. I. p. 206, s.

πεκαυμένον] καικαυδ. Vind.
E.

ἐξαιρωῶμεν] excipiamus Fic.
ἐξαιρῶ Vind. E. (Ven. B. Flor.
CT.) Ald. Bas. ab. Steph. ἐξαι-
ρῶ Ast. sec. quemadmodum vul-
gatam corrigendam esse ostende-
rat Heindorfius ad Theaet. §. 51.
ἐξαιρούμεν Vind. F. Par. DK. Ang.
B. Flor. R. Ven. C. sec. Ast.
ἐξαιρούμεν Mon. B. Flor. U.
ἐξαιρούμεν Par. A. Lob. Vat.
BHM. Vind. B. Flor. AV. Ven.
C. sec. Bekk. quod servatum in
pr. Astius in tertia ed. et Stall-

baumius praecante Bekkerō pro-
perispomenen fecerunt. Cf. Rück-
ertus ad Symp. p. 24. quem
iam Vol. I. p. 240, a. in eadem
re citavi.

λόγους] λόγους Lob. Ald. Bas.
ab. „in praeced. edit. male λέ-
γον. unde male quidam interpre-
tantur cum Erasmo, Divinum ex-
cipio sermonem.“ Steph. in m.

σωθῆ τε] σωθῆτε Ald. Bas. ab.
te om. Flor. T.

δεῖ] δὴ Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

αὐτὸ] αὐτὸς Vind. F. Ang. B. 493

κακῶς] κακῶν Ald. Bas. a.

οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως] οὐδὲ μοι
ἀλλ' εἰς Vind. E.

ἑαστος] ἑαστον Ang. B.
Steph. Ast. sec. In Mon. B. s
cum litura, sed a m. pr. exara-
tum est. „In praeced. edit. scrip-
tum est ἑαστος, quum tamen
sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At
Fic. quum deberet ἑαστον mu-
tare in ἑαστος [immo ἑαστος
in ἑαστον] maluit, retinendo
ἑαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν
facere παιδεύει et καλεῖ. vertit
enim, Quisque eorum qui priva-
tim accepta mercede homines eru-
diant, quos quidem sophistas et
aemulos artium appellant, nihil
aliud decendum putat, quam mul-
torum sententias, in quibus con-
sentiunt, quoties congregantur:
atque hanc sapientiam vocat. Ge-
nuina tamen lectio est ἑαστος
cum illis infinitivis, quia pen-

σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἔλλας, ἔφη, δοκεῖ. Ἐπι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τούτοις καὶ τὸδε δεξάτω. Τὸ κοῖον; Ἐκαστος τῶν μισθαρνούμενων ἰδιωτῶν, οὗς δὴ οὗτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτίχρους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν, ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσι, ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφόμενου τὰς ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάχθαι, ὅση τε προσελθεῖν χρὴ καὶ ὅση B ἀφασθαι αὐτοῦ, καὶ ὅποτε χαλεπώτατον ἢ κραιώτατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἐκάστοτε

deut haec a verbo δεξάτω. Steph. p. 22. Qui si paullo minus festinasset, neque nominativum non ferendum, neque Ficinum non alio in errore versatum statuisset. Nam δεξάτω σοι ἕκαστος παιδεύειν nullam reprehensionem habet; Ficinus autem procul dubio ita legebat: ἕκαστος τῶν μισθαρνούμενων ἰδιωτῶν, οὗς δὴ σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτίχρους, ἡγοῦνται μὴ ἄλλα παιδεύειν etc. et ἡγοῦνται pro ολοῦνται δεῖν accipiebat.

οὗς] οὗς τε Vind. F. In Flor. A. δε super οὗς δὴ scriptum est.

ταῦτα] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

δόγματα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Vat. B.

εἰ] ἢ Vind. F. a m. pr.

κατεμάχθαι] κατελάμβανεν Flor. T.

B ὅση τε] ὅποι τε Vind. E.

αὐτοῦ] αὐ. Lob.

χαλεπώτατον] χαλεπώτατα Par. K.

κραιώτατον] κραιώτατα idem. κραιότερον Vind. B. et, sup. τ super ερ, Vat. M. (πρῶ. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.)

τίνων] Mon. B. extremum ἢ int. vers. a m. s. habet.

ἐφ' οἷς ἐκάστοτε] Ita Vind. E. δε ἐφ' ἐκάστοις Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius. ἐφ' οἷς ἕκαστος reliqui codices

editionesque praeter Astii secundam, in qua δε ἐφ' οἷς ἐκάστοις ex coniectura scriptum est. „Vertit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς, quod ad verberum ἀπολοῦσθαι seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέλλεσθαι mutari debere. ut sit hic loci huius sensus, Et voces quas quum effert unumquodque illorum animalium (quamvis singulari antea usus fuerit) solet demulceri. Id est, quas quum effert, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ δε ἕκαστος ἐφ' ἐκάστοις εἰσθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) que referre possimus. Verum ita ille, Voces item quas in singulari quisque solet exprimere. quum tamen haec praecesserint, Veluti si quis vasti cuiusdam animalis bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quæve ratione adire hoc deceat, qua attrahere: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus causis tale fiat. Quodsi extaret in quopiam exemplari haec lectio, καὶ φωνὰς δε ἐφ' ἐκάστοις ἕκαστον εἰσθε φθέγγεσθαι, minime reiiciendam censerem.“ Steph. ann. p. 22. sq.

ἔλωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἷας αὐ ἄλλου φθεγγομένου
 ἡμεροῦται τε καὶ ἀγχιαινεῖ, καταμαθῶν δὲ ταῦτα πάντα
 ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειε καὶ
 ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποικο, μη-
 δὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπι-
 θυμιῶν, ὅτι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δι-
 C καιον ἢ ἄδικον, ὀνομάξοι δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ
 μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκείνο, ἀγαθὰ

Nisi sequentia οἷας αὐ ἄλλου φθεγγομένου nostrum φθέγγεσθαι ad ipsum animal referri iuberent, ἐφ' οἷς ἕκαστος retineri et pro ἐπὶ τούτοις ἂ ἕκαστος accipi atque ita explicari posset, ut animal ad ea, quae quisque ademptum pronuntiare soleat, et ipsum voces quasdam emittere dicatur. Ac nescio an non aliter Ficinus haec intelligi voluerit et voces exprimere ea significatione dixerit, qua ab optimis quibusque et a Caesare Gall. L. I. c. 32. §. 3. dictum est. Verum et sequentia obstant, et ipsum ἔλωθε multo magis animali, quam ademptibus convenire apparet. Quum igitur vulgata et codicum plurimorum lectio ferri non posse videretur, quam minime ab ea discedendum et secundum librum haud contentanendum ἕκαστος τε ἕκαστος scribendum, Monacensem vero emendationem quamvis speciosam precal habendam putavi. οἷς, ut initio huius libri οἷ, pro οἷοις positam, et sensus loci hic est: atque etiam voces animalis cognoscet, quibus occasionibus eas quoties offerantur mittere soleat. Quod qui novit, ex verbis colligere potest, quid animali acciderit et quo modo affectum sit, idque etiam utilius nutricio isti videri debet, quam ex occasione colligere posse, quas voces animal missurum sit, qui sensus Monacensis lectionis est.

οἷας] οἷας Mon. B. Par. DK. Vat. HM. Flor. U. cum editis ante Bekkerum, quod aequè probabile erat.

ἡμεροῦται τε καὶ ἀγχιαινεῖ] irritatur vel placatur Fic. Stephanus annot. p. 23. particulam καὶ (immo utramque, τε καὶ,) in ἡ mutandam vel pro ea accipiendam statuit, quorum neutrum verum. τε καὶ est vel — vel.

καταμαθῶν δὲ] Nescio, cur Matthiae gramm. p. 1247. de repetita post parentheses particula δὲ agens hunc locum conferri inserit, nisi forte optativos, qui sequuntur, non ab illo εἰ ante θρέμματος, quod cum indicativo κατεμάθων constructum videret, sed a verbis οἷον περ ἂν pendere statuens haec omnia (εἰ θρέμματος — ἀγχιαινεῖ) parenthesis loco habuit. Sed illud ἂν non esse ad καλέσειε referendum subiecti defectus arguit, quam οἷον περ ἂν τις, εἰ καταμάθοι dicendum fuisset, eodemque modo, quo in καὶν εἰ et ὡσανεὶ, ad omissum εἴη pertinet vel nulli verbo adiunctum per se fere (etwa) significat. Optativus autem in sequentibus plane legitimus, indicativus in praecedentibus ideo positus videtur, quod neminem sanum illi rei cognoscendae operam dare simul significaret. Eum vero, qui daret, sapientiam hanc vocare magis iam credibile erat.

ταῦτα πάντα] singula Fic. πάντα om. Ven. B. a m. pr.

ξυνουσίᾳ] συν. Vind. F.
 καλέσειε] καλέσειεν idem.

ἐπὶ διδασκαλίαν] ἐπιδιδ. Vind. E. ἐπὶ διδασκαλία Par. K. sec. Bip.

καλῶν, οἷς δὲ ἀχθοῖτο, κακὰ, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχει λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ κακὰ, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον 473 διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἐωρακῶς εἶη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὢν, πρὸς Διὸς, οὐκ ἄτοκος ἂν σοὶ δοκεῖ εἶναι παιδευτής; Ἐμοίγ', ἔφη. Ἡ οὖν τι τοίτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυ- D νιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενομημένοι σοφίαν ἡγού-

C ὀνομάζει δὲ] ὀνομάζει δὲ Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. (nisi forte Bekkerus Venetum perperam pro Vindobonensi, quem omisit, significavit.) ὀνομάζει τὸ Ang. B. Flor. R. ὀνομάζεται, e corr. ὀνομάζει τὸ, Vind. F.

πάντα ταῦτα] *singula* Fic. ταῦτα πάντα Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallb. πάντα haud dubie gravius h. l. quam ταῦτα, contra ac paullo ante, ubi ταῦτα merito in omnibus codicibus priorem locum tenuit, qui hic alteri recte in Par. A. Mon. B. Ven. C. Par. D. Flor. U. editisque reliquis assignatur. Sensus enim non is, quem Matthiae p. 1168. et Stallbaumius statuunt, quem alibi dictio ὀνομάζειν τι ἐπὶ τινι habet, sed hic videtur: omnibus his nominibus secundum magni animalis opinionones uteretur, ita ut eis utens totus penderet ab istis opinionibus; quemadmodum ἐπὶ τινι εἶναι et similia dicuntur.

χαίροι] χαίρει Lob. Vind. F. Ven. C. Par. K. Vat. HM. Flor. ACRT. In Vind. B. χαίροι cum corr. in o scriptum est.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνα Flor. AC. et, commate anteposito, Vind. E.

ἀγαθὰ] ἀγαθὸν Vat. B. Vind. F. et, sup. α, Lob.

ἔχει] ἔχει Vind. F. Flor. RT. τἀναγκαῖα] τἀναγκαῖα Ald. καλοῖ] καλοῖη Vind. B. καλεῖ Vind. F. Vat. M. Flor. RT. et, sup. οἷ, Par. K.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.

ἄλλῳ] *aliis* Fic.

δυνατὸς] δυνατὸν Bas. b.

δεῖξαι.] δεῖξαι. Astius. Matthiae gramm. p. 1017. etiam minore cum interpunctione haec legere videtur.

ὢν] ὄν Vind. F.

δοκεῖ] Ita Par. A. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Bekkerus et in pr. Stallb. δοκῆ reliqui codices Bekkeri, Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. δοκοῖη Ast. sec. probante Matthiae l. c. δοκοῖ Vind. E. Ast. tert. Stallb. sec. videbitur Fic. Cf. L. III. p. 422. B: εἰς πύκτης ὡς οἶόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος θοοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίῳ δὲ καὶ πύκταιν οὐκ ἂν δοκεῖ σοὶ ὀφείδως μάχεσθαι; quo loco item δοκῆ in parte codicum et in editionibus antiquis legitur, neque Stallbaumius ἂν ad infinitivum pertinere non vidit, quod nostro; cuius prorsus eadem ratio est, negat.

Ἐμοίγ'] ἔμοιγε Lob. Vind. B.

Ἡ] ἠ Vind. EF.

ὄν] om. Fic.

τι] τί Vind. E. om. Vind. F.

τούτου] τοῦτο, a m. s. τούτω, Vind. F.

ὁ] ὁ Vind. E. Idem in Vind. F. ante lituram fuisse videtur.

ὅτι Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. Vat. B. Ven. C.

ὁ τὸ Mon. B. Flor. U. et a m.

s. Vat. B. ὅστις margo Par. D.

σοφίαν] σοφίας Mon. B. D

μενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ, εἰάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ κολήσιν ἢ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ κόλει διακονίαν, κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς κολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἢ Διομήδεα λογομένην ἀνάγκη ποιῶν αὐτῶ ταῦτα, ἂ ἂν οὗτοι ἐπαινώσιν· ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ

εἴτ' ἐν μ.] εἴτ' ἐμ. Mon. B.

δὴ] δὲ Vind. E.

ὅτι μὲν γὰρ] patet enim quod Fic. supplens quod scriptorem omisisse putaret. Etiam Stallbaumius ellipsin statuit verborum δῆλον seu φανερόν ἐστι, eamque comparat illi, quae post εἰ μὲν usitata est. Sed Diomedeam, qualis in proverbis sit, necessitatem illi iniungi manifestum dicere Socrates vix poterat ita, ut hoc manifestum supplendum relinqueret, neque exemplum talis ellipsis a Stallbaumio aut ab aliquo eorum, quos citavit, allatum est. Itaque constructione potius excidisse scriptorem, et quum ὅτι μὲν γὰρ, εἰάν τις τούτοις ὁμιλῇ, ταῦτα ποιῇ, οὐ θαυμαστόν, ἀλλὰ καὶ πάντο ἀναγκαῖόν ἐστι vel simile in animo habuisset, ad necessitatis significationem augendam posteriora conformasse et particulae ὅτι initio positae oblitum esse dixerim.

ὁμιλῇ] ὁμιλοῖ ante corr. Vind. F.

ἢ] om. Ald. Bas. a.

τινα ἄλλην] ἄλλην τιὰ Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. minus bene. τις praeponi solet, ubi incerti notio, ἄλλος, ubi diversi praevalet. Sic paullo ante p. 492. B. ἢ τινα ἄλλον κοινὸν κλήθους ζῴλογον. 496. C: ἢ γὰρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἐμπροσθεν γέγονε. et saepe alibi; ideoque sit, ut, quoties particula comparans ἢ sequitur, fere ἄλλος τις, certe multo frequentius hoc, quam τις ἄλλος dictum inveniatur. Cf. Phaedr. p. 245. E. 258. A. 268. D. Contra semel in

eodem dialogo p. 273. A. — Ficinus τινα ἄλλην δημιουργίαν alterius artis opus interpretatus tunc neglexit.

κόλει] κόλιος Bas. b. Idem in Flor. T. super vulgato adscriptum et a Stephano in m. ut melius notatum est. („Malum κόλιος, ut in uno vet.“) Cf. Bernhardt synt. p. 93.

αὐτοῦ] Ita Bekkerus unum Ven. B. antestatus, de reliquis et de vulgata scriptura tacens. Etiam Mon. B. αὐτοῦ, Vind. B. punctum pro spiritu super α positum, reliqui mei cum Ald. Bas. ab Steph. Ast. Stallb. αὐτοῦ habent, quod Ficino quoque placuit, qui exhibeatque vulgo iudicandi operis auctoritatem ultra necessaria scripsit. αὐτοῦ Astius et Stallbaumius ad praegressa κολήσιν, δημιουργίαν et διακονίαν referentes et verba πέρα τῶν ἀναγκαίων sequentibus iungentes necessitatis significationem ultra modum et inaudito loquendi genere augent, contra illius, qui sese multitudini probari staret, abiectioem non satis notant. Quamvis enim parum digne faciat qui multitudinis iudicio opera sua subficiat idque ratum habeat, quod illi de eis iudicaverint, et quamvis credibile sit eiusmodi artificem nihil facere, quod populo minus placere suspicetur, dici tamen nequit nullo modo fieri posse, quin ea faciat, quae illi placeant, quia inter faciendum oblivisci decretorum multitudinis et ingenii sui impetu ferri ad alia et meliora potest. Sed qui semetipsum et totam potestati

καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πάμποτε του ἤμουδας αὐ-
τῶν λόγον διδόντος οὐ καταγίλαστον; Οἶμαι δὲ γ', ἢ
δ' ὄς, οὐδ' ἀκούσομαι. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐνούσης E
ἐκείνο ἀναμνήσθητι· αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ
καλὰ, ἢ αὐτὸ τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἐσθ'
ὅπως κληθὸς ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶσαι; Ἡμιστά γ', ἔφη. 494

eius tradiderit, eum quasi man-
cipium oportet in omnibus eius
sententiam sequi. Verum enim-
vero quodammodo omnes, qui
opera sua vel artis vel virtutis
spectari et publice existare vo-
lunt, populi iudicio se subicere
approbandique et reprobandi ar-
bitrium ei permittere coguntur:
ipsi probare vulgi approbationem
non coguntur; et si quis tamen
huius quoque rei necessitatem
sibi imponit, is *πέρα τῶν ἀναγ-
καίων κυρίως αὐτοῦ ποιῶν τοὺς
πολλοὺς* dici potest. Itaque cum
Bekkerō et αὐτοῦ scribendum et
comma, quod Ald. Bas. ab. et
Astius post πολλοὺς, Stephanus
et in sec. Stallbaumius ibidem et
post ἀναγκαίων posuerunt, priori
loco delendum putavi.

Διομήδεια] Ita Lob. Vind.
BEF. et a m. s. Men. B. item
Ald. Bas. ab. *Διομηδία* Men. B.
a m. pr. Steph. et recentiores,
tacito analogiam vulgarem secuti,
quam huc non pertinere docet
Aristophanis versus Eccles. 1029:
Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦσι; B.
Διομηδία γα. Itaque ad ἡδὲ-
κασα et reliqua, quas Passovius
in tabula prosodica II. ff. recen-
suit, hec adnumerandum, cete-
rum quod scholiastes Aristophanis
de Thracum rege Dionede com-
mentus est, illius loci gratia
fictam et magis probabile id vi-
detur, quod in scholio ad nostrum
locum de Tydel filio narratur.

λεγμένη] 2. ἢ Lob. Vind. B.
Vat. M. 2. ἢ Vat. B. 2. ἢ Ven.
C. 2. ἢ Ven. B. In Vind. F. post
λεγμένη et post ἀνάγκη litura
est.

ποιῶν] *ποιῶν* Vind. F. cum
litura in fine.

ταῦτα] πάντα (Ven. B.) editi
ante Bekkerum.

ὄς] εἰ Lob. Vind. B. εἰ Vat.
M.

δὲ καὶ] καὶ om. Vind. F. Flor.
R. et Astil pr. et sec. ed. type-
thetæ negligentia. Bekkerus, qui
δὲ καὶ cum reliquis edidit, in
comm. crit. δὲ καὶ pro δὲ in Vat.
HM. legi tradens, nisi erravit,
ὡς δὲ καὶ καὶ in utroque inve-
nerat.

ἀγαθὰ καὶ καλὰ] καλὰ καὶ ἀγ.
Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ang.
B.

τοῦ] om. Par. K.

δὲ γ'] δὲ γε Vind. BEF.

Ταῦτα τοίνυν πάντα] πάντα E
τοίνυν ταῦτα Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἐκείνο] et illud Fic.

ἀναμνήσθητι] ἀναμνήσθητι,
Steph. Ast. pr. sec. Priores nul-
lam, posteriores plenam inter-
punctionem habent.

καλὰ] om. Ven. B. a m. pr.
καλὰ. Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτό τι] αὐτόθι Steph. Ast.
pr. tac. Bip.

καὶ] καὶ ἀλλὰ Ang. B. Flor.
RT. quamquam hi utrum habeant
καὶ, an emittant, Stallbaumius
ambiguum reliquit.

ἕκαστα] ἕκαστα. Ald. ἕκαστα,
Bas. ab. Steph.

ἢ] om. Vind. F.
γ'] γε Lob. Vind. B.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, κληῖθος ἀδύνατον εἶναι. Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκουσιν αὐτῷ ἐπιθυμοῦσι. Ἀἴθλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὀργῆς σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὡστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείναν πρὸς τέλος ἔλθειν; ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

B ἀμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρεία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐθύς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἐστὶ ἐν ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυχῇ προσφερῆς τῇ

Φιλόσοφον] φιλοσόφῳ Vind. E. Verba φιλόσοφον μὲν οὖν, ἣν δ' ἐγώ, κληῖθος ἀδύνατον γενέσθαι sine auctoris nomine posuit Clemens Al. Strom. L. V. p. 655, 11. Bekkerus et Stallb. haec et proxime sequentia Socratem interrogantem faciant, illa vero καὶ ὑπὸ τούτων etc. quorum tamen ratio eadem, non item. Mihi propter μὲν haec omnia affirmatiōni propria videntur. Ceterum post εἶναι etiam Lob. interrogatiōnis notam habet.

ἄρα ἀνάγκη] ἀν. ἄρα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ψέγεσθαι] ψεύδεσθαι Par. K. sc. Bekk.

ὑπ' αὐτῶν] ὑπ' αὐτοῦ Bas. b. ad eo (sc. vulgo) Fic. Cf. Bernhardt synt. p. 288.

Ἀνάγκη.] καὶ ἀνάγκη Vind. F.

αὐτῷ] αὐτό Vind. F. a m. pr. αὐτοῦ Flor. AC.

ἐπιθυμοῦσι.] ἐπιθυμοῦσιν. Bekkerus. Ficinus hanc Socratis φήσιν ita contraxit: Et a quibusque populo placere volentibus.

B ἀνδρεία] ἀνδρεία Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallbaum. ut p. 491. B.

ταύτης] ταύτη Vind. E.

φύσεως.] φύσεως; Ald. Bas. ab.

ἐν πᾶσιν] apud omnes Fic. Petius inter omnes sc. aequales. Recte vero hoc masculinum esse statuit Ficinus, quod circumposita εὐθύς et ὁ τοιοῦτος arguunt, quorum prius etiam incantis aetatis significationem continet, ut propterea opus non sit Geerii coniectura diatr. in politices Plat. principia p. 58. παῖσιν pro πᾶσιν requirentis, quod Astius in sec. edidit, in tertia, ut Stallbaumius, probabile sibi videri ostendit, addita tamen altera coniectura εὐθύς ἐκ παιδός. Neque vero ambiguitas ob sequens ἐν ἅπασιν vulgato adversaria, immo minor, quam in Geerii lectione est, si πᾶσιν masculinum esse certum est. Similiter πᾶσιν et ἅπασιν ad diversas res spectare videntur Leg. L. III. p. 723. C: τὸ μὲν τοι μεγάλων περί λεγομένων νόμων καὶ σμικρῶν εἰ ὁμοίως προοιμιάζεσθαι προστάττοιμεν, οὐκ ἀν ὁρθῶς λέγοιμεν. οὐδὲ γὰρ ἔσματος οὐδὲ λόγον παντός δεῖ τὸ τοιοῦτον δοῦν, καίτοι πέφυκε γέ εἶναι πᾶσιν, ἀλλ' οὐ ζητήσιον ἅπασιν. sc. προοιμίας.

ὁ τοιοῦτος — ἅπασιν] om. Vind. B. Vat. M.

πρῶτος] post ἐστὶ Par. K. Antiatt. Bekk. an. pag. 111, 16: πρῶτους· τοὺς ἀρίστους. Ἰλάτων Πολιτεία; Ἡρόδοτος πρῶτος.

ψυχῇ; Τι δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἷς τε οικεῖοι καὶ οἱ πολῖται. Πῶς δ' οὐ; Ἐποικισονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προ- C καταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλῆ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τι οὖν οἶμι, ἣν δ' ἐγὼ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσεις, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πόλεως ὄν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τις καὶ γενναῖος καὶ ἔτι εὐειδής καὶ μέγας; ἄρ' οὐ πληρωθήσεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων

ἐν ἄκαιον] Haec verba Mon. B. punctis ab antecedentibus et a sequentibus distincta quasi Adimanti exhibet; cui rationi ad ambiguitatem, de qua supra dixi, evitandam excogitatae proxime sequentia repugnant.

φνη] φνη προσφνη cum linea sub altero Mon. B.

προσφερῆς] προσφέρεις Vind. F. προσμερῆς Vind. E. Vat. H. Flor. C. προσφερῆς Vind. B. Flor. AUV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. „Legitur etiam προσφερῆς τῇ ψυχῇ: quam lectionem alteri praefero.“ Steph. annot. pag. 23. Utrum Ficinus legerit, ambiguum est: si corpus natura nactus sit animo conforme. Masculinum Stephanus non sine causa praeferebat, quia longius ab interpolationis specie remotum est, elegantiusque verbum φνη ad prius subiectum, quam ad novum (σῶμα) idque genitivo αὐτοῦ aegre carens refertur.

ἐπειδὴν πρεσβύτερος γίγνηται] cum adoleveris Fic. Pro γίγνηται Par. DK. Mon. B. Flor. U. editique praeter Bekk. omnes γένηται habent, quod Stallbaumio unice verum videtur, quia sententia haec sit: *quum aetate magis provectus fuerit. Eam tamen sententiam nihil obstabat quo mi-*

nus ita declararet Socrates: *quum primum provecioris aetatis esse incipiat. ἐπειδὴν etiam alibi cum praesente poni constat; eius vere temporis, quo quis πρεσβύτερος dici possit, initium incertum est; denique illorum intererat tali iuvene primo quoque tempore uti. Simili fere modo πρεσβύτερος γυγνόμενοι L. II. p. 378. D. dicuntur.*

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

πολίται.] πολῖται. Lob. Vind. E. πολῖται; Ald. Bas. ab.

ἄρα] δὲ ἄρα Ven. B. Vind. E. C Vat. H. Flor. ACRTV.

δύναμιν] virtutem atque potentiam Fic.

γοῦν] om. Fic.

οἶμι] post ἣν δ' ἐγὼ Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

ἣν] om. Ven. C.

ποιήσεις.] ποιήσεις. Ald. ποιήσεις; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέγας;] μέγας. Ald. Bas. ab. ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

πληρωθήσεσθαι] πληρωθήσεται Ven. B.

ἐλπίδος,] ἐλπίδος; Ald. Bas. ab. Steph.

Ἑλλήνων — βαρβάρων] β. — ἔ. Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἰκανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαι-
ρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ
νοῦ ἐμπικλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὲ οὕτω δια-
τιθεμένων ἂν τις ἤρῃμα προσελθὼν τάλῃθῃ λέγῃ, ὅτι
νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται δὲ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ
δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἄρ' εὐπετὲς οἶμι εἶναι
εἰσακοῦσαι διὰ τοσοῦτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἢ δ'
δς. Ἐὰν δ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, διὰ τὸ εὐπεφυκέναι καὶ
E τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἰς αἰσθάνηται τὲ πῃ καὶ κάμ-

ἰκανὸν ἔσεσθαι] ἰ. εἶναι Vind.
B. Vat. M. sufficere Fic.

πράττειν,] Ita Ald. πράττειν.
Bas. ab. πράττειν; Steph. et re-
centiores. Sed ἐξαιρεῖν cum πλη-
ρωθῆσεσθαι potius, quam cum
ἔσεσθαι aut πράττειν constru-
endum esse satis per se liquet.

D ἐξαιρεῖν] ἐξαιρεῖν Vind. F.
ἐξαιρεῖν Vind. E. Vat. H. Ang.
B. Flor. ACRTV. quemadmodum
Stephano annot. p. 23. scriben-
dum videbatur. Cf. Vol. I. p. 52,
b. et Bernhardy synt. p. 371.

αὐτὸν] αὐ. Vind. EF. ἑαυτὸν
Mon. B.

σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος
κενοῦ] φρ. κα. καὶ σγ. Lob. Vind.
B. Vat. BM. Similes dictiones
concessit Wytttenbachius ad Plut.
I. pag. 70. Cf. Ruhkenius ad
Tim. p. 245.

ἄνευ νοῦ] Prinstererius Pro-
sopogr. Plat. p. 105. Stålbaumio
referente haec verba ex glosse-
mate orta suspicatur, cui suspi-
cioni ansam praebere potuit The-
mistius, qui or. XXI. p. 251. B.
hunc locum imitatus ista omisit:
καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐξουσίᾳ ὑψη-
λὸν ἐξαιρεῖν αὐτὸν, φρονημα-
τισμοῦ ἐμπικλάμενον. Sed quae
sequuntur, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν
αὐτῷ, ea genuína esse docent,
eademque Damascius apud Sai-
dam in Εὐπειθίος, quem locum
Wytttenbachius indicavit, legisse
videtur: κενοῦ φρονήματος ἄνευ
νοῦ ἐμπικλάμενον. Ceterum Pe-
tavius ad locum Themistii hunc
nostrum citans nescio quo auctore

ita scribit: καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψη-
λὸν ἐξαιρεῖν αὐτὸν σχήματος κε-
νοῦ, ἄνευ νοῦ, ἐμπικλάμενον.
et φρονήματος pro σχήματος scri-
bendum censet.

μάλ'] μάλα Vind. E.

δη] μὴ Lob. Vind. B. Vat. M.
om. Fic.

διατιθεμένων] Ita Lob. sed su-
perscriptis e super τι et εἰ super
δε. Praesens istarum rerum, quae
animum adolescentis corrumpunt,
continuationem demonstrat.

ἤρῃμα] ἤρ. Mon. B. ante cert.
Ficinus hoc cum tribus sequenti-
bus ita declaravit: amice monent
dicens.

τάληθῃ] τάλῃθῃ Ald. Bas. ab.

ἔνεστιν] ἔστιν Flor. T. et a
m. pr. Ven. B.

τὸ δὲ] τόδε Vind. E. om. Vind.
F.

κτητὸν] τακτὸν Ald. Bas. a.

δουλεύσαντι τῇ κτήσει] δου-
λεύσαντα τῇ κτήσει Vind. F.

εἰσακοῦσαι] Pollux L. II. 82:
Πλάτων δὲ ξυγγήμοσι καὶ εἰσα-
κοῦσαι. Est audiendo quasi in-
troitus ad se recipere.

δεῖ] om. Vind. EF.

δ' οὖν] om. Vind. B. Vat. M.

ξυγγενὲς] συγγ. Mon. B. (Par.
DK. Flor. ACRTUV.) Ald. Bas.
ab. Steph. In Mon. B. commate
perperam a τῶν λόγων distingui-

πηται και ελεηται προς φιλοσοφίαν, τι ολόμωθα δρά-
σαι ενείκους τους ήγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν
χρηίαν ες και εταιρίαν; οὐ πάν μὲν ἔργον, πάν δ' ἔκος
λέγοντάς τε και κράττονας και περι αὐτόν, ὅπως ἂν
μὴ πεισθῆ, και περι τὸν κείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οὐός τ'
ἦ, και ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας και δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας κα-
θιστάνας; Πολλῆ, ἢ δ' ὄς, ἐνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως 495
ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνυ. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ'
ἔγω, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα και αὐτὰ τὰ τῆς

tur. Cf. L. III. p. 402. A: δ' οὐκ αὐθιγα.

εἰς αἰσθάνηται] οἷς αἰ. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. ἦ δ' αἰ. Lob. Vind. B. Vat. M. εἰσαίθε. Vind. F. αἰσθ. (omisso εἰς) Ang. B. διαισθάνηται Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, nesciens, quid isto εἰς faciendum sit. Scilicet τὸν οὕτω διατιθέμενον ex superioribus in mente habens non videbat hic non iam eundem, sed unum aliquem ex eodem numero designari eumque ἔνα dici, quia de pluribus idem praedicari non posse videretur.

E τῆ] ex Par. A. Ven. C. a Bekkero additum et a Stallbaumio in sec. receptum est, quod utique illorum librorum auctoritati tribui debet. Reliqui eo carent.

ἔλεηται — δράσειν] ἤλεηται — δράσειν Vind. F.

ἀπολλύναι] ἀπολλύναι idem. Ficius hoc cum sex sequentibus perperam monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrumpi interpretatus ideoque a Stephano p. 23. notatus est.

εταιρίαν] εταιρίαν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. M. Cf. Vol. I. p. 137, a. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. comma appositum habent.

οὐ] και Bas. b. Idem Stephanus p. 23. „in uno vet. exemplari“ legi ostendens vulgatas postponit, ex tamen scryata infi-

nitivum διατελέσειν vel οὐ κατέσειθαι in fine periodi post καθεστάντας desiderat, quia δράσειν haud apte repeteretur. Contra Astius in comm. participia, quae sequuntur, ad ολόμωθα refert et infinitivorum loco posita statuit, quasi οἶμαι ες λέγοντα idem significare possit, quod οἶμαι ες λέγειν, atque, ut possit, hic non futuri potius, quam praesentis temporis participia ponenda fuissent. Mihi haec participia gerundiorum vim habere et appositionis mode ad verba τὶ δράσειν referenda videntur: quemadmodum illos transcurros putas? non omnia tentando etc.?

δ' ἔκος λέγοντας] δὲ προσλέγοντας Ven. C. Par. DK. δὲ ῥῆμα προσλέγοντας Mon. B. et a m. s. Flor. U. δ' ἔπη λέγοντας Vat. B. In margine Par. D. λόγον scriptum est.

αὐτόν] αὐτῶν Vind. F.

ἀγῶνας] ἀγῶνα Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

φιλοσοφήσει] φιλοσοφήση Vind. 495 F. Mon. B.

Οὐ] Καὶ Bas. b.

Ὁρᾷς] ἄρα Par. A. Vind. E. ἄρα Flor. AC.

οὖν] οὐ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic.

ἦν] int. vera. a m. s. Vind. F. ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. E.

Vat. H. Flor. T. Cf. p. 491. B. ὡς — ἔστιν] οὐ. Vind. F.

και, αὐτὰ] οὐ. Fic.

φιλοσόφου φύσεως μέρος, όταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἷτια τρόπον τινα τοῦ ἐκπέσειν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γὰρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὴ, εἶπον, ὦ θαυμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ δια-
B φθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τὰγαθὰ, οἱ ἂν ταύτη τύχῃσι φυέντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἢ
C δ' ὅς. Οὔτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα

κακῇ] post τροφῇ Mon. B. Flor. U.

γένηται] Huic in Vind. F. int. vers. a m. s. γε praescriptum.

αἷτια] αἷτια Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk.

τρόπον] τρόπον Ald. Bas. a. τρόπος Bas. b.

ἐπιτηδεύματος,] ἐπιτηδεύματος; Steph. Bekk. Stallb.

πλοῦτοί] πλοῦτε Vind. F.

παρασκευή] παρασκευή Ald. Bas. a.

Οὐ] οὐ Mon. B. Ald. Bas. ab. γὰρ,] γὰρ; Vind. E. γὰρ; Vind. B.

δὴ] om. Fic.

διαφθορὰ] φθορὰ Mon. B.

τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη] talis ac tanta Fic. τε om. Par. K.

B ἄριστον] ἄριστον ante corr. Vind. F.

ἐπιτήδευμα,] Perperam Stephanus p. 23. comma delendum censet, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Verba εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα ad ὄλεθρος et διαφθορὰ referenda esse quum ipsorum collocatio ostendit, tum praepositionis εἰς usus et significatio docet.

ὀλίγης] om. Flor. T.

καὶ ἄλλως] admodum Fic.

φαμέν] diximus idem.

καὶ τοὺς ἰδιώτας] om. Par.

DK. Mon. B. Flor. U. καὶ τοὺς ἰδρωτάς Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.

οἱ τὰγαθὰ] οἱ τὰγ. Vat. B. Ven. B. Par. D. οἱ τ' ἀγαθὰ Ald. Bas. ab. οἱ τὰγ. Stephanus, quocum Bekkerus Ang. B. Vat. HM. et Mon. B. consentire tradit; sed in Mon. οἱ τὰ ἀγαθὰ legitur, et οἱ mei omnes habent.

οἱ ἂν] οἶον Vind. F. οἱ ἂν Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. unde Stephanus in m. coniecit οἱ vel ἢ ἂν τύχῃσι, ταύτη, qua mutatione opus non esse Astius docuit, recte sensum vulgatae hunc declarans: *ei qui forte huc (ad bonum et virtutem) feruntur.* Minus recte Schleiermacherus; neque Ficinus haec satis intellexisse videtur, verba καὶ οἱ τὰγαθὰ usque ad φυέντες ita interpretatus: *atque item qui sunt et privatis et civitatibus bonorum ingentium auctores.*

φύσις] φύσιν Ang. B.

μὲν] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

προσῆκει] οὐ πρ. Lob. Vind. C

B. Vat. M. quod verum putat Stallbaumius: „etenim vix ex antecedentibus τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα commode hic repetieris.“ Sane verba τοῦ ἐκπέσειν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος longius remota

προσήμει, ἔρημον καὶ ἀτελεῖ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοὶ
 τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ ὥσπερ
 ὄρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐκπεισθέντες ἀνάξιοι ἤσχυ-
 νάν τε καὶ ὀνειδῆ περιήψαν, οἷα καὶ σὺ φῆς ὀνειδίξαι
 τοὺς ὀνειδίξοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός,
 οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοι εἰσι. Καὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη, τὰ γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ' ἦν δ' ἐγὼ,
 λεγόμενα καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν
 χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ
 προσχημάτων μεστὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰρημῶν εἰς τὰ
 ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν
 ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἳ ἂν κομψότατοι ὄν-
 τες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνιον. ὅμως γὰρ δὴ

sunt, sed nihil obstat, quo mi-
 nus ex proxime sequentibus philo-
 sophia huc referatur. Neque appa-
 ret, cur μάλιστα σὺ dicere ma-
 luerit, quam ἤκιστα. Ficinus
 Οὔτοι usque ad αὐτοὶ τε sic
 convertit: Cum plerique ad phi-
 losophandum natura idonei ab hoc
 studio detorqueantur, philosophiam-
 que imperfectam et desolatam de-
 stitunt.

λείποντες] λειπόντες Ven. C.
 λικόντες (Par. DK.) Ald. Bas. a.
 Steph. Ast. pr. sec.

ἀληθῆ] ἀλιθῆ Ald.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E. Flor.
 ACV.

ἐκπεισθέντες] ἐκπεισιόντες
 Vind. B.

φῆς] φῆς Vind. F. commemor-
 tabas Fic.

οἱ μὲν] οἱ μὲν οὖν Vind. F.

κακῶν] καλῶν Vind. E.

εἰσί.] εἰσί. Bekkerus.

ταῦτα] τοιαῦτα Vind. E. In
 Vind. F. cum sex sequentibus ob
 homoeoteleuton excidit.

γ'] γε Vind. E. Flor. ACRTV.

γὰρ ἄλλοι] γὰρ οἱ ἄλλοι Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. profecto alii
 plerique Fic. γὰρ αὐ' ἄλλοι Mon.
 B. Flor. U. Bekkerus et Stall-
 baunius.

προσχημάτων] Timaeus lex.
 p. 221: πρόσχημα· προκάλυμμα
 τοῦ ἠθοῦς, ἢ πρόφρασις. quorum

neutrum ad nostrum locum qua-
 drat, posterius ad Hipp. mai.
 p. 286. A. hand ineptum videtur.
 Hic vero idem est, quod καλλώ-
 κισμα, quo nomine declaratur a
 Thoma Mag. p. 758. Cf. Vol. I.
 p. 135, b.

εἰρημῶν] εἰρημῶν Par. K. D

ἄσμενοι] In Ald. Bas. ab. com-
 ma post ἄσμενοι, non ante id
 positum.

καὶ οὗτοι] om. Fic.

τὴν] om. Vind. B. Vat. H.
 Flor. V.

οἳ αὖ] οἳ αὖ Par. D. Ald. Bas.
 ab. oia cum litura Vind. F.

τυγχάνωσι] τυγχάνουσι Vind.
 F. περιτυγχάνωσι Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

τὸ αὐτῶν] αὐτὸ Par. DK. τὸ
 αὐτὸ Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ven. C. τὸ αὐτῶν Vind. EF. Ald.
 Bas. ab. non vitiose.

τέχνιον] Ita Par. K. sec. Bip.
 Lob. Vind. BEF. Mon. B. τέχνιον

editi. Bekkerus et Stallbaumius
 de codicibus tacent. Cf. Batt-
 mannus gramm. II. pag. 384. qui
 τέχνιον unius loci Diphili apud
 Athen. L. II. p. 55. D. scriptura
 vulgata satis tutam habere non
 debebat. Nunc et ibi τέχνιον
 scribendum videtur, uti scripsit
 Dindorfius, qui de codicibus et
 vetustis editionibus pariter atque
 Schweighaeuserus τέχνιον exhi-

πρός γὰρ τὰς ἄλλας τέχνας καίτερο οὕτω πρακτούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λαίπεται, οὐδὲ ἐπιέμενοι πολλοὶ ἀτσλεις μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τε-

bens tacet, et Saeton. Ner. c. 40. τὸ τέχνιον πᾶσα γαῖα τρέφει pro vulgato τεχνίον restituendum. Ceterum quod autε τέχνιον in Mon. B. Flor. U. interpolatum est ἀεὶ, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, non magis h. l. mihi genuinum videtur, quam L. II. p. 860. A. aut III. 397. B. ubi iidem ex eisdem id scriptori obtuserunt.

πρός γὰρ] πρὸς τὰ Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a.

μεγαλοπρεπέστερον] μεγελοπ. Ald.

ἐπιέμενοι] ἐπίεμενοι Ald. Bas. ab.

δὲ] in Vind. F. deletam.

τὰ] δὲ Vind. F.

δημοσεγγιών] τῶν δ. Lob. Vind. E. Vat. M. δημοσεγγῶν Vat. B.

Ε συγκεκλασμένοι] συγκεκλεισμένοι Vat. H. Flor. ACV. συγκεκλειμένοι Vind. E. ξυγκεκλασμένοι Par. A. Bekkerus; quem sequi non dubitasset, si vel uans reliquorum codicum accederet, quo minus scribae potius, quam familiae deberi hoc ξ videretur.

ἀποτεθρωμμένοι] ἀποτεθρωσμένοι Mon. B. ἀποτεθρανμένοι Stephanus in m. ut variam lectionem habet. Idem in Flor. U. exstare videtur, quamquam Stallbaumius eam lectionem in utraque editione cum Bas. b. communicat, quae ἀποτεθρανμένοι habet, ut videri possit hoc potius, quam ἀποτεθρανσα. scribere et in Flor. U. Bas. b. repertum siglificare voluisse. Sed quoniam ipse Basileensem posteriore non magis, quam priorem aut Aldinam Stephanianamve oculis suis perlustravit, sed Astium in earum lectionibus referendis secutus est, Astius autem h. l. Basileensem b. „ἀποτεθρανμένοι (ἀποτεθρανόμενοι?)“ exhibere scripsit (etiam Bipontini ἀποτεθραν-

μένοι ex illa editione attulerunt) Stallbaumio rem incertam ita definire placuit, ut ἀποτεθρανόμενοι, quod ex Flor. U. enotatum videret, etiam in Bas. b. legi decerneret. Sed ea, ut dixi, ἀποτεθρανόμενοι habet, et in Lob. super antepenultima vulgatae an scriptam est. Utrumque ex interpretatione vulgatae originem ducere videtur. Magis anceps iudicium est de alia lectione, ἀποτεθρανόμενοι, quam Stallbaumius in pr. ed. marginem Flor. A. in sec. marginem Flor. U. exhibere dicit, quamque Timaeus in suo codice inventam bis in lexico posuit, p. 44: ἀποτεθρανόμενοι· ἀπηγησόμενοι. εἰρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεθρῶων, ἀπερ εἰσὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια φυντά, et p. 248: τὰς φυχὰς ἀποτεθρανόμενοι· ἀντὶ τοῦ ἀπηγησόμενοι καὶ ἄγωνα. Ad priora Rahakenius: „Cum Timaeo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS.“ (Bekkeri anecd. p. 437, 3: ἀποτεθρανόμενος· ἀπηγησόμενος. εἰρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶων, ἀπερ εἰσὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια φυντά. — θρῶων Bekkerus de Rahakenii coniectura scripsit pro τεθρῶων, quod in codice est.) „At Suidas et ex eo Apostolius Proverb. p. 40. legunt ἀποτεθρωμμένοι et τεθρῶων, Apostolius etiam λάζανα pro φυντά. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit scholiastes Platonis: ἀποτεθρωμμένοι· ἀπηγησόμενοι. εἰρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρῶων, ἃ εἰσι βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγονος.“ Mihi non fit verisimile auctorem huius scholii ἀποτεθρωμμένοι legisse, neque insolentia verbi ἀποθρῶουσθαι, aut adiuncto συγκεκλασμένοι, aut denique Philonis loco τεθρωμμένων καὶ κατεσγῶτος καὶ ἀτσλίστου

χνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὄσπερ τὰ σώματα λελεῖβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη;

βίον componentis tantum effici puto, quantum Ruhakenius, qui Timaeum monstro lectionis decipi se passum miratur. Quod autem Hemsterhusio interpretationem et procurationem monstri tentanti atque ἀποθροῦσθαι ut ἀπορνεῦσθαι, ἀκολιθοῦσθαι, ἀποθροῦσθαι cum dici statuenti, qui in iuncos quasi et insensilios omnis boni naturam mutetur, contra ἀποτεθρυμμένην ψυχὴν pro τεθρυμμένην non magis, quam defractus mores pro fractos ferenti Ruhakenius obiecit, ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι non minus dicere licuisse, quam ἀποθραύεσθαι pro θραύεσθαι, et si tamen displiceat, levissima mutatione legi posse ἀποτεθρυμμένοι, attriti, confecti, id quo iure egregie disputatum contra Hemsterhusium dixerit Stallbaumius, non assequor, quum et praepositionis, qua ille maxime offendebatur, vis ab eo neglecta et vulgatae patrocinio deserte etiam nova lectio proposita sit. Quid quod ne Toupium quidem satis refellere Ruhakenius videtur, cuius interpretationem lectionis ἀποτεθρυμμένοι emend. in Suid. T. III. p. 191. (p. 467. ed. Lips.) exhibitam: qui animas habent demissas et in terram more iunci palustris declinatam propterea prorsus alienam pronuntiat, quoniam rei naturae repugnet: iuncum enim tam rectam stare, ut ne ventorum quidem vi sternatur. Verum hoc, neque Toupio in cognitum; sed is de capite iunci in terram prono cogitabat atque inde metaphoram ductam statuebat. Parum sane probabiliter; sed eam ob causas, quod capitis inclinatio in iunco minime insignis nec talis est, ut ideo animum demissum habens in iuncum mutatus dici possit. Atque omnia θρόον, quamvis ἔγονον et ἄ-

γριον, quum neque humi serpat, neque rigoris aut asperitatis quicquam in se habeat, non facile verbo ad humilem aut insensilem animum notandum idoneo, quale hic requiritur; originem dare potuit. Praeterea valde mirum, quod, si Plato illos ἀποτεθρυμμένους dixerat, nemo eorum, qui verbis Platonis saepe et multum utuntur, ut Themistius et reliqui, hoc item usurpavit. Contra ἀποτεθρυμμένοι τὰς ψυχὰς propria verbi θρύπτειν et praepositionis significatione servata dici possunt ii, quorum animis quasi arboribus cacumina defracta et vires ad emittendum necessariae debilitatae sunt; idque alteri, συγκεκλασμένοι, multo magis convenire liquet. Has igitur ob causas ἀποτεθρυμμένοι servandum putavi. Idem Astie, qui in pr. ed. Timaei lectionem receperat, in sec. et tert. placuit; sed quod in comm. ait ἀπὸ in compositione significare rei perfectionem vel confectionem, ideoque ἀποτεθρυμμένους esse prorsus seu penitus fractos seu confractos, quemadmodum Ficinus interpretatus sit, non animadvertit ad ea verba, quae primitivam praepositionis significationem admittant, translata illam adhiberi non posse, θρύπτειν autem h. l. non ita dici, ut Latini frangere metaphorice dicebant (quo sensu Stephanus in thesauro Tom. I. p. 1594. A. hunc locum respiciens ἀποτεθρυμμένον fractum deliciis, luru corruptum, mollem redditum et imbecillum, velut fractas delicis vires habentem interpretatur) quod ab epifibis et βαναυσίσις prorsus alienum est. — Ficino utrum συγκεκλασμένοι an ἀποτεθρυμμένοι confracti visi sint, non constat: habet depresso atque confracti.

τὰς] τῆς Mon. B.

Και μάλα, ἔφη. Δουκίς οὖν τι, ἣν δ' ἐγὼ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκίως φαλακροῦ καὶ μικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ
 496 δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς 474

βανασιᾶς] βανασιᾶς Vind. B. τυγχάνουσι] τυγχάνοντες Mon. B. Flor. U.
 ἦ] ἦ Lob.
 οὐκ ἀνάγκη] οὐκ ἀνάγκη Vind. E.

οὐ] om. Fic.
 Φαλακροῦ καὶ μικροῦ] παρνο caluque idem. φαλ. καὶ μικροῦ καὶ μικροῦ Vind. E. Hunc locum respexit Themistius ab Ast. laudatus or. V. p. 64. C: τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκίως, τοὺς ἐπιτιθεμένους τῇ δεσποίῃ ὄφρα νευθίση, οὐκ ἐποίησε Πλάτων δημοσιογῶν ἀνθρωπίνης μακαριότητος. et or. XXI. p. 246. D: τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, πρὸς Διὸς, ἢ (id delendum videtur) ὁ χαλκίως ἐκείνος, ὁ φαλακρὸς καὶ μικρὸς, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθήμενος, μέλλων ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίῃ;

ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου] om. Vind. B. Vat. M. Pro βαλανείῳ Vind. E. ante corr. βαλανείῳ habebat.

νεουργὸν] Timaeus lex. p. 185: νεωστὶ εἰργασμένου. Eandem glossam Photius (Pors. p. 295, 21.) et Suidas a Ruhnkenio citati exhibent.

ἱμάτιον] ἱμάτιον Ald.
 παρεσκευασμένου] παρεσκευασμένου Bas. a.

μέλλοντος γαμεῖν] (qui) in matrimonium sibi coniungat Fic.

496 διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. differre existimo Fic.

Ποῖ' ἅττα] ποῖ' ἅττα Vind. E. ποῖ' ἅττα nulla interpunctione

praecedente Ald. Ποῖ' ἅττα Bas. ab. ποῖ' ἅττα Lob. Vind. B. ποῖ' ἅττα Vind. F.

οὐ] om. Vat. H. Fic.
 τοιούτους;] τοιούτους Ald. Bas. ab.

δέ] δαλ Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

αὐτῇ] αὐτοὶ Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Ald. Bas. ab. et cum litura Vind. F. αὐτοῖς Vind. E.

μῆ] om. Vind. E. Flor. ACT.
 κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ποῖ' ἅττα] ut supra Lob. Vind. BEF. Bas. ab.

διανοήματά] Pollux L. II 228: καὶ διανοήσεις, ὡς Πλάτων. καὶ διανοήματα. Cf. pag. 504. E. Tim. p. 71. B.

ἄρ'] ἄρ' Vind. EF.
 οὐχ ὡς] οὕτως Vind. F.
 οὐδὲν] οὐδὲ Vat. H. Flor. ACV.

οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθι-

νῆς ἐχόμενον] οὐδὲ φρ. ἄξιον ὡς ἀλ. ἐχ. Ven. C. οὐδὲ φρ. ἀλ. ὡς ἄξιον ἐχ. Vind. F. Flor. R. οὐδὲ φρ. ἀλ. ἄξιον ἐχ. Ang. B. nihil dignum, nihil prudentiae verae conueniens Fic. Ficini auctoritate

Stephanus in m. coniecit οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον, quibus Astius in pr. ed. locum in contextu concessit.

Idem in sec. et tert. veterem lectionem restituit, sed ἄξιον in sec. ut insititium uncis inclusit, quod Stallbaumius imitatus est, in tert. suspectum sibi videri sub contextu demonstravit. Quam vera sententia pariter digna vera

ἀναξίλους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ κλησιάζοντες ὁμιλῶσι
μὴ κατ' ἀξίαν, κοί' ἅττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματα τε
καὶ δόξας; ἀρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήμοντα ἀκούσαι
σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον
ἀληθινῆς ἐχόμενον; Πανταλῶς μὲν οὖν, ἔφη. Πάνσμι-
κρον δὴ τι, ἔφη ἐγὼ, ὧ' Ἀδείμαντι, λείπεται τῶν
κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφία, ἣ που ὑπὸ φωνῆς B
καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορία

intelligentia atque ei coniectura dici possit, quidni utroque nomine simul appellatam a scriptore statuamus? praesertim quum coniuncta illi esse nequeat, nisi ea digna est. Itaque ἀξίον appositionis modo ad ἐχόμενον referendum, ut τέλος ad λειλεγμένον Polit. p. 280. E: ἀλλ' οὐκ ἔστι ποῦ τέλος, ὃ καί, τοῦτο λειλεγμένον. πολὺν ἀδ γινόμενον Leg. L. I. pag. 633. B: τὸ περὶ τὰς κατεργασίας τῶν ἀληθόνων πολὺν παρ' ἡμῶν γινόμενον. et similia haud rara, eademque brevitate Latine dicere liceat nihil, quod vera dignum intelligentia nitatur.

Πάνσμικρον] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. πᾶν σμικρὸν Lob. Par. K. Vind. F. πάν σμικρὸν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Formam a Bekkero receptam bis ut Platonicam commemorat Polux L. III. 163. et L. VI. 163. Eadem vulgata est Leg. L. X. p. 903. C. et Theaet. pag. 174. E. pro πάν σμικρὰ ὀπτιμὶ codices πάνσμικρον exhibent, quod Bekkerus merito praetulit.

ἔφη ἐγὼ] ἔφη ἦν δ' ἐγὼ Par. A. Vat. H. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. E. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Illud non inusitatum, (cf. p. 507. A. L. I. p. 337. E. 341. D. III. 399. A. 413. A. III. 425. E. 426. B. 427. E. 428. D. 439. C.) sed tamen aliquanto rarius, quam hoc, citius in hoc corrumpi a librariis, quam effingi ex eo potuit.

λείπεται] om. Ven. B. a m. pr.

κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ἣ που] ἣ που cum circumflexo B super ἣ Lob. ἣ κοῦ Vind. F. ἣ που Ald. Steph. Ast.

ὑπὸ φωνῆς] ὑποφωνῆς Vind. E.

καταληφθὲν] καταλειφθὲν Vind. EF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius in sec. et Stallbaumius in pr. ed. qui otium ad philosophiam (exilio) nanciscuntur Fic. In sec. Stallbaumius καταληφθὲν restituit et secundum C. Fr. Hermannum interpretatur ab exilio deprehensus seu quibus exsilium accidit, quo sensu συμφορὰ dicatur aliquem καταλαβεῖν. Cui interpretationi non solum ὑπὸ φωνῆς, pro quo φωνῆη ponendum erat, sed etiam hoc obstat, quod huiusce modi viro exsilium minime calamitosum, sed opportunum potius et faustum videri debet. Equidem καταλαμβάνειν eadem significatione, qua paullo post κατέχειν dictum accipio et per exsilium retentos intelligo, qui, si in civitate mansissent, haud dubie philosophiam deseruissent, et oxymorum hoc arbitror simile illi, quod p. 485. E. notavi. Ceterum καταλειφθὲν, quod etiam Heusdio placuisse Geerius de polit. Plat. p. 68. refert, non damno, modo ne ὑπὸ cum illo in ἀπό μετetur, qua mutatione facta ex fuga superstitēs dicerentur, quum ii, quibus exsilium retinendae philosophiae causam attulerit, ὑπὸ

τῶν διαφθερόντων κατὰ φύσιν μῖσκον ἐκ' αὐτῆς, ἣ ἐν
 μικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ ψυῆ καὶ ἀτιμάσασα τὰ
 τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δέ κού τι καὶ ἀπ' ἄλλης
 τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυνὲς ἐκ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη
 δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου Θεάγουρ χαλινὸς οἷος
 κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρ-
 C αεινάσται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἣ δὲ τοῦ σώ-
 ματος νοσοτροφία ἀπειργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν

φυγῆς καταλειφθῆναι sc. τῆ
 φιλοσοφίᾳ dici potuisse videan-
 tur.

γενναῖον] Primum v Mon. B.
 int. vers. a m. s. habet.

ἀπορία τῶν διαφθερόντων]
 philosophiæ adversis occupationi-
 bus liberi Fic. — διαφερόντων
 cum & super s Vat. B.

κατὰ φύσιν] καταφύσιν Vind.
 E.

μικρᾷ] μικρᾷ idem.
 ψυχῆ] ψυχῆ Vind. EF.
 ὑπερίδῃ] ὑπερίδοι Lob.

κού τι] τι κού Ang. B. Vind.
 F. Flor. R.

ἀπ' ἄλλης] ἀλλῆς Vind. F.

τέχνης] τέχ. μεταλαβούσα Ang.
 B.

ἀτιμάσαν] ἀτιμάσασα Par. DK.
 Vind. F. Flor. U. Idem in Mon.
 B. scriptum, sed punctis notatum
 fuit, quibus a m. s. deletis ulti-
 mae syllabae linea subiecta et in
 m. littera v posita est. Ficinus
 haec a βραχὺν inde sic convertit:
 sc multo magis contemptis reli-
 quarum artium opificiis. quo duce
 Stephanus p. 23. τὰ ante ἀπ'
 ἄλλης inserendum et ante εὐφυνὲς
 hypostigmen ponendam, vel etiam
 καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως
 ἀτιμάσαν εὐφυνὲς, legendum pu-
 tat. Frustra. Obiectum partici-
 pii ἀτιμάσαν nullo negotio e ver-
 bis ἀπ' ἄλλης τέχνης petendum.

ἂν ἔλθοι] Ante Astii sec. ἀ-
 νέλθοι scribebatur, quod ille ex
 coniectura divisit, divisumque le-
 gitur in Ven. B. Mon. B. Ste-

phanus l. c. ἀνέλθῃ malebat, quod
 in Vind. B. Vat. M. exstat. Re-
 Bqui ἀνέλθοι habent.

ἐταίρον] ἔτερον Bas. ab.
 κατασχεῖν] κατάσχη Vind. F.
 παρεισεύασται] in eo statu
 fuerant Fic.

νοσοτροφία] Aethanus V. H. C
 L. III. c. 15: λέγει δὲ καὶ Πλά-
 των τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι'
 οὐδὲν ἄλλο, ἣ διὰ τὴν νοσοτρο-
 φίαν. εἰργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκίση
 τῶν πολιτικῶν συνήλασεν εἰς τὸν
 τῆς σφίρας ἔρωτα.

οὐκ ἄξιον] οὐδ' ἔ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. nunc non decet
 Fic.

οὐδενί] οὐδὲν Vind. F. CE
 Apol. p. 17. B: οὐτοί μὲν οὐν,
 ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἣ τι ἢ οὐδὲν
 ἀληθὲς εἰρήμασιν. in quibus ver-
 ba ἣ τι ἢ valgo omissa ex codi-
 cibus optimis, inter quos Lob.
 est, recipienda fuisse Bekkerus
 sero intellexit. Similiter iam He-
 rodotus L. III. c. 140: ἀναβέβη-
 κε δ' ἣ τις ἢ οὐδεις καὶ παρ' ἡ-
 μάς αὐτῶν. tum Xenophon et
 alii, quos Valckenarius significa-
 vit.

οἱ γενόμενοι καὶ γενοσάμενοι]
 Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind.
 F. Vat. B. Ven. C. Flor. RU.
 et cum tuo super ενό Lob. οἱ
 γενόμενοι Ang. B. οἱ γενοσάμενοι
 Ven. B. a m. pr. quicumque ge-
 stant Fic. οἱ γενοσάμενοι καὶ γε-
 νόμενοι reliqui codices (Mon. B.
 in prioris participii litteris eo
 correctas) et editi omnes, quasi
 inter paucos illos esse possint,

κατέχει. τὸ δ' ἡμίτερον οὐκ ἄξιον λέγειν; τὸ δαιμόσιον
σημαῖον· ἢ γὰρ πού τινα ἄλληλῃ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔπαροσθεν
γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γεν-
εσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ πῆμα, καὶ τῶν πολ-
λῶν αὐτὴν ἰκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδαὶς οὐ-
δὲν ἔγινε ὡς ἔπος αἰεὶν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει,
οὐδ' ἔστι ξύμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῷ δε- D
καίῳ βοήθειαν σώζουσ' ἄν, ἀλλ' ὄσπερ εἰς θηρία ἔν-

qui non experiantur signum divi-
num, quod tamen eis contigit, a
quibus proinde discerni debuerunt
ἢ, qui experiantur; aut, si γενό-
μενοι eodem pertineat, quo γεν-
εσάμενοι, et mi dulcedinem sus-
citatemque experientes significet,
num inter eos, qui quum maxime
vel identidem experiantur, et qui
aliquo tempore experti sunt, tan-
tum discrimen intercedit, ut prae-
sens vel crebra experientia simul
cum praeterita tribuenda eis fue-
rit? Nonne satis est vel semel
illud gustasse? Itaque γενόμενος
praetuli: horum paucorum in nu-
merum relati, seu quibus contigit
inter eos referri et partem eorum
fieri. Sic Leg. L. VI. p. 754. D:
οἱ δὲ δὴ γενόμενοι τῶν ἐστὰ καὶ
πράκοντα. et supra L. II. p. 360.
A: τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Ne-
que sine causa sic petius, quam
οὗτοι δὴ οἱ ὀλίγοι, γενεσάμενοι
scriptum est. Scilicet non per se,
sed divino numine tales facti et
illorum in numero constituti sunt.
αὐτὴν ἰκανῶς] om. Fic.

τὰ] om. Par. K.
πράττει] πράττει Lob. Vind.
BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor.
ACTV.

ἔστι] ἔτι Vind. F. ante corr.
ξύμμαχος] socius aliquis et ad-
iutor Fic.

μεθ' ὅτου] μεθ' ὅτου Vind. BF.

D τὴν τῷ δαίμονι βοήθειαν] Pro
τὴν βοήθειαν (βοήθειαν Ald.)
Mon. B. Par. DK. Flor. U. τὴ
βοήθεια, pro τῷ δαίμονι autem
omnes, ut videtur, codices cum
editis τῶν δαίμωνι exhibent, uno

Vind. F. exceptis, qui τῷ δαίμονι
a m. pr. scriptum et τ a m. sec.
int. vers. utriusque additum habet.
Ocius libri satis vetusti et boni
auctoritatem secutus sum, quia
earum significationum, quas vul-
gata habere potest, nulla apta,
ea vere, quae apta est, vulgatae
non certe inesse videtur. Nam
ἢ τῶν δαίμωνι βοήθεια auxilium
est vel a iustis vel rebus in iustis
(cf. Xen. Mem. II. 6, 25: τοῖς
φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν) vel
contra iustos seu iusta (cf. Plat.
Gorg. p. 509. C: βοήθειαν δευ-
τέρων τῆν τοῦ δευτέρου κακοῦ
καὶ τρίτην τῆν τοῦ τρίτου) la-
tam vel ferendum; iustus vel ho-
minibus vel rebus ferendum ne-
scio an Platoni quidem semper
ἢ τοῖς δαίμονι βοήθεια dicatur.
Sic Gorg. p. 522. D: ἀπὸ τῆν γὰρ
τις βοήθεια δευτέρῳ κολλήσις ἢ
μὲν εὐμολόγηται κραττοση εἶναι.
Theat. p. 168. C: τῷ δαίμονι
σον εἰς βοήθειαν. Alcib. I. p. 116.
A: τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς
φίλοις βοήθειαν. Omnino Pla-
tonem hanc dativi structuram fre-
quenter usurpasse ad p. 493. D.
observatum est; neque ea, quae
Matthiae gramm. p. 681. comme-
moravit, τὰ τῶν θεῶν θύματα,
ἢ τοῦ θεοῦ λατρεία et similia
cum hac dictione comparari pos-
sunt, quum substantiva illa non
actionem, sed rem vel statum,
et genitivi non obiectum, sed
possessorem vel originem signifi-
cent. Ceterum facillime —ος in
—ων mutari ad p. 487. C. no-
mū.

σώζουσ' ὡς τ' Vind. E. Ald.

θρωπος ἐμπεσῶν οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὦν εἰς πᾶσιν ἀγροῖς ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνηῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελεῆς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβῶν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ κράττων, ὅλον ἐν χειμῶνι κονιοροῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους κατακιμκλαμένους
 E ἀνομίας ἀγαπᾷ, εἰ πῆ αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσιῶν ἔργων τὸν τε ἐνθάδε βίον βιάσεται καὶ τὴν ἀκαλλογήν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰσῶς τε καὶ εὐ-

ἐμπεσῶν] ἐμπεσῶν Vind. E. εἰς] τοῖς Par. DK. et, ut videtur, Flor. T. quem Stallbaumius in pr. ἱκανὸς ὦν πᾶσιν cum Par. K. exhibere tradit.

προαπολόμενος] προαπολόμενος Vind. EF. Flor. AC. αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γένοιτο,] In editionibus ante Bekkerum plenius hic interpungitur, Bekkerus autem, quem Stallbaumius et Astius secuti sunt, commatū lineam abruptae constructionis indicem addidit. Sed numeri mutatio proximis tam est accommodata, ut omnia legitimo tanore procedere videantur.

λαβῶν] λαβόντες Flor. R. λαβόντες Ang. B. λαβῶν, sup. a m. s. ὄντες, Vind. F. Similiter in sequentibus ἔχοντες, κράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπᾶσιν et αὐτοὶ καθαρὸι Flor. R. ἔχοντες, κράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπᾶσιν cum a super penultima, αὐτοῖς et καταροῖς coniunctis utrisque lectionibus Ang. B. ὄντες super ultimis participiorum ἔχων et κράττων, ὄντες super ultima in ὑποστάς, (pro quo ὑποστάσεις in Flor. R. scriptam esse dicitur) ὄντες super ultima in ὁρῶν, πᾶσιν super ἀγαπᾷ, οἱ et οἱ super αὐτὸς et καθαρὸς Vind. F. a m. s. habet, et Ficinus quoque ubique pluralem loco singularis posuit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

ζάλης] Photius Pors. pag. 44. Lips. ζάλη· μεγάλη ἄελλα. ἀπὸ

τοῦ σφόδρα ἀλλεσθαι. καὶ ζάκλοντος ὁ σφόδρα πλοῦσιος. Πολιτεία· ὅλον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιοροῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτελίσσον ἀποστάς. Eadem fere Suidas habet in ζάλη, quae in ed. Basil. ita scripta sunt: Ζάλην· μεγάλην ἄελλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλλεσθαι. καὶ ζάκλοντος, ὁ σφόδρα πλοῦσιος. κλάτων πολιτεία. ὅλον ἐν χειμῶνι ἀπὸ κονιοροῦ, καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποστάς. Longius a nostris codicibus et a veritate discedit Thomastius or. VIII. p. 104. C. hunc locum ita laudans: ὡςπερ ἐν ζάλη κονιοροῦ, φησὶν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὁρῶντες τοὺς ἄλλους κατακιμκλαμένους ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔργων αὐτοὶ σπάντες ὑπὸ τειχίον τό γε μὴ τὰ αὐτὰ καθεῖν τοῖς πολλοῖς κέρδος ἡγήσονται. Longissime vero Maximus Tyr. diss. V. p. 34. Steph. (XXI. p. 416. Lips.) συνυποσταλεῖς, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τὸ τειχίον τοὺς ἄλλους ὁρῶ ζάλη καὶ ἀμηχανία κυκλωμένους. Ficinus haec ὅλον — φερομένου parum accurate interpretatus est: ac velut in procella, dum et turbo agitur et venti perflant et offunditur pulvere cocium. Ζάλη hic imbrem significat vento agitatam, μετὰ δμβροῦν πνοήν, ut est apud Hesychium, cuius prima explicatio, συστροφή ἀνέμων μεγάλων (μεγάλη ἄελλα Photii) ad alterum Platonis locum Tim. pag. 48. C.

μενῆς ἀκαλλάζεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὄς, οὐ τὰ ἐλάχιστα
 ἂν διαπραξάμενος ἀκαλλάττοιο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ 497
 μέγιστα, μὴ τυχῶν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ
 προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον ἀξήσεται καὶ μετὰ τῶν
 ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὄν
 ἔνεκα διαβολὴν εἴληψε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν
 δοκαῖ μετριῶς εἰρηθεῖναι, εἰ μὴ ἔσ' ἄλλο λέγεις τι σὺ.
 Ἀλλ' οὐδὲν, ἦ δ' ὄς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν
 προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν;
 Οὐδ' ἦντιναοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐκατιῶμαι, B

apposita est, quem post nostram
 laudant Suidas et Photius. χαλά-
 ζης, quod Astius in sec. pro ζά-
 λης h. l. scribendum coniciebat,
 merito in tert. ed. non iterum
 proposuit, neque ζάλη ita intelli-
 gendum est, quod Stallbaumius
 statuere videtur, qui Astio glos-
 sam lexicī Coislin. obiiicit: ζάλη·
 ἡ παραγῆ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ
 ζάλαξα.

ὑπὸ πνεύματος] ὑποπνεύμα-
 τος Vind. E.

ὑπὸ τείχιον] ὑποτειχίον idem.
 ὑπὸ τείχιον Vind. F. a m. pr.
 ὑπὸ τοίχιον Mon. B. Flor. U.
 intra parietes Fic.

ἀποστάς] Ita Par. A. Vind. F. et
 Basilus loco ab Astio comm. p. 544.
 relato. στάς Flor. V. ὑπόστας re-
 liqui cum edit. ante Bekkerum.
 tuti permanent Fic. Cf. Polit.
 p. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιω-
 πὴν ἀπέστη. Sympos. 175. B:
 ἐνίοτε ἀποστάς ὅποι ἂν τύχη,
 ἔστημεν. Vid. Schaeferus ad He-
 cubam Porsoni Lips. 1824. p. 61.
 sq. Eadem significatione Latini
 absistere dicunt. Sic Plautus alibi
 et Mil. II. 2, 46: *illuc eis vide,*
quemadmodum abstetit.

E τὸν τε ἐνθάδε βίον] om. Fic.
 βιώσεται] βιώσονται Flor. R.
 et, sup. ε, Ang. B. In Vind. F.
 on super ε a m. s. scriptum est.
 αὐτοῦ] αὐτῶν Flor. R. et,
 sup. αῶ, Ang. B. αὐτοῦ, sup. a
 m. s. ὦν, Vind. F.

Ἐλεύς] Vind. F. ω a m. sec.
 super ωs habet; item εἰς super
 ultima nominis εὐμενῆς.

ἀκαλλάζεται] ἀκαλλάζονται
 Flor. R. et, sup. ε, Ang. B.
 ἀκαλλάζεται, sup. on, Vind. F.
 ἂν] om. Lob. Vind. BE. Ven.
 B. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀκαλλάττοιο. Οὐδέ] ἀκαλ- 497
 λάττοιο. οὐδέ Ald. ἀκαλλάτ-
 τοιο, οὐδέ Bas. ab.

ἀξήσεται] προβαίει επικαθί-
 que Fic.

μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ] Ita
 Par. AK. see. Bekk. et corr. in
 μετὰ D. Vind. F. Mon. B. Ang.
 B. Flor. RU. et margo A. et a
 m. pr. Ven. C. τὰ τῶν ἰδίων τὰ
 κοινὰ Ald. Bas. ab. τὰ τῶν ἰδίων
 καὶ τὰ τῶν κοινῶν Lob. Vind.
 BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor.
 ACTV. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοι-
 νὰ Steph. Ast. pr. sec.

ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F.
 εἰρηθεῖναι,] εἰρηθεῖναι. Bas. ab.
 Bekk. εἰρηθεῖναι· Steph.

ἔτ'] ἐτι Lob. Vind. BE.
 τούτου] τούτω Vind. F.

αὐτῇ] αὐτοῖς Lob. Vind. BE.
 Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. phi-
 losophis Fic. αὐτῆς Ald. Bas. ab.
 quod Stephanum ex coniectura
 correxisset eius annotatio p. 23.
 docet, in qua dubitat, utrum
 αὐτῇ, an αὐτοῖς secundum Fici-
 num scribendum sit.

τίνα] τίνα Vind. F.
 τῶν] τῆς Par. K.
 πολιτειῶν;] πολιτειῶν. Ald.
 Steph.

ἦντιναοῦν] ἦντιν' οὖν Vind. B
 F. Ang. B. ἦστιν' οὖν Flor. R.
 ἀλλὰ — ἐκατηδεομαίτων C.] εκ-

μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατὰστασιν πόλεως φιλο-
σόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφασθαι τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι
αὐτήν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῆ ἄλλῃ σπειρόμενον
ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἵναί, οὕτω
καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὐτοῦ δύ-
ναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτει· εἰ δὲ λήφεται
C τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι,
τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ

corpse Stobaeus serm. XXXXI.
p. 259. om. Trinc.

τῶν] τὴν Par. K. Stob. ex-
cepto cod. A. secundum quem Gais-
fordius τῶν scripsit.

κατὰστασιν — διὸ] κατὰστα
διὸ, omissis mediis, Ang. B.

ὥσπερ] utque Fic. Et καὶ ante
ὥσπερ inserendum coniecit in m.
Stephanus. Contra Stallbaumius
haec appositionis modo addita
censet et colo a praecedentibus
distinguit, quae ratio alibi iniri
potest, huic loco propter maio-
rem sequentium ambitum, praeci-
pue vero propter illud μὲν post
νῦν, quod deinceps dicendis in-
tentum magis, quam antea dicto-
rum explicationem molientem ani-
mum praedit, non convenit. ὥσπερ
arte cum praecedentibus cohaeret,
minus arte οὕτω, sed ita, ut ae-
hoc quidem pleniorum interpun-
ctionem admittat. Refertur enim
ad ὥσπερ, non aliter ac si id
nullo cum superioribus nexu con-
iunctum, sed ipsius adverbii de-
monstrativi causa positum esset;
quae negligentia sermonem fami-
liarem haud dedecet et in his
dialogis frequentissima est.

γῆ] τῆ Vind. F.

ἐξίτηλον] ἐξίτηλον idem.

τὸ γένος] τὸ om. Vind. E.

ἴσχειν] ἴσχειν, omissa post δύ-
ναμιν particula ἀλλ', Stobaeus
(excepto cod. A. qui ἴσχειν et
ἀλλ' habet) et editi ante Bekke-
rum, qui de Ven. B. tacet, reli-
quos infatigantem et particulam

habere testatur. Accedunt his
Florentini meique omnes. Bipon-
tini ex Par. K. tantum ἴσχειν,
non etiam ἀλλ' enotaverunt. Fi-
cinius ἴσχειν legisse videtur: ita
et hoc genus, propria nunc amissa
virtute, in alienam speciem
permutatur. Neque Astius in tert.
ed. Bekkerum sequi voluit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. KF.

ἦθος] Ita Par. A. Ven. C.
Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A.
Reliqui codices cum editis εἶδος
habent, quod satis bonum et ad
γένος magis accommodatum videri
non nego. Sed tamen philosopha
iudoles, quamvis retinere vim ac
virtutem suam, nequeat, nunquam
ita mutari potest, ut in aliud ge-
nus aliamque naturam transcat,
non magis, quam ex semine pere-
grino indigenae plantae species
provenit. Itaque εἰς ἀλλότριον
εἶδος ἐκπίπτειν non proprie di-
cetur, sed metaphorice, in alieni
generis similitudinem abire; atque
id ipsam proprie dictam est εἰς
ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν, a sui
generis more desciscere et alie-
num induere. Ceterum Badaeus
comm. p. 745. ed. Basil. 1556.
hunc locum laudans nescio qua
auctoritate εἰς ἀλλότριον εἶδος
τῆς πολιτείας ἐκπίπτει scripsit,
quod prorsus ineptum est addita-
mentum.

ἐκπίπτειν] ἐκπίπτει Lob. Vind.
BE, Vat. BHM. Ven. BC. Flor.
ACTUV.

τότε] ποτε Stob. cod. A. C
μὲν] μὲν ex Par. K. Ast. pr.
sec.

ἄλλα ἀνθρώπινα, τὰ τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων. δῆλος δὴ οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς αὐτῆ ἢ πολιτεία. Οὐκ ἔγνωσ, ἔφη· σὺ γὰρ τοῦτο ἔμαλλον, ἀλλ' εἰ αὐτῆ, ἣν ἡμεῖς διαληλύθαμεν οἰκίζοντας τὴν πόλιν, ἢ ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἣν δ' ἐγὼ, αὐτῆ· τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐφήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεῖσοι τι αἰετνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν, **D** ὄντα καὶ σὺ, ὁ νομοθέτης, ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις.

εἶπὲς ὄντι] τῶντι Vind. E.

δὲ] *om.* idem.

καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν Vind. BF. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ast. sec.

δὴ οὖν] *autem* Fic.

μετὰ τοῦτο] μετατούτο Vind. BE.

ἐρήσει] Ita Par. A. Ven. C. et a m. pr. Vind. F. Reliqui mei (et Bekkeriani) cum editis ante Astium ἐρήση.

Οὐκ ἔγνωσ] οὐκ ἔγνω, addita a m. s. s, Mon. B. οὐκ ἔγνωσ Vind. E. Flor. ACT. οὐκ ἔγωγε, in m. ἄλλως· οὐκ ἔγνωσ, Flor. R. ἄλλοι οὐκ ἔγνωσ οὐκ ἔγωγ' Ang. B. In Vind. F. ἔγνωσ a m. s. in ἔγωγε mutatum est.

ἔμαλλον] ἔμαλλον Ald.

εἶ] ἢ Vind. B. Vat. M.

αὐτῆ] Ita Par. A. αὐτῆ Ven. C. αὐτῆ reliqui editionesque ante Bekkerum, quod multo est deterius. Et αὐτῆ in responsione est.

ἦν] ἦν Lob.

ἄλλα] ἄλλὰ Ald.

αὐτῆ — ἐνεῖσαι] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Pro αὐτῆ Vind. E. αὐτῆ habet.

αὐτὸ] *om.* Fic.

τότε] Videtur L. III. p. 423. E. respici.

δεῖσοι] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius in sec. ed. Ceteri δεῖσαι.

ἐνεῖσαι] ἐν εἶναι Par. A. Vind. F. Ang. B.

ἔχον τῆς] ἔχοντα τῆς Par. DK. Mon. B. ἔχον τῆς Vind. F. ante corr. ἔχοντες Vind. E. τῆς Vat. B.

ὄντα] ὄσπερ Vind. F. Ang. D. B.

ἐτίθεις] ἐτίθης Par. K. Bekkerus et in tert. Astius. Eandem formam optimo iure Bekkerus L. VII. p. 528. D. restituit et Gorg. p. 500. B. vulgati ἐτίθων loco secundum meliores codices, quibus Lob. Vind. G. et ἐτίθεις exhibentes Flor. FP. accedunt, ἐτίθην scripsit. Sed Menex. p. 286. B. συνετίθει non videtur cum συνετίθη, quod Par. EF. et a m. pr. Ven. B. habent, permutandum, multo vero minus ἐτίθει Leg. I. 630. E. et 631. A. contra omnes codices veteresque editiones corrigendum fuisse, quod Bekkeri exemplo fecit Stallbaumius, ἐτίθη sine nota in contextu ponens et tamen in Menexeno συνετίθει retinens. Eodem modo statuendum de ἠφείης Lys. p. 222. B. pro que Bekkerus ex coniectura scripsit ἠφίη, et de ἐφείης Lach. p. 183. E. cuius terminationem intactam reliquit, initium secundum Ven. B. Par. G. auxit et χειρηφείης edidit. Quod autem ad ἠφείης attinet, quod Euthyd. p. 298. A. unius Ang. C. auctoritate Bekkerus in ἠφίην mutavit, rationes a Buttmanne gramm. I. p. 542. ad vulgatam defendendam allatas probare non possum et vel sine cōpice ἠφίην scribi debuisse censeo.

Ἐβήθη γὰρ, ἔφη. Ἄλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι διηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾶστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ

E τῷ ὄντι χαλεπά. Ἄλλ' ὁμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρὰ δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἶση. σκοπεῖ δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τούναντιον, ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἄπτεσθαι. Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγὼ,

ἐδηλώθη] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Idem in Mon. B. ante correctionem erat.

καὶ χαλεπὴν] *post* αὐτοῦ Par. K.

ἀπόδειξιν,] ἀπόδειξιν. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ] *om.* Fic.

πάντως] Bekkerus πάντων requirit. Contra Stallbaumius πάντως hic similiter-cum superlative iunctum monet, ut διαφερόντως Tim. p. 23. C. et πάνν quibusdam Luciani locis. Non opus est exemplis, ut πάντως ῥᾶστον omnino et omnibus modis facillimum dici potuisse demonstratur. Quo enim alio modo dicerent? Neque illud metuendum, ne res, quae omnino facillima esse negatur, partim esse facillima affirmari videatur. Nam eadem moderatione οὐ πάντως ῥᾶστον dicebant, qua οὐ πάνν ῥᾶδιον.

δὴ] *om.* Vind. B.

τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά] Cf. scholiastes ad Cratyl. p. 384. A. qui in Civitate quoque hoc proverbio usum Platonem animadvertit. Usus est iam supra L. III. p. 436. C. — τῶντι — Vind. E.

E εἶπερ,] Comma Astius in sec. ponendum ostendit. Antea deerat.

τὸ] τῷ Vind. F. τῷ τὸ Ang. B.

διακωλύσει] κωλύσει Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip.

γ' ἐμὴν] γε μὴν Vind. F. Ald. Bas. ab.

εἶση] εἶσει Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

σκοπεῖ] σκόπη Vind. E.

δὲ] *age* Fic.

ἦ] οὐ Vind. E.

πόλιν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Vat. M. et fortasse a m. pr. B. Ven. C. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. *πάλη* Ven. B. Vat. H. (et a m. s. B.) Ald. Bas. ab. Steph. quod frustra tueri conatus est Grossmannus, theologus Lipsiensis, vir praestantissimus, epistolae ad Matthiaeum et Ramshornium Altenburgi III. Kal. Febr. MDCCCXXVII. datae p. 7.

ἄπτεσθαι] μὴ ἄπτ. Vind. B.

Νῦν μὲν] *Porro nunc* Fic.

οἱ] οἱ Bas. b. εἰ Ang. B. Flor. R. Vind. E. et a m. s. F.

καὶ] punctis notatum in Mon. B. *om.* Fic.

τὸ μεταξὺ] *τομεταξὺ* Lob. 498 Vind. E. et a m. s. B. Ald. Steph.

οἰκονομίας] *οικονομίας τε* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. ta-centibus de Par. K. Bip.

οἱ καὶ ἀπτόμενοι μαιράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παιδῶν τὸ με- 498
 ταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάζαντες αὐτοῦ
 τῷ χαλεπωτάτῳ ἀκαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιού-
 μενοι· λέγω δὲ χαλεπωτάτον τὸ περὶ τοὺς λόγους· ἐν
 δὲ τῷ ἔπειτα, ἴαν καὶ ἄλλων τοῦτο κραττόντων παρα-
 καλούμενοι ἐθέλωσιν ἀφροαταί γίνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦν-
 ται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ
 γῆρας ἐκτός δὴ τινῶν ὀλίγων ἀποσβέννυνται πολὺ μάλ-
 λον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου, ὅσον αὐθις οὐκ ἑξάκτον- B
 ται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τούναντιον· μαιράκια μὲν
 ὄντα καὶ παιδας μαιρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν
 μεταχειρίζεσθαι τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε
 καὶ ἀνδρούται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑψηροῖαν φιλο-

αὐτοῦ] ἀπὸ Par. K. In Ang. B. ὡ super οὐ positum.

χαλεπωτάτῳ] Hoc in textu per compendium scriptum in Mon. B. sed in m. adscripto χαλεπωτάτον explicatum est.

ἀκαλλάττονται] paulo post discedunt Fic. Respirare debet μαιράκια ὄντα.

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι] οἱ φιλοσοφώτατα ποι. Vind. E. etiam qui sapientiae apprime studiosi fore existimantur Fic. Pro ποιούμενοι Astius in sec. διοιόμενοι coniecit, cuius significacionem illud h. l. ut L. VII. p. 538. C. (τῶν ἄλλων ποιουμένων οικειῶν) et VIII. 573. B. (ἐπιθυμίας ποιουμένας χρηστὰς) habere videtur. Nam fieri φιλοσοφώτατοι, ut Stallbaumius interpretatur, dum philosophiae valedicunt, non amplius possunt. Cf. Passovii lexicon in ποιεῖν 3, b.

τοῦς] om. Mon. B.
 καὶ] om. Fic. Male Stephanus et Astius in pr. et sec. comma anteposuerunt. ἴαν καὶ ἐθέλωσιν coniungenda sunt.

γίνεσθαι] γίν. Vind. B.
 ἡγοῦνται] ἡγούμενοι Ven. B. Flor. V. Cornarius ecl. p. 100. ἡγοῦνται in ἀγαλονται vel ἀγροῦνται mutandum censebat, quas coniecturas Stephanus p. 23. iure improbat.

PLATONIS OP. II.

ἀποσβέννυνται] ἀποσβέννυνται Vind. F. Flor. R.

πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου] μᾶλλον πολὺ τοῦ Ἡρακλειτείου idem et Ang. B. πολλὴν etc. Ald. οὐκ] οὐχ Bas. a.

δὲ] ergo Fic. B

Πᾶν τούναντιον] om. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et Stallbaumius interpunctione sublata sequentibus haec iungunt, cui rationi μὲν adversatur. Ego pro puncto priorum cola cum Astio posui.

παιδας] καῖδες, sup. ac, Ven. B.

φιλοσοφίαν] σοφίαν. Vind. F. Ang. B.

τῶν τε σωμάτων] τῶν δὲ σ. Vind. F. Non aliter scriptum videtur in Flor. R. de quo Stallbaumius ita: τῶν δὲ σωμάτων] τε Flor. R.

ἀνδρούται] Ita omnes codices uno Ven. B. excepto, qui cum Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) ἀδρούται habet, quod a Bekkero servatum Astius quoque in tert. ed. et Stallbaumius servarunt. Quum haec omnia ad pueros spectent, corpora eorum adolescentia ἀνδρούσθαι dici posse videntur, h. e. virilia et virili robore praedita fieri. Neque propterea, quod alibi fere homines ipsi ἀνδρούμενοι, ἀνδρωθέντες,

N

σοφία κτωμένους· προεούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ἣ ἡ
 ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐπιήνης γυμνά-
 C σια· ὅταν δὲ λήγη μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρα-
 τειῶν ἑκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ
 μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ κέρεργον, τοὺς μέλλοντας
 εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ 475
 βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Ὡς
 ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη. λέγειν γε προθύμως, ὡς Σώ-
 κρατες· οἴμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκούοντων
 προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὀπωσιοῦν πισομέ-

ἠδωμένοι, ἔξανδρούμενοι etc. appellari solent, veluti Eurip. Herc. fur. 42. Phoen. 32. Suppl. 713. Aristoph. Eq. 1238. Herodot. I. 123. III. 10. 155. V. 92, 19. VI. 52, 9. Aristot. Eth. Nic. X. 9, 9. Zell. verbum a corporibus alienum pronuntiandum et contra codices agendum puto.

ἐν μάλα] om. Fic.

ὑπηρεσίαν] ὑπηρεσία Lob. Vind. BE. Vat. HM. ὑπηρεσίη Flor. AC.

φιλοσοφία] φιλοσοφίαν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Basilus M. T. II. pag. 182. C: τοσοῦτον ἀνθεκτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους. Et ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους formula hinc petita dicit Themistius or. XXI. p. 260. A.

ἐν ἣ] His Par. K. μάλιστα superscriptum habet.

τελειοῦσθαι] τελοῦσθαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRTUV. Bekkerus et Stallbaumius, quae forma usitatio Platoni sine codicum discrepantia L. V. p. 466. E. paucis non optimis dissentientibus Leg. L. II. p. 672. C. Symp. 192. A. paullo pluribus neque malis alteram exhibentibus (in his Mon. B. a Bekkero praetermisso) supra L. II. p. 377. B. legitur. Item τέλος et τελῶς in his dialogis multo frequentiora sunt. Conf.

Rückertus ad Symp. p. 180. Sed τέλειος infra L. VIII. p. 546. B. et Leg. V. 730. D. et τέλειον Phaedon. pag. 110. A. codicum omnia consensu firmantur, atque ipsam τελειοῦσθαι huius libri pag. 487. A. extra dubitationem positum videmus. Similiter poetas Atticos utroque usos esse constat. Itaque res ad codices redit, quorum optimus nostro loco cum uno bono (Ven. B.) alteroque diversi generis (Ang. B.) insolentius tenens non contemnedus, nedum L. VIII. p. 587. E. in τελειοθῆση, pro quo tantum Vat. B. Ven. C. Par. DK. et Lob. τελωθ. exhibent, deserendus videtur. De Polit. p. 272. D. mihi non liquet, utrum cum Bekkero ἐτελειώθη secundum Clark. Vat. A. Ven. C. an eam reliquis ἐτελειώθη scribi praestet, sed prius tutius puto.

ἐπιτείνειν] ἐπιτείνει Vat. H. Flor. ACV.

ἐπιήνης] ἐπιήνων Vind. E. Flor. ACTV.

λήγη] λέγη Ald. Bas. a. Lob. Vind. B. Vat. M.

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ven. B. Par. DK. Vat. H. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. στρατιωτῶν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἤδη] om. Vind. F.

βιώσεσθαι] βιώσασθαι Mon. B. ante corr.

τελευτήσαντας] τελευτήσασθαι Bas. b.

μοῖραν] μοῖραν Vind. E.

νοὺς, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Ἐπὶ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγὼ, ἐμὰ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας, D οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. κείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ κείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκείνων τὸν βίον, ὅταν αὐτοῖς γενόμενοι τοῖς τοιοῦτοις ἐντύχῃσι λόγοις. Εἰς μικρὸν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη, ὡς γε πρὸς τὸν ἄπαντα. τὸ μέντοι μὴ κείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πάποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ

ἐπιστήσεων] ἐπὶ στήσεων Lob. ἔφη] ἔφην Par. K. sec. Bip. γε] τε Vind. EF. Flor. ACR. om. Vat. H. Flor. T.

ἀντιτείναν] Huic in m. Mon. B. a m. s. ἂν praepositum est. Stephanus in m. ἀντιτείναν coniecit, quam coniecturam Astius quum in comm. Ficiui quidem interpretationi (arbitror autem plurimos, cum haec audiverint, promptius quoque repugnaturus, abs te minime persuasos) congruere, sed, quia praesens rem certius significet, necessariam non esse statuisset, in tertia ed. ipse suo nomine proposuit atque in interpretatione secutus est. Mihi praesens alium eumque minime ineptum sensum efficere videtur hunc: tu magno cum studio agis, sed maius etiam eorum studium puto, qui a te dissentiant, hoc est, plerorumque, qui talia dicentem te audiunt.

ἀπὸ Θρασυμάχου] ἀποθρασυμάχου Vind. E.

διάβαλλε] διάβαλε Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F.

Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addunt Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Flor. U. Mon. B. (hic cum punctis) et Bas. b.

D γεγονότας] In Lob. εναι super νότας legitur.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Steph.

κείρας] κείρας Vind. F.

κείσωμεν] κείσωμεν Lob. Vind. BF. Flor. R.

ἄλλους] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ποιήσωμεν] ποιήσωμεν Lob. Vind. BF. Flor. R. — Proclus in Alcib. T. II. pag. 226. Cous. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης περὶ Θρασυμάχου φησὶ, ὅτι εἰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὴ πέπεισταί μοι, πρὸς γε τὸν ἔπειτα βίον εἴη ἂν τι προύργου γεγονός. — Sequentia usque ad λόγους Ficius ita convertit: sed eam vitam, in quam cum pervenerint, haec dicta reperient.

μικρὸν] μακρὸν Ang. B. Flor. R. μικρὸν cum α super i Vind. F. μικρὸν Ven. B. Flor. C. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, a. ubi Flor. C. oblitus sum.

γ'] γε Lob. Vind. B.

εἴρηκας. Εἰς] εἴρηκας, εἴη Ald.

οὐδὲν μὲν] Ita Mon. B. ante corr. οὐδέν' e corr.

εἶδον] εἶδον Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRTUV, de quibus quidem Bekkerus et Stallbaumius tacent, ut consentire cum Stephano videantur.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus εἶδον habere testatur. εἶδον ferri non posse Matthiae gramm. p. 813. pr. ed. iam observaverat, sed πάπρι', quod idem probabili coniectura ductus a Platone positum etiam sec. ed. p. 449. suspicatur, codices non confirmant.

Ε πολὺ μᾶλλον τοιαυτ' ἄττα ῥήματα ἐξακίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ὡσπερ νῦν συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελῶς ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρῃ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε

499 ἐωράκασιν οὔτε ἓνα οὔτε κλείους. ἦ οἶε; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὐτὸν λόγων, ὃ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἔλευθερῶν ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγόνασιν, οἷων ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθές ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γινῶναι χάριν, τὰ δὲ κομπᾶ τε καὶ ἐριστικὰ καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τεύνοντα, ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν, καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν

πολύ] πολλοί Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. om. Fic.

Ε τοιαυτ' ἄττα] τοιαυτάττα Lob. Vind. BF. τοιαυτά ἄττα Vind. E. τοιαυτὶ γρ Par. A. αὐτομάτου] αυτ. Ald. cum leni super v.

συμπεσόντα] ξυμπ. Vind. EF. Flor. ACTV. Stallb.

παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον] παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον Vat. B.

ἔργῳ τε καὶ λόγῳ] Comma a prioribus editoribus ante haec positum Bekkerus recte postposuit. Vitiosam interpunctionem etiam Ficinus secutus est: virum autem, quoad fieri potest, virtute perfectum, ac summo opere factis et dictis tali quadam in civitate potentem.

499 οἶε] καὶ οἶε Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔλευθερῶν] ἔλευθερῶν Par. K. sec. Bip.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἐπήκοοι] ἐπέικοοι Bas. ab.

γεγόνασιν] γεγόνασιν Vind. E.

οἶων] Ita Par. A. (cum o super ω.) Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. οἶον, sup. ων, Ven. B. οἶον reliqui cum editis ante Astii sec.

ξυντεταμένως] συντ. Vind. F. Flor. R. ξυντεταγμένως Lob.

Vind. B. Vat. M. ξυντεταγμένως ante corr. Mon. B.

τρόπου] προσώπου Par A. adscripto tamen, ut Faehsius tradit, in m. vulgato.

ἐριστικὰ] ἐρειστικὰ Vind. EF. καὶ μηδαμῶς] καὶ om. Ald. Bas. a. Fic. Ast. sec. In tert. restituit, sed clicendum suspicatur.

δόξαν] opinioem, inanem gloriam Fic.

ἀσπαζομένων] ἀσπαζόμενοι Vind. E.

τότε] om. Fic.

δεδιότης] δεδειότης Vind. F. ante corr.

τῆς ἀληθοῦς] τοῦ ἀληθοῦς Vind. EF. Flor. ACR. τῆς ἀληθοῦς Vat. H.

οὔτε πόλις] ὅτε κ. Vind. E. οὔδ' ἔ] οὔδ' Vind. E. Flor.

T. Etiam in Ven. B. Vat. H. γ' omissum esse Bekkerus refert.

μὴ ποτε] μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad L. V. p. 473. D.

τέλεος] τέλος Vind. F. Vat. H. τέλειος Vind. E. Ang. B. Flor. BT.

ὀλίγοις] τε addunt Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

κεκλημένοις] κεκληρωμένοις Lob. Vind. B. Mon. B. (hic cum punctis sub ωω.) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ficinus haec a verbis καὶ οὐ κονηροῖς ita interpretatus est: qui nos mali

ιδίαις συνουσίαις κόρρωθιν ἀσκαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι χάριν, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ταῦτα B
 προορώμενοι ἡμῖς τότε καὶ δεδιότες ὄμως ἐλέγομεν ὑπὸ
 τάληθους ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία
 οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλος, πρὶν ἂν
 τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὄλλοις καὶ οὐ κωνηροῖς,
 ἀχρηστοῖς δὲ νῦν κακημένοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης πα-
 ραβάλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μὴ, πόλιως ἐπιμαληθῆναι
 καὶ τῇ πόλει κατήκοι γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυνα-
 σταίαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσῃ ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος
 θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως C

non inutiles sunt, ut vulgo existi-
 mantur.

παράβαλῃ] Ita Ven. B. Vat. H.
 Flor. AC. cum editis. contigerit
 Fic. παραβάλλῃ Vind. E. παρα-
 λάβῃ Flor. T. περιβάλλῃ Vat. B.
 περιβάλλῃ reliqui codices, quod
 quamquam defensionem recipit,
 quum περιβάλλῃ significationem
 iniungendi et imponendi habeat
 (e. g. Eurip. Ion. 843: τυραννίδ'
 αὐτῷ περιβαλεῖν ἐμελλε γῆς) et
 substantivi loco infinitivus (ἐπιμα-
 ληθῆναι, γενέσθαι) certe non
 vitiosus videatur, tamen alterum
 ut per se probabilius et reliquis
 dictionibus ἔρως ἐμπέσῃ, ἀνάγκη
 γέγονεν (C) ἀνάγκη γένηται
 (500. D.) accommodatius neque
 a codicibus prorsus infirmum, in
 facillima illarum praepositionum
 permutatione, de qua Vol. I.
 p. 436, a. dixi, sine periculo te-
 neri potest.

κατήκοι] κατήκοι Ven. C.
 Scholiastes: κατήκοι, ἀντὶ τοῦ
 κατακονόμενοι. In eandem sen-
 tentiam Ficinus (vel a civibus ex-
 audiantur) et Schleiermacherus
 haec interpretati sunt, sed Schlei-
 ermachero pro κατήκοι Plato
 κατηκῶν scripsisse videtur, cui
 assentitur Stallbaumina, simul con-
 ferri iubens illa p. 502. B: ἀλλὰ
 μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, εἰς ἰκανὸς γε-
 νομένος, πόλιν ἔχων κειδομένην,
 πάντ' ἐπιτελεῖσαι τὰ εὖν ἀπιστού-
 υενκ. At eo ipso loco civium

obedientia tamquam res non so-
 lum facultate non magis, quam
 philosopha principis natura carena,
 sed etiam sua sponte et sine ulla
 vi secutura proponitur, ut vix
 videatur nostro loco tamquam ne-
 cessitate aliqua fortuita exprimi-
 menda commemorari et ita curae
 civitatis a philosophis suscipiendae
 coniungi potuisse. Haec vero cura,
 utpote ab invitis et civitatis alio-
 quin periturae gratia suscipienda,
 obedientia erga civitatem appel-
 lari eamque suscipientes τῇ πόλει
 κατήκοι γενέσθαι dici poterant,
 etiam si non ipsa civium voce
 vocarentur ad rei publicae admi-
 nistrationem. Quum autem haec
 quoque vox accessura et legisla-
 tor philosophis gubernaculum ci-
 vitatis traditurus esset, multo magis
 illam dictionem probabilem
 videri necesse est. Iam confer
 illa L. VII. p. 520. D: ἀπειθή-
 σουσιν οὖν ἡμῖν, οἷε, οἱ τρώ-
 φμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ
 ἐθελήσουσι ξυμκονεῖν ἐν τῇ πόλει
 ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πόλιν
 χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰεῖν ἐν
 τῷ καθαρῷ; et quae sequuntur
 usque ad εὖ οἰκουμένην p. 521. A.
 et κατήκοι non sollicitandum
 esse intelligeas. Nam quod ad no-
 minativum attinet, pro quo dati-
 vus exspectari poterat, interpo-
 situm βούλονται idoneam excusa-
 tionem praebet.

υἱέσῃ] υἱέσῃ Vind. F.

ἐμπέση. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρω ὡς ἄρα
 ἔστιν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημί ἔχειν λόγον. οὐ-
 τω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελωμέθα, ὡς ἄλλως εὐ-
 χαῖς ὁμοίαι λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίαντα
 ἄκροισ εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι
 ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀκείῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ
 νῦν ἔστιν ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ πόρρω που ἐκός
 D ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται,
 περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν
 ἢ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἔσσι καὶ μνησθῆναι γε, ὅταν
 αὕτη ἢ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατῆς μνησκαι. οὐ γὰρ ἀδύ-

C δὲ πότερα] δ' ὁπότερα Mon.
 B. δὲ ὁπότερα Ven. B. Flor. U.
 et a m. s. Vat. B. (a m. pr. δὲ
 π.) cum editis ante Bekkerum,
 quemadmodum infra p. 509. A. et
 alibi. Sed πότερον eadem signi-
 ficatione dici Heindorfius ad The-
 ast. p. 145. A. docuit.

ἔστιν] ἔστιν Lob. Vind. E. Ald.
 Bas. ab.

ἔσιν] post λόγος Vind. E.

ἂν] om. Vat. B.

καταγελωμέθα] καταγελωμέθα.
 (Lob.) Ald. Bas. ab.

λέγοντες] λέγονται. Mon. B.
 ante corr.

Οὕτως] om. idem.

ἄκροισ] ἄκρ ε Vind. B.

τις] τε Vind. E. Vat. H. Flor.

ACV.

ἀνάγκη] εἰς ἀνάγκην Par. K.
 om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐπιμεληθῆναι] ἐπιμελήθη. Par.
 DK. sec. Bekk.

ἢ] ἢ Bas. b.

τῷ παρεληλυθότι] Cf. Vol. I.
 p. 147, a. b.

ἔστιν] ἔστιν Bekkerus, Astius
 in tert. et Stallb. νῦν vim maio-
 rem habet.

που ἐκός] om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM. ἐκός om. Ven. B. editi
 ante Bekkerum.

D περὶ τούτου] in hoc certe re-
 rum statu Fic.

εἰρημένη] ἡμετέρα Vind. E.

αὕτη] αὕτη Par. A. Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἢ] om. Vind. F. Ang. B.

γενήσεται] εἴναιται Vind. E.

ἀδύνατος] ἀδύνατος Flor. T.
 et editiones ante Bekkerum, qui
 de Par. A. Ven. B. tacet, reli-
 quas ἀδύνατος habere testatur.
 Ficinus utrum legerit, incertum,
 sed videtur ἀδύνατον legisse:
 scri certe id potest.

ὁμολογᾷται] concessam fuerunt
 Fic. In Ald. non punctum, sed
 comma appositum.

καὶ] om. Vat. B.

ὄτι] om. Ald. Bas. ab. Steph.
 ἐρεῖς;] Ita Vind. E. Ald. Bek-
 kerus, Astius in tert. et Stallb.
 ἐρεῖς. reliquae editiones.

κατηγόρει] κατηγόρει, Steph. E.
 Ast. pr. tert. κατηγόρει. Ast. sec.

ἄλλοίαν τοι.] Ita Par. ADK.
 sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἀλλ'

οἶαν τοι Vind. F. Bas. b. ἀλλ'
 οἷ αὐτοῖ Vind. E. ἀλλ' οἶαν τοι

Lob. Vind. B. (Flor. ACRTUV.)
 Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert.

verum quid (eos opinaturos exi-
 stimas) Fic. De reliquis Bekkeri
 codicibus non constat. Verum
 Astius in sec. de coniectura exhi-
 buit.

ἔχουσιν] ἔχουσιν Lob. Vind. B.
 Ven. B. Flor. T.

ἐάν] Ita Par. A. Vat. H. „et
 fortasse Ven. C.“ ἐν reliqui

codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
 pr. tert. Stallb. pr. εἰ Ast. sec.

ἐάν etiam scholiastes legit, cuius
 explicatio haec est: ὅτι εὐμετά-
 βολον τὸ τῶν πολλῶν κληθὸς,
 δηλοὶ καὶ Ὅμηρος ἀπειμάζων τῆς

νατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτως δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ αὖ δοκεῖ, ἔφεις; Ἰσως, ἔφη. ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ πάνυ E οὕτω τῶν πολλῶν κατηγορεῖ. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔχουσιν, ἐὰν αὐτοῖς μὴ φιλομαθῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύη οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζη ὥσπερ ἄρτι τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶν- 500 ται σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ

ὁρμὴν αὐτῶν κύρασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιοῦτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι καὶ λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείκνυται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, καὶ αὐτῶν ἔργῳ τοιοῦτος ἢ φαινόμενος, φηδὶως ἂν πείσει αὐτοὺς, καὶ τοσοῦτῳ ἔχον, ὅσῳ ἂν εἰεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξίᾳ ἀναλογοῦσι καὶ μᾶλλον ἐτάλωτοι πρὸς ἐκάτερα, ἢ περὶ οἱ ὀλιγώτεροι. Nec non Ficinus: si non contentionis studio, sed amicis monitis, dissoluta philosophiae adversa calumpnia, ostendas, quos potissimum viros appellas philosophos, et, ut nuper, distinguas etc.

αὐτοῖς] αὐτοῖς Ven. B. Par. K. sec. Bip. Ast. tert. Stallb. pr. ἔχουσιν ἐν αὐτοῖς, etiam Buttmannus coniecerat teste Morgensternio symb. crit. 1815. p. 4.

μη] εἰ μὴ Mon. B. Par. K. Stallb. pr.

τῆν] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

φιλομαθείας] φιλομαθίας Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.

ἐνδεικνύη] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἐνδεικνύει Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. ἐνδεικνύειν Vind. E. ἐνδείκνυ Flor. T. ἐνδείκνυε Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. BM. (Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. ἐνδείκνυς Ast. sec. Stallb. pr.

οὓς] οἴους Ang. B. Flor. RT. λέγεις] „λέγεις vel λέγει Flor. AC.“

διορίζη] Ita iidem, qui ἐνδεικνύη habent, et Flor. TUV. διορίζει iidem, qui ἐνδεικνύει, et Ast. sec. Stallb. pr. διορίζειν Vind. E. διορίζον Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Idem in reliquis Bekkerianis exstare videtur, de quibus nihil ostendit.

τὴν τε] τε om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ καὶ] καὶ Vind. EF. Ven. B. 500

Ang. B. Flor. ACRT. probante Schleiermacherso et sine interrogatione haec dicta existimante. ἢ οὐκ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ἢ καὶ Astius in sec. et tert. cum celo post ἀποκρινεῖσθαι, ubi Ald. punctum habet. Ficinus: vel si ita conceperiat, falli eos opinione dixeris nec ad proposita respondere? Si vulgatam lectionem sequimur, hanc ἀλλοίαν δόξαν diversam ab illa, quam Socrates plerosque habituros esse asseveraverat, eique et veritati contrariam intelligere debemus. Id, quia notio τοῦ ἀλλοίου necessario relativa et ubique ad proximum referenda est, fieri posse videtur. Quemadmodum igitur Socrates ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔχουσιν inquires respexerat illa, quae Adimantus de vulgi opinione ominatus fuerat, eamque diversam et philosophiae faventem fore, si vera eis

ἀλλὰ ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἷσι τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χα-
 λεκῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ προῶν
 ὄντα; ἐγὼ μὲν γὰρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις
 τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω
 B φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι.
 Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεκῶς πρὸς φι-
 λοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακρίεσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶ-
 ναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπισκευωματούτας, λοι-
 δορομένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας
 καὶ αἰεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥμιστα

philosophi imago ostenderetur, pro
 certo promittaverat, ita Adiman-
 tus, etiam si veram imaginem vi-
 deant, nihilo minus aliter eis,
 atque Socrates speret, visum iri
 affirmaturus simili confidentia ἄλ-
 λολοίαν τοῖς δόξαν λήφονται καὶ
 ἔλλα ἀποκρινεῖσθαι dicere idque
 num facturus sit, a Socrate inter-
 rogari poterat. Quae interrogatio
 quum negationis vim habeat, non
 expectato responso altera item
 negativa adiicitur: ἢ οἷσι etc. Ce-
 terum ne reliquae quidem lectio-
 nes, quarum alteram Schleierma-
 cherus, alteram Stallbaumius se-
 cutus est, ad sententiam ineptae,
 sed perquam languidae videntur.

οὕτω] αὐτῷ Vind. F. Ang. B.
 Flor. ACR. αὐτὸ Flor. T. αὐτὰ
 Vind. E.

τοῖς] τε Ang. B. Stallbaumius
 in sec. probante Schleiermachers,
 cuius tamen rationi τοῖς non ita
 ut Stallbaumio obstabat. Serva-
 tis vero verbis ἢ καὶ hoc quoque
 servandum esse apparet. Nec
 frustra codices etiam qui cum
 Ang. B. facere solent, id reti-
 nent.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι
 Par. A. Vat. H. Conf. Vol. I.
 p. 52, b. collecta, secundum quae,
 si unus et alter illius familiae li-
 ber accessisset, praesens recipi
 poterat.

ἢ οἷσι] an censet, inquam Fic.

ἄφθονος] Antiattichstes Bekk.

pag. 81, 29: ἄφθονον τὸν μὴ
 φθονοῦντα. Πλάτων Πολιτείας
 τετάρτη. quod ad nostrum locum
 pertinere pato.

γὰρ σε] γὰρ σὲ Vind. E. Bek-
 kerus, Astius in tertia et Stall-
 baumius, quasi Socrates ἐγὼ μὲν
 dicens non omnino aliis, sed Adi-
 manto soli sese opponeret.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Vind. E.

ἀμέλει] om. Fic. Bekkerus et
 Stallbaumius commate a praecedente
 ἐγὼ separant, quo admissio
 non iam adverbii, sed imperativi
 vim habere statuendum est, cui
 usus repugnat. Cf. Schneiderus
 ad Cyrop. V. 2, 13.

ξυνοίει] ξυνοίειον Mon. B. Flor. B
 U. In Ald. nulla interpunctio, in
 Bas. ab. Steph. interrogandi nota
 apposita est.

τοῦ] τὸ Vind. B.

διακρίεσθαι] διακριεῖσθαι Lob.
 ante corr.

ἐκείνους] post αἰτίους Vind.
 E.

οὐ] οὐ μὴ Mon. B. Flor. U.
 Par. K. οὐ μὴ Ald. Bas. ab. Steph.
 Idem a m. s. in Par. D. positam
 videtur, quem Bekkerus a m. pr.
 οὐ προσῆκον cum reliquis habere
 testatur.

ἐπισκευωματούτας] ἐπισκευο-
 μαϊότας, sup. ω, Vind. E.

λοιδορομένους] λοιδορομέ-
 νους Vind. F. λοιδορομένη Par.
 K.

αὐτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, quod

φιλοσοφία κρίκον ποιούνης. Πολύ γ', ἔφη. Οὐδὲ γάρ
 που, ὃ Ἀδείμαντι, σχολή τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς
 οὔσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώ-
 πων πραγματείας καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου τε καὶ C
 δυσμενείας ἐμπλάσθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἄττα καὶ
 κατὰ ταῦτα αἰετὶ ἔχοντα ὀφῶντας καὶ θεωμένους οὐτ'
 ἀδικοῦντα οὐτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ
 πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μίμεισθαι τε καὶ
 ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἶσι τινὰ μηχανὴν εἶναι,
 ὅτῳ τις ὀμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μίμεισθαι ἐκείνο; Ἀδύνα-

Ficinus homines coniciois raris
 lacesunt interpretatus ad τοὺς
 πολλοὺς, Stallbaumius ad philo-
 sophos refert per synesin ex prae-
 cedenti φιλοσοφίαν petendos.
 Neutrum in istos ἐπισηκωματι-
 κας, quales supra p. 495. C. de-
 scripti sunt, cadere videtur, quip-
 pe qui et vulgo placere et ob phi-
 losophiam, quam profitentur, ma-
 gni fieri cupiant. Invicem vero
 obtrectare, alter alteri philosophi
 nomen tribuendum negare, ita
 philosophiae ipsi magnam invi-
 diam conficere solent. Itaque αὐ-
 τοῖς scripsi.

ποιουμένους,] ποιουμένους;
 Steph.

κρίκον] κρίκοντας Par. DK.
 κρίκοντα Mon. B. Flor. U. Stall-
 baumius.

ποιούνης.] Vulgo ποιούνης;
 Ita scilicet initium periodi com-
 paratum erat, ut cum interroga-
 tione terminatum iri videretur.
 Sed Adimantus ei, quod Socrates
 in fine dixerat, assentiens inter-
 rogationem paulatim in affirma-
 tionem abisse docet, quemadmo-
 dum Vol. I. p. 228. in negatio-
 nem conversam vidimus. Atque
 ipsa illa οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο
 ξυνοίει ita pronuntiarī poterant,
 ut magis affirmantis essent, quam
 dubitantis; et οὐκοῦν a scholiaste
 per τοιγαροῦν explicatur.

C πραγματείας,] πραγματείας.
 Ald.

φθόνου] φθόνου Vat. H.

ἐμπλάσθαι] ἐμπιλάσθαι

Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐμπιπλα-
 σθαι Ven. B. Cf. Vol. I. p. 283.
 εἰς] εἰ Vind. F.

τεταγμένα] τεταγμέν' Vind. F.
 Ang. B.

ἄττα] ἄττα Lob.

ταῦτα] ταῦτα Vind. F.

ὀφῶντας καὶ θεωμένους] con-
 templatur Fic.

ἀδικούμενα] ἀδικούμενον Par.

AK. Lob. Vind. BE. Vat. BHM.

Ven. C. Flor. ACTV. Etiam

Par. D. vulgatum cum litura et

Ven. B. ὀν super ultima eius syl-

laba exhibet. Erroris originem

demonstrat Bastius comm. pal.

p. 818.

καὶ] ὀν. Vat. B. a m. pr.

μίμεισθαι] μίμεισθαι Ald.

Bas. a. Ad hos infinitivos expli-

candos zeugmate opus non vide-

tur: οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σχολή κα-

τῶ βλέπειν, ἀλλὰ μίμεισθαι per

se clara sunt.

ὀμιλεῖ] ὀμιλεῖ Vind. E.

ἀγάμενος] Ita Lob. sed cum o

super α. ἀγόμενος Ald. Bas. a.

quo Stephanus p. 23. ἀγόμενος

postquam multo aptius esse do-

cuit, „ideo, inquit, veteri libro

de eo in contextum recipiendo

suum assensus, praesertim quam

et Fic. agnoscat.“ (cui cum amore

admirandus adhaeret.) ἀγασθαι

tamen ποιητικόν, saltem ποιητι-

κώτερον fatetur; quod Platoni

secus visum. Cf. L. I. p. 329.

D. II. 367. E.

μ)] ὀν. Vind. F. Vat. H. Flor.

AC.

ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἷ
 λεπῶ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φ
 ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε π
 τισιν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐ
 Β φύσιν γλυνεσθαι. Καί
 Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο
 λοσοφίαν τοὺς πολλοὺ
 ναι τοὺς ἔξωθεν οὐ π
 δορουμένους τε αὐτο
 καὶ αἰετὶ περὶ ἀνθρώπων

philosophi imago ostender
 certo pronuntiaverat, ita
 tus, etiam si veram ima
 deant, nihilo minus a
 atque Socrates speret,
 affirmaturus simili confi
 λολῶν τοι δόξαν λήψ
 ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι
 num facturus sit, a Se
 rogari poterat. Quae
 quum negationis vim
 exspectato responso
 negativa adiicitur: ἢ
 terum ne reliquae c
 nes, quarum altera
 cherus, alteram Si
 cutus est, ad senta
 sed perquam langu

οὔτω] αὐτῷ V
 Flor. ACR. αὐτὸ
 Vind. E.

ros] τε Ang.
 in sec. probante
 cuius tamen rat
 ut Stallbaumio
 tis vero verbis
 servandum esse
 frustra codices
 Ang. B. f
 nent.

ἀπο
 Par.

p. 5

si

be

- τον, ἔφη. Θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν.
- D κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπων γίγνεται·
 διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάσῃ μὲν οὖν. Ἄν
 οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἢ ἐκεῖ ὄρα, με-
 λειτῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἦθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέ-
 ναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν κλάττειν, ἄρα κακὸν δημιουρ-
 γὸν αὐτὸν οἶε γενήσεσθαι σαφροσύνης τε καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ θυμιάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἥμιστά γε,
 ἦ δ' ὅς. Ἄλλ' ἐὰν δὴ αἰσθωνται οἱ πολλοὶ, ὅτι ἀληθῆ
- E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις

Θείῳ δὴ — Θεοφιλή ποιήσαιαν.
 501. C.] laudat Eusebius praep.
 L. XII. p. 348: θεῷ δὴ καὶ κό-
 σμῳ ὃ γε εἶα.

ὃ γε] ὅτε Bas. b.
 κόσμιός τε καὶ θεῖος] *divinitus
 ipse atque decorus* Fic.

- D γίγνεται] γίνεται Euseb.
 δ'] δὲ Vind. F. Euseb.
 πᾶσι] πάση Vind. F. ante
 corr.
 οὖν] int. vers. a m. s. Vind.
 E.

γένηται.] γίγνηται idem.
 μελειτῆσαι] μελέτοσαι Mon. B.
 καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν] *perque
 se tantum, sed et alios* Fic. Pro
 μόνον Vind. F. μόνον habet.

ἄρα] ἄρα Flor. ACTV. ἀλλὰ
 Vat. B. a m. pr.

κακὸν] Priorem syllabam Vind.
 F. int. vers. a m. s. habet.

δημιουργόν] δὴ δημ. Euseb.
 Ast. sec.

αὐτὸν] post οἶε Ven. B. Vind.
 E. Vat. H. Flor. ACTV.

δημοτικῆς] δημοτικῆς Mon. B.
 δεσμοτικῆς Vind. F.

Ἄλλ' ἐὰν δὴ] Si Fic.
 αἰσθωνται] αἰσθονται Flor.

- R.
 E ἀπιστήσουσιν] ἀπιστήσουσιν
 Vind. F. ante corr. Sequentia
 Hierocles de providentia L. II.
 apud Photium cod. CCLII. p. 464,
 b. 13 — 27. Bekk. hunc in mo-
 dum contracta exhibet: καὶ τοῦ-
 το ἐν Πολιτείᾳ παραδίδοσι, τοῦς

φιλοσόφους λέγων ἄρχοντας ταῦς
 πόλεις ἐφροσάναι, ἵνα λήξωσιν
 ποτε τῶν κακῶν, καὶ ὡς οὐκ ἂν
 ποτε εὐδαιμονήσαιε πόλεις, (ita
 Bekkerus secundum codices pro
 vulgato εὐδοκμήσαιε πόλεις scri-
 psit.) εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψαιαν
 οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρῆ-
 μενοι τίς δ' ὁ τρόπος τῆς δια-
 γραφῆς; ὅτι λαβόντες ὡσπερ πί-
 νυκα πόλιν τε καὶ ἦθη ἀνθρώ-
 πων κρῶτον μὲν καθαρὰν ποιή-
 σαιαν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑπογρά-
 φαιτο ἂν τὸ σῆμα τῆς πολι-
 τείας, ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργα-
 ζόμενοι αὐτὴν πυκνὰ ἂν ἐκατέ-
 ρωσε ἀποβλέποισιν, πρὸς τε τὸ
 φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σω-
 φρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 πρὸς (ὡς in codicibus est.) ἐπι-
 νο αὐτῷ, ὃ τοῖς ἀνθρώποις ἐμποι-
 εῖ, (id codices omittunt.) ὡς καὶ
 (ita codices pro καὶ ὡς) Ὀμηρος
 ἔφη, τὸ θεοειδές τε (ν. τι) καὶ
 θεοεικελον, καὶ τὸ μὲν ἐξαλεί-
 φουσιν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφουσιν,
 ἐς ὅτι (ὅττον cod. Paris. bombyc.)
 μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα ἦθη θεο-
 φιλῆ ποιήσαιαν.

ἂν ποτε] ἀπόντε Ven. C. Ad
 sequentia cf. L. V. p. 473. E.

παραδείγματι] παραδείματι
 Ald.

ἦ] ἦν Mon. B. Flor. U.

ἐάνπερ] ἐὰν Lob. Vind. B.
 Vat. M.

δὴ] post τίνα Vat. B. .

καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσεις πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψαιαν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἣ δ' ὅς, ἰάνκασ ἀσθωνται. ἀλλὰ δὴ τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόντες, ἣν δ' ἐγὼ, 501 ὡσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἦδη ἀνθρώπων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσαιαν ἂν, ἢ οὐ πάνυ θάδιον· ἀλλ' οὖν 476οῖσθ', ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενεγκεῖν; τῷ μῆτε ἰδιώτου μῆτε πόλεως ἐθειλῆσαι ἂν ἄφασθαι μῆδὲ γράφειν νόμους, πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ

501 διαγραφῆς; Λαβόντες] διαγραφῆς λαβόντες sine interpunctione Vind. E. Alteri Vind. F. a m. sec. οἱ φιλόσοφοι superscriptam habet.

ἦδη] post ἀνθρώπων Flor. T. ἂν, οἱ] ἂν ὅθεν Flor. R. ὅθεν, e corr. ὅθεν, Vind. F. ὅθεν Ang. B. Pro commata, quod cum Astio interposuimus, reliqui editores punctum fecerunt.

ἀλλ' οὖν οἶσθ'] an nescis? Fic. cuius auctoritas Astius ἀλλ' οὐκ οἶσθ' —; scripsit, idem in Bas. b. exstare falso nuntians. Quod Socrates Adimantum hoc iam scire ponit, id eodem, quo alia in his sermonibus, pertinet, ut prius habita cum eo colloquia respicere videatur. — οἶσθα Leb. Vind. B.

εὐθὺς] πρωτόπριος Fic.

διενεγκεῖν] διενέγκοιεν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. διενέγκοιεν Euseb. ex quo Astius in sec. et tert. διενέγκοιαν fecit, parum tenax eius, quod recte ad Alcib. p. 305. observaverat. Stephanus p. 24. ὅτι aut expungendum, aut sicuti post οἶδα, εὐ οἶδα, ἴσθι, εὐ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα posse πλεονάζειν statuendum censebat. Cf. Phaedon. p. 63. C: νῦν δὲ εὐ ἴσθι, ὅτι παρ' ἀνδρῶν τε ἐπιπέτω ἀφιξέσθαι ἀγαθῶς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δυσχρησαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοῦ δεσπότας πάνυ ἀγαθῶς ἤξειν, εὐ ἴσθι, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων,

δυσχρησαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ad quem locum Helndorfius duo Xenophonteos ex Cyropaedia adscriptis nostro simillimos L. V. c. 4. §. 1: ἐκ δὲ τοῦ Γαδάτα ἰππικῶν τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν ἐπεὶ ἐώρα αὐτὸν ἀφροσηκῶτα ἀπὸ τοῦ Ἀσσοφίον, ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι σῶτος πάθος, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσοφίον πάντα τὰ Γαδάτα. αὐτῷ δὴ — καλεῖται — λέγειν τῷ Ἀσσοφίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν Γαδάταν καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ. quae quum optimorum codicum fide merito pro veris habentur, ne nobis quidem διενεγκεῖν mutare et orationem particulae ὅτι causae, quam saepe obliquae addi constat, erigere licebit. Etiam quia significantem infinitivus in obliqua oratione sequitur Epinoma. p. 982. D. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τοῦναντίον ἰδοξεν, ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττειν, ψυχὴν οὐκ ἔχειν. Eusebium autem iam supra L. I. p. 347. A. pro infinitivo viduinas usitatiorem modum exhibere, quo loco Mon. B. perperam a Bekkero cum Stephano consentire traditur. Habet cum plerisque δεῖν, non δεῖ.

ἰδιώτου] ἰδιώτην Vat. H.

ἐθειλῆσαι ἂν] ἐθειλῆσαιεν Euseb.

γράφειν] γράφει Vind. E.

πρὶν ἢ] πρὶν ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab. ἢ πρὶν Vat. B.

καθαράν] ἡσθε purgata Fic.

ποιῆσαι. Καὶ ὁρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἷαι ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μὲν; B Ἐπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωθεν ἀποβλέποιεν, πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σωφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκείνο αὐτὸ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν, ζυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς

ποιῆσαι.] ποιῆσαι; Ald. Bas. ab. (Ast.)

γ'] γs Euseb.

Οὐκοῦν] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. ACV.

μετὰ ταῦτα] μετὰ ταῦτα Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. οἷαι] εἴη Vind. E.

ὑπογράψασθαι] ὑπογράψασθαι Ang. B.

B ἐκατέρωθεν] Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Hierocles, Euseb. Ast. sec. ἐκατέρωσ' Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. ἐκατέρωσ reliqui codices et editiones.

ἐκείνο] Ita Vind. F. ante corr. ἐκείνω e corr.

αὐτὸ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν,] Ita Ven. B. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. et sec. αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἔ. Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Bas. b. αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἔ. reliqui codices, inter quos Flor. T. ἐμποιοῖεν, Mon. B. τὸ linea notatum et pro eo ὃ a m. s. in marg. scriptum habet. atque iterum ad humana: et ad superioris illius exemplar humana disponent Fic. qui et ipse τὸ legisse videtur. Idem Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius receperunt et post ἀνθρώποις incisionem fecerunt, quo facto ἐμποιοῖεν ad sequentia relatum copula caret, qua cum ἀποβλέποιεν iungatur. Itaque Astius καὶ ποιοῖεν pro eo scribendum, Stallbaumius ἀποβλέποιεν in ἀποβλέποντες mutan-

dum, Schleiermacherus, qui et ipse Bekkeri lectionem sequitur, τε ante ζυμμιγνύντες ponendam suspicatur: quorum nihil non durius longiusve a codicum scriptura distans, quam vulgatum videtur. Accedit quod, quum alterum illud, quo pictores respiciant, aliud esse non possit, nisi ipsa imago, quam informant, seu simulacrum iusti, pulchri et reliquorum, quod efficere in tabula rasa student, id ipsum non sine magna ambiguitate τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις diceretur, quibus verbis propter opposita τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν vel virtutum illarum species in vivis hominibus obvia potius, quam adumbrata in tabula, vel idea quaedam humanae iustitiae pulchritudinisque diversa ab illo natura iuste pulchroque significari videretur. His de causis vulgatam lectionem restitui, in qua sensus certus et aptus, optativus autem ad hypotheticam orationis formam legitime accommodatus est.

ζυμμιγνύντες] συμμ. Vind. E. ζυμμιγνύντες Vind. F. Mon. B. Eus. Ald. Bas. ab.

τε] om. Vind. E.

κεραννύντες] κεραννύντες Vind. F. Mon. B. Eus.

ἀνδρείκελον] Timaeus lex. p. 36: ἀνδρείκελον· χρῶα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν. quae explicatio non magis in hunc locum quadrat, quam in alterum Cratylī p. 424. E. ubi pictores interdum multos colores miscere dicuntur, οἷον ὄταν ἀνδρείκελον

ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοιδίς τε καὶ θεοεικελον.
 Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἀν, οἶμαι, ἐξαιρέσειν, τὸ
 δὲ πάλιν ἐγγράφοισιν, ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη C
 εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν
 ἀν, ἔφη, ἢ γραφὴ γένοιτο. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πει-
 δομέν πη ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἐφησθα
 ἵναί, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότε
 ἐκρηνοῦμεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι

συνάξωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιού-
 των. Utrouque hominis imaginem
 significat.

ἐγγιγνόμενον] ἐγγιν. Vind. E.

θεοεικελον] θεοεικελλον Lob.
 θεοεικελον Ald. Bas. a.

C ἕως] ὡς Lob. Vind. B. Vat.
 BM. Quod vulgo additum legitur
 ἀν, quum nonnisi in Par. DK.
 Mon. B. Flor. U. et apud Euse-
 bium exstet, recte omissum est a
 Stallbaumio in sec. ed. Cf. Leg.
 L. VI. p. 752. C: εἰ δὲ μείναι-
 μὲν πως τοσοῦτον χρόνον, ἕως
 οἱ γενοσάμενοι παῖδες τῶν νόμων
 καὶ ξυνηραφέντες ἰκανῶς ξυνη-
 θεῖς τε αὐτοῖς γενομένοι τῶν
 ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάση κοι-
 νωνήσειαν. Phaedon. p. 59. D:
 πρῶσιμένον οὐν ἐκάστοτε, ἕως
 ἀνορθοῦσιν τὸ δεσποτήριον. Ib.
 101. D: ὡσαύτως ἀν διδοῖς (λό-
 γον) ἄλλην ἀν ὑπόθεσιν ὑποθέ-
 μενος — ἕως ἐπὶ τι ἰκανὸν ἐλ-
 θεῖς. Quibus omnibus locis id,
 quoad usque facere aliquid aliquis
 ostenditur, intra eiusdem cogita-
 tionem quidem versari, sed sine
 dubitatione ei futurum esse vel
 fieri tamen posse videri significa-
 tur. Sed ubi id tale est, ut a
 facientis voluntate pendeat, arbi-
 trarii significatio per particulam
 ἀν accedere potest. Itaque et
 nostro loco ferri quodammodo po-
 terat ἀν, et Phaedonis loco pro-
 ximo paulo ante verba citata
 recte habet vulgata: εἰ δὲ τις
 αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο,
 χαίρειν ἐφῆς ἀν καὶ οὐκ ἀποκρι-
 ναιο, ἕως ἀν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρ-
 μηθέντα σέψαιο. neque opus

est, ut ἀν in αὐ mutetur, quem-
 admodum Stallbaumius opinatur,
 qui, dum ἀν optativo ab ἕως pen-
 denti iungi posse simpliciter ne-
 gat, discrimen significationis ne-
 glexit et nostrum ἕως cum altero,
 quod est. *quamdiu*, confundens
 dissimiles locos Theaet. p. 155.
 A. et Menon. 97. C. pro simili-
 bus habuit.

ἀνθρώπεια] τὰ ἀ. Vind. F.
 Ang. B. Flor. R. Euseb. (Hier.)
 Ast. sec. tert. male. ὅτι μάλιστα
 non pleonastice additum, sed ad
 ἀνθρώπεια referendum est, quod
 Schleiermacherum non fugit.

Καλλίστη] καλλήστη Vind. E.
 ἔφη] om. Ven. B. Vind. E.
 Vat. H. Flor. ACTV.

ἦ] om. Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἄρ' ἄρ' Vind. F.

ἦν δ'] om. Vind. E.

πειδομέν] πειθόμενοι idem.
 πειδομένην Vat. H. Flor. AC.
 Male Stephanus p. 24. πειθομεν
 desiderat.

ἐκείνους] κείνους Vind. F. Ang.
 B. ἐκείνοι Vind. E.

διατεταμένους] διατεταμμέ-
 νους, e corr. διατεταμένους,
 Mon. B. διατεταγμένους Ven. B.
 Ang. B. (Flor. RT.) cum editis
 ante Astii sec. V. L. V. p. 474.
 A. In Vind. F. super δια a m.
 s. ἀντι scriptum est.

τότ'] τότε Vind. F.

ἐκρηνοῦμεν] ἐκαινοῦμεν Flor.
 T. ἐκρηνοῦμεν Vat. B. Mon. B.
 superscripto alter η, alter αι su-
 per πο.

ὅτι.] ὅτι Mon. B. Flor. U.

τὰς πόλεις αὐτῶ παρεδίδομεν, καὶ τι μέλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραΰνονται; Καὶ πολὺ γε, ἢ δ' ὄς, εἰ σωφρονοῦσι. Πῆ γὰρ δὴ ἔξουσι ἀμφισβητῆσαι; κότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄτοκον μὲν' ἂν, ἔφη, εἶη. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκίαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἢ ἡμεῖς διήλομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελείως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσεις Ἐμᾶλλον, οὐς ἡμεῖς ἀφορίσαμεν; Οὐ δὴ κου. Ἐτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλις οὔτε κολλί-

καὶ τι] Ita Vind. E. Flor. ACTV. καὶ τί Par. A. Vat. H. καὶ ἐτι reliqui codices editique, quod qui retinent, ita interpretari necesse habeat, ut placati animi, quo illi nunc utantur, tranquillitas maior dicatur indignatione, qua antea usi sint. Nam quod ipsa verba suadent, ut ad ἐτι μᾶλλον cogitetur ἢ τότε, ὅτε αὐτὸν ἐπηνοῦμεν πρὸς αὐτούς, id ob sequentia δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχάλεπαινον fieri nequit, nisi eodem tempore et χαλεπαίνειν et πραΰνεσθαι eos dici statuimus. Illi vero interpretationi ea, quam nostra lectio simplicem et facilem habet, ob id ipsum hand dubie praeferenda, neque codicum auctoritas ita comparata est, ut deteriorem sequi cogamur. Itaque cum Schleiermacherso te praetuli, cui etiam Adimanti πολὺ melius, quam vulgato respondet. Nec aliter Ficinus: nunc vero aequiori animo hoc audiant?

αὐτὸ] om. Ang. B. Vind. F. αὐτῶ Mon. B.

πραΰνονται] πραΰνονται Ald.

πολὺ] maxime Fic.

εἰ σωφρονοῦσι] ἢ, e corr. εἰ, σωφρονοῦσι Vind. F. ἢν σωφρονοῦσι Lob. εἰ φρονοῦσι, sup. σω inter εἰ et φρ, Vat. B. ἢν σωφρονοῦσι Ven. B. Vind. B.

Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. εἰ σωφρονοῦσιν Bekkerus. ἢν σωφρονοῦσι non vitiosum, sed minus usitatum. Cf. Vol. I. p. 376, a.

γὰρ δὴ] nunc Fic.

τοῦ ὄντος] eorum quae vere sunt idem.

μὲν' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. E. Mon. B. μὲν τῶν Vind. F.

ἔφη] post εἶη Vind. E.

δέ] δαί Par. A.

ἀγαθῆν] ἀγαθὸν Ald. Bas. ab.

τινὰ] τιν' Vind. F. τὴν' Ang. B.

φήσεις] φύσει Vind. F. Ang. B. φήσεις Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Bekkerum. (vel eos) probabunt (magis) Fic. Quamquam haec infinitivi eadem, quae proximi ἔσεσθαι ratio reddi potest, ut ab ἔξουσι λέγεσθαι pendere statuatur, quam dictionem a Socrate in locum eius, quam posuerat, ἔξουσι ἀμφισβητῆσαι substitutam esse ex eo colligitur, quod οὐκ ἀγαθὴν, non μὴ dixit, qua ratione probata sensus minime incommodus procedit hic: poterantne dicere hanc naturam non perfecte bonam et philosophiam futuram, aut sese illos praetures esse, quos nos exclusimus? tamen φή-

ταῖς κακῶν παύλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολογοῦμεν λόγῳ, ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἦττον. Βούλει οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ ἦττον φῶμεν αὐτούς, ἀλλὰ παντάπασι πράκτους γεγόναι καὶ πεπεισθαι, ἵνα εἰ μὴ 502
τι ἄλλο, αἰσχυροθίντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτοι μὲν τοῖνυν, ἣν δ' ἐγὼ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων· τοῦδε δὲ περὶ τις ἀμφισβητήσει, ὡς οὐκ ἂν εὐχοίεν γενόμενοι βασιλέων ἔργοι καὶ ἡ δυναστειῶν τὰς φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἰς, ἔφη. Τοιοῦτους δὲ γενομένους ὡς πολλῇ ἀνάγκῃ διαφθαρεῖναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν εἰσθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχοροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτε' B

σειν ob ἔσεσθαι pro φάναι receptum, hoc autem pariter cum illo λέγειν ad ἔξουσι referendum statuere malim: poterantne hos non fore perfecte bonos dicere, aut illos potius tales futuros affirmare? Aliter Stallbaumius: „φήσειν dicitur perinde ac si praecessisset Πῆ γὰρ οἶει ἔξειν αὐτούς ἀμφισβητήσει, κ. τ. λ.“ cui subscriberem, si μὴ ἀγαθὴν praecessisset.

- E δῆ] δέ Vat. H.
οὖν] om. Fic.
οἶτι] om. Ald. Bas. ab.
φιλόσοφον] φιλόσον Vind. E.
πόλει] πόλεως Par. K.
πολιτεία] πολιτεία Mon. B.
μυθολογοῦμεν] μυθολογῶμεν Vind. B. Vat. M.
οὖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
ἣν] ἦν Vind. E.
μῆ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ἔνα] ἐν' Vind. E.
502 εἰ] om. Vat. H. Flor. V. et Ficinus: ne forte erubescerent ali- quid aliud confiteantur.
ἄλλο] Astius in tert. ἀλλὰ coniecit; non male. V. p. 509. C.

ὁμολογήσωσι;] ὁμολογήσωσιν; Bekkerus.

τοῦτο] τοῦτες Vind. F. Ang. B.

ἔστων] ἔσταν Vind. E.

τις] τις Vind. E. Ald. Bas. ab. τίς Lob. Vind. B. Mon. B. Steph. Ast. pr. sec. τῆς Vind. F. Interrogativum per se haud ineptum ei, quod Adimantus respondet, minus convenit.

ἀμφισβητήσει, ὡς] ἀμφισβητήσεως Vind. F.

ἔργοι] ἔγγοι Vind. F.

τὰς] οἱ τὰς Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. Steph.

πολλῇ] πολλοὺς, sup. ἡ, Par. K.

τις] τίς Vind. B.

λέγειν; ὡς etc.] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Bekkerus et Stallb. λέγειν. ὡς etc. Ald. Bas. ab. Steph. λέγειν· ὡς etc. Ast. pr. sec. λέγειν (ὡς— ξυγχοροῦμεν), Astius in tert. pessime ὡς μὲν et ὡς δὲ divellens. Socrates ita interrogat, ut Adimantum negaturam expectet, eiusque expectationis rationem addit: ὡς μὲν γὰρ etc.

γὰρ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. E.

ξυγχοροῦμεν] συγχ. Mon. B. Vind. F. Flor. RU.

δὲ] δ' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

οὐδέποτε] οὐδέποτε Vind. EF. B

οὐδ' ἂν εἰς σωθείη, ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μὴν, ἣν δ' ἐγὼ, εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων κειδομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἰκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντος γάρ που, ἣν δ' ἐγὼ, τιθέντος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δὴ που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὀπωσιτοῦν. Ἀλλὰ δὴ ἄπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἣ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῶμαι, διήλομαι. Ἰκανῶς γάρ. Νῦν δὴ, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει

οὐδ' ἂν εἰς] οὐδὲν εἰς Vind. F. ἂν οὐδεὶς Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὅστις] ὅστις Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat H. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B.

ἀμφισβητήσει] Ita Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. ἀμφισβητήσεως Ven. C. ἀμφισβητήσεις reliqui codices cum editionibus ante Astii sec. qui in addendis vel ἂν adiiciendum vel ἀμφισβητήσει scribendum docuit. Cf. Vol. I. p. 91, a. Pro signo interrogandi Stephanus punctum habet.

Καὶ πῶς;] om. Mon. B. γενόμενος] om. Mon. B. natura sic institutus Fic.

πάντ'] πάντα Lob. Vind. B. ἐπιτελέσαι] ἐπιτελέσει Par. DK. sec. Bip. Vind. E.

Ἄρχοντος γάρ που] Porro si princeps aliquis Fic. ἄ. γὰρ δὴ που Lob. Vind. B. Vat. M.

τιθέντος] τιθέντα Par. K. διεληλύθαμεν,] διεληλύθαμεν; Vind. B.

πολίτας. Οὐδ'] πολίτας οὐδ' Vind. E.

ὀπωσιτοῦν.] ὀπωσιτοῦν. Vind. E. ὅπως. τί οὖν. Vind. F.

δὴ ἄπερ] μὴν ὅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. μὴν ἄπερ Ald. Bas. a. Steph. Ast.

καὶ] Ita Mon. B. a m. pr. ἂν a m. s.

θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον]

θ. τε κ. δ. Vind. E. Mon. B. Par. DK. Flor. TU. θ. τ κ. δ. Vind. B. θαυμαστά καὶ ἀδύνατα Bas. b. „Legitur etiam θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα“ Steph. in m.

Οὐκ οἶμαι ἔγωγε] Non, ut arbitrator. Fic.

γε] om. Lob. Vind. BE. Vat. C. BM.

βέλτιστα, εἴπερ δυνατὰ,] βέλτιστα: Vind. E.

περὶ τῆς νομοθεσίας] Rectius in Ald. Bas. ab. Steph. comma his postpositum, quam in Astii pr. et sec. antepositum est.

λέγομεν] ἐλέγομεν Vat. H. Flor. C.

ξυμβαίνει] ξυμβαίνειν Par. K. sec. Bekk.

Οὐκοῦν] om. Fic.

τοῦτο] τοῦτὸ idque post μόγῃς Vind. E.

μόγῃς] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. μόγῃς reliqui et editiones ante Bekkerum, qui uno Axiochi loco p. 368. B. μόγῃς cum omnibus codicibus tenuit, in reliquis paucis, quibus idem vulgatum erat, μόγῃς scripsit, partim iubentibus codicibus, ut hic et L. X. p. 620. C. Apol. 21. B. 27. C. Phaedon. 108. B. partim refragantibus, ut Theaet. p. 142. B. ubi γ tantum in tribus Parisiensibus CEF. super-

ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἀριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε. Ἐμβάλιναι γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐκαιδῆ τοῦτο μόγις τέλος ἔσχε, τὰ ἐκίλοικα δὲ μετὰ τοῦτο λεκτίον, τίνα τρόπον D ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτήρης ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἑκάστων ἀπτόμενοι; Λεκτίον μὲντοι, ἔφη. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδοῦτι, ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι ἢ

scriptam, et p. 160. E. ubi in uno Par. B. a m. s. et in duobus CH. et Hipp. min. p. 364. C. ubi in Ven. B.D. quibus Flor. R. accedit, μόγις invenit, et Tim. 85. C. 86. A. quorum locorum priori omnes, posteriori plerosque μόλις cum Stephano exhibere ostendit. Sed in Theaeteto praestantissimus Lob. et bini Florentini, in Timaeo vero optimus Vind. CCCXXXVII. formam a Bekkero receptam magnopere commendant, qua quum alibi Platonem crebro usum esse codicum consensus doceat (supra L. I. p. 350. D. Phaedr. 240. E. 254. C. Symp. 190. C. 213. D. Lys. 222. B. Epist. II. 313. C. 314. A. singuli aut bini, summum quatuor dissentiant) in Hippia quidem, ut in Axiocho, μόλις ferendum, in ceteris μόλις scribendum videtur. Unus est Euthydemii locus p. 282. D. (415, 6 Bekk. τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — τοιοῦτον, ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόγις διὰ μακρῶν λεγόμενον) ubi nescio an μόλις, in quo omnes libri, undeviginti numero, in iisque Clarkianus consentiunt, servari debuerit. Nam et alia Plato singularia habet, ut θαλάσσης, de quo cf. Vol. I. p. 21, a. et in hoc ipso vocabulo Thucydides, qui plerumque μόλις usurpavit, alteram tamen formam semel et iterum admisit. Cf. Bekkerus ad

Thea. L. I. c. 12. et Peppo Vol. I. p. 208.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τίνα — Λεκτίον D.] om. Vind. E. Pro τίνα Ang. B. ὄντιναι, Vind. F. Flor. R. ὄντινα habent.

καὶ ἐκ] καὶ om. Vind. F. Ang. D. B.

ἐνέσονται] ἴσονται Ven. B. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekk. instructi erunt Fic.

ἐκάστων] ἐκάστω Vind. F. ἀπτόμενοι;] Signum interrogandi Bekkerus fecit.

μὲντοι] μὲν τοι Steph. Οὐδὲν] οὐδὲ Vat. B. a m. pr.

σοφόν] σῶφρον Lob. Vind. B. Vat. B. Mon. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

δυσχέρειαν] ante τῆς κτήσεως Lob. Vind. B. Vat. BM. difficultatem atque molestiam Fic.

παραλιπόντι] παραλιπόντι Ald. Bas. a. παραλίποντι Vat. H. Flor. TV.

εἰδοῦτι] εἰδ' ὅτι Vind. E. — τε] om. Vind. F. Ang. B.

χαλεπῆ] χαλεπὰ Ald. Bas. a. γίγνεσθαι] γίγνεται Vat. B.

Mon. B. γίγνεσθαι cum τ super ♂ Ven. B. λέγεσθαι Vind. F.

ἢ] Ita Ven. B. et e corr. Vat. B. ἢ Vind. E. εἰ καὶ Mon. B.

Flor. U. Stallb. ἢ reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ἢ in textu posuit, in comm. ἢ

a Stephano in m. primum, tum

παντελῶς ἀληθῆς· νῦν γὰρ οὐδὲν ἦντον ἤλθε τὸ δεῖν
 E αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε καὶ παι-
 δων πεκίρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς
 μεταλθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοῦς
 503 φιλοπόλιδας τε φαίνεσθαι βασιλευζομένους ἐν ἡδοναῖς τε
 καὶ λύκαις καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν
 φόβοις μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκ-
 βάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτίον, τὸν δὲ παν-
 ταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα ὥσπερ χρυσὸν ἐν κυρῇ βασι-
 λεύομενον στατέον ἔρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι
 καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα. τοιαῦτ' ἄντα ἦν τὰ λεγό-

annot. p. 24. commendatum re-
 cepisse proficitur, in tert. vero
 praecunte Bekkero recepit, quo
 nihil verius. Neque illud Ste-
 phanum fugit, verba ἢ παντελῶς
 ἀληθῆς tantum ad τῶν ἀρχόν-
 των κατάστασιν pertinere. Scilicet
 magistratum constitutionem
 Socrates L. III. p. 414. A. ita
 pertractaverat, ὡς ἐν τύφῳ, μὴ
 δεῖ ἀκριβείας, εἰρησθαι, quibus
 verbis accuratorem quandam eius
 rei expositionem designabat, quam
 h. l. invidias et difficultatis ti-
 more adhuc subterfugisse confite-
 tur. ἢ ineptum esse apparet,
 etiamsi cum Cornario eידֹוֹתִי ὡς
 ἐκίραθονά τε καὶ χαλεπὰ γίνε-
 σθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆς scriba-
 tur, neque a Ficino apte reddi
 potuit: noscedam enim, quam in-
 vidias res esset facturus difficilis,
 vel omnino vera. Sed εἰ καὶ
 non magis probabile videtur,
 quam accuratissimum quodque ob
 id ipsam et difficillimum facta
 esse solet.

γὰρ] autem Fic.
 E ἄντα] ἀντήν Vind. F. Ang. B.
 Flor. AR. ἀντὸ Stallb. nec. per
 incuriam.

δῆ] om. Vind. E.
 τε] om. Lob. Vind. B. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor.
 U.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Lob. Vind.
 BF.

μνημονεύεις] μνημονεύειν Vind.
 F.

μήτ' ἐν πόνοις] μήτε ἐν π. 503
 Flor. R. μήτ' ἐν φόβοις Bas. b.
 μήτ' ἐν ἄλλῃ] μήτε ἐν ἄ. Vind.
 F.

μεταβολῇ] μεταβολῇ idem.
 πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνον-
 τα] qui passim sincerus et incor-
 ruptus evadit Fic.

γέρα] γέρας Lob. Vind. B.
 Vat. M. Antiatt. Bekk. p. 87, 22:
 γέρα· Πλάτων ἔκτερ Πολιτείας.
 Eium L. III. p. 414. A. V. 460.
 B. 465. D. VII. 516. C.

τελευτήσαντι καὶ ἄθλα.] τελευ-
 τήσαντι καὶ ἄθλα Ald. τελευτή-
 σαντι καὶ ἄθλα Bas. ab. τελευ-
 τήσαντι καὶ ἄθλα Vind. E — ἄ-
 θλα. Mon. B. Vitiosa interpun-
 ctione post τελευτήσαντι deceptus
 Ficinus sequentia perperam sic
 convertit: Praemia vero talia
 sunt, qualia communiter dicta
 sunt, breviter haec percurrens et
 quasi tergiversans sermone, quip-
 pe cum res, ut nunc sunt, movere
 timeamus.

τοιαῦτ' ἄντα] τοιαῦτάτα Vind.
 EF. Ald. Bas. a. τοιαῦτα ἄντα
 Vind. B. Flor. T. τοιαῦτα ἄντα
 Lob.

παρακαλυπτομένον] „παρα-
 κάμπτεσθαι fortasse Par. A.“
 Bekk.

πεφοβημένον] πεφοβημένον B
 Ald. Bas. a.

Ἄληθέστατα] Vera Fic.

μίσσηται] μίσσηται Flor. U.
 et, sup. a m. a. μ, Mon. B.

μνα καφεξιόντος και παρακαλυπτομένου του λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, B λέγεις· μίμνηται γάρ. Ὀκνος γάρ, ἔφη, ὡ φίλε, ἐγώ, εἰκαῖν τὰ νῦν ἀποτολμημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τατολμησθω εἰκαῖν, διτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρησθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι. ἦν γὰρ διήλθομεν φύσει δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταῦτο τυμψύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς και μνήμονες C και ἀγγιλοι και ὀξεῖς και ὄσα ἄλλα τούτοις ἔσται, οἶσθ'.

Ὀκνος] Ita cum reliquis omnibus (nam de Par. K. quem Bekkerus omisit, Bipentinorum exstat testimonium) Mon. B. a m. pr. et scholiastes, qui ὀκνος· ἀνάδυσαις, εὐλάβεια, ἀναβολή ad h. l. adscripsit. Ὀκνον margo Par. D. et, ὡ in margine posito, a m. a. Mon. B. ὄκνον editiones omnes. Cf. L. V. p. 450. D: διὸ δὴ και ὀκνος τις αὐτῶν ἀπεισθαι, quae de hac eadem re dicta nullam dubitationem rebaquant, quin ὀκνος genuinum sit. De allipsi imperfecti ἦν Schaeferus melet. p. 44. egit. Addo Aeschin. adv. Ctes. §. 71. Bekk. πῶς ἐν μέσῳ, και παρῆμεν τῇ ὁστεραία εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἔφη, ὡ φίλε, ἐγώ,] ὡ φίλε ἔφη ἐγώ Vind. F. Ang. B. ἔφη ἐγώ ὡ φίλε Vind. B. Comma post ἐγώ Stephanus et recentiores emittentes pronomen ad ὄκνον referunt, quod longius distat et facile eo caret. Servata vero codicum lectione necessario ad ἔφη referendum est, cui aliquoties additum ad p. 496. A. autem. Neque interpositus vocativus ullam offensionem habet. Conf. Heindorfius et Stallbaumius ad Phaedon. p. 78. A.

τὰ νῦν] τανῶν Vind. F.
μὲν] μὲν δὴ idem et Ang. B. Flor. R.

καθιστάναι] καθιστάναι Lob. Vat. B. Bas. b. Id Stallbaumius in sec. recepit, quia absurdum

sit dicere eos, qui sint diligentissimi civitatis custodes, reddi oportere philosophos. At sensus vulgatae idem est atque si dixisset ὅτι τὸν τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας καθιστάναι μίλλοντα φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Fictus quoque minus accurate haec interpretatus est: Nos vero in praesentia id asserere audeamus, quod custodes diligentissimi optimi esse debent philosophi.

ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι] quam pauci tales erunt Fic.

ἦν γάρ] εἰ γάρ Vind. F. ἦν γάρ δὴ Vind. E. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum.

εἰς] οἷς εἰς Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ang. B. Vat. H.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vind. F.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Lob. Steph.

διεσπασμένη] διεσπασμένη Vind. E. διεσπασμένα Ang. B.

Flor. T. Steph. Ast. Stallb. pr.

„In praeced. edit. διεσπασμένη:

alteram autem lectionem agnoscit

et Fic.“ Steph. p. 24. (partes)

disiunctas (nascuntur) Fic. Ut

hic φύσει, ita μονάδα Phileb.

pag. 15. B. διεσπασμένην dicit.

Ceterum διεσπασμένα, si per

codices lionasset, ferri potuissent

apparere.

φύεται] φαίνεται Mon. B. Par.

DK. sec. Bekk. Flor. U.

και ὄσα ἄλλα τούτοις ἔσται] C

om. Fic.

ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἄρα φύεσθαι καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπη ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὐτὰ ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἂν τις 477

D μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρῆσαιτο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα πρὸς τὰς μαθήσεις αὐτοῖσι ταῦτόν· δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπουεναρκωμένα, καὶ ὕκνου τε καὶ χάσμης ἐμπιπλανται,

καὶ νεανικοῖ] καὶ νεανίσκοι Vind. E. Flor. ACTV. Heindorfius ad Theæt. p. 144. A. καὶ hoc loco delendum et ante οἷοι inserendum suspicabatur, quod utrumque Astius in sec. et tert. fecit, quasi iuuenilis animus et magnificus tranquillitatis et stabilitatis amans esse solet. Stallbaumus in pr. nostrum καὶ uncis inclusit et οἷοι secundum duos codices in οἷους mutavit, in sec. uncus removit et καὶ οἷοι cum Heindorfio et Astio diversa tamen sententia scripsit. Vulgata sanam esse perspexit rectoque explicuit Schleiermacherus, sed nominativis εὐμαθεῖς, μνήμονες, ἀγχινοὶ, ὀξύεις, νεανικοὶ, μεγαλοπρεπεῖς subiectum significari statuens duo postremos perincommode locatos et subiecti descriptionem verbis ad praedicatum pertinentibus inscite interpellatam fateri coactus est. Mihi praedicati significatio eis inesse, subiectum verbis οἷοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari videtur, hoc sensu: Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquillo, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti animoque iuuenilis et magnifico praediti esse non solent. Sic omnia usque ad τὰς διανοίας unum enuntiationis membrum efficiunt, nec sine ratione duo extrema utpote mores spectantia a quatuor prioribus ad intellectum referendis separata sunt.

οἷοι] οἱ οὐ, vulgato in margine adscripto, Flor. T. οἷους Par. DK. Flor. U. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. οἷοι idem a m. s. habet.

κοσμίως] κοσμίω Vind. F.

ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος] ἡσυχίας καὶ ἡμερότητας Lob. Ven. B. Vat. M. Bas. b. ἡμερότητας καὶ ἡσυχίας Vind. B. ἡμερότητας in Flor. T. int. vers scriptam et a Stephano in m. pro varia lectione notatum est.

οἱ τοιοῦτοι] οὐ τοιοῦτοι Vat. B. οὐ τοιοῦτοι οἷοι Lob. Vind. B. Vat. M. Sunt ii, qui tales sunt, quales tranquillitatis amantes non esse consueverunt.

ὑπὸ] ὑπ' Vind. F. Ang. B.

ὅπη] ὅποι Vind. E. (Ven. B.) editiones ante Bekkerum.

αὐτῶν ἐξοίχεται] τάντων ἐξοίχεται Vind. F. τάντω ἐξέχεται Ang. B. ἐξ αὐτῶν ἐξέχεται Flor. T. ἐξ αὐτῶν οίχεται Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Verbo ἐξοίχεσθαι usus est Homerus II. VI. 379: ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται—; et Sophocles Oed. Col. 863. Reia. — Ficinus: stabilitatis omnis et gravitatis expertes.

οὐκ εὐμετάβολα] οὐ μετὰβολα Ven. B. a m. pr.

μᾶλλον] maxime Fic.

χρῆσαιτο] χρῆσεται Lob. Vind. D

ὅταν τι δὲ τοιοῦτον διακονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς δὲ γ' ἔφαμεν ἀφοριῶν δεῖν εὐ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῶ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὁρθῶς, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἷε ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὐ; Βασανιστέον δὴ ἐν τε οἷς τότε λέγομεν νόμοις τε καὶ φόβοις E καὶ ἡθοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε παρεῖμεν, εὖν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάξιν δεῖ σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατῇ ἔσται ἐνγχεῖν. εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὅσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. 504

B. Vat. BM. χρήσεται Ven. C. Par. DK.

καὶ] τὰ καὶ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ast. sec.

δυσκίνητα] δυσκίνητα Vind. E.

ἀπονεναρωμαίνα] νεναρωμαίνα Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. C. νενερωμαίνα Lob. Vind. B.

καὶ χάσσης] καὶ int. vera. a m. s. habet Mon. B.

ἐμπίπλανται] ἐμπίπλανται Mon. B. ἐμπίπλανται Flor. C. a m. s.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη] ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις Ang. B. Ἄληθῆ, ἔφη, ταῦτα λέγεις margo Flor. B.

γ' ἔφαμεν] ἔφαμεν Vat. B. γε φαμέν Vind. F. Ang. B. margo Flor. R. γε ἔφαμεν Vind. E.

σπάνιον] ἐπανιόν Vind. F. Βασανιστέον] βασανιστέα Mon. B. Par. D. Flor. U.

τε οἷς] τους Ang. B.

E ὁ τότε] ὅτε Vind. B. Vat. M.

ὁ Vind. F. in m. a m. s. habet.

παρεῖμεν] ἐπαρεῖμεν Vind. F. a m. pr. παρήμεν Ven. B. Flor. T. Bekkerus, nescio quo gram-

matico auctore.

λέγομεν] λέγωμεν Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. T.

Cf. L. V. p. 471. C. extr.

πολλοῖς] plurimis Fic.

γυμνάξιν] Hunc locum Proclo T. V. p. 266. Cons. obversatum opinor, dum verba Parmenidis p. 135. D. ἔλκυσον δὲ σαντὸν καὶ γύρνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δο-

κούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλομένης ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας explicaturus πρὸ πάντων ἄξιον, inquit, ἐκείνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμνάξιν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. quamquam ad rem aeque appositus erat ille L. VII. p. 539. D: ἀρεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυπόνοως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις ἔτη δικάσια, ἢ τότε;

δυνατῇ] In Ven. B. super ultima scriptum est ὄς, et δυνατὸς requirit Stallbaumius in sec. quia ad δυνατῇ vix ex antecedentibus ἢ φύσις αὐτοῦ intelligatur. Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλιάσει subiectum hominem ipsum potius, quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλιῶντες arguit. Nihilominus, quum ferendi facultas παύσας sit, et per totum hunc locum eiusdem subiecti significatio varie fiat, et quae primum φύσις et φύεσθαι dicta erat, pro ea mox homines ipsos, tum ἡθῆ, deinde rursus homines (ἐμπίπλανται), post hominem (αὐτῶ), denique ἡθος (αὐτό) dici videamus, vulgatam retinendam censeo.

ἀποδειλιάσει] ἀποδειλιάσει Vind. F.

ἀποδειλιῶντες] trepidant at- 504 que desciunt Fic.

Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μὲν μου, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τριττὰ εἶδη ψυχῆς διασθηδόμενοι ξυμβαί- βάζομεν δικαιοσύνης τε περὶ καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἶη. Μὴ γάρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἡ καὶ τὸ B προφῶρηθὲν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δὴ; Ἐλέγομέν σου, ὅτι ὡς μὲν δυνατόν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδαῖν, ἄλλη μακροτέρα εἶη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοι- το, τῶν μέντοι ἐμπροσθεν προειρημένων ἐπομένως ἀπο-

δὴ] om. Par. K. Flor. T.

ἔφη] om. Vind. B. Vat. M.

ἀλλὰ] Ἄλλα editiones ante Bi- pontinam et Astius in pr. Etiam in Vind. E. ante ἀλλὰ signum mutatae personae exstat.

μέγιστα; Μνημονεύεις] μέγιστα, μν. Ald.

ὅτι] ὅτι Mon. B. Flor. U.

ξυμβαίβαζομεν] συν. Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Timaei glossam p. 241. συμβιβάζει. (συμβιβάζει est apud Photium Porsoni) εἰς συμβίβασις καὶ ὁμολογίαν ἔλθειν περὶ τινος a Ruhnkensio male huc relatum, neque συμβιβάζειν, ut ille puta- bat, neutraliter hic positum esse recte monuit Astius. Cf. L. III. p. 427. E. sqq. quo loco variis rationibus componendis virtutum definitiones, quales in civitate esse viderentur, quasi conquirebant, quo facto simili methodo usi p. 441. E. sqq. colligebant, quid eadem in singulari homine essent; atque hunc ipsam conatum Socrates nunc designat.

περὶ καὶ] καὶ περὶ Vind. F. Ang. B.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRT. Stallb.

εἶη.] εἶη; Vind. B.

λοιπὰ] λοιπ' Vind. F. Vat. M. Flor. R.

εἶην] εἶη Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.

μὴ ἀκούειν] His Ficinus abs te inseruit. Post ἀκούειν Bas. ab. comina habent.

Ἡ] ἦ Lob. Vind. BKF.

καὶ] om. Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U. in m. habet Par. D.

προφῶρηθὲν] προσρηθὲν Par. K. προρηθὲν Ald. Bas. ab.

ὅτι] ὡς, sup. a m. pr. ὅτι, B Vind. F.

ὡς μὲν δυνατόν ἦν] ὡς ἐσμέν δυνατόν ἦν Vind. E. ἐσμέν δυ- νατόν ἦν Vind. F. δυνατόν μὴ ἦν Bas. b. δυνατόν μὲν ἦν (Ven. B.) Steph. Ast. tacentibus Bip. ἦν ut ἐχοῖν et similia dictum.

κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. x, Mon. B.

ἄλλη] ἀλλ' ἦ Par. D. ἀλλ' ἦ Ven. C. ἀλλ' εἰ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bip. ἀλλὰ Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. a m. s. (ἄλλη a m. pr.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. Vol. I. p. 394, b. ἄλλη etiam Ficinus legit, ceterum totum locum ita pervertit: Diximus certo ampliori quodam alio orationis circumitu exactius ea posse cognosci: ve- rum comœdius esse, ut demon- strationes superioribus magis con- sentaneas induceremus.

δείξεις οἶόν τ' εἶη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἔξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐβήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἑλλικῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἰποιτε. Ἄλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως φαίνεται μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγὼ, μέτρον τῶν τοιοῦτων ἀπολείπον καὶ ὅτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πάνυ μετρίως γίνονται. ἀτάλῃς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκαῖ δ' ἐνιοτέ τισιν ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίας. Τούτου δὲ γε, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦ

περίοδος] ἡ κ. Lob. Vind. B. Vat. M.

περιελθόντι] περι ἔλθοντι Ald.

τῶν] τῶ Vind. E. De genitivo ab ἐπομένῃς pendente cf. Bernhardt synt. p. 148.

οἶόν τ' εἶη] οἶόν τε εἶναι, praeposito int. vers. ὡς, Vind. F. ὡς οἶόν τ' εἶναι Ang. B. ὡς οἶόν τε εἶναι Flor. R.

οὕτω] οὕτε Vind. F.

φαίνεται] φαίνεται ante corr. Vind. F.

ὑμῖν ἀρεσκόντως] om. Ang. B.

εἰποιτε] εἰπητε Lob. Vind. B. Ven. B.

ἔφη] om. Vat. B.

μὴν] om. Vat. H. μὲν Vind. E. μὴ Bas. b. δὲ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Suum assensum Adimantis quum ita declarasset, ut de reliquis nihil affirmare velle videretur, hos quoque assensos recordatus profecto, inquit, videbatur et reliquis. Cf. L. III. pag. 410. B: αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια etc. Ficius neque hanc particulam neque interpunctionem post μετρίως curans Adimanto haec tribuit: *At moderate dictum et mihi et aliis est visum.*

C ἀπολείπον] Ita cum editis Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV.

et, ut Faehsius refert, margo Par. A. ἀπολείπων Par. A. ipse, Vind. E. Ven. B. Vat. H. ἀπολείπων Ven. C. ἀπολείπων cum ὁ super ὦ Lob. Vat. B. ἀπολείπων Vind. B. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U.

ὅτιοῦν] ὄπουσῶν Vind. E. Etiam Mon. B. s. cum litara habet.

τοῦ ὄντος] τοιοῦτος γο Par. A. Idem Faehsius in eius codicis margine exstare testatur.

μετρίως] μέτριον γο Par. A. (in m. teste Faehsio.) Id Bekkerus in textum recipiens ex lapide dicto frigidum effecit. Nam quum Adimantus commode sibi exponi visa dixisset ἤτα, quibus tamen ad veritatem nonnihil decesset, pro modo et mensura harum rerum imperfectum quoddam et a veritate remotum posuerat, idque Socrates parum commode fieri demonstrat.

μέτρον] μέτρον Lob. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a. μέτρον Bas. b. μετρίως, quod Bekkerus et Stallbaumius vulgatum ferunt, nusquam exstat.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. B.

δέ γε] δὲ Ficius non reddidit. γε om. Bas. b.

καθήματος ἥμιστα προσδεῖ φύλακι πόλειός τε καὶ νόμων.
 Εἰκόσ, ἢ δ' ὄσ. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ᾧ ἑταῖρος,
 D ἔφη, περιτίον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἦτον μανθάνοντι
 κρητίον, ἢ γυμναζομένῳ· ἢ δ' νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ
 μεγίστου τε καὶ μάλιστα προσήκοντος καθήματος ἐπὶ
 τέλος οὐποτε ἦξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ'
 ἔτι τι μείζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν; Καὶ
 μείζον, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφήν
 δεῖ ὡσπερ νῦν διατάσσειν, ἀλλὰ τὴν τελευτάτην ἀπερ-
 γασίαν μὴ παρίναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμι-

ἥμιστα προσδεῖ φύλακι] Ita
 Par. DK. Mon. B. Flor. TU.
 ἥμιστα προσδεῖται φύλακι Par.
 A. Lob. Vind. BEF. Ven. C.
 Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRY.
 ἥμιστα προσδεῖται φύλακῃ Vat.
 B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.
 Ast. sec. ἥμιστα προσδεῖ τῷ φύ-
 λακι Ast. pr. a custode — esse
 debet alienissimum Fic. Quum
 optimorum codicum lectio integra
 servari non posset, φύλακι ut
 simplicius et sequenti τῷ τοιού-
 τῳ convenientius ex ea servare
 mahui, quam προσδεῖται. Idem
 fecit Bekkerus, Astius in tert. et
 Stallb.

πόλειός τε] τε καὶ πόλειός
 Par. K. superpositis, ut Bekke-
 rus tradit, duobus punctis super
 τε.

ἢ δ' ὄσ] ἦν δ' ἐγὼ Vind. B.
 Vat. M. et ante corr. Lob.

ἔφη] ἔφη Lob. Vind. B. Vat.
 M.

D μανθάνοντι] μανθάνουσι Ald.
 Bas. a.

κρητίον] ποιητίον Mon. B.
 Par. K. sec. Bip.

ἢ γυμναζομένῳ — μεγίστου τε]
 om. Par. A. ἢ γυμναζομένῳ etc.
 Ald. ἢ γυμναζομένῳ etc. Bas. b.
 Pro altero ἢ Par. K. eis habet.

μάλιστα] μάλα Par. D. μόνου
 Mon. B. Flor. U.

ἔτι] ἔστι Ven. B. Par. K. sec.
 Bekk. ἔστι sec. Bip.

τι] om. Lob. Vind. BF. Ang.
 B. Vat. M.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

Καὶ] καὶ Mon. B. Flor. U.

μείζον] μ. τούτων Par. K.

αὐτῶν τούτων] sc. δικαιοσύ-
 νης τε καὶ ὧν διήλθομεν. quod
 Stallbaumium fugere non debbat.

νῦν] νῶ Par. K.

τὴν τελευτάτην ἀπεργασίαν
 μὴ παρίναι] absolutam rationem
 comprehendere Fic.

ἢ] ἦς Vind. F. In Vind. E.
 mutatae personae signum prae-
 fixum.

ἄλλοις] ἄλλου Vind. F. Flor.
 AC.

σμιροῦ] Ita Par. A. Vind. F.
 Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 RTUV. σμιροῦ reliqui et editio-
 nes ante Astii sec. Cf. Vol. I.
 p. 287, b. in rebus minimis Fic.

ἀξίοις] ἀξιοῖς Vind. F.

ἀκριβέστατα καὶ καθαρῶτατα] E
 καθαρῶτατα καὶ ἀκριβέστατα
 Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ] οὐ Par. K. om. Vat. H.
 Flor. AC.

ἀξιοῦν] post εἶναι Vind. E.

Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ δια-

κροῦ ἀξίους πᾶν ποιῖν συντιννομένους, ὅπως ὅτι ἀκρι- E
βέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ με-
γίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη,
ἄξιον τὸ διανόημα. ὁ μὲντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ
ὅτι αὐτὸ λέγεις, οἷσι τιν' ἂν σε, ἔφη, ἀφείναι μὴ ἐρω-
τήσαντα, τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ
ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἦ
οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὐ διανοῇ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντι- 505
λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἕκαστι ὅτι γε ἡ
τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας,

νόημα.] καὶ μάλ' ἔφη ἄ. τὸ δ.
Vind. BF. Ang. B. *Ridiculum
proptus* Fic. Ea, ut videtur, in-
terpretatione seducti Astius, Schleier-
ermacherus, Stallbaumius verba
ἄξιον τὸ διανόημα eiicienda vel
improbanda vel corrigenda existi-
marunt; qui si Adimantum haec
non tam respondere quaerenti an-
ne ridiculum istud sit Socrati,
quam contrarium postulanti suf-
fragari statuissent, nullam, opi-
nor, offensionem accepissent. Certe
maximarum rerum accuratissimas
feri debere explanationes senten-
tia sapienti non indigna videtur.
Nomen vero διανόημα inter Pla-
tonica relatum supra vidimus
p. 496. A.

μέγιστον] μέγιστον Vind. B.

περὶ ὅτι] περὶότε Vind. F. a
m. pr.

οἷσι] om. Vat. H. οἶον Bas. b.

τιν'] τίς Vind. B. Ald. Bas.
ab. τίνα, a m. s. τινά, Vind. F.

ἂν] om. Vind. F. Ang. B.

σε] om. Ang. B. esse aliquam
contenturum Fic.

μὴ] μὲν Flor. C.

ἐρωτήσαντα] ἐρωτήσαντα Vind.
B.

ἀλλὰ] Ἄλλα Ald. Bas. ab.
Steph.

ἐρώτα] ἐρώτα Ald. Bas. ab.

πάντως] Vind. F. int. vers. a
m. s. γὰρ addit, quod additum

est in Aeschyli Prom. 333: καὶ
νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω·
πάντως γὰρ οὐ πείσεις τιν. Et
inest in Socratis verbis ironica
caussae, cur interrogare eum iu-
beat, significatio. Et vero solum
πάντως sufficere exempla ab
Heindorfio ad Theaet. §. 3. a
Rückerto ad Symp. pag. 8. et a
Stallbaumio ad h. l. adscripta
docent. Similiter Aeschylus Prom.
1050: πάντως ἐμέ γ' οὐ θανα-
τώσει.

νῦν δὲ — ἀκήκοας 505. A.]
om. Vind. B. Vat. M.

ἦ οὐκ] ἦ om. Vind. E. Mon.
B.

ἦ αὐ] vel potius Fic. αὐ ad
initium libri V. spectat et ad in-
iectam ab eodem Adimanto de
uxorum communione quaestionem
operosissimam, quo loco Socrates
verbo ἐπιλαμβάνεσθαι usus erat
p. 450. A.

διανοῇ] διανοεῖ, sup. a m. s.
ἦ, Vind. F. διανοεῖ recentiores.

ἀντιλαμβανόμενος.] ἀντιλαμ- 505
βανόμενος: Vind. E.

ιδέα] εἰδέα Vind. F. a m. pr.

μέγιστον] μέγιστο Ald.

πολλάκις ἀκήκοας] πολλάκις
μὲν ἀπὸ τοῦ ἦδη καὶ πρότερον
ἀκηκοῖναι φησὶν, ὡς ἄρα τοῦτο
ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, οὐ πάντα ἐφίλα-
ται. Proclus in Civ. p. 425, 20.
a f.

ἢ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ωφέλιμα γίνονται. καὶ νῦν σχεδὸν οἴσθ', ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπιστάμεθα, οἴσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ' **B** εἰ κακῆμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἶσι τι πλεον εἶναι πᾶσαν κτήσιον ἐκτῆσθαι, μὴ μίντοι ἀγαθῆν; ἢ πάντα τᾶλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; **Μὰ Δί'** οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἄλλα μὴν

ἦ] ἢ Vat. H. et a m. pr. Vind. F.

δίκαια καὶ] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. δη καὶ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T. καὶ δίκαια καὶ reliqui codices cum editis. Paullo auctius etiam Proclus l. c. p. 426: *εἰκὼν γὰρ, ὅτι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μάθημα τὸ μέγιστόν ἐστιν, ἢ καὶ τὰ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ωφέλιμα ἀποτελεῖται, καὶ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν* etc. cuius tamen auctoritas, quum potius rem spectaverit, quam verba, neque ad recipiendum articulum, quem in secunda Stallbaumii ed. V. C. F. Rostius sine ratione desiderabat, neque ad tuendam particulam καὶ ad-versus optimos codices valet.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E. οἴσθ'] scito Fic. item paullo post.

τούτῳ] τοῦτο Vat. H.

εἰ δὲ μὴ ἴσμεν] om. Ven. B. a m. pr.

ἄνευ δὲ ταύτης] et sine ipsa Fic. Repetito δὲ offensus Morgensternius symb. 1815. pag. 18. ἄνευ γε ταύτης malebat, assentiente in tert. Astio, dissentiente Stallbaumio in sec. et verborum εἰ δὲ μὴ ἴσμεν sententiam cum quadam gravitate iterari statuerente; sed exempla, quibus utitur, minus apta esse ipse sensit. Sunt enim partim talia, quale Apol. p. 38. A. *εἰάν τ' αὐ λέγω, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὅν*

ἀνθρώπων τοῦτο, ἐκείνης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοῦς λόγους ποιῆσθαι, — ταῦτα δ' ἐτι ἤ-τον πείσεσθέ μοι λέγοντι. quae ad anacoluthon pertinent; partim bimembrem habent enuntiationem alteri item bimembri sic oppositam, ut membrum utrumvis seo δὲ instructum sit, velut Phaedon. p. 78. C: *οὐκοῦν ἄπερ εἴη κατὰ ταῦτά καὶ ἀσάυτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὼς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτά, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα*; Nostro vero loco id, cui alterum δὲ insertam est, ad prius membrum ita se habet, ut hoc ipsum ad antecedentia, nec quicquam offensionis esset, si omissio altero εἰ verba sic continuarentur: *εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης ἄλλο ὅτιοῦν ἐπιστάμεθα, οἴσθ', ὅτι* etc. Itaque non particulae δὲ, sed conjunctionis εἰ repetitae ratio reddenda est, quae quum primum cum indicativo, deinde cum optativo constructa sit, alteram conditionem aliter atque priorem comparatam et ignorationem quidem boni ut rem in facto positam, cognitionem autem reliquorum absque boni scientia ut probabilitate si minus facultate carentem cogitam esse consequitur, quae ipsa repetitae voculae conditionalis causa existit.

τᾶλλα] τᾶλλα Vat. H. „ut solet.“ τᾶλλα iidem, qui supra τ' ἄλλα Vind. E.

καὶ τότε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψότεροις φρόνησις. Πῶς δ' οὖ; Καὶ ὅτι γε, ᾧ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἤτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται ταυ-
 τῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελώεις. Πῶς γὰρ οὐχί, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ ὀνειδίζοντές γε, ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν, λέγουσι πάλιν ὡς αἰδόσι; φρόνησαν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὐ ξυνιέντων ἡμῶν, ὅτι λέγουσιν, ἐκπαίδαν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέρξονται ὄνο-

ἐπισταίμεθα] ἐπιστάμεθα Vind. F. Flor. RT.

οὐδ' εἰ] οὐδεῖ Vind. F.

B. κεκτήμεθα] κεκτῆμεθα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Indicativus, quem Bekkerus plerosque cum Stephano exhibere ostendit, non minus probandus hic, quam paullo ante in εἰ δὲ μὴ ἴσμεν.

ἢ οὐκ — τοῦ ἀγαθοῦ] om. Vind. E.

πλέον] πλεῖον Lob. Vat. B.

εἶναι] εἰδέναι Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. εἶναι et εἰδέναι non raro a librariis confusa sunt, e. c. Phaedon. pag. 101. B. Cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 249.

ἐκτῆσθαι] κεκτῆσθαι Par. K. sec. Bekk.

τάλλα] τάλια iidem, qui supra.

ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ] Haec verba Stallbaumius in sec. uncis inclusit ut spuria, Morgensternii suspicionem l. c. propositam secutus. Mihi non supervacanea videntur. Eo enim, quod quis reliqua omnia excepto bono intelligit, efficitur, ut nihil, quod pulchrum et bonum sit, intelligat.

Μὰ Δί'] μάδι' Ald.

ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF.

τόδε γε] τόδε γ' Ang. B. Vat. H. γε om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ficinus initium horum (Ἄλλὰ μὴν — πολλοῖς) praeter

consuetudinem contraxit: Pluribus vero. — Proclus in Civ. p. 426: τούτων οὖν δηθέντων ἐπήγαγεν, ὅτι τὸ ἀγαθόν οἱ μὲν φρόνησιν, οἱ κομψότεροι, λέγουσιν, οἱ δὲ ἡδονήν· οἷς καὶ ὁ ἀφορατῆς ὡς γνωρισμοῖς συνεχάρησεν καὶ ἠξίωσεν γράναι τὴν τοῦ Σακρατοῦ περὶ τούτων κρίσιν. ὁ δὲ, ὅτι μὲν οὐκ ἔστι τὸ ἀγαθόν φρόνησις οὐδ' αὐ ἡδονή, συντόμως ἔδειξεν. ἐρωτώμενοι γάρ, φησιν, οἱ ταῦτα διορίζοντες, εἰ πᾶσα φρόνησις τὸ ἀγαθόν, οἶον καὶ ἡ τῶν ξυλλήνων σκευαστῶν καὶ ἡ τῶν ἄλλων, οὐκ ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ προστιθέσθαι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φρόνησιν ἀγαθόν εἶναι, γελώϊον τι πάσχοντες, ἐν τῷ ὄφει τοῦ ζητουμένου τὸ ζητούμενον αὐτὸ παραλαμβάνοντες, καὶ αὐτίκα τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν τιθέντες ἀναγκαζόμενοι ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι τινος κακῆς περιέχονταί εἰς τὸ λέγειν εἶναι τινα κακὰ τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο δὲ ἀδύνατον.

Πῶς δ' οὖ; — φρόνησις.] om. Ang. B. Inter δεῖξαι et ἤτις φρόνησις Ficinus si interpolavit.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἀναγκάζονται] ἀναναγκάζονται cum punctis sub altero ve Mon. B. ἀναγκάζονται Ald.

φάναι] φᾶναι Vind. F.

οὐκ ἴσμεν] οὐκίσμεν Mon. B. C ἀγαθοῦ] ἀγαθόν Vind. E. Ast. sec. tert. Stallb. pr. Cf. Proclus; ἐκπαίδαν τὸ] τὸ om. Flor. T. φθέρξονται] φθέρξονται Vind. E.

μα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι μῶν μὴ τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἐτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακὰς; Σφόδρα γε. Ἐυμβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι, D ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταυτά. ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλα καὶ πολλὰ ἀμφισβητήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί δέ; τόδε οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιτο τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ἦ, ὅμως ταῦτα πράττειν καὶ κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα

Ἀληθέστατα] *Vera loqueris* Fic. Τί δαί;] Ita Par. A. Flor. ACV. quod huic loco valde aptum cum Stallbaumio in sec. vulgato τί δέ praetuli. τί δὴ Mon. B. μῶν] μὴν Vind. F. μὴ τι] μὴ τοι Vind. E. πλάνης] in m. a m. s. habet Mon. B.

ἔμπλεοι] ἔμπλεω Lob. Vind. B. Vat. M. ἔκπλεοι Vind. F. ἐτέρων] ἐταίρων Vind. E. Vat. H.

ἦ] ἢ Lob. εἰ Vind. E. οὐ] om. Lob. Vind. BE. Vat. HM. οὐ. Ald. οὐ; Bas. ab. omnes cum commate post ἐτέρων. ἡδονὰς — ὁμολογεῖν] om. Vind. E.

Ἐυμβαίνει] Συμβαίνει Steph. a quo Bekkerus Par. A. Mon. B. dissentire non ostendit. Sed Mon. B. cum reliquis habet ξ. Contra de Par. K. tacent Bipontini.

οἶμαι] om. Par. K. Flor. R. ante αὐτοῖς positum est in Vind. F.

D κακὰ] κατὰ Vind. F. ταυτά] ταῦτα Lob. Vind. B. τὰ αὐτά Vind. F. Flor. R. ἦ] ἢ Vind. F. et editi ante Astii sec.

Τί δέ; — καλὰ] om. Vind. F. Τί δὲ τόδε etc. Ald. Bas. ab. quae utraque post φανερόν signum interrogandi habet. τί δαί etc. Vat. H. Flor. ACV. quod Stallbaumius in sec. ascivit. —

Proclus l. c. p. 426: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐπαγωγῶν, ὅτι δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιτο καὶ τὰ δοκοῦντα κεκτῆσθαι, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσιν.

καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

κἂν μὴ ἦ] Ita Lob. Vind. B. Vat. BM. κἂν μὴ εἴη reliqui cum editionibus ante Astii sec. qui κἂν εἰ μὴ εἴη de coniectura scripsit idque in tert. tenuit. Nec aliter Stallbaumius in pr. Idem in sec. cum Bekkero coniunctivum recepit.

ταῦτα] ταυτὰ Mon. B. qui in antecedentibus comma non post εἴη, sed post ὅμως habet.

καὶ κεκτῆσθαι] καὶ om. Vat. B.

καὶ δοκεῖν] et videri hominibus haec habere Fic. Quidni absolute dictum sumamus: et speciem prae se ferre? Certe Astii coniectura καὶ διαίκεν nihil opus est.

δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οὐδενὶ] οὐδέν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κτᾶσθαι] χρᾶσθαι Par. D. χρῆσθαι Par. K.

ζητοῦσι] omnes quaerunt Fic. ἤδη] om. idem.

ἀτιμάζει;] ἀτιμάζει. Ald. μάλα] maxime quidem Fic.

ἦδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὁ δὲ διαίκε μὲν Ἐ
 ἄπασα φυγὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει ἀκομαν-
 τενομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν
 ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστίν, οὐδὲ πιστεὶ χρῆσασθαι μόνιμω,
 οἷα καὶ περὶ τᾶλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν
 ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ το-
 σοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς 506
 βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγγιριουῦμεν; Ἐπι-
 478 στά γ', ἔφη. Οἶμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ
 ἀγνοούμενα ὄπη ποτὲ ἀγαθὰ ἐστίν, οὐ πολλοῦ τινὸς
 ἄξιον φύλακα κεντηῆσθαι ἂν ἐαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦν-

Ἐ Ὁ δὲ] ὁ δὲ Ven. B. Bonum
 quidem Fic.

πάντα] om. Vind. E. Flor. C.
 et a m. pr. Ven. B.

πράττει] Ita Vind. F. sed cum
 litura in fine.

τι εἶναι] „τι εἶναι pro τὰ εἶ-
 ναι Flor. T.“ An τὰ pro τι ha-
 bet?

ἀποροῦσα δὲ] dubitat tamen
 Fic.

ποτ' ἐστίν] ποτέστιν Vind. F.
 ποτε ἐστίν Vind. E.

χρῆσασθαι] χρῆσθαι Ven. B.
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
 Bas. b.

οἷα] οἷαι, e corr. οἷαι, Vind.
 F. οἷαι Bekkerus in decem suis
 invenisse ait, de uno Ven. B. ta-
 cens, sed Vind. B. habet οἷα, ut
 Lob. Vind. E. et Ald. et in Mon.
 B. legitur οἷα. οἷα Bas. ab.
 Steph. Ast. pr. sec. tacentibus
 Bipontinis et de Florentinis Stall-
 baumio.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. BF. Mon.
 B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Vind. E.
 Flor. ACTV.

διὰ τοῦτο δὲ] διατοῦτο δὲ
 Lob. Vind. BF. διὰ τοῦτο δὲ
 Mon. B. διατὸ το δὲ Ald. διὰ τὸ
 τόδε Bas. a. διὰ τοῦτο Bas. b.
 atque iccirco Fic. De repetito δὲ
 supra ad A. dictum; hic tamen
 non per anacoluthon illatum, sed
 perspicuitatis gratia iterum positum
 videtur, de quo genere Buttman-

nus egit in excursu ad Demosthe-
 nis Midianam p. 152.

εἴ τι ὄφελος ἦν] cum quid
 utile sit iudicare pergat Fic. Pro
 εἴ in Vind. E. εἴν, in Vat. H.
 Flor. ACV. ὁ legitur.

δὲ] δὲ Par. K.
 τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. E.
 Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor.
 U.

ἐγγιριουῦμεν] committimus Fic. 506
 γ] γε Vind. B.

ἀγνοούμενα] Ficinus addidit
 ut nunc fere accidit.

ποτὲ — φύλακα] om. Vind. F.
 In φύλακα reliqui mei et Flo-
 rentini cum plerisque Bekkeria-
 nis et Bas. b. consentiunt: φύ-
 λακα, quod reliquae editiones ante
 Bekkerum exhibent, tantum in
 Par. DK. de quibus Bipontini et
 Bekkerus tacent, repertum vide-
 tur. Id Stephanus in m. ita re-
 tinendum censebat, si ἄξια lege-
 retur: „ut dicat illorum bonorum
 possessionem non magno pretio
 fore custodi.“ Scilicet nesciebat,
 quid post κεντηῆσθαι in codicibus
 esset.

ἂν ἐαυτῶν] Ita Par. ADK.
 Vind. F. Mon. B. Ven. C. Flor.
 UV. ἐὰν ἐαυτῶν Vat. B. ἂν ἐαυ-
 τῶν Lob. Vind. B. Ang. B. Vat.
 M. Flor. RT. ἂν ἐαυτῶν Ven. B.
 Vat. H. Flor. AC. (hand multū
 faciendum sane custodem) eo
 ipsum exhibere posse Fic. αὐτῶν
 Vind. E. εἰς εἰκὸς γινῶσθαι αὐ-

τα· μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γινώσκεισθαι
 ἱκανῶς. Καλῶς γάρ, ἔφη, μαντεύ. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ
 πολιτεία τελῶς κεικοσμήσεται, ἂν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν
 B ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Ἀνάγκη, ἔφη.
 ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκράτες, πρότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγα-
 θὸν φῆς εἶναι, ἢ ἡδονὴν, ἢ ἄλλο τι κατὰ ταῦτα; Οὐ-
 τος, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνὴρ καλός, ἦσθα καὶ κάλαι καταπα-
 νῆς, ὅτι σοὶ οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ

τὰ Ald. Bas. ab. Steph. et Astius, qui simul ἀγνοοῦντα pro ἀγνοοῦμενα scribendum et μὴ inter τοῦτο et ἀγνοοῦντα inserendum in tert. suspicatur, in secunda et φύλακι et ἀγνοοῦμενα servavit, μὴ vero post τοῦτο inseruit, quarum lectionum neutra non inepta videtur. Aldinam in promptu est originem debere illi φύλακι, quo recepto quum cognitio iustorum et pulchrorum, nisi rationis, qua eadem bona essent, cognitio accederet, nullius pretiū futura custodi civitatis dici videretur, verba ἂν ἐαυτῶν pro ineptis et vitiosis haberi necesse erat, et quoniam in sequentibus Socrates ipsam iustorum et pulchrorum cognitionem ne contingere quidem eis, qui rationem illam perspectam non habeant, posse demonstrat, existit qui iam hic eandem sententiam cum dubitatione pronuntiatam ab eo existimans illorum in locum haec εἰπερ εἰκός γινῶναι αὐτὰ substitueret. Aliud glossema paullo post deprehendemus. Ceterum ἐαυτῶν ad φύλακα referendum, non ad ἀγνοοῦντα, quo retulit Bernhardy synt. p. 151. interiectum articulum non respiciens.

τοῦτο] μὴ ταῦτα Vind. E.
 ἀγνοοῦντα] ἀγνοοῦντα; Vind. BE.

δὲ] δὴ Vind. F. Flor. AR.
 μηδένα] μὴ Vind. F. μηδ' ἂν
 ἔνα Mon. B. (μηδ') Flor. U.
 Stallbaumius.

πρότερον] post γινώσκεισθαι Mon. B. (Par. DK.) cum editis ante Bekkerum, qui perperam Mon.

inter mutati ordinis auctores refert, de Par. DK. nihil ostendit. Sed Bipontinorum silentium et ipsorum librorum indoles et cognatio consentire eos cum Mon. et editionibus antiquis verisimile facit.

ἱκανῶς] Mon. B. et a m. sec. margo Flor. U. πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τὰγαθοῦ ὃ ἐστὶ γινῶ addunt, quod glossema ineptum est. Nam ipsam boni naturam Socrates et supra p. 505. A. satis perspectam hominibus negavit et infra D. E. explicare recusat. Itaque ad πρότερον ex superioribus supplendum est πρὶν ἂν ὅπῃ ποτὶ ἀγαθὰ ἐστὶ γινῶ. Etiam Ficinus quam bonum addens a vero aberravit.

μαντεύ] μαντεύει Vind. F. et recentiores.

τελέως] παντελῶς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACU. Bekkerus et Stallbaumius. (perfecte Fic.)

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald. Bas. ab. B Steph.

φῆς] φῆς Mon. B. Vind. F.

ἢ ἡδονὴν,] ἢ ἡδονήν; Steph. Bekk. Ast. in tert. et Stallb. quod Adimanto e Socrate non tam utrum ex duobus, quorum neutrum ei placere iam sciret, quam quid omnino bonum statueret, sciscitanti minus aptum videtur.

κατὰ ταῦτα] παραταῦτα Vind. E.

Οὐτός] οὕτως Vind. F. Ang.

αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ὃ Σώκρατες, φαί-
νεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ δ'
αὐτοῦ μὴ, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμε- C
νον. Τί δ'; ἦν δ' ἔγω· δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ
ὧν τις μὴ οἶδα, λέγουν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὡς
εἰδότα, ὡς μὲντοι ολόμμενον ταῦθ', ἃ οἶσται, ἰθίλειν
λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ἤσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης
δόξας, ὡς πᾶσαι ἀσχηραί; ὧν αἱ βέλτισται τυφλαί; ἦ

B. *Iam diu compertum habeo, Adimante, etc. Fic.*

ἀνήρ καλός] *Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. TY. cum editionibus praeter Bekkerianam, quae secundum reliquos codices καλῶς pro καλός exhibet, ut maior post ἀνήρ, quo loco Vind. E. etiam punctum habet, quam ante ἡσθα pausa facienda sit: heus, inquam, tu, probe iam dudum apparebat etc. cui rationi, si codices iuberent, accedere non recusarem, quamquam illud οὐτος ἀνήρ paullo severius sonans (cf. Gorg. pag. 467. B. 489. B. 505. C.) et interpositum ἦν δ' ἐγὼ assensum nonnihil remoretur: nunc vulgatam optimi codicis auctoritate munitam teneo, ut compellatio magis benevola simul et iocosa sit: heus tu, inquam, vir crimie, iam dudum apparebat etc. verborum autem dispositio similis illi Symposii initio: ὁ Φαληγεύς, ἔφη, οὐτος Ἀπολλόδαμος, οὐ περιμένεις; Pronominis et casus usum explicat Lennepius ad Phalar. ep. 19. De epitheto καλός cf. Heindorfius ad Hippiae initium. Quod ad interpunctionem attinet, signo exclamationis, quo Astius et Stallbaumius post καλός usi sunt, non magis hic locus est, quam post ὃ Σώκρατες et similia.*

ἡσθα] οἶσθα Vat. H. et ante corr. Vind. F.

σοι] σοι editiones ante Astii secundam.

ἀποχρήσει τὸ] ἀποχρήσεω

Vind. F. ἀποχρήσει τὸ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. T.

Οὐδὲ γὰρ] *Haud Fic.*

ἔφη] *om. Lob. Vind. B. Vat. M. μὲν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B. τὰ δ'] τὸ δ' Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACBT.*

αὐτοῦ] αὐτοῦ Vind. EF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τοσοῦτον] post χρόνον Ang. B. Flor. R. et commato appposito Vind. F.

περὶ ταῦτα πραγματευόμενον] *in his versatum Fic.*

Τί δ';] *τί δαι Par. A. Vat. H. C Flor. ACV. τί δὲ Vind. E. Flor. T. Τί δ', Steph. Priores nullam interpunctionem habent.*

Οὐδαμῶς γ'] *οὐδ. γη Vind. E. γ' om. Mon. B.*

ταῦθ'] ταῦτα Vind. F.

Τί] τὲ Vind. B. Haec usque ad δεξάζοντες excerptit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. fr. 35. Heer. p. 200. Cant.

δέ] δαι Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. ne hic quidem interpunctio est.

εἶπον] *om. Stob. ἐπιστήμης] ἐπιστήμας Vind. E. πᾶσαι] ἅπασαι Stob. ἀσχηραί;] ἀσχηραί. Ald. ἀσχηραί, Stob. Bas. ab. Ast. ὧν] τῶ Vat. H. Flor. AC. τυφλαί;] τυφλαί. Stallb. sec.*

- δοκοῦσι τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθῆς τι δοξάζοντες; Οὐδὲν, ἔφη. Βούλει οὖν αἰσχρὰ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά,
- D ἐξὸν καρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά; Μὴ πρὸς Διὸς, ἣ δ' ὄς, ὃ Σώκρατες, ὁ Γλαῦκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὧν ἀποστῆς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν, κἂν ὥσπερ δικαιοσύνης κέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διηλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ ἑταῖρος, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἴσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὃ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ
- E ἀγαθὸν, ἑάσωμεν τὸ νῦν εἶναι· πλεον γάρ μοι φαίνεται, ἣ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦν-

τί] post τυφλῶν Flor. T. σοι] τῶν Stob. Heer. om. Cant. τυφλῶν] τυφλῶ Stob. Cant. (τυφλῶν cod. Augustan.) διαφέρειν] διαφέρει Ald. πορευομένων] πορευόμενος Vind. F. νοῦ] οὐχ Stob. Cant. (νοῦ et ἦ pro οἱ cod. Aug. et Vatic.) δοξάζοντες] δοξάζουσι Flor. T.

οὐχ] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRT. γοῦν reliqui editique ante Bekkerum.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E. Comma in editis ante Bekkerum appositum et ab hoc sublatum recte Stallbaumius in sec. restituit.

ἐξὸν] ἐξ ὧν Vind. F.

- D φανά] φᾶννά Vind. F. φάναι Par. K. sec. Bekk. φανερά Ven. B. Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRT.

τε] om. Ang. B.

ἣ δ' ὄς] post ὃ Σώκρατες Par. K.

ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὧν] ὥσπερ ἐπιτελείων Lob. Vat. M. ὥσπερ ἐπὶ τελείων Vind. BF. Vat. B. Par. D. ὥσπερ ἐπὶ ἡλείων Par. K. cum prope calorem perveneris Fic.

ἀποστῆς] ἀπιστῆς Ven. B. Vat. H. Flor. AC.

ἀρκέσει] ἀρέσκει Flor. T. ἡμῖν, κἂν] Ita Ald. Bas. ab. ἡμῖν κἂν, Steph. quam interpretationem Stallbaumius, qui in pr. ἡμῖν κἂν sine connate cum Bekkero scripsit, in sec. propterea repetiit, quod καὶ in κἂν „ad universam, quae deinde enuntiat, sententiam refertur, perinde ac si scriptum esset ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἐὰν, ὥσπερ δ. κ. τ. λ.“ Recte; sed hac ratione comma inter κ et ἂν ponendum esset. Quod quum fieri non possit, ἂν potius, quam καὶ respiciendum videtur.

κέρι] περὶ Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, adscripto in m. a m. s. ἐγὼ, Mon. B. ἑταῖρος] ἑταῖρος καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης: cum linea sub supervacaneis Mon. B.

ἀρκέσει] ἀρκέση Mon. B. ἀρέσκει Vind. E. Post hoc Vind. F. γὰρ ἡμῖν etc. usque ad hoc ἀρκέσει iterum habet.

οὐχ] οὐχ Ald. Bas. a. ἀλλ', ὃ etc.] Proclus in Civ. p. 426: ἀλλὰ τὸ ἀπλῶς (ἀγαθὸν) δεδήλωκεν εἰπὼν· ἀλλ', ὁ μακάριε, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν, ἑάσωμεν τὸ νῦν εἶναι.

τος ἔμοι τὰ νῦν· ὃς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνε-
ται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν
φίλον, εἰ δὲ μὴ, ἔαν. Ἄλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαυθίς γὰρ
τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλομένην ἂν, εἴ-
πον, ἔμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομί- 507
σασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦτον
δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ
κομίσασθε· εὐλαβεῖσθε μέντοι, μὴ πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς
ἄκων κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλα-
βησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διο-
μολογησάμενός γ', ἔφην ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ
τε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ρηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις
εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἢ δ' ὅς. Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγὼ, Β

πλέον γὰρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ
τὴν δοκοῦσαν ὁρμὴν ἀφικέσθαι
τοῦ γε δοκοῦντος ἔμοι νῦν.

ἔστι] ἔστιν Vind. F.
τὸ ἀγαθὸν] τὰγαθὸν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
Bekkerus, Astius in tert. et Stall-
baumius. V. Vol. I. p. LVII. sq.
ἔάσωμεν] ἔάσομεν Ang. B.
Ald. Bas. ab. et ante corr. Vind.
F.

τὸ νῦν] τονῦν Vind. BE.

E πλέον — τὰ νῦν] *est enim,*
ut mihi videtur, praesentem su-
pra contemplationem Fic. — τα-
νῦν Mon. B. — τανῦν Lob. Vind.
BEF. cum editis ante Astii sec.

ὁμοιότατος] ὁμοιώτατος Vind.
F. a m. pr.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC. Bas. ab.

ἔαν] ἔάν Bas. a. ἔω Mon. B.
Flor. U.

Ἄλλ', ἔφη, λέγε] ἀλλὰ λέγε
ἔφη Vind. E. In Ven. B. λέγε
a m. pr. omissum.

εἰσαυθίς] εἰς αὐθίς Vind. F.
εἰσαυθίς Vind. E.

ἀποτίσεις] ἀποτίσειν Vat. H.
Flor. AV. *patrem vero postea*
declaabis Fic.

507 τοῦτον] τοῦτο Lob. Vat. B.
Par. DK. Ven. BC. Ald. Bas. ab.
δὲ] om. Par. K.

PLATONIS OP. II.

οὖν] om. Vind. F. Ang. B.
κομίσασθε] κομίσασθαι Vind.
EF. Vat. H.

εὐλαβεῖσθε] εὐλαβεῖσθαι Vind.
F. Vat. H. om. Bas. b. — Pro-
clus l. c. pag. 427: *πρωτον μὲν*
παρακελεύεται τοῖς ἀκροαταῖς
παραφυλάττειν, μὴ κίβδηλον
ἀποδῶ τὸν λόγον τοῦ τόκου,
τὸν μὲν ἥλιον τόκον ἀποκαλῶν,
τὸ δὲ κίβδηλον ἀπὸ τῶν ἐν νο-
μισμασι τῶσαν μεταγαγῶν.
πη] πῆ Vind. F. om. Vat. H.
Flor. AC.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Flor. AC. Bas.
ab.

Εὐλαβησόμεθα] Εὐλαβασόμε-
θα Ald.

Διομολογησάμενός γ'] γ' om.
Mon. B. Par. DK. Flor. U. δ'
eius loco est in Ven. B. Vind. E.
Vat. H. Flor. ACTV. editisque
ante Bekkerum. Conf. Phaedr.
p. 228. D: *τὴν μέντοι διάνοιαν*
— διέμι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
πρωτον. Σω. Δείξας γε πρωτον,
ὡ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀρι-
στερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ.
ἀναμνήσας] ἀναμνήσαι Vind.
F.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. B.
Vat. BM.

τὰ τε] τὰ τ' Lob. Vind. EF.
Ang. B. Vat. HM. τὰ τ' Vind. B.
ἄλλοτε] ἄλλο τε Ald. Bas. ab.

P

καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναι φαμέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φαμέν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθειμεν, πάλιν αὖ καὶ ἰδέαν μίαν ἐκάστου ὡς μᾶς οὔσης τιθέντες ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὀραῖσθαι φαμεν, νοεῖσθαι C δ' οὐ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὀραῖσθαι δ' οὐ. Παντάκασι μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὀραῖμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὀραίμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μήν; Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννεονήκας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν, ὅσῳ πολυταλεστάτην τὴν τοῦ ὀραῖν τε καὶ ὀραῖσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν;

B καὶ ἕκαστα] καὶ om. Par. K. perperam probante Schleiermacher. Quemadmodum pulchra et bona, ita ista et reliqua omnia, quae praedicari possunt, multa sunt, quorum singula genera duobus illis nominatis per copulam adduntur.

εἶναι φαμέν] Valgo εἶναι φαμέν. Item paullo post ὀραῖσθαι φαμέν.

αὐτὸ δὴ καλὸν] ἀντοδημιολογία Vind. B. αὐ. δὲ κ. Mon. B.

αὐτὸ ἀγαθὸν] ἀντοαγαθόν Vind. B.

ἃ τότε] αὐτό τε Vind. F. τότε, quod Ficinus omisit, ad eam, quae modo facta est, multorum commemorationem spectat. Sic infra p. 510. B. τοῖς τότε τρηθείαι.

κατ' ἰδέαν] κατιδέαν Vind. F. ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν codices mei et editiones ante Bekkerum.

προσαγορεύομεν] προσαγορεύομεν Vind. E. προσαγορευόμενον Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

Ἔστι ταῦτα.] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumio in utraque editione testante Flor. ACRTU. Sed quam in pr. Idem in Flor. U. προσαγορευόμενον καὶ τὰ μὲν deinceps

legi tradat, non ex eo, sed ex Flor. V. ἔστι ταῦτα a Furia enotatum fuisse, in Flor. U. ut in compari Mon. B. et in reliquis codicibus editisque ante Bekkerum utrumque deesse videtur. Vers haec sunt. Fic. ex quo Astius in sec. Ἀληθῆ fluxit, in tert. hoc ipsum vel Ἔστι ταῦτα sibi interponendum videri demonstravit, codicum inopia neutrum recipere ausus.

Καὶ τὰ — ὀραῖσθαι δ' οὐ. C.] laudat Proclus l. c. p. 427.

δὴ ὀραῖσθαι] διοραῖσθαι Ang. B. δὴ om. Proclus. δὴ, ὀραῖσθαι δ' οὐ Mon. B. undecim mediis omissis.

δ' οὐ] δὲ οὐ Procl. item altero loco.

δ' αὐ] δὲ idem.

ιδέας] εἰδέας Vind. F. a m. pr.

Παντάκασι] πάντα πᾶσι Vind. F.

Τῷ οὖν — τὰ ὀραίμενα:] Qua potentia e multis, quas habemus, quae patent oculis, cernimus? Fic.

ἀκουόμενα] ἀκούόμενα; Steph. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

τὸν τῶν] τὸ τῶν Vat. B. Ven. C. Vind. F. Flor. T.

τῆς τοῦ] τοῦ Ven. B. Vind. E. Vat: H.

Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἄλλ' ὥδε σκοπεῖ· ἔστιν ὅτι προσδαῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν D οὐκ ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἶπω, ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιούτου προσδαῖ οὐδενός. ἢ σὺ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἢ δ' ὄς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὄρατου οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι προσδαίται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὀμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρουσίας δὲ χροᾶς ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐκ' αὐτὸ τοῦτο E πεφυκός, οἶσθα, ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τὰ τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου;

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M. ὄρασθαι] τοῦ ὄρ. iidem et Vat. B.

προσδαῖ] πρόσδαῖ Vind. E. ἀκοῇ καὶ φωνῇ] ἀκοῇ καὶ φωνῇ Vind. F.

ἄλλου εἰς] ἄλλου: εἰς Vind. E. τὴν δὲ] Ita codices mei et Florentini cum Ald. Bas. ab. τὴν δ' Steph. Ast. et Bekkerus, qui de suis tacet.

ἀκούεσθαι.] ἀκούεσθαι; Lob. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. ἀκούεσθαι. Ald.

D οὐκ ἀκουσθήσεται] οὐκακονσθήσεται Vind. EF.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἄλλαις] ἄλλως Ang. B. Non alioθῆσει supplendum est, quippe quae non amplius tres supersint, sed δυνάμει vel δυνάμειν συζεύξαι.

οὐδεμιᾶ] οὐδεμία Vind. F.

οὐδενός.] οὐδενός: Vind. E.

σὺ τινα] σὺ τίνα Lob.

ἔχεις] ἔχει Vind. E.

οὐκ ἐννοεῖς — χρῆσθαι αὐτῇ] om. Vat. B.

Πῶς; Ἐνούσης] πῶς ἐνούσης Ald.

ὀμμασιν] ὀμματι Vind. E.

τοῦ] om. Par. K.

ἔχοντος] ἔχον Ven. C.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. H. Flor. ACV. αὐτοῖς, a m. s. — ἢ, Mon. B.

χροᾶς] χροᾶς Vind. F. χροᾶς Flor. A.

ἐν αὐτοῖς] om. Fic. (praesente item colore) Praepositione offensi Morgensternius, Astius et Stallbaumius ille commate post χροᾶς posito ἐν αὐτοῖς ad sequentia referri, horum prior in tert. ἐκ' pro ἐν scribi, posterior in sec. ἐν deleri iubet: quorum nihil necessarium et ἐν retinendum proprieque accipiendum esse placita de coloribus Tim. p. 67. C. sqq. exposita intuenti patebit. Nec aliter Homericæ dictio ἐν δρωταλμοῖσιν ἰδέσθαι intelligenda videtur.

μῆ] μῆν Ald. Bas. ab.

γένος] γένος ei Mon. B. Flor. U.

ἐκ' αὐτὸ] ἐκ' αὐτὸ Vind. E. E

οἶσθα] οἶσθ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H.

ἀόρατα.] ἀόρατα; Vind. E. (h. e. ἀόρατα; cum signo mutatae personae.)

ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τούτου] om. Vind. E. In Vind. F. Socrati assignatur, non omnino male, nisi δὴ post δ obstaret, cui tertius locus minus, quam secundus convenit. Itaque τούτου eum τίνος construendum, more Platoni usitato, quae e. g. Criton.

“Ο δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ’ ἐγὼ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ μικρᾷ ἄρα ἰδέα ἢ τοῦ ὄραν ἀλοθησις καὶ ἢ τοῦ 508 ὄρασθαι δύναμις τῶν ἄλλων ζυξυξέσιον τιμιωτέρον ζυγῶ ἐξύγησαν, εἶπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιῆι ὄραν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὀρώμενα ὄρασθαι; Ὅνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἄρ’ οὖν αἶδε πέφυκεν ὄψις πρὸς

p. 43. C. Phaedon. 71. E. *τίνα ταύτην*; dixit, genitivus autem a nomine *γένος* repetendus.

σὺ καλεῖς — τότε ὀρώμενα L. VII. p. 515. D.] in Ven. C. excisis foliis duobus desunt.

μικρᾷ ἄρα ἰδέα] Ita Par. A. Lob. (*μικρᾷ — ἰδέαι*) Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. (*μικρᾷ — ἰδέα*) *μικρῶ ἄρα ἰδέα* Mon. B. Flor. U. *μικρὰ ἄρα ἰδέα* reliqui codices editionesque excepta Bekkeri, qui unus videtur sensum scriptoris perspexisse. Scilicet ut L. II. p. 373. E. *ὅσ τι μικρῶ, ἀλλ’ ὄλω στρατοπέδω μείζων πόλις civitas non paullo, sed integro exercitu auctior, ita hic ζυγὸν οὐ μικρᾷ ἰδέα τιμιώτερον vinculum non exiguo rerum genere excellentius dicitur, cuius praestantia tali genere nititur s. continetur per ipsamque efficitur. ἰδέα idem est, quod γένος, ut Polit. p. 289. B. ἢ τοῦ νομίσματος ἰδέα, neque dativus offensionem habere potest. Ceterum non male, ut contra veritatem, Stephanus in m. οὐ μικρῶ ἄρα ἦδε ἢ τοῦ ὄραν coniecit: illud minus perite fecit, quod ibidem, quum Ficinum *μικρᾷ ἰδέα* legisse ex eius interpretatione (non *exigua quadam specie*) collegisset, ei scripturae aequae ac vulgatae magnum subesse errorem pronuntiavit. Cf. L. VIII. p. 579. C.*

ἦ] ἦ τε Mon. B. Flor. U. om. Par. DK. Ang. B. Vat. M.

ἦ] ἦ καὶ Ald. Bas. ab. om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui perperam Ven. C. inter omittentes retulit, Vind. B. Mon. B. omisit.) Flor. RU.

ὄρασθαι] ὄραν Lob. Vind. B. Vat. M.

ζυξυξέσιον] Ita Bekkerus se-508 cundum Par. ADK. de quo Bip. tacent, et Vat. B. Mei libri cum Ald. Bas. ab. Steph. συζ. habent.

Τίνα οὖν] οὖν Ficinus omisit.

οὐ] ὄς Mon. B. Par. K. sec. Bip. et a m. s. Flor. U.

φῶς] *παρέχων* addit Mon. B. et a m. s. Flor. U.

ὅτι] om. Vind. F.

ὀρώμενα] om. Ven. B. a m. pr.

ἔφη] *ἔφη* Vind. E.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. *δηλονότι* reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Astii sec.

ἐρωτᾷς] *ἐρωτᾷς* Vind. F.

Ἄρ’] Ita Lob. Vind. B. Mon. B. *ἄρ’* Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. *ἄρ’* Vind. E. Bas. b. Ita vero — Fic.

θεόν;] Ita Lob. Vind. B. *θεόν*. reliqui mei cum editis ante Astii sec.

Πῶς; Οὐκ] *πῶς οὐκ* Vind. F.

τούτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτῇ οὔτε ἐν ᾗ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Οὐδὲ γὰρ οὖν. Ἄλλ' ἠλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθηθεῖς ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμιευομένην ὄσπερ ἐκίχοντον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἰτιος δ' ὧν αὐτῆς ὁράται ἐκ αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἢ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τὰγαθὸν

ἥλιος] *om. idem.*

ἦ] ἦ *Vind. E.*

οὔτε αὐτῇ] *Ita Vind. F. a m. pr. οὔτε αὐτῇ a m. s. Ficinus utramque omisit, item Bekkerus, sed hic per errorem, non, ut Hermannus in annotatione ad Eurip. Med. p. 401. statuebat, codicum auctoritate, quae si adesset, teneri potuisse Hermanno concedendum.*

B ὄμμα] ὄμμα *Ang. B.*

Οὐ γὰρ οὖν.] οὐγαροῦν. *Lob. et e corr. Vind. F. οὐ γὰρ οὖν, Bas. b.*

ἠλιοειδέστατόν] ἠλιοειδέστατόν *Ald. Bas. a.*

οἶμαι] *Vulgo sine commatis.*

Οὐκοῦν] οὐκ οὖν *Vind. F.*

ταμιευομένην] ταμιευομένη *Mon. B. Par. D. Ald. Bas. ab. et Par. K. sec. Bekk. ταμιευομένης sec. Bip.*

Ἄρ' οὖν — τὰ ὀρώμενα. C.] *laudat Eusebius praep. L. XI. p. 318. Pro ἄρ' οὖν ὁ Vind. E. δ, idque sine interpunctione cum proximis cohaerens, Vind. F. ἄρ' οὐρανοῦ, Ang. B. ἄρ' οὐ habet. Quin etiam sol —. Fic.*

ὁ ἥλιος] ὁ *om. Flor. T. In Mon. B. ad h. l. in m. a m. pr. adscriptum est: πλὴν ὁ μὲν ἀσαφὴς καὶ ἀδιλος, ὃ δὲ τᾶναντία τούτων.*

ἔστιν] ἔστι *Steph. Ast. pr. sec.*

ὁράται] ἀρεται *Vind. F. ante corr.*

Οὕτως] οὕτω *Vind. E. om. Vind. F.*

Τούτον — ὀρώμενα. C.] *laudat Iulianus or. III. pag. 133. A. Spanh.*

τοίνυν] *om. Fic.*

φάναι με] φᾶναι μὲν *Vind. F. φαινόμενος Iuliani cod. Voss. φάθι με Mon. B. Flor. U. quod ipsum Stephanus in m. dubitabat an hic et p. 509. B. reponendum esset. Sed cf. Matthiae gramm. p. 1072.*

ἔκγονον] *Proclus in Plat. theol. p. 380: διὸ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ἔκγονον αὐτὸν (scil. τὸν ἥλιον) ἀποκαλεῖ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δημιουργοῦ τοῦ γεννητοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἔγκοσμίου φωτὸς ὑποστάτην. Idem in Tim. p. 119, 6. a f. δεύτερον δὴ κεφάλαιον ἐπὶ τούτῳ τὸ δεικνύον, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐπὶ μίαν ἀρχὴν ἀνάγει πάντα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Πολιτείᾳ λόγων, ἐν οἷς τὸν μὲν ἥλιον αἰτιάται τῶν ὀρατῶν, τὸ δὲ ἀγαθὸν τῶν νοητῶν, αὐτὸν δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἥλιον ἔκγονον τοῦ ἀγαθοῦ προσαγορεύει. Ib. p. 259, 14: ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, ὡς ἐμάθομεν ἐν Πολιτείᾳ, τῆς ἀληθείας εἰκόνα τὸ φῶς ὑπέστησεν.*

ὃν τὰγαθὸν] ὃν τὸ ἀγ. *Vind. F. ὃν τὸ ἀγ. Kus. ὃν ἀγ. Iuliani cod. Voss. ὄντ' ἀγ. Vind. E. ὃν τὰγ. Vat. H.*

C ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, ὅτι περ αὐτὸ ἐν τῷ νοη-
τῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦ-
τον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς;
ἔφη· ἔτι διελθέ μοι. Ὁφθαλμοί, ἦν δ' ἐγὼ, οἶσθ', ὅτι
ὅταν μετέτα ἐκ' ἑαυτῶν τις αὐτούς τρέσῃ, εἴν ἂν τὰς

C ἀνάλογον] post ἑαυτῷ Lob. Vind. B. Vat. BM. λόγον Iuliani cod. Voss. ἀνὰ λόγον Astius in sec. et tert. scripsit praecedente Heindorfio ad Phaedon. §. 136. qui adiectivum omnino improbare videtur. At extra dubitationem positum est Tim. p. 69. B. ἀνά-
λογα καὶ σύμμετρα, et h. l. aptius dictione adverbiali, ut indolem geniti potius, quam gignendi ra-
tionem describi appareat. Ceterum huc respexit scholiastes ad Gorg. p. 506. C. (130, 9. Bekk.) ἐν Παρμενίδῃ δὲ, inquit, τε-
λειώταρον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινός, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιῶ-
νται τὸν λόγον, ἐν Πολιτείᾳ δὲ
δι' ἀναλογίας τινός.

ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ Mon. B. Quod Stephanus in m. addendum con-
sebat καὶ, id Stallbaumius neces-
sarie esse recte et se-
quentia epexegesin antecedentium
facere statuit, sed minus recte
ea ad remotius λέγειν refert,
quum mea quidem sententia ad
ἐγέννησεν referenda sint: τὸ ἀγα-
θὸν ἐγέννησε τὸν ἥλιον τοῦτο ἐν
τῷ ὁρατῷ τόπῳ, ὅπερ αὐτὸ ἐν
τῷ νοητῷ ἐστίν, ut esset idem in
loco visibili, quod ipsum est in
cogitabili. Placitum ipsum tam-
quam suum proposuit Celsus apud
Origenem L. VII. p. 363: οὐσία
καὶ γένεσις νοητῶν, ὁρατῶν. με-
τὰ τὴν οὐσίας μὲν ἀλήθεια, μετὰ δὲ
γενέσεως κλάνη. περὶ ἀλήθειαν
μὲν οὐκ ἐπιστήμη, περὶ δὲ θά-
ταρον δόξα. καὶ νοητῶ μὲν ἐστὶ
νόησις, ὁρατοῦ δὲ ὄψις. γινώ-
σκει δὲ νοητῶν μὲν νοῦς, ὁρατῶν
δὲ ὀφθαλμός. ὅπερ οὖν ἐν τοῖς
ὁρατοῖς ἥλιος οὐτ' ὀφθαλμός ἐν
οὐτ' ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμῶς τε τοῦ
ὁρᾶν αἴτιος καὶ ὄψει τοῦ δι' αὐ-
τὸν συνίστασθαι καὶ ὁρατοῖς τοῦ

ὁρᾶσθαι, πᾶσι αἰσθητοῖς τοῦ
γίγνεσθαι καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῷ
τοῦ βλέπεσθαι, τοῦτο ἐν τοῖς
νοητοῖς ἐκείνος, ὅπερ οὐτε νοῦς
οὔτε νόησις οὐτ' ἐπιστήμη, ἀλλ-
λὰ τῷ τε τοῦ νοεῖν αἴτιος καὶ
νοήσει τοῦ δι' αὐτὸν εἶναι καὶ
ἐπιστήμη τοῦ δι' αὐτὸν γινώ-
σκειν καὶ νοητοῖς ἅπασιν.

αὐτὸ] αὐτῷ Vat. H. γὰρ αὐ-
τὸ Vind. B. Vat. M. et correctus
in o Lob. ἑαυτῷ Iuliani.

τε νοῦν] τε om. Iul. τε νῦν
Ald. Bas. ab.

τοῦτο τοῦτον] τοῦτον Vind. F.
Eus. τοῦτο Ang. B. Flor. R.
Cf. L. VIII. p. 581. B: καὶ ζη-
μάτων τε καὶ δόξης ἡμισυα τοῦ-
των τούτῳ μέλει. Apol. 23. A:
(μυθονεύει ὁ θεός) ἐν τῷ ζη-
σμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν.

καὶ τὰ ὁρώμενα] πρὸς τε ὄψιν,
sup. a m. s. καὶ τὰ βλε et super
βλε ὁρώμενα, Vind. B.

ἔτι διελθέ] ἐπιδιελθέ Vind. F.
Cf. ad L. V. p. 449. C. dicta.

Ὁφθαλμοί] Proclus in Civ.
p. 428, 6: εἰκὼν γὰρ Ὁφθαλ-
μοί, ἦν δ' ἐγὼ, ὅταν τις αὐτὸς
μὴ ἐπέκεινα τρέσῃ, ὡς τὰς χροῶς
ἡμερινὸν φῶς ἐπέχει, ἀμβλυώ-
τουςιν, ὅταν δὲ ὡς ὁ ἥλιος κα-
ταλάμπῃ, σαφῶς ὁρᾶσι. ταῦτ'
οὖν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν διαλόμενος,
χροῶς, φῶς, ὀφθαλμός, ἥλιος
ἐπήνεγκεν τὰ ἀνάλογον καὶ ἐπὶ
νοουμένων λέγων· οὕτω καὶ τὸ
ὄμμα τῆς ψυχῆς, φῶς δὲ νοεῖ, ὅ-
ταν μὲν τρέσῃ τις οὐ τὸ ὄν καὶ
ἡ ἀλήθεια λάμπει, νοεῖ καὶ γι-
γνώσκει, ὅταν δὲ αἰς τὸ τῷ σκό-
τῳ κεκραμμένον, τὸ γιγνόμενον
καὶ τὸ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε
καὶ ἀμβλυώττει.

οἶσθ', ὅτι] οἶσθα ὅτι Lob.
Vind. BF. porro Fic.

χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ, ἀλλὰ ὡν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώτεροις τε καὶ ἕγγυς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνούσης καθαρᾶς ὄψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δὲ γ', οἶμαι, ὡν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς D ὀφῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὀμασίην ἐνούσα

ὅταν] ὅτ' ἄν Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐπ' ἐκείνῃ] ἐπέκειντά Vind. EF.

Vat. H. ἐπ' ἐκείνα Ald. Bas. a.

ἐπ' ἐκείνους Mon. B.

τρέπη] πρόπη Vind. E. Ald.

Bas. ab.

ἡμερινὸν φῶς] Antiatt. p. 98, 29: ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. immo ἕκτῳ.

ἐπέχῃ] ἐπέχοι Lob. Ven. B. ἐπέχει Vind. F. Flor. R. illuminat ostenditque Fic. potius obtinet.

ὡν] ὡς Lob. Vind. B. Mon. B.

Vat. BM. Par. DK.

φέγγῃ] φέγγη Flor. T. In Vind. B. alterum η in fine int. vers. additum est.

ἀμβλυώτεροις] ἀβλυώτεροι

Vind. E. Ald. ἀμβλυωποῦσι Vind.

F. Idem Flor. A. vulgato superscriptum habet. casentibus hal-lucinanturque Fic.

α] γς Ven. B. Vind. E. Flor.

ACTV.

φαίνονται] φαίνονται Vind.

F. φαίνεσθαι Vind. E. Vat. H.

Idem in Flor. CT. repertum videtur,

quos Stallbaumius in pr. refert pro φαίνονται aliquid habere, quod nihili faciendum sit, quid habeant, non docet.

καθαρᾶς] καθαρῶν Ald. Bas.

a. Eandem terminationem Bas. b.

in ima pagina, quem custodem dicunt, exhibet.

ὄψεως.] ὄψσεως; Lob. Vind. B.

Mon. B. Ald. Steph. Bekk. Ast.

tert. Stallb.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] ἔφησ Vat. H.

γ.] γς Mon. B.

ὡν.] οὐ idem et Flor. U.

D καταλάμπῃ] Ita Par. A. Lob. Vind. BK. Vat. B. Ven. B. Flor.

ACTV. (Proclus.) καταλάμπει reliqui cum editis. Quam Atticos non tantum poetas, sed etiam scriptores satis constat in describendo genere solum nonnunquam coniunctivum pronomini relativo addere, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1025. cuius exemplis addo Leg. L. V. p. 728. A: ὅς ἀπερ' ἄν νομοθέτης αἰσχρὰ εἶναι καὶ κατὰ διαριθμούμενος πάντη καὶ τούταντίον ἀγαθὰ καὶ καλὰ, τῶν μὲν ἀπέχεσθαι μὴ ἐθέλη κάσῃ μηχανῇ, τὰ δὲ ἐπιτηδεύειν ἐμπικασαν κατὰ δύναμιν, οὐκ οἶδεν ἐν τούτοις πᾶσι πᾶς ἀνθρώπος ψυχὴν θεϊότατον ὄν ἀτιμότερα καὶ κακοσημονέστερα διατιθεῖς. Ib. p. 737. B: ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἀμωγέως, ἢ μὴ προῖταί τι πρότερον εἰς τοῦμπροσθεν ἐόντα εἶναι τῆς ἄλλης κατασκευῆς, οἷς ἢ καλαῖα ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁμοῖς νοῦ καὶ συμφορὸν μετῆ. nostro loco codicibus optimis eo magis obtemperandum est, quo facilius ex antecedentibus ὡν ἄν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ particula relativo addi solita repeti potest. Cf. Vol. I. p. 410, a. — In Ald. sequentis vocabuli syllaba priorē huic coniuncta καταλάμπεισα φῶς legitur.

ἐνούσα] Ita Vind. F. a m. pr. ἐόντα a m. s. Quod Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius ante hoc inseruerunt ὄψις, quamquam durius abesse nomen concedo, tamen codicum Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et Ficini auctoritatem ad recipiendum sufficere non puto. Accedit, quod non solum ὄψις, sed καθαρὰ ὄψις supplendum videtur.

φαίνονται. Τι μὴν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς εἰδὲ νόει 179
 ὅταν μὲν οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς
 τοῦτο ἀπερείσθεται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν
 ἔχειν φαίνονται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον,
 τὸ γιγνόμενον τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμ-
 βλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον καὶ ἔσι-
 κεν αὐτὸ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ
 E τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γι-
 γνωσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδόν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν
 φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὕσαν καὶ ἀληθείας
 ὡς γιγνωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφο-
 τέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλ-

φαίνονται.] φαίνονται; Vind. B.
 Mon. B. Ald. φαίνονται; καὶ μάλ'
 ἔση; Flor. RT.

εἰδὲ νόει] εἰ δὲ νοεῖ Proclus.

μὲν] enim Sic.

οὐ] οὐ Vat. H. οὐν Flor. AC.

αὐτήν Ang. B. Flor. T. et mar-
 go R. om. Vind. E.

καταλάμπει] καταλάμπη Vind.
 BE. Vat. H.

ἐνόησέ τε] ἐνόησατε αὐτὸ
 Vind. F.

ἔχειν] ἔχον Mon. B. Flor. U.

δέ] δ' Vind. F. Ang. B.

κεκραμένον] κεκραμμένον Vind.
 E. Flor. R. (Procl.)

δοξάζει τε] om. Sic.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώτει Vind.
 B. Synag. Bekk. anecd. p. 386,
 31: ἀμβλυώττει· τυφλώττει. Cf.
 L. VII. p. 516. E.

μεταβάλλον] μεταβαλλον Vind.
 F. μεταβάλλον Vind. E. μετα-
 βαλόν Lob. Vind. B. Par. DK.
 sec. Bekk. Vat. M. μεταβαλὼν
 Vat. B.

αὐ] om. Sic.

Τοῦτο — φάθι εἶναι E.] lau-
 dat Eusebius praep. L. XI. p. 319.
 respiciunt Proclus in Parm. T. V.
 p. 155. Cous. et Damascius ἀποφ.
 καὶ λύσ. p. 66. et 90. Kopp.

E γιγνωσκομένοις] γιγνομένοις
 Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

τῷ] τὸ Euseb.

γιγνώσκοντι] γινώσκοντι Vind.
 E.

ἀποδιδόν] ἀποδιδούσιν Euseb.
 ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. a m.

pr.

φάθι] Ita Lob. Vind. BF.

Mon. B. Euseb. φάθι Par. A. a
 m. s. Vat. B. a m. pr. Ast. sec.
 tert. Priores cum Vind. E. φάθι
 habent. Cf. Vol. I. p. 407, b.

αἰτίαν δ' — διανοοῦ] Quam
 bonum veritatis etiam tamquam
 ideae causa sit, quippe quod
 omnibus ideis hoc, ut sint, im-
 pertiat, ideam veritatis tamquam
 cognoscendam causam ostendere
 non ita supervacaneum erat, ut
 visum est Astio, qui in comm.
 haec verba glossematis manifesta
 esse et nihil nisi praegressa re-
 petere statuit, extrema vero ὡς
 γιγνωσκομένης μὲν διὰ νοῦ, quem
 admodum ante Bekkerum legeba-
 tur, miris modis languere idem
 recte censuit. Nam veritatem
 alia re nulla, nisi intellectu co-
 gnosci post ea, quae supra de
 intelligibili et visibili dicta sunt,
 deo inculcandum non erat. Ita-
 que propius a vero abesse vide-
 tur Astius in tert. haec extrema
 delenda existimans, quam Stall-
 baumius, qui ea ob id ipsum re-
 tinet, quod intellectus commemo-
 ratio recte abesse non possit.
 Praeterea particulae δὲ et μὲν
 cum illa lectione consistere ne-
 queunt, quarum priorem Stall-
 baumius aut eiciendam aut cum

λιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἠγήσῃ· ἐπιστή-
μην δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὡσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιο- 509
ειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθόν, ἡλίον δὲ ἠγείσθαι οὐκ ὀρθῶς
ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ'
ἀμφοτέρω ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἠγείσθαι ὀπίστερον αὐτῶν
οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
ἔξιν. Ἀμύχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν
καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν·
οὐ γὰρ δὴ που σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφῆμει,
ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὥδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπι-
σκόπει. Πῶς; Τὸν ἡλίον τοῖς ὀραμένοις οὐ μόνον, Β
οἶμαι, τὴν τοῦ ὀραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ

Astio, cuius et ipsius coniecturae
repugnat, in γε mutandam putat,
posteriorem iam Stephanus p. 24.
aut expungendam aut potius ad
aliquid, quod post διὰ νοῦ exci-
derit, quae etiam Geerii diatr.
p. 82. opinio est, referendam ar-
bitratur, Stallbaumius autem ne-
scio quo modo explicandam autu-
mat. Equidem cum Bekkero pro
διὰ νοῦ, quae Vind. E. Ven. B.
Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV.
eademque Ficini (*scientias et ve-
ritatis, quae per intellectum per-
cipitur, causam*) lectio est, scri-
bendum putavi διανοοῦ, quod Par.
A. Vind. F. et a m. s. Vat. B.
exhibent, a quo διὰ νόον, quod
in Lob. Vind. B. Mon. B. Par.
DK. sec. Bekk. Flor. U. Vat. M.
et a m. pr. B. legitur, parum
aut nihil differt, atque hanc sen-
tentiam de bono scientiae et ve-
ritatis tamquam cognoscendae
caussa primum veluti continuationem
et explicationem prioris, qua
cognoscendis veritatem, cognos-
centi facultatem eius rei imper-
tite declaratum erat, per δὲ ad-
iectam, deinde vero ut oppositam
sequentī, quae ipsum diversum a
scientia et veritate ac pulchrius
utraque praedicat, per μὲν signi-
ficatam statuo; cuius particulae
quum proprius locus post αἰτίαν
esset, ut διανοοῦ δὲ αἰτίαν μὲν
οὔσαν etc. scribi deberet, con-

cinnitatis gratia, quoniam in prae-
cedenti sententia imperativus (φά-
θι) post obiectum collocatus est,
hic quoque obiectum initio posi-
tum eique δὲ copulans subina-
ctum, μὲν autem finitae obiecti
descriptioni additum est. — Pro
δ' in Vind. F. δὲ, pro γινω-
σκομένης in Vind. E. γινωσκο-
μένης, in Flor. U. γινωσκομέ-
νης, in Mon. B. γινωσκομένων
legitur.

ἠγήσῃ] ἠγήσει Ang. B. Flor.
R. et recentiores.

ἐπιστήμην] καὶ ἐπ. Vind. KF.
Ang. B. Flor. AC.

ἐκεῖ] om. Fic.

μὲν] om. Vat. H.

509

δὲ] δ' Vind. EF. Ang. B.

Vat. H. Flor. ACTV.

οὔτω] καὶ οὔτω Lob. Vat.
BM. Bas. b.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. BF.

μειζόνως] Cf. Vol. I. p. 344, a.
augustior enim est ipsius boni ma-
iestas. (ἀλλ' — ἔξιν.) Fic.

εἰ — λέγεις] om. Lob. Vind.
B. Vat. BM.

δ'] δὲ Vind. F.

κάλλει ἐστίν] κάλλει εἰ ἔστιν
idem. κάλλιστον Flor. RT. In
Vat. H. η super εἰ scriptum.

Εὐφῆμει] εὐ, a m. s. οὔ,
φημι Vind. F.

ἀλλ' ὥδε μᾶλλον] atque ita
planius Fic.

Τὸν ἡλίον — ὑπερέχοντος.] B

καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὔξην καὶ τροφήν, οὐ γένεσιν αὐ-
τὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοῖσιν
μὴ μόνον τὸ γιγνωσθεῖν φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ πα-
ραῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναι τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκεί-
νου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ,
ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερ-
C χροτος. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοῖως Ἄπολλον, ἔφη,

laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. Proclus in Tim. p. 130: εἰ μὴ καὶ ἄρα καὶ θεόγραμματά πάντα δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐγγενῶς ὡς τροφόμενα πάντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν ὄρατῶν διὰ τῆς τοῦ φωτὸς μεταδόσεως, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τροφῆς αἰτιον εἶπε καὶ γενέσεως πάσι, ὅσα φωτίζει. τρέφεται γὰρ ἕκαστα τελειούμενα διὰ τοῦ φωτὸς.

αὔξην] αὐξήσιω Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα] om. Vind. B. καὶ γ. αὐ. ὁ. Lob. Vat. M. οὐ γ. αὐτὰ ὁ. Par. K.

Πῶς γάρ] π. γ. οὐ Vind. B. γιγνωσκομένοις] γιγνωσκ. Vind. E. γινωσκ. Euseb. et paullo post γινωσθεσθαι.

φάναι] φᾶναι Vind. F. Conf. p. 508. B.

ἀλλὰ — προσεῖναι] om. Euseb. — εἶναι τε τὴν οὐσίαν ὑπεκείνου — Vind. F.

οὐκ οὐσίας] οὐκουσίας Vind. F.

ἔτι] om. Euseb.

ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκεινα Vind. E. Antiatt. p. 94, 6: ἐπέκεινα, ἐπιτάδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς. p. 112. B. quo loco Bekkerus ἐπ' ἐκεῖνα scripsit. Dictionem et sententiam hanc Proclus aliquoties commemoravit in dissertatione περὶ τοῦ ἐν Πολιτείᾳ λόγου τοῦ δεικνύοντος, τί ποτὲ ἐστὶ τὰγαθόν, primum p. 425, 9. a f. ubi varie de bono disputare Socratem decet: ποτὲ μὲν ὡς περὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀγαθοῦ, ποτὲ δὲ ὡς περὶ τοῦ εἰδους τῶν ἀγαθῶν πάντων, ποτὲ δὲ ὡς περὶ ἄλλου τινὸς οὔτε ἐν ἡ-

μῖν ὄντος οὔτε εἰδητικῆν ἔχοντος οὐσίαν οὐδ' ἕως οὐσίαν, (ν. οὐσία) ἀλλ' ἐπέκεινα, καθάπερ φησὶ, τοῦ εἶναι καὶ οὐσίας ὑπερ-
χροτος. tim. p. 429, 24: τὰγα-
θὸν δὲ οὐκ μόνον τῆς οὐσίας εἶπεν ὁ Σωκράτης ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι. iterum ib. 7. a f. εἰ οὖν τὸ ὄν ἐπιστητὸν, τὸ δὲ ἀγαθὸν οὐκ ἐπιστητὸν, πὸ ἄρα ἀγαθὸν οὐκ ἐστὶν ὄν, (ν. ἐπιστητὸν) καὶ αὐτὸς ἔλεγεν οὐ-
σίας αὐτὸ λέγων ἐπέκεινα καὶ τοῦ εἶναι. Item in Tim. p. 93: Ἄρκιός δὲ αὐτόθεν τὸν δημουργὸν εἰς ταῦτόν ἀγαί τὰγαθῶν, καίτοι ἀγαθὸς μὲν καλεῖται παρὰ τῷ Πλάτωνι, τὰγαθὸν δὲ οὐ, καὶ νοῦς προσαιγορεῖται, τὰγα-
θὸν δὲ αἰτιον πάσης οὐσίας καὶ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος ἐστὶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν. Similiter Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 55. Kopp. ἀλλ' οὐ τί γε τὸ πάντων τούτων ἐπέκεινα (hic Koppius perperam punctum fecit.) ἐν οὐ-
δαμοῦ ἀπέφησεν οὐδαμῶς. διὰ καὶ ἐν Σοφιστῇ τίθησιν αὐτὸ ὡς ἐν κρὸ τοῦ ὄντος, καὶ ἐν Πολι-
τείᾳ ὡς τὰγαθὸν ἐπέκεινα πάσης οὐσίας. Eodem respexit Origenes c. Cels. L. VI. p. 320: ἐν ἐνρηθῆ, πότερον ἐπέκεινα οὐ-
σίας ἐστὶ πρεσβεία καὶ δυνάμει ὁ θεὸς μεταδίδους οὐσίας οἷς μεταδίδωσι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λό-
γον καὶ αὐτῷ λόγῳ, ἢ καὶ αὐ-
τός ἐστιν οὐσία.

τῆς] om. Euseb.
μάλα γελοῖως] Proclus in Civ. C p. 424: ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἐπομέ-
νους λόγοις εἰπόντος τοῦ Σωκρά-
τους τὰγαθὸν κρὸ οὐσίας ὑπε-
στάναι καὶ αὐτὸ παραγεῖν τὸ ὄν

δαιμονίας ὑπερβολῆς. Σὺ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, αἷτιος, ἀναγκάζων τὰ ἔμοι δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, καύση, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὐτῷ διαξιών, εἰ κη ἀπολείπεις. Ἄλλὰ μὴν, εἶπον, σὺ γὰρ γε ἀπολείπεις. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπης. Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολὺ· δμως δὲ ὅσα γε ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, εἰδὼν

Ἄπολλων, ἔφη ὁ Γλαύκιον, δαιμονίας ὑπερβολῆς, εἰς τὸ ὑπερούσιον ἐνατενίσαι μὴ δυναθῆαις. κατέγνω (f. καὶ κατέγνω) τοῦ θαύματος ὁ Σωκράτης μάλα γελοῖως τοῦτο εἰπὼν ἀποφθίρει τὸν Γλαύκιον, καὶ πολλὰ φησι τῶν δοκούντων αὐτῷ περὶ ἐκείνου σιωπήσεσθαι. Ib. p. 426. sq. διὸ καὶ ἐξῆς εἰπὼν ὑπερούσιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ Γλαύκιονος δαιμονίας εἶναι φάντος τὴν ὑπερβολὴν ἐπέκληξε γελοῖως (v. γελοῖος) αὐτὸν εἰπεῖν ἀποφθνήσκωντος, εἰδ' ὡς πενυμβατοῦντος πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ πάντων ἐπέκεινα κλίην πολλὰ φησι παραλίπειν ἐκείνους εἶναι τῶν ἰαντῶν δοκούντων καὶ μόνην τὴν περὶ τὸν ἥλιον ἀναλογίαν γυμνάσειν.

περὶ αὐτοῦ] τὰ περὶ αὐτοῦ
Vat. H. Flor. V.
γ'] γε Vind. E.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ] Pro ἀλλὰ Par. A. Vind. F. ἄλλα, Vind. E. Ang. B. et a. m. s. Flor. R. ἄλλο exhibent, quod Stephanus pag. 24. non videns, quid post εἰ μὴ τι subaudiri possit, a Platone profectum coniecit. Atque ita p. 502. A. scriptum vidimus: ἔνα, εἰ μὴ τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ἐμολογήσωσι. Sed omisso ἄλλο adhibitoque ἀλλὰ, ut nostro loco, Menon. p. 86. E. legitur εἰ μὴ τι οὐδ', ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς γάλασον. quo exemplo adversus Stephanum usus est Stallbaumius. Minus etiam feliciter idem Stephanus ibidem coniciebat καύση ἔμοι ἐτι ἄλλην τὴν περὶ etc. Ficinus haec usque ad διεξιών ita interpretatus est:

sed absolute praecipue solis comparationem.

αὐ] αὐτοῦ Vind. F. Ang. B.
εἰ] ἢ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. ἢ Par. D. om. Vind. E.
κη] κοι Ven. B. Stephanus pag. 24. pro eo fortasse τι legi posse monet, sed vulgatam lectionem defensionem recipere concedit. Stallbaumius vero hand dubie scribendum esse εἰ κη τι ἀπολείπεις pronuntiat idque in Ven. B. scriptura latere suspicatur. Ego neque Ficini interpretationem si quid est praetermissum, neque quod Socrates σὺ γὰρ ἀπολείπειν fatetur, quibus argumentis Stallbaumius usus est, tantum valere crediderim, ut illud τι a librariis potius, quam ab ipso scriptore omissum statuere debeamus, praesertim quum alia allipsis in eodem verbo Platoni quoque satis frequens sit, e. g. Gorg. p. 497. C: ὄθεν οὐδ' ἀπέλιπες, ἀποιχίον. et locis ab Heindorfio ibi citatis.

ἀπολείπεις] ἀπολείποις Lob. Vat. B. ἀπολείπης Par. K. sec. Bekk. ἀπολίπης Vind. B. Vat. M. In Flor. A. ε super εἰ scriptum. εἶπον — Οἶμαι μὲν] om. Flor. RT.

γε] τε Par. K.
τοίνυν] om. Fic.
παραλίπης] παραλίπης Vind. EF. Ang. B. Flor. ACV. His Flor. T. addit Stallbaumius, quem supra haec omittere ostendit.
ἦν δ' ἐγώ] τοίνυν ἦν δεγώ Vind. E.
δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.
γε] γ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stallb.

D οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γὰρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, ὡσπερ λέγομεν, δύο αὐτὰ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὐτὸ ὄρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰκῶν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὄρατόν, νοητόν. Ἐχῶ.

οὐκ ἀπολείψω] οὐκ ἀπολείψω
Vind. E.

D τῶν] om. Fic.
ὡσπερ λέγομεν] om. Vat. H.
Flor. V. Fic.
δύο] δύο Par. A. Conf. ad
L. V. p. 472. A. observata.
αὐτῶ] αὐτῶ Vind. E. αὐτὸ
Vind. F.

τὸ] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R. Proclus in Tim. p. 70:
ἐν οἷς καὶ περὶ τὰ γαθοῦ διαλεγόμενος ἔλεγεν αὐτὸ βασιλεύειν ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ, καθάπερ ἐν τῷ ὄρατῳ τὸν ἥλιον.

τόπου] τρόπου Lob. Vind. B.
Vat. M.

αὐ] om. Flor. T.

οὐρανοῦ] ὄρανοῦ Lob. οὐρα-
νὸν Par. A. Vind. E. Flor. ACTV.
Cf. Gorg. p. 521. D: οἶμαι μετ'
ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω
μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς
πολιτικῇ τέχνῃ. Ceterum accusativum non omnino vitiosum arbitror. sub coelo Fic.

σοι] σοὶ Steph. Ast. pr.

ἔχεις] habeas Fic. recte, si idem quod habere te opinor esse voluit. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius post νοητόν signum interrogationis fecerunt, quod etiam Mon. B. habet, cui ἀλλ' οὖν refragatur. Vid. ad L. VII. p. 526. D.

ἄνισα] εἰς ἴσα Ang. B. ἄν, ἴσα Vind. F. ἄν ἴσα Vind. E. Flor. ACRTV. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. ἄν' ἴσα idem in sec. Vulgo olim, sed iam tum dissentientibus codicibus, ἴσα vel εἰς ἴσα lectum fuisse scholion ad h. l. docet, quod ex Archytæ, Brontini et Iamblichi commentariis excerptam dicitur. Eius initium hoc est: γραμμὴν δίχα τὸ πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἴσα

τεμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν Χαλκιδέα Ἰάμβλιγον, εἴτε καὶ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν τῶν τισὶν ἀντιγράφων τοῦ Πλάτωνος εὑρηται, τὰ ὄντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς δύο κατὰ πρῶτην διαίρεσιν τεμνόμενα, τὸ νοητὸν δηλονότι καὶ ὄρατόν. εἰ μὲν εἰς ἴσα, διὰ τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ τῶν εἰδῶν καὶ τὴν τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότητα καὶ τῆν τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν πως εἶναι ἐκ' ἀμφοτέρων εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις εὑρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἴσως ὑπεροχὴν καὶ ἀνομοιότητα. Eandem lectionis discrepantiam respicere videtur Proclus in Civ. p. 431, 10: μίαν μὲν οὖν γραμμὴν διὰ ταῦτα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα ταύτην οὐκ εἰς ἴσα μέρη τέμνων, ἀλλ' εἰς ἄνισα, δύο δὲ ὁμοῦς. Cuius iudicium et codicum nostrorum auctoritate et re ipsa plane confirmatur. Quomodo enim aequales partes existere possunt, si in dividendo perspicuitatis et veritatis rationem habere atque ita lineam secare iubemur, ut quantum alterius partis particulae duae perspicuitate et veritate inter se differant, tantundem inter ipsam et alteram discriminis obtineat? quod quidem aperte declaratum est verbis καὶ σοὶ ἔστα σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία πρὸς ἀλλήλα ἐν μὲν τῷ ὀραμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνης, τὸ δὲ ἕτερον ᾧ τοῦτο ἔοικε, et certius etiam illis ἢ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι διηρηθεῖαι ἀληθεία τε καὶ μῆ; An forte cum Stallbaumio magnitudinem partium seu ambitum loci utriusque, visibilis et cogitabilis, parem a Socrate statui ideoque ἴσα τεμήματα. significa-

Ὡςπερ τοίνυν γραμμὴν διχα τετμημένην λαβὼν ἄνισα
 τμήματα πάλιν τέμνει ἐκάτερον τὸ τμήμα ἀνὰ τὸν αὐ-
 τὸν λόγον, τό τε τοῦ ὀρθομένου γένους καὶ τὸ τοῦ νο-
 ουμένου, καὶ σοι ἔσται σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία πρὸς ἄλ-
 ληλα ἐν μὲν τῷ ὀρθομένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνας. F.

tione vulgari dici credimus? At hoc ipso ideae a rebus sensui subiectis maxime differunt, quod illae unae, hae multitudine infinitae sunt, atque harum rursus unaquaeque infinita umbrarum simulacrorumque multitudine representari, neque ipsarum idearum numerus cum theorematum mathematicorum numero comparari potest. Itaque vel sic ἄνισα τμήματα dicenda erant. Verum de ambitu cogitandum non esse sequentia illa docent, quae divisionis rationem aperte demonstrant. Non magis ea, quae in scholio commemorantur, aequalitatem praestant. Nam quae primo loco ponitur, ἡ τῶν λόγων μετουσία καὶ τῶν εἰδῶν, communio, quae rebus visibilibus et inferioribus cum superioribus, notionibus (ἕκαστος λόγος οὐκ εἶλον πλήθους ἡγείται secundum Proclum T. III. p. 107.) et ideis, intercedit, utrarumque complexum parem efficere non aliter potest, nisi ut unaquaeque idea in totidem partes, quot res visibiles eius participes sunt, divisa statuatur, quo facto una, h. e. idea esse desinit. Similitudo autem inferiorum et superiorum, ἡ τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότης, non est aequalitas, neque vero propterea partes duae aequales dici possunt, quod eadem ratione in binas particulas divisae sunt, τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν πῶς εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων. Denique, quod gravissimum est, nihil horum sequentibus convenit. His de causis Procli iudicium et codicum auctoritatem cum Bekkero et Schleiermacherso secutus sum. ἄν, quod Astius recepit, ineptam esse apparet.

Pro ἄν' ἴσα, quod Stallbaumio placuit, Platonem, si praeter consuetudinem ea praepositione uti vellet, ἀνὰ ἴσα dicturum fuisse arbitror. εἰς ἴσα cum Ang. B. et valgatis olim libris Stallbaumius scribere debebat.

τὸ τμήμα] om. Vat. H. τμήμα Par. AK. sec. Bekk. quod ferri posse videtur. Sed quum in proximis utrumque τμήμα commemoratum sit, articulum a tot codicibus oblatum tenere malui. Cf. Apol. p. 36. A: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἐκατέρων τῶν φηφῶν τὸν γεγονότα ἀριθμὸν.

ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον] His potissimum verbis inductus Stallbaumius ἴσα τμήματα facienda putavit. „Nec profecto“ inquit „recte subiceretur ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, si universe dictum esset ἄνισα τμήματα, nec ratio aliqua accuratius definita.“ Contra Schleiermacherus alteram in aequales partes divisionem nimis exquisitam ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον faciendam dici statuit, recte; quamquam id ferendum esset, si accuratior, quam Stallbaumius desiderat, rationis definitio non sequeretur et aequalitas omnino locum haberet.

γένους] γένος Vind. B. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Ast. pr. sec.

σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία] Ita Par. A. Flor. A. Vat. H. (hunc enim per m, pro quo m esse debebat, significatum in Bekkeri commentariis opinor.) σαφηνεῖα καὶ ἀσαφεία Mon. B. σαφηνεῖα οὐκ ἀσαφεία Bas. b. γρ οὐκ (pro καὶ) margo Steph. Idem οὐκ super καὶ scriptum est in Lob. qui cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum pro dativis

510 λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὕδα πυκνὰ τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστης, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοῖς. Ἄλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοῖονν εἰςρον τίθει ᾧ τοῦτο ἔοικε, τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυνεντόν καὶ τὸ σκευαστόν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἡ καὶ

nominativos σαφήνεια et ἀσαφεια exhibet, quo modo eadem nomina L. V. pag. 478. C. in nonnullis libris corrupta vidimus. Vitiosam scripturam prava in editionibus sequebatur interpunctio post πρὸς ἄλληλα, qua sublata Bekkerus omnia sana intellectuque facilia praestitit: per claritatis et obscuritatis inter utraque obtinentem rationem visibile in imagines et in ea, quorum imagines sunt, divisionem habebis. Dativus, ut solet, censuram continet. Cf. Bernhardt synt. p. 102. Ficinus ᾧσπερ τοῖονν usque ad πρὸς ἄλληλα ita interpretatus: perinde ac si ocooperis lineam in duas aequales seotam portiones et utramque rursus partem simili ratione divideris, ita nunc oblatum tibi genus unum visibile, intelligibile alterum in duas rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingues. sequentibus verbum addere coctus est: in genere quippe visibili portio una imagines continebit. Ceterum in Stallbaumii sec. σαφεία pro σαφήνεια excusum in textu et in annotatione correctoris diligentiam fefellit.

510 σκιὰς] σκιᾶς Vind. F.
ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ] om. Ang. B. Post καὶ editiones ante Bekkerum tacentibus Bip. ᾧσπερ addunt, quod in uno Ven. B. repertum quamvis haud inolegans recte Bekkerus omisit. Ficinus utrum legerit, an non, incertum est: deinde simulacra, quae in aquis apparent, et quae in corporibus densis, laevibus, tenebris ac laevibus.

Ἄλλὰ] om. Fic.

Τὸ] Καὶ editi ante Bekkerum tacentibus Bip.

τίθει ᾧ τοῦτο] τοῦτο, θελω Lob. τοῦτο, θελω Vind. B. Vat. BM. Ficinus pro τίθει comprehendet et tamen pro τίθημι, quod sequitur, sic pone posuit.

πᾶν] Pro eo lacuna est in Vind. E. om. Ficinus et Proclus in Civ. p. 431. verba ᾧ τοῦτο ἔοικεν usque ad ὅλον γένος citans.

καὶ τὸ] τὸ om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἡ] ἡ Vind. E. ἡ Vind. F.

ἑτέροις] θέλοις Vind. F. Flor. R. θέλεις Ang. B. ἑτέλεις Vind. E. Flor. T.

αὐτό] genus hoc Fic. Recte. Est genus visibile, cuius secundum claritatem et obscuritatem facta divisio nunc secundum veritatem eiusque contrarium instituta dicitur. Scilicet claritas sequitur veritatem, quemadmodum L. V. p. 477. A. sqq. demonstratum est, ideoque pari iure ἀληθεῖα τε καὶ μὴ atque σαφήνεια καὶ ἀσαφεία divisum illud dici poterat. Ex eadem libri V. disputatione repetitum est, quod Socrates divisionem generis visibilis porro illustraturus similem inter duas eius partes atque inter δοξαστόν et γνωστόν rationem intercedere docet, qua de re p. 479. D. sermo fuerat. Itaque Glauco sine haesitatione assentitur. Verba autem extrema οὗτος τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὁμοιωθῆ perspicuitatis causa ad explicandum αὐτό addita sunt. Alter Schleiermacherus, qui αὐτό φάναι die Sache selbst behaupten reddens αὐτό ille vi praeditum statur, quam initio positum vel ante relativum haud raro habet,

ἐθέλοις ἀν αὐτὸ φάναι, ἣν δ' ἐγὼ, διηρησθαι ἀληθεία
 τε καὶ μὴ, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ
 ὁμοιωθῆν πρὸς τὸ ἢ ὁμοιωθῆ; "Ἐγωγ", ἔφη, καὶ μάλα. B
 Σκόπει δὴ αὐ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμητέον.
 Πῆ; Ἦι τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι
 χρομέτη ψυχῇ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ'

(cf. Matthiae gramm. pag. 869.)
*rem ipsam vero hanc dicit, dass
 Bild und Ding durch dieselbe
 Theilungsart entstanden ist, durch
 welche Denkbares und Sichtbares,*
eaque sententia ipsam harum di-
visionum omnium normam et rati-
onem contineri arbitratur.

φάναι] φάναι Vind. E. In
 Vind. F. ad circumflexum additus
 est acutus.

ἀληθεία] ἀληθεία Vind. F.
 οὕτω] οὕτω καὶ Flor. T.
 ὁμοιωθῆ] ὁμοιωθῆ Bas. ab.
 "Ἐγωγ"] ἔγωγ Lob. Vind. B.
 δῆ] δὲ Mon. B. Par. K. sec.
 Bekk. Flor. U. Bas. ab. om. Flo.
 ἢ τμητέον] ἢ τ. Vind. F. om.
 Flo.

Ἦι] ἦ Vind. F. H Bas. b.
 Cf. Vol. I. p. 386, a. et L. II.
 p. 376. B: Ἄλλὰ μὴν κομφοῦ γε
 φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς
 φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσο-
 φον. Πῆ δῆ; Ἦι, ἣν δ' ἐγὼ,
 ἔφην οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐ-
 χθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τῆν μὲν
 καταμαθεῖν, τῆν δὲ ἀγνοῆσαι.

τμηθεῖσιν] τμηθεῖσιν Vind. F.
 μμηθεῖσιν Par. A. et Proclus in
 Civ. p. 432, 2. quod, quum ani-
 mus mathematicis quaestionibus
 occupatus non omnibus, quae in
 genere visibili continentur, sed su-
 periore tantum eius parte seu his,
 quorum imagines sunt, tamquam
 imaginibus utatur, si τὰ τότε μι-
 μηθέντα eadem dici possint, quae
 infra p. 511. A. τὰ ὑπὸ τῶν κέ-
 τω ἀπεικασθέντα dicuntur, vul-
 gato praefendum videntur. Iam
 quod ad formam verbi attinet, a
 passiva significatione eam non
 abhorrere quam multiplex analog-
 ia, de qua cf. Matthiae gramm.
 p. 931. sq. cum loci L. X. p. 599.

A. et Leg. L. II. p. 668. B. de-
 cent, quorum prior τὸ μμηθη-
 σόμενον, posterior etiam τὸ μι-
 μηθέν item passive dictam exhibet.
 Quid quod ne potuisse qui-
 dem aliter intelligi ex frequenti
 modii μμησασθαι usu satis pro-
 babiliter colligas. Sed ipsum ver-
 bum μμησασθαι vereor ut natu-
 ralem illam, de qua hic agitur,
 formarum repetitionem, qualis in
 umbris et speculis cernitur, si-
 gnificet. Certe neque h. l. alter-
 rum eius exemplum existat, neque
 L. III. et X. ubi frequentissime
 usurpatur, aliam nisi artificiosam
 imitationem designat. Accedit quod
 quae in prior divisione, ἐν τῇ
 τοῦ ἐλάσσονος διαίρεσει, ut Pro-
 clus ait, exemplarium locum ab
 inferioribus adumbratorum obti-
 nuerunt, non sine obscura et vi-
 tiosa brevitate τὰ τότε μμηθέντα
 dici potuisse videntur. Itaque vul-
 gatum retinendum et hoc quidem
 loco universum genus, in quo
 illa, quibus animus tamquam ima-
 ginibus utatur, comprehensa sint,
 infra vero illa ipsa accuratius a
 Socrate definita existimo.

εἰκόσι] post χρομέτη Flor. T.
 ζητεῖν] om. Lob. Vind. B.
 Vat. BM. Ven. B.

ἐξ ὑποθέσεων] ἐξεν. Mon. B.
 Vind. F. ἐξ ὑποθέσεως Vat. B.
 Ven. B. Flor. TV.

οὐκ ἐπ' ἀρχὴν — ἐξ ὑποθέ-
 σεως] om. Vind. B. οὐκ ἐπαρχῆς
 etc. ἐπαρχεῦτης etc. ἐξυποθέσε-
 ως Vind. F. — ἐξ ὑποθέσεων
 Lob. Vat. BM. Ven. B. In Ang.
 B. v super s scriptum. τὸ post
 ἔτερον, quum in omnibus codi-
 cibus existet, delere ausus non
 sum, quamquam quomodo expli-
 cema non habeo. Nam pro τῆν

ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτῆν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐκ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως λούσα καὶ ἄνευ αὐτῶν περὶ ἐκείνων εἰκόνων αὐτοῖς εἶδεν δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη. Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἰκανῶς
 C ἔμαθον. Ἄλλ' αὐθις, ἦν δ' ἐγώ· ὅσον γὰρ τούτων προσηρημένων μαθήσῃ. οἶμαι γάρ σε εἰδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τὸ τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριτὰ εἶδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἐκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰ-

ὄδον accipere per usum linguae non licet, neque appositionis instar verba τὸ ἐκ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον haberi possunt, quemadmodum Stephanus post ea incidens fecisse videtur, quum et sententiae et dictionis ἐξ ὑποθέσεως λούσα et oppositorum οὐκ ἐκ' ἀρχὴν πορευομένη ratio λούσα cum ἐκ' ἀρχὴν construi iubeat. Cetera vero tam plana et apta sunt, ut gravioris corruptelae aut lacunae suspicium existere nequeat, liberiusque, ut interdum facit, versatus esse Ficinus, non aliquid, quod hodie exciderit, legisse censendus sit, quum verba ἢ τὸ μὲν usque ad λούσα sic converterit: unum quidem ipsius generis est, quod inquirat animus, his utens velut imaginibus, quae prius divisa sunt, compulsus ex suppositionibus non ad principium, sed ad finem procedere. alterum vero, quod excogitat animus ex suppositione procedens ad principium non suppositum. Quae tamen duce, si coniecturae locus datur, lenissima mutatione ὁ pro τὸ scribi et maiori veterum editionum interpunctione post τελευτῆν adhibita τὸ ἕτερον pro nominativo accipi possit. Atque supra p. 501. B. ὁ a plerisque in τὸ corruptum videmus. Quod Hermannus, apud quem olim de hoc loco disputabamus, me articulum delente pro eo scribendum videbatur λόγῳ, quam coniecturam deinde in praefatione ad Draco-

nem p. XXVIII. proposuit, propterea minus probo, quod in prioris partis descriptione facultas animi, qua eam cognoscamus, non commemoratur, quam si eandem statueret Socrates, ibi petius, quam hic significare debebat, quo facilius ad utramque partem pertinere intelligeretur, sin diversam, nihil causae erat, quia priori aequae ac posteriori suam tribueret. Est vero eadem, nec aliter partes distinguuntur, nisi quod alteram imaginum ope ac descendendo, alteram ascendendo et sine imaginibus ratio cognoscat. Itaque infra p. 511. B. quo loco Hermannus coniecturam suam tuetur, non λόγος simpliciter, sed αὐτὸς ὁ λόγος, ratio per se ipse et sola, hanc partem attingere dicitur. Etiam Astius τὸ εὐκρινεῖν putat, et Stallbaumius in sec. uncis inclusit. Ceterum nescio, an hunc Platonis locum respexerit Aristoteles Eth. Nic. L. I. c. 4. §. 5. Zell. μὴ λανθάνετω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. εὐ γὰρ καὶ Πλάτων ἠκόρει τοῦτο καὶ ἐξήγει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαιον. quorum extrema Aristotelis, non Platonis videntur.

λούσα] λούσει Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἄνευ περὶ] Ita Par. A. et ante

δότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτὰ, οὐδένα λόγον οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιούσι περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη D
 διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ οἷοι τοῖς ὀρωμένοις εἶδеси προσχωρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται οὐ περὶ τούτων διανοοῦμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιοῦμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι,

corr. Vind. F. ὠνπερ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. τῶν περὶ Vind. F. e corr. et reliqui cum editis, quod explicationem faciliorem habet. Sed ne illud quidem impeditum aut dubium, quin pro ἄνευ τούτων, αἷς περὶ ἐκείνο τὴν μέθοδον ποιεῖται per attractionem poni potuerit. Ficinus: nec imaginibus utens, quibus ad genus alterum uti soleamus, sed ipsis speciebus per ipsas progrediens.

αὐτοῖς] αὐτῆς, sup. οἷς, Par. K.

ποιοῦμένη] ποιοῦμένην Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐθις] sc. λεγέσθω vel λέξω, idque cum praemonitione. Astius in sec. εὐθύς scripsit, in tert. scribebendum suspicatus est. Stallbaumius αὐθις cum εἰσαὐθις confundens exemplorum multitudinem inutilium conguessit.

C γὰρ] om. Vind. E. Flor. ACTV. et Ficinus, qui pro ἀλλ' αὐθις — μαθήσει haec habet: At enim facilius per haec intelliges.

προσηρημένων] προσηρημένον Vind. F.

μαθήσει] μαθήσει recentiores. γὰρ] om. Fic.

τὸ ἀριον] τὸ om. Flor. T.

καθ' ἐκείνην] καθεκ. Vind. EF.

οὔτε] οὐδέ Vind. F. Ang. B.

PLATONIS OP. II.

Flor. R. In Marg. B. τ a m. a. in θ mutatum.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Men. B.

οὔτε] οὐδέ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔτι] ἔτ' Vind. E.

ἀξιοῦσι] ἀξιοῦμεν Lob. Vind. B. Vat. BM.

φανερῶν] φανερόν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Ficinus haec inde a ταῦτα μὲν ita convertit: his positis, tanquam omnibet manifestis, rationem de his nullam exigendam putant.

δ'] δὲ Vind. F.

ἤδη] εἶδη Par. K. sec. Bekk. D ὁμολογουμένως] om. Fic.

ἐπὶ τοῦτο] ἐπιτ. Vind. F.

ἐπὶ σκέψιν] ἐπίσειψιν idem et Vind. E.

ὀρμήσωσιν.] v. cum Bekkero (et Astio in tert.) secundum Lob. Vind. BF. adieci.

τοῖς ὀρωμένοις] εἰρημένοις Ang. B. τοῖς εἰρημένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. et margo Par. D. supra dictis Fic.

πέρι] περὶ Vind. BE.

τοὺς λόγους] καὶ τοὺς λ. Vind. F. Flor. AC.

γράφουσι. — τε καὶ E.] om. Vind. F. Contra in Vind. E. haec eadem bis deinceps scripta sunt.

Q

E καὶ τὰλλα αὐτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ κλάττουσιν τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σικαὶ καὶ ἐν ὑδασιν εἰκόνες εἶσι, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐὶ χρώμενοι ζητοῦντες τε αὐτὰ
 511 ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις, ἢ τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος εἶργον, ὑποθέσασθαι δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι

τὰλλα] τὰλλα Mon. B. Vind. B. Steph. τ' ἄλλ' Vind. E. utrobique.

E μὲν] μὲν ἂν Vind. E. utrobique. μὲν οὖν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτα] om. Ang. B. Flor. RT. ὧν] ὧν τὰλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα cum linea sub quinque supervacaneis Mon. B.

καὶ σικαὶ καὶ] καὶ σικαὶ Vind. E. Vat. H. σικαὶ καὶ Flor. AC. Corpora et figuras, quibus mathematici utuntur, et umbras facere et in aquis imagines habere Socrates ideo commemorat, ut ad superiorem generis visibilis partem referenda esse doceat, quam quidem partem in antecedentibus (A.) ita descriperat, ut dubium esse posset, utrum figurae in ea, an in altera continerentur.

τούτοις μὲν] Lene anacoluthon multoque minus offensionis habens illo, quod Heindorfius huic simillimum stataebat, Euthyd. p. 281. D: ἐν κεφαλαίῳ δ' ἔφη, ὃ Κλεινία, κινδυνεύει συμπαντα, ἃ τὸ πρότερον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτὰ γε καθ' αὐτὰ πέφνηκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἃ δ' ἔχει. Cf. potius Leg. I. XII. p. 949. A: καὶ κριτὴν αὐὶ χορῶν (δραῖν δεῖ τὸ τοιοῦτον) καὶ κρίσης μοναχῆς — βραβείας καὶ ἀπάντων, ὅποσα μὴ φέση κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δόξαν τῷ ἐπινοοῦντι. τῶν δὲ ὅποσα ἐξαρηθῆντι καὶ ἔξομοσάμενον κέρδος μέγα φανερόν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν δρῶσιν χωρὶς κρῖνεσθαι ἔμπαντας τοὺς ἐπιμαλοῦντας ἀλλήλοις.

εἰκόσιν αὐὶ] εἰκόσι Vind. F.

Ven. B. Ang. B. Flor. R. Ea, quorum imagines sunt, nunc mutata vice ipsa imaginum instar habentur. Etiam Ficinus eὐ omisit.

ζητοῦντες τε] ζητοῦντες δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ast. sec. tert. Stallb. ζητοῦντες Ven. B. affectantes Fic. „Quum praecedat τούτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ.“ Stephanns p. 24. Immo quum praecedat αὐτὰ μὲν ταῦτα. Nam ipsa illa, quae fingunt ac describunt, dicens Socrates de aliis ab his diversis cogitabat, quae illorum ope quaerenda oppositurus eis erat, et huiusmodi fere orationem parabat: αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ κλάττουσιν τε καὶ γράφουσιν, εἰσοφᾶντες, ἐκεῖνα δὲ ἰδεῖν ζητοῦντες, ἃ etc. Sed imaginum, quas eadem illa habent, mentione interiecta factum est, ut ipsa pro imaginibus esse, quam inspicere diceret mallet, ideoque mutato per anacoluthon casu particulam μὲν perspicuitatis gratia ex priori orationis forma repetens illud, quod per δὲ oppositurus fuerat, quoniam aliud in verbis ὡς εἰκόσιν αὐὶ χρώμενοι opposuit, huic per τε iungit, hoc sensu: ipsa quidem haec, quae fingunt ac describunt, quorum et umbrae et in aquis imagines sunt, (contemplantes, sed) his quidem imaginum vice utentes et ipsa illa intueri conantes, quae etc. Itaque te retinui. „Non recte autem dixeris, respondere sibi μὲν et τέ, sed est hoc ἀνακόλουθον.“ Hermannus ad locum Sophoclis Ant. 1148. hactenus nostro similem.

ἃ] αὐ Vind. F.

περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰούσαν, ὡς οὐ
 δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐβαλύνειν, εὐάσι
 δὲ χωρὶς αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι
 καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκείνα ὡς ἐναργεῖσι δεδοξασμένοις τε
 καὶ τετμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γε- B
 μετρῖαις τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεται.

ἄλλος] ἄλλος Leb.

τις] τις ἄν Vind. E.

511 τοῖνυν] om. Fic.

νοητόν] Ita Par. A. Vind. EF.

Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Schleiermacherō prae-
 ceunte Stallbaumius in sec. νοη-
 τοῦ reliqui codices editique et
 Ficinus, qui generis intelligibilis
 habet. Poterat id ferri, etiam si
 ἄν, quod Astius et Schleierma-
 cherus desiderabant, non adesset.
 Nam quod νοητοῦ εἶδος est, id
 haud dubie et ipsum est νοητόν.
 Sed νοητόν quum perspicuitate
 sua, tum codicum auctoritate
 praestat.

δ'] δὲ Vind. F.

φυγὴν — δυναμένην] om. Vind.
 E.

οὐκ] οὐκ ἄν Vat. H. Flor. AC.
 Hos Stallbaumius in pr. οὐκ ἄν
 ἐπ' ἀρχὴν ἰούσαν exhibere osten-
 dit, quorum extremum typothetae
 errore natum videtur.

ἐπ' ἀρχὴν] ἐπαρχὴν Vind. F.

ἄπὸ] Id Men. B. a m. pr. in
 textu habet, sed a m. s. linea
 notatum et in m. ἐπὶ scriptam
 est.

τε καὶ τετμημένοις] om. Ang.
 B. τε καὶ τετμημένοις Vind. BEF.
 Vat. HM. Flor. AC. et correctus,
 ut videtur, Par. A. Recepit Bek-
 kerus, Astius in tort. et quamvis
 de obscuritate huius loci querens
 Stallbaumius. Mihi quid videatur,
 ad p. 510. B. significavi. Scilicet
 τὰ κάτω ea sunt, quae infe-
 rius generis visibilis pars conti-
 net, h. e. imagines; contra τὰ
 ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα ea,
 quorum similitudinem inferiora
 referunt, τὰ τε περὶ ἡμῶς ζῶα
 et reliqua, quibus superiorem
 eiusdem generis partem constare

pag. 510. A. demonstratum est.
 Quae quum comparata cum infe-
 rioribus pro veris habeantur eun-
 que locum per divisionem secun-
 dum veritatem et eius contrarium
 factam acceperint, πρὸς ἐκείνα
 (τὰ κάτω) ὡς ἐναργεῖ δεδοξασμέ-
 να τε καὶ τετμημένα dicuntur.
 Atque haec illa sunt, quibus ani-
 mas inferiorem generis intelli-
 gibilis partem investigans tanquam
 imaginibus utitur, quemadmodum
 p. 510. E. expositum est. Itaque
 vulgatae lectio nullam offendendam
 habet, interpretes autem niram
 in modum a sensu aberrarunt.
 Ficinus: utaturque imaginibus his,
 quae ex inferioribus sunt ad su-
 periorum similitudinem compara-
 tae atque ita opinione conceptae
 distinctaeque sunt, quasi ad illa
 perspicuo conferant. Astius sed
 imaginibus utens ipse illis ad
 rerum inferiorum similitudinem
 descriptis, quae ad illas pro coi-
 dentibus haberentur magnique
 aestimarentur. Schleiermacherus:
 so dass sie sich dessen als Bilder
 bedient, was von den unteren
 Dingen dargestellt wird, und
 zwar derer, die im Vergleich
 mit den andern als hell und klar
 verherrlicht und in Ehren gehalten
 werden. cui interpretationi
 hanc explicationem adiecit: Dem
 lesten etwas schwierigen Satz,
 und zwar derer etc. kann
 ich nur von dem Vorzug der re-
 gelmäßigen Gestalten vor den
 übrigen verstehen, wiewol nicht
 alles rein Klarer kommt, weshalb
 die Uebersetzung auch nicht ge-
 nau ausfallen konnte. Leider be-
 tet der Bekkersche Apparat keine
 Hülfe dar. Denique Stallbaumius:
 sed imaginibus utatur illis ipsi

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμήμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά
 με τοῦτο, οὐ αὐτὸς ὁ λόγος ἄπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι
 δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις κοινοῖμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ
 τῷ ὄντι ὑποθέσεις, ὅλον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμὰς, ἵνα
 μέγχι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἴω, 480
 ἀφάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομέ-
 νων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνῃ αἰσθητῶ παντάπα-
 C σιν οὐδενὶ προσχρῶμενος, ἀλλ' εἰδῆσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν
 εἰς αὐτὰ, καὶ τελευτᾷ εἰς εἶδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς
 μὲν οὐ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν· ὅτι μέντοι
 βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ δια-

rebus, quas a rebus inferis (sub
 sensus cadentibus) efficitur ad il-
 larumque similitudinem expressae
 sunt, et quidem illis, quas ad
 alias comparatae pro evidentibus
 habentur et magni aestimantur.

B γεωμετρίας] γεωμετρικαῖς Vind.
 F.

τε] om. Ven. B.

ταύτης] ταύταις Lob. Vat B.
 et, sup. ης, Ven. B. editiones
 omnes, tacentibus Bip. Ego a
 tot libris et ab optimo exhibitum
 singularem praeferre non dubita-
 vi. Nam quod Stallbaumius in
 pr. (in sec. tacet) „ita etiam
 antea ἐν γεωμετρία scribi de-
 buisse“ autumat, nihil obstare
 videtur, quo minus affinium illa-
 rum, quae proprie γεωμετρίας
 dicuntur, disciplinarum complexus
 pro una arte ponatur. Tum vero
 ipsa numeri diversitas mirum non
 est si librariis offensioni fuit.
 Accedit quod ad ταύταις parum
 grata ambiguitate nescias, utrum
 γεωμετρίας, an τέχναις supplē-
 dum sit.

τοίνυν] om. Fic.

λέγοντά με] λέγοντα μετὰ
 Vind. F. Flor. R. ἄλλως λέγοντά
 με Ang. B.

αὐτὸς ὁ] ὁ αὐτὸς Vind. B.

τῇ τοῦ] τῇ om. Par. K. sec.
 Bekk.

τῷ ὄντι — ἐπιβάσεις] τῶντι
 — ὑποβάσεις Vind. E. Proclus
 in Civ. p. 429: λέγει δὲ οὕτως

περὶ τούτων ἦν ἔχει διάνοιαν ἐκ-
 διδάσκων, ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐπι-
 στήμαι δοκοῦσαι εἶναι κοινοῦνται
 τὰς ἀρχὰς ὑποθέσεις, μόνη δὲ
 διαλεκτικὴ ἐκ' αὐτῆν ὁρμωμένη
 τὴν ἀρχὴν ἀναιρεῖ τὰς ὑποθέσεις,
 ὡς ἂν εὐρη τὴν μὲν ὄντως οὐ-
 σαν ἀρχὴν ὡς ὑπόθεσιν, ἀλλ'
 ὄντως ἀνυπόθετον. Idem in Parmen.
 T. V. p. 323: καὶ ὅτι διὰ
 τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνεῖσιν
 ἐκ' αὐτὸ τὸ ἐν, ὅπερ αὐτὸς ἀ-
 νυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσομο-
 μάζει.

αὐ] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

ἐκείνης] ἐκείνοισ Vind. F. Vat.
 H.

οὕτως ἐπὶ τελευτῆν] οὕτω ἐπι-
 τελευτῆν Vind. E.

καταβαίνῃ] καταβαίνοι Lob.
 Vind. B. Ven. B. Vat. M. κατα-
 βαίνει Vind. KF.

ἱκανῶς μὲν οὐ·] quatuordecim mi-
 nime sufficienter, ut caperem Fic.
 ἱκανῶς μὲν οὖν Lob. Vind. BEF.
 Par. K. sec. Bekk. et a m. pr.
 D. Vat. HM. Flor. ACV.

δοκεῖς γάρ μοι] δοκεῖ σοι Vind.
 F. qui ante ἱκανῶς mutatae per-
 sonae indicium et ante haec nul-
 lam interpunctionem habet. Astius
 in tert. et Stallbaumius verbis
 δοκεῖς — λέγειν parentheses si-
 gna addunt.

διορίζειν] λέγειν Vind. B. Vat.
 M.

ἦ τὸ] ἦ τῷ Vat. H. Flor. AC.

λίγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον, ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται, ἀλλὰ μὴ αἰσθήσεσιν, αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐκ' D ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ξῆν, ἀλλ' οὐ νοῦν, ὡς μεταξὺ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. Ἰκανώτατα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπεδέξω. καὶ μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα καθήματα ἐν τῇ ψυχῇ

καλουμένων] καλουμένοις Vat. H. τι καλουμένων Ven. B. Vind. F. τι καλούμενον Vind. E. τί καλουμένον Flor. AC.

αἷς αἱ] οἷς Ven. B.

διανοίᾳ] διανοίαι, a m. s. διάνοιαι, Vind. F.

αἰσθήσεσιν] αἰσθήσει Vind. E.

Ang. B. αἰσθησιν Vat. H.

οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι Mon. B. a m. pr.

D ἀνελθόντες] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACTV. ἀνελθόν Mon. B. ἀνελθόντας reliqui cum editis. Nominativum sequens δοκοῦσι tuetur.

μετὰ] μετ' Vind. F. Ang. B. Flor. E.

καλεῖν μοι δοκεῖς] καλή μοι δοκεῖς Vat. H. δοκεῖς μοι καλεῖν Par. K. Ast. tert.

καὶ τὴν] τὴν om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.

οὐ νοῦν] Ita Par. AD. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. οὐ νοῦν Vind. F. Vat. H. οὐν reliqui editique ante Bekkerum. Veram lectionem secutus est Ficinus in genere τῶν γεωμετρικῶν falsus: videris autem mihi geometricarum et similium rerum habitum cogitationem potius appellare quam intellectum.

τι] τον Vind. B. om. Vind. E.

οὖσαν] οὔσαν Par. K. κάλιον οὖσαν idem in margine sec. Bekk. (sec. Bip. nil nisi οὖσαν.)

Ἰκανώτατα] Ἰκανότατα Bas. ab.

ἀπεδέξω] ἀπεδέξω Vind. B. Vat. M. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Lob.

τέτταρσι] τέσσαρσι: Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Neque abest suspicio, quin idem in aliis Bekkeri codicibus exstat, quorum tam immemor fuerit, quam fuit Vind. et Mon. Ceterum vulgatum non solum sequens τέτταρα, verum constans, ut videtur, scriptoris usus flagitat. Cf. L. V. p. 460. E. VIII. 544. B. Phaedon. 104. B. Phileb. 23. E. Tim. 44. E. quibus locis pro τεσσ. quod in editionibus erat, nunc secundum codices terr. legitur. Nam de Par. A. quem Bekkerus Timaei loco inter Atticas formae assertores non magis, quam Mon. B. qui eandem exhibet, nominavit, Vind. CCCXXXVII in quo item exstat, vix dubitare sinit. Praeterea se oppido raro in codicibus singularibus binisve apparet, ut L. III. pag. 400. A. in Amb. C. Flor. T. V. 449. A. in Par. D. Flor. T. Parmen. 127. B. in Clark. (τεσσαράκοντα) Menou. 91. E. in Vat. A. (idem) Tim. 56. E. in Lob. Par. Y. (τέσσαρα pro δύο) Ib. 60. A. in Par. S. Leg. VI. 759. E. in Ang. B. L. XII. p. 963. C. in Pal. C. Flor. M.

τμήμασι] τμήμασι Vind. E.

Ε γιγνόμενα λαβὴ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὡςπερ ἐφ' οἷς ἔστιν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας

λαβὴ] λάβη codices mei et editiones ante Bekkerum. V. Vol. I. p. 389, b. — Proclus in Alcib. T. II. p. 57. Cous. (p. 21. Cous.) ἀλλ' ὡςπερ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ διέκρινε, τῇ μὲν ἐπιτῆ καὶ μονοεσθεὶ καὶ νοσηρῇ γνώσει τὰ νοητὰ πάντα συζύγως θεωρεῖν, τῇ δὲ ἐπιστημονικῇ καὶ διανοητικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελλέει καὶ συνθέσει τοὺς μέσους τῶν ὄντων λόγους ἐπισκοπεῖσθαι, τρίτῃ δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας τῇ ἀλαθῆσει δι' ὀργάνων ἐφαπτομένη τῶν οὐκίαν γνώστων τὰ ἀλαθῆτὰ πάντα διακρίνειν δεόντως, τῇ δὲ εἰκαστικῇ τὸ λοιπὸν συνάμει τὰ εἰκαστὰ τῶν ἀλαθῆτων εἰδῶν ταυχάροντα γινώσκουσιν. Idem in Civ. pag. 429: σαφέστατα τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην μὲν ἐπὶ τοῦ ὄντος τάσσουτος, πίστιν δὲ ἐπὶ τῷ δοκούντι πως εἶναι καὶ ἀλαθῆτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τοῖς διανοητοῖς καὶ εἰκασίαν ἐπὶ τοῖς εἰκαστοῖς, δόξαν δὲ ἐπὶ τοῖς ἀλαθῆτοῖς καὶ εἰκαστοῖς καὶ νόησιν [μὲν] ἐπὶ τοῖς νοητοῖς καὶ διανοητοῖς [καὶ εἰκαστοῖς]. Idem in Tim. p. 75: τοῦτο δὴ οὖν ἔστιν ὁ λόγος, τὸ νοεῖν ἡμῶν τὰ νοητὰ, καὶ ὄν (f. οὖν) ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης νόησιν εἶπε τὴν ἐνέργειαν, ὡς διάνοιαν τὴν τῶν μέσων γνώσιν νοητῶν καὶ δοξασιῶν. Cf. ib. p. 105, 21. et in Civ. p. 431, 2. ἀνωτάτῳ] ἀνωτάτῳ Vind. E. ἀνωτάτω Lob. Erant enim qui haec adverbium cum i scriberent, ut ex Etymologico collegit Fischerus anim. ad Well. II. p. 114. Hinc non solum ἑγγυτέρῳ L. I. p. 330. E. in Ald. Bas. ab. sed etiam ἑγγυτάτωι et περαιτέρῳ Soph. p. 265. A. et Alc. II. 149. B. in Clarkiano codice scriptum est. Quamquam nostro loco etiam ipse dativus videri potuit librario

sequioris aevi usum ad Platonem transferenti. Cf. Buttmanni gramm. I. p. 277. II. p. 411. Sic τοῦ ἀνωτάτου δέρος Defin. p. 411. C. legitur, quod Bekkerus secundum unum Ven. D. in ἀνωτάτῳ mutandum putavit. Quod in Stallbaumii sec. hic item exstat ἀνωτάτῳ, id ipso tacente typhothetae culpa tribuendum videtur.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. τῷ τρίτῳ] τῷ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. τάξον] τάξιν Vind. EF. ἀνὰ λόγον] ἀνάλογον codices mei et editiones ante Astii sec. ἐφ' οἷς] ἐφοῖς Vind. F. ἔστιν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Conf: L. VII. p. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν. ubi ἔστιν omissum est.

ἀληθείας] ἀληθεῖ Vind. E. μετέχειν,] Ita cum reliquis codicibus Mon. B. sed subscriptis extremae litterae punctis duobus, quae Bekkeri aciem effugerunt, quibus librarius μετέχει scribendum esse demonstrabat; idque magnopere vellem in bono aliquo libro repertum. Nam qua ratione quatuor illae rerum species, ad quas animi affectivae quatuor modo dictae pertinent, veritatis participo dicte essent, Socrates pro certo et ex superioribus iam satis cognito ponere, non Glauconi existimandum relinquere debebat, quemadmodum secundum vulgatam lectionem facere videtur, si quidem ad μετέχειν ex sequentibus supplendum est ἡγή. Atque haec ipsa supplementi ex sequentibus petendi necessitas nonnihil offensionis habet, quum fere in antecedentibus verbum finitum relativo necessarium inesse soleat. Sic Phaedon. p. 72. A: τούτου δὲ ὄντος ἰκανὸν ποῦ εἶδῃσι τε-

ἡγησάμενος μετέχειν. Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγγορῶ καὶ τάτω ὡς λέγεις.

κμήριον εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι κον, ὅθεν δὴ κάλιν γίνεσθαι. scil. ἔφαμεν, quod latet in ἐδόκει. Leg. L. III. p. 677. A: Ἄρ' οὐν ἡμῖν οἱ παλαιοὶ λόγοι ἀληθείαν ἔχειν τινὰ δοκοῦσιν; Κλ. Ποῖοι δὴ; Ἄθ. Τὸ κολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γαγονένας κατακίλισμοῖς τε καὶ νόσοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς βραχὺ τι τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. sc. φασὶν οἱ λόγοι. Phileb. p. 15. B: πρῶτον μὲν εἰ τις δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὐδὲν· εἶτα πῶς αὐτὰς, μίαν ἐκάστην οὐσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαίωτατα μίαν ταύτην. sc.

ὑπολαμβάνειν δεῖ. Demique si μετέχειν ad sequentia referri vellet scriptor, quidni omitteret potius et genitivi ἀληθείας prorsus eandem, quam σαφηνείας conditionem faceret? Itaque si tamen scripsit μετέχειν, non ἡγῆ, sed οἶσθα vel ἡγούμεθα in mente habuisse idque ob similitudinem eius, quod additurus erat, emisisse videtur. Sed multo probabilius est μετέχει.

ξυγγορῶ] συγ. Vind. F. Idem post λέγεις initium sequentis libri μετατάττα δὴ εἶπον ἀπαίμασον: additum habet.

Τέλος τοῦ πολιτειῶν (κλεισιῶν Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἔκτου λόγου. Ald. Bas. ab.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε Β Δ Ο Μ Ο Σ .

514 Μετὰ ταῦτα δὴ , εἶπον , ἀπεικασον τοιοῦτω πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἶον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει

κλάττωνος πολιτειῶν , ζ .

Lob. πολιτειῶν λόγος ἑβδομος Vind. B. ζ . Vind. E. κλάττωνος πολιτειῶν ἑβδόμη Mon. BC. Flor. U. κλάττωνος πολιτείας ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμη Flor. V. κλάττωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ἑβδομος Flor. AC. Ald. Bas. ab. (haec maiusculis litteris) ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΔΑΧΟΓΟΣ ἑβδομος Steph. Z. Bekkerus et Stallb. pr.

514 Μετὰ ταῦτα — ἢ δημοσίᾳ. 517. C.] excerpit Iamblichus Προτροπ. cap. 15. p. 228. sqq. ed. Kiesslingii a. 1813. p. 92. sqq. ed. pr. Arcerii a. 1598. Eadem paucis complexus est Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὁμοιωθεὶς γὰρ τοὺς ἄφρονας τοῖς ὑπὸ γῆν ἀνθρώποις κατακλισμένοις καὶ φῶς μὲν μηδέποτε λαμπρὸν ἐωρακόσιν , ἀμυδρὰς δὲ τινὰς σιὰς ὁρῶσι τῶν κατ' ἡμῖν σωμάτων, οἰομένοις δὲ σαφῶς ἀντιλαμβανέσθαι τῶν ὄντων. ὡς γὰρ τούτους τυχόντας τῆς ἐκ τοῦ ζῴου ἀνόδου καὶ εἰς τὸ καθαρὸν φῶς προελθόντας εὐλόγως καταγνώσεσθαι τῶν τότε φανέντων καὶ πολλὰ πρόθεον ἐκταῶν ὡς ἐξηκατημέτων, οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ βιωτικῆς ζῴου μεταβαίνοντας ἐπὶ τὰ κατ' ἀλήθειαν θεῖα καὶ καλὰ τῶν μὲν καλὰ θανασιέντων αὐτοῖς καταφρονήσειν, τῆς δὲ τούτων θεωρίας σφοδρότερον ἔξιν ὀρεξίην. — In codice Iamblichi Cizeni, quem Kiesslingius

contulit, initio μεταῦτα, in Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. μετὰ ταῦτα scriptum est.

εἶπον] ἐγὼ addit Mon. C. ἀπεικασον] ἀπεικᾶσαι δεῖ Iamblich. Proclus in Civ. p. 432: ἐν προομιῶις τοῦ ἑβδόμου σκόπει τί φησὶν ἀπεικασιν (scripserat φησιν. ἀπεικασον) τὴν ἡμετέραν φύσιν, αὐτὴν δὴπον τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, οὐ καθ' ὅσον ἐστὶν οὐσία καὶ δύναμις ἔλαξε τοιάνδε ἢ τοιάν, ἀλλὰ παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας.

τοιοῦτω] τοιῶθε Mon. B. Flor. U.

πέρι· καὶ ἀπαιδευσίας] περὶ καὶ ἀπαιδευσίας Vind. E.

ἰδὲ] Ita Par. A. scholiastes ad h. l. et Porphyrius de antro Nympharum pag. 255. ed. Cantabrig. a. 1655. haec usque ad τὸ σπηλαιον laudans. Nec aliter Proclus l. c. ubi haec ita leguntur: εἰ δὲ γὰρ ἀνθρώπους ἐν καταγείῳ σπηλαίῳ διοικῆσει. Reliqui codices cum Iamblicho editisque ante Astii sec. ἴδε. Cf. Thomas Mag. pag. 468. et quae Vol. I. p. 389, b. dicta sunt.

καταγείῳ] καταγείῳ Mon. C. καταγωγείῳ Iamblichi cod. Ciz. καταγείῳ Flor. T. a. m. a. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 47, 14: κατάγειον· οὐχὶ κατάγειον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου. Infra p. 532. B. καταγείῳ sine discrepantia legitur.

οἰκῆσει] οἰκῆσει Ald. Bas. a. ἀντροῦ καὶ οἰκῆσει Porph.

ἀνακρεταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παιδῶν ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄρᾶν, κύκλῳ B δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνατοὺς περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπισθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπάνω ὁδὸν, παρ' ἣν ἰδὲ τευχίον κρηνοδομημέ-

ἀνακρεταμένην] ἀνακρεταμένην Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Iamblichi cod. Ciz.

παρ' ἅπαν] παρὰ πᾶν Iamblichi cod. Ciz. et ed. Kiesel. παρὰ πᾶν Vind. KF. Mon. C.

τὸ σπήλαιον] τοῦ σπηλαίου Vind. E. Flor. RT. In editionibus ante Bekkerum h. l. et in sequentibus post περιάγειν et post αὐτῶν maior interpunctio est.

σκέλη] σκέλη Iambl. cod. Ciz.

μένειν τε] τε om. Vat. b.

εἰς τε] εἰς Lob. Vat. M. et a m. pr. B. καὶ εἰς Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. καὶ εἰς τε Par. K. sec. Bip.

B πρόσθεν] πρόσθε Iambl. cod. Ciz. Conf. Vol. I. pag. 125, a. vers. 12.

μόνον] om. Vat. M.

κύκλῳ δὲ] κύκλῳ μὲν Iamblichi codex Parisiensis a Kiesslingio adhibitus. Stallbaumius in sec. verba κύκλῳ δὲ usque ad περιάγειν praecedentibus ὥστε — ὄρᾶν anteposenda fuisse autumat haeretque in eo, quod inferuntur demum post illa εἰς τὸ πρόσθεν μόνον ὄρᾶν. Scilicet qui cervicis vinculo adstrictas habet ita, ut nihil nisi anteriora videat, ei facultatem capitis in orbem circumagendi deesse facile intelligitur. Nihil minus quum ad conditionem istorum describendam pertineret maxime, anteaque videre tantum, non etiam posse nihil nisi anteriora videre dicti essent, expressis verbis addi et tamquam alterum in istis consi-

derandum proponi sine tautologia poterat. Esse autem hoc altorum idque ab ἰδὲ pendens, non ab ὥστε, particula δὲ et adiectivum ἀδυνατοὺς arguunt, quorum neque Astius in interpretatione (caput vero propter vincula nequeant circumferre) neque Stephanus minore post ὄρᾶν, quam post σπήλαιον et post περιάγειν interpunctione usus rationem habuit.

ἀδυνατοὺς] ἀδυνατοῦ Iambl. cod. Ciz.

πυρὸς] om. Vind. E. Schleiermacher accusativum desideranti φῶς καόμενον minus placuisse videtur, et solet φῶς fere ἀπτόμενον, πῦρ vero καόμενον dici. Sed quemadmodum λέγῃς et δᾶς, de quibus cf. Stephani thesaurus T. II. p. 174. F. H. haud secus φῶς praesertim ab igne profisciscens κάεσθαι dici potuit. Et τὸ τοῦ πυρὸς φῶς infra redit p. 517. B.

καόμενον] καιόμενον Lob. ante corr. Vind. KF. Flor. ACR. Iambl. ed. pr. Bas. ab.

μεταξὺ] Proclus l. c. μεταξὺ γούν φησι τῶν τε δεσμοτῶν δεῖν νοεῖν ἡμᾶς καὶ τοῦ πυρὸς ἐπάνω ὁδόν.

δεσμοτῶν] δεσμοτῶν Mon. C. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

ἣν ἰδὲ] ἣν ἰδε Vind. F. ἣ ἣν ἰδεῖν Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἣν ἰδεῖν Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. ἣν εἶναι Iambl. codd. Ciz. et Par. et ed. Kiesel. ἣν ἰδε Mon. C. Vind. BE. cum Iambl. ed. pr. et editis ante Astii sec. secus quam paries sit constructus exiguus Fi-

νον, ὅσκιον τοῖς θαυματοκιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων
 πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δε-
 C κνύσιν. Ὁρῶ, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον
 φέροντας ἀνθρώπους σκεῦη τε παντοδαπὰ ὑπερβέοντα
 515 τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ
 ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκὼς, τοὺς μὲν
 φθαρτομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων.
 Ἄτοκον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόκους.

cius, qui in hoc libro interpre-
 tando multo liberius, quam in
 prioribus versatus parcius dein-
 ceptis a nobis commemorabitur.

τειχίον] τοιχίον Mon. B. Flor.
 U.

παρφοδομημένον] φηφοδομη-
 μένον Iambl.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

παραφράγματα] παραδείγματα
 Vind. B. Mon. C.

θαύματα] Timaeus lex. p. 140:
 θαύματα νευροσπάσματα, quod
 doctis et copiose illustravit Ruhn-
 kenius.

δεικνύσιν] Ita Par. A. Vind.
 B. Mon. C. Flor. ACV. δεικνύ-
 ουσιν Lob. Vind. E. Ven. B.
 Vat. HM. Iambl. cod. Cix. ed.
 Kiessl. δεικνύουσι Iambl. cod.
 Paris. Bas. b. δεικνύουσιν Vind. F.
 δεικνύουσιν reliqui libri, Iamblich.
 ed. pr. Ald. Bas. a. Steph. Ast.
 pr. sec. Terminationem in ἕσσι,
 quae Thoma Mag. (in ζουγνύσσι)
 indice pulchrior, Moeridis testi-
 monio aliquanto graviore (p. 127.
 171.) recentioribus (δευτέροις seu
 μέσοις) Atticis tam usitata, quam
 veteribus (πρώτοις) in ἔσσι fuit,
 Platoni prae altera placuisse lo-
 corum comparatio docet. Civ.
 L. VIII. pag. 586. B. et Polit.
 p. 298. B. ἀποκινύσσι, Leg.
 L. VIII. p. 835. D. σφεννάσι
 vulge et in optimis libris, —ῆσι
 in nullo, —ύουσι in paucis legi-
 tur. Civ. L. III. pag. 421. A.
 ἀκολλάσσι et Gorg. p. 466. B.
 ἀποκινύσσι secundum codices
 vulgato —ύουσι praelatum, —ῆσι
 nusquam inventum est. Denique
 Gorg. pag. 466. C. codices inter

ἀποκινύσσι et —ύουσι, Theaet.
 p. 158. C. inter ἀκολλάσσι et
 —ύουσι fluctuant ita, ut —ύουσι
 praefendum videatur. Contra
 unus est locus Leg. L. III.
 pag. 706. C. ἀκολλάσσι pro certo
 exhibens. Itaque δεικνύσιν non
 frustra hic in optimo codice scri-
 ptum recteque a Bekkero et se-
 quentibus receptum est. Ceterum
 ne ea quidem, quam Thomas et
 Moeris communem perhibent, ter-
 minatione in ύουσι Plato absti-
 nuisse videtur, quum Gorg. p. 496.
 B. haud dubie ἀκολλύει, non ut
 vulgo legebatur ἀπολύει, scri-
 pserit; unde dubitatio progreditur,
 Criton. p. 47. C. διόλλουσιν
 an διολλύει, Tim. p. 76. A. πε-
 ριηραίνουσιν an —ένουσιν, Philob.
 p. 25. D. συμμίγνουσιν an συμμίγνους,
 Leg. L. VIII. p. 838. B. κατα-
 σβέννους an κατασβέννους, quo-
 rum utrumvis eodum auctoritate
 non contemnenda munitur, potius
 sit habendum. Sed infra p. 523.
 A. δεικνύ extra dubitationem po-
 situm est.

Ὁρῶ, ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Lob.
 Vat. BM. om. Iambl.

Ὅρα τοίνυν] ἔτι τοίνυν ἔρα
 Iambl.

τειχίον] τοιχίον Vind. F. τοι-
 χίον Mon. B. Flor. U.

φέροντας] post ἀνθρώπους
 Flor. T.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις, Mon.
 B.

τε] om. Mon. C.

τειχίον] τοιχίον Mon. B. Flor.
 U.

ζῶα] „ζῶα, ut solet, Par. 515
 A.“ Etiam Ald. Bas. ab. h. I.

ὁμοίους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ. τοὺς γὰρ τοιοῦτους προῖτον
 μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἷσι ἂν τι ἐωρακέναι ἄλλο,
 πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρός εἰς τὸ κατακτινῶν
 αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσκικτινῶσας; Πῶς γὰρ, ἔφη,
 εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν B
 διὰ βίου; Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταῦτόν τοῦτο;
 Τί μήν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἱοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους,
 οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-

ut alibi ζῶα habent. Cf. Vol. I. p. 60, a. Post ζῶα Stallbaumius in sec. incisionis signum fecit, quod ad sensum minime ineptum, sed in hac verborum positura superfluum videtur.

σιγῶντας] σιγοντας cum ᾧ super o Vind. E.

ταῦν] in margine a m. s. habet Mon. B.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

λέγεις] λέγειν Vind. E. — Mon. B. in ima pagina, cuius hoc extremum verbum est, a m. pr. scripta haec habet: πάντα τὰ μικρῶς ἀποδηνκναιμένα, μετ' ἀσαφείας γράφονται;

Ὅμοιους ἡμῖν] post ἦν δ' (δὲ Mon. C.) ἐγώ Vind. B. Mon. C. ὁμοίως ἡμῖν Vind. E. ὁμοῦς ἡμῖν Par. D. Mon. B. Iamblichus haec ab ἀποκον inde in εἴης δη ἀποκον εἰκόνα ταύτην καὶ τοὺς δεσμάτας τοὺς (id om. ed. pr.) ἀτόκους (ἀκόνοους ed. Kiessl.) θὲς εἶναι ὁμοίους (ὁμοίως Ciz.) ἡμῖν mutavit.

μὲν] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

τε] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

κατακτινῶν] κατάντικτον Vind. F. κατ' ἀντικτῶν Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

Πῶς γὰρ, ἔφη,] Post γὰρ in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est, Stephanus signum interrogationis fecit, quod Bas. ab. post ἔφη habent. οὐδὲν ἄλλο. πῶς γὰρ Iambl.

ἔχειν] om. Vind. F. Ang. B.

B βίου;] βίου. Ald. Bas. ab.

Τί δὲ] τὸ δὲ Mon. B. In Ald.

post δὲ comma positum, post παραφερομένων vero ut in Bas. ab. omisa interpunctio est; non omnino male.

τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz. et is, quo usus est Arcerius, nec non ed. Kiessl.

Τί μήν;] om. Iambl.

οἱοί τ'] οἱοί τε Vind. F. οἶον τ' Mon. C.

ταῦτα] ταῦτα sine accentu Vind. B. ταῦτὰ Par. A. Vat. H. Flor. ACRV. Mon. C. Vind. EF.

ἡγῆ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius.

παρόντα] παρόντα Flor. T. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius; quod valde ineptum videtur, sive cum Stallbaumio interpreteris: nonne putas eos res, quae praeterferrentur, suo quodam modo esse nominaturas, quae quidem viderent? sive cum Astio: nonne censes eos res praeterlatas arbitraturas esse nominandas quae viderent? Non enim hoc rogat Socrates, an nomina umbris imponenda existimaturi aut re vera imposituri essent, quippe quod citra errorem facere eis liceret, sed an haec, quae viderent, tamquam res praesentes, non tamquam umbras appellare, de praesentibus, non de absentibus loqui sese opinaturi essent. Quem sensum et vulgatae lectioni subesse et sequentibus unice convenire apparet. Fere eodem redit, quod Iamblichus ex codd. Ciz. Paris. et Arceriane restituit Kiesslingius, ὄντα, quod etiam Proclus legisse videtur l. e. (p. 432.) scribens:

ξαι, ἄπερ ὀρῶεν; Ἀνάγκη. Τι δ'; εἰ καὶ ἦγά τὸ δε-
 σματήριον ἐκ τοῦ κατανητικῷ ἔχοι, ὅποτε τις τῶν πα-
 ριόντων φθέγγεται, οἷα ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἠγείσθαι
 τὸ φθγγόμενον, ἢ τὴν παριούσαν σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ
 C ἔγωγ', ἔφη. Παντάκασι δὴ, ἦν δ' ἔγω, οἱ τοιοῦτοι
 οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς τῶν σκευα-
 στῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει δὴ, ἦν δ'
 ἔγω, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς
 ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἴη, εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι.

τὰς σκιάς ἢ τῶν δεσμοτῶν ἢ τῶν
 σκευῶν, ἃ δὴ καὶ τὴν ἀρχὴν
 δεῖτα νομίζουσι οἱ δεσμοῦται δι'
 ἀπαιδευσίας. Simul intelligitur
 illud ταῦτά, quod in optimo li-
 bro exstat, aliquatenus ferri posse:
 eadem, quae videntur, non alia;
 sed quoniam alia illis non sunt
 praeter ea, quae vident, ταῦτα
 multo melius est. Ficinus Socrati
 haec tribuit: Si ergo invicem lo-
 qui liceat, nonne ista quae co-
 ram videntur loqui opinarentur?
 ex quibus nihil ego sani elicere
 possum.

νομίζειν] ὀνομάζειν Iamblich.
 cod. Paris. om. codd. Ciz. et Ar-
 cerian. et ed. Kiessl.

ὀνομάζειν] om. Vind. EF. καὶ
 ὄν. Flor. RT. et post ἄπερ ὀρῶεν
 Ang. B.

ὀρῶεν] ὀρῶμεν Iamblich. ed. pr.
 ὀρῶ ἐν cod. Ciz.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. δ' εἰ Ald.
 Bas. ab. Steph.

καὶ ἦγά] Horum loco in Iamblich.
 cod. Paris. lacuna est. καὶ ἦγά
 Vind. F. cum corr. in ἦ.

δεσματήριον] δεσμοτήριον
 Vind. E.

κατανητικῷ] κατανητικῶς Flor.
 R. κατάνητικῶς Vind. F. Ang. B.
 κατ' ἀνητικῷ Iamblich. ed. pr.

ἔχοι] ἔχει Vind. E.

ἠγείσθαι] ἠγγείσθαι Vat. M.

παριούσαν] παροῦσαν Lob.
 Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor.

T.

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.] οὐ-
 δὲν ἄλλο. Iamblich. — δια Mon. C.
 — ἔγωγε idem et Lob.

δη] om. Flor. T.

ἦν δ' ἔγω] ὄν Iamblich.

τι] om. Lob. Vat. M.

τὸ ἀληθές] τὰληθές Vind. F.

Ang. B. τὸ ἀληθές Ald.

ἦ] ἢ καὶ Vind. E.

σκιάς] σκιᾶς Vind. F.

ἀνάγκη] ἂν ἀνάγκη Vat. H.

ἔφη] om. Iamblich.

δη] δὲ Vind. F. Ang. B. ὄν

Iamblich.

ἦν δ' ἔγω] om. Iamblich.

τῶν δεσμῶν] Vulgo interposi-
 tum τε cum Par. A. Vind. BE.
 Mon. C. Vat. H. Flor. ACRV.
 omisi.

οἷα] οἷα Vind. F. Iamblich. cod.
 Ciz. οἷα Lob. Vind. E.

εἰ φύσει τοιάδε] ἢ φύσει τοιά-
 δε Iamblich. cod. Ciz. φύσει τοιάδε
 Lob. Vat. BM. Par. DK. φύσει
 τοιάδε εἰ Mon. B. φύσει εἰ τοιά-
 δε Flor. U. et Stallbaumius. Idem,
 sed commate post φύσει, non
 ante id posito, probat Schleier-
 macherus. Mihi vulgata melior
 videtur, modo ne Astium et Stall-
 baumium τοιάδε pro feminino ha-
 bentes et φύσει re vera interpre-
 tantes sequamur. Sensus hic est:
 si res et natura ferret, ut haec
 eis contingerent.

ξυμβαίνοι] ξυμβαίνει Lob.
 Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven.
 B. Ang. B. Flor. RTU. Ald. Bas.
 ab. Steph. et, sup. οι, Par. K.

λυθείη] λυθολίη Par. K. sec.
 Bip.

ἀνίστασθαι] ἀνίσταται Vind.
 F.

αὐτοῖς ὁπότε τις λυθαίη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνι-
στασθαι τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ
πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλογοῖ
τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκείνα,
ὧν τότε τὰς σκιὰς ἐώρα, εἰ ἂν οἶαι αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις D
αὐτῷ λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλ-
λόν τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τε-
τραμμένος ὀρθότερα βλέπει, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν
παριόντων δεικνύς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι,

φῶς ἀναβλέπειν] φῶς ἄνω
βλέπειν Vind. E. ἄνω φῶς βλέ-
πειν Flor. T.

D αὐτὸν εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸν,
sup. β α, Vind. B.

αὐτῷ λέγοι] αὐτὸ λέγει Iambl.
cod. Ciz.

μᾶλλον τι] τι om. Lob. Mon.
B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. et
a m. pr. Vat. B. Par. A. qui si
a manu recenti additum habet,
retinendi causa non videtur,
quamquam facilius omitti, quam
assui a librariis potuit.

καὶ] om. Lob. Vat. M.

τετραμμένος] τεθραμμένος ἰ-
dem. τετραμμένος Vind. E.

ὀρθότερα] ὀρθότερον Vind.
BE. Mon. BC. Par. DK. Vat. H.
Flor. ACV. Iambl. codd. Ciz. et
Arcerian. et ed. Kiessl. ὀρθώτε-
ρον Vind. F. Ang. B. Pluralem
Astius magis Atticum, Buttman-
nus gramm. II. p. 268. poeticum
perhibet: mihi usu minus tritus,
ceterum eodem loco habendus vi-
detur. Cf. Polit. pag. 276. E:
εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς ταύ-
τὸν βασιλέα καὶ τύραννον ἐξνή-
θεμεν.

βλέπει] βλέπει Mon. B. Flor.
U. Iambl. codd. Ciz. Arcer. ed.
Kiessl. Bekkerus, Astius in tert.
et Stallbaumius; sine necessitate.
Post illa εἴ τις αὐτῷ λέγοι, ὅτι
optativus praesentis legitimus est
haud secus atque aoristi Phaedo-
nis initio: ὅστις τις ξένος ἀφίκεται
χρόνου σηνου ἐκείθεν, ὅστις ἂν

ἡμῶν σαρπείς τι ἀγγελλαι οἶός τ'
ἦν περὶ τούτων, κλήν γε δὴ ὅτι
φάρμακον πιῶν ἀποθάνοι· τῶν
δὲ ἄλλων οὐδὲν εἴπε φράζειν.
Neque vero praecedens indicati-
vus ἐώρα alterum subsequenter
habeat necesse est. Cf. ib. p. 96.
B: κολλάκις ἐμαντὸν ἄνω κάτω
μετέβαλλον σκοπῶν — πότερον
τὸ αἰμᾶ ἐστὶν ἢ φρονούμεν,
ἢ ὁ ἀῆρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων
μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκεφαλὸς
ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθησεις παρέχων
τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραί-
νεσθαι; ἐκ τούτων δὲ γίγνοι-
το μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνή-
μης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἡρε-
μεῖν κατὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπι-
στήμην. et p. 95. D. ubi post
ἦν item obliqua in oratione in-
fertur ζῶν et ἀπολλύοιτο. —
Post βλέπει Steph. et in pr.
Astius signum interrogandi fece-
runt. In Vind. E. mutatae per-
sonae nota apposita est,

καὶ δὴ καὶ] Alterum καὶ om.
Vind. BE. Mon. C. Vat. H.
Flor. ACV.

παριόντων] παρόντων Vind. F.
Ang. B. In pr. Stallbaumius Flo-
rentinum T. παρόντων δὴ ἕκα-
στον exhibere tradens quorum ea
loco ibi exhibitae sunt non osten-
dit.

ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει Vind. F.
et, sup. οι, B. Mon. B. Flor.
RU.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι
Par. K. sec. Bekk. Iambl. cod.
Ciz. et ed. Kiessl.

ὅτι ἔστιν; οὐκ οἶσι αὐτὸν ἀπορίειν τε ἂν καὶ ἡγαθῶσαι τὰ τότε ὀφάμενα ἀληθέστερα, ἢ τὰ νῦν διευκνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Οὐκοῦν κἄν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ 481

E φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκείνα; ἂ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν διευκνυμένων; Οὕτως, ἔφη. Εἰ δ', ἦν δ' ἐγὼ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνείη, πρὶν ἐξελευσθεῖν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου

ἔστιν] In Lob. et Astii sec. enditiooa est, oxytomen in Vind. BE. Mon. C. Iambl. ed. Kiesel. Steph. Ast. pr. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. Ast. pr. sec. item Iamblichii editioes comma habent.

αὐτόν] αὐτὸ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τὰ τότε] τὰ τε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἀληθέστερα] Redft h. l. Ven. C. Cf. ad L. VI. pag. 507. E. monitum.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F. Mon. B.

Πολύ γ', ἔφη] κἄν γ' ἔφη Vind. B. Mon. C. πάντως δήπου Iambl.

E δύναται] δύνανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τῷ ὄντι] τωόντι Mon. C. Vind. E.

σαφέστερα] σαφέστατα Mon. C. ante corr.

διευκνυμένων] διευκνυμένων Vind. E.

Οὕτως, ἔφη.] om. Iambl.

Εἰ δ'] εἰ δὲ Vind. BEF. Mon. C. et Iamblichus, qui sequentia ἦν δ' ἐγὼ omisit.

διὰ τραχείας] διατρ. Vind. F.

τῆς ἀναβάσεως] Haec respicit Plotinus Enn. II. J. VIII. c. 6. p. 203. F. (Bas. 1580.) εἰδόντων καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θεῶν ἀληθεστέρων μάλλον καὶ μᾶλλον προοιούσας.

καὶ ἀνάντους] αὐτέως καὶ Iambl. cod. Paris.

ἀνείη] Ita Par. A. a m. pr. ἀνίη Vind. B. Mon. B. Flor. U. ἀνίη, sup. οι, Mon. C. ἀνίη Lob. Vind. EF. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. ἀνίη Steph. tacentibus Bipontinis. Idem in reliquis Flor. et in Bekkeri codicibus, de quibus nihil significat, nec non in Par. A. a m. s. scriptum videtur. ἂν οἶσι Iambl. cod. Par. ἂν εἰη Ciz. ex quo verum eruit Kiesslingius, idem in Platone repositi iubens. Contra Stephanus significationem tantum curans neque modum respiciens ἀνῆ scribendum statuebat annot. p. 24. cui in pr. ed. obsecutus Astius in sec. ἀνείη de coniectura restituit. neque permittit quaquam aspiciere Fic.

ἀρα οὐχὶ ὀδονῶσθαι] οὐ δύνασθαι Iambl. cod. Ciz. ὀδονῶσθαι in suo codice solum invenisse videtur Arcerius ἀρα οὐχὶ ο Platone addidisse demonstrans. ἀρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. F. Ang. B. ἀρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. E. ἀρα οὐχ ὀδ. Vind. B. Mon. C.

φῶς, ἄρα οὐχὶ ὀδυνασθαι τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκό-
μενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα 516
τὰ ὄμματα μετὰ ὄργῃν οὐδ' ἂν ἔν δύνασθαι τῶν νῦν
λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαιφνης γε. Συ-
νηθείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψε-
σθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ὄραστα καθορῶ καὶ
μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ
τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ὄρω

τε ἂν] Prius om. Vat. M. po-
sterius Vind. BE. Mon. C. Vat.
H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἐλκόμενον,] ἐλκόμενον; Steph.
Ast. pr. sec.

516 ἂν ἔχοντα] ἀνέχοντα Vind. F.
ἔχοντα Ang. B. Flor. RT. Haec
et illa, quae infra E. leguntur,
Proclus respexit in Tim. pag. 6.
extr. ὡς πον καὶ αὐτὸς εἰρημεν
ὁ Σακρατίας ἐν Πολιτικῇ, τοὺς
ἐν αὐγῇ καθορῶ τετραμμένους
ἀμβλυωτέων εἰς τὸ σπήλαιον
καταβάντας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σκό-
τους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀναβάν-
τας ἐκ τοῦ σπήλαιον διὰ τὸ μὴ
δύνασθαι πω πρὸς τὸ φῶς ἀν-
ταπειν.

οὐδ' ἂν ἔν] οὐδ' ἂν Iamblich.
cod. Arcer. οὐδ' ἂν ἐν Vind. F.
Ang. B. (hanc enim significare
voluisse Bekkerum suspicor, non
Vat. M. quem significat, post-
quam eundem οὐδ' ἂν ἔν exhibere
demonstravit.) οὐδὲν ἂν Ven. B.
Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph.
οὐδὲ ἂν ἐν Ast. pr. οὐδ' ἂν ἐν
Kiesslingius secundum codd. Ciz.
et Paris. in Iamblichō scripsit et
in Platone scribendam esse do-
cuit, quod reliquorum librorum
consensus comprobavit.

Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαιφνης
γε.] ὥστε ἐξαιφνης αὐταῖς προσ-
βάλλοντας Iambl.

δὴ] δὲ (Par. DK.) Iambl. ed.
pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέλλοι] μέλλει Par. K. sec.
Bip.

τὰ ἄνω] τᾶνω Vat. B. Bek-
kerus.

τὰς σκιὰς] τὰ σχολιά Vind. E.
τὰς σχολιάς Vind. B. Vat. H.
Flor. AC. cuius utriusque in mar-
gine legitur: γε τὰς σκιὰς· ὃ
καὶ κάλλιον.

καθορῶ] Ita Par. A. Lob.
Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par.
D. Ang. B. Flor. RU. καθορῶ
Par. K. sec. Bekk. καθορῶν, e
corr. — ρῶν, Vind. E. καθορῶν
Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor.
ACTV. καθορῶη Ven. B. Mon.
B. sed hic correctus in ultima,
quae a m. pr. ὦι vel ὦν fuerit,
et Iambl. cum editis. Cf. Vol. I.
p. 366. sq.

καὶ] om. Ven. B. Fic. editique
ante Bekkerum.

μετὰ τοῦτο] μετατούτο Vind.
F. Mon. B. Ald. Bas. ab. μετὰ
ταῦτα Mon. C. post haec Fic.

τῷ οὐρανῷ] τῷ om. Lob. Vind.
B. Mon. C. Par. K. Ast. sec. —
Proclus in Civ. p. 432: μετὰ δὲ
ταῦτα ἤρω αὐτὸν ἰδεῖν ἢ δὴ
τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐν νυκτὶ καὶ
τὰ ἄστρα τῶν νηπιῶν ὄντα ἐ-
μοιωματα καὶ τὰ ἐν αὐταῖς φῶ-
τα, καθὸ ἡλιοειδῆ πάντα ἐστίν.

αὐτὸν] αὐτὸν ἂν (Ven. B.
Vat. B.) Iambl. ed. pr. cum edi-
tis ante Astfii sec.

ἂν] om. Ven. B. Vat. BM.

- B** θεάσκειτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἄστρον τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὐ; Τελευταίον δὴ, οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασι οὐδ' ἐν ἀλλοτριᾷ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναται ἂν κατιθεῖν καὶ θεάσασθαι, οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ τὰς τε ὄρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὄρωμένῳ τόπῳ καὶ ἐκείνων, ἂν
- C** σφειεῖς ἐώρων, τρόπον τινὰ πάντων αἰτίας. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκήσεως καὶ τῆς ἐκεῖ

ἄστρον] ἀστέρων Vind. F. Ang. B. Flor. R.

- B** σελήνης] σεληνῶν Iambl. codd. Ciz. et Paris. τῆς σελήνης Par. K. et Astina. Cf. Vol. I, p. 435, a. extr. et a Stallbaumio laudatus locus Polit. p. 271. C: τῆς μὲν γὰρ τῶν ἄστρον τε καὶ ἡλίου μεταβολήν.

μεθ' ἡμέραν] μεθεμ. Mon. C. μετ' ἡμέραν Iambl. ed. pr. Bas. a. τε καὶ τὸ] καὶ Flor. RT.

ἡλίον] τὸ φῶς addunt Ang. B. Flor. RT. Cf. Vol. I, p. 366, a. in.

Πῶς δ' οὐ;] om. Iambl. δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U. — Proclus in Civ. p. 432. extr. τελευταίον φησι δεῖν ἐν τῷ ὄρατῳ τὸν ἥλιον ὄραν.

τὸν ἥλιον] Vulgo comma addunt.

οὐδ'] ἀλλ' Vind. E. ἕδρα] om. Mon. C. Vat. H. Eius locus in Vind. B. vacuus est.

καθ' αὐτὸν] καθαντὸν Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Iambl. ed. pr. cod. Ciz. Ald. Bas. ab. quod non vitiosum est. ἀντὶ Par. K.

κατιθεῖν] καὶ κατιθεῖν Vat. B. οἷός] οἷός τε Iambl. cod. Ciz. secundum quem Kiesslingius οἷός τ' exhibuit, quod multo deterius vulgato est.

ἔστιν] ἔστιν Vind. F.

Ἀναγκαῖον, ἔφη.] om. Iambl. (Ἀναγκαῖον Ald.)

μετὰ ταῦτ' ἂν] μετὰ ταῦτ' ἂν Lob. Vind. E. Mon. B. μετὰ ταῦτα Vind. F. Etiam Ang. B. ἂν omittit.

αὐτὸς] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. ὁ τοιοῦτος Iambl. cod. Paris. et, omisso δεῖ, Arcerianus. Reliqui codices et editiones omnes οὗτος exhibent, quod ingratae scilicet repetitionis evitandae causa factum videtur. Sed ita supra L. V. p. 462. E: ὄρα ἂν εἴη ἐκινεῖται ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγον ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτῇ μάλιστα ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλῃ

τις μᾶλλον. quo loco Bekkerus αὐτῇ a Mon. B. oblatum recte contempsit. Omnino Plato huiusmodi repetitiones minime fugit. Nec sine vi casui obliquo rectus statim succedit. Ceterum vulgo pronomini additum ἔστιν in uno Ven. B. repertum neque in Iamblichii tribus codicibus exstans merito deleuit Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. De ea ellipsi cf. Vol. I. p. 104, a.

ἐπιτροπεύων τὰ] ἐπιτροπεύωντα Vind. E.

τόπῳ] τύπῳ Vat. M. Lob. In Stephani ed. colon, in reliquis comma additum est.

σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδασμωτῶν οὐκ ἂν οἶμι ἑαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἔλσειν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔκαινοι εἰ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέγρα τῶ δέξτατα καθορῶντι τὰ παριόντα καὶ μνημονεύοντι μάλιστα, ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένου τὸ μέλλον ἦξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι ἐπάρουρον ἔοντα θητευέμεν ἄλλω ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρω καὶ ὀτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον, ἢ καὶνὰ τε δοξάζειν

C ἐκείνων] ἐκείνως Mon. C.
αἰτίας] Pro puncto Mon. B.
correcte interrogandi notam exhibet.

ἐφη] γὰρ Iambl.
ἐπὶ ταῦτα] ἐπιτ. Vind. E.
οἰκίσεως] κινήσεως Iamblich.
cod. Paris.

οἶε] οἴη Iambl. cod. Ciz.
ἑαυτὸν] αὐτὸν Vat. M. Flor.
RTV. αὐτὸν Lob. Vind. BEF.
Mon. C. Ang. B. Vat. H. Iambl.
cod. Ciz. et unus vel plures Flor.
quos significare Stallbaumius oblitus est.

τοὺς δ'] τοὺς δὲ Lob. τοὺς δὲ Mon. C. Vind. BEF. Flor.
ACTV.

μάλα] μᾶλλον cum acuto ante circumflexum et ἄ super ἰλλον Lob.

εἰ] οἶ Lob. Vat. BM.
αὐτοῖς] post ἦσαν Iambl.
παρ' ἀλλήλων] παραλλ. Vind. EF. περὶ ἀλλ. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

δέξτατα] δέξταται Lob. δέξτατῶ Vat. M. et a m. pr. B. δέξτατῶς a m. s.

παριόντα] παρόντα Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

τε πρότερα] τὰ πρ. Vind. F.
εἰώθει] εἰώθει Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καὶ ἅμα] καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
ACRTV.

δυνατώτατα] ἀδυνατώτατα Vind. F. Ang. B.
δοκεῖς] δοκοῖς Vat. B. Vind. E. δοκῆς Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.
αὐτὸν—αὐτῶν] αὐτῶν—αὐτῶν Ven. B.

τοὺς] Ad hoc τοῖς pertinere videtur, quod Mon. B. in margine habet.

ἐνδυναστεύοντας,] ἐνδυναστεύοντας; Bas. ab. Steph.

ἢ τὸ] om. Vat. H. τὸ om. Flor. AC.

τοῦ Ὀμήρου] τοῦ om. Vind. E. Locus Homeri iam L. III. p. 386. C. citatus et ibi proscriptus est Odys. XI. 489.

καὶ σφόδρα] om. Mon. C. Fic. βούλεσθαι] βουλεύεσθαι Lob. Vat. BM. Ven. C.

ἐπάρουρον] ἐπαρουρον Vind. F. ἐπ' ἀρουρον Vind. B. Mon. C. Vat. H. ἀρουρον Vind. E.

θητευέμεν ἄλλω] θητευέμεν ἄλλο Mon. C.

παρ' ἀκλήρω] παρακλήρω Lob; Vind. BF. Mon. C. Vat. M. Post ἀκλήρω in Ald. punctum, in Bas. ab. comma est; Stephanus (Ast. pr. sec.) interrogationis signum posuit, ceterum versuum particulas lineis transversis ante θητευέμεν et maiuscula prima nominis ἀνδρὶ significandas putavit; denique Stallbaumius verba ἐπάρου-

Ε καὶ ἐκείνως ἔην; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἢν δέξασθαι, ἢ ἔην ἐκείνως. Καὶ τότε δὴ ἐνόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ κέλιον ὁ τοιοῦτος καταβῆς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο, ἄρ' οὐ σκότους ἀπέπλευσας σχολῆ τούτους ὀφθαλμούς ἐξείληνης ἦκαν ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ μάλα γ', ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιάς ἐκείνας κέλιον εἰ δέοι αὐτὸν γυρωματιέοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς

ρον — ἀλήρη diductioribus literis scribi iussit. Conf. Vol. I. p. 14, b. 123, a. b. 130, a.

ὄτιοῦν] ὄτι Vind. F.

ἄν] om. Flor. T.

ἢ κείνῃ] ἢ ἐκείνῃ Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. Iambl. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. ἢ κείνῃ priores. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ἐκείνως] ἐκείνω Vind. F.

Ε ἔφη] om. Iambl.

οἶμαι,] Commma Stallbaumius in sec. apposuit; in Vind. E. etiam punctum est.

ἢν δέξασθαι] ἢν μᾶλλον δέξασθαι Vat. H. Nec aliud in Flor. AV. repertum fuerit, quos Stallbaumius in pr. πᾶν ἢν μᾶλλον δέξασθαι pro πᾶν μᾶλλον ἢν δέξασθαι, quod nusquam legitur, exhibere tradit.

τότε] τότε Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. ACTV. τότε δὲ Iambl. cod. Arces. τότε Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

εἰ] εἰβ Mon. C.

ὁ τοιοῦτος] ὄτι οὗτος Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et a. m. pr. Ven. B.

θάκον] Ita Vind. F. Par. DK. Flor. RT. τάκον Ang. B. θάκος Par. A. Vat. B. Ven. C. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. θάκων reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod Thomas Mag. p. 430. poeticum perhibet, usus Ionicum potius habendum esse docet. De accentu nescio cur secus statuerit h. l. Bekkerus, qui anecd. p. 263, 26. θάκοι· καθίζεσθαι. ediderit atque

α longum esse haud dubie non ignoraret. V. Soph. Ant. 986: εἰς γὰρ καλαῖον θάκον ὀρνιθοσκόπον. Aristoph. Ran. 1511: ταῦτα ποιήσω· εὐδὲ τὸν θάκον. 1518: μηδέποτε' ἐς τὸν θάκον τὸν ἐμὸν. Nub. 993: καὶ τῶν θάκων τοῖς κραιβυτέροις. Quin igitur propterisponemena esse debeat, non ambigendum videtur, idque altero Platonis loco restitutum, Polit. p. 288. A: τούτων δὴ τρίτον ἕταρον εἶδος κημάτων κάμωλον κραιβυτέον — ἢν ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἐνεκά τινος ἐπέδρας ἐστὶ, θάκος ἀά τινι γηγόμενον. que loca si quis pro neutro habeat ex eoque codicis Ravennatis Nubium l. c. scripturam θάκων defendi posse existimet, a vero non aberraverit. Similia v. in Buttmanni gramm. l. p. 208. not. 4.

καθίζοιτο] καθίζοιτο Mon. B. Flor. U.

ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀνάπλευσας] ἀνάπλευσας idem cum litura post ω. Timaei glossam p. 30. ἀνάπλευσας ἀναπκλήσιμος. χαῖται δὲ ἐπὶ τοῦ μαμλοσμένου. minus recte hac pertinere statuit Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 292.

στο(η) De hoc optative praeter Platonis consuetudinem particula ἄν destitit cf. Vol. I. pag. 91. Ante ἀνάπλευσας tamen illa particula facillime excidere potuit.

Καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Iambl. codd. et ed. pr. (Kicslingius ex Platone addidit.)

μάλα γ'] μάλα γε Mon. C. Iambl. μάλα Vind. E. Vat. BM. μάλλ' Lob.

ἀπὸ θεσπιάταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, πρὶν κατα- 517
στῆναι τὰ ὄμματα, οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος
εἴη τῆς συνηθείας, ἀρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέ-
γοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβὰς ἄνω διαφθαρένος
ἦκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ κειραῖσθαι ἄνω
λέναι, καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύσειν τε καὶ ἀνάγειν, εἰ
πως ἐν ταῖς χειρὶ-δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείναι,

ἴφη] om. Iambl.

κάλιν] om. Vind. E. Fic.

γνωματεύοντα] Ita omnes co-
dices atque editiones, nec aliter
legisse videtur Timaeus, cuius in
lexico scriptum γνωματεύοντα
Ruhnkenius p. 72. e Suida et hoc
ipso Platonis loco, quem lexico-
grapho observatum esse probabile
est, in γνωματεύοντα mutavit.
Timaeus explicationis causa δια-
κρίνοντα καὶ διαγιγνώσκοντα ad-
scripsit. In scholiis est διακρί-
νοντα, διαγιγνώσκοντα ἀκριβῶς.
Schneiderus in lexico ὑπόθετων
mentionem deceptas umbras in gno-
mone scrutantem proprie γνωμα-
τεύειν dici statuit, Etymologus
vero plane ineptit e γνώμη et
ματεύω confictum existimans.
Quum γνώμη indicium et docu-
mentum significet, γνωματεύειν
fere idem, quod γνωρίζειν esse
intelligitur, in quaerendo indicio
versari, cognoscere.

ἀμβλυώττει] ἀμβλυώττειν Mon.
C. ante corr. ἀμβλυωπει Iambl.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.
ἀμβλυώττοι Mon. B. Flor. U.
Bekkerus, Ast. tert. et Stallbau-
mius, sine necessitate. Illum ali-
quantisper caecutire necesse est.
Procli locum haec respicientis
supra ad A. indicavi. De verbo
ipso cf. L. VI. p. 508. D. Inci-
sionem vulgo omissam cum Stall-
baumio in sec. feci.

517 τὰ ὄμματα] τὸ ὄμμα Vind. BE.
Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δ'] δὲ Iambl. Male Astius in
tert. verba οὗτος δ' — συνηθείας
parenthetice signis circumdedit,
quem Stallbaumius secundum om.
quae ad p. 515. C. adscripsit,

sequi debebat. Optativum εἴη
ita ut δέει ab εἰ pendere parti-
cula μὴ doceat.

ἀρ'] ἄρα Vind. F.

γέλωτ'] γέλωτα Mon. BC.

παράσχοι] παράσχη cum os
super η Mon. C. παράσχοι Vind.
F. κάρχοι Iambl.

λέγοιτο] λέγοι' Lob. Vat. M.
Par. K. sec. Bip.

ἀναβὰς] ἀναβολαῖς Iambl. codd.
Ciz. et Paris.

ἦκει] ἦκει Ang. B. ἦκει Par.
D. Mon. B. Flor. U. Iambl. ed.
pr. et Kiessl. (non codd.) editi-
que ante Bekkerum.

ὄμματα,] ὀμματα; Steph.

ἄνω λέναι] ἀκύναι Iamblich.
codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.

εἰ πως] ὅπως Lob. Vat. M.

δύναιντο] δύναιστο Vind. E.
Vat. H. Flor. AC.

καὶ ἀποκτείνεις, ἀποκτείνονται
ἂν; Σφ.] καὶ om. Mon. C. Pro
ἀποκτείνεις idem et Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACTV. (signum
Flor. T. in Stallbaumii pr. per-
peram omissam eiusque loco ite-
rum Flor. A. significatus est.)
ἀποκτείνω, Ven. B. ἀποκτείνου-
εις, editi ante Bekkerum et Iam-
blich. ed. pr. ἀποκτείνονται ex-
hibent. Pro ἀποκτείνονται in Lob.
Mon. B. Par. K. sec. Bip. et
Iambl. cod. Ciz. ἀποκτείνονται,
in Vind. F. Ang. B. ἀποκτείνου-
ναι, et pro ἂν in Vind. BE.
Vat. H. Flor. ACV. εἰ legitur.
Ceterum editi ante Bekkerum et
Iamblichii editiones alia persona-
rum distinctione utuntur et Glau-
coni ἀποκτείνονται ἂν σφ. tri-
buunt, cui Bekkerus secundum
Ven. B. Vind. B. Par. D. nil nisi

ἀποκτινύνααι ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε Γλαύκων, προσαπτεῖον ἄπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἔδραν τῆ τοῦ δεσμοτηρίου οἰκῆσει ἀφομοιοῦντα. τὸ δὲ τοῦ πυρός ἐν αὐτῇ φῶς τῆ τοῦ ἡλίου δύναμι· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θεῖαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοθον τιθεῖς οὐχ ἁμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιδυμεῖς

Σφόδρα γ' assignavit. Etiam Lob. et Flor. U. ante σφόδρα mutatae personae indicem, Mon. B. Vind. (B)E. interrogandi signum, Mon. C. Flor. ACV. punctum habent, in Vind. F. vero ante καὶ et post ἀποκτινύνααι punctum, ante σφόδρα comma positum est. Bekkeri distributionem secuti sunt Astius in tert. et Stallbaumius, sed locum corruptum putant. Scilicet non apparet, quo infinitivus ἀποκτινύνααι referendus sit. Nam Ficini interpretationi diciturque nunquam ad supera contendendum esse, et cum, qui solvere tentet et cursum ducere, si deprehendatur, protinus occidendum? Totae haec imago etc. quum interpositorum εἰ πως δύναιντο sententia narrantis haud dubie multo, quam istorum ipsorum orationi convenientior, tum linguae ratio λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ ἀποκτινύνααι ἂν illo sensu dici nequaquam patientis repugnat. Sed si pro verbis ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν Socrates οὐκ οἶκε γέλωτ' ἂν αὐτὸν παρασχεῖν καὶ λέγεσθαι ἂν dixisset, infinitivus ille salva perspicuitate subiecti significatione careret, et quia λέγεσθαι ἂν idem, quod ἐκείνουσ ἂν εἰπεῖν foret, hoc ipsum ἐκείνουσ nullo negotio subaudiretur. Hac igitur explicatione utendum exitumque orationis non ab eo, quo usa est, ingressu, sed ab altero illo, quo uti pariter potnisset, repetendum censeo. Nexus autem horum extremorum et antecedentium per anacoluthon non tollitur. Itaque comma post

ἄνω λένααι, quod Bekkerus et sequentes in signum interrogationis mutarunt, restitui. Non multo aliter de h. l. sensisse videtur Bernherdy synt. p. 368. hunc infinitivum *parentheticum* nominans similemque statuens ei, quo Herodotus L. III. c. 110. extr. et Plato Phaedra. p. 96. B. in verbis supra ad p. 515. D. adscriptis usi sint, *im leichten Abspaltung von dem Indikativ und Optativ*, et mutationis causam in ellipsi *notionis cuiusdam subiectivae*, qualem verbum λέγω vel ἡγοῦμαι contineat, positam existimans: nisi forte supplementum illud extrinsecus, quemadmodum in dictionibus εἰς Ἄιδου, ὁ Ἀριστῶνος et similibus, adsciscendum statuit.

Σφόδρα γ', ἔφη] σφόδρ' ἔφη Par. K. sec. Bip. σφόδρα ἔφη Mon. B. Par. K. sec. Bekk. σφόδρα γε Iambl. (om. Fic.)

Ταύτην — δύναμι B.] laudat Porphyrius de antro Nymph. p. 255.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl. Porph. ᾧ φίλε Γλαύκων] om. Iambl.

ἄπασαν] ἄπασι Vind. F. Ang. B. et, sup. σαν, Lob. ἄπασιν Flor. RT.

τοῖς ἔμπροσθεν] τοῖς ἔμπροσθε Vind. F. Flor. V. Cf. supra p. 514. B. 1. et Vol. I. p. 125, b. vers. 21. ὡς ἀληθῶς τοῖς Iambl.

λεγομένοις,] εἰρημένοις, in m. B a m. pr. λεγο, Mon. C. λεγομένοις: Vind. E. λεγομένοις. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀκούειν θεὸς δὲ που οἶδεν, εἰ ἀληθῆς οὐσα τυγχάνει.
τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνω-
στῷ τελευτάλα ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι,
ὀφθαίσα δὲ συλλογιστέα εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων C
αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὀρατῷ φῶς καὶ
τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἐν τε νοητῷ αὕτη κυρία
ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην
ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

δεσμοτηρίου] δεσμοτηρίου cum
a super o Vind. E.

ἀφομοιοῦντα] ἀφομοιοῦντας
Porph.

τῆς ψυχῆς] om. Vind. E. Vat.
H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἀμαρτήσῃ] Ita Par. AD. et,
sup. ση, K. Vind. F. Ven. C.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. ἀμαρ-
τήσῃ Iambl. cod. Paris. ἀμαρτή-
ση. Vind. B. Mon. BC. Flor. U.
ἀμαρτήσεις] reliqui codices et
editiones ante Bekkerum, ex qui-
bus Kiesslingius idem Iamblichio
impertendum putavit.

τῆς γ' ἐμῆς] τῆς γε ἐμῆς Lob.
τῆς ἐμῆς Vind. E. τῆς δ' ἐμῆς,
e corr. τῆς ἐμῆς, Mon. B. τῆς
ἀληθείας. αὕτη (αὕτη ed. Kiessl.)
δὲ που οὕτω φαίνεται etc. Iambl.
omissis ἐλπίδος — φαινόμενα.

ἐπειδὴ] ἐπεὶ Par. K.

ἐπιθνυεῖς] ἐπιθνυεῖ idem sec.
Bip. ἐπηθνυεῖς Ald.

θεὸς] Ad h. l. Mon. B. in m.
a m. pr. scripta haec habet: κα-
λὸς λέγεις. ὁ θεὸς πάντα ἤθεν.
ἀλλ' οὐ δίκνησι τὰ ψευθεῖ καὶ τὰ
ἀλλυθεῖ, ὅπια: et in ima pagina
haec, quibus boni quae sequitur
descriptio carpi videtur: ὁμοῦ δὲ
πάντα ἐν τὸδε τὸ μέρι ᾧ γενναίε
συνίθρισας. ποιητικὴν καὶ ριτω-
ρικὴν, καὶ σοφιστικὴν. ὅστε διέξε
ἀναγκαζώμενος, τὴν ἀκριβῆσαν
τῆς θανματοποιίας.

ἀληθῆς] ἀληθῆς Mon. C.

τυγχάνει] τυγχάνοι idem et
Vind. B.

τὰ δ' οὖν] ταδοῦν Vind. F.
φαίνεται,] Editiones ante Bek-
kerum pro commate colon vel
punctum habent, quorum prius
ferri potest, quia οὕτω partim
ad sequentia pertinet. Magis vero
ad antecedentia referendum et
quod sequitur pro appositione ha-
bendum, cui comma aptius vide-
tur. Cf. p. 528. A.

τελευτάλα] τελευταῖα Vind. EF.
Bas. ab. τελευταῖως Iambl. —
Proclus in Civ. p. 433: ὅτι δὲ
καὶ κάλιν δαιμονίως εἰρηται τε-
λευταῖαν ἐν τῷ γνωστῷ τὴν ἀγα-
θοῦ ἰδέαν ὁρᾶσθαι καὶ μόγις
(καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν) δη-
λον ἂν γένοιτο νοήσασαι, διότι
etc.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F.

αὕτη] αὐτῇ Lob. Vind. F. C
Par. D. Ang. B. Vat. M. (non
Mon. B. quem Bekkerus quartum
addit.)

ὀρατῷ] τῷ ὀρ. Iambl. cod. Ciz.
et ed. Kiessl.

τεκοῦσα] τεκοῦσα. Ald. Bas.
ab. τεκοῦσα. Steph.

νοητῷ] τῷ νο. (Ven. B. Flor.
ACRTUV.) Iambl. ed. pr. et
Kiessl. Ald. et reliquae ante Bek-
kerum nec non Stallbaumii pr.

αὕτη] Ita Lob. Vind. F. Mon.
B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk.
Ang. B. Flor. U. αὐτῇ Ven. C.
αὕτη reliqui codices cum Iambl.
et editis ante Bekkerum.

παρασχομένη] παρασχομένη Iam-
blich. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

δεῖ] om. Iambl. cod. Ciz.

δημοσίᾳ] δημοσίως idem.

Ξυνολομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι.
 Ἴδι τοῖσιν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ
 θαυμάσῃς, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ
 τῶν ἀνθρώπων κράττειν, ἀλλ' ἄνω αἰεὶ ἐκείρονται
 D αὐτῶν αἱ ψυχὰι διατρέβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴπερ
 αὐτὰ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει. Εἰκὸς
 μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἶσα τι θαυμαστόν, εἰ ἀπὸ
 θείων, ἦν δ' ἐγὼ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλ-
 θὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος
 εἶ ἀμβλυώτων καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ

Ξυνολομαι] Ξυνολομαι Steph.
 Mon. C. Flor. U.

ἐγὼ ὅν] ἔπομαι ὅσον (ἐς ὅσον
 Flor. U.) κατ' ἐμὸν Mon. B. Flor.
 U.

τοῖσιν] om. Lob. Vat. BM.
 δὴ τοῖσιν Vind. EF. Ven. B.
 Ang. B. Flor. CRT. editi ante
 Bekkerum.

ἦν δ' ἐγὼ] post τόδε Vind. F.
 Ang. B.

τόδε] τὸ Vind. E.

οἱ] εἰ Vat. B. om. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

αἰεὶ ἐκείρονται αὐτῶν] αὐτ. ἐπ.
 αἰεὶ Flor. ... In Vind. E. Mon.
 C. αὐτῶν post αἱ ψυχὰι legitur.

D διατρέβειν] αἰεὶ δ. Vind. E.

εἰκὸς γὰρ etc. — ἔχει.] om.
 Fic.

αὐ] om. Vat. M.

εἰκόνα] εἰκόνα καὶ Vind. E.

τοῦτ'] Ita Par. A. Vind. BEF.
 Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRV. Bekkerus. τοῦτ' reliqui
 codices et editi.

ἔφη.] ἔφη; Stallb. sec.

τόδε οἶσα τι] τὸ δέοι ἢ τί Vind.
 F. In Vind. E. Mon. B. non ante,
 sed post τόδε interpungitur. Si-
 milliter Ficinus: Quid autem hoc?
 mirandum putas etc.

ἀπὸ θείων] ἀποθ. Vind. E.

τὰ ἀνθρώπειά] τὰνθρώπειά
 Vind. BF. Mon. C. Ang. B. τὰ
 ἀνθρώπειά Vind. E.

ἀσχημονεῖ] ἀσχημονεῖν Lob.

γελοῖος] γελοῖος Ven. B. Vat.
 H. Flor. V.

εἶτι ἀμβλυώτων] ἐκαμβλυώ-
 των Vind. F. Ang. B. Flor. R.
 Stephanus signum interrogandi
 adiecit.

σκότῳ] σκόπῳ Mon. C. ante
 corr.

ὅπὸ τῶν αὐτῆν] Ita Mon. B. E
 videtur a m. pr. scriptum ha-
 buisse, sed τῶν in τὴν corre-
 ctum et in m. ab eadem manu
 ὑπὸ τὴν αὐτῆν appositum est.
 Post αὐτῆν Lob. Vat. M. ἐκείνην
 addunt.

μὴ κώποτε] μὴκω ποτ' Vind.
 F. μὴκώποτ' Ang. B. μὴποτε
 Lob. Vat. M. Flor. T. et ante
 corr. Vind. E.

ιδόντων] εἰδόντων Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.

Οὐδ' ὀπωστιῶν θαυμαστόν]
 μὴδ' ὀπωστιῶν; οὐ θαυμαστόν
 Mon. B. Flor. U. sine interpun-
 ctione post ιδόντων. μὴδ' etiam
 Par. DK. pro οὐδ' habent. In
 Vind. EF. ὀπωστιῶν scriptum.

ἔφη] ante θαυμαστόν Vind. F.
 Ang. B.

γε] om. Lob. Vat. BM. Par.
 K.

παρόντι σκότῳ ἀναγκασζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἑλλοθί
 που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἄγαλ-
 μάτων ὧν αἱ σκαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, βικη-
 ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῆν διακισύνην E
 μὴ κάποτε ἰδόντων; Οὐδ' ὄπωσσιον θανασιόν, ἔφη.
 Ἄλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγώ, μεμνητ' ἄν, βτι 518
 διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν,
 ἐκ τε φωτός εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ σκότους
 εἰς φῶς. ταῦτα δὲ ταῦτα νομίσας γίνεσθαι καὶ περὶ
 φυγῆν, ὅποτε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατουσάν

ἔχοι] ἔχοι Vind. E. ἔχει Vind.
 F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor.
 RT. ἔφη cum χ super φ Par. D.
 518 ἐγώ,] οὐ addunt Leb. Vat. M.

μεμνητ'] μέμνητ' Lob. Mon.
 B. Vat. B. (hic cum οἱ super η)
 HM. Ven. C. Par. DK. secundum
 Bekk. Bas b. μέμνητ' Vind. E.
 Flor. T. μεμνητ' Ven. B. Mon. G.
 et corr. in ο Vind. B. (ante corr.
 erat in hoc quoque proparoxy-
 tonon.) μέμνηται, omisso ἄν,
 Vind. F. Ang. B. μεμνητ' Ald.
 μεμνητ' Bas. a. μέμνητ' Ast. tert.
 et Stallbaumius rationi a Butt-
 manno gramm. I. p. 442. excogi-
 tatae obsecutus. Cui quum au-
 ctor ipse ib. II. p. 422. ab Her-
 manno monitus diffidere coeperit,
 in re dubia grammaticorum a
 Debreo ad Aristoph. Plut. 991.
 citatorum praeceptum et codicis
 Par. A. auctoritatem cum Bekkero
 sequi et Stephanianam scripturam
 servare maluit. Quaequam de
 Par. A. dubitatio quaedam oriri
 ex eo potest, quod Mon. B. qui
 clare μέμνητ' exhibet, mentionem
 Bekkerus non magis, quam illius
 iniecit, et quod idem ille Par. A.
 Leg. I. V. p. 731. C. 742. E. VI.
 776. B. XI. 931. E. optativam
 (nam is ubique requiritur) per-
 fecti κέκνηται ita ut reliqui κέ-
 κνητο facit. Neque nostro loco
 Florentinos quinque, de quibus
 Stallbaumius tacet, cum Stephano
 consentire credo. Sed grammati-

corum consensus rationi certe non
 repugnans in hac re plus valet.

διτταὶ] διττὰ Ald. Bas. ab.

ἀπὸ] ἐπὶ Vind. F. Ang. B.

γίνονται] γίνονται Mon. C.
 γίνονται ἄν Lob. Vat. BM. (Par.
 K. sec. Bip. Flor. U.) cum edi-
 tionibus ante Bekkerum.

ἐπιταράξεις] Pollux II. 65:
 νόσημα δὲ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλ-
 μία. ἐπιτάραξις ὀμμάτων, παρὰ
 Πλάτωνι γλαυφῶν, καὶ λημῶν. In
 quibus verba παρὰ Πλάτωνι ad
 omnia quatuor referenda videntur.

ἐκ τε] ἔκ γε Ald. Bas. a. Steph.

μεθισταμένων] μεθισταμένα
 Ven. B.

ἐκ] ἐ, adscripto in m. a m.
 pr. ἐκ, Mon. B.

σκότους] σκότον (Par. K. sec.
 Bip.) Ald. etc. ante Bekkerum.

ταῦτα δὲ ταῦτα] Ita Par. AK.
 sec. Bekk. Vind. E. et corr. B.
 Mon. BC. Ven. B. Ang. B. Vat.
 M. Flor. ACRTV. ταῦτα δὲ ταῦ-
 τα Lob. Vind. F. et ante corr.
 B. Ven. C. Vat. BH. ταῦτα δὲ
 ταῦτα (Par. D. Flor. U.) editi
 ante Astii sec.

νομίσας] νομίσας τις Lob. Par.
 DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U.
 et a m. s. Ven. B. cum editis
 ante Astii sec.

ὅποτε ἴδοι] ὅπουτ' εἶδοι Vind.
 F.

τι καθορῆν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ
 ἂν, πότερον ἐκ φανότερου βλου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας
 B ἐσκόταται, ἢ ἐξ ἀμαθίας κλειονος εἰς φανότερον λούσα
 ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέκλησται, καὶ οὕτω
 δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βλου,
 τὴν δὲ ἐλεήσειε, καὶ εἰ γελῶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιο, ἦττον
 ἂν καταγέλαστος ὁ γέλωσ αὐτῷ εἶη, ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν
 ἐκ φωτός ἤκουσθ. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις.
 Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ⁴⁸²
 ταῦτα ἀληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἶαν τινὲς ἐπαγγελλό-
 μενοὶ φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ δέ που οὐκ

ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως
 Vind. BF.

γελῶ] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Vat. H. et a m. pr.
 Ven. C. om. Flor. AC. γελῶν
 reliqui codices (addito ἂν Vind.
 E.) et editi. Cf. Vol. I. p. 366, b.

ἐπισκοποῖ] ἐπισκοποῖη Vat.
 BM. Ven. B. Vind. E. (hic omisso
 ἂν) Flor. T. Stallbaumius.

φανότερου] Ita Par. ADK.
 sec. Bekk. Lob. Vat. BM. Ven.
 C. a m. pr. Ang. B. Flor. T.
 Ald. Bas. ab. φανερωτέρου Vind.
 B. Mon. C. Ven. B. Vat. H. φα-
 νερωτάτου Vind. E. φανώτερον
 Mon. B. Vind. F. (Flor. ACRUV.)
 Steph. Ast. pr. sec.

ἤκουσα] ἦκ. Lob. Vind. EF.
 ἀηθείας] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Ven. B. et corr. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.
 ἀληθείας Lob. Vind. E. Vat. BM.
 Flor. T. et a m. pr. Ven. C.
 ἀμαθείας Ald. Bas. a. ἀμαθίας
 Mon. B. (addito hic commate.)
 Par. K. et corr. D. Flor. U. item
 corr. et Steph. Ast. pr.

ἐξ ἀμαθίας] ἐξ. Vat. F.
 ἐξ ἀμαθείας Lob. Vind. E.

φανότερον] φανερωτέρου Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Bas. b. Ast.
 pr. φανώτερον Mon. BC. (Flor.
 RU.) Steph. Ast. sec. φανότερον
 cum reliquis Par. K. sec. Bekk.

B λούσα] λούσαν Vat. H.
 λαμπροτέρου] Stallbaumius im-
 perite pro femino habet. Hunc
 locum expressit Celsus apud Ori-

genem L. VI. p. 321. φάσκων,
 οὓς ἂν τις εἰς λαμπρὸν φῶς ἐκ
 σκότους προαγάγη, τοῦτους μὴ
 δυναμένους ἀντέχειν ταῖς μαρ-
 μαρυγαῖς κολάζεσθαι τὴν ὄψιν
 καὶ βλάπτεσθαι καὶ νομίζειν πη-
 ροῦσθαι.

εὐδαιμονίσειεν ἂν] εὐδαιμονή-
 σιεν ἂν Vind. BF. Mon. C. Ven.
 B. Vat. H. εὐδαιμονήσειε Lob.
 Etiam Vat. BM. ἂν omittunt.

τε] om. Ven. B. Par. K.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

ἐλεήσειε] Ita Lob. Vind. BEF.

Mon. BC. Vulgo tacentibus omni-
 bus ἐλεήσιεν.

ἐπ' αὐτῇ] ἐπαντῆ Vind. E.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 Flor. T.

Δεῖ δὴ — τέτραπται. 519. B.]
 excerpit Iamblichus προτρεπτ.
 cap. 16. p. 241. sqq. Kiesel. ini-
 tio hunc in modum reficte: "Ἐπι-
 τοίνων, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, δεῖ
 νοῆσαι περὶ αὐτῶν τοιόνδε τι·
 τὴν παιδείαν etc. νοῆσαι pro νο-
 μίσαι, superscripto tamen a m.
 pr. vulgato, etiam Flor. T. ex-
 hibet.

ταῦτα] ταῦτ' Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H.

ἀληθῆ·] Astius, Bekkerus et
 Stallbaumius pro celo comma po-
 nentes incertum relinquunt, utrum
 verba εἰ ταῦτα ἀληθῆ ad sequen-
 tia pertineant, an ad anteceden-
 tia.

παιδείαν] παιδίαν Mon. C.

ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέναι, οἷον C
 τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν,
 ἔφη. Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγὼ, σημαίνει ταύτην
 τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργα-
 νον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνα-
 τὸν ἦν ἄλλως, ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ
 φανὸν ἐκ τοῦ σκοτιώδους, οὕτω ξὺν ὄλῳ τῇ ψυχῇ ἐκ
 τοῦ γιγνομένου περιαικτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ
 τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι
 θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναι φασιν τάραθόν. ἢ γάρ; Nat. D
 Τούτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς

παιδείαν, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

οἷαν τινὲς] οἷον τινες Iambl. ed. pr. et cod. Ciz. οἷάντινες Ald. οἷάν τινες Bas. ab. Astius ante οἷαν incisionem fecit.

ἐπαγγελλόμενοι] ἀπαγγελλόμενοι Ald. Bas. a.

C σφεῖς] σφᾶς Vind. E. σφεῖ Vind. F. om. Iambl.

ἐντιθέντες] ἐντιθέντας Mon. B. Flor. U.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.] om. Iambl. item proxime sequentia ἦν δ' ἐγὼ, in quibus Mon. C. pro δ' ante corr. δὲ habebat.

ἐνούσαν] ἐνούσαν Vind. E.

ἐκάστου] ἐκάστῳ Iambl. Ast. tert. Cf. p. 527. D: ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασι ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. Symp. p. 215. E: οὐδ' ἐτεροφύβητό μου ἡ ψυχῇ. quibus locis dativus aequè commodus erat, genitivus autem non pro eo positus aut eius vi praeditus videri debet, quemadmodum Stallbaumio visus est. Cf. p. 538. D.

ᾧ] ὃ Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACR. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr.

οἷον εἰ] οἷονεἰ Lob. Vind. F. Vat. M. οἷον εἰ Vind. E.

μὴ δυνατὸν ἦν] εἶναι μὴ δυν. Lob. Vat. M. εἶναι μὴ δυν. ἦν Bas. b.

ἄλλως] ἄλλῳ Vind. F. Ang. B. Flor.... (R. opinor.)

ξὺν ὄλῳ] ξυνόλῳ Vind. F. Ang. B.

φανόν] φασινὸν Iambl. ξὺν ὄλῳ] ξυνόλῳ Vind. F.

ὄντος τὸ] τὸ om. Iambl. cod. Ciz.

φανότατον] Ita Lob. Vind. BE. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. Ald.

Bas. ab. φανώτατον Mon. BC. Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. Steph.

Ast. pr. sec. Bekkerus et Stallbaumius hoc tantum demonstrant,

φανώτατον vulgatum esse, de codicibus tacent, Stallbaumius forsitan recte, Bekkerus haud dubie

perperam.

γένηται] γένοιται Mon. C. ἀνασχέσθαι θεωμένη] ἀνο-

σχέσθαι θ. Iambl. cod. Ciz. speculando transcendere Fic.

τούτο δ'] τούτ' Vind. BE. Mon. C. Flor. ACR. Etiam Vat.

H. δ' omittit.

ἢ γάρ; Nat.] om. Iambl. Pro D ἢ Vind. F. ἢ habet. Aldus, Stephanus et Astius in pr. et sec.

ἢ dederunt.

Τούτου] Τοῦτο editiones ante Astium (Ald. τοῦτο) et fortasse

Par. A. Vat. M. quos quidem Bekkerus in eis, secundum quos

τούτου scripserit, non refert. Sed non magis in eis refert Mon. B.

qui tamen τούτου exhibet, quae necessaria reliquorum omnium et Iamblichi lectio est.

ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.

περιαγωγῆς, εἶνα τρόπον ὡς φῆστέ τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφῆσθε, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γὰρ, ἔφη. Αἱ μὲν τολύνη ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἑγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιῆσθαι ἔδει. **Ε** τε καὶ ἀσκήσεις· ἣ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θεσιτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὐσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀκόλλυσι, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς

αὐτοῦ] *om.* Vat. H.

εἴη,] Comma scite apposuit Bekkerus. Artem non inferendae animo scientiae neque alius cuiuspiam rei, sed huius ipsius, quae modo commemorata sit, conversionis efficiendae esse Socrates docet.

περιαγωγῆς,] περὶ ἀγωγῆς. Iambl. ed. pr. περιαγωγῆς. Ald. Bas. ab.

εἶνα τρόπον ὡς] Τίνα τρόπον, ὡς Ald. Τίνα τρόπον; Ὡς Bas. ab. εἶνα τρόπον; ὡς Iambl. ed. pr. Pro εἶνα Vind. F. τινά, Lob. εἶνα habet.

οὐ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.

τὸ] *om.* Iambl. cod. Ciz.

αὐτὸ] αὐτὸν Par. D. αὐτῷ Vat. H.

τετραμμένῳ] τετραμμένος Iamblich. cod. Ciz.

διαμηχανήσασθαι] δὴ μηχανήσασθαι Mon. C. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. cod. Ciz. Ast. sec. tert. δεῖ μ. Vind. E. et a. m. s. Par. A. Idem in Iamblichico requirebat Scaliger, recte improbante Kiesslingio. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανῆσθαι ὅπως ἀν γίνηται. Epist. VII. p. 348. A: ὃ δὲ διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβῆσοι με. quem locum Stephanus in thes. habet.

Ἔοικε γὰρ, ἔφη.] *om.* Iambl. ἑγγύς τι] τι *om.* Mon. C.

τῷ ὄντι] τῶντι: *idem et* Vind. E.

ὕστερον] *om.* Mon. B.

ἐμποιῆσθαι] ἐπιτεῖσθαι Vind. B. Mon. C.

τε] *om.* Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Iambl. cod. Ciz.

παντὸς μᾶλλον] μ. κ. Lob. E. Vat. B. Flor. T. παντὸς Vat. M.

δύναμιν] διάνοιαν Vind. E.

χρησίμῳ τε] τε *om.* Par. AD. Ven. C. quod ob reliquorum et affinium dissensionem librariorum negligentiae imputandum videtur. Ceterum necessariam particulam non puto, sed aptam.

ἐχρηστον] ἀχρηστον Vind. E.

γίνηται] γίν. Vind. B. Mon. 519 C.

ἐννεόησις] μὲν νεόησις Mon. C. ἐννεόησις Vind. F. ἐννεόησις Lob. ἐννεόησις Vat. M. Comma a Stephano, Bekkero et Stallbaumio additum delevi, quia genitivi, qui sequuntur, non minus a praecedente verbo, quam a nomine subsequente pendunt.

κονησῶν μὲν] μὲν κ. Iambl. μὲν *om.* Par. K. sec. Bekk. κων. μὲν Ald.

δριμύ] δριμύ Mon. C.

βλέπει] βλέπειν Iambl. cod. Paris.

ταῦτα] πάντα (Ven. C.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (ea Fic.)

ἐφ' ᾧ] ἐφ' αὐτῷ Vind. F. ἐφ' ὃ Stallb. pr.

τέτρακται] τρέπεται Mon. C.

χρήσιμόν τε καὶ ἀφίλιμον καὶ ἀχρηστον αὐτὸν καὶ βλαβε- 519
 ρὸν γίνεσθαι. ἢ οὐκ ἔστιν ἐννεύουμας τῶν λεγομένων πονη-
 ρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δορυμὸν μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον
 καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα, ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φανύλην
 ἔχον τὴν ὄψιν, κακία δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε
 ὄσφ' αὖν ὀξύτερον βλέπει, τοσοῦτον πλείω κακὰ ἐργαζό-
 μενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἔγωγε,
 τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπτόμενον
 περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὅσπερ μολυβδίδας, B
 αὐτὸ δὲ ἰδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἠδοναῖς τε καὶ λιχνείαις

ὡς] ἄτε Mon. B. Flor. U.

ἔχον] ἔχον Vind. F. et, sup.

o, Lob.

δ'] δὲ Vind. F. Iambl.

ἠναγκασμένον] ἠναγκασμένη
 Iambl. cod. Ciz. ἠναγκασμένη
 cod. Paris.

ὑπηρετεῖν,] ὑπηρετεῖν; Steph.

ὥστε] om. Ang. B. Flor. RT.

Stallbaumius. Astio in tert. καὶ
 eius loco poneadum videtur. Sed
 satius fuerit participium ἐργαζό-
 μενον, pro quo iidem libri, qui
 ὥστε emittant, cum Ven. B. ἐρ-
 γάσεται, Ang. B. etiam praepo-
 sito variae lectionis indice ἄλλως,
 exhibent, vel verbi finiti pote-
 state praeditum statuere, qua
 ratione usus est Bernhardy synt.
 p. 471. vel coniunctioni ὥστε ita
 subiunctum habere, ut si pro ea
 καὶ οὕτως seu καὶ διὰ τοῦτο dic-
 tum esset. Cf. L. II. p. 362.

D: ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὄδε ἐλλεί-
 πει, ἐπάμνε. et Leg. L. VIII.
 p. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τοῦ-
 των παιδίας χάριν ἕως τε καὶ
 ἀγῶνι. quibus locis imperativus
 a coniunctionis natura certe hand
 minus alienus eodem modo expli-
 candus videtur.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] om.

Iambl. πάν μὲν etc. Lob. Vat. M.

μέντοι.] bis deinceps scriptum
 in Vind. E.

ἦν δ' ἔγωγε.] om. Iambl.

κοπτόμενον] σκοπτόμενον Vind.
 F. Iambl. cod. Ciz. περιεκοπτό-
 μενον Vind. E.

περιεκόπη] περιεκόπη Iambl.
 cod. Ciz.

τὰ] τὰς Vind. EF. Mon. B.
 Par. DK. Flor. ACU. Ven. C. a
 m. a. et Iambl.

ξυγγενῆ] ξυγγενεῖς non solum
 illi codices, qui τὰς habent, (Ven.
 C. sine correctione) sed etiam
 Vind. B. Mon. C. Vat. H. et
 Flor. R. ξυγγενῆς Ang. B. ξυγ-
 γενείας Iambl. Comma Stallbau-
 mius in sec. nullum addens verba
 sequentia ὅσπερ μολυβδίδας ut
 artius cum his, quam cum verbo
 περιεκόπη coniuncta videantur,
 fecit; quod si verum putaret, τὰς
 ξυγγενεῖς praeferre debebat. At-
 que id ipsam Schleiermacherus
 dubitabat an praestaret. Mihi
 Plato, si τὰς scripsisset et iam
 hic μολυβδίδας in animo habuis-
 set, non ξυγγενεῖς, sed aliud
 massae plumbeae magis conve-
 niens adiectivum positurus fuisse
 videtur.

μολυβδίδας] μολυβδίνας Flor.
 AC. μολιβδίδας Mon. B. Vat. B.
 ut est apud Origenem adv. Cels.
 L. VII. p. 334: βαρυνόμενη (ψυ-
 χή) ἐπὶ τῶν τῆς κακίας μολιβδί-
 δων. et in uno Clementis Al. ce-
 dice Strom. L. III. p. 570. haec
 imitati: διὰ ταῦτα οὐδὲ καθαρ-
 ρὰν ἀπολύουσιν τὴν ψυχὴν, ἀλλ'
 ὅσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας
 καθ' ἑαυτῆς φερούμενην.

ἰδωδαῖς] αὐδωδαῖς Vind. F.

τοιούτων] τῶν τοιούτων Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R.
 Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non

προσφυαῖς γιγνώμεναι περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς
 ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς τὰ
 ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀν-
 θρώπων ὀξύντατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται.
 Εἰκὸς γ', ἔφη. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
 ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους
 καὶ ἀληθείας ἀπειροὺς ἰκανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτρο-
 C πεύσαι, μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἑωμένους διατρέβειν διὰ
 τέλους, τοὺς μὲν, ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν
 ἓνα, οὐ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα κράττειν, ἃ ἂν κρά-
 τωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ, ὅτι ἐκόντες εἶναι
 οὐ πράξουσιν, ἠγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι

codd. Ciz. et Paris.) Ald. Bas. ab.
 Steph. (tacentibus Bip.) et Astius.

τε] om. Vat. B. Vind. E.
 λιχνείαις] λιχνίαις Vind. E.
 λιχνείαις Iambl. codd. Ciz. et
 Paris. λιχνίαις Mon. C.

γιγνώμεναι] γιν. Vind. E.
 τὰ] om. Par. A. Vind. BF.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.
 Ven. C. et a m. pr. B. τὸ Lob.
 Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. et
 a m. s. Ven. B. quod aequè bo-
 num et a codicibus aequè firmum
 ac vulgatum τὰ videtur. Itaque
 incertum est, utrum genuinam
 sit. Nisi forte etiam περὶ in du-
 bitationem vocare volumus.

εἰ] om. Lob. Vat. M.
 περιστρέφετο] περιστρέφοιτο
 „ut videtur“ Par. D. περιστρέ-
 φοιτο Mon. B. Flor. U.

τὰ ἀληθῆ] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mon. BC. Flor. ACRTUV. Iambl.
 ed. Kiessl. ἀληθῆ Iambl. ed. pr.
 Ald. Bas. a. τὰληθῆ reliquae edi-
 tiones, Bekkero et Bipontinis ta-
 centibus. Ceterum quod Stall-
 baumius in sec. „temerario con-
 silio post εἰς τὰληθῆ interpun-
 ctionem in ceteris editionibus o-
 missam esse“ queritur, de iis,
 quas contulit, hoc est, de Bekke-
 riana, Astii tertia et ipsius priori
 interpretandum est: reliquae omnes
 comma habent.

ἐκεῖνα] εἰ ἐκεῖνα Vind. F.
 Flor. AC. ἢ ἐκ. Ang. B.

ἑώρα, ὥσπερ] om. Iambl. codd.
 Ciz. et Paris. „Post ὅθεν in ms.
 nostro erat lacuna, quam pro-
 clive erat tollere ex Platone.“
 Arcerius. ἑώρα ὧ. Ald.

καὶ] om. Ang. B. Flor. R.
 γ'] γs Lob. Vind. B. Mon. C.
 δέ] δαί Par. A. Stallb. sec.

Cf. Vol. I. p. 155, b. In Vind.
 BE. non hic, sed post τὸδε in-
 terpunctio est. Similiter Ficinus:
 Quid istud? nonne probabile etc.
 οὐκ εἰκὸς] Ita Mon. B. ante
 corr. οὐκείκός e corr.

ἐπιτροπεύσαι] ἐπιτροπεύσει
 Vind. F. ἐπιτροπεύσειν Ang. B.
 Flor. R.

διὰ τέλους,] διατ. Vind. E. C
 διὰ τέλους. Ald. Bas. ab. διὰ τέ-
 λους; Steph. Ast. pr. sec.

σκοπὸν] σκοπῶν Vind. F.
 ἔχουσιν — δεῖ — πράξουσιν] ἔ-
 χουσι — δὴ — πράξουσιν idem.

ζῶντες] ζῶντες τε Vind. EF.
 Ven. B.

ἔτι] om. Vind. F.
 ἀποκείσθαι] ἀποκείσθαι idem,
 ἀποκείσθαι Ang. B. Cf. Polit.
 p. 284. E. Pro signo interro-
 gandi editiones ante Bekkerum
 punctum habent.

ἔφη] λέγει Vat. M.
 Ἡμέτερον] In Par. K. primis
 litteris ἡμ superscriptum.

οἰκιστῶν,] Vulgo comma abest.
 ἀποκείσθαι — ἀνάβασιν D.] lau-
 dat Clemens Al. Strom. L. V.

ἀφικέσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν οὐκιστῶν, τὰς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδαίν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην D τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὴν ἀναβάντες ἰκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δὴ; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγὼ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεροι εἴτε σπουδαιότεροι. Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτοὺς καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν δυνατόν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ E

p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. pag. 404. cum hac praefatione: εἰκότως τοίνυν καὶ (Eus. ὁ pro καὶ habet) Πλάτων ἐθέλει τὰς βελτίστας φύσεις. Pro ἀφικέσθαι Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἐφικέσθαι praebent, et in Vind. B. ἀφι correctioni debetur.

πρόσθεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Clem. Euseb. ἐμπροσθεν reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

τε] om. Euseb.

τὸ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν Vat. H. τἀγαθὸν Clem. Euseb.

D δεσμώτας] δεσμώτας Ald. Bas. ab.

ἀδικήσομεν] ἀδικήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B. Flor. R. αὐτοὺς] αὐτούς; Steph. In reliquis fere comma additum.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B.

χεῖρον] χείρω Mon. C.

ζῆν] Ita h. l. Aldus, qui illud plerumque omittit.

δυνατὸν αὐτοῖς ὃν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει] Horum loco Ven. C. a m. pr. nihil nisi δυνατόν habebat, cui recens manus reliqua addidit. In Vat. B. Par. DK. Bekkerus δυνατόν τούτου μέλει pro iis

scriptum idque in Par. D. in ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ correctione mutatum, hoc ipsum vero in Vat. M. (sine litura et a m. pr.) exaratum tradit. Sed Parisiensem K. δυνατόν τοῦτο μέλει habere Biptontini testantur, et Vaticano B. ac Parisiensi D. (ante corr.) ipse Bekkerus postea τοῦτο assignat. Lob. ἀλλ' οὐ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, μέλει habet. Singularis et ad lacunam explendam non omnino inepte excogitata est lectio Mon. B. haec: σὺ ἦν δ' ἐγὼ ἔοικας ἐπιλελῆσθαι ὃ πολλὰκις ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατόν τοῦτο μέλει, quae eadem in Flor. U. sed in margine et a m. s. scripta exstat, addito ibidem proxime sequente ὅπως, quo certius inter ζῆν et ὅπως ista inserenda esse constaret. Neque vero difficile erat ex eis, quae Glauco respondet, sensum eorum, quae intercessisse apparebat, colligere, sed πάλιν divinando assequi ille non poterat, quia Glauco nondum oblitus illud erat, sed Adimantus initio libri quarti immemorem se consilii ad totius civitatis felicitatem necessario pertinentis exhibuerat, cuius oblivionis Socrates hic Glauconem arguens non ipse memoria lapsus, sed eadem libertate usus est, quam Vol. I. p. 170, b. et 182, b. demonstravimus. Hanc enim

τοῦτο μέλει, ὅπως ἐν τι γίνος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ
 πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέ-
 σθαι ξυναρμόττων τοὺς πόλιτας παιδοὶ τῆς καὶ ἀνάγκη,
 520 ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ἀφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι
 τοιοῦτους ἀνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφίῃ τρέπεσθαι
 ὅπη ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς
 ἐπὶ τὸν ξύνδικον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπικλαυθό-
 μην γάρ. Στέφαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὐδ'

interpretationem alteri praefero, quam *μηνημαί* illud Glauconis L. V. p. 466. A. commendare alicui possit, ut Socrates hoc dicat: *semel tu recordatus, iterum oblitus es*. Sed utramlibet adsciveris, *πάλις* supra interpolatoris captum fuisse fateberis. *πολλάκις* vero obtrudere Platoni non debet, quum re vera non amplius bis dictum in superioribus esset. Non magis feliciter ei in nomine *δυνατόν*, quod ante τοῦτο μέλει superesse videbat, cum reliqua oratione construendo res cessit, neque in verborum *μηχανᾶται*, *ξυναρμόττων* et reliquorum subiecto coniectura eum non fefellit, ut paullo post apparebit.

δὲ ἀμεινόν] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a. m. s. Ven. C. *ἀμεινον δὲ* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. *ἀμεινον* Ven. B. editi ante Bekkerum; qua lectione non iterum uti debebat Matthias gramm. p. 1112. ut omitti hoc participium posse doceret. Quamquam hoc ipsam recte statuere videtur.

E *πάλις*] om. Fic.

νόμος] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. hoc est, omnes, qui integrum hunc locum exhibent. Nec aliter in supplemento Veneti C. scriptum est, et Ficinus quoque legi posuit. Itaque *νομοθέτη*, quod in omnibus editionibus exstat, nullam a librorum testi-

monio auctoritatem habet. At per se optimum est. Neque vero alterum ineptum. Cf. Tim. p. 24. B: τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως ἄρχῆς ποντὸν νόμον τῆδε ὄσην ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο εὐθὺς κατ' ἀρχὰς περὶ τε τὸν κόσμον ἅπαντα μέχρι μαθητικῆς καὶ ἱατρικῆς πρὸς ὑγίειαν ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευρών, ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἐπεται μαθήματα, πάντα κτησάμενος. Simillima his nostrae loco μέλει, *μηχανᾶται*, *ξυναρμόττων*, *ποιῶν* habemus: αὐτὸς ἐμποῖων vero et ἵνα καταχρῆται αὐτὸς si quis iusto audacius de ipsa lege praedicari censeat, de legislatore dicta putet enallage facillima.

τοῦτο] Hoc quoque ob librorum auctoritatem in locum vulgati τούτον, quod tantum Lob. Ven. B. Vat. M. exhibent, substituendum putavi. Legitur in Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. (a. m. s.) Ang. B. Vat. H. De Par. DK. Vat. B. supra dictum est. Nec non accedere videntur Flor. ACRTV. quibus Stallbaumius in pr. (in sec. neque hoc neque νόμος commemoratione dignum putavit) τούτῳ tribuit. Cf. p. 588. C. et Timaei locus modo citatus, qui paullo ante illa haec habet: οἷς οὐδὲν ἄλλο κλητὸν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. Etiam Bernhardy synt. p. 150. τοῦτο h. l. recipiendum suspicabatur.

ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γὰρ, ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B εὐκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόλεων· αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολιτείας, δίκη δ' ἔχει τό γε αὐτοφυῆς μηθεὶ τροφήν ὀφείλον μὴδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμείσθαι τὰ τροφία· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῖν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὄσκειν ἐν σμήνεσιν

μέλει] μέλλει Flor. ACRTV.

ἐν πόλει] post διαφερόντως Vind. B. Mon. C.

πράξει] πράξη Par. K. sec. Bekk. πράξη Mon. B. (tacente eodem) Ald. Bas. ab.

ἐγγενέσθαι] ἐκαινεῖσθαι Vind. F.

ξυναρμόττων] ξαρμόττων Vind. E. ξυναρμόττον Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

ἀνάγκη,] In editis ante Bekkerum ante κειθοῖ interpungitur non sine concinnitatis detrimento.

ἕαστοι] ἕαστος Vind. E.

520 καὶ] om. Ang. B.

ἐμποιῶν] ἐκποιῶν Ven. B.

τοιοῦτους] τοιαύτους Vind. E.

ἐν] om. idem.

ἀφίη] ἀφίη Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. ad L. V. p. 458. B. — Ficinus haec inde a verbis ἀλλ' ἐν ὄλη ita interpretatus est, ut quaedam aliter legisse videatur: sed ut tota civitas profecto ad hoc cives ipsos persuasionis et impulsione conciliat, facitque ut mutuo sese adiuvant communitaque pro viribus utilitatem colant. nempe lex eorum coetu homines congregat, non ut permittat —.

τρέπεσθαι] τρέπεται Vind. F.

ὄπη] ὄποι Lob. Vind. E. Vat. B.

βούλεται] βούληται editi ante Astii sec. tacentibus Bipontinis.

αὐτοῖς] post αὐταῖς Flor. T. αὐτοῖς Vind. E. ante corr.

ἐπὶ] ἐν ἡ Vind. F.

ξύνδεσμον] συν. Vind. E.

εἶπον] εἶπεν Vind. E. εἶπων Mon. B. a m. pr.

γιγνομένους] ante φιλοσόφους Par. D. ante corr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. In Bekkeri editione excidit, in eorum. suo loco restitutum est.

ἐπιμελεῖσθαι τε] τε om. Mon. C.

γὰρ] δὲ Vat. M. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. tac. Bip.

μὲν] om. Mon. C.

αὐτόματος] αὐτόματο Bas. a. B αὐτόματα Bas. b. Stephanus haec usque ad τροφία parenthesin fecit.

τό γε] τό τε Lob. Vat. M.

ὀφείλειν] ὀφείλειν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὀφείλειν Vind. E.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐκτίνειν] ἐκτείνειν Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

τῷ] τὸ Vind. F. τῷ ante corr. Vind. B. Mon. B. τῷ editi ante Bekkerum, quod Stephanus in supplemento annot. p. 79. in τῷ mutandum docuit.

τὰ] om. Vat. E.

δ' ἡμεῖς] δὲ ἡ, Vind. F.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Flor. T.

- ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν, ἄρεινόν τε καὶ
 C ταλειώταρον ἐκείνων πεκαυδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς
 ἀμφοτέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστῳ
 εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίησιν καὶ συνεθιστέον τὰ σκο-
 τεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρία βέλτιον ὄψε-
 σθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδωλα ἅττα ἐστὶ
 καὶ ὧν, διὰ τὸ τάληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων
 καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἢ πόλις
 D μαχοῦντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ
 τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος.
 τὸ δὲ που ἀληθὲς ᾧδ' ἔχει· ἐν πόλει ἢ ἥκιστα πρόθυ-
 μοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστα-

ἡγεμόνας] ἡγεμόνος editio Bekkeri.

- C ἐκάστῳ] ἕκαστον Vind. EF. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. tert. Stallb. pr. quos sequitur Matthiae gramm. p. 840. invitis non linguae legibus, sed codicibus.

ξυνοίησιν] οἰήσιν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

συνεθιστέον] ξυν. Flor. T. et septem illi, qui supra ἕκαστον, et Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Cf. p. 530. A: συστήσασθαι, οὕτως ξυνεστάναι.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E.

ξυνεθιζόμενοι] συν. Vind. F. μυρία] μυρίων Ang. B. Flor. R.

βέλτιον] βελτίονι Lob. Vat. BM. βελτίον τε Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Astii sec. Etiam Par. K. de quo Bekkerus tacet, Bipontinis testibus τε omittit.

ὄψεσθε] ὄψεσθαι Vat. H. Idem Vind. B. ante corr. videtur habuisse. ἄψεσθαι Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F. ἄψεσθε idem correctus ab eadem manu.

γνώσεσθε] γνώσεσθαι Ang. B. et, sup. ε, Vind. E.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Mon. B.

τάληθῆ] ἀληθῆ Vind. E.

καλῶν τε] καλῶν γε Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

οὕτως] οὕτω Vind. BF. Mon. BC. Flor. R. Ald. Bas. ab.

ὑπαρ] ὕπαρ, e corr. ὑπέρ,

Vind. E. παρ' Ang. B. Flor. R.

ἡμῖν καὶ ὑμῖν] ὑ. καὶ ἡ. Vind.

F. Flor. R.

τοῦ] τὸ Mon. B. Par. DK. D

Flor. U. Ald. Bas. ab.

τὸ δὲ — ἐναντίας.] excerptit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259.

Sed in cod. A. extrema inde a τὴν δ', in Trinc. omnia desunt.

ᾧδ'] ᾧδ' Vind. F. ᾧδε Vind.

B. Mon. C.

ἢ] om. Lob. Vat. M. Conf.

L. VIII. pag. 552. D. et Bern-

hardy synt. pag. 208. Quam-

quam quod sequitur ταύτην (cu-

ius loco Stobaei cod. A. et ed.

Gesn. ταύτη exhibent) tale est,

ut Socrates sibi non ἐν πόλει, ἐν

ἢ, sed ἐν ἢ πόλει dixisse visus

videatur. Aliter, sed non minus

ἀνακολούθως, haec eadem senten-

tia pronuntiat est L. I. p. 347. D.

ἀστασιαστότατα] ἀστασιαστα

Stob. cod. A.

τὴν δ'] τὴν δὲ Flor. T.

ισχούσαν] ἰσχυσαν Ang. B.

Flor. R. et margo A. ἰσχεσαν

Vind. F.

ἡμῖν] om. Vat. B.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

διαστώτατα ἀνάγκη οἰκίσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἀρχοντας
 σχοῦσαν ἐναντίας. Πάνυ μὲν οὖν, ἴφη. Ἄπειθήσουσιν
 εὖν ἡμῖν, οἷσι, οἱ τρόφιμοι ταυτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ
 ἀθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει. ἕκαστοι ἐν μέρει,
 483 τὸν δὲ κολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκίειν ἐν τῷ καθαρῷ;
 Ἄδύνατον, ἴφη· δίκαια γὰρ δὴ δικαίους ἐπιτάξο- E
 μεν. παντὸς μὲν μᾶλλον ὡς ἐκ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος
 εἶσι τὸ ἀρχεῖν, τούναντιον τῶν νῦν ἐν ἐκάστη πόλει
 ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἣν δ' ἐγὼ, ὡς ἐταῖρος· εἰ
 μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἀρχεῖν τοῖς μίλλουσιν 521
 ἀρχεῖν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη·
 ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἀρχεῖουσιν οἱ τῷ ὄντι κλούσιοι, οὐ
 χρυσοῦ, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα κλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς

ἐν τῇ] ἐν om. Vind. F. Ang.
 B. Flor... (R?) τῇ om. Par. K.
 κολὺν] κολλὸν ante corr. Mon.
 BC. κολὴν Ald. Bas. a.
 μετ' ἀλλήλων] μεταλλ. Vind.
 F.

Ἄδύνατον] Ἄδύναστον Ald.
 δίκαια] Ultimam Vind. B. int.
 vers. a m. s. habet.

E δῆ] om. Vind. E. Vat. H.
 δίκαιοις] δίκαιως Vind. F.
 ἐκ' ἀναγκαῖον] ἐκαστ. idem.
 ἕκαστος εἶσι] ἕκαστος εἶσι idem.
 ἕκαστος εἰσὶν Lob. Vat. B. ἕκα-
 στος εἰσὶν Vat. M. ἐκάστῳ εἰς
 Mon. B. Par. K. Flor. U. ἐκά-
 στῶ εἰ Par. D. ἕκαστος εἰς eius
 margo. ἕκαστος εἶσι. γρ. margo
 Mon. B. a m. s.

ἐν] om. Vind. E. Vat. H. Flor.
 ACT.

ἔχει] ἔχειν Vind. F.
 ἐταῖρος] ἐταῖρος, Ald. Steph.
 Ast. pr. sec. ἐταῖρος, reliquae.
 οὕτω magis ad sequentia pertinet,
 quibus Socrates aversationis a
 Giancone demonstratae causam
 et necessitatem exponit: recte tu
 de illis auguraris, et opus est, ut
 invitati imperium suscipiant; nam
 ita res habet: si vitam imperato-
 ria meliorem norint, quam com-
 mutare cum ista non nisi coacti
 sustineant, poterit civitas bene
 instituta existere.

PLATONIS OP. II.

τοῦ ἀρχεῖν] Non legisse haec
 dicas scholiasten, qui ita scri-
 pserit: εἰ μὲν εὐροῖς, φησὶ, βίον
 ἀμείνω φιλοσόφον βίον. λέγει δ'
 ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς
 ἀμείνων φιλοσόφον μόνος.

ἔστι] ἔστι Lob. Steph. Ast. pr. 521
 sec.

δυνατὴ] δυνατὸν Par. K. sec.
 Bip.

ἐν μόνῃ — ἄλλῃ πόλιν.] habet
 Stobaeus serm. XXXXI. p. 259.
 Trinc. non habet.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. αὐτὸν
 Flor. T.

τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.
 C.

οὐ] om. Lob. Vind. F. Vat. M.
 et a m. pr. B. Ven. C. Par. K.
 et a m. pr. D.

οὐ] οὐ Lob. Vind. EF. Vat.
 M.

ἀγαθῆς] ἄτερος ἀγαθῆς Lob.
 Vat. M. Bas. b. „Ex quodam
 vet. libro annotatur alia lectio,
 quam satis mirari non possum,
 ζωῆς ἄτερος ἀγαθῆς τε etc. Quid
 enim hic ἄτερος ager? quid aliud
 quam praeclearam sententiam cor-
 rumpet? — Sed tamen ne hanc
 quidem γραφὴν διάφορον celare
 te volui, si forte ipse aliquid in
 ea perspicere possis quod meorum
 oculorum aciem fugiat: aliequi
 hinc dicas, in bonis etiam libris

S

τε καὶ ἔμφορος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγα-
θῶν ἰδίῳ ἐπὶ τὰ δημόσια ἰασίν ἐντεῦθεν οἴομενοι
τάγαθὸν δεῖν ἀρκάζειν, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ
ἄρχειν γιγνώμενον, οἰκίος ᾧν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος
πόλεμος αὐτοῦς τε ἀπέλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἄλ-
B θίστατα, ἔφη. Ἐχέεις οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, βίον ἄλλον τινὰ
πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονοῦντα, ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς
φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὄς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ
γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν εἶναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μὴ,
οἳ γε ἀντιεραστὰι μαχοῦνται. Πῶς δ' οὐ; Τίνας οὖν

aliquando valde malas γραφάς in-
terdum inveniri. Ex eo enim
unde sumpta est illa exemplari,
non paucorum emendationes loco-
rum sunt profectae." Steph. an-
not. p. 24. Proxime praecedentem
lectionis varietatem inventi
ne huius quidem origo obscura
esse potest.

τε] om. Mon. C.

εἰ] οἱ Vind. E.

ἰασίν] ἰάσιν Vind. BEF. ζῶ-
σιν Stob. cod. A.

οἴομενοι] ἰώμενοι Vind. F.
Flor. R.

δεῖν] ist. vers. Mon. C.

οὐκ ἔστι] οὐκ ἴσται Vind. B.

et ante corr. Mon. C. Hanc le-
ctionem Stephanus l. c. ferri nullo
modo posse statuens οὐ ἔστι cum
hypostigme scribendum suspicatur
et Ficinum quoque ita legisse,
sed ea verba nulla interpunctione
adhibita cum sequentibus con-
iunxisse putat; utramque perpe-
ram. Ficinus vulgatam recte est
interpretatus: *sin autem inopes
bonisque propriis vacui ad publi-
ca adventaverint, bona illinc rap-
pere cupientes, civitas illa felix
esse non poterit, nam ubi de prin-
cipatu contentiosior, cum propriam
hoc sit et intestinum bellum, tum
eos qui ita pugnant, tum reli-
quam civitatem perdit.* Stephe-
num autem nominativi absoluti
περιμάχητον τὸ ἄρχειν γιγνώμε-
νον *sefoliase videntur, si absoluti
dicendi sunt qui pene eodem iure,
quo sequentes οἰκίος ᾧν ὁ πό-*

λερος, cum verbo ἀπέλλυσι con-
strui possunt. Similem nominativi
usum, sed magis iam anacoluthi
manifestum habet locus Leg.
L. VIII. p. 866. B: *ἐάν δ' ὁ
προσῆκων ἐγγύτατα μὴ ἐπαίξῃ
τῷ καθήματι, τὸ μίσσημα ὡς εἰς
αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ καθόρ-
τος προστραπομένου τὴν πόλιν,
ὁ βουλόμενος ἐκαξελθῶν τούτῳ
δίκην πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς
αὐτοῦ πατρῴδος ἀναγκαζέτω κα-
τὰ νόμον.*

περιμάχητον] περιμαχητόν
Vind. F.

γιγνώμενον] γιν. Mon. B.

αὐτοῦς τε] αὐτοῦς καὶ Ang.

B.

Ἄλθίστατα] ἀλλήθ. Mon. B.

τινὰ] om. Vind. E.

πολιτικῶν] π. τισιν Lob. π.
τιῶν Vat. M.

καταφρονοῦντα] καταφρονοού-
των Lob. Vat. M. καταφρονοῦ-
τος Par. K.

ἀληθινῆς] ἀλιδινῆς Vind. E.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat.
HM. διὰ Ald.

ὄς. Ἀλλὰ] ὄς, ἀλλὰ Ald.

ἐπ' αὐτό] ἐπαντό Vind. F. et
paullo post ἐπιφυλακῆν.

οἳ περὶ] οἱ περὶ Lob. Vind.
E. οἵσπερ Mon. B. Par. DK. Flor.

U. editi ante Astii sec.

εὐστῶν] εὐστῶ Vind. E.

τε] om. Vind. F. Par. K. Ang.
B. Flor. RT. Ast. sec. et Stallb.

φρονιμαῖστος] φρονιμαῖστος
Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

B

ἄλλους ἀναγκάσειε λέναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως, ἢ οὐ
περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οί-
κεῖται, ἔχουσι τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πο-
λιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη. Βούλει οὖν τοῦτ' ἦδη C
σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται, καὶ
πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἰδίου λέγον-
ται δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλε-
μαι; ἔφη. Τοῦτο δὴ, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη
περιστροφῇ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῇ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ

Οὐδένας ἄλλους] οὐδένας ἄλ-
λας Vind. E. οὐδὲν ἄς ἀλλήλους
Vind. F.

C τοῦτ' ἦδη] τουτὶ δὴ Vind. F.
Ang. B. Idem Flor. R. exhibere
videtur, quem Stallbaumius ita
pro Τοῦτο δὴ, quod paullo post
legitur, scriptum habere tradit.

ἐξ Ἰδίου] ἐξ Ἰδίου Vind. F. In
editis ante Bekkerum nomen a
minuscula incipit.

λέγονται] λέγοντες Vat. H.
Flor. ACV.

Τοῦτο δὴ — φήσομεν εἶναι.]
laudat Clemens Al. Strom. L. V.
p. 729. ex eoque Eusebius praep.
ev. L. XIII. p. 404. Τοῦτο δὲ
etc. Clem. De testis cf. in primis
Hermias ad Phaedrum ab Astio
editus p. 90.

ψυχῆς] om. Vind. F. — Cle-
mens l. c. L. III. p. 575, 40:
τὴν δὲ μεταστροφὴν τὴν ἐπὶ τὰ
θεῖα οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐκ μεταβολ-
ῆς φασὶ γενέσθαι, Πλάτων δὲ
τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ ἀμείνω περι-
αγωγὴν λαβούσης καὶ μεταστρο-
φὴν ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας.
L. V. p. 712, 18: πάλιν τε αὖ
ὁ Πλάτων ἐν μὲν τῷ ἐβδόμῳ τῆς
Πολιτείας τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν
νυκτερινὴν κέκληκεν διὰ τοῦς
κοσμοκρατορας, οἶμαι, τοῦ σκό-
τους τούτου.

ἡμέρας] μόρας Mon. B.

όντος] ὄντως Vind. B. Clem.
cuius cod. Flor. ὄντως ὄντος,
Ottobon. varo ὄντος habet.

οὔσαν] om. Ven. B. λούσαν
Ald. Bis. ab. λούσης Mon. B.

Par. DK. Flor. U. Steph. et re-
centiores; quod mihi non solum
propter codices respuendum, sed
etiam per se multo deterius vide-
tur. Nam λούσης ψυχῆς περι-
αγωγῇ significata h. l. esse nequit,
quippe quae nihil aliud sit, nisi
deturbatio mentis et a recta via,
quam ingredi iam coeperit, in
pravam revocatio. Itaque ea in-
telligi debet, qua mens λούσα
fiat, ψυχῆς περιαγωγῇ εἰς τὸ ἐκ
νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀλ-
θινὴν τοῦ ὄντος λέναι ἐπάνοδον.
atque ita Stephanum eiusque as-
sectas intelligi voluisse comma
ab eis post περιαγωγῇ positum
declarat. Sed eandem nemo non
videt brevis et certius ψυχῆς
περιαγωγῆν εἰς ἀληθινὴν ἐπάνο-
δον dici. Neque obscurum esse
potest, quid sit τοῦ ὄντος ἐπά-
νοδος, qua dictione Alcinoüs quo-
que in hac re utitur isag. c. 7.
Cf. Bernhardt synt. p. 174. et
Apollodorus Heynii p. 200. τῆς
Ἰδίου καταβάσεως στόμιον ea-
dem ratione dicens. Quod autem
ad ἀληθινὴν etiam οὔσαν addi-
dit, partim proximi ὄντος causas
factum videri potest, magis vero
ad augendam veritatis significa-
tionem pertinet. Sunt enim et
aliae ἐπάνοδοι οὐκ ἀληθινῶς οὔ-
σαι, quas vulgares illius aevi
magistri (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνά-
γοντες p. 529. A.) monstrabant
ab ea philosophia, quam Socra-
tes veram statueret, longe re-
moti. Itaque in sequentibus non

φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύ-
 D την δύναμιν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί ἂν οὖν εἴη, ὃ Γλαῦ-
 κων, μάθημα ψυχῆς ὀλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ
 ὄν; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι κο-
 λέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας;
 Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα,
 ὃ ζητοῦμεν, πρὸς ἐκσίλω. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον

frustra iterata appellatio est: ἢ
 δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν
 εἶναι. ubi Vat. B. perperam ἀλη-
 θῆ omittit. Similem huius par-
 ticipii usum habet locus Leg.
 L. V. p. 728. B: ἔστι δὲ ἡ με-
 γίστη (τῆς κακουρίας δίκη) τὸ
 ὁμοιοῦσθαι τοῖς οὖσι κακοῖς ἀν-
 θράσι. Sic codices optimi, Par.
 A. et Vossianus, et Stobaeus,
 quos recte secuti sunt Astius et
 Bekkerus, quum vulgo οὖσι de-
 cesset, quia supervacaneum vide-
 retur. Ceterum eorum interpre-
 tam, qui in hac verborum com-
 positione ἀληθινήν non ad ἐπά-
 νοδον, sed ad ἡμέραν e proximo
 petendum spectare censent, rati-
 onem non magis habere possum,
 quam quibus alii indulerunt con-
 jecturarum.

φήσομεν] φήσομαι Clementis
 editiones. Sed φήσομεν codd.
 Paris. et Ottob.

δεῖ] δὴ Vind. F.

ἔχει] post τοιαύτην Vind. BE.
 Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor.
 ACV.

D δύναμιν;] δύναμιν. Mon. B.
 Ald. Steph.

Τί ἂν οὖν — Πῶς δ' οὐ; 522.
 B.] recitat Eusebius praep. ev.
 L. XIII. p. 435. Pro ἂν οὖν
 Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Flor.
 R. οὖν ἂν habent.

εἴη, ὃ.] εἶπω Vind. F. εἴη
 Mon. C.

ὀλκὸν] ὀλκὸν Vind. EF. ἔλκον
 Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D.
 Ang. B. Flor. RTU. et a m. s.
 Ven. BC. Cf. p. 524. E: οὐκ
 ἂν ὀλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. et
 527. B: ὀλκὸν ψυχῆς πρὸς ἀλή-
 θειαν εἴη ἂν. quorum locorum

uterque similem lectionis varia-
 tem habet. Erant fortasse quibus
 hoc adiectivum omnino minus
 probaretur, quemadmodum fuisse
 constat qui de hominibus dicen-
 dum negarent, quos contra Anti-
 atticistes Bekk. p. 111, 1. ὀλκός,
 inquit, ἀνθρώπος. Πλάτων Πολι-
 τείας πέμπτοι. σημαίνει δὲ τὸν
 ἐλκυστικὸν, ἐπαγωγόν. non quo
 alicubi in hoc libro (in quinto
 enim non exstat) masculinum in-
 venisset, sed quod nihil obstare
 existimabat, quo minus id, quod
 neutro genere usurpatum a Plato-
 ne videret, etiam masculino
 usurparetur.

ἐπὶ] om. Par. K.

τόδε δ'] τό δ' Mon. C. Par. K.
 sec. Bip. τόδε sec. Bekk.

ἐννοῶ] ἐννοῶν Vind. B. Mon.
 C. Flor. ACV. ἐνοῶ, sup. v a
 m. s., Mon. B.

ἀναγκαῖον] ὡς ἂν. Mon. B.
 Flor. U. ἀλλ' ἂν. Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H. Flor. ACV. Ast. sec.
 et Ficinus: quippe non athletas
 eos belli esse diximus: sed neces-
 sarium, dum iuvenes sunt, tales
 esse. Errorem ex eo fluxisse ap-
 paret, quod οὐ cum interroga-
 tione dictum non caperent et im-
 memores essent loci L. III. p. 403.
 E: ἀθλητὰς μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες
 τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. cl. VIII.
 543. B: ὡσπερ ἀθλητὰς τε κο-
 λέμου καὶ φύλακας.

ἄρα καὶ] ἄρα. καὶ Lob. quae
 interpunctio sequentium verborum
 depravationes peperit.

προσέχειν] προσεσχῶς Lob. Vat.
 M. πως ἔχειν Mon. B. παρέχειν
 Vind. E. Ven. B. Vat. H.

πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἰπερ οἷόν τε. Γυμναστικῇ μὴν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐκιδεύονται ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικῇ μὲν Ἐκου περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετέτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπισταταῖ. Φαίνονται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἄλλ' 522 ἄρα μουσικῇ ὄσην τὸ πρότερον διήλθομεν; Ἄλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνη-

δ] om. Lob. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C. Par. D. ὁ Vind. E. ζητοῦμεν] ζητῶμεν Lob. Vat. M.

ἀνδράσιν] ἀνδράσι Ald. Bas. a. ἔφη] καὶ Bas. b.

Γυμναστικῇ — ἔφη.] om. Vind. E. γυμναστικῇ etc. Vind. BF. Mon. C.

μὴν] πη Euseb. μέντοι Lob. Vat. BM. μὲν που Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. μὲν Astius in tert. quod ipsam in sec. ex Mon. C. affert. Sed is cum reliquis μὴν habet: atqui.

μουσικῇ] μουσικῇ Vind. BF. Mon. C.

ἔν γε] ἔν τε Flor. T.

Γυμναστικῇ] καὶ γυμν. Vind. F. Vat. M. Euseb. probante Stephano annot. pag. 24. Sed που repugnare videtur.

E μὲν] μὲν γέ Mon. B. γιγνόμενον] γιν. Vind. E. τὸ γινν. Lob.

τετέτακε] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. (hi τετέτακον. Cf. Vol. I. p. 123, b.) Flor. ACRTV. Euseb. τετέτακε Vind. F. et, γο τέτανχε, Ang. B. τετάχεται... Vind. E. τέτεχε Ven. C. correctus et reliqui cum editis ante Astii sec. Timaeus lex. p. 253: τετάχων· πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων. Pollux L. VIII. c. 137: καὶ τὸ τετάχων παρὰ τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημόνο· ἀλλ' οὐ πρόσμαί τοῦνομα. Photius Pors. pag. 504: (Lips.) τετάχων· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπονδάχων· Πολιτείας ζ'. Cf. Bachmanni anecd. I. p. 386. 3. Sed in primis conferenda est

doctissima Ruhnkenii annotatio ad Timaeum, in qua etiam h. l. τετέτακε ex Eusebio male a Stephano (p. 24.) contempto et veteri grammatico apud Photium, Suidam et Etymologum, cuius testimonium o Photio Porsoni verum libri numerum (ζ) pro reliquorum vitioso (δε) exhibente adscripsi, et ex codice Parisino (A.) recipiendum esse docet idemque a scholiasta ad h. l. comprobari perhibet, cuius tamen nulum in ipsius aut Bekkeri collectione hic exstat scholion, de ipso denique verbo τετάχων recte veretur, ne mendose scriptum originem dederit verbo τετάχων, a quo Schneiderus in lexico perperam Ruhnkenium auctorem ferens τετάχων ducere originem statuit.

αὔξης] Ita Mon. B. sed in m. a m. pr. αὔξισος habet. αὔξισος Ang. B. Flor. RT. et tribus litteris extremis int. vers. superscriptis Vind. F.

φθίσεως] φθίσσεως Ald.

Οὐ] ἦ Vind. E.

Ἄλλ' ἄρα] ἀλλὰ Lob. Vat. BM. Pro ἄρα Vind. BF. Mon. BC. (Flor. ARTUV. Par. K. sec. Bip.) et editiones ante Bekkerum ἄρα habent.

ὄσην] ὄση Mon. C. ἦν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὄσον Par. K. Ast. sec. tert.

τὸ πρότερον] τὸ om. Vind. F. Ang. B. τοπε. Lob. Vind. B. Mon. BC. Par. K. sec. Bip. (Florentini) cum editionibus ante Astii sec.

ἐκείνη] ἐκεῖ Mon. B. νη in m. a m. s.

522

σαι, ἔθσει παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατὰ τὴν ἀρμονίαν
 εὐαρμοσίαν τινα, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα καὶ
 κατὰ θυμὸν εὐθυμίαν, ἐν τῇ τοῖς λόγοις ἑτερα τού-
 των ἀδελφὰ, ἔφη, ἅττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθώδεις
 τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν· μάθημα δὲ
 πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν, ὅλον σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν
 B ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναμνησθεῖς με-
 τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ δαιμόνιος
 Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἶ τε γὰρ τέχνη βάνου-

ἔθσει] consuetudine moribusque
 Fic.

εὐαρμοσίαν] καὶ εὐ. Lob.
 Vat. BM.

παραδιδούσα] παραδοῦσα Par.
 DK. Ald. Bas. ab. et in secunda
 Astius cum Mon. C. ut falso exi-
 stimabat.

καὶ κατὰ θυμὸν εὐθυμίαν.]
 His Vind. E. mutatae personae
 indicium (:) utrinque appositum
 habet. καὶ κατ' ἀριθμὸν. Par. K.
 καὶ κατὰ θυμὸν Mon. B. Par.
 D. Ald. κατ' ἀριθμὸν εὐθυμίαν
 Vind. F. — θυμῶν — Vat. M.
 — εὐθυμίαν Vind. B.

ἔφη] om. Flor. T. ἔθη Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. et a m. s.
 Ven. C. cum Eusebio: „Emen-
 dationem insignem (nisi fallor)
 afferam, quae Eusebio debetur.
 apud eum enim vera lectio inve-
 nitur, ubi hunc locum avertit. Ea
 autem est ἔθη pro ἔφη. Cui
 emendationi confirmatione opus
 non est, meo quidem iudicio:
 praesertim quum praecedat, ἔθσει
 παιδεύουσα τοὺς φύλακας.“ Ste-
 phan. annot. p. 24. „sed ἑτερα
 ἅττα non ad ἔθη in praecedentibus
 spectat, sed ad εὐαρμοσίαν
 et εὐθυμίαν.“ Astius in sec.
 p. 564. Id vero Stephani senten-
 tiae non obstat. Magis obstat
 ἅττα, tum codicum auctoritas
 et vulgatae lectionis praestantia.
 Iteratum enim ἔφη memoriae fa-
 cultatem Glauconis magis insignem
 reddit atque ethicam, ut ita di-

cam, vim habet. Similem, sed
 alio spectantem obtinet Phaedon,
 p. 78. A: πόθεν οὖν; ἔφη; ὦ
 Σώκρατες, τῶν τοιοῦτων ἀγα-
 θὸν ἐκφθόν ληψόμεθα, ἐπειδὴ
 σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; ubi
 intendendae pronominis σὺ signi-
 ficationi inservit, quemadmodum
 supra p. 517. D. insolentiori loco
 positum ἦν δ' ἐγὼ augendo nomi-
 nis θεῶν ponderi. Sed quae
 Heindorfius et Stallbaumius ibi
 adscripserunt repetitionis exempla,
 ea ad vulgari sermonis imitatio-
 nem facta sunt.

ἅττα] ἅττα Vind. F. Mon. C.

τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Men. B.
 a m. pr. et Flor. U.

δὲ] om. a m. pr. Vat. B. et
 Ven. C.

τοιοῦτόν] τὸ τοιοῦτόν Par. K.
 τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

ἀγαθόν] ὃν ἀγαθόν Ang. B.
 ay Vind. F. om. Flor. R. ἄγον
 Euseb. et γο Ven. C. Id Ste-
 phano p. 25. multo magis, quam
 ἀγαθόν probatum Astius in sec.
 ex Eusebio recepit „postulante
 sensu et praepositione πρὸς, quae
 e voce μάθημα pendere non po-
 test.“ Pendet vero a nomine ἀγα-
 θόν et eam rem significat, cuius
 rei respectu seu ratione habita
 aliquid bonum seu utile dicatur.
 Sic L. VIII. p. 559. A: πρὸς οὐδὲν
 ἀγαθόν. Alcib. I. p. 109. C: βέλτιον
 πρὸς τὸ πολεμῆν καὶ μη. Xen.
 Mem. III. 6, 10: ἀρ' οὖν τοῦς
 μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δμῶν καὶ

σοί που ἄπασαι ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' εὖ; καὶ μὴν τί
 ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς
 καὶ τῶν τεχνῶν κερχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ μὴ-
 δὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα
 τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἶον τοῦτο τὸ κοι-
 νόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχνηαι τε καὶ διάνοιαι καὶ
 ἐπιστήμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν.
 Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ ἐν τε
 καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκων· λέγω δὲ αὐτὸ

*ἐπιπίνοντα ὄντας ἀνδραίους ἡγῆ-
 εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς δειλούς;*

σὸ νῦν ζητεῖς] σὸ ζητεῖς Ang.
 B. Flor. R. συζητεῖν Vind. F.

B τῶ γὰρ ὄντι] ταραρόντι Vind.
 E. τῶντι γὰρ Mon. C.

αἴ τε] Ita omnes codices, etiam
 Mon. C. quem Astius in sec. τε
 omittit tradit et quasi omitten-
 tem in tertia quoque sequitur.
 Cf. Vol. I. p. 167, a. Quid ad-
 dere Socrates in animo habuerit,
 Glauconis intercipientis verba doc-
 cent: καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπε-
 ται μάθημα;

βάνανσοι] καὶ β. Mon. B. Par.
 D. Cf. L. VI. p. 495. E.

ἄπασαι] post ἔδοξαν Vind. E.
 αἰπασαι Mon. C.

εἶναι] Huic in Mon. B. et a
 m. a. in m. Flor. U. καὶ σὸ προ-
 σακτέον αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς
 ἀνδράσι additum legitur, quod
 Bekkerus et Stallbaumius reci-
 piendum non putarunt. Scilicet
 illud καὶ in Par. D. ante βάναν-
 σοι insertum requirere alterum
 aliquid videbatur.

καὶ] Καὶ Bas. ab. Stephanus.
 Etiam Ficinus Socratis personam
 h. l. interponit, deinde pro φέρε,
 ἦν δ' ἐγὼ, age itaque pergentem
 facit. Sed hoc ipsum ἦν δ' ἐγὼ
 in distribuendis partibus sequi,
 porro incitatum Glauconis cursum
 non subito inhibere, sed paullatim
 revocare, denique Socratem

non sine causa iterum pene de-
 sperantem in scenam producere
 debemus.

ἔτ'] ἔτι Lob.

τῶν] τε Vind. F.

κεχωρισμένον] κερχωρισμένων,
 sup. ον, Par. D.

πάντα] ταῦτα Flor. T.

τι λάβωμεν] τί λάβωμεν; Mon.

B.

Οἶον] οἶον Ald. Steph.

τέχνηαι] om. Lob. Vat. M.

ἐν πρώτοις] post ἀνάγκη Vind.

E.

μανθάνειν.] μανθάνειν; Mon.

B.

Ποῖον;] Vulgo Τὸ ποῖον;
 quo quum in proximo usus sit
 Glauco, crescenti eius admirationi
 paullulum mutatum verborum for-
 mam satis convenire existimans
 articulum secundum Par. A. Vind.
 BE. Mon. C. et m. pr. Ven. B.
 omisi. Cf. Vol. I. pag. 341, a.
 Infra p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πά-
 ρεργα αὐτοῦ σὸ μικρά. Ποῖα;
 ἦ δ' ὅς. 530. E: ἡμεῖς δὲ παρὰ
 πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέ-
 τερον. Ποῖον; Plura collegit Hein-
 dorfius ad Soph. §. 52.

διαγιγνώσκων] γιγνώσκων Ven.
 B. a m. pr. cognoscere Fic. δια-
 γινώσκων Vind. BE. Mon. BC.
 (Florentini et Par. K. sec. Bip.)
 et cum γ super in Lob. Etiam
 Ald. Bas. ab. Steph. hoc γ omit-
 tant; fortasse recte. V. ad L. V.
 p. 472. A.

λέγω] Λέγω Steph. anteposito
 puncto.

ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ
 τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκά-
 ζεται αὐτῶν μέτοχος γίνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ πολεμικὴ; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγ-
 D γέλοιον γοῦν, ἔφη, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς
 τραγωδίαις Παλαμήδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννε-
 νόημας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρῶν τὰς τε τάξεις τῶ
 στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς
 τε καὶ τᾶλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμητῶν ὄντων

ἐν κεφαλαίῳ] ὡς ἐν κερ. Ven.
 B. Flor. V. cum editis ante Bek-
 kerum Cf. Ion. p. 531. E: οὐ-
 κοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγαμεν, ὡς
 ὁ αὐτὸς γνώσεται ἀεὶ περὶ τῶν
 αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅστις
 τε εὖ λέγει καὶ ὅστις κακῶς.
 Soph. 232. E: ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς
 ἀντιλογικῆς τέχνης ἀρ' οὐκ ἐν κε-
 φαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμ-
 φισβήτησιν ἱκανὴ τις δύναμις
 εἶναι; Symp. 196. E: φ
 δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυροῦν χρῆ-
 σθαι, ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρωσ ἀγα-
 θὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποιήσειν
 τὴν κατὰ μουσικῆν. Sed ὡς ἐν
 κεφαλαίῳ cum infinitivo, velut
 εἰπεῖν, ἐκαλεῖσθαι vel simili con-
 strui solet.

τέχνη τε] τε om. Mon. C.
 αὐτῶν μέτοχος] μετ. αὐτῶν,
 sup. β α, idem. αὐ. μέτοχοι Vind.
 F.

γίνεσθαι] γίν. Vind. F.
 μάλα] μάλ' idem et Ang. B.

Παγγέλοιον — ἠπίστατο; D.]
 laudat Theo Smyrnaeus a Stall-
 baumio significatus de arithmetica
 pag. 7. ed. de Gelder. cum hac
 praefatione: ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ τῆς
 Πολιτείας περὶ ἀριθμητικῆς λέ-
 γων ὡς ἔστι ἀναγκαιοτάτη κα-
 σῶν φησὶν, ἔπειτα, ἧς δεῖ κά-
 σοις μὲν τέχναις, κάσαις δὲ δια-
 νοιαῖς καὶ ἐπιστήμαις καὶ τῇ
 πολεμικῇ. παγγέλοιον etc. παγγέ-
 λοιον etc. Vind. F.

γοῦν] οὖν Vind. BE. Mon. C.
 Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 Astius in sec. et tert. et Stall-
 baumius, cui „sententiarum ra-

tio“ id postulare visa est. Sed
 necessariam imperatori arithmeti-
 cen esse nequaquam adhuc dictis
 ita probatum erat, ut concludere
 ex eis Socrati liceret pererricu-
 lum eius inscientia imperatorem
 fieri Agamemnonem; neque, si
 esset probatum, Agamemnonis
 commemoratione opus erat. Con-
 tra eo, quod ex adversus numeri
 inventorem non posset non ridi-
 culus imperator videri, haud dubie
 verisimile fiebat belli ducem
 gnarum arithmeticae esse debere.
 Itaque argumenti loco Socrates
 hoc ipsum sumens Certe valde ri-
 diculum, inquit, imperatorem A-
 gamemnonem in fabulis Palamedes
 facere solet ut habemus.
 ipsam vero necessitatem in se-
 quentibus Glauconi agnoscendam
 proponit: ἄλλο τι οὖν μάθημα
 ἀναγκαῖον etc. Ex his γοῦν
 aptissimum, οὖν ineptum esse in-
 telligitur.

ἔφη] ἔφη Vind. F. Mon. C.
 Ang. B. Ald. Bas. ab. om. Theo.

ἢ οὐκ ἐννεόημας, ὅτι φησὶν] D
 φησὶ γὰρ Theo. (ἐννεόημας Vind.
 E. ἐννεόημας Vind. F. ἐννεόημας
 cum v super ὁ Mon. C.) Verba
 ipsa, quae sequuntur, Palamedis
 incertum est ad unam quandam
 fabulam pertineant, in qua nu-
 mere inuento ordines constituisse
 exercitus et naves reliquasque res
 omnes enumerasse gloriaretur, an
 pluribus communem locum et be-
 neficiorum istorum commemora-
 tionem respiciant, qualem et fa-
 bulae argumentum requirebat, et

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὄσους κόδας εἶχεν εἰδότες, εἰπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καίτοι ποῖον τιν' αὐτὸν οἶσι στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοκόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τρυτ' ἀληθής. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μᾶθημα E ἀναγκαῖον πολεμικῶ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίεσθαι τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ καὶ οἰοῦν μέλλει τάξεων ἔπατειν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἀνθρώπος ἔσσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ μᾶθημα ὅπερ ἐγὼ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τῆν

Aeschylum pariter atque Euripidem in sua Palamede posuisse ex eorum fragmentis (p. 114. Schütz. p. 246. Matth.) apparet. Neque Sophoclem, qui et ipse Palamedem docuisse fertur, in diversa abissi crediderim, quum Plato quotiescunque in scenam prodeat Palamedes, ἐν ταῖς τραγωδίαῖς ἐκείνῳ, ridiculum fieri Agamemnonem dicat: de eius tamen Naupliō, quam Schleiermacher hic significatam esse pro certo ponit, propterea non cogitandum videtur, quod ipse Palamedes nullas in ea partes habebat.

τῷ στρατοπέδῳ] post καταστῆσαι Theo. τῷ om. Ang. B. καταστῆσαι] καστῆσαι Mon. C. Ἰλλῶ] ἠλλῶ idem et Vat. B. Ἰλλῶ καὶ τᾶλλα πάντα Ang. B. καὶ ἐξαριθμηῖσαι — ὄσων] om. Mon. C.

τᾶλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon. B. (Flor.) Steph. Ast.

πάντα,] πάντα; Steph. πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. B. (Flor.) Theo. Gold. cum parte codicum, Steph. Ast. pr.

ἔοικεν] ἔοικε Vind. E. οὐδ' — ἠπίστατο] οὐδὲ ὄσους εἶχε κόδας εἰδότες, εἶχε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν Theo.

τιν'] τινα Lob. et ante corr. Mon. C.

οἶσι στρατηγὸν εἶναι] στρατηγὸν οἶσι γεγονέναι Flor. T.

τιν', ἔφη] τινα Mon. C.

Ἄλλο τι οὖν] ἄλλ' οἰοῦν Lob. ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E. et a m.

pr. Mon. B. (manus secunda o ex ὀ fecit.)

ἦν δ' ἐγὼ] post μᾶθημα Lob. E. Vat. BM.

ἀναγκαῖον] om. iidem.

καὶ λογίεσθαι] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἦ τὸ λογ. Mon. C. Vind. B. μᾶλλον λογ. Vat. M. μᾶλλον ἢ λογ. editi ante Bekkerum et, ut videtur, Ven. C. a m. s. cui Glauconis responsum aperte repugnat. Astius in sec. τὸ pro μᾶλλον ἢ scribendum suspicabatur, in tertia, ut Stallbaumius, secutus est Bekkerum cum ceteris codicibus (Ven. C. a m. pr.) μᾶλλον ἢ simpliciter omittentem. Mihi καὶ, quod codex optimus habet, genuinum et ex eo primum ἦ, in quod saepe corruptum est, tum μᾶλλον ἦ et reliqua varietas originem ducere videtur. Et aliarum rerum et arithmetices peritum imperatorem esse decet.

δύνασθαι] δυνατέτω Par. DK. (—ω sec. Bip.)

γ'] γε Vind. F.

μάλιστα] μ. τοῦτο Mon. C. Vind. B. Id post illud ἦ τὸ utique necessarium erat, Astio vero in sec. praeter necessitatem etiam deleto ἦ recipiendum videbatur.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F. δε εἰ Lob. εἰ Vind. BE. Mon. C. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV.

Ἐννοεῖς] ἐνοεῖς Mon. C. εἶπον] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Κινδυνεύει — οὐσίαν. 523. A.] Haec Theo l. c. superioribus illis

523 νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδαίς αὐτῶ ὀρθῶς, ἑλκτικῶ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ κειράσσομαι, ἦν δ' ἐγώ, τό γ' ἔμοι δοκοῦν δηλῶσαι. ἂ γὰρ διαιροῦμαι κατ' ἑμαυτῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἱ λέγομεν καὶ μὴ, ξυμβατικῆς γενόμενος ξύμφαθι ἢ ἄπεικε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν εἰ ἔστιν οἶον μαντεύομαι. Δείκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ καθορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθησεσιν οὐ παρακα-
 B λούντα τὴν νόησιν εἰς ἐπισκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθησεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἡκίνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθησεως οὐδὲν ὑγιᾶς 484 ποιούσης. Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἔτυχες οὐ λέγω. Ποῖα μὲν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ

εἰ γε μὴ ἡκίστατο ἀριθμεῖν con-
 tinuat: κινδυνεύει γοῦν (cod.
 Scalig. οὖν) τῶν πρὸς νόησιν
 ἀγόντων φύσει εἶναι, καὶ οὐδαίς
 αὐτῶ χρῆται ἑλκτικῶ ὄντι πρὸς
 οὐσίαν.

523 ὧν] Ita Par. A. Vind. BF.
 Mon. C. Ven. C. a m. s. (ὄν a
 m. pr.) Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACTV. ὄ Ven. B. a m. s. et re-
 liqui codices editique ante Astii
 sec. in qua veram lectionem ac-
 curata Monacensis C. collatione
 destitutus Ficino praecunte (qua-
 lia nos perquirimus) et similis du-
 ctu loci p. 525. B. ὧν ζητοῦμεν
 ἄρα μαθημάτων ἂν εἴη restituit.
 δ'] δὲ Vind. BF. Mon. C. δὲ
 Ald. δ' Bas. a.

ὀρθῶς] om. Ven. B. a m. pr.
 τό γ' ἔμοι] τόγε μοι Vind. F.
 Ang. B.

οἱ] Ita Par. A. oi Vind. F.
 om. Ang. B. Flor. R. oia reliqui
 codices et editiones ante Bekke-
 rum, item Ficinus: qualia nos
 dicimus. Ferri vix poterat.

μὴ] μὴν Par. DK. μοι Ang.
 B.

ἄπεικε] ἀπεικεῖν Vind. F.
 Ang. B.

ἵνα] ἂ Vind. F.

ἴδωμεν] εἰδῶμεν Vat. M.

Δείκνυ] δείκνυ' Mon. B. δει-

κνυς Ang. B. Flor. R. δεικνὸς
 Vind. F. Cf. supra p. 250.

Δείκνυμι] δείκνυμι Mon. B.
 δουεῖ μοι Vind. E. δεῖ μοι Vat.
 H. Flor. AC.

δὴ] δεῖ Vind. F. ante corr.
 καθορᾶς,] Comma Bekkeri de-
 betur.

τὰ μὲν] Stephanus in m. τῶν
 addendum suspicatur, quo opus
 non esse Astius docuit.

αἰσθησεσιν οὐ] αἰσθησεσ: Mon.
 C.

ὡς] om. Lob. Vat. M. B

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.

ἐπισκέψασθαι] διασκέψασθαι
 Par. K. sec. Bip.

ποιούσης] Astius vocis con-
 iicit Platonem scripsisse et legisse
 Ficinum: quasi sensus in eis nihil
 sincere diiudicat. Sed αἰσθησεως
 non est νοεῖν, et Ficinus sensum,
 non significationem verbi propriam
 secutus est, quamquam et ipsam
 egregie huic loco convenientem.
 Nam quae sensuum ope percipiuntur,
 quum ita comparata sunt,
 ut esse aliquid et simul non esse
 videantur vel diversam et con-
 trariam speciem pariter exhibeant,
 sensus fallacibus nuntiis et infidis
 interpretibus similes fiunt et nihil
 sincere agere merito arguuntur,
 et αἰσθησις οὐδὲν ὑγιᾶς ποιούσα

παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν
 αἰσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τι· C
 θημι, ἐπειδὴν ἢ αἰσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο, ἢ τὸ
 ἐναντίον δηλοῖ, εἰτ' ἐγγύθεν προσκίπτουσα εἴτε πόρρω-
 θεν. ὅδε δὲ ἂν λέγω σαφέστερον εἶση. οὔτοι, φαμέν,
 τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὃ τε μικρότατος καὶ ὁ δευτέ-
 ρος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν
 ὀρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλὰ μοι περὶ αὐτῶν
 τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται
 ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτη γε οὐδὲν διαφέρει, εἴαν τε D
 ἐν μέσῳ ὀραῖται εἴαν τ' ἐν ἐσχάτῳ, εἴαν τε λευκὸς εἴαν τε
 μέλας, εἴαν τε παχὺς εἴαν τε λεπτὸς, καὶ πᾶν ὅτι τοιοῦ-
 τον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν
 ἢ ψυχῇ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι, τί ποτ' ἔστι δάκτυλος·

eodem iure dicitur, quo ἀνήρ οὐ-
 δὲν ὕγιες εἰργασμένος Aristoph.
 Plu. 855. Cf. ib. 50: ὡς σφόδρ'
 ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν
 ὕγιες ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. Simili-
 ter infra E: ἢ ὅδε ποιεῖ ἕκαστη
 αὐτῶν· πρῶτον μὲν etc. in qui-
 bus amplificatam prosopopeiam
 vides.

φαινόμενα] φαινόμεθα Mon.
 B. a m. pr.
 δῆλον· ὅτι] δηλονότι Lob. Vind.
 BE. Mon. BC. Flor. ACTUV.
 (Par. K. sec. Bip.) editi ante
 Astii sec. Cf. Vol. I. p. 163. sq.
 οὐ] οὐ Vind. F.

Ποῖα] ποῖα Vind. E.
 ἐκβαίνει] ἐκβαίνη Lob. Vind.
 BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B.
 Vat. H. Flor. ACRY.

C τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. C.
 ἐπειδὴν] ἐπειδ' ἂν Vind. E.
 εἰτ'] εἰτ' Vind. F.
 προσκίπτουσα] κίπτουσα Mon.
 B. Flor. U.

δ] ὁ Ang. B. Flor. R. quod
 Fic.

σαφέστερον] σαφέστερα Mon.
 B.

εἶση] εἶσ Vind. F. εἶη Ang. B.
 εἴσει recentiores.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Vind. F. ἂν
 εἶεν ἂν Ang. B.

Πάνυ γ'] πᾶνυ γε Mon. C.

τόδε] ὅδε Flor. T.
 μὲν] μὲν που Vind. F. Ang.
 B. Flor. R. Ven. C.

καὶ ταύτη γε] καὶ Mon. B. D
 idque in fine versus a m. s. ad
 ἕκαστος additum.

εἴαν τε] εἴαν τ' Vind. F. Ang.
 B.

ἐν μέσῳ] ἐν τῷ μ. Flor. T.
 εἴαν τ'] εἴαν τε Lob. Vind. BF.
 Mon. C.

μέλας] μέλας Lob. Vat. BM.
 Ven. C.

παχὺς — λεπτὸς] λεπτὸς —
 παχὺς Vat. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο idem et Lob.
 τῶν πολλῶν] Haec verba Astius,

quum in commentario secundum
 Ficinum (*quid e multis sit digi-
 tus*) cum sequente *τί* construenda
 esse docuisset, in addendis et in
 tert. ed. glossematis suspecta ha-
 bet et eiicienda opinatur; neu-
 trum recte. Sunt enim ad rerum
 naturam perscrutandam facta in-
 genia, quae etiam colore conspec-
 to aliave re non contraria, sed
 tamen ab ipso, cui inhaeret, di-
 versa sensuum ope percepta exci-
 tentur, ut, quid illud ipsum sit,
 anquirant et caussam explorent,
 cur digitus, ut Socratis exemplo
 utar, quem album vident, digitus
 sit potius, quam color albus. Sed

οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἄμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον
 τοῦναντίον, ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐ-
 κοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ
 E ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐρερτικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ
 δῆ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἡ ὄψις ἄρα
 ἱκανῶς ὄρα, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐ-
 τῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὠσαύτως πάχος καὶ λε-
 πτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἢ ἀφή; καὶ αἱ
 ἄλλαι αἰσθήσεις ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν;

ii pauci sunt; plurimorum animus
 non nisi contrariis animadversis
 sollicitari et ad philosophandum
 impelli solet.

ἐπερίσθαι] ἐπίρσθαι Vind. F.
 Flor. R. ἐπαίρσθαι Vind. BE.
 Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. ad
 discipulandum provocare Fic.
 ἔσει] ἔσει Lob. Vind. BE.
 Astius in tert.

αὐτῇ] Ita Par. A. αὐτῆι Lob.
 αὐτῇ Vind. BEF. Mon. C. Ven.
 B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.
 αὐτῆι reliqui cum editis ante Bek-
 kerum.

ἄμα] om Lob. Mon. B. Vat.
 BM. Ven. C. Par. K. Flor. U.
 ἐσήμηνε] Ita Par. AD. Vind.
 F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor.
 ACTV. ἐσήμηνέ τε Flor. U. Par.
 K. sec. Bip. ἐσήμηνε sec. Bekk.
 ἐσήμαινε Lob. Vind. BE. Mon. C.
 (Flor. R. et, nisi fallor, Vat.
 BHM. Ven. B. de quibus Bekke-
 rus item ut de Vind. B. tacuit)
 cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
 pr. sec. Aeristum etiam Step-
 hanus videtur desiderasse, etsi p. 25.
 scripsit: „Vide annon potius ἐση-
 μαινε scribendum sit.“ At id
 ipsum ediderat.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
 τό γε] τό Vind. F. Ang. B.
 τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat.
 B.

οὐδ' ἐρερτικὸν] om. Ven. B. a
 m. pr.

E Τί δὲ δῆ] τί δεαί δῆ Par. A.
 δῆ om. Mon. B. Par. DK. Flor.
 U. cum editis ante Bekkerum.
 Stallbaumius in utraque ed. etiam
 apud Iamblichum id exstare mo-

net, sed Iamblichi locum non si-
 gnificat, nec ego inveni.

σμικρότητα] σμικρότατα Vind.
 F. Flor. R.

ἄρα] ἄρα Lob. Vind. EF.
 Flor. ACUV. et a m. pr. Mon. B.
 ἱκανῶς] ικ. καὶ Mon. C.

ὄρα.] ὄρα; Bas. ab. Steph.
 Ast. pr.

ἐσχάτῳ] ἐσχάτων Mon. B. Par.
 DK. Flor. U. editi ante Bekke-
 rum. in extremis Fic.

ἀφή;] In Vind. B. Mon. B.
 Ald. Bas. ab. nulla h. l. inter-
 punctio est.

αἰσθήσεις] Hic Ald. punctum,
 Bas. ab. interrogationis notam
 habent.

δηλοῦσιν;] δηλοῦσιν, Ald.
 Bas. ab. quod ferri potest.

ἢ ὠδε ποιεῖ] εἰ ὠδε ποιεῖ Vat.
 B. Ven. B. εἰ ὠδ' ἐποίηι Lob.
 Vat. M. ὠδε ποιεῖ Par. D. a m.
 pr. δ' ἐποίηι Par. K. sec.
 Bip. δ' ἐποίηι sec. Bekk. ἢ
 ὠδέ πη Vind. E. ἢ οὐχ ὠδε ποιεῖ
 Mon. B. et corr. Flor. U. Id
 Schleiermacherus secutus est et
 Stallbaumius in sec. recepit. Sed
 quae praecedunt, ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς,
 idem significant, quod ἄρ' ἀνε-
 δεῶς seu ἱκανῶς.

αὐτῶν.] αὐτῶν; Bas. ab.
 Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec.
 αὐτῶν, Bekkerus, Ast. tert.
 Stallb. pr.

τεταγμένη] τε τεταγμένη, 652t
 corr. τε ταγμένη, Mon. B.

ἠνάγκασται] ἠνάγκασθαι Mon.
 C. ante corr.

τῷ] μὲν Bas. b.
 παραγγέλλει] παραγγέλει Vind.

ἡ ὁδὸς κοινὴ ἐκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκληρῷ 524
 ῥῶ τεταγμένη αἰσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ
 τετάχθαι καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτόν σκληρόν
 τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν,
 ἦν δ' ἐγὼ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιοῦτοις αὐτὴν τὴν ψυχὴν
 ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὐτὴ ἢ αἰσθησις τὸ σκληρόν,
 εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἢ τοῦ κούφου
 καὶ ἢ τοῦ βαρέος, τί τὸ κούφον καὶ βαρὺ, εἰ τὸ τε
 βαρὺ κούφον καὶ τὸ κούφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γὰρ, B

F. „Crediderim παραγγέλλει mutandum esse in προσαγγέλλει.“ Steph. annot. pag. 25. Scilicet παραγγέλλειν vulgo non factum, sed faciendum denunciare, hortari, imperare significat, et ita Plato Criton. p. 50. D. Phaedon. 59. E. 116. C. et alibi eo utitur. Sed ea quoque, quae agi et fieri non possunt, sed credi et vera haberi et, si res ita ferat, pro norma agendi observari iubentur, παραγγέλλεσθαι dicit. Sic supra L. III. p. 429. C. ubi fortitudinem eam vim esse demonstrat, ἢ διὰ παντὸς εἴσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἃ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ. et 442. C. tum fortem allicquem praedicans, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασωῇ διὰ τελευκῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθὲν δεινόν τε καὶ μὴ. et sapientiam in ea animi parte ponens, ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγειλεν. Confer L. VIII. p. 556. D. Ita hic sensum contraria nuntiantem utraque credere animum iubere atque ita magna perturbatione implere significat. Aliter res habet Xenoph. Anab. VI. 3, 22. quo loco παραγγέλλουσι iure secundum optimos libros in ἀπαγγέλλουσι mutatum est.

αἰσθανομένη] αἰσθόμενη cum avo super o Ven. B. Signum interrogandi cum Mon. B. apposui propter sequens οὕτως, quod magis respondentis, quam assentientis videretur. Idem Astius in

tert. et Stallbaumius in sec. fecerunt, Bekkerus punctam tenuit. ἐν] ἐν γε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὴν] αὐτὴν Bas. b. αὐτὴν diversam harum perceptionum ab illis, quae animum movere non solent, indolem demonstrat.

αὐτὴ ἢ αἰσθησις] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: (dwti) hic sensus. Pro αὐτῇ in Mon. B. Flor. ACUV. αὐτῇ, in reliquis et vulgo αὐτῇ legitur, quod facilius, si opus sit, ad σημαίνει, quam αὐτῇ, quo opus est, ad ἢ αἰσθησις cogitando addas. Non enim facultatem aut instrumentum percipiendi, sed ipsam perceptionem h. l. intelligendam esse sequentia ἢ τοῦ κούφου καὶ ἢ τοῦ βαρέος docent, quibus αὐτῇ ἢ αἰσθησις, hoc est, ἢ τοῦ σκληροῦ αἰσθησις, optime respondet.

σκληρόν] σκληρῶν Bas. a. Genitivum, quem Astius in tert. requirit, post αὐτῇ nemo desideraverit.

καὶ] om. Vat. H.

λέγει] λέγοι Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Bas. ab. signum interrogandi adiectum.

ἢ τοῦ βαρέος] βαρέος Lob. Vat. M. τοῦ βαρέος Vat. B. Ast. pr. sec. ἢ τοῦ βαρέως Vind. F.

τό τε] τε τὸ Vind. F. τότε Ald. Bas. ab. „τε τὸ“ τότε Ang. B.“ Bekkerus ad h. l. adnotans cum Vind. F. potius, quam cum Ald. consentientem significare codicem Anglicum voluisse videtur.

σημαίνει;] σημαίνει. Ald. Steph.

ἐρη, αὐταί γε ἄτοκοι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεῖαι καὶ ἐπι-
 στήσιως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἣν δ' ἰγὰ, ἐν τοῖς
 τοιοῦτοις πρῶτον μὲν πειράται λογισμὸν τε καὶ νόησιν
 ψυχῇ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἔν εἴτε δύο ἐστὶν
 ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐὰν
 δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἐν ἑκάτερον φαίνεται; *Ναί.*
 Εἰ ἄρα ἐν ἑκάτερον, ἀμφοτέρω δὲ δύο, τὰ γε δύο κε-
 χωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόεε,
 C ἀλλ' ἐν. Ὁρθῶς. Μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἰώρα,
 φαιμέν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι
 ἢ γάρ; *Ναί.* Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὐ
 καὶ σμικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα,
 ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντιον, ἢ κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν
 ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρεῖσθαι ἡμῖν, τί οὖν
 ποτ' ἐστὶ τὸ μέγα αὐ καὶ τὸ σμικρὸν; Παντάπασι μὲν
 οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητὸν, τὸ δ' ὄρατὸν ἕκα-

Bekkerus et Stallbaumius in pr.
 quae ratio sequentibus aequae con-
 veniens minus convenire praecedentibus et illi οὐκοῦν videtur.

B αὐταί] Ita Par. A. Lob. Vind.
 BEF. Mon. C. et a. m. s. B. (a
 m. pr. αὐτά) Ven. B. Ang. B.
 Vat. HM. αὐταί (Flor. Par. K.
 sec. Bip.) editi ante Astii sec.
 qui Ficinum (*haec — interpretatio-*
nes) secutus est. De reliquis Bek-
 kerii libris non constat.

αἰ] om. Flor. T. non male.
 ἄρ'] ἄρ' Bas. b. ἄρα Lob.
 Vind. BEF. ἄρα Mon. C.
 τε] om. Lob. Vat. BM.
 ψυχῇ] ψυχῆς Vind. F.
 εἴτε ἔν] εἰ ἔν Ald. Bas. a.
 ἀμφοτέρω δὲ] ἀμφοτέρω γε
 Lob. Vat. BM.
 τὰ γε] τὰ τε Mon. C.
 ἐνόεε] ἐνόεε Vat. H. ἐνόε
 Bas. b.

C καὶ ὄψις] Ita Par. AK. et a
 m. s. D. Vind. B. Mon. BC. Ven.
 C. Vat. H. Flor. UV. ὄψις Lob.
 Vat. BM. καὶ ἢ ὄψις Ang. B.
 Flor. AC. Vind. F. et post καὶ
 σμικρὸν E. ἢ ὄψις (Flor. R.)
 Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb.
 pr. Idem in Flor. T. sed post
 καὶ σμικρὸν legitur, De Ven. B.

et m. pr. Par. D. Bekkerus nihil
 ostendit. magnam quidem et par-
 vum aspectum videre dicimus.
 Fic.

σμικρὸν] μικρὸν Mon. C.
 ἢ] ἢ Vind. F. Mon. B. H Ald.
 Steph.

σμικρὸν] σ int. vera. Mon. C.
 ἰδεῖν] ἰδεῖν, Bas. ab. Steph.
 Stallb. sec.

ἢ κείνη] Ita Par. A. Lob.
 Vind. B. Vat. BHM. Ven. BC.
 Ang. B. et, ut videtur, Vind. F.
 ἢ κείνη Flor. ACTV. et corr.
 Mon. C. ἢ ἐκείνη idem ante corr.
 cum reliquis et editis. Cf. Vol. I
 p. 154, b.

ποθεν] om. Mon. C. πόθεν
 Vind. EF.

πρῶτον] om. Vind. B. Mon. C.
 post ἐπέρχεται Lob. Vat. BM.
 Flor. T. πρῶτον μὲν Vind. EF.
 Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. edi-
 tiones ante Bekkerum.

ἐρεῖσθαι] Sic Bekkerus secun-
 dum Ven. B. Par. DK. de quo
 Bipontini tacent. Non aliter Lob.
 Vind. E. Mon. B. Reliqui mei
 et Florentini cum editis ante
 Bekkerum ἐρεῖσθαι habent.

ποτ' ἐστὶ] Ita Lob. ποτ' ἐστὶ
 Vind. F. ποτ' ἐστὶ Vind. BE.

λέσασιν. 'Ορθότατ', ἔφη. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπι-
 χείρουσιν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας
 ἐστὶ, τὰ δ' οὐ, ἀ μὲν εἰς τὴν αἰσθήσιν ἅμα τοῖς ἐναν-
 τίοις ἑαυτοῖς ἐπιπίπτει, παρακλητικὰ ὀριζόμενος, ὅσα δὲ
 μὴ, οὐκ ἐργετικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη,
 ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμὸς τε καὶ τὸ
 ἐν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυνοῶ, ἔφη. Ἄλλ' ἐκ τῶν
 προσηρημένων, ἔφη, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς
 αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὀραῖται ἢ ἄλλη τι αἰσθήσει λαμβάνε- E
 ται τὸ ἐν, οὐκ ἂν ὄλκον εἶη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ
 ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἰεὶ τι αὐτῷ ἅμα ὀρα-
 ται ἐναντία, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἐν, ἢ καὶ τοῦναντίον
 φαίνεσθαι, τοῦ ἐπιχειροῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, καὶ
 ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ φυγὴ ἀπορσῖν καὶ ζητεῖν κινουῖσα
 ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ
 τὸ ἐν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἶη καὶ μεταστρεπτικῶν-525

Mon. BC. Ald. Bas. ab. Steph.
Ast.

σμικρόν] μικρόν Lob. Signum
interrogandi in Ald. et Steph.
deest.

τὸ δ'] τό δ' Lob.

D Ὀρθότατ'] οὐθότατ' Men. C.
ὀρθότατα Lob. ὀρθώτατα Vind.
F.

τὰ δ'] τὰδ' Vind. F. τὰδ' Mon.
B. τὰ δ'] Ald. Bas. ab. τὰ δὲ
Vind. BE.

τῆν] om. Flor. T.

ἑαυτοῖς] om. Mon. B.

ὀριζόμενος] ἐργαζόμενος Vind.
F. et margo Flor. A.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

Τί οὖν;] In Ald. Bas. ab. nulla
hic distinctio, sed deinde post
ἐν comma est. Simili modo Fi-
cinius.

ποτέρων] πόταρον Mon. BC.
Vind. BE. Flor. T. et a m. pr.
Ven. B. πρότερον Vat. H. Flor.
A.

ἔφη] ἔφη Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανός idem. Deinde
καθ' αὐτό.

E ἂν ὄλκον] ἀνολκον Lob. Mon.
B. ἂν ἔλκον Par. K. sec. Bekk.
Flor. T. In Vat. M. lacuna est.
Cf. supra p. 276.

τι αὐτῷ] τε, e corr. τι, αὐτό
Vind. F.

ἦ] om. Vind. E.

τοῦναντίον] τούναντιον Ald.
Bas. a.

δὴ] om. Vind. E. Flor. B.

ἀναγκάζοιτ'] ἀναγκάζοι τ' AM.
αὐτῷ φυγῇ — ἅπαντα ταῦτα
528. C.] om. Vind. B. Mon. C.
Vat. H. sine ullo lacunae indicio.
Nos igitur tres ex uno derivatos
habemus, in quo casu aliquo, quan-
tum L. VI. p. 507. E. Veneto C.
accidisse vidimus, ista interierant.
Pro αὐτῷ Flor. T. Bas. b. αὐτῇ
exhibent.

ἑαυτῇ] ἑαυτῇ Ald. „Alia etiam
est lectio, κινουῖσα ἐν αὐτῇ τῆν
ἐννοιαν: sed ἐν ἑαυτῇ retineam-
us necesse est.“ Steph. p. 25.
Vereor, ne haec lectio non di-
versa sit ab ea, quam modo ex
Bas. b. retulimus.

τί ποτ' ἐστὶν] Ita Lob. Vind.
F. — ἐστὶν duo reliqui mei et
Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὸ] om. Ven. B. a m. pr.

ἀγωγῶν] ἀναγωγῶν Mon. B. 525.
Par. DK. Flor. U. et a m. s.
Ven. C.

μεταστρεπτικῶν] μεταστρεπτι-
κῶν Vind. E. μεταστρεπτικῶν Lob.

ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. Ἄλλα μέντοι, ἴση, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἤμισια ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταῦτόν ὡς ἐν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλήθος. Οὐκοῦν εἴπω τὸ ἐν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ξύμπεας ἀριθμὸς ταῦτόν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὐ; Ἄλλα μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ B μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ἐπεφυῶς μὲν οὖν. Ὡς ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἴη· πολεμικῶ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπτόν εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἴση. Ὁ δέ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὢν.

Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRT. μετατρεπτικόν, sup. ὢν, Ven. B.

μάθησις] μάθισις Ald.

Ἄλλὰ] ἀλλὰ Ald. Bas. b. Steph.

γ'] γε Vind. EF.

ἦ] ἦ Par. K. sec. Bekk. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. item Ald. Bas. ab.

αὐτό] Ita Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B. τὸ αὐτό reliqui cum editis ante Bekkerum. At nondum aliud quicquam de uno praedicatum est, ut haec tanquam alterum eidem assignandum proponi potuerit.

ταῦτόν] ταῦτό Ven. B. τε

αὐτό Vind. E. Ang. B. τε αὐτόν Vind. F. ipsum Fic.

ἐν τε] ἐν τὶ Vind. E.

πλήθος. Οὐκοῦν] πλήθος, οὐκοῦν Ald.

εἴπω] ὑπέρ Vind. E.

ταῦτόν] Ita cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio secundum Par. A. Ven. C. pro ταῦτόν scribendum putavi, quia iidem librarii alibi, velut Tim. p. 44. B. Par. A. et infra p. 530. A. Ven. C. ταῦτό ante eandem π exhibentes non praecceptum aliquod de plenioris forma ubique repraesentanda, sed exemplarium suorum scripturam h. l. secuti videntur.

τούτο] om. Vat. M. τούτω:

Par. A. quod multo deterius est, quia Socrates non quidvis, sed certum quoddam, de quo modo dixerat, universo numero pariter atque uni accidere significat.

ἀριθμητικὴ] ἀριθμητικὴ τε Par. K. sec. Bekk.

δέ γε] γε om. Flor. T.

Ὡς] ὃ Vind. E. Cf. p. 523. B

A. πολεμικῶ] πολεμικῶς Vind. E. μὲν] om. idem et Flor. T.

τῆς οὐσίας] τῆς om. Ang. B. ταῦτ'] ταῦτα Lob. Vind. E.

φιλόσοφος] φιλόσοφον Ald. Bas. a.

τὸ μάθημα] τὸ om. Flor. ACV. μετέξω] μέτεξω Ven. C. et a m. pr. Par. D.

ἐπὶ λογιστικῆν] ἐπιλογ. Vind. E. ἐπὶ λογιστικόν Flor. V.

ἀνθάπτεσθαι] ἐάν θάπτεσθαι C

Vind. F. Hanc Socrates ὤησεν Theo Smyrnaeus de arithm. p. 8.

Geld. minus accurate recitat: ἀπτόν δὲ τῆς (id cod. Scal. omittit.) λογιστικῆς μὴ ἰδιωτικῶς,

ἀλλ' ὡς ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίπνεται τῆ νοήσει, οὐδὲ πράξεως χάριν ἐ-

πόρων ἢ καπιλῶν μελετῶντες, ἀλλ' ἐνεκα φύξης τῆς ἐπ' ἀλή-

θειαν καὶ οὐσίαν ὁδοῦ.

αὐτῆς] αὐτῶν Par. K. ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. ἀλλὰ καὶ

Flor. ACT.

Τι μὴν; Προσηκόν δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὃ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ κτείνει τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μαθήσειν ἐπὶ λογιστικὴν ἵνα καὶ ἀνθά- C
πτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ, οὐκ ὄντης οὐδὲ πράξεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς φαστῶν ἡ μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐκ' ἀλήθειαν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ φηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς D
μαθήματος, ὡς κομφόν ἐστι καὶ κολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν πρὸς δ' βουλόμεθα, ἂν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύη, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῆ δὲ; ἔφη. Τοῦτό γε,

ἀφίκωνται] ἀφίκονται Vind. P. Flor. R.

αὐτῇ] Ven. B. ἂν super ἡ habet.

ψυχῆς φαστῶν ἡ μεταστροφῆς] Ita Vind. EF. Mon. B. (hic cum gravi a m. s. super a posito: μεταστροφῆς) Vat. B. Ven. BC. Par. D. Flor. ACROV. et Ald. Bas. ab. (haec cum puncto post ψυχῆς) Ast. sec. tert. Stallb. nec aliter Theo videtur legisse. ψυχῆς φαστῶν ἡ μεταστροφῆς Lob. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Steph. Ast. pr. ψυχῆς φαστῶν ἡ μεταστροφῆς Par. A. Bekkerus. quod etsi ferri possit, ita ut τε, quemadmodum καὶ saepius, epexegeti inservire statuat, qualem Leg. L. V. p. 744. B. in verbis κολλῶν ἕνεκα τῶν τε κατὰ πόλιν καιρῶν ἰσότητος ἕνεκα facere videtur, eoque ascito particula καὶ quomodo in codices nonnullos venerit facilius intelligatur, tamen quem τε in uno tantum libro existet, pariter atque καὶ ad evitandum genitivorum concursum interpolando additum crediderim. Quem concursum scriptores non reformidasse Matthiaei exempla gramm. p. 699. n. 2. docent. ψυχῆς φαστῶν ἡ μεταστροφῆς non ineleganter conditionem animi eo, quod iam facilius convertatur, meliorem red-

dendam significat et ita ψυχῆς φαστῶν dicitur, ut simul μεταστροφῆς φαστῶν esse demonstraretur. Pari brevitate Tim. p. 24. B. ἡ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων ἀματῶν ἡ ratio in olypeorum et hastarum usu posita appellatur, quasi dicatur ἡ τῆς ὀπλίσεως σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων σχέσις οὐσα.

ἐκ' ἀλήθειαν τε] τε ἐκ' ἀλήθειαν Vind. E. Flor. ACR.

νῦν καὶ] om. Vind. E. καὶ Flor. T. νῦν Vind. F. Flor. R. ἐννοῶ] ἐννοῶ Ald.

κολλαχῇ] κολλαχῇ Ald. Bas. a. D (Bekkerus et Stallbaumius.) κολλαχῇ Vind. F. κολλαχοῦ Par. K. κολλαχοῖ Mon. B.

αὐτὸ] αὐτῶν Vind. E. αὐτῶ Vind. M.

Πῆ] πῶς Vind. E. Flor. T.

Τοῦτό γε] Τοῦ τόγος Ald. — Theo l. c. post ὁδοῦ ita pergit: τοῦτο γὰρ ἄνα ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐκ ἀποδεχόμενον, ἂν τις αὐτῶ σώματα ἢ αὐτὰ ὄρατὰ ἔχοντα ἀριθμῶν (ἀριθμῶν cod. Scalig.) προσφερόμενος διαλέγηται. in quibus Gelderus ἡ αὐτὰ et ἔχοντα secundum Platonem in ἀπτα ἢ et ἔχοντας mutavit.

PLATONIS OP. II.

T

ὁ νῦν διήλεγομεν, ὡς ἐφόρα ἄνω καὶ ἄγει τὴν
φυγὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέ- 485
γεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, ἐάν τις αὐτῇ ὄρατά ἢ
ἀπτά σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτινόμενος διαλέγη-
ται. οἶσθα γὰρ πῶς τοὺς περὶ ταῦτα θεινούς, ὡς ἐάν
τις αὐτὸ τὸ ἔν ἐκχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελᾷ
τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐάν οὐ κερματίτης αὐτὸ,
θεῖνοι κολλακλασιούσιν, εὐλαβούμενοι, μὴ ποτε φανῇ
τὸ ἔν μὴ ἔν, ἀλλὰ πολλὰ πόρια. Ἀληθίστατα, ἔρη,
526 ἄγεις. Τί οὖν εἶαι, εἰ Γλαύκεν, εἰ τις ἔρειτο αὐτοῖς,
ὡς θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διακρίσεως, ἐν οἷς
τὸ ἔν οἶον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἔσταιν, ἴσον τις ἐπιστεν πᾶν

κοι] πη Mon. B. Par. DK.
Flor. U. editi ante Bekkerum;
quod, quia regio adverbio ἄνω
designata satis certa et in ante-
cedentibus sermonibus definita est,
alicui tenendum videri possit.
Sed nihil obstat, quo minus nos
non ad totum ἄνω, sed ad eius
partem referamus: in aliquam em-
porioris regionis locum.

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F.
ἀποδεχόμενον] ἀποδεχόμενος
Flor. T.

αὐτῇ] αὐτῇ Vind. F. Flor.
AC. αὐτὸ ἐπὶ Ang. B. αὐτῆν
ἐπὶ τὰ Flor. T.

ἀπτά] τοῦς καὶ Vind. E. ἀπὸ
τὰ Flor. AC. ἐπὶ τὰ Flor. T.
ἐπὶ τὰ ἀπτά Ang. B.

ἔχοντας] ἔχοντα Ang. B. Flor.
TU.

ἀριθμοὺς] ἀριθμῶν Mon. B.
a m. s. Quid a m. pr. fuerit,
non liquet. In m. a m. s. γρ.
οὐς habet.

προτινόμενος] post διαλέγηται
Flor. T.

πῶς] em. Lob. Vat. M.
τοὺς] nescio cuius errore in
Ast. pr. et sec. excidit.

θεινούς, ὡς] θεינוὺς δύο οἷς
Par. A. Vat. B. Ven. C. Hoc
δύο, cuius ego in meis libris
nullum vestigium deprehendi, non
habeo, unde certum aut quo re-
ferendum dicam, nisi forte notae
culpiam numero β simili, qua

scholion in Par. A. adscriptum,
τοὺς ἀριθμητικούς, ad hanc con-
textus partem et ad verba τοὺς
περὶ ταῦτα θεινούς referantur,
originem debet. Nam duo tantum
arithmeticos, qui quidem hoc no-
mine digni essent, quaequam si-
gnificare voluisse quis credat?
praesertim quum illi edicoes ab
eiusmodi glossematibus liberi esse
soleant; quod ipsum impedit, quo
minus ex interpretamento εἰς δύο
ad sequens τέμνειν appposito re-
siduum existimemus.

τις] τε Mon. B. E

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. E.
κολλακλασιούσιν] κολλὰ κλα-
σιούσιν idem. κολληκλασιούσιν
Lob. Vat. M.

φανῇ] φανῶ Par. K.
μὴ ἔν, ἀλλὰ πολλὰ] ἀλλὰ Mon.
B.

οἶσθα] οἶσθα Vind. E. οἶσθ'
Flor. ACT.

ἀξιοῦτέ ἔσταιν] ἀξιοῦντες ἔστέ 526

Lob. Vat. BM. ἀξιοῦντες ἔστέ
Ven. C. ἀξιοῦτε ἔσταιν Vind. EF.
ἴσον] ἴσῶν Lob. cum editis
ante Bekkerum. ἴσον Mon. B.

εὐλαβούμενοι] εὐλαβῶ Vind. E.
διαφέρον] Stephanus interro-
gationis notam, reliqui editores
comma adiecerunt.

μόριόν τε] μόριόν τι Vind. E.
ἄλλως δ'] ἄλλως δὲ Vind. EF.
οὖν] em. Vind. E. et a m. pr.
Ven. B.

παντι και ουδὲ σμικρὸν διαφέρων μόριόν τε ἔχον ἐν
 ἑαυτῷ ουδέν; τί ἂν οἶε αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο
 ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μό-
 νον ἐγχαρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνα-
 τόν. Ὁρᾶς οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι
 ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπιιδῆ
 φαίνεται γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι B
 τὴν ψυχὴν ἐκ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δὴ, ἔφη,
 σφόδρα γε ποιῶ αὐτό. Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκήψω, ὡς
 οἷ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὡς ἔπος
 εἰπεῖν ὄξεις φύονται, οἷ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παι-
 δευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν ἄλλο ἀφαιληθῶσιν,

ἦν] om. Vind. F. Flor. AC.

τῷ ὄντι] τῷ ὄντι Vind. E.

ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶ-
 ναι] κ. ε. ἀ. ἦ. Lob. Vat. M. κ.
 ἦ. ἀ. ε. Flor. T.

B γε] τε Flor. V.

προσαναγκάζον] προσαναγκά-
 ζων Lob.

αὐτῇ τῇ] τῇ om. Par. A. et
 certe non necessarium est. Sic
 L. III. p. 437. E. αὐτοῦ πάμα-
 νος, huius libri p. 517. E. αὐ-
 τῶν δικαιωσύνῃν legimus. Sed
 quum in reliquis codicibus omni-
 bus exstet et post αὐτῇ facillime
 praetermitti s. librario potuerit,
 pro genuino habendum videtur.

τῆς ψυχῆς] τῇ ψυχῇ Vind. F.
 Vat. B. Flor. AC.

ἐκ' αὐτῆς] ἐκᾶν. Vind. E.

μὲν] μὴν Par. DK. (Flor.
 RTUV.) editi ante Bekkerum.

Τί δέ;] Τί δαί; Stallbaumius
 in sec. cum Par. A. cui in hoc
 vocabulo nihil tribuendum esse
 saepe experti sumus. Neque vero
 hoc, quod sequitur, tanti ad
 summam quaestionis momenti est.

ἦδη] om. Par. K. Sequentia
 Theo I. c. p. 9. in haec contra-
 xit: ἔτι οἱ λογιστικοὶ εἰς πάντα
 (ἕπαντα eod. Scal.) τὰ μαθή-
 ματα ὄξεις φύονται, οἷ τε βρα-
 δεῖς εἰς τὸ ἀφύττοι (ὄφύττοι
 eod. Thuan.) αὐτοὶ (id duo codd.
 Paris. emittant.) αὐτῶν γινέσθαι.

λογιστικοὶ] λογικοὶ Lob. Vat.
 M.

φύονται] Ita Par. A. Vind.
 EF. Ven. C. Ang. B. Vat. M.
 Flor. ACRT. et Theo. φαίνον-
 ται, sup. ὄν, Lob. φαίνονται
 reliqui septem cum editis. videtur
 Flc. φαίνονται non malum
 est et ferri debebat, donec late-
 bat melius: melius est φύομαι
 propterea, quod acumen illud at-
 que ingenii sollertiam, quae na-
 turali arithmetices facultate praedi-
 titis ad omnem scientiam adesse
 solet, item naturalem, non arte
 aut exercitatione paratam esse
 certius et sine ulla ambiguitate
 significat, ex quo facultatum
 ab ipsa natura instituto consortio
 Socrates futurum coniicit, ut qui
 arithmetice rite doceatur, iidem
 reliquam scientiam optime perci-
 piant. Neque repugnantiae spe-
 cies, quum οἱ φύσει λογιστικοί,
 quae tamen natos esse oporteat,
 priusquam tales nominari possint,
 iterum ὄξεις φύεσθαι dicantur,
 deterrere nos debet. Est enim
 prelepis quaedam, qua ad sub-
 iecti descriptionem interdum res
 praedicato non anteriores tem-
 pore, sed posteriores adhibentur:
 οἱ φύσει λογιστικοί, qui quidem
 postmodum tales apparituri sunt,
 ὄξεις φύονται eo scilicet tem-
 pore, quo φύσει λογιστικοὶ nondum
 facti sunt. Eodem modo expli-

δμως εἰς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίνεσθαι πάντες
 C ἐκιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ μὴν, ὡς ἐγφῆμαι,
 ἃ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι,
 οὐκ ἂν φαιδίως οὐδὲ κολλὰ ἂν εὐροις ὡς τοῦτο. Οὐ
 γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων. οὐκ ἀφαιτέον τὸ
 μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐ-
 τῷ. Ἐμφημι, ἢ δ' ὄς. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν
 ἡμῖν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψάμεθα

candus est Phaedri locus p. 253.
 C: ἀλλίσκεται δὲ δὴ ὁ αἰρεθεὶς
 τοιωδὲ τρόπῳ. et Leg. L. VIII.
 p. 869. A: ἐὰν μὲν ὁ τελευτήσας
 πρὶν τελευτήσαι τὸν δρασάνα
 πόνου ἀφίγῃ ἑκῶν. Ceterum ver-
 bum φύεσθαι non semel in φαι-
 νεσθαι corruptum est. Cf. supra
 L. VI. p. 503. B. et Leg. L. III.
 pag. 712. A. ubi pro φύεται in
 Ven. B. Vat. CM. et Flor. C.
 φαίνεται, in Flor. AW. φαίεται
 cum ὄ super al legitur.

ἂν ἐν] ἐὰν ἐν Ven. B. ἐὰν
 Vind. EF. ἂν Ang. B.

τούτῳ] τούτῳ cum circumflexo
 super acuto et ὄ super ω Vind.
 E.

παιδευθῶσι] παιδευθῶσιν Lob.
 μηδὲν] μηδὲ Par. K. secundum
 Bekkerum.

ὀξύτεροι] ὀξύτερον Vind. F.
 Ang. B.

αὐτῶν] αὐτῶν Mon. B. Vind. EF.
 Ald. Bas. ab. ἐαυτῶν Lob. Vat.
 M. Flor. AV.

ἐκιδιδόασιν;] ἐκιδιδόασιν. et
 supra φαίνονται; editi ante Astii
 sec.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus et
 Stallbaumius, qui alibi Bekkerum
 in hac re non sequitur.

C ἃ γε] ἄγε Vind. F.
 μείζω] μείζον Lob. Vat. M.
 πόνον] πόνων Ald. — Ut dif-
 ficile esset quod discerent futuri
 civitatis custodes et philosophi,
 Socrates L. VI. p. 503. E. re-
 quisiverat, eoque magis nunc ar-
 thmeticen probat, quod non fa-
 cille alia ea difficilior disciplina
 sit. Scholiastes contra: ἴσως τοῦ-
 το βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων,

ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κα-
 τορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν
 οὐδεμία τοιαύτη εὐκολος, ὡς ἡ
 (id Ruhkenius omisit.) ἀριθμη-
 τική. Haerebat in particula ὡς
 ante τοῦτο, quam quum ad
 comparativum μείζω referri non posse
 intelligeret, comparativum ipsum
 per se accipiendum, adverbium
 autem φαιδίως pro adiectivo ha-
 bendum statuebat. Sed illud ὡς
 ita dictum est, ut si οὕτω μέγαν,
 non μείζω praecessisset. Conf.
 Apol. pag. 36. D: οὐκ ἔσθ' ὅτι
 μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν
 τοιοῦτον ἄνδρα σκεψάμεθα, πολὺ
 γε μᾶλλον, ἢ εἰ τις ἄλλος — νε-
 νίκημεν Ὀλυμπιάσιν. ubi expres-
 sum vides quod hic reticetur.
 Nostro simillimus est Origenis
 locus adv. Cels. L. III. p. 200:
 τίς ἂν ἄλλος λόγος ἐπιστροφώτε-
 ρον προσάγει τῆν ἀνθρωπίνην
 φύσιν τῷ ἐν ἡμῖν, ὡς ἡ πίστις—;
 Adde Theocriti et Euripidis ver-
 sus a Matthiae gramm. p. 851.
 c. commemoratos.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.
 παιδευτέοι] παιδευταίοι Vind.
 F. Flor. RT.

εἶπον] post ἡμῖν Lob. Vat.
 BM. Flor. V.

ἐν] ἐν Lob. Vind. F. Vat. BM.
 Ven. C. Ang. B. om. Fic.

τούτου] τοῦτο Vind. F. Flor.
 AC.

σκεψάμεθα] σκεψάμεθα Mon.
 B.

ἄρα τι] Ita Vind. E. Mon. B.
 Ast. sec. tert. ἄρα τι Lob. Ald.
 Bas. ab. ἄρα τί Vind. F. Flor.
 ACRTV. Stallb. pr. ἄρα, τί Ast.
 pr. ἄρα τί Steph. Bekkerus et

ἀρά τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. "Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς D γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέρει ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὂν. Ἄλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχὺ

Stallbaumius in sec. hoc pro ἀρά προσήκει ἡμῖν καὶ τί προσήκει ἡμῖν accipiens et Matthiae gramm. §. 630. conferri iubens, qui §. 488. 12. n. 2. p. 919. duarum interrogationum una enuntiatum exempla quaedam significavit, quale est Platonicum πῶς τί Theaet. pag. 208. E. et alibi usurpatum. Sed ἀρά τί neque Heindorfius ad Hipp. §. 40. neque alius, quod sciam, sic iunctum monstravit, et ut possit aliquando de re ipsa dubitans aliquis eamque dubitationem per ἀρά ostendens subito quasi non amplius dubitans modum rei exquirere et priori interrogationi alteram per τί enuntiatam copulare, hoc quidem loco inusitatae dictionis pro usitata recipiendae causa non videtur.

ἡμῖν.] ἡμῖν; Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. σκεψάμεθα hortantis est.

D αὐτοῦ] om. Vind. E. ἀντὰ Ald. Bas. a. Steph. ἀντὸ Ast. pr. ἀντὴ idem in sec. „Legitur etiam αὐτοῦ. ut ait ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea eius pars quae ad res bellicas pertinet.“ Steph. in m.

τείνει] εἶη Vind. E. εἶ Ang. B. εἶ Vind. F. Flor. ACT.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab.

προσήκει] om. Vind. EF. Ang. B.

καταλήψεις] τὰς κ. Lob. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. καταλήψη Vind. F.

χωρίων] τῶν ζ. Par. K. sec. Bekk. χωρίων Vind. F.

ἐκτάσεις] ἐκτός Vind. F. ἐκτός Vind. E. Ang. B. Flor. ACR.

ἐκτάσεις legisse videtur Theo, qui l. c. post γενέσθαι hoc addit: ἐτι ἐν τῷ αὐτῷ ᾠσὶ· καὶ ἐν πολέμῳ δ' (καὶ δ' ἐν πολιτικῷ cod. Scal.) αὐτὸν χρησιμοποιῶν πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς. Gelderus ἐκτάσεις ex Platone exhibuit.

στρατιᾶς] στρατίας Vind. EF. Vat. B. Ang. B. Flor. ACR. In Lob. ei super ε positum.

σχηματίζουσι] σχηματίζουσα Lob. Vat. M.

διαφέρει] διαφέρει Flor. AC. αὐτοῦ; Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. αὐτοῦ Mon. B. αὐτοῦ reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. quae ad p. 538. D. adscripti.

γεωμετρικὸς] Ante Bekkerum γεωμετρικὸς τὰ legebatur, ut infra p. 527. C. etiamnum legitur ἡμῖνος τε γεωμετρίας καὶ μή. Sed h. l. τε non solum in Par. AD. Vat. B. et a m. pr. in Ven. C. quos Bekkerus secutum se proficetur, sed etiam in Mon. B. et Bipontinis testibus in Par. K. et in Lob. Flor. UV. omissam his invitis non est quod retineatur.

δὴ] om. Par. A. a m. pr. quo remoto fieri potest, ut non tam adversaturus, quam novum quidem, sed ex superioribus colligendum adiecturus Socrates hoc dicere videatur: Sed quoniam huius rei mentionem iniecasti, illud addam, ad eiusmodi usum etc. Accedente vero per illam particulam affirmatione graviore hoc dicit: Sed, quoniam haec de re dicere coepisti, profecto ad eius-

τι ἂν ἔξαρκῶι γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον· τὸ
 E δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορφωτέρω προῖόν σκοπιῆσθαι δεῖ
 εἰ τι πρὸς ἐκείνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδαῖν ἕξον
 τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει δὲ, φαρμέν, πάντα αὐτόσα,
 ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκείνον τὸν τόπον μεταστρέ-
 φασθαι, ἐν ᾧ ἔστι τὸ εὐδαιμονίστατον τοῦ ὄντος, ὃ δεῖ
 αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν
 εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσήκει, εἰ δὲ
 γένησιν, οὐ προσήκει. Φαρμέν γε δὴ. Οὐ τοίνυν τοῦτό
 527 γε, ἣν δ' ἔγωγ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὄσοι καὶ σμικρὰ

modi etc. Cf. supra L. VI. p. 501. A. et 509. D. ubi ἀλλ' οὐν positum est, cum L. VIII. p. 544. A. et Phaedon. p. 100. A. ubi ἀλλ' οὐν δὴ legitur. De ἀλλ' οὐν omnino probabiliter disputavit Hoogveenius doct. part. Cap. I. sect. XI. sed vim particulæ δὴ non respexit.

τὰ] om. Lob. Vat. B.
 βραχὺ] καὶ βραχὺ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. hb. Steph. Ast. tacentibus Bip. Id, si per codices liceret, tenendum fuisse Stallbaumium non fugit.

ἔξαρκῶι] ἔξαρκῶι Vind. F.

λογισμῶν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. UV. λογισμῶν Ven. C. a m. pr. λογισμοῦ reliqui libri cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Singulari usus est Plato Phaedr. pag. 274. C: τοῦτων δὲ πρώτων κριθιῶν τε καὶ λογισμῶν εὐρεῖν καὶ γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας. Euthyphr. p. 7. B: ἐπὶ λογισμῶν ἐλθόντες περὶ γε τῶν τοιούτων κατὰ ἂν ἀκαλλογίμην. Plurali supra L. VI. p. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι. et huius libri p. 525. C: ᾗθ' ἔσθ' ὅς τοῦ περὶ τοῦς λογισμοὺς μαθήματος. et p. 536. D: τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προκαιδέας. item Xenophon Mem. L. III. c. 7. §. 8: ἐκέλευς δὲ

καὶ λογισμοὺς μαθητῶν. quem locum Schneiderus in lexico relictus, quam in indice libri Xenophontei interpretatus est.

τὸ] τ, sup. οἱ, Vind. F. τὰ Flor. AC.

προῖόν] προσιόν Par. A. προῖόν cum o super o Vind. F.

ἐκείνο] ἐκείνων Par. K. sec. E Bip.

τείνει δὲ] τείνειν δὲ Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT.

αὐτόσα] αὐτὰ τε Vind. E. om. Flor. UV.

ἔστι] ἔστι Ast. tert. Stallb. sec.

ὃ] οὐ Par. A. quod vitiosum est, quia relativum ad τὸ εὐδαιμονίστατον pertinet.

λέγεις] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C.

εἰ δὲ γένησιν, οὐ προσήκει] om. Ang. B.

τοῦτό γε] γε om. Vind. EF. Ven. B. Ang. B.

ἀμφισβητήσουσιν] ἀμφισβη-527 τοῦσιν Vind. E. Flor. ACRT.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. EF.

λόγοις] om. Ven. B.

ἐπὶ] τοῖς ἐπὶ Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

μάλα] μάλιστα idem (μάλιστα Vind. E.) et Ven. B.

ἀναγκάτως] quasi coacti saepe Fic. V. L. VI. p. 510. B. — 511. A. cuius loci consideratio

γεωμετρίας ἔμπειροι, οἳ αὐτῇ ἢ ἐπιστήμῃ πᾶν κούνα-
 τλον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μετα-
 χειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Ἀχρονσι μὲν που μάλα γε-
 λωίας τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ κράττοντες, τε καὶ
 κράττεως ἔνεκε πάντας τῶν λόγους ποιούμενοι λέγουσι,
 τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ
 πάντα οὕτω φθειγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μά-
 θημα γνώσεως ἔνεκα ἐπιτηδανόμενου. Παντάκασι μὲν οὖν, B
 ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς
 τοῦ αἰεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου

eos, qui hic illius aevi geometras reprehendi autamant, non metho-
 dum illorum, sed vitium quoddam
 ipsius scientiae notari docebit,
 quae quum res sensibiles adhibere
 ad theorematum sua explicanda co-
 gatur, verbis quoque efficientiam
 sensibilem significantibus uti de-
 beat; quamquam hic locus ipse
 est quod Socrates vel paululum
 geometriae peritos secum consen-
 suros affirmat, idem docere eos
 poterat.

οὕτω] οὗτος Lob. Vat. B.

τὸ δ' ἔστι] τὸ δ' ἔστι Lob.

Mon. B. Vind. E. Steph. Ast. p.
 sec. τὸ δ' ἔστι Ald. Bas. ab. In
 hac formula, cuius usum exemplis
 Heindorfius ad Theaet. §. 37. ra-
 tionem Astius in comm. ad L. I.
 p. 363. explicat, verbum sub-
 stantivum formulam excipiens in-
 clinari recusat. Cf. Protag. p. 344.
 B; τὸ δ' ἔστι γεῖσθαι μὲν γε-
 λῶν, θανάτων δὲ ἐσθλόν, ἔμ-
 μῆναι δὲ ἀδύνατον. Sic unus in-
 ter recentiores Bekkerus: reliqui
 τὸ δ' ἔστι. Cf. D.

B Τὸ ποῖον;] em. Mon. B.

Ὡς τοῦ] Ita cum reliquis
 omnibus Ven. B. a m. pr. In
 editionibus ante Bekkerum τῆς
 interpositam.

τι] em. Vind. EF. Ang. B.
 Flor. ACRT. Fic. et Stallbaumius
 in sec. incertum utrum significa-
 tione magis, an casu pronominis
 offensus. Sed significatio nullam
 difficultatem habet: ad casum

quod attinet, sane solecismo si-
 milis et Graeci pariter atque La-
 tini participii naturae contraria
 est haec nominativi cum genitivo
 constructio, et tamen, quoad ad-
 modum τὸ ποτέ τι γιγνομένου,
 ita etiam τοῦ ποτέ τι γιγνομένου
 dici potuisse videtur, ipsa voca-
 buli brevitate et ambiguitate vi-
 tium occultante. Simili libertate
 Galenus de Hipp. et Plat. decr.
 L. VIII. in. T. V. p. 649. Kühn.
 οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παρόντα δια-
 φέροντος dixit, maiore Origenes
 adv. Cels. L. III. p. 200. inf.
 ὡς μόνης ψυχῆς ἔργον οὐδὲν
 θεοῦ, maxima ipse Plato Polit.
 p. 272. E: πάσας ἐκείνης τῆς
 ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεύου-
 νίας, ὅσα ἦν ἐκείνη προστα-
 γῶν, τοσαῦτα εἰς γῆν στέματα
 κρούσης. Atque ut haec ob co-
 dicum discrepantiam pre corruptis
 haberi, Origenis ἔργον autem fa-
 cile in ἔργου mutari possit, Ga-
 leni quidem οὐδὲν extra dubita-
 tionem positum et ad τι tenendum
 sufficere videtur. Nec magnopere
 obstat Alcinous isag. c. 7. haec e
 nostra loco repetens: τὸ γὰρ μὴν
 κατὰ τὴν γεωμετρίαν ἐπιτηδύω-
 ταιον καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ
 ἀγαθοῦ γνῶσιν, ὅταν γέ τις μὴ
 κράττεως ἔνεκεν μετὶ γεωμετρίας,
 ἀλλὰ προσχωρῶμενος αὐτῇ ὡς ἐπὶ
 τὸ ὄν αἰεὶ ἀνιέναι καὶ μὴ διατρέ-
 βαιν περὶ τὸ γινόμενον καὶ ἀπολ-
 λόμενον.

γιγνομένου] γιν. Vind. E.

καὶ ἀπολλυμένου. Ἐδομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ αἰὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσις ἐστίν. Ὀλίκον ἄρα, ὃ γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἢ νῦν κάτω οὐδέον ἔχομεν. Ὡς οἶόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἶόν τ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, μάλιστα προστακτέον, ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοὶ μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὄς. Ἄτε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ

Ἐδομολόγητον] διομολογητέον Ang. B. Flor. ACRT. εὐ διομολογητέον Par. A. adscripto, ut Faehsius refert, in margine vulgato. Fortasse Plato εὐδιομολόγητον scripsit:

γὰρ] δὲ Lob. Vat. M.

γεωμετρικῆ] In Ald. Bas. ab. Steph. comma additum editoribus hoc nomen substantivum visum esse arguit. Mihi adiectivum videtur.

Ὀλίκον] Ita Par. A. Ang. B. Flor. ACRT. ὀλίκον Vind. F. οὐλίκον Vind. E. ἔλιον Ven. C. a m. s. et reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad p. 521. D. dicta.

ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν] Sic idem, qui ὀλίκον, et Vind. EF. Ven. C. ψυχῆν πρὸς ἀλήθειαν reliqui praeter Ven. B. qui cum editis supra significatis πρὸς ἀλήθειαν ψυχῆν exhibet.

ἂ.] ἂν Vind. F.

οἶόν τ'] οἶόν τε Vind. EF.

C καλλιπόλει] καλλεπόλει Vat. B. καλῆ πόλει Ven. C. a m. s. καλλίστη πόλει Ven. B. Bas. b. Steph. „In praeced. editionibus καλλεπόλει, pro quo quidam vet. καλλίστη πόλει. Alioqui videri potuisset scribendum καλῆ πόλει. Sed superlativum gradum agnoscit et Fic.“ idem in m. (qui praeclearissimam hanc habitant civitatem Fic.) Themistius or. XXI. p. 248. A: βασιανιστήφια, οἷς ἐκάθηρε τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ καλλιπόλει καὶ ἀπειργάσατο τελειότερον, ἢ Φειδίας τὰ ἀγάλματα. quem

locum Astius de Platone eiusque civitate agentem recte ad stabiliendam lectionem καλλιπόλει adhibuit. Sed ne Stephanum quidem sine ratione recipere eam dubitasse et tamen recipiendam esse ex eis apparet, quae Lobeckius ad Phrya. p. 600. sqq. de huiusmodi compositionibus verborum disputavit.

σοι] σου Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

ἀφέξονται] Ita Lob. Vat. BM. Reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et editi ante Steph. ἀφέξονται habent.

αὐτοῦ] „Quomodo quis tueri possit genitivum αὐτοῦ non intelligo, quum genitivo opus sit qui περὶ τῆς γεωμετρίας dicatur, cuius nomen praecessit. Nec vere debito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit — quae praeter ipsius propositum quodammodo esse videntur —.“ Steph. p. 25. quem mireris tam cito oblitum esse illorum p. 526. C: ἡ γεωμετρίας λέγεις; αὐτὸ τοῦτο. ut alia perannata taceam, quae significavit Matthiae gramm. p. 819. sq. Cf. Vol. I. p. 364. a.

Ποῖα] ποῖα Vind. F.

εἶπες] In Ven. C. ας super es scriptum.

πόλεμον,] Ita Astius in tert. et Stallbaumius. πόλεμον. vel πόλεμον· reliqui editores.

καὶ δὴ καὶ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν πού ὅτι τῷ ὄλφ καὶ παντὶ διοίσει ἡμέτερος τὰ γεωμετρίας καὶ μή. Τῷ παντὶ μέντοι νῆ Δί', ἔφη. Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη. Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δοκεῖ; Ἐμοιγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ἄρας εὐαίσθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργία οὐδὲ ναυτιλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία οὐχ ἥττον. Ἴδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλοὺς,

Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. καὶ δὴ reliqui.

ὥστε] ὡς τὸ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. RT.

ἴσμεν] ἰσμέν Vind. E. ἴσως μὲν Flor. R. Ang. B.

γεωμετρίας] καὶ γ. Lob. Vat. B. Ven. C. γ. τὲ Vind. E.

μέντοι] μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

Δεύτερον — ἔφη.] om. Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. pr. M. Par. DK.

νέοις.] νέοις. editi ante Bekkerum.

ἔφη] ἔχη Ald. Bas. a. ἔχει Bas. b.

Τί δέ;] τί δ' ἔφη Vat. M. Τί δαί; cum Par. A. Flor. T. Stallbaumius in sec. In Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab. sine distinctione τί δὲ τρίτον etc. scriptum et in Mon. B. post θῶμεν interrogationis signum positum.

D Ἐμοιγ' οὖν] ἔμοιγοῦν Vind. F. Ἐμοι γοῦν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum est in Lob. scriptum. Cf. Vol. I. pag. 30. Hoc vero loco etiam verbi ellipsis Bekkeri rationi adversatur.

τὸ:] τὸ Vind. E. Τὸ Bas. ab. ναυτιλία] ναυτηλία Vind. E. Flor. R.

Ἴδὺς etc.] Theo l. c. p. 6: τὸ τε χρήσιμον παραδεικνύς τῶν μαθημάτων φησίν· ἡδὺς εἶ, (ἔστιν cod. Scal.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄχρηστα τὰ μαθήματα προσάττοιμι. (καὶ προσάττοιμι cod. Reg. 8. προσάττωμεν cod.

Scal.) τὸ δ' ἔστιν (τουτέστιν idem.) οὐ πᾶν φανύοις, ἀλλὰ πᾶσι χαλεπὸν (γαλ. πᾶ. idem.) πιστευθῆναι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου οἷον ὄργανοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεται καὶ ἀναζωπυρεῖται ὅμμα τυφλούμενον καὶ ἀποσβευνύμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον δὲ σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνον γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια (ἢ ἀλ. idem.) ὄραται. Nicomachus isag. arithm. L. I. c. 3. pag. 71. Ast. καθὰ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης τοῦ προσδialeγομένου αἰτίας τινὰς εὐλόγους ἐπιφέρειν δοκοῦντος τοῖς μαθήμασιν — ἐπιπλήττων φησίν· ὡς ἡδὺς εἶ, (λῶστε addit cod. 76.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄρα ἄχρηστα ταῦτα (id om. idem.) τὰ μαθήματα προσάττοιμι. τὸ δέ ἐστι παγχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὅμμα γὰρ τῆς (om. idem et cod. 482.) ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατοργυττόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται, κρείττον δὲ σωθῆναι μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων· μόνον γὰρ αὐτῷ ἢ περὶ τοῦ παντός ἀλήθεια ὄραται. — Pro ἡδὺς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὡς ἡδὺς. exhibent, quod Astius tenuit. Etiam Ficinus: Quam dulcis vir es. Atque ita Gorg. p. 491. E: ὡς ἡδὺς εἶ. Hipp. mai. p. 288. B: ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὃ Σωκράτης. Sed supra L. I. p. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἶ. quem ad locum Timaei glossam (ἡδὺς· εὐήθησ

μη δοκῆς ἀχρηστα μαθήματα προσκίττειν. τὸ δ' ἔστιν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται τε καὶ ἀναξωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρείττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνω γὰρ αὐτῷ ἀλγύθεια ὁράται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκῆι ἀμηχάνως ὡς εὐδόξιος λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου μηδαμῆ ἠσθημένοι εἰσιν, εἰκό-

καὶ ἀφρων.) a Ruhnkenio illustratam significavi.

εἰ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῆς] δοκῆς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τοῦδ' Ald. Bas. ab. τοῦδ' Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδ' Flor.

ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B. ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Thea, esse statuit: lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud raris facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendas utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen nimis contempnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

εἰ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῆς] δοκῆς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τοῦδ' Ald. Bas. ab. τοῦδ' Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδ' Flor.

ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B. ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Thea, esse statuit: lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud raris facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendas utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen nimis contempnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

εἰ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῆς] δοκῆς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τοῦδ' Ald. Bas. ab. τοῦδ' Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδ' Flor.

ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B. ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Thea, esse statuit: lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud raris facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendas utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen nimis contempnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

εἰ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῆς] δοκῆς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τοῦδ' Ald. Bas. ab. τοῦδ' Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδ' Flor.

ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B. ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἔστιν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Thea, esse statuit: lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud raris facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendas utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen nimis contempnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

στον ἀνδρὸς τοῦ μαθητῆτος) quos merito secutus est cum Astio in tert. Stallbaumius. Reliqui codices et editi ἐκάστους habent, quod etiam ambiguitate laborat.

ὄργανόν τι] ὄργανόν τε Vind. EF. Ang. B. Flor. AC. quibus Stallbaumius Flor. V. addit, ex quo postea ὄργανόν τι τῆς affert. Videtur τε pro τι in Flor. B. repertum fuisse, τε τῆς in V. exstare.

τε] τι Lob.

κρείττον ὃν etc.] Plutarchus in symposiac. L. VIII. probl. 2. quo quaerit, πῶς Πλάτων εἶπε τὸν θεὸν αἰεὶ γεωμετερεῖν, p. 718. D. hanc locum et Phaedon. p. 83. D. simul respiciens ἐπιζομένη γὰρ, inquit, (sc. ἡ διάνοια) ἐπὶ τοῦ σφόδρα ποιεῖν καὶ ἠδεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῶ προσεχεῖν ὡς ὄντι τοῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων (ita pod. Vulcobii: ὀνομάτων ed. Ald. Bas. σωμάτων Steph.) ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ᾧ μόνω θεῶν ἔστι τὸ θεῖον. Iamblichus de vita Pythag. c. 16. §. 70. pag. 148. Kießl. τὸ θεῖον δὲ κρείττον ὃν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Aicinquis isag. c. 27. p. 114: ὁθεν δὴ καὶ μεγάλων τε καὶ θανμασίων τὰς τῷ ὄντι φιλοσόφους ψυχὰς ἔφασκον ἀναμείστους καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν συνεστίλους θεοῖς γινόμενας καὶ συμπεριπολοῦσας καὶ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον θεωμενάς, ἐλείπετο καὶ ἐν τῷ ζῆν ἴπλετο τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτηδευ-

τως ἡγήσονται σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὀρθῶσιν ἀξίαν λόγου ἀφέλειαν. σκοπεῖ οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγῃ, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σεν- 523
τοῦ ἔνεκα τὸ μέγιστον ποιῆι τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλῃ, εἰ τίς τι δύναίτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως, ἔφη, αἰροῦμαι, ἑμαυτοῦ ἔνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς

σιν αὐτοῦ προετίμων, ἀφ' ἧς ὥσπερ τι ἕμμα ψυχῆς ἐκκαθηρα- μένους καὶ ἀναζωπυρησάντας ἀπολλύμενον τε καὶ ἀποτυφλούμενον, κρεῖττον ὄν σάζεσθαι μυριῶν ὀμμάτων, δυνατοὺς γίνεσθαι ἐπορέξεσθαι τῆς τοῦ λογικοῦ παντὸς φύσεως.

ἀμηχάνως ὥς] ὥς om. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μηδαμῆ] μηδαμῆ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ἡσθημένοι] ἡσθημένοις Flor.

Α. οὐχ] om. Lob. Vat. M.

διαλέγῃ] διαλέγει Ang. B. et recentiores.

ἢ πρὸς οὐδετέρους] Ita Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. et Ficinus: an forte cum neutris. Reliqui cum editis οὐ inter ἢ et πρὸς interpositum habent, cui, si post ὄνασθαι cum Astio in pr. et sec. et Stallbaumio in sec. interrogationis signum fieri debet, hic non est locus. Nam qui videre aliquam iubet, cum utris disputet, non potest simul opinari eum cum neutris disputare, ne dum hanc opinionem tanquam rationem, cur illud iubeat, pronuntiare; quod utrumque secundum illam lectionem Socrates facit. Cf. L. VI. p. 505. C: ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ἀμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακίας; et sic sexcenties Accedit quod Glaucō οὕτως αἰροῦμαι respondens optionem sibi aliquam a Socrate datam, non affirmandum aliquid propositum ostendit. Itaque post ὄνασθαι cum reliquis editoribus

punctum et ante ἢ οὐ non colan, quod iidem habent, sed comma faciendum erit, ut Socrates videre eum iubeat, utrum eligere alterutros, an negligere utrosque malit. Verum ne sic quidem negationi locus, et dictionis πρὸς ποτέρους pro πόταρον πρὸς ἐποτέρους accipiendae brevitatis incommoda et obscura videtur. Quare οὐ delevis: Platonem tamen οὐ pro eo scripsisse suspicor.

ποιεῖ] Ita Par. A. Vind. F. 523
ποιεῖη Vind. E. ποιῆς cum εἰ super ἢ Ang. B. ποιῆι Lob. ποιῆ Mon. B. ποιῆ Ald. Bas. ab. Steph.

φθονοῖς] φθονεῖς Lob. Vat. B. et a. m. s. Ven. C. φθονεῖν non Stephanus, ut Bekkeri hypotheta voluit, sed Mon. B.

μῆν] μέντοι Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et fortasse Ven. B. a. m. pr. Hunc enim correctum Bekkerus tradit μῆν exhibere cum reliquis, inter quos etiam Mon. B. referendus est, cuius notam ille praetermisit, vel, si Bipontinorum silentium non fallit, cum Parisiensis K. nota confudit.

τι] om. Par. K. sec. Bekk.
ὄνασθαι] ὄνασθαι Ald. Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum.

λέγειν] om. Vind. E.

Ἄναγε] ἀνάγαγε idem. Ἄνα γε Ald. Ἄρα γε Bas. a. Ἄρα γε Bas. b. et Par. K. sec. Bekk.

δῆ] om. Vind. E.

τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ. Πῶς λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἣν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ ὅν ἤδη στερεὸν λα-486
B βόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὐξήν τρίτην λαμβάνειν. ἔστι δὲ πον τοῦτο περὶ τὴν τῶν-κύβων αὐξήν καὶ τὸ βάθους μετέ-
 χον. Ἔστι γὰρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὃ Σώκρατες, δοκεῖ οὐκ εὐρῆσθαι. Διτὰ γὰρ, ἣν δ' ἐγώ, τὰ αἰτια
 δι τι οὐδεμία πόλις ἐντιμῶς αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὐ οὐκ ἂν εὐροῖεν· ὅν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπὸν
C ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν κείθοντο

τὸ ἐξῆς] τοῦξῆς Vind. E. τὸ ἐξῆς Vind. F.

τῇ γεωμετρίᾳ] τρία Mon. B. In Lob. ἦν super ἡμῖ et an super a scriptum.

ἐν] Huic in Mon. B. τὸ int. vers. a m. s. praescriptum est.

καθ' αὐτὸ] καθ' αὐτὸ Vind. F. καθ' αὐτὸ τὸ Vind. E.

B δὲ ἔχει ἐξῆς] δὴ ἔχει Vind. E. — Alcinoüs isag. c. 7: καὶ μὴν ἢ γε στερεομετρία (γ. ἢ τε γεωμετρία) χρησιμωτάτη· μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν αὐξήσιν ἀκόλουθος ἢ κατ' αὐτὴν θεωρία τρίτην αὐξήσιν ἔχουσα.

τοῦτο] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

βάθους] βάθος Lob. Vind. F. Vat. BM. Flor. RT.

δοκεῖ οὐκ εὐρῆσθαι] Ita Par. ADK. Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. οὐκ εὐρῆσθαι Vind. E. οὐκ εὐρῆσθαι reliqui et editiones ante Bekkerum.

ὅτι τε] ὅτι om. Ang. B. τε om. Lob. Flor. V. Vat. B. et a m. pr. M.

ἀσθενῶς] ἀσθενῶς τε Mon. B. Par. DK. Flor. U. Fic. (et cum inventu difficilia sint, haud ardentior quaeruntur:) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ζητεῖται] ζητεῖτε Lob. Vat. M. et, sup. ai, B.

ἐπιστάτου τε] τε om. Par. A. a m. pr. In Lob. eius loco ante correctionem δὲ erat. Astius in tert. γε pro eo requirit.

ἄνευ] post οὐ Vind. EF. Ven. B. Flor. ACRTV. Vat. M. a m. s. Stallb. pr.

ὅν] ὅν Vind. E.

πρῶτον] πρῶτον, in m. πρῶτον, Par. D.

γενομένου] γενομένους Bas. b. εἰ δὲ — κείθοντο] om. Mon. C. B.

ἐννεπιστάτοι] ἐννεπιστάτοι Vind. F. ἐννεπιστάται Vind. E. ἐννεπιστάται Lob. Vat. M. Flor. TV.

καὶ] In Mon. B. a m. s. τοι int. vers. additum est.

ἐντόμως] ὁμοῦ Vind. F.

ἐντόμως] ἐντόμως Vind. EF. Flor. RT. et cum v super v Ang. B. ἐμπόμως Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἔχει] ἔχει Mon. B. Flor. UV. Stallb. pr.

νῦν ὑπὸ] Vulgo additum μὲν quamvis bonum secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Lob. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. et Vat. M. a m. pr. omisi, quibus libris hoc eodem iure debetur, quo obsequium in οὕτως (A.) δοκεῖ οὐκ εὐρῆσθαι (B.) et ἄνευ οὐ ne a Bekkero quidem negatum; praesertim quum μὲν ob sequens δὲ librariis necessarium videri potuerit et alibi non semel interpolatum reperiat. Conf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. et 184, a. n. 1. κολουόμενα] κολουόμενα Lob. κολουόμενα Vind. EF. Ang. B. et a m. pr. Ven. B. Idem Fici-

οὐ κατὰ τὰ ζήτητοι, μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεκιστατοῖ, ἐντίμως ἄρουσα αὐτὰ, οὗτοι τε ἂν καίθοιντο, καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόμως ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ἅπη ἔχει· ἐπει καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων, καθ' ὅτι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος ἀξάνεται, καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν Ἰ αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐκίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει· ἀλλὰ μοι σαφέστερον εἰπὲς ἂ νῦν δὴ ἔλεγες· τὴν μὲν γὰρ σου τοῦ ἐπιπέδου πραγμασίαν γεωμετρίαν ἐτίθης. Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἰτά γ', ἔφη, τὸ

nus legisse videtur: quamquam et vulgus ista contemnit et prohibet. Nec multum interest. Schlicet eo, quod vulgo stereometriam contemnebant, fiebat, ut minora incrementa caperet. Alterum obstaculum erat, quod qui ei operam dabant, utilitatem eius et cum altiori mathesi coniunctionem nondum perspexerant, qua intellecta et rectius et studiosius eam tractaturi fuissent. Cf. *Historia problematis de cubi duplicatione auctore N. Th. Reimer. (Gottingae 1798.)* c. VI. p. 85. sq. In verbis autem hoc alterum demonstrantibus participium, velut *διωκόμενα* vel *ζητούμενα*, post *χρήσιμα* omissum, et quoniam incrementum disciplinae a quaerentibus illis quamvis utilitatis eius ignaris proficiscebatur, hoc ipsum *ἀξάνεται* cum ὑπὸ τῶν ζητούντων constructum, hisque interpositum δὲ quasi primitivae orationis monumentum relictum est. Male igitur Stallbanmius καὶ κολουόμενα post *χρήσιμα* ponenda suspicatur. Unde tandem incrementa caperet ars, nisi ὑπὸ τῶν ζητούντων? Neque probabiliter Schleiermachers: *da sie schon jetzt, wiewol von den meisten gar nicht geachtet, sondern eher gehemmt, und von den Forschenden selbst, welche die rechte Einsicht nicht haben, nur so weit als sie nützlich ist, dennoch dem allen sum Tres oermüde ihres innern*

Reizes gedeiht. Propius ad Graeca accesserint haec: da es auch jetzt schon von der Menge verachtet und unterdrückt und von suchenden, die nicht anzugeden wissen, wiefern es nützt, gleichwohl trotz allen dem unwillkürlich wegen seines Reizes größeren Bestand erhält.

καθ' ὅτι] καθότι Lob. Vind. EF. Mon. B.
ἀξάνεται] ἀξάνεσθαι Vind. B. Mon. C.
αὐτὰ] ταῦτα Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Ast. sec.

τό γε] τό γ' Vind. F.
ἔχει] ἔχει Mon. C.
τοῦ ἐπιπέδου πραγμασίαν] Proclus in Euclidis librum I. (Bas. 1533.) p. 82: τοῖς μὲν παλαιότεροις τῶν φιλοσόφων οὐκ ἔδουκε τῆς ἐπιφανείας εἶδος τίθεσθαι τὸ ἐπιπέδον, ἀλλ' ὡς τὰν τὸ ἐπιπέδον παραλαμβάνειν εἰς παράστασιν τοῦ διχῆ διαστάτος μεγέθους. οὕτω γὰρ καὶ ὁ θεῖος Πλάτων τὴν γεωμετρίαν τῶν ἐπιπέδων ἔφατο θεωρητικὴν εἶναι πρὸς τὴν στερεομετρίαν αὐτῆν ἀντιδιακρῶν, ὡς ἂν τῆς αὐτῆς οὐσίας τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιφανείας.

ἐτίθης] Ita Par. A. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. V. ἐτίθεις reliqui mei et Florentini et editiones ante Bekkerum et Stallbanmius. Vid. ad L. VI. p. 497. D. In Vind. B. Mon. C.

μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην, ὕστατον δ' ἀνε-
 χαιώσας. Σκεύδων γὰρ, ἔφη, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν
 μᾶλλον βραδύνω· ἐξῆς γὰρ οὐδαν τὴν βάθους ἀξίης
 μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει γελώως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν
 E μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὐδαν
 βάθους. Ὅρθως, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν
 δ' ἐγὼ, τιθεῖμεν μᾶθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης
 τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετή. Εἰ-
 κός, ἦ δ' ὅς. καὶ ὁ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκρατες, ἐπέ-
 κληξας περὶ ἀστρονομίας, ὡς φορτικῶς ἐκαινοῦντι, νῦν
 529 ἦ σὺ μετέρχῃ ἐκαινώ. παντὶ γὰρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι

Ald. Bas. ab. signum est interro-
 gandi.

γ] γε Mon. C.

μετὰ ταύτην] Ita Par. A. Vind.
 E. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor.
 ACRTV. Bas. b. et ante ἀστρο-
 νομίαν Vind. B. Mon. C. μετα-
 ταῦτα τὴν. Vind. F. μετ' αὐτὴν
 reliqui libri scripti et editi. Cf.
 p. 529. E.

δ] δὲ Lob.

ἀνεχαιώσας] ἀνεχαιώσας Ald.
 Bas. ab.

ἔφη] ἔφη Lob.

ἐξῆς] ἐξ ἧς Vind. E. Pro
 aspero Vind. F. e corr. lenem
 habet.

βάθους] βάθος Vind. F.

ἀξίης] ἀξίην Lob. Vat. M.
 ἀξίησιν Vind. F. Flor. R. „Vat.
 M.“ Pute Ag. B.

γελώως] γελῶος Bas. b. γε-
 λῶως ἔχειν τῇ ζητήσει dicitur
 stereometria non „quia ita est
 comparata, ut eam disquirere ri-
 diculum sit“ quemadmodum Stall-
 haumius explicat, sed quia impe-
 rite tractabatur. Cf. p. 529. E:
 αἰλλίστα μὲν ἔχειν ἀπεργασία.

μετὰ γεωμετρίαν] μετὰ. Vind.
 F.

E βάθους] βάθος idem ante corr.
 Quod astronomiam φορὰν, non
 μέθοδον προῖας, appellat, eadem
 brevitate p. 530. D. ὡς πρὸς ἀ-
 στρονομίαν, inquit, ὁμματα πρὸς
 πηγαν.

μετή] μετῆς Vind. B. Mon. C.
 μετή Ald. Bas. ab.

καί] : καὶ Vind. E. Καὶ editi
 ante Astii sec.

Σώκρατες] Σώκράτης Vind.
 E.

ἀστρονομίας] ἀστρονομίας
 Bas. b.

σὺ μετέρχῃ] Ita Par. AK.
 Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH.
 Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV.
 σὺ μετέρχῃ Mon. B. συμπετέρχῃ
 Lob. (—η) Ald. Bas. ab. Steph.
 σὺ μετέρχῃ recentiores, inter
 quos Bekkerus σὺ μετ. ex Mon.
 B. et reliquis septem supra indi-
 catas afferens terminationem in-
 coertam reliquit neque de Ven. C.
 Par. D. Vat. M. quicquam signi-
 ficavit, Stallbaumius autem σὺ
 μετέρχῃ in Florentinis, Mon-
 oensii (C.) et Parisiensi (K.) scrip-
 ptum ostendit.

γὰρ μοι] bis Mon. C.

529

δῆλον] εἶναι idem et Vind. B.
 addunt. Theo Sm. p. 9: Ἐν τε
 τοῖς ἐξῆς ἐκαινῶν τὴν περὶ τὰ
 τοιαῦτα μᾶθηματα σπουδὴν γεω-
 μετρία μὲν, φησὶν, ἐστὶ περὶ τῆς
 ταῦ ἐπιπέδου θεωρίας, ἀστρο-
 νομία δὲ περὶ τῆς τοῦ στερεοῦ
 φορὰν, αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει εἰς
 τὸ ἀνω ὄραν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν-
 δέοντα ἐκείως ἄγει.

οὔτα] οὔτως Par. K. sec.
 Bip. et recentiores. Cf. Vol. I.
 p. 398, a. inf.

οἱ] οὐ Bas. ab.

αὐτῆ γε ἀναγκάζει φυγὴν εἰς τὸ ἄνω ὄρεον καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθάδε ἐκίσεσθε ἄραι. Ἰσως, ἣν δ' ἐγὼ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτω. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὅς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγενναῖς μοι δοκεῖς, ἣν δ' ἐγὼ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῶ ἢ ἐστι· κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικιλματα θεώμενος ἀνακύπτων καταμανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Ἰσως οὖν καλῶς ἡγῆ, ἐγὼ δ' εὐθηδικῶς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιῶν

ἀνάγοντας] ἀγοντας Flor. T. Cf. p. 521. C. Secus Schleiermacherus: *welche sie als Philosphie erheben wollen.*

ἀγενναῖς] ἀγενῶς Vind. E. Flor. U. et, sup. a m. s. altero v, Mon. B. Cf. Phaedr. p. 264. B: ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν ὡς μηδὲν εἰδοῖται οὐκ ἀγενναῖς τὸ ἐπιὸν εἰρησθαι τῷ γραφοῦτι. non sine generosa fiducia.

μοὶ δοκεῖς] om. Mon. C.

ἦ] ἦ Par. K. sec. Bekk. et a m. s. A. Ven. C. ἦ Vind. E. ἦ Bas. b.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B καὶ] om. Mon. C.

ἀνακύπτων] ἀνακαλύπτων Vind. E.

καταμανθάνοι] καταμανθάνει Mon. B. Ven. B. καταμανθάνει cum ei ei super ultimo v Mon. C. καταλαμβάνει Vat. M. Cf. L. V. p. 475. D.

αὐτὸν] αὐτὴν Par. K. sec. Bekk.

νοήσεις] Ita Mon. BC. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. et cum litura post ei Vind. BF. νοεῖν τι Ven. B. intelligere Fic. νοήσεις reliqui cum editis ante Bekkerum, quod Stephanus p. 25. in νοεῖν, Porsonus vero testante, ut Stallbaumius commemoravit, Maltheby in Morelli thes. proa. p. 603. secundum codices quosdam Oxonienses in νοήσεις μετα-

dum docuit. Ego νοήσεις, si sequeretur ὄρεον, ob temporum diversitatem sollicitandum non putarem, cuius exempla Vol. I. p. 52. monstravi, neque ipsum verbum non aptum haberi potest; sed ὄμμασι θεωρεῖν, quae dictio insolentior est, prae simplici ὄρεον non aliter, nisi quod νοήσεις praesensisset, placuisse scriptori videtur.

οὐκ ὄμμασι] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. (hic εὐχόμεμασι) Flor. ACRTUV. Bas. b. et Stallbaumius. οὐκ ὄμμασι Mon. C. Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Bekkerus item tacens et Astius. Conf. Vol. I. p. 123, b.

ἡγῆ] ἡγεῖ Par. D. et recentiores.

δ' εὐθηδικῶς] den. Vind. E.

ποιῶν] Pro eo Heindorfius ad Theaet. §. 83. obiter ostendit ποιεῖν scribendum, cui Astius νομίζειν frequentem cum participio loco infinitivi conjungi dictitans duos Xenophontis locos obiecit, qui nihil probant. Unus est Anab. VI. 6, 24: νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης, δι' ἀνδρα δειλὸν τε καὶ πανηρόν ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων. Alter de rep. Lac. I. 6: καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Neque ego exemplis refutare Heindorfium possum, sed aliud esse puto νομίσαι τι ποιεῖν, aliud ποιῶν

ψυχὴν βλέπειν μάθημα, ἢ ἐκείνο, ὃ ἂν περὶ τὸ
 ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἀόρατον, εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ
 κάτω συμμεμνῶς τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τι μανθάνειν,
 οὔτε μαθεῖν ἂν ποτέ φημι αὐτόν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν
 C ἔχειν τῶν τοιούτων, οἷτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέ-
 πειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπείρας νέων ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ

idque huic loco magis aptum, scilicet non solum facere s. faciendo in praesentia occupatum esse, sed vim et consuetudinem faciendi habere aliquid existimare. Nec nihil alteri infinitivo βλέπειν et variandae orationis studio tribuendum videtur.

τὸ ὄν] τὸ ὄν. Mon. C.

τε ἢ] γε ἢν Vind. E.

ἀόρατον] ὄρατόν Par. K. sec. Bekk.

εἴαν τέ τις — μανθάνειν] εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ εἴαν τε κάτω συμμεμνῶς. εἰ δέ τις αἰσθητῶν πῶς μανθάνειν ἐπιχειροῖ Vind. B. Eadem est Mon. C. lectio, praeterquam quod pro συμμεμνῶς simplex μεμνῶς habet. εἴαν τέ τις ἄνω κεκηνῶς ἢ κάτω συμμεμνῶς τούτων τι μανθάνῃ· εἴαν δ' ἄνω που κεκηνῶς ὄτιόν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν Mon. B. et, τούτων — ὄτιόν in m. a. m. s. positus, Flor. U. Hanc lectionem Bekkerus et in sec. Stallbaumius receperunt. Reliqui codices et Ficinus in nostram cum reliquis editionibus consentiunt, nisi quod Ficinus pro ἢ κάτω συμμ. nunquam conversus deorsum posuit, quasi μὴ κ. σ. legisset, et pro εἴαν τέ Vind. F. Ang. B. εἴαν δέ, pro κεκηνῶς Vind. F. κεκηνός, pro ἢ Vind. E. ἢ, pro συμμεμνῶς Lob. Vat. M. μεμνῶς, Vat. B. Ven. B. uterque a m. s. νεμνῶς, pro τι Ang. B. τε habet, quod ipsum τε in Lob. omisum, in Par. A. Ven. B. Vat. HM. eo quo nos posuimus loco, in reliquis et in Ald. Bas. ab Steph. (quem falso Bekkerus cum

Par. A. consentire significat) Ast. et Stallb. pr. ante ἐπιχειρῇ vel ἐπιχειροῖ, quomodo in Vind. EF. Flor. AC. scriptum est, legitur. Quae omnia exigui et ad minuendam vulgatae auctoritatem nullius momenti esse apparet. Hand multo maioris ea sunt, quae Schleiermacherus et ipse Monacensem Bekkeri secutus obiiicit. Primum negat rebus sensibilibus intentum non solum ἄνω κεκηνῶτα, sed etiam κάτω συμμεμνῶτα dici debuisse, quod Ficinus quoque offensionem fuit. Sed hoc omisso corporis statui erecto et ori aperto non tam efficiendae cognitionis vis negata, quam impediendae tributa videretur. Itaque nulla eiusmodi vi praedita illa et omnino inefficacia demonstraturus Socrates si quis sursum aperto, inquit, vel clauso deorsum ore sensibile quid cognoscere studet, neque cognoscere mihi neque sursum spectare animo videtur. Deinde in particula τε post εἴαν offendit et contrarii significationem desiderat, non animadvertens duas negationes, οὐ δύναμαι et οὐ φημι, recte per τε copulari, et si necessarium esset δὲ, id unum servatis ceteris ex Ang. B. vel etiam ex coniectura restitui potuisse. Bekkeri lectioni praeter codicum auctoritatem hoc maxime obstat, quod viro gravi et gravissimis in rebus defixo personam comicam, πρόσωπον κεκηνός; adiiicit. Accedit quod sensibilibus intentum non quomodo, sed quod ἄνω κεκηνῶς sit, cognitione privare videtur, et quod non apparet, cur ἢ κάτω συμμεμνῶς potius, quam εἴαν τε κ. σ. dicatur. Atque hac ex parte multo magis

μανθάνη. Δίλην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γὰρ μοι ἐπέκλητες.
ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ
ἂ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὀφειλῶς πρὸς ἂ λέ-
γομεν μαθήσεσθαι; Ὡς, ἦν δ' ἐγώ· ταῦτα μὲν τὰ ἐν
τῷ οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπέπερ ἐν ὄρατῷ ποικίλονται,
κάλιστα μὲν ἡγίσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων D

tolerabilis et haud paullo mode-
stior est alterius Monacensis in-
terpolatio, quem Schleiermacherus
pro inutili ablicere et cum
Bekkeriano confundere non debe-
bat.

ποτε] om. Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

ἔχειν] ἔχει idem.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον
Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B.
Vat. HM. Ast. sec. tert. scientiam
enim adipisci hunc nego
Fic. Cf. prima lectionis varietas
in D.

ἀλλὰ] οὔτε Vind. F. Ang. B.
Flor. R.

probabili etiam addita ἐν γῆ ἢ ἐν
θαλάττῃ parum conveniunt, et
mare natantem, qui proprie dica-
tur, requirit. Neque vero pro-
pterea opus est, ut cum Mon. B.
Flor. U. ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῆ
scribatur, quod Stallbaumius in
sec. fecit. Namque in ea orbis
terrarum parte, quae γῆ vocatur,
non minus, quam in altera natari
potest. γῆ non idem est, quod
χῆρος.

Δίλην] νῦν τιμωρίαν. scholia-
stes; recte. Cf. Xenophon Cy-
rop. VII. 2, 24. et ibi a Schnei-
dero citatus Lysias epitaph. §. 7.
Bekk. p. 59. Reisk.

ἀλλὰ] Ἄλλὰ Ald.

δὴ ἔλεγες] διέλεγες Vind. E.

παρὰ] παρ' idem. πρὸς Par.
K.

μέλλοιεν] μέλλοι Vat. H. μέ-
λοιμεν Vind. E. Flor. ACT. et
Ficinus: si eius nobis perceptio sit
ad ea, quae dicimus, profutura.

λέγομεν] λέγοιμεν Vind. F.
Ang. B. Flor. R.

τῷ] om. Vat. H. et Stallbau-
mio in pr. referente Flor. ACT.
Sed idem in Par. K. omissum
dicit. Itaque ἐν οὐρανῷ pro ἐν
ὄρατῷ e Florentinis illis notatum
accepisse et perperam huc retu-
lisse videtur. Nam pro ὄρατῷ
Bekkerus et Bipontini testantur
in Par. K. οὐρανῷ legi. Idem
legitur in Vind. E. eratque ante
corr. in Lob.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον D
Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor.
V.

C ἐξ ὀπτίας νέων] νέων, pro
quo Vat. BM. Ven. B. et, sup. ε,
Lob. ναίων, Par. DK. sec. Bekk.
νεῶν, Par. A. Mon. C. Vat. H.
μὲν, Vind. B. μῆν, Vind. E.
(ἐξ ὀπτίας ut F.) μῆ exhibet, Fi-
cinius iacens posuit, Stephanus
p. 25. recte negat in νέων mu-
tandum aut pro habitans acci-
piendum, quum sit natans. Pol-
lux VII. 138: νεῖν δ' ἐξ ὀπτίας
μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφά-
νης εἶπε καὶ Πλάτων. Astius,
qui in pr. νεύων dederat, in sec.
metaphorice dictum putat, ut ἐξ
ὀπτίας νέων nihil aliud sit, nisi
supinus. Atque ita Galenus in-
tellexisse aut νέων non legisse
videtur de usu part. L. III. T. III.
p. 183. Kühn. ad haec respiciens:
τὸ δὲ μηδὲ Πλάτωνος αὐτοῦς
ἀπηκοῖναι λέγοντος, ὡς οὐ τοῦτ'
ἔστι τὸ ἀνω βλέπειν, ὅταν τις
θῆτιον αὐτὸν ἀνακλίνας χασμῶ-
μενος, ἀλλ' ὅταν, οἶμαι, τῷ πῶ
τῆν τῶν ὄντων φύσιν ἐπισκοπή-
ται, δεινῶς ὀλλύμενον. Sed huic
interpretationi per se non nimis

ΠΛΑΤΟΝΙΣ ΟΡ. II.

U

ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολλὰ ἑνδεῶν, ἃς τὸ ὄν τάχος
καὶ ἡ οὐσα βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι
τοῖς ἀληθεῖσι σχήμασι φορὰς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται
καὶ τὰ ἑνόντα φέρεται· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ λεπτὰ,
ὄψει δ' οὐ. ἢ σὺ οἶσι; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, εἶπον,
τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον
τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ
E τις ἐντύχοι ὑπὸ Λαϊδάλου ἢ τινοσ ἀλλοῦ δημιουργοῦ ἢ

τῶν δὲ ἀληθινῶν] τὸν δὲ ἀλη-
θινὸν Vind. B. Men. C. τὸ δὲ
ἀληθινὸν Vind. E.

ἃς] ὁ Aug. B. ἃ Flor. R. Id
Stallbaumius in sec. probat atque
extrema sic scripta velit: σχήμασι
πάσας φορὰς πρὸς ἄλληλα τε καὶ
τὰ ἑνόντα φέρεται. additque inter-
pretationem, quas quoniam fun-
damento caret, commemoranda
non videtur. Astius ὦν pro ἃς
scribendum et post βραδύτης com-
mate posito καὶ inserendum id-
que pro καὶ ἃ accipiendum sta-
tuit; cui multa repugnant; Illud
vere monuit, ἃς non pertinere
ad τῶν ἀληθινῶν, quasi hoc sit
femininum et φορὰς per attra-
ctionem pro φορῶν positum, quod
nuper placuit Bernhardyo synt.
p. 302. Denique Schleiermacher-
us in vulgata acquiescit, sed
una cum veris motibus sensibiles
simul significari totamque enun-
tiationem ellipticam, summam au-
tem sententiae hanc esse censet:
τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ πολλὰ τῶν ἀλη-
θινῶν ἑνδεῖα κατὰ τὰς φορὰς.
Ego neque a grammatica, neque
a sensu quicquam obstare puto,
quo minus ad τῶν ἀληθινῶν ex
antecedentibus repetamus ποικι-
λιῶν, tum verarum varietatum
descriptionem contineri putemus
verbis ἃς τὸ ὄν τάχος etc. φορὰς
τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ
ἑνόντα φέρεται, quasi dicat τῶν
ἀληθινῶν ποικιλίῶν, τοῦτ'
ἔστι τῶν φορῶν, ἃς etc. Qua
ratione vera celeritas, et vera
tarditas quum in vicem ferri, tum
quae in vicem ferre dicantur, haud
difficile intellectu nec non signi-

ficatum a Schleiermachero est.
Quemadmodum enim sensibilis coeli
varietas eo efficitur, quod stellas
in coelo conspicuas alias celerior,
alias tardior motus per definita
temporis spatia certasque figuras
circumagit, qui motus est non
verae, sed sensibilis celeritatis
tarditatisque et per numeros at-
que figuras item sensibiles decur-
rit, ita veram varietatem vera
celeritas et tarditas efficiunt eo,
quod veras stellas secundum ve-
rum numerum verasque figuras
movent, qui motus partim ipsa-
rum est, quia celeritas et tardi-
tas motu carere non possunt,
partim ad res metas seu veras
stellas pertinet, quae τὰ ἑνόντα
dicuntur, quia celeritas et tardi-
tas cum eis sese coniungentes eas
amplectuntur et continent. Cf.
Proclus in Tim. p. 244: πρότεροι
κατ' ἀριθμὸν ὁ ὧς ἀληθῶς χρό-
νος, ἀριθμῶν τὰ μετέχοντα (v.
ἃ μεταμετέχοντα) αὐτοῦ καὶ αὐ-
τὸς ὦν νοητὸς ἀριθμὸς, ὃν καὶ
ὁ Σωκράτης ἔλεγε καὶ ἠύλαστο,
ἠύλα ἔλεγε, ἐν τῷ ἀληθινῷ
ἀριθμῷ λέγων εἶναι τὸ αὐτοτά-
χος καὶ τῆς ἀποβραδύτητος, οἷς
διαφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου
ἀριθμούμενα, θάττον ἢ βραδύ-
τερον κινούμενα. et in Parm.
T. III. p. 158: ὥσπερ τῶν ἐτε-
ργειῶν ἢ ἰσοταχῆς καὶ ἀνισόταχῆς
ἔστι καὶ βραδύτης ἐν τῷ ἀληθι-
νῷ ἀριθμῷ, μεταθήκαμεν ἐν Πω-
λεισίᾳ. in quibus post ἀριθμῷ
nonnulla excidisse suspicor.

τάχος] πάχος Vind. F. et int.
vers. Flor. A.

βραδύτης] Ita Vind. EF. βρα-

γραφίως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἑκκαπονημένοις
 διαγράμμασιν. ἠγήσαιο γὰρ ἂν πού τις ἑρμηνεύσας γε-
 μετρίας ἰδῶν τὰ τοιαῦτα κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίαν,
 γελοῖον μὴν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῇ ὡς τὴν ἀλήθειαν
 ἐν αὐτοῖς ληφόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλως τινὸς 530
 συμμετρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῷ
 ὄντι δὴ ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγὼ, ὄντα οὐκ οἶμι ταύ-
 τὸν κρίσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἄστρον φορὰς ἀποβλέποντα;

δοῦντος reliqui mei cum editis,
 contra Herodianum, scholiastae Ve-
 neti et Eustathii (T. II. p. 149,
 5. Lips.) praecceptum. Cf. Butt-
 mannus gramm. II. p. 324. Idem
 Defin. p. 415. E. ex duobus co-
 dicibus Bekkeri unoquo Mon.
 DXIII. pro vulgato βραδυτῆς
 restituendum.

πρὸς ἄλληλα] προσάλλ. Vind.
 F.

δη] om. Vind. E.

ληπτὰ] λεπτά Vind. B.

δ'] δέ, Lob.

ἦ] ἡ Vind. F. Mon. B.

Οὐδαμῶς ἔφη] om. Mon. B.
 οὐδαμῶς γε ἔφη Vind. F. (Flor.
 ACR.) Stallb. pr. οὐδαμῶς γ' ἔφη
 Ven. B. Ang. B. Ald. Bas. ab.
 Steph. (tac. Bip.) Ast.

παραδείγμασι] παραδείγματι
 Vind. B. et corr. Mon. C. (ante
 corr. —σι) Steph. Ast. pr. sec.
 exemplo Fic. In Lob. τι super
 σι scriptam. De Vat. M. (et Vind.
 B.) Bekkerus nihil ostendit.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνα μαθησῶς, Vind.
 E.

ἐντόχοι] ἐντόχη Vind. BF.
 Vat. M.

E ἠγήσαιο] ἠγήσατο Vind. F.

ἔν] idem int. vers. habet.

κάλλιστα] κάλλιστον Vind. B.
 Mon. C. In Mon. B. κάλλι τα,
 sup. a m. s. σ, legitur.

ἀπεργασία] ἀπεργασίαν Vind.
 F. Ang. B. Flor. R. Cf. p. 528.
 D.

μὴν] μὲν Vind. F. Ang. B.
 Vat. H. δ' Vind. E. μέντοι Flor.
 TV. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et,
 ut videtur, Ven. B. quem Bekke-
 rus tradit μὴν pro varia lectione

(γρ) exhibere. Conf. p. 528. A.
 Perperam, ut alia, Stallbaumius
 in sec. μὲν vulgatum fuisse dicit
 ἐπισκοπεῖν] ἐσκοπεῖν Vind. H.
 ταῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. F.
 Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven.
 C. et γρ B. Ang. B. Flor. RU.
 Stallb.

σπουδῇ] om. Lob. Vat. BM.
 Ven. B. sed is pro var. lect. ha-
 bet. In Flor. T. ante ταῦτα le-
 gatur.

ὡς] πρὸς Ven. C. Par. DK.
 et, sup. ὡς, Vat. B. πρὸς τὸ
 Lob. Vat. M.

ληφόμενον] ληφόμενος Mon.
 C. ληφόμενον, sup. εἶναι, Ven.
 C.

ἴσων] ἡ I. Ang. B.

οὐ] δ Lob. om. Vat. M.

530

μέλλει] μέλλοι Flor. T.

εἶναι] om. Vat. H.

Τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.
 Mon. C. τὸ τῷ ὄντι Lob. Vat.
 M. τὸν τῷ ὄντι Mon. B. Flor.
 TU. Idem invenisse videtur scho-
 lii auctor: ὁ τῷ ὄντι, φησὶν,
 ἀστρονομικός etc. Articulum re-
 cepit Stallbaumius.

δη] δὲ Vind. B. Mon. C.

ἦν δ' ἐγὼ] post ὄντι idem.

οὐκ οἶμι ταῦτὸν κρίσεσθαι]
 om. Lob. Vat. M. Pro ταῦτὸν
 Mon. C. τὸν αὐτὸν, Ven. C.
 ταυτὸ, Vat. B. αὐτὸ habet. Pro
 κρίσεσθαι, ut videtur, nam ver-
 sus numerus non congruit, πηγε-
 σθαι Bekkerus in Par. K. legit.
 Bipontini silent. Idem quoque fa-
 cturum putare debemus verum
 astronomum etc. Fic.

ἄστρον φορὰς] ἄστρον φορ-
 ρὰς Mon. C.

νομιεῖν μὲν, ὡς οἷόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συ-
 στήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῶ
 αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν
 ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐπι-
 B κτητὸν καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον πρὸς τε ταῦτα καὶ πρὸς
 ἄλληλα οὐκ ἄτοκον, οἷσι, ἠγγήσεται τὸν νομίζοντα γίνε-
 σθαι τε ταῦτα αἰεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλ-
 λάττειν, σώμα τε ἔχοντα καὶ ὀρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ
 τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ,
 ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἔγω,
 χρώμενοι ὥσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέ-
 C ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρό-
 νιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσιν. Ἡ κολλακλά-

οὔτω] οὐ τῷ Ald. Bas. ab.
 οὐρανοῦ] οὐρανοῦ Vind. F.
 αὐτόν τε] αὐτόν idem. Paullo
 post ἐναυτῶ et συμμετρίαν et
 πρὸς τε ταυτὰ.

B οἷσι] Ven. C. a m. recenti et
 additum habet. Cf. L. VI. p. 486.
 C.

ἠγγήσεται] ἠγγήσασθαι Mon. B.
 et ante corr. C. Ang. B. Flor.
 RTU.

γίνεσθαι] γίν. Vind. E. Mon.
 C. Ald. Bas. ab. Steph. (non
 Florentini.)

οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F. οὐ-
 δαμῇ Steph. Ast. pr. sec.

σώμα] τὰ σώματα Vind. F.
 Flor. A. Plotinus Enn. II. L. I.
 c. 2: πῶς γὰρ ἂν, φησί, σώ-
 ματα ἔχοντα καὶ ὀρώμενα ἀπα-
 ραλλάκτως ἔξει καὶ τὸ (an αἰεὶ?)
 ὡσαύτως; συγχωρῶν καὶ ἐπὶ τού-
 των δηλονότι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὡς
 (l. δε) ἔφη αἰεὶ καὶ τὸν ἥλιον
 γίνεσθαι.

ἔχοντα] ἔχ. αὐτὰ Flor. T.
 καὶ ζητεῖν] καὶ om. Vind. F.
 Ang. B.

ἀλήθειαν] βοήθειαν Vind. F.
 αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῶ
 Vat. M.

Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγοῦν Vind. F.
 ἔμοιγ' οὖν Mon. B. Vid. ad p. 527.
 D.

ἀκούοντι] ἀκούοντες Par. K.

ἄρ'] ἄρα Vind. BEF. Mon. C.
 ἐάσωμεν] ἐάσωμεν Vind. F.
 Mon. C. (hic sup. o) Par. DK.
 Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT.
 Ald. Bas. a.

μέλλομεν] μέλλομεν Vind. B.
 Mon. C. Vat. M. et a m. s. Ven.
 C. μέλλοντες Vat. H. Flor. A.

ἐξ ἀχρήστου] ἐξαχρ. Vind. E. C
 ἐξ ἀρχῆς τοῦ cum π super τ Vat.
 B. ἐξ ἀρχῆς τοῦ Lob. Vat. M.
 (hic τῷ) ἐξαρχῆς Mon. B. Par.
 K. Flor. U. πρὸς ἀχρήστου Vind.
 F. Ang. B.

Ἡ] ἦ Vind. F.
 προστάτεις] προστάσεις Par.
 K. sec. Bip. In Bas. ab. signum
 interrogandi additum.

εἶπον] ἔφη Mon. C.
 τᾶλλα] τᾶλλα Vind. F. τ' ἄλλα
 Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon.
 BC. Steph. Ast.

τρόπον] λόγον Ven. B.
 ὡς νομοθετῶν] post ὄφειλος
 Lob. Vat. BM.

ἄλλα] Ἄλλα idque ut novi ca-
 pitis initium exhibent editiones
 Bekkeri, Astii tertia et Stallbau-
 mii. Sic τί δέ; p. 527. C. extr.
 Τοῦτο μὲν 526. C. Βούλει οὖν
 521. C. et in superioribus atque
 insequentibus libris certis quibus-
 dam locis, ubi transitus ad aliam
 rem fieri videretur. Quas inci-
 siones ego, si solum argumentam

σιον, ἔφη, τὸ ἔργον, ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστά-
 τεις. Οἶμαι δὲ γε, εἶπον, καὶ τὰλλα κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν
 ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνήσαι τῶν προσηκόν-
 των μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὕτως. Οὐ μὴν ἔν,
 ἀλλὰ κλειώ, ἣν δ' ἐγὼ, εἶδη παρέχεται ἡ φορὰ, ὡς
 487 ἐγῶμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις σοφὸς ἔξει εἰπεῖν. D
 ἂ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δῆ; Πρὸς τοῦτοφ,
 ἣν δ' ἐγὼ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει,
 ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς
 ἐναρμόνιον φορὰν ὅσα παγῆναι, καὶ αὐταὶ ἀλλήλων
 ἀδελφαὶ τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοί
 φασί, καὶ ἡμεῖς, ὧ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς
 ποιούμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγὼ, ἐπειδὴ

sequuntur, horum sermonum na-
 turae, de qua Vol. I. p. XII. sq.
 dixi, minus convenientes et ita
 demum, si quod extrinsecus vel
 alio conversi colloqui vel narra-
 tionis requiescentis indicium ac-
 cedat, admittendas existime.

γὰρ τί] γὰρ τι Vind. F. Mon.
 B.

ἔχεις] —s int. vers. additum
 habet Mon. C.

ἔχω] ἐγώ] Mon. B. ἐγὼ
 Flor. U. ἐγὼ γ' editi ante Bek-
 kerum, qui γ' ab octo suorum
 abesse demonstrans de Par. DK.
 nihil significavit. Etiam Bipontini
 tacent.

γ'] om. Mon. C. γε Flor. U.

οὕτως] οὕτως Mon. B. Flor.
 U. Ald. Bas. ab. In Vind. F.
 post i litura est. Conf. Vol. I.
 p. 12, a.

μὴν] μόνον Vat. H.

εἶδη] ἦδη Vind. F. Mon. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

εἶδη, sup. η, Vind. B.

φορὰ] φε Mon. C.

D τούτω] τοῦτο Lob. Vind. EF.
 Ang. B. Vat. M. et cum ω. super
 ultima B. τούτω Ald.

πέπηγεν] πέποιεν Vind. E.
 Alcinius isag. c. 7: ὥσπερ γὰρ
 πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα συνέ-
 στηκεν, οὕτως ἀκοή πρὸς τὸ
 ἐναρμόνιον.

ὡς] οὕτως Vind. F. Ang. B.
 Flor. R. et int. vers. AT. οὕτω
 Ven. C. a m. s. ὡς Lob. Vind.
 BK. Mon. C. Bas. b. Ast. pr.
 ὡς Ast. sec. Hermannus de emend.
 rat. gr. p. 113. secutus, qui
 tamen postea ipse usum certum
 maluit, quam doctrinam incertam
 sequi. Cf. Phaedr. p. 241. D:
 ὡς λόγοι ἄφ' ἀγακῶς, ὡς καί-
 ῥα φιλοῦσιν ἱρασταί. Protag.
 pag. 338. A: ὡς οὖν ποιήσεται.
 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ
 — ἀναγκάζουσι — ὡς δὲ καὶ ἡ
 πόλις — ἀναγκάζει etc. quem ad
 locum Heindorfius nostrum et duo
 Sophocleus adscripsit.

αἱ] om. Mon. C. Theo Sm.
 p. 9: καὶ μὲν δὴ περὶ μουσικῆς
 ἐν τῷ αὐτῷ φησὶν, ὅτι δεῖν
 (al. δεῖν) δεῖται ἡ τῶν ὄψεων
 θεωρία, ἀστρονομίας καὶ ἀρμο-
 νίας, καὶ αὐταὶ ἀδελφαὶ αἱ ἐπι-
 στῆμαι, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι. οἱ
 μὲν οὖν τὰς ἀνομιμένας etc. Cf.
 p. 531. A.

εἶναι] εἶεν Lob. Bas. b. εἶεν
 Par. K.

Πυθαγόρειοι] πυθαγόριοι
 Vind. F. Mon. C.

ἡμεῖς] ἡμεῖς Ven. B.

συγχωροῦμεν] συγχ. Flor. T.
 Stallb.

ἢ πῶς ποιούμεν;] vel quidnam
 agemus? Fic. ἢ πῶς ποιῶμεν;

Ε πάλὸ τὸ ἔργον, ἐκείνων πεισόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἰ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μὴ κοί' αὐτῶν τι ἀταλὸς ἐπιχειρήσῃ ἡμῖν μακθάνειν οὐς θρέφομεν, καὶ οὐκ ἐξήκειν ἐκείσε εἰλ, οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', οὐα
581 καὶ περὶ ἀρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιούσι; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὐ συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα ὡσπερ οἱ ἀστρονόμοι ποιοῦσι. Νῆ

Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Cf. Vol. I. p. 168.

Ε ἔργον, ἐκείνων] ἔργον ἐκείνων, editi ante Bekkerum. Veram distinctionem viderat Ficinus. Cf. p. 531. B. extr.

πεισόμεθα] πεισόμεθα Vind. E. πεισόμεθα Vind. F.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ταῦτα πάντα reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

φυλάξομεν] φυλάξομεν Vind. F. Mon. C. Ang. B. Flor. R. et cum o super o Ven. B.

ἡμέτερον.] ἡμέτερον; Bas. ab. Ast. tert. At nullum sequitur responsum.

Μὴ κοί' αὐτῶν — ἐκείνοι. 581. C.] laudat Eusebius praep. L. XIII. p. 485. Pro μὴ κοί' in Lob. Vat. M. μὴ τ' existat. Post αὐτῶν Vind. E. τῶν addit.

οἱ] οἱ Vind. F. οἱ Flor. R.

κα' α] πάντας Euseb.

δει'] Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.

ἀφήκειν] ἀφήκειν Euseb. quod Stephanus annot. pag. 25. recipi posse censet. Idem thes. T. I. pag. 1690. C. ἐφήκειν conicit. Codicum consensens et verbi ἀφικνεῖσθαι, quod infra p. 581. B. in simili re positum est, analogia vulgatum quamvis ἀπαιξ λεγόμενον satis tuctar.

ἢ] ἢ editiones ante Astium.

581 τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. BE. Mon. C. — Theo Sm. p. 9: οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουόμενας συμφω-

νίας αὐ καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες (An. dill. cod. Scal.) ἀνήνυτα ποιοῦσι· τελείως παραβάλλοντες τὰ ὄντα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνῆν θηροῦμενοι, οἱ μὲν φασὶν ἀκούειν ἐν μέσῳ τῆς ἤχου καὶ μακρότατον εἶναι διάστημα τοῦτε, φ' μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφεβητούσαν, ὡς ὅμοιον ἤδη φθονομένον, τὰ ὄντα τοῦ τοῦ προσησάμενοι, ταῖς χορδαῖς προσησάμενοι, ταῖς χορδαῖς τῶν κολλήτων (κοιλάτων cod. Reg. A. κοιλύτων margo cod. Reg. B.) στρεβλοῦντες. (στρεβλοῦνται Reg. A.)

συμφωνίας] Pollux II. 114: παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ καὶ συμφωνία καὶ διαφωνία. Verbum frequentius est. Cf. L. V. p. 463. E. X. 617. B. Crat. 436. D. et Phaedon. 101. D. quo loco cum altero contrarium significante iunctum est.

ἀναμετροῦντες] μετροῦντες Ven. B.

ἀνήνυτα] ἀνόνητα Vind. EF. Flor. ACR. et, sup. η et υ, Ang. B.

ἀστρονόμοι] ἀστρολόγοι Bas. b. Idem „in quodam vet. libro legi“ monet Stephanus p. 25.

ποιοῦσι] ποιοῦσι Lob. Mon. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U. Euseb. Ald. Bas. ab. ποιοῦσαν Bekkerus.

γαλιῶς] γαλιῶτα Vind. EF. Ang. B. Flor. R. (γαλιῶς Theo.) πικνωόμενα' ἄντα] πικνωόμενα' ἄντα Lob. Vind. F. πικνωόμενα' ἄντα Vind. E. στροβίλλουσα quaedam

τοὺς θεοὺς, ἔφη, καὶ γελοῖως γε, πνεύματι ἄντα
 ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὅσα, ὅσον ἐν γειτό-
 νων φωνῇ θηροῦμενοι, οἱ μὲν φασὶν ἔτι κατακοῦναι
 ἐν μέσῳ τινὰ ἤχην καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστη-
 μα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἦδη
 φθγγομένων, ἀμφοτέρω ὅσα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. B
 Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χορηστῶν λέγεις, τοὺς ταῖς
 χορδαῖς πράγματα κατέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ
 τῶν κολλόπων στραβλοῦντας· ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ

vocum congestiones Fic. frequen-
 tamenta Gellii L. I. c. 11. et V.
 1. quae lexicographi huc referunt,
 quamquam secundum Graecum
 vocabulum dicta videntur, ab hac
 tamen re aliena sunt haud minus,
 quam frequentes chordarum pul-
 sationes soni experiri causa,
 quas alii hic intelligunt. Artis
 vocabulum, quem terminum te-
 chnicum vocant, pronomen ἄντα,
 mesoio quae, et verbum ὀνομά-
 ζοντες haud dubie indicat, idque
 rem, non actionem significare ipsa
 nominis ratio docet. Iam quum
 Aristoxenus intervalla illa minora
 in tetrachordo ad genus chroma-
 ticum et harmonicum aptato, quae
 bina minima comprehendunt, πνεύ-
 ματι appellaverit, (elem. harm.
 L. I. p. 24. Meibom. πνεύματι δὲ
 λεγόμενα τὰ ἐκ δύο διαστημάτων
 συνεστηκός, ἢ συνεθέντα ἑλατ-
 τόν διάστημα περιέχει τοῦ λι-
 πομένου διαστήματος ἐν τῷ διὰ
 τασσάων.) haec ipsa πνεύματι vel
 alia parva et tamen composita
 intervalla iam ante Aristoxenum
 simili nomine πνεύματα a qui-
 busdam propter sonorum in au-
 gusto spatio quasi confartorum
 frequentiam dicta et in dubita-
 tionem vocari solita esse credi
 potest. Cf. Bullialdus ad Theo-
 nem p. 206. et 279. et Boeckhiius
 de metris Pind. p. 208. Sed pro
 certo ponendum non puto.

θηροῦμενοι] θηροῦμενοι Mon.
 C. et Theo p. 10. sed p. 23. καθ'
 ἢ καὶ αὐτός, inquit, ὁ Πλάτων
 ἀφηγεῖται λέγων, ὡς οὐ γρη

ᾧσπερ ἐν γειτόνων (τόνων Reg.
 C.) φωνῇ θηροῦμενος πρά-
 γματα κατέχειν ταῖς χορδαῖς.
 velut vicinioris loco vocem ipsam
 venantes Fic. quae interpretatio
 non magis probabilis videtur,
 quam qua Schleiermacherus usus
 est: als ob sie den Ton von sei-
 nem Nachbar ablauschen wollten.
 Eodem modo isti ad chordas, quae
 ex contigua dome vocem aucu-
 pantas ad parietem aures admo-
 vere dicuntur.

φασὶν ἔτι] φασὶν ὅτι Par. K.
 φασὶ Vind. F. Etiam Ang. B.
 Flor. R. ἔτι emittunt.

τοῦτο] τοῦτο τὸ Flor. T.

ᾧ] ὡς Lob. Vat. BM. Flor.
 T.

δὲ] δ' Euseb. Pro ἀμφισβη-
 τοῦντες expectabatur ἀμφισβη-
 τοῦσιν, quod praecedenti φασὶν
 responderet; atque ita scriptam
 a Theone vidimus. Sed reddit
 oratio ad participium, a quo fe-
 cerat initium, quasi etiam φά-
 σκοντες, non φασὶν positum es-
 set.

φθγγομένων] φθγγόμενος
 Ven. B. Vat. H.

ἀμφοτέρω] ἀμφοτέρω Euseb.
 προστησάμενοι] προστάμενοι B
 Ang. B. et margo Flor. R. Idem
 liber a m. s. δεξάμενοι ἀρσθέν-
 τες vulgato superscripta habet.

μὲν] μὲν οὖν Flor. T.

κολλόπων] κολλέπων Mon. B.
 Flor. U. κολλοπίων Par. K. sec.
 Bip. quod sine articulo satis com-
 modum esset. καλλόπων Vat. M.
 κολλόπων cum β super α Vind.

εικών γίνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἑξαρηθίσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνοσ καὶ οὐ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἔφαμεν νῦν δὴ περὶ ἀρμονίας ἐρήσεισθαι.

C ταῦτόν γάρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γάρ ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσχιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ζύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ, καὶ διὰ τί ἑκάτεροι. Δαιμόνιον γάρ, ἔφη, πρῶγμα λέγεις. Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-

E. κολάβων Flor. T. κολλάβων, ut Theo scripsit, Timaeus legisse videtur, cuius glossa est p. 161: κόλλαβοι· τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. κολλόπων scholiastes agnoscit et per κολλάβων explicat. In Flor. R. a. m. s. πασσαλίσιων superscriptum est. Cf. Ruhnkenius ad Tim. l. c. ubi Bekkeri anecdoton Antiatt. pag. 102, 33. protulit. Post κολλόπων Eusebius καὶ addit, quod Stephanus p. 25. refert, non probat, ut ait Valckenarius in epist. ad Ernestium p. 167. Tittm. quem conferri fuisse Stallbaumius. Idem Stephanus in referenda Eusebii lectione τῶν ante κολλόπων omittit.

κατηγορίας πέρι] κ. περὶ Vind. E. Hoc quoque artis vocabulum esse liquet. Aliis item metaphoricis isti, quum de plectro et fidium percussione loquebantur, usi fuerint, quae Socrates breviter significat verbis πλήκτρῳ πληγῶν γιγνομένων. Ficini interpretatio huius loci vel ad mutilum librum facta vel ipsa mutila videtur: Sed ne longius haec provehatur similitudo circa plectri accusationemque et negationem ac elationem chordarum, imagini iam huic finem impono.

ἀλαζονείας] ἀλαζονίας Mon. C. εἰκόνοσ] In editionibus ante Astii sec. maior h. l. interpunctio est.

οὐ φημι] οὐ φημι Lob. Vind. E. Mon. BC. cum editis ante

Astii sec. Perperam haec interpretatur Ficinus: neque his dicendum assero, sed illis etc. Aliter, sed item perperam Schleiermacherus: und läugne, dass diese Leute etwas von der Sache sagen, sondern vielmehr jene etc. Quasi λέγειν τὴν scriptum esset. Neque in eo assentiri viro egregie possum, quod sequens ποιῶσι cum Astie et Stallbaumio ad empiricos a Glaucone introductos referendum putavit, quae opinio eum ad illam interpretationem videtur adduxisse. Sed quo modo isti, qui toti ex auribus pendeant, numeros investigare et quod in numeris consisterent neque causas eorum scrutarentur, reprehendendi dici poterant? Quum vero verborum nostrorum sententia alia esse nequeat, nisi haec: non hos, quos tu memoras, sed illos, quos modo de harmonia interrogandos dicebamus, in mente habebam, quum insanam a quibusdam in hac disciplina item ut in astronomia laborem consumi et nobis a tali eius tractatione cavendum esse demonstrabam, sequitur, ut Pythagoreos eosdem, quos antea reliquis praetulerat, nunc ab eo reprehendi et quamvis empiricis non comparandos, tamen verae rationis ne ipsos quidem omnino competes dici statuamus.

ἔφαμεν] φαμὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

ἐρήσεισθαι] Ita Par. A. Mon.

δοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκόσ γ', ἔφη. Οἶμαι δὲ γ', ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων, ὧν διεληλύθαμεν, μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων D κοινωνίαν ἀφίκεται καὶ συγγένειαν, καὶ συλλογισθῆ ταῦτα ἢ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα. Καὶ ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ κάμπολυ ἔργον λέγεις, ὡς Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν;

BC. Vind. BF. Vat. B. et a m. s. H. Ven. BC. Ang. B. Flor. ARTUV. ἀφίκεσθαι Euseb. ἀφίκεσθαι Vind. E. Flor. C. et, sup. ε, Lob. Idem in editis ante Astil sec. exstat, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Neque Bekkerus, quid in eo aut in Par. D. et Vat. M. legerit, ostendit.

C ταῖς συμφωνίαις] ταῖς om. Mon. B.

προβλήματα] προβλημάτων Flor. AC.

ἀνίαςιν] ἀνιάσιν Par. K. sec. Bekk. Vind. B. Euseb.

διὰ τί] διατί Lob. Vind. E. Ald. Bas. a. διατί Mon. B. Euseb. Bas. b.

γάρ] om. Flor. T. Theo Sm. p. 10: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀριθμητικοὶ ζητοῦσιν ἐπισκοποῦντες, τίνες συμφωνοὶ ἀριθμοὶ ἀριθμοῖς καὶ τίνες οὐ. καὶ τοῦτο χρήσιμον πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ (τοῦ καλοῦ cod. Scal.) ζήτησιν, ἄλλως δὲ ἄχρηστον. καὶ τούτων πάντων (id omittunt duo Reg.) ἡ μέθοδος ἂν μὲν ἐπὶ τῶν (immo τῆν) ἀλλήλων ἀφίκεται κοινωνίαν καὶ συλλογισθῆ, ἢ ἔστιν ἀλλήλοις οἰκεία, (v. οἰκεία) φέρει αὐτῶν (αὐτῶ Reg. C.) ἡ πραγματεία καρπῶν. οἱ δὲ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοί· οὐ γὰρ μὴ δύνωνται λαβεῖν τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον· οὐχ οἷον τε δὲ τοῦτο μὴ δὲ ἐκείνων ἐλθόντα τῶν μαθημάτων· ὁδὸς γὰρ ἐστὶ δὲ αὐτῶν ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων θείαν ἐν τῷ διαλέγεσθαι. quorum

priora parum accurate excerpta, posteriora vero Platonis sententiae contraria esse apparet.

ἄλλως δὲ] Pro δὲ Vind. F. Flor. R. τε, Ang. B. τι habet.

γ'] γε Vind. B. Mon. C. δ' Par. K. sec. Bekk.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Mon. C.

ἀφίκεται] ἀφίληται Ald. D
συλλογισθῆ] συλογ. Vind. F. sol. Flor. T. Steph. tacentibus Bip.

ἦ] ἦ Vind. E. ol Mon. C. ἢ Mon. B. Flor. U.

πραγματείας] πραγματατείας Vind. E.

οὐκ ἀνόνητα] οὐκ αν. Vind. F. ποιεῖσθαι] ποιεῖσθαι Bas. b.

Καὶ] om. Ang. B.

προοιμίον] Alcinous isag. c. 7: ἔστι γὰρ ἡ τῶν μαθημάτων ἐπισκεψὶς ὡς ἂν προοιμίον τι πρὸς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν.

ἢ τίμος] ἢ τινος Bas. b.
πάντα] om. Lob. Vat. BM.

Par. K.
προοίμιά] προοιμοιά Mon. B. ἔστιν] ἔστι Ald. Bas. ab.

ὄν] Astius in tert. ἢ scribendum suspicatur, recte dissentientibus Schleiermachers et in sec. Stallbaumio. Cf. Tim. p. 29. D: τὸ μὲν οὖν προοιμίον θαυμασιῶς ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς πείραινε. Ita enim secundum codices legendum, non λόγον, quod Stallbaumius ex quibusdam pro νόμον recepit. Accedit Procli auctoritas, qui

Ε ου γάρ που δεκνοῦναι γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὦν ἐγὼ ἐντετεύχηκα. Ἄλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες δοῦναι τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἶσεσθαι ποτὶ τι ὦν φαμὲν δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.
532 Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ

p. 108. verborum significationem demonstrat: ὁ δὲ νόμος ἐληφται ἀπὸ τῶν κωταρφοδικῶν νόμων. οὔτοι μὲν οὖν εἰσὶ μέλη τινα πεποιημένα τὰ μὲν Ἀθηναῖκά, τὰ δὲ Ἀρεϊκά, καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σκομανικά (s. σοστικά) τῶν ἡθῶν. πρὸ δὲ τῶν νόμων τούτων προοίμια προτάειν εἰσάσιν, ἃ καὶ διὰ τοῦτο προσηλαφήματα ἐκάλουν. — καὶ γὰρ τὰ μέλη νόμους ἐκάλουν, ὅτι δὴ ἀκίνητα ἔμενε, καὶ ὅτι διαγενόμενα τὰ πρόποντα ἐφ' ἐκάστοις. (v. ἀφ' ἐκάστης.) Conf. Heindorfius ad Crat. §. 73.

οὐ γάρ που] οὐ γάρ πο Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ γάρ που cum ω super ου Ang. B. nondum enim Fic. πο Astius in sec. praetulit, quod ferri poterat, sed explicuit ita, ut ferri non posset: nondum expossumus tibi que persuasimus, in his h. e. in philosophis intelligentes esse dialecticos. In tertia που restituit et veram interpretationem secutus est.

οἱ ταῦτα δεινοὶ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ ταῦτα δεινοὶ Vat. BM. οὐ ταῦτα δεινοὶ οἱ Lob. εἰς ταῦτα δεινοὶ Par. DK. οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ Mon. B. et a m. s. Flor. U. ταῦτα δεινοὶ οἱ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

Ε εἶναι.] εἶναι; Ald. Bas. ab. non omnino inepte.

Δία] δι' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Hos secutus est Stallbaumius.

εἰ μὴ] εἰμὴ Ald. Bas. a. εἰμὴ Bas. b.

ἐντετεύχημα] ἐντετεγγήμω Lob.

Vat. BM. In Ald. Bas. ab. comma appositum.

Ἄλλ' ἤδη] ἀλλὰ ἤδη Vind. BE. Mon. C. ἀλλὰ δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἀλλ' οἷσι Mon. B. Flor. U. At enim Fic. Ἄλλὰ δὲ Astius in sec. e coniectura positam in tertia tenuit eumque secutus est Stallbaumius. Sed supplendum est ἔδοξαν, quod ipsum Glauconis verbis magis accommodatum est, quam δοκοῦσα.

μὴ] εἰ μὴ Vind. E. Ang. B. Vat. H. οἱ μὴ Par. A. Vind. B. Mon. C.

δυνατοὶ] δυνασταὶ Mon. B. τινες ὄντες] ὄντες om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. Astius in sec. cum Mon. C. τινες omittendum et οἱ ante μὴ recipiendum statuit et in tertia οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες scripsit. Sed in Mon. C. ut in reliquis omnibus τινες ὄντες legitur. Articulus autem etiam consistere quodam modo cum τινες possit, ut ii, qui non sint aliqui ex numero valentium, οἱ μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες eadem ratione dicantur, qua illa, quae Vol. I. p. 810, a commemoravi, tamen insolentius positus videtur, quam qui paucorum librorum testimonio recipi debeat.

εἶσεσθαι] εἶσεσθε Flor. RTU. In Vind. F. incertum est —αι prius scriptum fuerit, an —ε, sed illud magis clarum.

δεῖν] om. Ven. B. a m. pr. εἰδέναι;] εἰδέναι. Stallb. sec.

ὄν τὸ διαλέγεσθαι παραινέω] 532 Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. ὄν τὸ διαλέγεσθαι παραινέω Mon. C. (contra Crat. p. 425. B. διαλέγεσθαι quidam in διαλέγεσθαι corruptore.) ὄν τὸ

νόμος, ὃν τὸ διαλέγεσθαι κεραίνει; ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῖτ' ἂν ἢ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἦδη τὰ ζῶα ἐπιχειροῦν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρο τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον; οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ ἄνευ πασῶν τῶν ἀλεθῆσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὀρμῶν,

διαλέγεσθαι κεραίνει reliqui codices et Astius in sec. ὃ τὸ διαλέγεσθαι κεραίνων editiones ante Astii sec. quae (lex) per disserendi artem ostenditur Fic. Quum νόμος h. l. duplicem significationem habeat, unam ex superioribus relictam, qua prooemio oppositam modorum compagem seu compositionem ipsam denotat, alteram vulgari propiorem legitimaee agenda rationis, quam inferiora sequuntur, verbum κεραίνειν ita ad priorem accommodatum est, ut simul posteriori conveniat: an igitur hic, qui reddenda accipiendaeque ratione continetur, modus ipse est, qui excipere prooemium debet, is scilicet, quem dialectice persequitur? Itaque nec vulgatae olim lectionem, neque eam, quae in optimis libris est, ferri posse, et κεραίνειν unice verum esse apparet. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. punctam, Steph. colon, Astius in pr. et sec. comma habet, quorum propter particulam οὐκ οὖν et maiorem ante ὃν καὶ faciendam pausam nihil non deterius videtur.

μιμοῖτ'] παραί τ' Vind. B. κεραιτοῖτ' cum duobus punctis (:)

super priori τ Mon. C.

ἦν] ἦν Bas. a.

τὰ ζῶα] om. Mon. C. (τὰ ζῶα

Ald. Bas. ab.)

εὖν ἥλιον] τὸν om. Mon. C. Post ἥλιον Stephanus et recentiores puncto vel colo usi sunt: mihi nexus his cum proximis intercedens, similis illi, qui L. VI. p. 506. C. et alibi per relativum efficitur, tum optativus μιμοῖτ' ἂν haec quoque cum interrogatione pronuntiata esse persuasit, cuius proinde etiam in fine ver-

borum Socratis post ὀρατοῦ, ubi omnes editiones punctum habent, signum ponendum fuit.

τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ] ᾗ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖ Flor. U. quae lectio ad sequentium verborum difficultatem explicandam non prorsus inepta, ceterum nullius pretii est. Etiam Par. K. sec. Bip. ᾧ pro τῷ habet.

πασῶν] om. Fic.

αὐτῷ] αὐτῷ Vind. F.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν editi ante Bekkerum cum Lob. Mon. B. Vind. BE. et ante corr. F.

ἕκαστον] om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὀρμῶν] Sic Astius in sec. et tert. e coniectura scripsit, quem ego Clementis Alex. accedente auctoritate sequendum existimavi. Ita enim ille Strom. L. V. p. 690: δυνατὸν δὲ πᾶν τῷ διαλέγεσθαι τὸ καταμαντεύεσθαι τοῦ θεοῦ, εἰ ἐπιχειρῇ τις ἄνευ πασῶν τῶν ἀλεθῆσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὀρμῶν καὶ μὴ ἀποστατεῖν τῶν ὄντων, κρινεῖν ἐκαναβαλῶν ἐπὶ τὰ ὑπερκειμένη αὐτῷ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοῆσει λάβη ἐπ' αὐτῷ γινόμενος τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει κατὰ Πλάτωνα. Scilicet ὀρμῶν, quae nostrorum oodicum et reliquarum editionum lectio est, si deinde, ut codices iubent, καὶ μὴ ἀποστῆ teneri volumus, pro coniunctivo habere et commate post ἐπιχειρῇ positum (quod Astius in sec. recte deletum in tert. nescio qua ratione restituit) ad explicandum hoc una cum μὴ ἀποστῆ additam statuere cogimur: si quis dialectice studet, hoc est, remotis sensibus omnibus rationes ad ipsam quod est unumquodque contendit et non

B καὶ μὴ ἀποστῆ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσῃ λάβῃ, ἐκ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὡσπερ ἐκείνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὄρατοῦ; Παντά-
 πασι μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην
 τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μὲν; Ἡ δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, λύσις

desistit etc. Quam viam a Bekkero et Stallbaumio in pr. tentatam valde impeditam reddit copulae post ἐπιχειρῆ defectus et quod commate illo in loco posito fieri vix potest, quin ὁρμᾶ indicativus et in apodosi esse videatur. Itaque inter καὶ et μὴ ἀποστῆ aliquid inserendum erit, quod coniunctivum regat alteramque protasin efficiat cum verbo γίγνεται sic, ut priora illa ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῆ cum ὁρμᾶ cohaerentem. Ac Stephanus quidem ἐὰν inseruit, Ficini, ut opinor, interpretationem secutus: *haud secus cum quis ad dialecticam artem disserendi se confert absque sensibus, ratione duntaxat ad ipsum, quod est, quodlibet nititur: qui si non destiterit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia ipsa perceperit, tunc demum ad finem intelligibile ipsius ita pervenit, ut ille alter ad visibilibus finem ascendit.* cui codices non, ut alibi, assensum praebuerunt. Minus etiam probari potest εἰ, quod Ang. B. habet. Superest ἦν, quod ex Vind. B. allatum Schleiermacherus et in sec. Stallbaumius asciverunt, quod etiam Mon. C. exhibet. Id ferri posse non nego, quamquam fateor neque in protasi illa dictionem ἐπιχειρεῖν τῷ διαλέγεσθαι post paullo ante positam ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν, neque apodosin ipsam magnopere mihi placere, quum Socrates effectum potius, quam conatum dialecticae describere ideoque rectius apodosin illi reservare, hunc in protasi deinceps significare, denique, si ipse h. l. eum, qui dialecticas studeat, ratione ad id, quod est, contendere docuit, minus apte interro-

gationem illam τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; subiicere videatur; sed ante omnia codices respiciendos censeo, in quibus ὁρμᾶν haud dubie facilius in ὁρμᾶ mutari, quam ἦν omitti potuit. Per se vero ὁρμᾶν optimum esse quis neget? τῷ διαλέγεσθαι ut Latinorum gerundii ablativus actionem, διὰ τοῦ λόγου rem, qua id, quod est, consequi aliquis studet, demonstrat. Nec frustra hic non simpliciter ὁρμᾶν ἐκ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον, sed quia res magni moliminis est, ἐπιχειρεῖν ὁρμᾶν item, ut ille ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν dicitur.

ὃ ἔστιν] ὃ ἔστιν codices mei editique ante Bekkerum.

αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. a. Par. B. K. sec. Bekk. αὐτῇ τῇ Bas. b. Vind. E. Ven. B. et articulo a m. s. in m. posito Mon. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. In editionibus omnibus una Bekkeri excepta post λάβῃ leguntur verba τότε δὴ, quae quama tantum Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. et Ficini auctoritate nitantur, neque tam tunc demum, non prius, quam omnino perveniri illuc ea, qua dictum fuerat, via Socratis interesse videatur ostendere, ad haec τότε paullo post alia significatione positum sit, merito Bekkerus omisit.

αὐτῷ] αὐτὸ Lob. Vat. B. αὐτοῦ Mon. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

ἐκείνος] ἐκείνη idem. Scilicet ἡ τῆς ὄψεως δύναμις.

τῷ τοῦ] τῷ om. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACRTV. τοῦ om. Par. A. a m. pr.

Τί οὖν;] Signum interrogandi

τε ἀπὸ τῶν δεισμῶν καὶ μεταστροφῇ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῷα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλλου φῶς ἐκ' ἀδυναμίας

in Mon. B. Vind. E. editionibusque ante Astii sec. male omis- sum et sine distinctione τί οὖν οὐ etc. scriptum est. Pro οὖν Ven. B. δὲ habet.

ταύτην] om. Mon. C.

[H] H Ald. H Bas. a. ἡ Vind. E. Bas. b.

γς] γ' Bas. b.

μεταστροφῇ] μεταστροφῇ Bas. a. ἐπάνοδος] Ald. Bas. ab. pun- ctum, Stephanus colon, recentio- rum comma addunt.

ἐκ' ἀδυναμίας] Praepositionem Vind. F. Ang. B. Flor. R. omit- tunt, et Ven. B. pro ea ἔστιν habet. Pro ἀδυναμίας in Ang. B. ἀδυναμίας, in Ven. B. a m. pr. δύναμια scriptum est. ἐκ' ἀδ- υναμίας βλέπειν is dici posse vi- detur, cuius visio seu videndi actio cum imbecillitate coniuncta et robore destituta infirmo quasi fundamento nititur et effectu ca- ret. Certe non multo aliter prae- positione usus est Euripides Tro- ad. 329. Seidl. ἐπὶ δαίμονσι καὶ γόοισι τὸν θανάοντα πατέρα πα- τοῖδα τε φίλων καταστένοντο' ἔχεις, et Phoen. 1571. Pors. οὐκ ἐπ' ὀνειδέσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύνασι λέγω. quos locos Erfurdcius ad Soph. Ant. 755. adhibens verba, quae ibi legun- tur, Creontis ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀ- λυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψό- γοισι δεινάσεις ἐμὲ eodem modo intellexisse videtur, quo Bern- hardy, qui ea synt. p. 250. una cum his nostris inter exempla praepositionis ἐπὶ cum dativo coniunctionem significantis retulit. Similis huic est alter Sophoclis locus El. 108: ἐπὶ κωνυτῶ τῶν- δε πατρῶων πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφανεῖν, quo Erfurdcius item ἡχῶ ἐπὶ κωνυτῶ per ἡχῶ θρηνητικῆν interpretatur. Verum Sophocles magis proprie et suo

more locutus fuerit, si dictionibus ἐπὶ ψόγοισι et ἐπὶ κωνυτῶ re- prehendi causa et luctus provocandi causa significaverit, quemadmodum Hermannus statuit. Neque Platonicae consuetudini aliud convenientius, quam dictio- ne ἐκ' ἀδυναμίας propter imbecil- litatem significatum statuere. Ita- que Stephanus in marg. μὴ ante βλέπειν excidisse coniciebat et annot. p. 25. Non dubium est, inquit, quin depravatus sit hic locus: quem etiam in iis quae margini adscripsi, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc eius expositionem in- veni, Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lu- men: in videndi vero debilitate ad spectra in aquis: eique expo- sitioni subiunctam hanc lectionem, καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῷα τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλλου φῶς. ἐκ' ἀδυναμίας δὲ τοῦ βλέ- πειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντά- σματα. Ego autem legens μὴ βλέπειν, iungebam cum praecedentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῷα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλλου φῶς, tanquam ἐν ἀδυναμίας seorsum positum esset. Eadem, qua Ste- phanus et Cornarius (nam Cor- narii est expositio illa et lectio, quam postea invenisse Stephanus ait) de praepositionis vi opinione ductus Morgensternius symb. 1815. p. 14. sqq. commate ante τὸ τοῦ ἡλλου φῶς posito haec ipsa ver- ba non a praecedente πρὸς, sed a sequentibus ἐκ' ἀδυναμίας βλέ- πειν regi autumat et alia quae- dam parum probabilia proponit, quae omnia probavit Astius in tert. Platonem sic scripasisse con- iiciens: καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῷα τε καὶ φυτὰ καὶ, τὸ τοῦ ἡλλου φῶς ἐκ' ἀδυναμίας βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐν-

C βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σιὰς

ταῦθα δὲ etc. nec improbasse Stallbaumius in sec. videtur. Ego, quum Stephani coniecturae codices omnes refragentur, si plures praepositionem omitterent, aut inserendae potius, quam omittendae causa librariis fuisse videtur, cum Vind. F. Flor. R. ἀδυναμία scribendum idque cum infinitivo βλέπειν sic ut δύναμις cum ἀνέλθαι L. II. p. 364. B. C. ὄνος cum ἀπτεσθαι, λέγειν, εἰπεῖν V. 450. D. 473. E. VI. 503. B. constructum statuerem: nunc vulgatam retinendam et secundum Euripidem eo, quo supra ostendi, modo interpretandam, ad sequentia πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα autem contrarium illius cum imbecillitate coniunctae visionis supplendum existimo, quam rationem Schleiermacherus quoque secutus est. Transitus a substantivo ad infinitivum, ἢ ἐκάνωδος καὶ βλέπειν, nullam offensionem habet. Sic infra p. 535. B: δριμύτητα δὲ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ἐπάραχεν καὶ μὴ χαλεπῶς μαρθάνειν.

βλέπειν,] βλέπειν: Vind. E. βλέπειν. Ald. Bas. ab.

C φαντάσματα θεῖα] His vulgo quatuor verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα interposita leguntur, quibus receptis descriptioni vincitorum et solutionis eorum immiscetur aliquid ex disciplinis mathematicis pettum; ἐνταῦθα enim ad regionem intelligibilium referendum est, quam ipsam Socrati etiam quum ἐκεῖ diceret observatam statunt, quasi e specu ad solem productos utramque regionem simul ingressos cogitasset; et verba πᾶσα αὐτῆ ἢ πραγματεία, quibus tamen recentiores aposiopesis vel anacoluthi signum praefigunt, cum initio ἢ δὲ γὰρ λέσις etc. grammatice cohaerent, et solutio illa et conversio et ad solem ascensio et imaginum visio pariter ac mathesis hanc vim habere dicitur, ut rationem ad boni ideam conspiciendam evehat, quod

et per se ineptum et sequentibus illis ὡςπερ τότε τοῦ σαφεστάτου etc. contrarium est. Tum non apparet, qua ratione theoremata mathematica φαντάσματα θεῖα dicantur, multo minus qua εἰδῶλων σιὰς esse negentur. Imaginum umbris isti intenti fuerant in specu vinciti: at regionem ingressi intelligibilem quibus et ipsi umbris idearum initio operam dant, eas si cum aliis umbris longius a veritate remotis comparare vellet Socrates, non cum illis comparare debebat, quas in specu contemplati essent, sed cum illis, quas soluti in regione visibili oculis luci nondum assefactis inspicerent, quippe quae eandem in hac regione, quem theoremata mathematica in altera locum tenerent. Itaque huius saltem incommodi vitandi causa εἰδῶλα aliter sive, quam paulo ante, corpora ipsa interpretari et connata post εἰδῶλων σιὰς, quod Stephanus posuit, servato participium ἀποσημαζομένης ad σιὰς τῶν ὄντων referre et ἕρπον τοιοῦτον φῶς verum lumen seu ideam boni, quae cum sole comparata reapse verum lumen sit, dictum statueri debebant illis, quibus additamentum istud geminum videretur. Verum res salva est. Codices omnes uno Ven. B. excepto, cuius hic quoque Aldus vestigia pressit, verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα omittunt. Quae si ad sensum necessaria aut utilia aut denique non omnino inepta essent, ob homoeoteleuton a ceteris neglecta in uno libro isto quemadmodum alia fideliter servata videri possent; quum vero illis eiectis omnia plana et expedita fuissent, quis non glossema ex male intellecto adverbio ἐκεῖ vel unde libet oritundum et de industria homoeoteleuton factum agnoscat? Scilicet τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα solis dei (v. L. VI. p. 503. A.) imagines in aquis conspiciuae sunt, quae eodem nomine supra

τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς δι' ἐπίγονοι τοιούτου

p. 516. B. ἐν ὕδασι φαντάσματα αὐτοῦ dicuntur, quas, quia ipsius lumen ferre nondum queunt, soluti primum inspicere debent. His accedunt σκιάι τῶν ὄντων, umbræ rerum naturalium, quæ res licet proprie ὄντα non sint, tamen cum rerum simulacris in specu apparentibus comparatæ ὄντα dici possunt utpote μᾶλλον ὄντα, (515. D.) quarum propterea umbræ recto εἰδώλων σκιάι esse negantur, quales in specu per aliud lumen et ipsum εἶδωλον, non verum, si cum sole comparatur, h. e. per ignem illum superne accensum efficiebantur. Itaque Socrates, postquam methodi seu legis dialecticæ effectum et finem demonstravit similem illum ei, quem legitima visus exercitatio habeat, disciplinarum mathematicarum, de quibus adhuc disputaverant, utilitatem ac vim, quæ sint ad illum effectum præparandum instructæ, declaraturus atque ita dialecticæ ipsius naturam illustraturus primum mentionem facit medicinæ, quam vinctis in specu adhibendam initio huius libri dixerat, similemque ei disciplinarum illarum vim statuens solutio vinculorum, inquit, et reliqua istis faciendâ huius artium studio respondent, quod quidem rationem eodem modo ad ideam boni, quo illa oculum ad solis conspectum, evahere contendit. Longiore autem eorum, quæ vinctis fieri dixerat, repetitione usus ab instituto orationis cursu deflectit et verbum, quod ad nominatives λύσις, μεταστροφή etc. pertineret, quale foret δύναται (ταῦτόν τῃ τῶν τεχνῶν πραγμάτων) vel μιμνῆται (τῆν πραγμάτων), omitteus πᾶσα αὐτή etc. dicit, ut si initio ἦν δέ γε ἡ λύσις etc. δύναμιν ἔχει vel simile quid dixisset. Cuius anacoluthi seu nominativi absoluti exempla Vol. I. p. 377. ostendi. Neque vero postpositum sine articulo adiectivum θεῖα post τὰ ἐν ὕδασι

φαντάσματα offensionem esse debet, quum non indolem aut conditionem imaginum, sed originem significet ideoque non multo artius cum substantivo cohaereat, quam gentilia aut pronomina possessiva, quæ simili modo interdum postposita reperiuntur, ut Phædonis initio τῶν πολιτῶν Φλιασίων, (von unsern Landsleuten aus Phlius) quod codices et lexicon Bekkeri anecd. p. 852, 25. et aliquot Pausaniæ in huiusmodi rebus auctoritatē non facile destituti dictiones (cf. Siebelis ad L. I. c. XXV. §. 6.) satis tuentur, Soph. Al. 570. ὁ λυμειὸν ἐμός, Eurip. Hippo!. 683. ὁ γεννητῶρ ἐμός, Theocr. Id. XXVII. 58. τῶμαχτον ἐμόν, quæ omnia contra libros corrigere non auisim. Accedit quod verba ἐν ὕδασι inter τὰ et φαντάσματα oribethi loco posita alterum epitheton ut laxius neeti substantivo et prædicati instar extrinsecas adiecti possit faciunt. Sic Thucyd. VI. 31: εἰ γὰρ τις ἐλογίσαστο τῆν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατηγουμένων τῆν ἰδίαν. Aristot. Eth. Nic. VI. 11, 1: ἡ δὲ καλουμένη γνώμη — ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρισὶς ὀρθή. quos locos significavit Bernhardtus synt. p. 323. Omnino Platonem quoque adiectivum nonnunquam contra consuetudinem posuisse præter Phædonis locum illa Leg. L. III. p. 713. D. docent: ταῦτόν δὲ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλόανθρωπος ἂν τὸ γένος ἔμεινον ἡμῶν ἐπίστη τὸ τῶν δαιμόνων. Itaque nec τὰ post φαντάσματα, quamvis facile excidere poterit, inserendum puto, quod Astius in sec. post alterum φαντάσματα, quum de glossemate nihil suspicans et ἐπιᾶνtrum, ἐνταῦθα locum subdico significare posse opinans de verbo tantum, quo alterum πρὸς pertineret, sollicitus esset, pro θεῖα in contextu positam in addendis βλέπειν o superioribus

φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρῖνειν ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὐτῆ ἡ
πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν
δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς
τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὔσι θέαν, ὥσπερ τότε τοῦ
σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ
D. σωματοειδῇ τε καὶ ὄρατῷ τόπῳ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀπο-
δέχομαι οὕτω. καίτοι παντάπασί γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ
μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι. ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ
ἀποδέχεσθαι. ὅμως δὲ (οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μό-
νον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον) ταῦτα
θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐκ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον

repeti debere sentiens retractavit.

σκιᾶς] σκιᾶς Vind. F. item paullo post.

δι' ἑτέρου] δι'ετ. Vind. E.

ἀποσκιαζομένας,] ἀποσκιαζο-
μένας: Vind. E. ἀποσκιαζομένας.
Bas. ab. Steph.

ὡς] ἦν Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχη Mon. B.

ἐπαναγωγὴν] ἐπαγωγὴν Ven.

B. ἐκ' ἀναγωγῆς Ald. Bas. ab.

βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν
τοῦ] om. Ang. B. — ἐν τῇ ψ. —
Mon. C.

θέαν] θεοῖς cum an super ois
Vat. B.

ὥσπερ] ὥπερ Steph.

τότε] τό, τε Vind. E.

ἐν — φανοτάτου] om. Vat. B.

σώματι] σώμασι Vind. EF.

Mon. C. Flor. ACTV. σώμασι

Vind. B. Ang. B. Vat. H.

φανοτάτου] Ita Par. ADK.

sec. Bekk. Lob. Vind. BEF.

Mon. B. Ven. BC. Vat. HM. Ajd.

Bas. ab. φανοτάτου Mon. C.

(Florentini, Ang. B.) Steph. Ast.

pr. sec.

τῷ] om. Vind. B. Mon. C.

Ald. Bas. a. Steph.

σωματοειδῇ] σωματοειδῇ Vind.

E.

D τε] om. Bas. ab. Ficinus hanc
Socratis ᾗσιν ita interpretatus
est: Atqui quemadmodum solutio
illa a vinculis, conversioque ab
umbris ad simulacra ad lumen, et

ex autro ad solis lumen exitus,
idique animalium et plantarum
inspectio solisque, et siderum in
aqua propter imbecillitatem oculo-
rum intuitus, ipsum, quod in
corporibus est clarissimum, ad id
convertunt, quod est in corporali
et visibili regione omnium fulgen-
tissimum: ita omnium supra di-
ctarum artium studium deducit
animum per umbras non simula-
crorum, sed eorum potius, quas
vere sunt: iudicareque eas efficit
apparentes ad aliud quoddam lu-
men, tanquam ad solem; habet-
que vim quandam extollendi id,
quod est in animo praestantissi-
mum, ad contemplationem eius,
quod in ordine rerum est optimum.
εἶναι — ἀποδέχεσθαι] bis deinceps
posuit Vind. F.

πολλάκις] om. Vat. M.

θέντες] „θέντας (ut videtur)

Ven. B.“ Idem habet Ald. Bas.

ab.

νῦν] νῦν δὴ Par. K. secundum

Bekkerum.

διέλθωμεν] ἐλθωμεν Par. ADK.

sec. Bip. Vind. BE. Mon. C. Ven.

C. Vat. H. Cf. Vol. I. p. 356, e.

οὔτως] om. Vind. F. Flor. R.

δὴ] om. Lob. Vat. BM. post E

εἰδῆ Vind. F. Ang. B.

εἰδῆ] ἦδῆ Vat. H.

αὐ] αἰ Lob. Vat. M. om. Fic.

(et quas vias sint.)

ἀν] om. Vat. H.

ἴσμεν καὶ διέλιθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προσιμιον δηλ-
 θομεν. λέγει οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλήψεσθαι θυ-
 νάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε, καὶ τίνας αὖ E
 ὁδοὶ αὐτὰς γὰρ ἂν ἦδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἀ-
 γούσαι εἶεν, οἱ ἀπικουμένω ὡσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα, ἂν
 εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκ ἐστὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὡ φίλε
 Γλαύκιον, οἷός τ' ἔση ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τὸ γ' ἔμὸν οὐ- 533
 δὲν ἂν προθυμίας ἀπολλίποι, οὐδ' εἰκόνα ἂν εἴη οὐ λέ-
 γομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὅ γε δὴ μοι φαίνε-
 ται· εἰ δ' ὄντως, ἢ μὴ, οὐκ ἐστὶ ἄξιον τοῦτο διασχυρίζε-
 σθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον.

αὐτὸ] αὐτόν Vind. BE. Mon.
 C. Vat. H.

οἱ] οὐ Vind. F. οὐ Ang. B.
 Flor. R.

πορείας] πορείας Vind. E.

Οὐκ ἐστὶ] οὐκ ἔστ' Mon. C. οὐ.
 κέτι Vind. F.

οἷός τ'] οἷός τε Vind. F.

533 ἔση] εἰ Vind. F. Ang. B. Flor.
 AR. ἔσει recentiores.

ἔπει] ἐπεὶ Vind. E. profecto
 Fic.

ἀπολλίποι] Ita Vat. BM. Ang.
 B. Flor. R. et a m. pr. Par. A.
 Ven. C. quod ob sequens ἴδοις
 merito a Bekkero praelatam Astius
 in tert. et Stallbaumius in pr.
 recepit. ἀπολλίπος reliqui libri
 excepto Mon. C. in quo ἑλλίπος
 legitur, cum editis ante Bekke-
 rum et Stallbaumio in sec. Etiam
 Matthiae gramm. pag. 865. haec
 verba propter τὸ ἔμὸν laudans
 praesens tenuit.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἂν] post εἴη iidem.

ἴδοις] εἰδοῖς Mon. C. ἦδεις
 Vat. B. a m. pr. et, sup. s et
 oi, Lob. In Ven. C. η et si
 super s et oi posita sunt.

τὸ] om. Flor. T.

δὴ] om. Par. K. sec. Bekk.
 δὴ ὡς μὲν ἐστὶν ὄγ' ἔμοι Mon. B.

μοι] Ita secundum Par. A.
 Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
 E. Flor. ACTV. pro vulgato
 ἐμοι. scripsi, quis nihil opus est,

PLATONIS OP. II.

ut sonus verbi φαίνεται cum pro-
 nomine communicetur.

εἰ δ' ὄντως] ἰδόντος Ven. C.
 a m. pr. ἰδόντι Mon. B. Par. DK.
 Ald. Bas. a. et cum os super s
 Lob. Vat. M. εἰ ἰδόντι Flor. U.
 secundum Stallbaumium, qui idem
 in Par. K. Ald. Bas. a. legi tra-
 dūt. „In praeced. edit. male
 ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet
 vet. lib. Alioqui legi etiam pos-
 set εἰ δὲ τῷ ὄντι.“ Steph. in m.
 οὐκ ἐστ' Vind. E. Mon.
 BC.

μὲν δὴ τοιοῦτόν] δεῖ μὲν τοι-
 οῦτό Vind. B. Mon. C.

τι] om. Vat. B. Ven. B. τις
 Ald. Bas. ab.

ἰδεῖν] Hoc vulgo omisum e
 Par. A. Vind. BEF. Mon. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 et recenti. Ven. C. scriptura re-
 cipere eo minus dubitavi, quae
 magis ad summae ideae descri-
 ptionem in superiori libro exhi-
 bitam appositam est. Lectam
 idem Ficino, sed simul δεῖ pro
 δὴ: quod tale aliquid est cogna-
 scendum

ἰσχυριστέον] „Rectius fortasse
 διισχυριστέον scribetur, ut mox
 dicit διισχυρίζεσθαι.“ Stephan.
 p. 25. Magis etiam ob antece-
 dens διισχυρίζεσθαι probabile id
 videri poterat. Sic Phaedon. p. 63.
 C: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν κάρην
 διισχυρισάμεν· ὅτι μέντοι παρά
 θεοῦς δεσπότας κάρην ἀγαθούς

X

ἢ γὰρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλεγέσθαι δέ-
 ναιος μόνη ἂν φήσειεν ἰκαίωρα ὄντι ἄν ἄν δὴ διήλ- 488
 θομεν, ἄλλη δὲ οὐδαμῇ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον
 διαγροίεσθαι. Τότε γοῦν, ἦν δ' ἔγωγε, οὐδὲς ἤμῃς
 B ἀκριβοῦν λέγουσα, ὡς αὐτοῦ γε ἑκάστου κἄτις ὅ
 ἔστιν ἑκάστου οὐκ ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μίθοδος ὁδῶ κατὰ
 παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχνηαι ἢ
 πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν, ἢ πρὸς γε-
 νέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ πρὸς θερακαίαν τῶν φροσῶ-
 νων τε καὶ συντιθεμένων ἀπασαι τετραφάται· αἱ δὲ

ἦξιεν, εὐ ἴσται, ὅτι εἴτερο τι ἔλο-
 λο τῶν τοιούτων, διαγροισαί-
 μῃν ἂν καὶ τοῦτο. Ac simplicis
 alia significatio est Gorg. p. 489.
 C: τῷ σαφῶς λέγουσθαι. Sed
 eadem, quae compositi, ib. p. 495.
 B: οὐ δὲ τῷ ὄντι, ὡ Καλλιπείας,
 ταῦτα λέγουσθαι; ubi codices non
 magis, quam hic, dissentiant.
 Cf. Thucyd. L. VI. c. 55: ὅτι
 δὲ πρεσβύτατος ἄν Ἰακίνας ἤφ-
 ξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀνοή ἀκρι-
 βέστερον ἄλλων λέγουσθαι.

ἦ] ἦ Vind. F. Ald. Bas. ab.
 Steph.

φήσειεν] φήσειεν Lob. Vat. M.
 φήσειεν ἔν Flor. T. (φήσειεν
 editiones ante Astii sec.)

ἄν δὴ] δὴ om. Iob. Mon. B.
 Vat. BM. Par. DK. Ven. C.
 Flor. U. et editiones ante Astii
 sec.

ἄλλη] ἄλλη Lob. Ald. Bas. ab.
 οὐδαμῇ] οὐδαμῇ Vind. F. οὐ-
 δαμῇ Steph. Ast. pr. sec.

δυνατόν; Καὶ] δυνατόν, καὶ
 editi ante Astii sec. et codices
 meī excepto Vind. E. qui duo
 puncta interponit. Etiam Ficinus
 recte distinxit.

διαγροίεσθαι] διαγροίεσθαι,
 sed ia m. a m. s., Mon. B. (δι-
 γροίεσθαι; Ast. pr.)

γοῦν] γ' ὄν Vind. F.

ἡμῖν] ἄν ἡμῖν Vind. E.

B ἀκριβοῦν] ἀκριβοῦν Vind. E.
 ἀκριβοῦν Par. K. sec. Bekk.

κἄτις] κἄτις Vind. BE.

ὅ ἔστιν] ὅ ἔστιν Vind. B. ὅ
 ἔστιν Bekkerus, Astius in tert.
 et Stallbaumius, ut supra p. 582.
 A. Sed h. l. post αὐτοῦ, i. e.
 ὄντως ὄντος, διάστον repetitum
 ἑκάστον et sequens λαμβάνειν
 pronomen ὁ praedicatum et ver-
 bum ἔστιν nihil nisi copulam esse
 arguunt: quod unumquodque sit.
 Quare commata ante ὁ et post
 ἑκάστον deleui.

οὐκ] om. codices omnes uno
 Par. A. excepto et editi ante
 Stephanum, nec non omitti pos-
 set, si ὡς a verbo ἀκριβοῦν
 penderet, de quo cf. Hein-
 doerfius ad Theaet. §. 40. Sed
 ὡς pendet a λέγουσθαι et simul
 ad sequentia ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι
 pertinet. Itaque negatio abesse
 nequit. Idem sentit Ficinus: Ne-
 mo autem adverbium nobis dis-
 sentibus, quod dissentendi faci-
 das duntaxat conatur ordine certe
 circa unumquodque, quid ipsum
 sit, invenire.

ἄλλη τις] ἀλλ' ἦ τις Lob.

κατὰ] κατὰ Bas. b.

πρὸς γενέσεις] προγενέσεις
 Ald.

τε καὶ συνθέσεις] om. Ang. B.
 ἦ] Ita Par. A. Vind. B. Mon.

C. Vat. H. Flor. AT. Reliqui
 cum editis addunt καὶ, quod mul-
 tis locis interpolatum (cf. Vol. I.
 p. 166, a. b. 177, b. 178, a. 254,
 a. b. 270, a. 420, b. 432, a. et
 infra p. 538. B. pr. in Vat. E.
 post ἦ) hic superfluum et tantum

λοιπαί, ἄς τοῦ ὄντος τι ἔραμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένους, ὁρῶμεν εἰς ὄνει- C
ραίνεσθαι μὲν περὶ τὸ ἄν, ἕκαστὸν δὲ ἀδύνατον αὐταῖς
εἶδῃν, ἕως ἂν ὑποθέσῃσι χρώμενοι ταύτας ἀκινήτους
ᾄδει, μὴ θυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾗ γὰρ ἀρχὴ
μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε
συμπέπλεκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ
ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδαμῖα, ἢ δ' ὄς. Οὐκοῦν, ἢ
δ' ἐγὼ, ἢ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται,
τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα

non intolerabile, certe accuratae
artium, quam Socrates exhibet,
divisioni contrarium videtur.

τε] int. vers. Vind. B.

τετράφαται] τετράφατε, sup.
a m. s. ai, Mon. C.

ἐπιλαμβάνεσθαι] ἀντιλαμβάνε-
σθαι Ven. B. Vind. E.

γεωμετρίαν] γεωμετρίας Lob.
Mon. B. Vat. BHM. Ven. C.
Par. DK.

C ἀδύνατον αὐταῖς] ἀδύνατοι
αὐτὸ Mon. B. Flor. U.

ταύτας] ταῦται Vind. F. παύ-
τας Ald.

θυνάμεναι] θυνάμενα Ald.

ἀρχὴ] ἀρχῇ Ald. — Proctus
in Parmen. T. V. p. 823: εἰ δὲ
τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιή-
σῃτο, περὶ τούτου ταῦτα ῥη-
σείον, ἀπὸ (L. ἂ περὶ) τῶν γεω-
μετρικῶν ἐκεῖνος εἶρηκεν· ᾗ γὰρ
ἀρχὴ μὲν· δι' ἣν, τελευτὴ δὲ καὶ
μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν, οὐδαμῖα
μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην
εἶναι. quibus quae desunt nullo
negotio hinc addideris et vitiosa
conrexeis. Cousinio tamen nil
deesse et δι' ἣν sanam videbatur.

συμπέπλεκται] συμπλέκται
Lob. Vat. BM. connectuntur Fic.

τίς] τίς Ald. Bas. ab.

τὴν] om. Vind. E.

Οὐδαμῖα] οὐδὲ μία Mon. B.

Οὐκοῦν ἢ διαλεκτικὴ — ἀφι-
σώμεθα. D.] excerptit Stobaeus
eccl. L. II. p. 157. Cant.

μόνη] μόνη Lob. μόνη editi
ante Astium. Bekkerus μόνη
tantum ex Par. A. Ven. C. retulit,
hos solos, opinor, innuens
dativum a nominativo distinguere
solere. Sed Stephani μόνη ha-
bere non extendit.

ἀναιροῦσα] Ita Stobaei cod.
Augustanus et Vaticanus. ἀνά-
γοσα Cant. quod, nisi proxime
sequens ἀνάγει obstarat, prae-
ferrem. Nam quom dialectica
secundum L. VI. p. 511. B. C.
D. non id agat, ut axiomata et
postulata mathematica tellat seu
evertat, sed ad principium refer-
rat eique coniuncta ut iam scian-
tur efficiat; ἀναιροῦσα diversam
h. l. a vulgari significationem ha-
bere et, quod collocat quoque
verborum flagitat, cum sequenti-
bus ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν con-
struendum esse sequitur: diale-
ctica sola hac, cui contraria in
proximis demonstrata est, via
procedit, positiones non fixas et
immotas relinquens, sed ad ipsum
principium extollens, ut firmas
et certas reddat. Sed verbi ἀνα-
ροῦσιν cum praepositione ἐπι con-
structi exemplum nusquam inve-
nio, neque qua ratione constitui
possit, satis intelligo. An igitur
ἀναιροῦσα scribendum? cuius ver-
bi quamvis rari certus tamen lo-
cus est in Euripidis Elektra
v. 102: ἕως γὰρ λευκὸν ὄμα'
ἀναιροῦσαι. Neque diversum ab
eo Homericum est ἀναίρειν.

τὴν] om. Mon. B.

X 2

D βεβαιώσεται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὲ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορθωγμένον ἤρεμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συναρίθους καὶ συμπερικαγωγούς χρωμένῃ αἰς διήλομεν τέχναις· ἄς ἐπιστήμας μὲν πολλὰκις προσείκομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐνεργεστέρου

βεβαιώσεται] βεβαιώσητε Mon.
 C. καὶ] om. Stob.
 τῷ ὄντι] τῶντι Vind. E.
 Mon. C.
 D βαρβαρικῷ] βαρικῷ Vind. F.
 βαρβαρικῶς Stob. cod. Vat. βαρβαρικῶν Cant.
 τὸ] Ita Stob. cod. Aug. et Vat. τῷ Cant.
 κατορθωγμένον] κατορθωγμένον Vind. E. κατορθωγμένον Stob. Cant. (non cod. Aug. Vat.) κατορθωγμένου Ald. Bas. ab.
 ἤρεμα] ἤρ. Vind. E. Mon. C.
 ἀνάγει ἄνω] Ad hoc Timaei glossam p. 31. ἀνατίνας τὴν ψυχὴν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέφας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θείαν. non dubie referendam esse et Timaeam ἀνατίνας pro ἀνάγει ἄνω legisse statuit Ruhnkenius. Mihi pari, si non maiori iure ad p. 540. A. referri ibique pro ἀνακλίνας Timaeus ἀνακλίνας in suo codice invenisse statui videtur. Sed utrumque incertum, lectio quidem nostri loci non minus, quam alterius certa est. Alia significatione ἀνάγει ἄνω Plato Phaedr. p. 272. D. dixit.
 συναρίθους] ἕν. Stob. συναριθμοῖς Lob. Vat. B. et a. m. pr. Ven. C. συναριθμοῖς Mon. B. Par. D. Flor. U. συναριθμοῖς Par. K. συνήρτους Flor. R. a. m. s. ex glossemate. Nam ita Timaeus lex. p. 242: συνήρτοι· συναρτοί. Cf. Leg. L. X. p. 889. D: γραμμῆ καὶ μουσικῆ καὶ δεῖαι τούτοις εἶσι συνήρτοι τέχναι.
 συμπερικαγωγούς] συμπερικαγωγούς Vind. F. συμπερικαγωγούς Mon. B. Flor. U. συμπερικαγωγῆς Stob. cod. Vat. συμπερικαγωγῆ Par. K. περικαγωγούς Vind. B.

Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. περικαγωγούς Vind. E.
 αἰς] ἄς Vind. B. Mon. C. Flor. V.
 τέχναις] τέχναις Vind. B. Mon. C.
 C. ἐνεργεστέρου] ἐνεργεστέρου Stob.
 δὲ, ἤ] ὁ idem.
 διανοίαν δὲ] διανοίαν γε Vind. F. Ang. B. Flor. RT.
 πῶς] πῶς Par. K. sec. Bip. πῶς sec. Bekk. om. Mon. C. Vid. p. 522. C. et L. VI. p. 511. A. C. D.
 δ'] δὲ Lob. Vind. F.
 ἤ] om. Lob. Vind. B. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV. Articulus eam designat contentionem, quae sit vel possit esse inter tantis de rebus disquirentes.
 τούτων] τούτων Lob. Vat. M. et a. m. pr. B. Par. K. sec. Bekk. et cum ω super ultima D. et Ven. C. τούτων, sup. ω, Vind. B. τούτων Vat. B. a. m. s. Ald. Bas. ab.
 περὶ σκέψις] περὶ σκέψις Vind. E. περίσκεψις Lob. Vind. BF. Mon. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.
 ὅσον] ὅσον Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. et a. m. pr. D. et Ven. C. Conf. Matthiae gramm. p. 886. Bernhardt synt. p. 203.
 Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. οὐ γὰρ ἄν Mon. C. οὐ γὰρ αὖ Vind. B. Quae praeterea in codicibus plerisque non sine magna varietate atque in editionibus Bas. b. Astii pr. Bekkeri et Stallbaumii sec. tamquam a Glaucone dicta post ἔφη adduntur, quoniam nihil eorum neque integra neque modeste et quantitate liceret

μὲν, ἡ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ, ἡ ἐπιστήμης διάνοιαν
 δὲ αὐτὴν ἐν γὰ τῷ πρόσθεν που ἠρισάμεθα· ἔστι δ',
 ὡς ἱμοὶ δοκεῖ, οὐ κατὰ ὀνόματος ἢ ἀμφισβήτησις οἷς
 τοσοῦτων περὶ σκέψις ὄσων ἡμῖν πρόκειται. Οὐ γὰρ
 οὖν, ἔφη. Ἀρᾷκει οὖν, ἦν δ' ἔγω, ὡσπερ τὸ πρότε-

immutatum aut sententiam non
 ineptam aut orationem Platone
 dignam habere atque ipsa additio
 ab eius consuetudine abhorrere,
 codicum vero auctoritas non omni
 exceptione carere videbatur, fa-
 cere non potui, quin pro insiticiis
 abiicerem. Sunt autem haec:
 ἀλλ' ὁ (ἀλλο Bas. b. ἄλλο Lob.
 Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par.
 D.) ἂν μόνον δηλοῖ (ἂν δήλου
 μόνον Par. K. sec. Bip. ἂν δη-
 λοῖ μόνον sec. Bekk.) πρὸς τὴν
 ἔξιν (π. τ. λέξιν Mon. B. Flor.
 U. Bekk. Stallb.) σαφήνεια (om.
 Flor. AC. Fic. σαφήνεια Vind. E.
 σαφήνεια Vind. B. Mon. C. Ast.
 pr. σαφήνεια Bekk. Stallb.) λέ-
 γει (λέγει cum is super i Par. A.
 λέγειν Vind. B&F. Mon. C. Ang.
 B. Vat. H. Flor. ACRTV. λόγου
 Ast. pr. ὁ λέγοι Mon. B. Flor.
 U. Bekk. Stallb.) ἐν (ἐν τῇ Mon.
 C.) ψυχῇ. Ex his quod Bekke-
 rus secundum Mon. B. pro genui-
 no, Stallbaumius ut glossema cum
 uncis edidit, ἀλλ' ὁ ἂν μόνον
 δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφήνεια ὁ
 λέγοι ἐν ψυχῇ, si sensum illum
 habet, quem videtur habere, quem
 Schleiermacher non satis accu-
 rate ita reddidit: sondern wenn
 eines (ein Wort) nur das be-
 stimmt bezeichnet für den Vor-
 trag was man bei sich denkt,
 aliquid requirit, quod si adsit,
 profecto amplius desiderari ne-
 queat. Quod enim melius aut
 magis perfectum vocabulum esse
 potest, quam σαφήνεια, hoc est,
 perspicue et sine ulla obscuritate
 cogitatum significans? Et tamen
 Glauco in hoc se acquiescere di-
 ceret, quasi severior alter plus
 exigere posset? Nihil dicam de
 molesta verborum πρὸς τὴν λέξιν
 abundantia, nihil de incommoda

dictionis λέγοι ambiguitate, quam
 nescias utrum ad ὄνομα an ad
 loquentem referas: sententia mihi
 tam absona videtur, ut eam vix
 interpolatori mediocri, nedum Pla-
 toni tribuere audeam. Paulo to-
 lerabiliorem ex superscripta in
 Par. A. lectione effeceris una lit-
 tera adiecta scribens ἀλλ' ὁ ἂν
 μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξιν σα-
 φηνεία ὁ λέγεις ἐν ψυχῇ: sed
 (id requirimus seu probamus) quod
 duntaxat pro rerum conditione
 perspicue constret, quae tecum
 apud animum loquaris. cui sen-
 tentiae similem Ficinus fecit: nam
 solam exigunt ad rerum habitum
 interni conceptus expressionem.
 eamque Stephanus in marg. ostendit
 sibi videri sub illis latere, quae
 inter ἔφη et ἀρᾷκει „ex
 vet. cod. sed mendosa afferuntur.“
 Nam qui πρὸς τὴν ἔξιν
 ita dixerit, is summa et absoluta
 remissa perspicuitate mediocrem
 quandam et relativam postulaverit,
 qua contentus utique non se-
 verissimus sit. Sed Platonem πρὸς
 τὴν ἔξιν eo sensu posuisse, non
 saltem τῶν πραγμάτων addidisse
 non credo: sequioris aevi lecto-
 rem facilius adducor ut nimia
 illa, quam Socrates concessisset,
 licentia offensum hanc conditio-
 nem scripsisse et πρὸς τὴν ἔξιν
 aut ita, ut ostendi, aut, post-
 quam ἔξιν idem quod δύναμις
 significare coepisset, pro viribus
 intelligi voluisse credam. Eisdem
 illud λέγειν ἐν ψυχῇ pro νοεῖν
 condonandum puto, quod certe
 h. L. parum aptum est. Nam si
 cogitationem interna animi ora-
 tionem constare volumus, quemad-
 modum Plotinus Enn. I. L. II.
 c. 3. p. 13. F. τὸν ἐν φωνῇ λό-
 γον μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, et ipse

ρον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖσθαι, δευτέ-
 534 ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
 την, καὶ ξυναμφοτέρα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφοτέρα
 δ' ἐκείνα νόησιν, καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν
 δὲ περὶ οὐσίας, καὶ ὅτι οὐσία πρὸς γένεσιν, νόησιν

Plato Theaet. p. 190. C. τὸ λέ-
 γειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν dicit,
 nomen quoque aliquod intus apud
 animum pronuntiantem ponere de-
 bebamus eum, qui cogitat, quod
 nomen diversum esse nequit ab
 eo, quod idem, quum loquitur,
 ore emittit. Quomodo igitur ore
 pronuntiatum nomen ita demum
 probabile dici potest, si interni
 nominis et sermonis significatio-
 nem perspicue exprimat, quum
 ipsum illud internum sit et tan-
 tam eo differat, quod ore pro-
 nuntiatur? Quae quidem ratio
 Bekkeri scripturae non minus,
 quam cuilibet illa extrema reti-
 nenti vehementer repugnat. His
 accedit quod in Platonis dialogis
 quum negationi assensus per for-
 mulam οὐ γὰρ οὐν praebetur,
 nunquam assentens quicquam ad-
 dit, quod ex contrario petitam
 negati descriptionem contineat id-
 eum per affirmationem cum par-
 ticula ἀλλὰ definiat. Unus est
 Sophistae locus isque admodum
 dubiae lectionis et personarum
 distinctionis, qui exceptionem ad-
 ditam habet, p. 240. B: οὐ γὰρ
 οὐν· πλὴν γ' εἰκῶν ὄντως. Bis
 novum et alio spectans subicitur:
 Polit. pag. 266. A: οὐ γὰρ οὐν.
 ἀλλὰ τίτι δὴ τὰ δύο διαιροῦ-
 μεν; et Phileb. p. 16. B: οὐ γὰρ
 οὐν, ὃ παῖδες, ὡς φησιν ὑμᾶς
 προσκαρσέων Φίλητος. οὐ μὴν
 ἔστι καλλίων ὁδός etc. Nonnun-
 quam verbum ex praegressa al-
 terius interlocuteris oratione re-
 petitur: Civ. L. III. p. 388. E:
 οὐ γὰρ οὐν δεῖ. et ib. 397. E.
 V. 454. B. Hipp. mai. 299. D.
 Theaet. 205. D: οὐ γὰρ οὐν δὴ
 φαίνεται. Plerumque vero nihil
 praeter tria ista verba ponitur:
 Civ. II. 875. A. 376. D. III. 394.

E. 398. D. III. 439. B. V. 465.
 B. VI. 508. B. nostri libri p. 523.
 D. 526. C. 534. D. VIII. 556. C.
 X. 603. A. Euthyphr. 2. B. Phae-
 don. 93. E. 104. C. Theaet. 160.
 A. 171. B. 182. E. 185. A. 186.
 E. (189. B: οὐ γὰρ οὐν δὴ.)
 193. D. 203. E. Soph. 233. E.
 252. A. 256. A. Phil. 17. C. 30.
 C. 42. C. Alcib. I. 134. A. Charm.
 167. E. Lya. 215. B. 218. A.
 Leg. I. 627. C. 634. D. III. 696.
 C. Parm. 134. B. 133. B. 139. A.
 C. E. 140. B. 146. E. 147. A.
 149. A. D. 154. C. 156. C. D.
 158. B. 162. D. 163. B. 164. E.
 166. A. Phaedr. 277. E. Itaque
 praeter consuetudinem Platonica
 verba ἀλλ' ὃ ἄν μόνον etc. assuta
 videntur. Denique non solum in
 Ald. Bas. a. Steph. sed haud du-
 bie etiam in Ven. B. omissa sunt,
 quem codicem supra p. 532. C.
 Aldo glossematis recipiendi aucto-
 rem exstitisse vidimus, cuius Bek-
 kerus cum Stephani scilicet textu
 a se collati neque ullam ab eo
 discrepantiam exhibentis mentio-
 nem facere oblitus est, tantum
 Stephanum ista omittere signifi-
 cans.

οὐν] om. Bas. b. γούν Par. A.
 Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat.
 H. quod ad sequens ἔωμεν et ad
 affirmationem, quam posterior lu-
 cius sermonis pars habet, magis
 accommodatum, quam οὐν, ob
 significationem tamen admitti ne-
 quit, nisi forte voluntatem pro
 ratione sequi Socratem statuamus.
 Itaque οὐν tenendum, ut in in-
 terrogatione, quae in affirmatio-
 nem exeat. Cf. Vol. I. p. 294. b.
 τὸ πρότερον] τοῦ. Lob. Ald.
 Bas. ab. Steph.

δυντέρας δὲ] τὴν δὲ δυντέρας
 Flor. T.

πρὸς δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμη
πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν· τῆς δ' ἐφ' οἷς
ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆ ἐκείνου, δοξαῖου
τε καὶ νοητοῦ, εἴωμεν, ὡς Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς κολ-
λακλασίαν λόγων ἐκπλήσῃ, ἢ ὅσον οἱ κεφαληλυθότες. B

534 τρίτην] τρίτον Ald. Bas. ab.
μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφοτέ-
ρα δ' ἐκείνα νόησιν] Quatuor
priora om. Lob. Vat. BM. Par.
DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven.
C. μὲν ἐκείνα νόησιν, ταῦτα δὲ
δόξαν Mon. B. μὲν et in m. ἐκεί-
ναι δόξαν, ξυναμφοτέρα δὲ ταῦ-
τα νόησιν Flor. U. quemadmodum
in pr. ed. Stallbaumius testatus
est. In sec. vero ἐκείνα νόησιν,
ταῦτα δὲ δόξαν in eius margine
scripta perhibet. Etiam Ficinus
aliter haec ordinavit; et ambo illa
simul intelligentiam, haec autem
ambo simul opinionem. qua liber-
tate saepe eum usum vidimus.
Pro δ', quod et ipsum Lob. Par.
K. omittunt, in Vind. BE. Mon.
C. δὲ scriptum est.

καὶ] καὶ δόξαν. Par. K.

περὶ γένεσιν] om. Par. D. πρὸς
γένεσιν Par. K. παραγένεσιν Vind.
E.

δὲ] δὲ καὶ Par. K.

περὶ οὐσίαν] αεριοσύαν idem
sec. Bip.

οὐσία] Ita Par. A. Lob. Vind.
BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven.
BC. Fic. Reliqui codices a me
et a Bekkero collati (nam de Flo-
rentinis Stallbaumii silentium mihi
suspectum est) cum editionibus
omnibus οὐσίαν habent, quod
ferre potest, cui καλοῦμεν sup-
plere placet. Sed proxima illa
περὶ γένεσιν et περὶ οὐσίαν ita
dicta sunt, quasi εἶναι praeces-
sisset, nec aliter sequentia πρὸς
δόξαν, πρὸς πίστιν, πρὸς εἰκα-
σίαν. Cur vero εἶναι suppleamus
et ὅτι pro accusativo habeamus,
quod genus attractionis durissi-
mum est, nulla causa videtur.

γένεσιν] γέννησιν Vat. H.

νόησιν] νόησις Flor. ACRTV.

et idem, qui οὐσία, exceptis
Par. A. Ven. C. Nam Ficinus.

καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν]
Haec vulgo omissa ex Par. A.
Vind. BE. Mon. C. Ven. BC.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Fic. recipere non dubitavi, quam
sine his ἐπιστήμη et διάνοια non
partes νοησεως esse neque ea
contineri, sed iuxta eam positae
videantur, quod incommodum Bek-
kerus frustra commate ante ἐπι-
στήμη delendo evitare coactus
est, scriptor haud dubie μὲν et
δὲ post ἐπιστήμη et διάνοιαν
inserendo evitasset. Quam facile
excidere potuerint, nemo non vi-
det: glossematis suspensionem co-
dicum indeoles defendit.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμη Par. A.
Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat.
HM. et, addito a m. s. δὲ, B.
Ven. B. Flor. ACRTV. Fic. καὶ
ἐπιστήμη Vind. F. καὶ ἐπιστήμη
Ang. B. Cernitur hic praestantia
Veneti C.

διάνοιαν] διάνοια Lob. Vind.
BE. Mon. C. Ang. B. Vat. HM.
Flor. ACRTV. et Fleinus, qui
haec inde ad ὅτι οὐσία ita red-
didit: Quod autem est ad gene-
rationem essentia, id ad opinio-
nem intelligentia: quodve intelli-
gentia est ad opinionem; id et
ad fidem scientia, et ad imagina-
tionem denique cogitatio.

δ'] δὲ Vind. F.

ἀναλογίαν] ἀναλογίαν τε Mon.
C. Ast. sec. et tert.

διχῆ] διχῆ editi.

τα] om. Lob. Vat. BM.

εἴωμεν] εἴωμεν Vind. B. Θεώ-
μεν Ang. B.

κολλακλασίαν] κολλασίαν Mon.
C.

ὅσον] Pro eo Bekkerus in Par.
A. Vat. BH. Ven. C. ὅσον inve-

Ἄλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τὰ γὰρ ἄλλα, καθόσον δύναμαι
 ἔπεσθαι, ζηνοδοκῆ. Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον
 ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ εὖν μὴ ἔχοντα,
 καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχη λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι,
 κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου εὖ φήσεις ἔχιν; Πῶς
 γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ
 ὡσαύτως· ὅς ἂν μὴ ἔχη διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν
 ἄλλων πάντων ἀφελῶν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν καὶ

nisse videtur, quamquam versus
 numerus ad ὅσον in comm. ad-
 scriptus uno minor est numero
 eius, in quo ὅσων in editione
 legitur, atque meorum et Floren-
 tinorum oedicum omnium in ὅσων
 consensus testimonium illud sus-
 spectum reddere possit. Dictio-
 nem ipsam scriptor negligentius,
 quam fere solet in his libris,
 velut ex duabus conflata exhibuit,
 quum aut ὅσαι οἱ παρεληλυ-
 θότες aut ὅσων τὰ παρεληλυ-
 θότα seu τὰ πρότερα dicendum
 fuisset, ὅσων οἱ παρεληλυθότες
 dicens, quasi sermones eos ser-
 monum impleverint. Nam nomen
 λόγοι ad παρεληλυθότες supplen-
 dum ob id ipsum, quod ex supe-
 rioribus repetendum est, eadem,
 qua ibi, significatione accipi de-
 bet. Non multo tamen aliter
 L. VI. pag. 490. A. opinionibus
 opinionem tribuit. Sermones autem
 ante habiti, quibus Socrates
 nunc prolixiores cense veretur,
 libri sexti posteriores sunt; quo
 loco δοξαστὸν et νοητὸν in binas
 partes dividens principium divi-
 dendum non ab ipsa rerum illarum
 natura, sed a diversa hominis eas
 percipientis et cognoscentis actio-
 ne petierat.

B ἔμοιγ'] ἔμοιγε Lob.
 ἄλλα] ἄλλὰ Ven. C.
 καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.
 Ἡ] ἢ Lob. Vind. BEF. Mon.
 C. Flor. ACIV.
 καὶ] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.
 διαλεκτικὸν καλεῖς] διειλετι-
 κὸν καλεῖς Ald.
 καθ' ὅσον] Ita h. l. cum Mon.

B. scribendum putavi pro καθό-
 στον, quia κατὰ τοσοῦτον sequi-
 tur.

ἔχη] ἔχει Ven. C. Par. D.
 ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM.
 Flor. U. et, sup. ἔχη, Par. K.
 αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.
 αὐτῶν Vind. B. Mon. C.
 ἄλλῳ] ἄλλων Vind. B. Mon. C.
 Vat. H. Flor. ACV.

κατὰ τοσοῦτον] κατατος. Vind.
 F. Mon. B. κατὰ τοσοῦτο Vind.
 B.

νοῦν] οὖν Lob. Vat. BM. Par.
 DK. sec. Bekk. et a. m. a. Ven.
 C.

φαίην] σὺ φαίην Steph. Ast.
 pr. sec. Certe non aliter est di-
 scendum. Ficinus; qui quum in su-
 perioribus illum voco — catenas
 intelligentiam circa hoc habere
 negabis? idque recte dixisset,
 vulgatam ante Stephanum et co-
 dicum omnium lectionem πῶς γὰρ
 ἂν φαίην illo modo reddere po-
 terat.

τοῦ] om. Ang. B.
 ὅς ἂν — ἐπιμεταδαρθάνειν;
 D.] excerpit Stobaeus ecl. L. II.
 c. 8. §. 36. Heer, p. 200. Cant.
 et initio ὡς pro ὅς habet.

μὴ] μὲν Lob. Vat. M.
 ἔχη] ἔχοι Lob. Mon. B. Vat.
 BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor.
 U. Ald. Bas. ab.
 διορίσασθαι] διορίσασθαι. Men.
 C.

τῷ] om. idem.
 πάντων] om. Vind. F. Ang. B.
 ἀπάντων Stob.
 ἀφελῶν] ἀφελῶν Stob. Cant.
 Procl. locum huc spectantem ad
 p. 540. A. adieci.

ὅσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, μὴ κατὰ C
 δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν
 πᾶσι τούτοις ἀπρωτί τῷ λόγῳ διαπορεύεται, οὔτε αὐτὸ
 τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἶδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο
 ἀγαθὸν οὐδὲν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται,
 δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι καὶ τὸν νῦν βίον ὄνει-
 ροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδε ἐξέγρεσθαι,
 εἰς Αἶδον πρότερον ἀφικόμενον. τελέως ἐπικαταδαρθᾶ- D

C ἐν μάχῃ] ἄν μ. Ald. Bas. ab.
 Hunc locum respexit Proclus in
 Parm. T. III. p. 106. verbum
 διαμάχεσθαι Parm. p. 127. E.
 Ita illustrans: τὴν γὰρ διὰ τῶν
 ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προ-
 σείκασεν. οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πολι-
 τεύεια παρακλιεῦνται περὶ τοῦ
 ἀγαθοῦ ποιέσθαι τὸν λόγον,
 ὅσπερ ἐν μάχῃ, φησὶν, οὐδὲν
 ἄλλο ἀξιώσιν, ἢ διὰ τῶν ἀποφα-
 τικῶν αὐτὸ συμπρασμάτων αἰ-
 ρεῖν. καὶ δεῖ μὴδὲ ἐνταῦθα τὸ
 διαμάχεσθαι παρέργως ἀκούειν,
 ἀλλὰ κἀκεῖνο διὰ τούτων γινώρι-
 μον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς
 ἀποφάσεις αὐτῷ δηλούσης καὶ
 ἐκεῖ καθάπερ ἐν τούτοις. Item
 in Civ. p. 490, 8: μόνον ἄν οὕ-
 τως τῷ Σωκράτει συμφωνοῖμεν
 ἀξιοῦντι καθάπερ ἐν μάχῃ διε-
 ξιῶντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς ἄρα
 οὐκ ἔστι διελέγειν ἐν τι τῶν ἄλ-
 λων. οὐ γὰρ ἄλλο τι δηλοῖ ταῦ-
 τα κλῆν τῶν ἀφαιρέσεων.

διὰ πάντων] διαπ. Vind. F.
 διεξιῶν — ἐλέγχειν] ter dein-
 cept scripta habet Mon. B. atque
 in secunda scriptione verba qua-
 tuor priora obelo notata, reliqua
 unciis inclusa sunt.

κατ'] κατὰ Vind. F. καθ' Bas.
 b.

προθυμούμενος] προθυμούμε-
 νον Stobaei cod. August.

ἐλέγχειν] ἐλέγχων Mon. B. in
 secunda scriptione et a m. pr. in
 tertis.

ἀπρωτί] ἀπρωτί Vind. F.
 ἀπρωτί Stob. cod. Paris. et ed.
 Cant. In Flor. R. βιβλαῖον super-
 scriptum. Cf. Disseminus ad Pind.
 O. VIII. 92.

τῷ] om. Vind. E.

διαπορεύεται] διαπορεύεται
 Flor. R.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B.
 αὐτὸ φησὶ Stob. cod. Vatic.

τὸ ἀγαθὸν] τ' ἀγ. Stob. Heer.

Quod in editionibus ante Astii
 sec. additum legitur οὐδὲν, Astius
 secundum Par. K. Bekkerus se-
 cundum decem suorum delevit,
 de uno Par. A. nihil significans.
 In quo si exstat, e versu sequente
 subrepsisse videtur. Florentini
 et a me collati omnes cum Sto-
 baeo recte omittunt.

φήσεις] φησὶ Stob. Cant. φη-
 σιν Heer. om. cod. Vatic.

οὔτε] οὔτ' Stob.

οὐδὲν,] οὐδὲν; editi ante Bek-
 kerum.

εἴ πῃ] Ita Stob. cod. Vat. εἴπε
 August. ἐπεὶ Cant. Heer.

εἰδώλου] αὐτοῦ εἰδώλου Sto-
 baei codices Aug. Vat. Par. et
 ed. Cant. αὐτοῦ εἰδώλου Heer. e
 con. (Platonis locum ignorabat.)

ἐφάπτεται] cum tribus sequen-
 tibus om. Stob. cod. Aug. Vat.

ἐφάπτεσθαι] ἐφάπτεται Lob;
 Mon. C. Vat. M. ἐφάπτεσθαι;
 Steph. ἐφάπτεσθαι, reliquae.

τὸν νῦν] Ita Stob. cod. Aug.
 Vat. τὸνν Cant. Heer.

ὑπνώττοντα] ὑπνώοντα Stob.
 Cant. (ὑπνώττοντα cod. Aug.
 Vat.)

ἐνθάδε] Ita Lob. Vind. BEF.
 Mou. BC. Stob. Vulgo ἐνθάδ'
 omnibus tacentibus.

ἐξέγρεσθαι] ἐξεγρεῦσθαι Vind.
 F. Flor. AR. ἐξαγρεῦσθαι Stob.

νιν; Νῆ τὸν Δία, ἣ δ' ὄς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὲν τοὺς γε σαντοῦ παιδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφους, οὐκ ἂν εἰσῆαις, ὡς ἐγῆμαι, ἀλόγους ὄντας ὄσπερ γραμμαῖς ἄρῆοντες ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἰρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἴοι τ' ἔσονται; Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ γε σοῦ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφη

Cant. Heer. ἐξαγερεύσαι cod. Vat. ἐξαγερεύεσθαι August.

Ἄιδον] ἄιδον editi ante Astium et in Stobaeo Canterus et Heerenius.

D ἐπικαταδαρθάνειν] Ita Mon. C. ante corr. ἐπικαταδαρθεῖν Stob. et Mon. C. corr. ἐπικαταδαρθαυεῖν Vind. B. Plotinus Enn. I. L. VIII. c. 13. extr. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν ἄιδον ἰλθόντα ἐπικαταδαρθεῖν.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Vat. HM.

γε] γε, Vind. F.

πάντα] post ταῦτα Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Par. K. Flor. AC.

φήσω.] φήσω; Bas. b.

τρέφεις τε] τε om. Vind. E. Mon. C.

τρέφοις] τρέφεις cum oi super ei Vind. F.

εἰσῆαις] In Mon. B. i int. vers. positum.

ὄσπερ γραμμαῖς] Cornarius ecl. p. 101. ὡς Φρύγας Μίδας, Stallbaumius ὄσπερ γραφᾶς scribeandum, Astius γραμμαῖς litteras seu scriptiones, quae vitae et rationis expertes interroganti nihil respondeant, Schleiermacherus mathematicorum, quippe διάνοιαν tantum, non ἐπιστήμην habentium, at si rationem reddere nequeant, ad δόξαν delabentium figuras, quae et ipsae rationem sui reddere seseque explicare non possint, dictas statuunt, quorum nihil probabile videtur. Veram

interpretationem petis ab Euclide, qui libro suo decimo has definitiones praeposuit: καλίσθω οὖν ἢ μὲν προτεθείσα εὐθεία ῥητή, καὶ αἱ ταύτῃ σύμμετροι εἴτε μῆκει καὶ δυνάμει εἴτε δυνάμει μόνον ῥηταί· αἱ δὲ ταύτῃ ἀσύμμετροι ἀλόγοι καλίσθωσαν. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς προτεθείσης εὐθείας τετραγώνον ῥητὸν, καὶ τὰ τούτῳ σύμμετρα ῥητὰ, τὰ δὲ τούτῳ ἀσύμμετρα ἀλογα καλίσθω, καὶ αἱ δυνάμει αὐτὸ ἀλόγοι.

κυρίους] κυρίως Par. K. sec. Bekk.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. δὴ] δὲ Vind. B. et, ut videtur, Mon. C.

ταύτης] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

οἴοι τ'] οἴοι τε Lob.

Ἄρ'] ἄρ' Vind. F. Haec usque ad μαθημάτων; 535. A. excerpit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant.

σοι] σοι ὄσπερ Vat. H.

Φρύγος] Φρύγος Ven. C. Ang. B. (Flor. V.) Φρύγος Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Φρύγος Vind. F. Stob. cod. Ang. et Vat. Alcinoüs isag. c. 7: ἐπεὶ δὲ ἡ διαλεκτικὴ λεπρότατον τῶν μαθημάτων, ἅτε καὶ περὶ τὰ θεῖα καὶ βέβαια γνωσμένη, διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω τῶν μαθημάτων τάσσεται, ὄσπερ Φρύγος τις ὑπάρχουσα ἢ φυλακὴ τῶν λογικῶν. Proclus in Parm. T. V.

ἔγω, ἄσπερ θρυγνός τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐκάνω κλισθαί, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Ἐμοῦ, ἔφη. Διανομὴ τοίνυν, ἦν δ' ἔγω, τὸ λοιπὸν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσωμεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μίμνησαι οὖν τῆν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἷους ἐξελέξαμεν; Πῶς γάρ, ἦ δ' ὄς, οὐ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἦν δ' ἔγω, ἐκίνας τὰς φύσεις οἴου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τοὺς τε

p. 274: τὴν διαλεκτικὴν, ἦν θρυγνὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐπέλεσαν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελέξεσι καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν ἄλλων καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Idem in Cratylum p. 2. Boiss. Platonem ait posse τὴν διαλεκτικὴν θρυγνὸν (θρυγνὸν cod. B.) οὖσαν τῶν μαθημάτων καὶ ἀνάγουσαν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν μίαν πάντων αἰτίαν, τὰγαθόν. et in Civ. pag. 429, 85: οὐκοῦν ἀπὸ τούτων δῆλον, ὡς ἄρα τὴν διαλεκτικὴν θρυγνὸν ἐπιστημῶν εἶναι δοκουσῶν ἀποκαλῶν καὶ δυνατῶς ἐπιστήμην ὀριζόμενος ἐξ ἀνυποθέτου φησὶν ἀρχῆς ὁμοιωμένην πάντα σκοπεῖν, ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι κατ' ἐστὶν ἕναστον. Denique, quem locum Aristus citavit, in Euclid. p. 12, 39: πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ὅπως δὲ Πλάτων θρυγνὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσηύκειν. — θρυγνός οὖν ἐκίως ἐστὶν ἡ διαλεκτικὴ τῶν μαθημάτων, πᾶν τὸ νοερόν αὐτῶν τελειούσα καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνελεγκότερον (v. ἀνελεγκότερον. cf. p. 13, 20.) ἀπεραξομένη καὶ τὸ ἀκίνητον μόνιμον ὡσαύτως διαφυλάττουσα καὶ τὸ ἄλλο καὶ τὸ καθαρὸν εἰς τὴν ἀκλόνητα τῆν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἄλλαν ἀναφέρονσα, καὶ τὰς τε ἀρχὰς αὐτῶν τὰς πρώτας ἀφορίζουσα διὰ τῶν λόγων καὶ τὰς τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν τῶν ἐπ' αὐτὰ διακρίσεις ἐμφαίνουσα, τὰς τε συνθέσεις τὰς ἐκ τῶν ἀρχῶν τὰ μετὰ τὰς ἀρ-

χὰς προαγοῦσας καὶ τὰς ἀναλύσεις τὰς ἐπὶ τὰς πρώτας καὶ τὰς ἀρχὰς ἐκαινούσας ἀναθιδάσκουσα. Quod ad orthographiam nominis attinet, duplex γ neque Eustathius ad Od. T. I. p. 262, 21. Lips. novit, neque Suidas aut lexicographus Bachmanni anecd. I. p. 257, 25. neque Hesychius, in cuius lexico MS. Schovio teste θρι...ός et altero loco tantum τρυγῶσαι sine Musuri additamento ἡ θρυγῶσαι legitur: in codicibus quidem nonnunquam et h. l. ita alibi exstat, e. c. Clementis Al. Paed. L. III. p. 303, 18. περιθρυγγόμεθα. Sed usitatum dubito an nunquam fuerit.

μαθήμασιν] μαθήμασι Mon. B.

οὐκέτ'] οὐμέτ' Vind. F. οὐκ ἔτ' Mon. BC. οὐκ ἔτι Stob.

μάθημα] post ἀνωτέρω Stob. ἀλλ' ἔχειν ἤδη] ἀλλὰ ἔ. ἦ. Stobaei cod. Aug. Vat. ἀλλ' ἔχειν ἔδει Cant.

ἔφη. Διανομὴ] ἔφη διαν. Ald. 535 Pro διανομῇ Par. K. Mon. B. Flor. U. διανοῆ habent.

τοίνυν] om. Ald. Bas. a.

ἦν] ἦν Ald.

τὸ λοιπὸν] τοι. Vind. E. Ald. Bas. a.

σοι] σὺ Par. K. sec. Bekk.

τρόπον.] τρόπον; Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὴν προτέραν ἐκλογὴν] L. III. p. 412. C. seq.

οἶον] οἶον Vind. F.

γὰρ βεβαιατάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετίον
καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις
B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦδη,
ἀλλὰ καὶ ἂ τῆδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἔκτεον
αὐτοῖς. Ποῖα δὲ διαστέλλει; Δριμύτητα, ᾧ μακάριε,
ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ
χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γὰρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι
ψυχὰ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν, ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκιά-
τερος γὰρ αὐταῖς ὁ κόπος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν
μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφην. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ

καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους] *om.*
Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C.
Par. DK. Flor. U. καὶ *om.* Ang:
B. τοὺς *om.* Vind. F. Flor. R.

κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστά-
τους] *καταδύναμιν τοὺς εὐειδε-*
στάτους Vind. F.

B βλοσυροὺς] βλωσυροὺς Vind. F.
βλοσυροὺς Lob. Vind. BE. Ven.
B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.
et a. m. s. Mon. B. βλισσυροὺς
idem a. m. pr.

ἦδη] ἔδη Mon. B.

τῆδε] int. vers. Vind. F.

πρόσφορα] προσφορὰ idem.

ἔκτεον] ἔκτεον Lob. Vind. BE.

ἐκτία Flor. R. ἐκτία Vind. F.
Ang. B.

διαστέλλει] Ita Par. A. Vind.
B. Mon. C. Vat. H. Par. K. sec.
Bip. Flor. ACV. διαστέλληι Lob.

διαστέλλη Vind. E. Mon. B. δια-
στέλλη Ald. Bas. ab. Steph. *om.*

Vind. F. Ang. B. Fic. (Quas?
sc. dotes.)

ᾧ μακάριε] *om.* Fic.

δεῖ] δεῖν Vind. E.

μανθάνειν] *μανθάνειν*, Bek-
kerus.

τοι] τι Vind. B. Ven. B. Vat.
H. Flor. ACTV.

ἦ] *om.* Bas. b.

αὐταῖς] αὐτοῖς Vind. F. In
Mon. C. *oi* super *ai* a. m. s. scrip-
tum est.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B.
Vat. M.

Καὶ μνήμονα δὲ] Ita Par. A.
Vind. BEF. Mon. C. Ang. B.
Vat. H. et Ficinus: *Quaerendus*

itaque vir est etc. Reliqui libri
cum editis δὲ pro δὴ habent. Sed
quae Socrates h. l. deinceps re-
quirit, ea non tamquam nova,
sed ob ipsam disciplinarum diffi-
cultatem inodo commemoratam ne-
cessaria requirit, cui necessitati
significandae δὴ inservit.

καὶ] *om.* Lob. Ang. B.

ἄφφατον] Ita Par. A. Vind.

BF. Mon. C. Ven. C. Vat. H.
Flor. ACR. ἄρα τὸν Lob. Vat.

M. ἄκρατον Ven. B. Vat. B. a
m. s. (Flor. TUV.) Ald. Bas. ab.

Steph. ἄρητον Par. DK. ἄριον
Mon. B. ἄρα ἰσχυρὸν μὴ ῥέοντα

Ang. B. quae lectio e duobus
glossenatis conflata videtur. In

scholiis enim ad h. l. ἄφφατον
per ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσλί-

νητον, et ad Crat. p. 407. D.
ubi alterum eius exemplum in no-

minis Ἄρης etymologia κατὰ τὸ
σκληρὸν τε καὶ ἀμετάστροφον,

ὃ δὲ ἄφφατον καλεῖται, sic dicti
exstat, per ἀσφαλές ἢ ἀκμάετον

vel secundum alios ἰσχυρὸν ex-
plicatur, eodemque modo Timaeus

lex. p. 50. ἄφφατον ἰσχυρὸν, στε-
ρεὸν interpretatus est; originem

nominis vero erant qui satis pro-
babiliter a *φαίω* repeterent, ut

Methodius et Phrynichus a Rohu-
kenio laudati. Cf. Bekkeri anecd.
p. 24, 5. 442, 20. 446, 15. quo

loco Platonis auctoritas ad Timaei
glossam addita est. Quod prae-

terea in scholio ad Crat. legitur,
ἐνιος μικρὸν, αἱ δὲ μέγα, nisi

fallor, ad penultimae quantitatem

ἄφρατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητηέον. ἢ τίνοι τρώω C
 οὐκ τὰ τε τοῦ σώματος ἐθαλήσειν ἐνὰ θακονεῖν καὶ
 τοσαύτην μάθησιν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐθίνα, ἢ
 δ' ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφυής. Τὸ γοῦν οὖν
 ἀμάρτημα, ἢν δ' ἐγὼ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ
 ταῦτα προσπέκτωνεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι οὐ
 κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἄκονται· οὐ γὰρ νόδους ἔδει ἄπτε-
 σθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μὲν, εἶπον,
 φιλοπονία οὐ γὰρ δαὶ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν D
 489 ἡμίσεια φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄκονον. ἔστι δὲ τοῦτο,

pertinet, de qua dubitatio esse
 nequit, si verum est, quod scho-
 liastes Victorianus ad II. XIII.
 56. tradit, pro ἄφρατον (νηῶν
 τε καὶ αὐτῶν ἕλλαξ ἔασθαι)
 alios legisse ἄφρατον.

C πάντη] In hoc omnes a Bek-
 kero collati codices (etiam Par. K.
 de quo Hipontini tacent) uno Par.
 A. fortasse excepto, cuius Bek-
 kerus mentionem non facit, con-
 sentiunt, item mei praeter Vind.
 F. qui παντὶ habet, et Florentini
 cum Bas. b. in qua est πάντη.
 Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec.
 πάντα exhibent, quod paullo
 asperius videtur.

ἢ τίνοι] ἢ τίνοι Lob. Vind. F.
 Bas. b. Id sufficere poterat Pri-
 sterorio, quem Stallbaumius re-
 fert Protopogr. p. 209. propter
 πῶς προπω in sequentibus Glau-
 conis verbis οὐδὲν pro οὐδένα
 legendum censuisse. Sed ille ita
 respondet, ut si τίνα οὐκ inter-
 rogatus fuisset. Conf. Charm.
 p. 167. A: ἀρα ταῦτά ἐστιν ὃ
 λέγεις; Ἐγὼ, ἔφη. Gorg. p. 467.
 E: ἀρ' οὖν ἐστι τι τῶν ἕταων,
 ὃ οὐκ ἦτο ἀγαθόν γ' ἐστὶν ἢ
 κακόν ἢ μεταξὺ τούτων, οὐτε
 ἀγαθόν οὐτε κακόν; Πολλὴ ἀνάγ-
 νη, ὃ Σώκρατες.

ἐθαλήσειν] ἐθαλήσει Vind. F.

ἐπιτελεῖν] διατελεῖν Vat. M.

παντάπασί γ' ἢ] παντάπασί
 γῆ Vind. F. παντάπασιν ἢ Bas.
 b. παντάπασιν ἢ reliquae ante
 Bekkerum cum Vind. BM. Mon.

C. Ven. B. Vat. H. Ang. B.
 Flor. ACRT.

γοῦν] οὖν Vind. E.

ἢν δ' ἐγὼ] em. Lob. Vat. BM.
 φιλοσοφία] φιλοσοφία cum ac
 super ultima Ang. B. φιλοσοφία
 Ald. (Lob.)

διὰ ταῦτα] δια τ. Lob. Vind.
 EF.

εἶπον] Sic Par. A. Vind. B.
 Mon. C. Vat. H. et Ficinus: ut
 supra dicebam. εἶπομεν reliquis
 cum editis. Singularis eo praefer-
 endus videri poterat scriptori,
 quo magis Socrati, hoc est, sibi
 peculiarem sententiam de con-
 temptu philosophiae eiusque cens-
 sis L. VI. p. 495. C. sqq. expo-
 sitam significaret. εἶπομεν autem
 facilius ex εἶπον, quam hoc ex
 illo oriri potuit.

κατ' ἀξίαν] καταξ. Vind. E.

αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. αὐ-
 τοῦ Bas. b.

Πρῶτον μὲν — φιλοπονίαν. D.]
 excerptit Stobaeus serm. XXVIII.
 p. 206. Sed in cod. A. desunt.

εἶπον] δὴ εἶπον Par. K. sec.
 Bekk. ἔφη Vat. M. em. Stob.

φιλοπονία] φιλοπονίας Lob.
 Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.
 Vat. M. Flor. TU. et a m. a.
 Vop. C.

ἀψόμενον] ἀψόμενον Vind. D
 EF. Stob.

φιλόπονον] ὄντα addunt Vind.
 EF. Ven. B. Ang. B. (Flor. RTU.)

Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὰ δὲ] τὰ δ' Lob. Vind. BE.
 Mon. C. Vat. M.

δουν τις φιλογυμναστῆς μὲν καὶ φιλόδηρος ἢ καὶ πάντα
τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῆ, φιλομαθῆς δὲ μὴ, μηδὲ
φιλήκοος μηδὲ ζητητικὸς, ἀλλ' ἐν πάσι τοῦτοις μισο-
πονῆ· χαλὸς δὲ καὶ ὁ τάναντια τούτου μεταβεβληκὸς
τὴν φιλοπονίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν
E ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῆ καὶ
“ χαλεπῶς φέρῃ αὐτῆ τε καὶ ἐτέρων ψευδομένων ὑπερα-
γνακτῆ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται καὶ ἀμα-
θαίνουσά σου ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῆ, ἀλλ' εὐχερῶς
536 ὥσπερ θηρίον ὕιον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται; Παντάπασι

ὅταν τις] ὅταντις Vind. E.
φιλογυμναστῆς] Pro η Mon.
B. a m. pr. ἵ habebat.
καὶ φιλόδηρος ἢ] ἢ καὶ φιλο-
μέθης Stob. Conf. L. III.
p. 412. B.
τὰ διὰ] τὰ om. Lob. Vat. BM.
διὰ om. Vind. B. Mon. C. Vat.
H. Flor. ATV.
φιλοπονῆ] φιλοπονεί Vind. F.
διαπονῆ Stob.
φιλομαθῆς δὲ μὴ] μὴ om.
Stob. Trinc. ante φιλ. ponant
Gesn. et Gaisf.
μηδὲ] μὴ δὲ Lob. Vind. B.
Mon. C. Stob. Trinc. Ald.
φιλήκοος] φιλέκοος Mon. C.
μηδὲ] μὴ δὲ Vind. B. Stob.
Trinc. Ald. μὴ δὲ Lob.
μισοπονῆ] μισοπονεί Vind. BF.
Mon. C.
τούτου] τῆ τούτου Vat. B.
Cf. L. III. p. 424. C.
Οὐκοῦν — μολύνηται; E.] ha-
bet Stobaeus serm. XII. p. 141.
Οὐκ οὖν etc. Gaisf.
ταυτόν] ταυτό Stob. cod. A.
ἀνάκηρον] ἀνάκειρον Mon. C.
Phrynichus Bekkeri anecd. p. 9,
22: ἀνακηρία· διὰ τοῦ ἧ τὴν
εἴσην, οὗ διὰ τῆς ἕι διαφθό-
γου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν
ἀνάκηρος· καθωμίλητας, τὸ δ'
ἀνακηρία σπάνιον. Sed in Mon.
C. η et ei saepe confusa sunt,
et Phrynichi reprehensio fortasse
tantum ad substantivum pertinet.
Ceterum nescio, quid Gesnerus
cogitaverit, qui in margine Ste-

baei pro ἀνάκηρον sese μισῆ
male ostendit.
ψυχῆν] ψυχῆ Stob. cod. A.
ἢ] ἢ Lob. Vind. F. et a m. E
pr. Mon. B.
μισῆ] μισεί Mon. C. μισοί Lob.
Vat. M.
φέρῃ] φέρει, sup. η, Mon. C.
αὐτῆ] αὐτῆ Stob. cod. A.
Trinc. αὐτῆς Gesn.
ὑπεραγνακτῆ] ὑπεραγανακτῆ
Vind. F. Stob. Trinc. ἀγανακτῆ
cod. A. Stephanus signum inter-
rogandi addidit.
τὸ δ' — ἀγανακτῆ] om. Mon.
C. τὸ δὲ etc. Stob. Bas. b.
προσδέχεται] προσδέχεται
Mon. B.
ἀμαθαίνουσά] ἀμαθίαις. Vind.
F. ἀμαρτάνουσά Ang. B.
σου] πη Mon. B. πωρ Vat.
M.
ἀμαθία] ἀμαθία Vind. H.
Mon. C.
μολύνηται] μολύνεται Mon. B.
ἀνθρώπων] ἀνθρώπων Lob. Vind. 536
F. Mon. C. Flor. ACRT. Steph.
Stallb.
οὐχ ἦκιστα] οὐχ ἦκ. Vind. B.
Mon. C. non minus Fic.
δεῖ] δῆ Vind. F. Mon. C.
τὸν νόθον] τὸ ν. Vind. E.
τε] om. Mon. C.
τὸν γνήσιον] τὸ γ. Vind. K.
ἐπιστήται] ἐπιστήται Bas. b.
ἐπιστήσεται Ang. B. Flor. R.
τὰ τοιαῦτα] His vulgo praepo-
positum πάντα, quem tantum in
Par. DK. Mon. B. Flor. U. re-

μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἡμισία θεῶν φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χαλοῖς τε καὶ νόθοις χράμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχωσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητίον, ὡς δὲ ἂν B μὲν ἀρετιμαλῆς τε καὶ ἀρετίφρονος ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἄσκησιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἢ τε δίκην ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτῇ, τὴν τε πόλιν καὶ πολι-

pertum, in Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. pro eo πάντη scriptam sit, secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Ficinum (quando enim haec sensus considerant) emittendum existimavi. Articulus enim sufficere videtur ad complexum eorum rerum significandum, quae ita comparatae sunt, ut ex his subditici ac gemini agnosci et eludicari possint, et πάντα ex sequentibus πάντα τὰ τοιαῦτα interpolari potuit, quo plenior oratio fieret.

λανθάνουσι] λανθάνουσα Vind. EF. Flor. ACR.

πρὸς ὅτι] προσοτὶ Vind. F. τούτων, οἱ] τούτῳ σοι idem modo corr. τούτῳ οἱ e corr. τούτοις οἱ Ang. B. quod verum videtur Stallbaumio, „ut ad πρὸς ἕτεροι δὲ τὴν τύχην more frequenti verbum χρῆσθαι denuo intelligatur, hoc sensu: ad quodcumque his utantur.“ Meo iudicio τούτοις supervacaneum et languidum, ad τύχαις autem hand dubie χράμενοι denuo intelligendum, τούτων vero pro neutro habendam et cum ὅτι construendam est: ad quodcumque horum negotiorum, hoc est, aliquam ex his, quae dictae sunt, virtutibus requirentium, fors tulerit ut vel amicis vel praesidiis utantur.

ἀρχουσι.] ἀρχουσι. Bekkerus et Stallbaumius,

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. ἔφη] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U. δὴ, ἦν δ' ἐγὼ] δὲ ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vind. E. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. δ' ἐγὼ Ald. Bas. ab. δ', ἔφη ἐγὼ, Steph. Ast. pr.

ἂν μὲν] μὲν om. Par. DK. B Mon. B. Vat. H. Flor. TU. cum editis ante Bekkerum.

ἀρετιμαλῆς] ἀρετιμαλῆς Vat. B. a m. pr. ἀρετιμαλῆς Lob. Vat. M.

ἐπὶ τοσαύτην] ἐπιτοσ. Vind. E.

κομίσαντες] κομίσαντες Par. K. sec. Bekk.

παιδεύωμεν] παιδεύωμεν Vind. F.

δίκην] Non aliter haec dicta videntur atque illa I. VI. p. 487. A: οὐδ' ἂν ὁ Μῆμος τέ γε σοιοῦτον μέμφαιτο. Neque incognitam Platoni Δίκης Νέμεσις ἀγγελος. XII. 948. E: παρθένος γὰρ αἰδοῖς Δίκη λέγεται τε καὶ ὄντως εἰρηται. quemadmodum Hesiodus tradidit ἔργ. 254: Ἡ δὲ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, Κυδωνή τ' αἰδοῖται θεοῖς, οὐδ' Ὀλομπον ἔχουσιν. Itaque Δίκη etiam h. l. scribi poterat, nisi obstatet αὐτῇ, quod personae instar quidem cogitandum δίκην, sed non pro numine accipiendam esse declarat. Similiter αὐτῇ τῇ

ταίαν σώσομεν, ἄλλοίους δὲ ἄγροτις ἐπὶ ταῦτα τέθναντα πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἐπιπλαίω γέλωτα κατακλήσομεν. Ἀλεχρὸν μὲντ' ἂν εἴη, ἣ δ' ὄσ. Πάνο μὲν οὖν, εἶπον. γελῶιον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι
C ζοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπειλαθόμεν, ἣν δ' ἔγω, ὅτι ἐκαίξομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις σκουδαιότερον αἰεῖν ἢ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ οὖν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἄλλ' ὡς ἐμοὶ, ἣν δ' ἔγω, ρήτορι. τόδε δὲ μὴ ἐκίλωνθαιόμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρεσβύτας ἐξελέ
D γομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγγωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν, ἀλλ' ἦττον, ἣ τρέχειν· νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ

ἀληθεία interpretandum videtur
 Crat. p. 433. A.

ἡμῖν] post οὐ μὲνφεται Par.
 K.

ἄλλοίους] ἄλλοίους Vind. F.
 ἀλλίως Lob. Mon. B. Vat. BM.
 Ven. C. Par. K. sec. Bekk.
 Flor. U.

καὶ πράξομεν] καὶ om. Vind.
 F. Mon. BC. Par. D. Ang. B.
 Flor. RU. Ald. Bas. a. Steph.
 Ast. pr. sec. Staib. sec. Est il-
 lud paullo insolentius positum,
 sed ita, ut τάνωντία πάντα partim
 ad civitatis conditionem, qua-
 lem ineptis indignisque ad illa
 studia admissis experturi sint,
 partim ad opinionem hominum at-
 que existimationem philosophiae,
 quam sequi errorem istum oporteat,
 spectare et utraque contra,
 quam dictum optandumque sit,
 casuram esse significet.

μὲντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. F.
 Mon. C. Ald. Bas. ab. μὲντ' ἂν
 Vind. E.

εἴη] om. Mon. B.

ἣ] om. Vind. F.

γελῶιον] γέλοιον Lob. Vind. F.
 Cf. huius Vol. p. 14.

τῷ] om. Bas. b.

Ἐπειλαθόμεν] ἠπειλαθόμεν
 Mon. C.

ἐντεινόμενος] ἐντεινόμενος **C**
 idem.

γὰρ] γὰρ ἅμα Mon. B. for-
 tasse vere. Sic Apol. p. 32. A:
 ἔν' εἰδῆτα, ὅτι οὐδ' ἂν ἐπὶ ἔπει-
 κάδομι παρὰ τὸ δίκαιον δέσας
 θάνατον, μὴ ὑπέκων. δὲ ἅμα
 καὶ ἅμ' ἂν ἀκολούτην. quem lo-
 cum bene explicuit Fischerus re-
 cteque cum Xenophonteo Cyrop
 III. 1, 15. (27.) comparavit.

προπεπηλακισμένην] προσπε-
 ηλακισμένην Par. D.

ἀγανακτήσας] ἀγανακτήσας
 Mon. B. Flor. U.

Δί'] δία Mon. B. Bas. b.

ἔφη] Ita Lob. sed corr. ἔφη
 Vat. M.

γ' ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F. Ang. B.
 Flor. R. γε μοι φαίνεται, e corr.
 γε μοι, Mon. C.

τόδε] οὐ τόδε Vind. F. Flor.
 AC.

δὲ] δὴ Vat. M.

ἐκίλωνθαιόμεθα] Ita Lob. in
 vob corr. ἐκίλωνθαιόμεθα Vind.
 E.

πρεσβύτας] L. III. p. 412. C.
 οὐκ ἐγγωρήσει] οὐκ ἐγγ. Vind.
 F.

Σόλωνι] Cf. N. Bachii diss.
 de Solonis carminibus, Bonnæ

οὐ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογι-
σμάτων τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας,
ἦν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὕτως χρῆ
προβάλλειν, οὐχ ὡς ἐκάναντες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς
διδασκῆς ποιουμένους. Τί δῆ; "Οτι, ἦν δ' ἔγωγ, οὐδέτι
μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρῆ μαθεῖναι; E
οὐ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βλαβερὰ ποιοῦμενοι χεῖρον
οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βλαβερὸν οὐδὲν
ἐμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βλαβερὰ εἰπον,
ὡς ἄριστοι, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παι-
ζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἴος ᾖ ἢς καθορᾶν ἐφ' 537
ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Ἔχει δ' λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν
μνημονεύεις, ἦν δ' ἔγωγ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφα-
μεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτεῖον ἐπὶ τῶν ἱστικῶν θεωρῶν,
καὶ ἐάν, που ἀσφαλὲς ᾖ, προσακτεῖον ἐγγυὲς καὶ γευστέον

1825. p. 23. Scholiastes ad h. l. initium versus pentametri paullo aliter scriptam habet: αἰεὶ γηγάσκα πολλὰ διδασκόμενος. Vulgo est γηγάσκα δ' αἰεὶ π. δ.

D πιστέον] πιστίον Vind. F. πολλὰ] πολύ Mon. C. in dies plurimā Fic.

Τὰ μὲν] τὰ μὲν Ald. Bas. b. Steph. Ast. pr.

γεωμετριῶν] προπαιδευθῶν Par. K.

τῆς διαλεκτικῆς δεῖ] δεῖ τ. δ. Lob. Vat. B. τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Vind. B. Mon. C. δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς Vat. M.

προπαιδευθῆναι] προσπαιδευθῆναι Vind. F.

προβάλλειν] προσβάλλειν Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. παραβάλλειν Mon. C.

ἐκάναντες] Cf. Rückertus ad Symp. p. 27.

E πόνοι] ingentes labores Fic. οὐδὲν] in fine versus evanuit in Vind. F.

ψυχῇ] ψυχή idem.

ἐμμονον] ἐμμόνον Vind. E. ἔμμονον Flor. R. Ald. Ad hoc pertinere videtur, quod Mon. C. in m. habet: σὴ τοῦ μεγάλου βα-

σιλ. ὅθεν ἐλήφθη. Basilii locum nescio.

μάθημα] Ultima syllaba evanuit in Vind. F.

Ἀληθῆ — μαθήμασιν] em. Mon. C.

παιζοντας] quasi ludentes Fic.

τ' ἦς] τῆς Vind. F. τ' ὡ Bas. 537 b. τ' ἦ Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip.

ἐφ' ὃ] ἐφ' ὃ Mon. C. ἔφη δ' Ang. B. ἐφ' ὃ Vat. BM. Lob. (hic φῖ) et a m. s. Par. A.

λέγεις] ἔφη Vind. E.

εἶναι ἀκτεῖον] „Videri passet infinitivus εἶναι ante ἀκτεῖον interpretatus esse, quam eo minima sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini.“ Steph. p. 25. E. g. p. 518. C. Atque ubi non est adhibitum verbum substantivum (nam modi infinitivi aliam atque reliquorum statuisse rationem Stephanum non credo) ibi certe subaudiendum est de elliptici potius, quam h. l. de pleonasmō cogitandum est. Ceterum locus, quem Socrates hic respicit, est L. V. p. 467. E.

θεωρῶν,] θεωρούς; Steph. προσακτεῖον] προσακτεῖον Vind. F.

αἵματος, εἴπωρ τοῖς σπύλακας; Μέννηται, ἔφη. Ἐν
 πᾶσι δὴ τοῖτοις, ἦν δ' ἔρω, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθή-
 ρασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντροχέστατος αἰε φαίνεται, εἰς
 B ἀριθμὸν τινα ἐγκριτιόν. Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; Ἡσίαια,
 ἦν δ' ἔρω, τῶν ἀναγκαιῶν γυμνασίων μεδίωται. οὗτος
 γὰρ ὁ κρῖνος, ἴαν τε δύο ἴαν τε τρεῖς ἔτη γίγνηται,

ἔφη.] ἔφη ἐν πᾶσι. Mon. C.

τε | om. idem.

ὃς] οἷς Par. K. sec. Bekk.

ἐντροχέστατος] Antilatticistes
 Bekkeri an. p. 94, 30: ἐντροχῆ
 ἄνδρα Πλάτων Πολιτείᾳ ἐντρο-
 χέστατον. Itaque fuerit qui pro-
 bium et Atticam esse negarent.
 Neque ego alterum apud anti-
 quiores exemplum exstare novi.

ἐγκριτιόν] ἐγκριτέος Mon. B.
 Flor. U.

B Ἐν τίνι] Ἐν τίνι Vind. F.

Ἡσίαια] In Mon. B. x a m. s.
 int. vers. positum.

μεδίωται] ἀφιέται Flor. T.
 Cf. D.

δύο ἴαν τε] in m. habet Lob.
 γίγνηται] γένηται Vind. E.
 κόποι] Pseudoplutarchus de
 edua. p. 8. C: κατὰ γὰρ Πλάτω-
 να ἕκκροι καὶ κόποι μαθήμασι
 κολέμιοι.

βασάνων] βασάνων Vat. M.
 ea corr. Lob.

τίς] τρεῖς Ald. Bas. ab. Pro
 eo Cornarius ecl. p. 101. κοῖός
 τις scribendum censebat, quam
 conjecturam Stephanus pag. 95.
 tanquam aliam lectionem com-
 memoravit, ipse feliciter collectura
 τίς scripsit, quod omnes codices
 confirmarunt. Tamen Astius in
 pr. et sec. Cornarium secutus
 etiam in tert. κοῖός τις probabi-
 litas statuit. Cf. Bernhardt syn-
 p. 448.

ἐκκροτός] om. Vind. F. Ang. B.
 Flor. R.

κόποι; ἔφη] κόποι ἔφη Lob. Vind.
 BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὴ] Id mei codices omnes et
 reliquorum plerique pro δὲ, quod
 ante Bekkerum tacentibus Bip.
 vulgatum erat, exhibent: tantum
 de Par. A. Vat. M. et Flor. U.

Bekkerus et Stallbaumius rem in-
 certam reliquerunt. Sed etiam
 per se δὴ praestat, quum Socra-
 tes h. l. inchoantem verbis ὃς ἂν
 ἐντροχέστατος αἰε φαίνεται, εἰς
 ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον senten-
 tiam Glauconis quaesitione ἐν τίνι
 ἡλικίᾳ interruptam denuo susci-
 piat et absolvat. Ficinus parti-
 culam neglexit.

ἐν τῶν — ὅστος φύσεως. C.]
 adhibuit Theo Sm. de arithm.
 p. 6. Geld.

ἐκκοσι ἐτῶν] ἐκκοσι καὶ πέντε
 ἐτῶν Theo, quod ex x ἐτῶν,
 quemadmodum in Vind. B. Mon.
 C. scriptum est, perperam gomi-
 nato s ortum videtur. Gravius
 est quod Vind. F. ἐκκοσιετῶν ex-
 hibet, cuius ductu nescio an ἐλ-
 κοσιετῶν Platoni restitendum
 fuerit. Pariter enim durum τὰ
 ἐκκοσι ἐτῶν vicinarios atque ar-
 ticulo a nemine divulso τοῖς ἐλ-
 κοσι ἐτῶν eos, ex quibus optimi
 eligendi sint, dictos statnere, si-
 cuti Leg. L. III. p. 721. A. et
 B. ἐκκοσίων ἐτῶν ἢ τις τριάκον-
 τα, et L. VI. p. 755. A. πενή-
 κοντα γεγονώς ἐτῶν dicitur. Quo-
 rum si tamen alterutra propter
 codices subeundum est, prius
 praetulerim, ut ἀντίστοχος hoc
 idiomā sit, quo L. V. p. 460.
 E. mulier ἀπὸ ἐκκοσιετῶν μέ-
 χοι τετραρακονταετῶν τίθειν,
 vic μέχοι πεντακκῆντηκοντα-
 ετῶν γεννᾶν τῇ κόλει iubentur.
 Cf. p. 540. E.

μέχους] post τῶν ἄλλων Theo.

κόποι μαθήματα] κόποιμα δὴ-
 C
 ματα Vind. F. κόποιμα μαθήματα
 codices Paris. Theonis.

πανόλι] πᾶσι Theo. omnia.
 Vind. F. Flor. R.

ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθή-
μασι πολλοὶ καὶ ἄρα μία καὶ αὐτὴ τῶν βασάνων οὐκ
ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φωνεῖται. Πᾶς
γὰρ οὐκ; ἔργη. Μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, ἣν δ' ἔγω, ἐκ
τῶν εἰκοσίων ἑτῶν εἰ προσηκιδόντες τιμὰς τὰ μάλιστος τῶν ἄλ-
λων εἶδονται, τὰ τε χυδῶν μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ C

ἐν] om. Vind. F. Flor. R.
Ang. B.

παιδείᾳ] παιδείᾳ Theonis codd.
Paris. παιδία eiusdem edd. et
Mon. B. παιδιᾶ Par. DK. sec.
Bekk. Flor. U. Totidem modis
discrepantes in hoc nomine libros
vidimus Vol. I. p. 209, b. Atque
ille lece ambiguum non erat,
quin παιδείᾳ verum et sermo de
institutione puerorum esset, hoc
nostro vero pueritiae significatio
non inepta est, eaque non solum
Theo, si πᾶσις pro παισὶν scri-
psit, haud dubie est usus, sed
etiam Plato, quamquam παισὶν
scripserat, uti potuit ita, ut unam
notionem duobus nominibus decla-
raret, quemadmodum alibi fecit,
velut Criton. p. 45. D: οὐδ' ἀπο-
στᾶς γίγνεσθαι ἐν ταῖς ἀφρα-
νίας περὶ τοὺς ἀφρανοὺς. Ita-
que cum Theone et Mon. B. scribi
h. l. παιδίᾳ poterit, si pueritiam
eo nomine appellatam fuisse sta-
tuimus. Quod quum Budaeus
primum ob locum quendam Pla-
tonis L. VIII. de Legibus sibi
probabile videri demonstrasset,
Stephanus in thesauro T. III.
p. 14. E. nomen παιδία secun-
dam Budaeum recepit et Platonis
loco, qui est p. 864. D., in ver-
bis ἢ γῆρα ὑπερμετρώ φρονεῖν
ἢ παιδείᾳ χρώμενος pro παι-
δείᾳ, quae antecedentium qua-
tuor editionum lectio erat, „in
exempl. vet.“ repertam παιδίᾳ
reposuit, et in adnot. p. 38. etiam
in aliis „huius operis“ locis per-
peram παιδείᾳ pro παιδία legi
monuit, ad L. VII. p. 808. E.
ut videtur, respiciens, ubi non
quidem παιδείᾳ, sed παιδείᾳ
ante ipsum legebatur in verbis
παιδείᾳ καὶ ὑπερμετρώ χρώμενος,

et fortasse ad Polit. p. 268. E.
quo loco ad verba οὐ πολλὰ ἐκ-
φρεύεις παιδείᾳ ἔτη in margine
„omnino παιδίας, quum de pue-
ritia seu puerili aetate intelliga-
tur, non παιδείᾳ scribendum“
observaverat. Atque hanc Ste-
phani sententiam lexicographi in-
sequentes amplexi παιδία in or-
dinem receperunt et pueritiam
interpretati sunt, alii, ut Casan-
bonus ad Athenaei L. VII. p. 823.
C. et Derrivillius ad Charit. p. 405.
eam vocem omnino Graecam esse
negarunt. Sed Atticos παιδίων
dixisse quae communis lingua παι-
δία vocaretur, Etymologus p. 657,
50. et Suidas et e Suida corri-
gendus Aristophanis scholiastes
ad Pint. 1067. memoriae prodit-
erunt, quorum testimonio Ham-
sterhusio quoque et Debreo pro-
bato haud exiguum pondus acce-
dit e loco Epinom. p. 975. D:
τὸ γὰρ μετὰ τοῦτο παιδία τις ἀν-
λεῖται μνηστικῇ μὲν τὸ πλεῖ-
στον, ἀλλ' οὐδαμῇ σπουδαία
ubi optimi codices παιδία, ceteri
cum Stephano παιδείᾳ exhibent,
nec nihil ex eis, quibus quum
eandem ludi iocique significatio-
nem requirant, in codicibus ta-
men omnibus vel plerisque παι-
δείᾳ legitur, quod quidem ex
παιδία facilius, quam ex παιδείᾳ
eriri potuit. Tales sunt Polit.
p. 307. D. Leg. L. X. p. 839. D.
Epist. VI. exte. Saltem haecenus
igitur παιδία Graecum esse con-
cedi debebat. Verum amplius
concedendum et non Atticis tan-
tum propriam eam dictionem
fuisse puto. Item Athenaeus
L. c. de accentu vocabali ἡμῶν
disputans εἰς αἰτίας, loquit, ἢ
παραλήγοντα ἀφύεσαι, εἰς ἡ-

γενόμενα τούτοις συνακτίον εἰς σύνοψιν οικειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέλβαιος ἐν οἷς ἂν ἡγνένηται. Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγὼ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὐ. ἔγνωλομαι, ἦ δ' ὄς. Ταῦτα D τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δεήσει σε ἐπισκοποῦντα οἷ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὧσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις,

λήμων ἰσορρεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα· παιδία, ταισία, οἰκία. Haec ita demum recte coniuncta et ad propositam apta haberi possunt, si pariter omnibus Graecis communia pariterque certo acenta praedita erant. Iam quum utroque Platonis de Legibus loco L. VII. et VIII. puritiam a scriptore designatam esse pateat, *παιδείαν* autem et *παιδιάν* usus linguae innumeris documentis extra dubitationem positus aliter, quam institutionem eruditionemque et ludam iocumque interpretari vix patiat, *παιδία* vero a *παῖς* ad pueri habitum et conditionem significandam sic derivari potuerit, ut *ἀνδρία* ab *ἀνήρ* et *οὐδενία* (Theaet. p. 176. C.) ab *οὐδεις*, denique Hippocrates *προφήτης*. L. II. T. I. p. 231. Kühn. nomine *παιδίη* de eadem re usus sit, (*γίνεται δὲ τὸ νόσημα τοῦτο οὖσαν ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι ἐνήθηδες ἐὼν ἀλμα φεῖν ἐκ τῶν φησῶν πίπανται.*) codicibus aliquam tamen optionem inter *παιδείαν*, *παιδιάν* et *παιδίαν* dantibus hoc quavis in paucioribus neque optimis (L. VII. in Ven. B. et int. vers. Vat. C. Flor. A. L. VIII. in Flor. CMW.) reperitur nihil minus praefereendum et nomen idem, quod Athenaeus in animo habebat, ea, quae Budaeo et Stephano placuit, significatione bis a Platone positum videtur. Ac libro quidem VII. etiam Bekkerus *παιδίας* tenuit, sed VIII. *παιδεία* scripsit, for-

tasse Photii auctoritate inductus, qui *παιδείαν παιδικήν ἡλικίαν* interpretatur; cuius glossam ego vel corruptam et in *παιδίαν* mutandam vel corruptis locis, quales permulti sunt, enatam, denique non pluris, quam a Bekkero anecd. 296, 21. e lexico rhetorico editam: *παιδιά· τῆς ἐν παιδίῳ ἡλικίας* faciendam censeo. Nostro tamen loco quum *παιδεία* satis commodam sit et *αὐτῶν* nullo negotio subaudiatur, codices optimos plurimosque sequi praestat.

γενόμενα] *γγιγόμενα* Lob. Vat. BM.

συνακτίον] *συντακτίον* Mon. B. Flor. U.

σύνοψιν] *σύναψιν* Mon. C. Pollux L. VI. 159: *Πλάτων δὲ συμμαθητὰς ἔφη, καὶ σύνοψιν οικειότητος.*

οικειότητος] *οἰκειότητος τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theo. γοῦν] *οὖν* Flor. T. om. Fic.

Καὶ μεγίστη] *μεγίστην* Mon. C.

γε] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

πείρα] *πειρα* Vind. F.

γὰρ] *om.* Flor. R.

ἔγνωλομαι] *ἔγνων equidem* Fic. *δήσει σε*] *δήσεις* Vind. F.

δήσει Ang. B.

ἐπισκοποῦντα] *ἐπισκοπεύοντα* Mon. B.

οἷ ἂν] *οἷ ἂν* Ald. Bas. ab. D *οἷαν* Vind. F. *οἷοι ἂν* Lob. Vat. BM.

ποιούται] *ποιούτος* Vind. F.

τούτους αὐ, ἐκιδάν τὰ τριάκοντα ἐτη ἐμβαίνωσιν, ἐκ
 τῶν προκρίτων προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς κα-
 θιστάται καὶ σκοπεῖν τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασα-
 νίζοντα, εἰς ὀμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς
 μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας ἵεναι. καὶ ἐν-
 ταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὡς ἑταῖρος. Τί μάλι-
 στα; ἢ δ' ὅς. Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ νῦν περὶ E
 τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γυγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τὸ
 ποῖον; ἔφη. Παρανομίας σου, ἔφη ἐγὼ, ἐμπίπλαται.

μόνοι δ'] μ. δὲ Vind. BF.
 Mon. C.

καὶ τοῖς] Ita Vind. BE. Mon.
 C. Flor. ACRTV. καὶ ἐν τοῖς
 Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. U.
 cum editionibus ante Bekkerum,
 qui in comm. καὶ τοῖς in Par. A.
 Ven. B. Vind. B. Vat. H. omitti,
 in reliquis et apud Stephanum
 καὶ ἐν τοῖς legi scribens in priori
 adnotationis parte haud dubie er-
 ravit et quatuor illos libros non
 haec tria vocabula, sed medium
 eorum omittere seque eorum auc-
 toritatem secutum demonstrare
 voluit.

τούτους] post αὐ Vat. M.
 τούτοις Lob. Vat. B. Ven. C.
 Par. K. Flor. ACU. Ald. Bas. ab.
 et a m. s. Mon. B. (a m. pr.
 τούτους.)

προκρίτων] om. Mon. B.

προκρινάμενον] προκρινάμε-
 νων Vind. B. Mon. C.

καθιστάται] καθιστάται Vind.
 F.

βασανίζοντα] βασανίζονται
 idem. βασανίζοντας Mon. B. Par.
 K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas.
 ab.

ὀμμάτων] ὀμμ. τε Vind. EF.
 Flor. ACRT. (Ven. B. Ang. B.)
 editi ante Bekkerum.

δυνατὸς] post μεθιέμενος Steph.
 Ast. pr. sec.

μεθιέμενος] μετιέμενος Bas. b.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ Vind. F.

καὶ] om. Ang. B.

πολλῆς] Prius 1 Mon. B. int.
 vers. a m. s. habet.

ἐννοεῖς] In Mon. C. alterum
 v. int. vers. est.

κακὸν] καλὸν Par. A. Vind. E
 BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.
 Sed ironiae hic non erat locus,
 et frequens ista in deterioribus
 libris confusio est, quam hic in
 optimo factam videmus.

γυγνόμενον] γιν. Lob. Mon. C.
 γίγνεται] γίν. Mon. C.

ἐμπίπλαται] ἐμπίπλασθαι Vind.
 E. et margo Mon. B. in quo a
 m. s. σθ pro τ, quod contextus
 exhibet, scriptum est. ἐμπίπλαν-
 ται Vind. B. Mon. C. Vat. H.
 Flor. ACRTV. idque Stallbau-
 mius ab Astio in tert. commen-
 datum recepit et Ficini auctori-
 tate munivit, qui Socratem Ini-
 quitate prorsus abundant respon-
 dentem fecit. Pluralis ad sequen-
 tia et ad pronomen αὐτοῦς haud
 dubie aptior est singulari, sed
 magis respicienda sunt antece-
 dentia, in quibus quum Socrates
 ita locutus esset, quasi ipsi dia-
 lecticae, quemadmodum tunc opera
 ei daretur, magnum malum acci-
 deret, consentaneum erat malum
 sciscitanti Glauconi item et in-
 haerens dialecticae ostendere eam-
 que iniquitatis, qua adolescentes
 impleret, ipsam plenam dicere.
 Ceterum hoc periculum una cum
 remedio infra p. 539. B. commen-
 dato aliquoties secundum hos lo-
 cos memoravit Proclus in Parmen.
 T. III. p. 41: τὴν διαλε-
 κτικὴν μηδαμῶς προσήκειν πα-
 ραδίδεσθαι νέοις, ὡς ὁ Σωκρά-
 τῆς ἐν Πολιτείᾳ φησὶ, μὴ λάθω-

Και μάλα, ἔφη. Θεωμαστὸν οὖν τι οἶαι, εἰκόν, πό-
 σχειν αὐτοὺς καὶ οὐ ξυγγινώσκεις; Πῆ μάλιστα; ἔφη.
 Οἶον, ἦν δ' ἐγὼ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖη ἐν πολ-
 538 λοῖς μὲν χρήμασι, πολλῶ δὲ καὶ μεγάλῳ γένοι καὶ κό-
 λαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος ἀεθεῖτο, ὅτι οὐ τού-
 των ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῶ ὄντι γεν-
 νήσαντας μὴ εὖροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς
 ἂν διατεθεῖη πρὸς τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑπο-
 βαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῶ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ἦδαι τὰ περὶ 490
 τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐ ἦδαι; ἢ βούλει ἐμοῦ μαν-
 τευομένου ἀκούσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν,
 εἰκόν, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν
 Β μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκειοὺς δοκοῦντας, ἢ τοὺς
 κολακεύοντας, καὶ ἤττον μὲν ἂν περιδεῖν ἐνδεεῖς τινός,

σιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες.
 p. 77: καὶ τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σω-
 κράτην παρακελεύεσθαι νέοις οὐ-
 ει μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλε-
 κτικούς λόγους, μὴ πως λάθωσιν
 εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προ-
 αχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι
 πᾶσχειν ἄρτι γενεάμενοι τῶν λο-
 γικῶν θεωρημάτων. T. V. p. 269a
 τῆς διαλεκτικῆς — νέοις οὐ πα-
 ραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολι-
 τεῖᾳ λέγει, μὴ πη λάθωσιν εἰς
 παρανομίαν ἐλάσαντες. et p. 270:
 τὸ δὲ ἐν Πολιτείᾳ μὴ παραδιδό-
 ναι νέοις τὴν διαλεκτικὴν ἀληθῆς
 μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγηστον,
 διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους
 νέους ἀνάμαλον ἔχειν ἀνάγκη
 τὴν φύσιν καὶ οὐ πάντως ἀφί-
 στην, καὶ διὰ τοῦτο δέος εἶναι,
 μὴ καὶ τινες αὐτῶν εἰς τὴν εἰρη-
 μένην παρανομίαν ἐλάσωσι.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
 εἰκόν] om. Vind. E. Mon. C.
 Vat. M.

ἔγγινώσκεις] ἔγγινώσκειν
 Vind. F. Ang. B. ἔγγινώσκεις
 Lob. Vind. BE. Mon. BC. (hic
 ἔγγιν.) Ald. Bas. ab. Steph.
 (Flor.) tacentibus Bip. Etiam
 Bekkerus tacet. Cf. huius Vol.
 p. 99. sq.

Πῆ] πῶς Par. K.

μάλιστα] μάλιστα Lob. Vind.
 BE. Mon. C. Flor. ACTV.
 καὶ κόλαξι] καὶ om. Vat. B. 538
 et ad κόλαξι a m. s. additum δὲ
 habet.

ἀνὴρ δὲ] δὲ om. Lob. Mon.
 B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
 sec. Bekk. Flor. U.

γενόμενος] γεν. καὶ Flor. AC.
 ἐστὶ] ἐστὶ Vind. F. Stallb.
 sec.

τῶ ὄντι] τῶντι Vind. E. Mon.
 C.

ἔχεις] ἔχοις Mon. B.

καὶ πρὸς] πρὸς om. Vind. E.

ὑποβαλομένους] ὑποβαλλομέ-
 νους Lob. Vind. BEF. Mon. BC.
 Vat. BM. Ver BC. Par. DK.
 sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.
 Ald. Bas. ab. Itaque perpanci
 restant lectionis a Stephano p-
 fectae assertores, Par. A. Vat.
 H. Flor. U. et ne hi quidem per
 silentium Bekkeri Stallbaumique
 satis certi, quum etiam Mon. B.
 silentio a Bekkero praetermissus
 tamen ὑποβαλλομένους habeat.
 Ac nescio an qui suppositum sibi
 aliquando filium pro suo habere
 et venditare pergunt, eodem mo-
 do ὑποβαλλόμενοι dici poterint,
 quo Vol. I. p. 301. veteres legis-
 latores καθιστάμεναι μοναρχίᾳ καὶ

ἦττον δὲ παρανομόν τι δράσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς,
 ἦττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις, ἢ τοῖς κόλαξιν,
 ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Ἐλκός, ἔφη. Αἰσθό-
 μωνος τείνου τὸ ὄν, μαντεύομαι εὐ περὶ μὲν τούτους
 ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ ἀπουθάζειν, περὶ δὲ τοὺς
 κόλακας ἐπιταῖναι καὶ πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως,
 ἢ πρότερον, καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ζυγόντα C
 αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, παρὰς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλ-
 λων ποιουμένων οικείων, εἰ μὴ πᾶν εἴη φύσει ἐπιεικῆς,
 μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο.
 ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὐτῆ φέρει
 ἢ εἰκῶν; Τῆδε ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παιδῶν περὶ
 δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὡσπερ ὑπὸ
 γουεῦσι, κειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι

γυμναστικῆ παιδεύειν dictos esse
 vidimus. Itaque si Par. A. au-
 ctoritas ad reliquos accessorik,
 praesens restituendum erit.

ᾧ] ἐν ᾧ Van. B. cum editis
 ante Bekkeram.

οὐκ ἤδει] οὐκ εἶδει Vind. F.

ἢ] εἰ idem. ἢ οὐ Lob. Vat.
 BM.

αὐτὸν] post τιμᾶν ἂν Vind. F.
 Ang. B.

πατέρα] π. τε iidem et Flor...
 (R?)

B ἢ] ἢ καὶ Vat. B.

ἐνδεσίς] ἐνδεοῦς Vat. M. et
 corr. Lob. (ante corr. ἐνδεσίς)

δράσαι] δράσαι Lob. Vind. EF.
 Mon. BC. editiones ante Bekke-
 rum.

ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς] om. Flor.
 T. In Lob. καὶ pro ἢ legitur.

μῆ] οὐκ Ang. B. om. Lob.
 Vind. F. Ven. C. Par. DK. Vat.
 M. et a m. pr. B. et Mon. B.
 quorum in priori a m. s. ante
 τὸ ἀληθὲς insertum, in poste-
 riori hoc loco item a m. s. int.
 vers. subscriptum est.

Αἰσθόμενος etc.] Cf. Vol. I.
 p. 377. sq.

αὐ] αὐ. Vind. B.

τούτους] τούτου τῶς Vind.
 F.

ἀνεῖναι] ἀνεῖ, superscripto a
 m. s. vai, Mon. B.

τιμᾶν τε] τε om. Mon. C.

ἀπαρακαλύπτως] ἀπαρακαλύ-
 πτως Mon. B.

ποιουμένων] Conf. huius Vol.
 p. 193.

εἴη] post φύσει Vat. M.

φύσει] φύσει Vind. E. Vat. H.
 Flor. RT.

μέλειν] μέλλειν Vind. F. Ang.
 B. μέλλει Lob. μέλει Vat. M.

τὸ] om. Lob. Vat. BM.

πρὸς τοὺς ἀπτομένους] Ita
 Par. A. Vind. BEF. Mon. C.
 Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
 προσάπτομένους Lob. Mon. B.
 Par. DK. sec. Bekk. Ven. C.
 Vat. M. Flor. U. προσάπτομένους
 Vat. B. προσάπτομεν οὗς Ven.
 B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.
 πρὸς ἀπτομένους Ast. sec.

τῶν] In Vat. B. v int. vers.
 superscriptum.

Τῆδε] πῆ δὴ Vind. E.

ἐκτεθράμμεθα] ἐτεθράμμεθα
 Vind. B. Mon. C. ἐντεθράμμεθα
 Flor. T.

ὑπὸ γουεῦσι] ἔπογ. Vind. E.
 ἐπὶ γ. Ang. B.

αὐτά.] αὐτά; Mon. B. Ald.
 Bas. ab.

D γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἔλκει ἐφ' αὐτὰ, κίλθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀπηρεῖν μετρίους· ἀλλ' ἐκείνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις κωιδαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἔλθὸν ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ ἀποκριναμένου ὁ τοῦ νομοθέτου ἦκουεν, ἐξελίγη ὁ λόγος καὶ κολλάκις καὶ κολλαχῇ ἐλίγηεν εἰς δύοσαν κα-
E ταβάλη, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλόν, ἢ αἰσχροῦν, καὶ περὶ δικαίου ὁσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν

D ἄλλα] ἄλλως Vat. B.
ἐναντία] ἐναντίω Vind. H.
ἡδονὰς ἔχοντα] ἔχ. ἡδ., sup.
β α, Mon. C.
κολακεύει] κολακεύειν Vind. F.
Vat. H.

ἡμῶν] ἡμῖν Vind. F. Ang. B. em. Mon. C. αὐτῶν Bas. b. Cf. ad p. 518. C. adscripta, quibus addo L. III. p. 411. D: εἴ τι καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ.

ἐφ' αὐτὰ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. ἐφαντά Vind. F. ἐφ' ἐαυτὰ reliqui codices. Id Bekkerum una cum ceteris editoribus tenuisse et optimi codici refragatum esse eo magis miror, quo saepius eum ab eodem vel solo vel paucos habente comites trisyllabum recepit video, veluti infra L. VIII. p. 550. B. et Tim. 34. A. 69. C: ἐν ἑαυτῷ. Tim. p. 29. E: παρακλήσια ἑαυτῷ. 44. B: τὴν ἑαυτῶν. 49. D: τις ἑαυτόν. 81. C: τῶν ἑαυτῆς. Leg. III. 687. D: ἐκείνοι ἑαυτοῖσιν. V. 731. D: πᾶς ἑαυτῷ. quibus omnibus locis scriptori quidem, si is trisyllabum praetulit, causas quasdam praefereendi fuisse easque in numero potissimum et in sono quaerendas esse concedo, nobis vero eas ubique invenire inventisque pro norma uti aut auctorum nostrarum iudicio plus, quam codicum auctoritati tribuere licere nego. Nam id ipsum, quod numerosius cadere suaviusve sonare eruditiores omnes consen-

tiant, nonnunquam ut nimis artificiosum improbari a scriptore potuit. Itaque singulorum locorum scriptura secundum codices instituenda est, quorum ex observatione haec collegi, Platonem in dictionibus c reflexivo et personali pronomine compositis bisyllabum potius, quam trisyllabum usurpavisse et αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτὸς κατ' αὐτόν et similia frequentius, quam ἐν. dixisse, hoc tamen, ubi homoeoteleuton et nullum vocabulum interpositum esset, praetulisse et αὐτὸ ἑαυτῷ, αὐτοῦς ἑαυτούς etc. ut Phaedon. 61. E. 62. A. C. raro αὐτὸ αὐτὸ etc. ut Phaedr. 246. D. scripsisse, porro, quam bis deinceps reflexivo utendum esset, plerumque et tamen non semper (vid. L. VIII. p. 553. B.) eodem vel bisyllabo vel trisyllabo utrobique usua esse, ut Tim. 83. C: ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ. 32. B: τὰ τε μεθ' ἑαυτῆς ξουδεῖν καὶ ἑαυτῆς. Critia 120. B: αὐτῷ καὶ τῷ ἀφ' αὐτοῦ. in ceteris vero dictionibus, qualis haec nostra est, nullam legem certa formula comprehendendam observasse, sed librariis quibusdam, ut Lob. Vat. BM. trisyllabum, aliis, ut Clarkiano, bisyllabum magis placuisse. Iam quum Par. A. quoque ad prius inclinare videatur, eo certior quam alibi tum h. l. a nullo assecularum suorum destitutus deosque diversae familiae adscriptos consentientes habens bisyllabi auctor existimandus est.

ἐν τμηῇ, μετὰ τοῦτο τί οἶσι ποιήσων αὐτὸν πρὸς αὐτὰ
 τμηῆς τε πέρι καὶ κειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τμηῶν
 ἔτι ὁμοίως μήτε κείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτε
 ταῦτα ἡγήται τίμια καὶ οἰκεία ὥσπερ πρὸ τοῦ, τὰ τε
 ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον, ἢ τὸν 539
 καλακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν, ἔφη.
 Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομικοῦ.
 Ἀνάγκη. Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ κάθος τῶν οὕτω λό-
 γων ἀκτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, κολλῆς συγγνώμης
 ἄξιον; Καὶ ἑλέου γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγηται ὃ

πειθεῖ] *πειθε* Vind. B.

δ'] *δὲ* Vind. E.

ὀπησοῦν] *ὀποιοῦν* Lob. Mon. C. Vat. BM. Par. K.

κειθαρχοῦσιν.] *κειθαρχοῦσιν*; Mon. B.

ἔλθόν] *ἔλθων* Vind. B. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. R. Hos videtur adventus quaestio- nis male habuisse. Recordari debebant *ἔλθόντος* τοῦ λόγου L. III. p. 402. A.

ἔρηται] *om.* Lob. Vat. BM. *εἰρηται* (Par. K.) editi ante Bekkerum.

ἀποκρινόμενον] *Ita* Par. ADK. Vind. BEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. *ἀποκρινόμενον cum on super on* Lob. *ἀποκρινόμενον* Mon. C. *ἀποκρινόμενον* Ven. B. Vat. BM. *cum editis. respondentem.* Fic. Genitivum ut defendam, vix opus est; si tamen est opus, confer L. VIII. p. 590. D: *ὡς ἀμεινον* ἔν παντὶ ἐκὸ θείου καὶ φρονίμου ἀρεσθαι, μάλιστα μὲν οὐκ εἶον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφρεσῶτος. et Schaeferum ad Lamb. Bosium p. 50. sq.

ἤκουεν] *ἤκουσεν* Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Non semel ille audiverat.

ἔξελέγη] *ἔξελέγχοι* Lob. *ἔξελέγχε* Ven. B. *ἔξελέγξει* Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *οὐκ ἔλέγη* Par. K.

καὶ πολλαγῆ] *om.* Par. K. καὶ *πολλαγοῦ* Flor. U. καὶ *πολλαγῆ* Vind. F. καὶ *πολλακῆ* Ald. καὶ *πολλαγῆ* Bas. ab. (recentiores.)

καταβάλη] *καταλάβη* Par. A. Vind. B. (hic commate ante-posito.) Mon. C. Vat. H. Flor. AC. *καταβάλλη* Lob. Mon. B. Ven. C. Vat. M. Flor. U. *καταβάλλει* Vat. B.

ἀσαύτως] *post* καὶ ἀγαθοῦ E Vind. B. Mon. C.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Mon. B. Ald. Bas. ab.

πέρι] *περὶ* Vind. E.

ἡγήται] *ἡγήται* Vind. F.

πρὸ τοῦ] *προτοῦ* Mon. BC. Steph. Ast. pr. πρὸς τοῦ Bas. b.

εὐρίσκη] *εὐρίσκει* Vind. F.

πρὸς ὁποῖον] *προσωπίσων* idem.

βίον] *βίον* Ald. *βίς* Bas. ab.

δόξει] *δόξεις* Lob. Vat. BM. 539 *δόξει γε* Vind. B. Vat. H.

ἐν] *om.* Bas. b.

νομικοῦ] *νομίμων* Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. Ast. soc. tert. Stallb. (es) iusto Fic. Quem-

admodum Leg. L. I. p. 625. A. in verbis ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἡθῆσι τέτραφθῆ νομικοῖς mores a legibus originem ducentes legibusque constituti ἦθη non, ut plerumque, νόμιμα, sed νομικά appellantur, ita non solum vita et ratio agendi legibus accommo- data, sed etiam vir, qui ea utitur, νομικός appellari potuit, a legibus pendens, ein gesetzlicher. συγγνώμης] *συγνώμης* Mon. BC.

ἄξιον:] *ἄξιον*. Ald. Steph.

ἑλέου] *ἑλέους* Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

ἕως οὗτος περὶ τοῦ τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένη
 παύει τρόπον τῶν λόγων ἀπτόεν; Καὶ μάλ', ἢ δ' ὅς.
 B Ἄρ' οὖν οὐ μίαν μὲν εὐλάβειαν αὐτῆ σιγήν, τὸ μὴ πέους
 ὄντας αὐτῶν γυῖσθαι; οἶμαι γὰρ σε οὐ λαληθέναι, δε
 εἰ μιρακλίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γαίονται, ὡς
 παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χροῖα-
 νοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγγοντας αὐτοὶ ἄλλους
 ἐλέγγουσι, χαιρόντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλαειν τε καὶ
 παρᾶττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ. Τραρυῶς μὲν
 οὖν, βρη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξω-
 C σιν, ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐπι-
 κτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἠγῆσθαι ὄντες πρότερον· καὶ ἐκ
 τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὄλον φιλοσοφίας πέρι εἰς

τριακοντούτας] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. et cum eis super as Lob. τριακοντά Bas. b. τριακοντούσεις Mon. B. τριακοντούσεις reliqui cum editis ante Bekkerum. Grammaticis apud Atticos haec heteroclitia et ad primam declinationem traducta fuisse testantibus codicibus et hic et Leg. L. II. p. 670. A. τριακοντούτας et πεντηκοντούτας exhibentes adstipulantur, qua de re Buttmannus gramm. I. p. 210. et Lobeckius ad Phryn. p. 408. adhuc dubitabant. Sed in addenda Buttmannus (II. 403.) horum locorum ratione habita fidem grammaticis habere coepit, Choroebosum vero (apud Bekkerum anecd. ind. in ξρος) pluralem tantum heterocliton agnoscere statuit, qui tamen p. 1376, 10. ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτος femininum τριακονταέτης Atticos fecisse docet.

σοι.] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius. σοι cum commate post εὐλαβουμένη Ald. Bas. ab. soi cum eadem distinctione Stephanus. Astius et in pr. Stallbaumius post οὗτος incisionem fecerunt. γίγνεσθαι necessario cum περὶ iungendum, et quum non de omnibus tricesariis, sed de electis a legislatore optimis

sermo sit, σοι ad τριακοντούτας referendum et ad εὐλαβουμένη iterum ut encliticam subaudiendum videtur.

τρόπος] λόγῳ Lob. Vat. M. ἀπτόεν;] ἀπτόεν. editi ante Astii sec.

μάλ'] μάλα Vind. BEF. Mon. C. Ἄρ'] ἄρ' Vind. F.

οὐ μίαν] οὐδεμία Vind. B. Mon. C. Vat. M. Flor. ACV. οὐδὲ μία Vind. E.

γυῖσθαι] evanuit in Vind. F. B. Locos Procli huc pertinentes ad p. 537. E. adscripsi.

τὸ πρῶτον] τοῦ πρῶτον Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

γυῖονται] γυῖονται Bas. b. παιδιᾷ] παιδεία Vind. F. παι-
 δία Ven. C. Vind. E. Conf. ad

p. 537. C. de hoc nomine dicta.

ἀεὶ] om. Ven. B.

καὶ παρᾶττειν] καὶ om. Mon. C. — Plutarchus ab Astio cita-
 tus mor. p. 78. E: πάντες γὰρ,

ὡς ἀπλῶς εἰατέω, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν τοὺς πρὸς δάξαν (sc. λόγους) διαίκοναι μᾶλλον, οἱ μὲν ὥσπερ ὄρνιθες ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φρονιῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κορυφῆτος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες, οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων, τῷ ἔλαειν καὶ παρᾶττειν χαιρόντες ἐπὶ τὰς ἐριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χροῦσιν.

τοὺς ἄλλους διαβέβληται. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ
 προσβύτατος, ἦν δ' ἐγὼ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ
 ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ
 σκοπεῖν τάληθές μᾶλλον μιμήσεται, ἢ τὸν παιδιᾶς χά-
 ρον παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτὸς τε μετριοτέ-
 ρος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀνελ ἀτιμοτέρου D
 ποιήσει. Ὁρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προσηρημένα
 τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προσέροηται, τὸ τὰς φύσεις
 κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν
 λόγων, καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχῶν καὶ οὐδὲν προσήκων
 ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ
 λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελειχῶς καὶ ξυντόμως μηδὲν
 ἄλλο πράττοντι, ἄλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς

- ἔφη] ἔφην Mon. C. ante corr.
 ἐλέγξωσιν] ἐξελέγξωσιν Ven. B.
 Vind. EF. Ang. B. Flor. CR'Γ.
 cum editis ante Bekkerum.
 δὲ] om. Bas. b.
 ἐλεγχθῶσι] ἐλεγχθῶσι Mon. C.
 ἐξελεγχθῶσι iidem, qui ἐξελέγξω-
 σιν. (ἐξελεγχθῶσι Vind. E.)
 C ἡγήσασθαι] ἡγήσασθαι Ald. Bas.
 ab.
 ὄνπερ] ὄν Mon. C.
 διαβέβληται] Praepositionem
 Ven. B. a m. s. additam habet.
 ἔφη] ἔφης Lob. Vat. BM.
 Ven. C.
 Ὁ] οὐκοῦν Vat. B.
 τάληθές] τὸ ἀληθές Vind. F.
 Flor. R.
 μιμήσεται] μεμνήσεται γο Par.
 A. a m. s. (Faehsius tantum με-
 μνήσεται in eius margine scri-
 ptum tradit.)
 παιδιᾶς] παιδιᾶς Ven. C. παι-
 δειᾶς Vat. B. Vind. F.
 αὐτὸς τε] τε Vind. B. int.
 vers. habet.
 D τιμιώτερον] μετριοτέρου Par.
 DK. Mon. B.
 ἀτιμοτέρου] ἀτιμωτέρου Vind.
 E. Mon. C. Ald. Bas. ab.
 ἐπ' εὐλαβείᾳ] ἐπευλ. Vind. F.
 φύσεις] φύσεις τε Vind. F.
 Ang. B. Flor. R.
 καὶ μὴ] Astius in sec. si δὲ
 μὴ scripsit, in tert. scribendum
 proposuit; frustra. Potius comma

pest nū cum Bekkero, quem
 secutus est Stallbaumius, delere
 et ex sequentibus οὕτως ἔρχεσθαι
 ad καὶ μὴ repetere debebat. Nam
 quod Stallbaumius subaudiendum
 putat, τοιοῦτους εἶναι, quam
 non sequatur οἷοι νῦν ἔρχονται,
 minus est aptum.

οὐδὲν] μηδὲν Ven. B. Bas. b.
 ἔρχεται] ἔρχεται Vind. E.
 αὐτό;] αὐτο. editi ante Bek-
 kerum. Quod Stephanus p. 25.
 potius αὐτοὺς scribendum existi-
 mabat, non maiori hic, quam
 p. 527. C. iure in neutro videtur
 offensus.

ἐπὶ λόγων] ἐπιλ. Vind. E.
 μείναι] δοῦναι ante corr. Mon.
 C.

ἐνδελειχῶς] ἐντελεχῶς Flor. R.
 Et Ang. B. τ super δ scriptum
 habet. Quam Hesychius adverbio
 ἐνδελειχῶς significationem tribuit,
 idem, quod ἀδιαικίτως, συνε-
 χῶς, ἐπιμόμως esse tradens, quae
 explicatio et nostro et Menandri
 loco p. 132. Mein. ἐνδελειχῶς ἀεί
 dicentis confirmatur, eandem ἐν-
 τελεχῶς Leg. L. X. p. 905. E.
 in verbis ἀρχοντας μὲν ἀνοη-
 καῖον που γίγνεσθαι τοὺς γε δι-
 οισήσαντας τὸν ἄπαντα ἐντελε-
 χῶς οὐρανόν habere indeque haud
 exiguum Luciani T. I. pag. 62.
 Lehm. et Gregorii Cor. p. 155.
 ἐντελεχῶν et ἐνδελειχῶν syno-

Ε περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. ἔτη διακλάσια, ἢ τότε; Ἐξέτη, ἢ τέταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θεῖς· μιστὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἑαίνο καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τὰ τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὄσαι νέων ἀρχαί, ἵνα μὴδ' ἐμπειρία ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασιανιστέοι,
 540 εἰ ἱμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δὲ, ἢ δ' ὄς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεν-

nyma et diversis tantum dialecticis adscribenda statuentium sententiae firmamentum accedere videtur, nec non eodem dicit, quod Hesychius ἐνδειλεχῆι Lacones pro πυκνάζει dixisse perhibet.

ἐνυπόνας] συν. Mon. C.

ἀράττοι] Quum ἀρατῆ dativum regat, non aliter haec atque parvulgata illa ἔξεσι εὐδαίμονι εἶναι et similia dicta, et male Bernhardyrum synt. p. 360. hoc loco ad tuendum dativum in verbis ἀρα καὶ παιδὸς ἢ αὐτῆ ἀρετῆ καὶ δούλον, ἀρχειν οὐκ εἶναι τοῦ δεσπότου; Menon. p. 73. D usum esse apparet.

γυμναζομένῳ] Cf. Procli locus ad L. VI. p. 503. E. adscriptus.

ἔτη διακλάσια] ἔτι δ. Ven. B. τῆ διακλάσια Vind. F.

Ε πέντε θεῖς] πέντεθεῖς Ald. κέντετες Bas. a.

γὰρ] om. Fic. Socrates duplicati annorum numeri rationem reddit positam in eo, quod e disciplina dimissos vita excipiat negotiorum et diversarum curarum plenissima. Itaque parum apte Schleiermacherus pro γὰρ adserpsit.

καταβιβαστέοι] καταβιβαστέα Par. K. sec. Bekk.

εἰς τὸ σπήλαιον] post πάλιν Vind. E.

ἀναγκαστέοι] ἀναγκαστέον Par. K. sec. Bekk.

μὴδ'] μὴδὲ Mon. B.

βασιανιστέοι] βασιανιστέον Par. K. sec. Bekk.

εἰ] ἐν Ven. C. om. Lob. Vat. BM.

ἱμμενοῦσιν] ἱμμένουσαν Vind.

F. μένουσιν Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et corr. Lob. μέλλουσι idem ante corr.

ἢ] εἰ Vind. E. Men. B. Vat. 540 H.

παρακινήσουσι.] παρακινήσουσι, Ald. παρακινήσουσιν. Bekkerus.

Χρόνον δὲ] χρόνον Ang. B. χρόνον Vind. F.

πόσον] ποσόν Vind. F.

τοῦτον] τοῦτο Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. istis (adscribis) Fic.

τίθης] τιθῆς Lob. Vind. F. τίθεις Mon. C. τιθείς Par. DK.

sec. Bekk. Vat. M. τίθης, π. Ald. Πεντηκαίδεκα] πέντε καὶ δέκα

Vind. F. Flor. R.

ἔτη] post ἦν δ' ἐγώ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 302, a. ἔτι Vat. B. Ven. C.

δὲ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πεντηκοντούτων] Ita Vind. BE. Mon. C. (hic πεντη.) Vat. H.

πεντηκοντα τοῦτων Ven. B. Ald. Bas. ab. πεντηκοντούτων Stephanus et recentiores cum reliquis

codicibus contra primae, cui supra p. 539. A. haec ab Atticis

attributa vidimus, pariter ac tertiae declinationis legem.

ἀριστεύσαντας] διαριστεύσαντας Mon. C.

πάντη] πάντη Ald. Bas. ab. (Bekkerus etc.)

ἐν ἔργοις τε] ἐν om. Lob. Vat. M. τε om. Mon. B.

ἤδη ἀκτέον] ἤδηακτέον Vind. F.

ἀνακλίναντας τὴν νῆς ψυχῆς

τεκαίδικα ἔτη, ἣν δ' ἐγώ γενομένων δὲ πεντηκοντοεταῶν
 τοὺς διασεύδοντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντη ἐν
 ἔργοις τε καὶ ἐπιπέτῃμαίς πρὸς τέλος ἤδη ἀκτίον καὶ
 ἀναγκαστίον ἀνακλίνοντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς
 αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον; καὶ ἰδόντας τὸ
 ἀγαθὸν αὐτὸ, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ πό-
 λιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπιλοικον βίον B
 ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-

αὐγῆν] Pro τῆς ψυχῆς in Par.
 K. sec. Bip. ψυχῆς, sec. Bekk.
 ψυχῆς, pro αὐγῆν in eodem αὐ-
 γῆν et in Lob. Vat. M. εἰς αὐ-
 γῆν scriptum, in Vind. F. αὐγῆν
 omissum, denique in editis ante
 Bekkerum eius loco ἀκτίνα po-
 situm est, quod Ficinus quoque
 invenisse in suo codice videtur:
 animi radium ad supera dirigent-
 es. Ac poterat id non ineptum
 haberi, et, quemadmodum teste
 grammatico Bekkeri anecd. p. 386,
 23. erant qui ἀμαρτυρὰς ἀκτίνας
 ὄψεως interpretarentur, ita ἀκτίον
 ψυχῆς luminosus animi obtutus,
 ἀνακλίνειν autem, ut ἰσίδειν et
 ἀπεσίδεσθαι ὄμμα et ὄψιν εἰς
 τι, propria significatione intelli-
 gere, recitare seu desigere; et si per
 se aestimetur utraque lectio, αὐ-
 γῆν magis, quam ἀκτίνα glosse-
 mati simile censere. Nihilominus
 codicum ratio cogit, ut aliter sen-
 tiamus et αὐγῆν a scriptore se-
 cundum poetam pro ὀφθαλμῶν
 positum et, ut in Par. K., in αὐ-
 γῆν corruptum postea leni sane
 et pronuntiatione adiuta emenda-
 tione in ἀκτίον et ἀκτίνα muta-
 tum, ἀνακλίνειν autem vel ea,
 quam Astius vera, sed ad ἀκτίνα
 parum apte ei inesse ostendit,
 significatione aperiendi, vel ead-
 dem ille, quam propriae proximam
 dixi, desigendi praeditum statua-
 mus. Ad codices accedit Procli
 et Damascii testimonia, qui ψυ-
 χῆς αὐγῆν aliquoties hinc citant,
 Proclus in Civ. p. 428. extr. μό-
 νη ἕκα γναστον (sc. τὸ ἀγαθόν)
 τῇ ἐνθέῳ προσβολῇ τῇ τοῦ νοῦ
 κρείττει, ἣν αὐτὸς αὐγῆν καλεῖ

τῆς ψυχῆς, ἣν ἀνακλιναντά φη-
 σιν ἐκείνῳ δεῖν (v. φασὶν ἐκ. δεῖ)
 προσβάλλειν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως
 τῶν μετ' αὐτὸ πάντων. καὶ γὰρ
 τοῦτο σαφῶς εἶπεν αὐτὸς, (sa-
 pra p. 534. B.) ὅτι ἀφελείν δεῖ
 τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ἀπὸ πάντων,
 καὶ οὕτως ἐκ' αὐτῶ ἀνακλίνειν
 τὴν τῆς ψυχῆς αὐγῆν, ἐκπερμέλ-
 λοι τις ὄψεσθαι αὐτὴν καθ' αὐ-
 τήν. Idem in Parm. T. V. p. 277:
 τῷ δὲ ἡλικίαν νεωτέραν δυναμέ-
 νῳ τὰ πράγματα καθορᾶν καὶ τὸ
 ὡς ἀληθῶς αἰτίων τῶν πάντων
 ἀνακλιναντι τὴν τῆς ψυχῆς αὐ-
 γῆν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ εἶπε,
 θεωρεῖν. Damascius ἀπορ. καὶ
 λόγ. p. 62. Kopp. ἤδη δὲ ποτε
 καὶ ἡμεῖς ἐπιβαλοῦμεν, ὅταν,
 ὡς φησι, τὴν αὐγῆν (in cod.
 Mon. τ super γ a m. s. scriptum.)
 τῆς ψυχῆς ἀνακλίνωμεν. p. 96:
 οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων αὐτῆς εἶ-
 ναι φησι τῆς ψυχῆς αὐγῆν τινα,
 ἣν δεῖ ἀνακλίναντας τῷ φωτὶ
 συναφθῆναι τῆς ἀληθείας; p. 111:
 ἡ οὖν αὐγῆ τῆς ψυχῆς τί βούλε-
 ται τῷ Πλάτῳ; ἡ συνάπτειν
 etc.

πόλις] καὶ λιν Vind. F.
 κοσμεῖν] Ita Par. A. Vind. BF: B
 Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.
 Flor. ACRTV. σκοσμεῖν Vind. E.
 κατασκοσμεῖν Bas. b. κατακοσμεῖν
 reliqui codices et editi. Orna-
 etiam optius h. l. videtur, quam
 in ordinem redigere. Cf. L. VIII.
 p. 560. A. καὶ κατακοσμηθῆ κα-
 λιν. et Polit. p. 273. A: μετὰ δὲ
 ταῦτα προσελθόντες ἰκανοῦ χρό-
 νου θεωρεῖσθαι τε καὶ παραρῆξαι ἤδη
 πενθετος (sc. ὁ πόλις) καὶ
 τῶν στοιχείων, γαλήνης ἐκκαλεῖ-

τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοὺς ἐπι-
 ταλακωροῦντας καὶ ἀρχοντας ἐκάστους τῆς πόλεως ἐνε-
 κα, οὐχ ὡς καλὸν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντες,
 καὶ οὕτως ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιοῦτους, ἀντικα-
 ταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους
 ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πό-
 λιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιῶν, ὡς
 θαίμοσιν, εἰ δὲ μὴ, ὡς εὐθαίμοσι τε καὶ θυίοις. Παργα-
 λους, ἔφη, τοὺς ἀρχοντας, ὧ Σώκρατες, ὥσπερ ἀνδρι-
 αντοκοιοῦς, ἀπειργασαί. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἣν δ' ἐγὼ, 491

μενος εἰς τε τὸν εἰσθότα δρόμον
 τὸν ἐαυτοῦ κατακεισόμενος ἦσι.
 cum Leg. L. III. pag. 718. B:
 δεα τε ξενικά πρὸς θεῶν θερα-
 πεύματα καὶ ὀμίλλας ξυμπάντων
 ταύτων ἀποτελοῦντα τὸν ἐαυτοῦ
 βίον φαιδρονόμενον κατὰ νόμον
 ποιεῖν δεῖ.

ἐν μέρει ἐκάστους] et singula
 vicissim Fic.

ἦκη] ἦμοι Lob. Ald. Bas. ab.
 τοιοῦτους,] Ante Bekkerum
 comma non hic, sed post παιδευ-
 σοντας erat.

μνημεῖα δ'] μ. δὲ Vind. F.

δημοσίᾳ] δημόσια Lob.

C ξυναναιῶν]. ξυναναιῶν Par. A.
 Vat. H. Flor. AC. ξυναναιῶν Lob.
 Vind. F. Vat. BM. Ven. C. ξυνα-
 ναιῶν Vind. E. Aristides T. II.
 p. 12. Dind. ἀλλὰ καὶ οὕτως (Πλά-
 των) ἀξιοῖ τὴν Πυθίαν ἐρωτᾶν,
 ἐπίσταν πολιτεῖται καὶ νομοθε-
 τῆ, καὶ τότε φησὶ δεῖν (δαῖν
 φησι cod. Barocc. 136.) ποιεῖν,
 ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιῶν, (ita
 cod. Laurent. tert. et Oxon. ξυ-
 ναναιῶν Coisl. ξυναναιῶν Barocc.
 ξυναναιῶν ed. Cant. et Iebb.)
 πρότερον δὲ οὐ θαρσέει. Thomas
 Mag. in ἀνάλειν p. 67: Πλάτων
 ἐν τῇ τῶν Πολιτικῶν (hæc
 quatuor em. cod. Oxon.) τότε δεῖ
 ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυνα-
 ναιῶν. quæ non ex fonte hæceta,
 sed ex Aristide derivata esse
 præmissa verba τότε δεῖ ποιεῖν
 arguunt. Indidem hæc, ut alia,
 derivata habet lexicon ab Her-
 manna editum p. 244: ἀναιῶν· τοῦ

μαντεύω. εἰς κατὰ Πλάτωνε τότε
 δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυ-
 ναναιῶν. Aristides autem nostrum
 locum potius, quam similem L. V.
 p. 461. E: ἀδελφοῦς δὲ καὶ ἀ-
 δελφῶς δάσει ὁ νόμος συνοικεῖν,
 ἐὰν ὁ κληρὸς κωτῆ ξυμπάντη,
 καὶ ἡ Πυθία προσαναιῶν. respo-
 xisse ex eoque etiam illud ποιεῖν
 petiisse videtur, ad quod utique
 δεῖ ex verbalibus, quæ præces-
 serunt, subaudiendum est.

Παργάλους] παργάλλους Lob.
 ὥσπερ ἀνδριαντοκοιοῦς] ὥσπερ
 Vat. B. et Lob. cuius in
 margine scriptum est τὸ λειπὸν,
 ἀνδριαντίας οἶμαι εἶναι ἐθέλει.
 coniectura fortasse ex L. II. p. 361.
 D. ducta. ὥσπερ ἀνδριαντίας οἶ-
 μαί Vat. M. ὥσπερ τοποιοῦς Ven.
 C. εἰς περιτοκοιοῦς Mon. B. Par.
 DK. Flor. U. ὥσπερ ἀνδριαντίας
 τοποιοῦς Ven. B. Ecce lineas,
 quibus horum eodæm stomachi
 continetur.

ἀπειργασαί. Καὶ] ἀπειργασαί,
 καὶ Ald.

γε] em. Mon. C.

Γλαύκων] γλαύκω idem.

τι] τει Vind. E. Mon. B. Flor.
 U.

οἶον] οἶει Vind. F. Ang. B.
 εἰρημέναι] εἰρ. με Par. K. sec.
 Bip.

γυναικῶν] καὶ γυν. Vind. F.
 Ang. B. Flor. T.

εὐσῶν] εὐσῶν Lob. Vat. M.
 ἑγγύωνται] ἐγγύωνται Vind.
 F. ἐγγύωνται Mon. C. Ast. tert.
 Collect. notas esse sportabat

ὁ Γλαύκων. μηδὲν γὰρ τι οἶον με περὶ ἀνδρῶν εἰρη-
κίναί μᾶλλον ἢ εἰρηκα, ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσα ἂν ἐν-
τῶν ἰκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωσται. Ὁρθῶς, ἔφη, εἴπω
ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωμήσουσιν, ὡς δηλώθη-
μεν. Τί οὖν; ἔφη. ἐσυγκραῖτε περὶ τῆς πόλεως τε D
καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκίναί, ἀλλὰ
χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δὲ πη, καὶ οὐκ ἄλλη, ἢ εἰρηται,
ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ κλειούς ἢ
εἰς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρο-
νήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενός

omnes, quibus eadem, quae viris, tribui Socrates iuberet, id vero significari non item oportebat, magisque in rem erat ostendere rationem illam mulierum haud se-
cus atque virorum habendam ad omne tempus civitatis optimae pertinere. Verum, nisi fallor, neque de nascentibus neque de natis, sed de signis sermo est, e quibus mulieres ad rem publicam gerendam idoneas agnoscantur, quae simul atque appareant, ipsas idoneas fieri, hoc est, ad nume-
rum idonearum accedere indeque ab eo tempore eodem loco, quo viros idoneas, habendas esse So-
crates dicat; qua interpretatione adhibita praesens multo aptius, quam acrius videtur. Cf. L. VIII. p. 557. C: παντοδαποὶ δὲ ἂν οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μέ-
λιστα ἐγγίγνωιντο ἀνθρώπων.

ἴσα γε πάντα] ἴσα γ. π. Lob. Mon. B. εἰς ἅπαντά γε Vind. F. Ang. B.

D. ἐσυγκραῖτε] Ita Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. con-
ceditis Fic. „ἐσυγκραῖ- τε Par. A.“
quo compendio Bekkerus videtur
litteram inter αἰ et τε significare
voluisse. ἐσυγκραῖν τε Lob. et cum
puncto sub ν Vat. BM. Ven. C.
ἐσυγκραῖς τε Par. K. et a m. s.
D. Ang. B. Vat. H. ἐσυγκραῖς
(Ven. B.) editi ante Bekkerum.
Sequentia usque ad κλειῖστα ἐνή-
σειν p. 541. A. Stebaeus serm.
XXXI. p. 260. excerptis. Καν

λεπόν μὲν οὖν πόλεως τε καὶ πο-
λιτείας etc. Sed eius cod. A. ea
omittit.

τε] om. Vind. F. Ang. B.

ἡμᾶς] om. Stob.

χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ] χαλεπὸν
μὲν, δυνατὸν idem.

οὐκ ἄλλη] οὐκ ἄλλη Vind. F.

οὐκ ἄλλη] Vind. B. οὐ κεκῶς
Ven. B. Bas. b. „Invenitur et
haec lectio, καὶ οὐ κακῶς εἰρη-
ται;“ Steph. annot. p. 25.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon.
C. Vat. H. Flor. ACV. et dan-
tarsin ratione qua diximus Fic.

α7 Stob. ἢ ἢ Mon. B. Flor. U.
Stallbaumius. Reliqui codices et
Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.
tert. particulam omittunt. Astius
in sec. ἢ ὡς edidit idque in text.
a Platano scriptum coniecit. ὡς
non magis necessarium, quam ἢ.

Cf. L. I. p. 334. E: ἐφῶμεν
τοῦναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην
ἐφαμεν λέγειν. cum p. 389. B:
τοῦναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις. Iam-
blichus de myst. p. 85, 30. Gal.

καὶ διότι τοῦτοις εἶσιν ἀγνωστοὶ
καὶ ἀφανεῖς, (sc. οἱ ἀφανεῖς
θεοὶ) οὕτως ἐπωνομίζονται, πο-
λὸν διαφερόμενος, ἢ ἐπὶ τῶν δαι-
μόνων λέγεται τὸ ἀφανές. quo
leso nonnulli libri ὡς post ἢ in-
sertam habent.

ἔταν] ἢ ἔταν Stob. Gém.
Gaisf.

ὡς] om. Vind. F. Stob.

καταφρονήσωσιν] τε κ. Flor.
T. καταφρονήσωσιν Vind. B.
ἡγησάμενοι γ. πομπάμενοι]

ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ κλειστόν ποιησάμενοι καὶ τὰς
 E ἀπὸ τούτου τιμὰς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότατον τὸ
 δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπερηστουμένους τε καὶ αὐξήσαντες
 αὐτὸ διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πᾶς; ἔφη.
 "Ὅσοι μὲν ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, κρεσβύτεροι τυγχάνωσι δικαι-
 541 τῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωμεν· εἰς τοὺς ἀγροὺς,
 τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν

om. Stob. cod. B. ἠγησάμενος
 etc. Vind. E.

E ἀξίας] ἀξίους Flor. T. Stob.
 μέγιστον δὲ] μέγιστόν γε Vind.
 F. Flor. R. Ang. B.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BE. Mon.
 C. Vat. BH. Ven. B.

τε] om. Lob. Vat. M.
 αὐτὸ] αὐτοὶ Vind. E.

διασκευωρήσονται] διασκευω-
 ρίσονται Lob. Par. DK. sec. Bekk.
 διασκευωρήσοντας Stob. Gesn.
 διασκευωρήσονται Vind. BF. Mon.
 C. et a m. pr. B. (a m. s. —ον-
 ται) Ven. B. Vat. M. Flor. ACRTV.
 διασκευάσονται Vind. E. Conf.
 Epist. III. p. 816. A: ἀκούω γὰρ
 ἕταρον ἄνθρωπον τινὰς αὐτὰ (τὰ
 τῶν νόμων προοίμια) διασκευω-
 ρεῖν, formam legum in praecimitis
 descriptam exprimere ac perficere.
 Similiter h. l. omnium rei publi-
 cae partium diligentem constitu-
 tionem significat, cuius fundamen-
 tum in sequentibus demonstratur.

πόλιν] πόλιν Stob. cod. B.
 Stephanus, qui in superioribus
 post εἰρημίναι et εἰρηται inter-
 rogationis notam posuit, hic pun-
 ctam fecit.

ἄν] οὖν Stob.

δέκατων] δέξ' ἐτών Par. A. et
 a m. s. D. Vind. B. Mon. C. Vat.
 H. Flor. ACV. δὲ κείτων Vind.
 E. δὲ καὶ τῶν Vind. F. Par. K.
 Flor. U. et, vulgata a m. s. in
 m. adscripta, Mon. B. δέκα Stob.
 In re dubia, quum de apicibus
 agatur, in quibus codicum aucto-
 ritatem minus certam esse constat,
 vulgatam utpote magis prop-
 rietati sermonis Graeci conveni-
 entiam tenui. Cf. L. V. p. 460.
 E. Leg. I. VII. p. 794. C: μετὰ

δὲ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν δια-
 κρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἐκα-
 τέρων. Ceterum δέξ' ἐτών pro-
 pter cisionem in numeralibus rari-
 orem scribis offensivam esse ideo-
 que in vocabulum usitatius ma-
 tūri potuisse non nego. Sic τρεῖς
 ἐτη Leg. VII. p. 792. B. in τριε-
 τῇ et τρία ἐτη, et p. 798. D. in
 τριετῇ et τριετούς depravata, et
 multis locis δύο ex δύο a li-
 brariis factum est.

ἐκπέμψωμεν] ἐκπέμψωμεν Vind.
 E. (Ven. B.) et editi ante Bek-
 kerum, qui etiam Par. K., de
 quo Bipontini tacent, conjuncti-
 vum exhibere testatur. Eundem
 modum in verbo θρέψωμεν plu-
 rium et mellorum codicum con-
 sensu firmatum videmus, ut iam
 non dubitandum sit, quia illud
 ἔταν suam vim, quae Glauconis
 interlocatione fracta videbatur,
 hucusque extendat. Maiori etiam
 hoc in genere licentia Plato
 L. VIII. p. 550. A. usus videtur,
 ubi ἀκούη magnam a codicibus
 neque ab iis solum commendatio-
 nem habet. Neque nostro loco
 interna conjunctivo veritatis nota
 deest. Scilicet accusativi cum in-
 finitivis, in quos haec Socratis
 oratio exit, haud dubie ad ver-
 bum συγγαφέεῖς initio proximae
 positum referri debent. Id quanto
 facilius fiat, si haec priora quo-
 que ex proximerum parte aliqua
 pendeant, nemo non intelligit.
 Atque huic nexui similem, quam-
 quam ob maiorem neccendorum
 propinquitatem minus notabilem
 supra p. 515. D. extr. animad-
 vertimus.

ἡθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφε-
τέροις τρόποις καὶ νόμοις, οὓσιν οἷοις διακληύθασιν
τότε, καὶ οὕτω τάχιστα τε καὶ ῥᾶστα πόλιν τε καὶ πο-
λιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτῆν τε εὐδαιμονή-
σαι καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, κλειῖστα ὀνήσειν;
Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἴαερ ποτὲ γίγνοιτο, B
δοκῆσι μοι, ᾧ Σώκρατες, εὐ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἄδην

541 εὐν ἡθῶν] εὐνηθῶν Stob. εὐν
om. Bas. b.

δ] καὶ δ Mon. B. Par. DK.
sec. Bekk.

οἱ γονῆς] Ita Par. A. et a m.
pr. Ven. C. Astius in sec. et tert.
Bekkerus et in sec. Stallbaumius.
οἱ γονεῖς Vind. BEF. Mon. C.
Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.
Stob. et Stallbaumius in pr. pa-
rentes Fic. οἰκογενῆ Mon. B. Flor.
U. οἰκογενεῖς reliqui codices edi-
tione ante Astii sec. cui defectus
articali et Atticorum consuetudo
οἰκότητις potius, quam οἰκογε-
νεῖς dicentium, de qua re Phry-
nichus Lob. pag. 201. et Bekkeri
lexicographus anecd. p. 286, 18.
conferendi sunt, denique hoc re-
pugnat, quod vernae non tanti
sunt, ut eorum potissimum men-
tio facienda fuerit. De termina-
tione vide Vol. I. p. 157, a.

ἔχουσι] ἔχουσι Lob. Vat. M.

θρέψωνται] θρέφονται Vind.
EF. Mon. B. Par. K. Ang. B.
Flor. ART. Stob. cum editis ante
Bekkerum.

σφετέρους] σφετετέροις Vat.
B. Ven. B.

τρόποις] τρόποισι Vind. F.
Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I.
p. 223, a.

οἷοις] οὓς Stob.

καὶ οὕτω] Vulgo haec puncto
ab antecedentibus dirimunt (Ste-
phanus adeo Καὶ οὕτω scripsit)
quibus tamen non aliter, quam
superiora εἶπεν οἱ ὡς ἀληθῶς
sibi proximis adiecta sunt. Pen-
dent enim, ut dixi, a ζυγχοῦσι

PLATONIS OP. II.

et alteram interrogationis partem
continent, cui Glaucō deinde, ut
par est, respondet. Itaque hic
comma et post ὀνήσειν interro-
gationis signum feci. Ficinus hunc
locum ita interpolavit: *Atque ita
celerrime atque facillime ea civi-
tas et res publica orietur, quam
supra diximus, si quando existe-
rit, beatam fore, et genus ho-
minum, in quo condita fuerit,
plurimum iuraturam.*

τε] om. Vat. H.

ἣν ἐλέγομεν] ἣν λέγομεν Vat.
H. εἶναι λέγομεν Mon. B. (hic
adscripto in m. a m. s. ἣν ἐλ)
et Flor. U. quod Stallbaumius in
pr. recepit. Ita laboranti, ut
videbatur, structurae corrector
ille succurrebat et εἶναι pro ἐξεῖ-
ναι accipi volebat, quam signifi-
cationem Crat. p. 429. D. extr.
et alibi habet, sed vereor, ut
usquam cum infinitivo futuri.

καταστᾶσαν] καταστάσαν Mon.
B.

ἐγγένηται, κλειῖστα] γένηται
κλειῖστα Lob. Vat. M.

ὀνήσειν] ὀνήσειν Mon. B.

Πολύ] Πολύον Bas. b.

καὶ] Καὶ Ald. Bas. ab. Steph. B

ὡς] ὡς Vind. F. Ang. B.

γένοιτο] γήνοιτο, a m. s. γί-
γνοιτο, Mon. B.

γίγνοιτο] γένοιτο Vind. E.
εὐ εἰρηκέναι | εὐ εὐρηκέναι
Vind. E. εὐρηκέναι Vind. F. Flor.
R. adinvenisse Fic.

ἄδην] Ita Par. A. Lob. Vind.
F. Vat. BH. Ven. B. Flor.
ACRTV. ἄδην Ven. C. Vind. B.
ἄδην Mon. C. ἄδδην reliqui et
editiones ante Bekkerum. Conf.
Vol. I. p. 49, b.

Z

ἤδη, εἰκὼν ἐγὼ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πό-
λεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτη ἀνδρός; δῆλος γάρ
σου καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος,
ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾷς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

ἤδη] post εἰκὼν Vind. B. Mon.

C. οἱ λόγοι] ὀλίγοι Vat. B. Ven.

C. ἀνδρός;] Signum interrogatio-
nis Bekkerus fecit.

δῆλος] δῆλον Mon. B. Vat. H.
Hic locus ad tuendam lectionem
L. V. p. 465. C. extr. receptam
adhiberi potest.

ἔρωτᾷς,] In sec. ed. Stallbau-
mii comma multis locis in pr.
cum Bekkero non distinctis re-
stitutum huic loco, quem in pr.
secundum eandem Bekkerum et
reliquos editores incisum exhib-
uerat, tacite subtraxit, fortasse
quo magis dissentire ab Astii ra-
tione videretur, qui in tert. ver-
bis ὅπερ ἐρωτᾷς quasi in paren-
thesi positus utrinque commata
circumdedit, hac interpretatione
addita: et, quod rogas, videtur
mihi res ad exitum esse adducta.
Quae ratio quamvis ad usum par-
ticulae περ cum relativo coniun-
ctae, qualis vulgo obtinet, ac-
commodata tamen hoc loco im-
probanda est, quia non solum
de viro civitati optimae simill, sed
etiam de ipsa civitate atque de ea
potissimum satis sibi dictum vi-
deri Glauco ostendere debebat,
adhibita vero ratione illa verbi
δοκεῖ non res, quod Astius ponit,

sed ἀνήρ subiectum statuendum
esset. Itaque dictio ὅπερ ἐρωτᾷς
nihil aliud, nisi τὸ ὑπὸ σοῦ ἐρω-
τώμενον seu τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς,
particula περ autem ut Latino-
rum *quompe* responsionis conve-
nientiam cum interrogatione signi-
ficare videtur, quam qui pluribus
declarare velit, ita fere dicat:
id, quod quaeris, quoniam par-
est, ut interroganti respondeam,
ad finem perductum existimo.
Sic Phaedr. p. 223. C: σὺ οὖν,
ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δήθητι, ὅπερ
τάχα πάντως ποιήσεις, νῦν ἤδη
ποιεῖν. et addito, quod hic omis-
sum est, demonstrativo Phaedon.
p. 60. E: καὶ ἐγὼ ἐν γὰρ τῷ πρό-
σθεν χρόνῳ ὅπερ ἔπραττον, τοῦ-
το ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρα-
κελευεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν,
ὡς περ οἱ τοῖς θεοῖσι διακελευό-
μενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύ-
πνιον ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπι-
κελεύειν. Ion. p. 534. A: καὶ
τῶν μελοποιῶν ἢ ψυχῇ τοῦτο
ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι.
Sed huic explicationi comma post
ἐρωτᾷς, modo ne alterum ante
ὅπερ ponatur, minime obstat.

Τέλος: — Lob. πολιτεία ζ
Vind. F. Τέλος τοῦ πολι-
τειῶν, ἢ περὶ δικαίου ἐβδό-
μου. Ald. Bas. ab.

7

